JAMES CLAVELL

Nobila casă

Vol. II

autorul romanelor best sellers Shogun Changi Tai-Pan

JAMES CLAVELL

NOBILA CASĂ

vol.II

Coperta : GHEORGHE MARINESCU

I.S.B.N. R.A.I. 973—95710—0—x
I.S.B.N. R.A.I. 973—95710—2—6
I.S.B.N. 973—2100—12—10

JAMES CAVELL

NOBILA CASĂ

vol. II

Versiunea românească ALFRED NEAGU

EDITURA ELIT COMENTATOR
REGIA AUTONOMĂ A IMPRIMERIILOR
1992

JOI

1

Ora 4.50.

Cu vreo oră înainte ca zorile să se ivească, stînd în ploaia care turna, Poon Vremebună privea cadavrul lui John Chen, pe jumătate gol, și trase o înjurătură. Scotocise prin hainele mortului și scormonise prin mormanul de pămînt jilav pe care cei doi tineri, Kin Pak și Chen Ureche-de-cîine îl scoseseră din groapă. Dar — nimic. Nici monede, nici frînturi de monede sau bijuterii, nimic. Mai devreme, Wu Patru Degete spusese : „O să găsiți voi jumătatea aia de monedă, Poon Vremebună !" Bătrînul îi mai dăduse și alte instrucțiuni, iar Poon Vremebună era bucuros că asta îl scutea de orice responsabilitate și nu mai avea cum să greșească.

Înainte de a veni aici, îi ordonase lui Chen Ureche-de-cîine și lui Kin Pak să ducă la parter cadavrul bătrînului Kin și îl amenințase pe Kin Ciupitul, care își oblojea mîna schilodită, că îi taie limba dacă îl mai aude o dată jelindu-se. Au lăsat corpul bătrînului Kin pe alee. Poon Vremebună îl descoperi apoi pe Regele Cerșetorilor din Kowloon City, care era un văr mai îndepărtat al lui Wu Patru Degete. Toți cerșetorii erau membri ai Corporației Cerșetorilor, care avea un rege în Hong Kong, unul în Kowloon și unul în Kowloon City. În vremurile de demult, cerșetoria era o profesie bănoasă, dar acum, din cauza condamnărilor grele la închisoare, a amenzilor și a numeroaselor munci bine plătite, nu mai aducea vreun cîștig serios.

— Vezi, preacinstite Rege al Cerșetorilor, cunoștința asta a noastră a murit, îi explică pe îndelete Poon Vremebună distinsului bătrîn. Nu are pe nimeni, așa că a fost abandonat pe Aleea Florarilor. Marele meu Dragon va

aprecia în mod sigur un mic ajutor. Ai putea aranja o înmormîntare discretă ?

S-au tîrguit politicos, apoi au plătit suma convenită, după care s-au dus la taxi și la mașina care îi așteptau dincolo de marginea orașului, fericiți că de-acum corpul va dispare pentru totdeauna fără nici o urmă. Kin Pak era deja instalat pe scaunul din față al taxiului. Poon Vremebună se așeză lîngă el.

— Du-ne la John Chen, ceru el. Dar repede !

— Ia-o spre șoseaua Sha-Tin, zise Kin Pak șoferului pe un ton important.

Chen Ureche-de-cîine se ghemuise pe canapeaua din spate cu mai mulți luptători de-ai lui Poon Vremebună. Kin Ciupitul și ceilalți intrară și ei în mașină. Cele două automobile o luară spre nord-vest, în Noile Teritorii, pe șoseaua Sha Tin-Tai Po, care o cotea spre sate și spre zone recolonizate, spre așezări de cocioabe locuite de oameni stabiliți aici ilegal, după ce se strecuraseră printr-o trecătoare a muntelui. Mergeau pe lîngă calea ferată, care ducea spre nord, spre graniță, trecînd pe lîngă bogate grădini de legume, ce împrăștiau miasme de bălegar. Cu puțin înaintea satului de pescari Sha-Tin, au făcut la stînga, lăsînd deoparte șoseaua principală și intrînd pe un drum lateral, distrus și plin de noroi. Se opriră lîngă un pîlc de copaci și ieșiră din mașină. Era cald și ploua, iar pămîntul mirosea plăcut. Kin Pak luă lopata și îi conduse pe ceilalți în crîng. Poon Vremebună lumina cu lanterna, în timp ce Kin Pak, Chen Ureche-de-cîine și Kin Ciupitul căutau. Le era greu să găsească locul exact pe întuneric. Au început să sape pentru a doua oară în alt loc, înainte ca tînărul Kin Pak să-și amintească în sfîrșit că tatăl lor marcase locul cu o piatră în formă de semilună. Înjurînd, uzi pînă la piele, găsiră în cele din urmă piatra și începură să sape. Mai în adînc, pămîntul era uscat. Nu după mult timp, scoaseră cadavrul înfășurat într-o pătură. Mirosea greu. Poon Vremebună îi puse să despoaie hoitul și să caute cu atenție, dar nu găsiră nimic.

— Ai trimis toate celelalte lucruri la *Nobila Casă Chen* ? întrebă el din nou, în vreme ce picăturile de ploaie îi curgeau pe față, iar hainele i se îmbibau de apă.

— Da, răspunse tînărul Kin Pak enervat. De cîte ori trebuie să vă mai spun ? Era foarte obosit, iar hainele

îi erau deja murate şi parcă simţea că-şi dă sufletul.

— Scoateţi toţi de pe voi hainele astea împuţite de bălegar. Pantofi, ciorapi, tot. Vreau să vă caut prin buzunare.

Toţi se supuseră. Kin Pak purta la gît un inel ieftin din jad. Aproape toţi oamenii din China purtau cîte un obiect din jad care să le aducă noroc, pentru că toţi credeau că atunci cînd un zeu rău îţi pune piedici, spiritul jadului te apără împotriva răului, ia asupra sa puterea diavolească, distrugînd-o, salvîndu-te de la pieire. Dar dacă nu se întîmpla aşa, însemna că Zeul Jadului dormea, şi asta ar fi fost, deh, ghinionul tău. Poon Vremebună nu găsi nimic în buzunarele lui Kin Pak. Îi aruncă înapoi hainele. Era de-acum şi el ud leoarcă şi foarte supărat.

— Poţi să te îmbraci, şi îmbracă şi hoitul ăla. Şi grăbiţi-vă !

Chen Ureche-de-cîine avea aproape 400 de dolari Hong Kong şi o brăţară de jad de bună calitate. Unul dintre oameni i-a luat jadul, iar Poon a băgat banii în buzunar, întorcîndu-se spre Kin Ciupitul. Toţi au holbat ochii cînd au văzut sulul de bancnote pe care l-au găsit în buzunarul lui de la pantaloni.

Poon Vremebună se păzea cît putea de ploaie.

— Unde mă-ta ai găsit atîtea lovele ?

El le povesti cum i-a uşurat de bani pe cei norocoşi, în faţă la *Ho-Pak*. Au rîs cu toţii şi l-au felicitat pentru isteţimea lui.

— Foarte bine, foarte inteligent, zise Poon. Eşti un bun om de afaceri. Îmbracă-te. Cum se numea bătrîna ?

— Îşi zicea Ah Tam ! Kin Ciupitul îşi şterse şiroaiele de pe ochi, răsucindu-şi degetele de la picioare în noroi, şi simţi că mîna schilodită acum îi ardea şi îl durea grozav de tare. Te duc la ea dacă doreşti, îi spuse.

— Hei, am nevoie aici de blestemata aia de lumină ! strigă Kin Pak, care moşmondea în patru labe, luptîndu-se să-l îmbrace pe John Chen. Poate careva să-mi dea o mînă de ajutor ?

— Ajutaţi-l !

Chen Ureche-de-cîine şi Kin Ciupitul săriră să-l ajute, în timp ce Poon Vremebună fixă lumina lanternei pe cadavru. Corpul era umflat, buhăit. Ploaia spălase noroiul.

Ceafa lui John Chen era plină de sînge și zdrobită, dar fața i se putea recunoaște.

— *Ayeeyah,* zise unul din oameni, haideți să ne terminăm treaba. Simt că spiritele rele ne dau tîrcoale.

— Îi punem numai pantalonii și cămașa. zise pe un ton acru Poon Vremebună.

Așteptă pînă îi traseră cîteva haine pe el. Se întoarse apoi spre ei

— Acum spuneți, care dintre voi, ticăloșilor, l-a ajutat pe bătrîn să-l omoare pe prăpăditul ăsta ?

Kin Pak vru să răspundă Eu, am... Se opri cînd îi văzu pe ceilalți doi arătîndu-l cu degetul, strigînd într-un glas :

— El a fost, îndepărtîndu-se iute de el.

— Am bănuit eu ! Poon Vremebună era bucuros că, în sfîrșit, a dezvăluit misterul, își îndreptă degetul arătător butucănos spre Kin Pak, poruncindu-i : Treci în groapă și așează-te jos !

— Avem un plan simplu să-l răpim chiar pe Chen, de la *Nobila Casă*, ceea ce ne-ar aduce tuturor un cîștig de două-trei ori mai mare decît prăpăditul ăsta. Să vă spun cum facem. *heya ?* zise Kin Pak.

La această idee nouă, Poon Vremebună ezită un moment. Își aminti apoi de instrucțiunile lui Patru Degete și strigă la el

— Bagă-ți mutra în mocirlă în groapă !

Kin Pak se uită la ochii încruntați ai lui Poon și înțelese pe dată că-l aștepta moartea. Ridică din umeri. *Joss.*

— Mă piș pă toți urmașii voștri, strigă el, băgîndu-se în groapă și aruncîndu-se la pămînt.

Își puse capul pe brațe în noroi și începu să simtă cum i se stinge viața. Venise din nimic, se ducea ca un nimic, totdeauna o părticică a familiei Kin, a tuturor generațiilor, trăind totdeauna în curgerea ei permanentă, din generație în generație, mergînd prin istorie spre un viitor fără țel. Poon Vremebună puse mîna pe o lopată și, pentru că tînărul se arătase prea îndrăzneț îl trimise pe lumea cealaltă înfigîndu-i lama ascuțită a lopeții între vertebre. Kin Pak muri instantaneu.

— Astupă groapa !

Chen Ureche-de-cîine rămase năucit, dar se grăbi să execute ordinul. Poon Vremebună începu să rîdă, îi puse piedică și pentru că se arătase fricos îl lovi sălbatec cu piciorul, făcîndu-i vînt spre groapă. Într-o secundă lopata se învîrti în mîna lui Poon, și-l trăsni pe Chen Ureche-de-cîine în ceafă. Acesta mai apucă să ofteze și se prăbuși peste Kin Pak. Ceilalți rîseră, exclamînd

— Eeeee, dar ai mînuit lopata aia ca pe o bîtă de cricket ! A murit ?

Poon Vremebună nu răspunse, privi doar la ultimul Vîrcolac, Kin Ciupitul. Toți își îndreptară ochii spre el. Stătea țeapăn în ploaie. În acel moment, Poon observă șnurul strîns tare în jurul gîtului său. Luă lanterna, se îndreptă spre el și văzu că partea cealaltă a șnurului atîrna pe spate. La capăt se afla o jumătate de monedă ruptă, cu o gaură făcută cu grijă. Era un ban de aramă și părea a fi vechi.

— Toți zeii să-mpută cu vîntuituri fața lui Tsao Tsao ! Unde ai găsit-o ? întrebă el, radiind de bucurie.

— Tata mi-a dat-o.

— De unde o are, răhățelule ?

— Nu mi-a spus.

— A primit-o oare de la Chen Fiul Numărul Unu ?

— Nu știu, spuse și ridică din umeri. Nu eram acolo cînd l-au omorît. Sînt nevinovat, pe viața mamei mele !

Cu o mișcare bruscă, Poon Vremebună îi smulse șnurul de la gît.

— Duceți-l la mașină ! le porunci el luptătorilor lui. Păziți-l bine. Îl luăm înapoi cu noi. Da, îl ducem înapoi. Ceilalți acoperiți groapa cu pămînt și camuflați-o cu grijă !

Ordonă apoi ultimilor doi din oamenii săi să ia pătura în care se afla John Chen și să-l urmeze. Au executat ordinul cam împleticindu-se din pricina beznei. Poon mergea anevoie spre Sha Tin Road, ocolind mocirla. În apropiere se găsea un refugiu încropit din carcasa unui autobuz distrus. Cînd pe drum nu mai fu nimeni, le făcu oamenilor cu mîna și aceștia desfăcură repede pătura, rezemînd corpul într-un colț. Scoase după aceea notița pe care o pregătiseră dinainte Vîrcolacii și o lipi cu grijă pe corp.

— De ce faci asta, Poon Vremebună, *heya* ? De ce fa...

— Pentru că aşa mi-a spus Patru Degete să fac! De unde să ştiu eu de ce? Ţineţi-vă spurcata aia de gură...

Farurile unei maşini care se apropia, luînd curba, îi luminară brusc. Au îngheţat, întorcîndu-şi feţele, făcîndu-se că sînt nişte pasageri aşteptînd autobuzul. După ce trecu maşina, o tuliră. Zorile brăzdau cerul, iar ploaia îşi mai împuţinase puterile.

Telefonul sună strident şi Armstrong se trezi din somn cu greu. Bîjbîi cu mîna după receptor. Îl ridică. Soţia lui se întoarse pe partea cealaltă, deranjată, şi se trezi.

— La telefon sergentul major divizionar Tang-po, sir, iertaţi-mă că v-am trezit, sir, dar l-am găsit pe John Chen. Vîrco...

Armstrong sări repede din pat, întrerupîndu-l

— Viu?

— *Dew neh loh moh* nu, sir, corpul său a fost găsit în apropiere de Sha Tin într-o staţie de autobuz, un refugiu, sir, şi blestemaţii ăia de Vîrcolaci au lăsat o notiţă pe pieptul lui, sir: „Acest Fiu Numărul Unu Chen a făcut prostia să încerce să scape de noi. Nimeni nu poate scăpa de Vîrcolaci! S-o ştie tot Hong Kongul. Ochii noştri sînt pretutindeni!“ El a...

Armstrong asculta îngrozit, în timp ce omul, agitat, relata cum a fost chemată poliţia la Sha Tin de către un pasager matinal. Imediat au înconjurat zona şi au telefonat la Secţia de investigaţii criminalistice de la Kowloon.

— Ce trebuie să facem, sir?

— Trimiteţi-mi imediat o maşină.

Armstrong închise telefonul, frecîndu-se la ochi să-şi alunge oboseala. Purta un sarong care cădea bine pe trupul său musculos.

— Probleme? Mary îşi ascunse un căscat şi se întinse, avea exact patruzeci de ani, era cu doi ani mai tînără decît el, şatenă, foarte îngrijită, cu o înfăţişare plăcută, deşi plină de riduri.

Armstrong îi spuse despre ce era vorba, urmărind-o atent. Ea păli.

— Oh! E groaznic. Vai ce groaznic. Bietul John!

— Pregătesc eu ceaiul, zise Armstrong.

— Nu, nu, îl fac eu, se sculă din pat, hotărîtă. Mai ai timp ?

— Doar o ceaşcă de ceai. Ascultă cum plouă... ce vreme nenorocită !

Căzut pe gînduri, Armstrong se duse în baie, se bărbieri şi se îmbrăcă rapid, cum numai un poliţist sau un doctor poate s-o facă. N-apucă să ia decît două înghiţituri din ceaiul fierbinte, dulce, şi pînă să-şi ia pîinea prăjită se şi auzi sunînd la uşă. I se adresă soţiei :

— Îţi telefonez mai tîrziu. Ce zici de o cină, deseară, cu mîncare indiană ? Putem merge la *Singh*.

— Da, răspunse ea. Da, dacă vrei tu.

Uşa se închise după el. Mary Armstrong privi spre uşă. Mîine sărbătorim cincisprezece ani de căsătorie, se gîndi ea. Nu ştiu dacă îşi va aminti. Probabil că nu. Din paisprezece aniversări, în opt a fost plecat în misiune, o dată am fost eu în spital, iar în rest... totul a decurs normal, cred. Se duse la fereastră şi trase draperia. Şiroaie de ploaie brăzdau ferestrele în lumina încă neclară a zorilor. Acum însă era răcoare şi plăcut. Apartamentul avea două dormitoare, mobilate de ei, deşi locuinţa aparţinea guvernului şi le fusese repartizată pentru perioada în care era el în serviciu. Doamne, ce serviciu ! Pentru o soţie de poliţist era groaznic. Să-ţi petreci viaţa aşteptîndu-l să vină acasă, aşteptîndu-te ca un tîlhar să-l înjunghie cu cuţitul, sau să-l împuşte, sau să-l rănească — în cele mai multe nopţi dormi singură, sau eşti trezită la orele la care se doarme cel mai bine pentru a-ţi anunţa dezastre de neînchipuit şi iar pleacă de acasă. Muncă multă, prost plătită. Sau te duci la Clubul Poliţiei şi stai cu alte neveste, în timp ce bărbaţii pot fi omorîţi. Iar tu stai la taclale cu celelalte şi bei gin cu apă tonică. Cel puţin ele au copii. Copii. Oh. Doamne... Aş fi vrut să avem copii. Dar cele mai multe soţii se plîngeau cît sînt de obosite, cît le epuizează copiii, se plîngeau de slujnice şi de şcoală, de cheltuieli... şi de orice. Ce naiba mai înseamnă şi viaţa asta ? Ce mizerabilă pierdere de vreme. Ce monotonă şi detestabilă...

Sună telefonul.

— *Taci !* strigă ea la aparatul acela nenorocit, apoi rîse nervos. Mary, Mary, faci exact invers de cum îţi dictează firea.? se mustră singură şi ridică receptorul. Alo ?

— Mary, aici Brian Kwok, iartă-mă că te trezesc, e acasă Rob...

— Oh, bună, dragă. Nu, regret, tocmai a plecat. Ceva în legătură cu Vîrcolacii.

— Da, am auzit și eu, de aceea îl sunam. S-a dus la Sha Tin ?

— Da. Te duci și tu ?

— Nu. Eu sînt cu Bătrînu.

— Vai de tine.

Îl auzi rîzînd, discutară puțin și apoi el închise telefonul. Mary oftă și își mai turnă o ceașcă de ceai, adăugă lapte și zahăr, gîndindu-se la John Chen. Odinioară fusese îndrăgostită lulea de el. I-a fost amant doi ani și el a fost primul... Aceasta se întîmpla în lagărul japonez de pe lîngă închisoarea Stanley, în partea de sud a insulei. În 1940, ea luase în Anglia cu brio examenul de funcționar de stat și după cîteva luni fusese trimisă la Hong Kong, pe la Capul Bunei Speranțe. A ajuns tîrziu, în 1941 — avînd doar nouăsprezece ani — exact în momentul în care toți europenii civili erau internați în lagăr, unde aveau să stea pînă în 1945. Aveam douăzeci de ani cînd am ieșit din lagăr, iar în ultimii doi ani John și cu mine ne iubeam. Bietul John, cicălit tot timpul de fustangiul ăla de taică-său și de nebuna aia de mă-sa, fără nici o șansă de a scăpa de ei. Și aproape total lipsit de un colț unde să ne retragem și noi în lagărul acela, înghesuiți, în toți acei ani, de familii, copii, sugari, cu soții, cu ură, foame, invidie și prea puțină veselie. Ne-am iubit ca să ne facem viața din lagăr mai suportabilă...

Nu vreau să mă mai gîndesc la acele vremuri îngrozitoare. Sau la perioada urîtă ce a urmat lagărului, cînd s-a căsătorit cu aceea pe care i-a ales-o taică-său, o mică scorpie stricată, dar care avea bani și influență, legături de familie în Hong Kong. Eu nu aveam nimic din toate astea. Ar fi trebuit să mă duc acasă, dar n-am vrut. Ce mă aștepta acolo ? Așa că am rămas, lucrînd la Ministerul Coloniilor, unde m-am simțit bine, destul de bine. Iar după aceea, l-am întîlnit pe Robert. Ah, Robert. Ai fost un om bun și te-ai purtat frumos cu mine, și ne-am distrat bine, dar și eu am fost o soție bună, și încerc și-acum să fiu. Dar nu pot avea copii, iar tu... amîndoi dorim copii. Și

într-o bună zi, acum cîţiva ani, ai aflat despre John Chen. Nu m-ai întrebat niciodată despre el, dar mi-am dat seama că ştii şi că de atunci l-ai urît. Totul s-a întîmplat mult înainte de a te fi întîlnit şi tu ai ştiut despre lagăr, dar nu despre amantul meu. Adu-ţi aminte că înainte de a ne fi căsătorit te-am întrebat : Vrei să-mi cunoşti trecutul, iubitule ? Şi tu mi-ai răspuns : Nu, bătrînico. Obişnuiai să-mi zici tot timpul bătrînico. Acum nu-mi mai spui în nici un fel. Doar Mary, cîteodată. Bietul Robert ! Cît de mult trebuie să te fi dezamăgit eu !

Bietul John ! Cum m-ai dezamăgit şi tu. Odinioară a fost atît de plăcut, iar acum eşti trecut în nefiinţă. Mai bine aş fi murit şi eu. Şi începu să plîngă.

2

Ora 7.15.

— O să continuie să plouă, Alexi, zise Dunross, pista este deja îmbibată de apă, cerul înorat puternic, e o zi mohorîtă.

— Aşa-i, tai-pan. Dacă mai plouă şi mîine, chiar dacă nu va ploua toată ziua, cursa de sîmbătă va fi dificilă.

— Jacques ? Ce crezi ?

— De acord, răspunse deVille. Mulţumim Domnului pentru ploaie, dar, *merde*, ar fi tare păcat să se anuleze cursele.

Dunross dădu din cap. Stăteau în picioare pe iarbă aproape de cercul cîştigătorului la hipodromul Happy Valley, toţi trei în impermeabile şi cu pălării. Pe faţa lui Dunross se vedea un semn urît şi vînătăi, dar ochii îi erau fermi şi limpezi, părea degajat, sigur pe sine, privind la cerul înorat, la ploaia care cădea întruna (mai slab însă decît în cursul nopţii), la alţi antrenori, proprietari şi spectatori răspîndiţi în jurul padocului şi al tribunelor, tot atît de îngînduraţi. Cîţiva cai se antrenau, printre ei fiind Noble Star. Buccaneer Lass încălecat de un îngrijitor de

grajd şi Pilot Fish al lui Gornt. Toţi erau struniţi atent, cu hăţurile strînse : pista şi terenul din apropierea ei erau foarte alunecoase. Dar Pilot Fish sărea ţanţoş, îi plăcea ploaia.

— Buletinul meteorologic de dimineaţă vorbea de o furtună puternică, şi ochii migdalaţi ai lui Travkin erau roşii de oboseală, îl privi pe Dunross. Dacă mîine nu mai plouă, continuă el, cursa de sîmbătă mai poate avea surprize plăcute.

— Alexi, spune-mi, îi măreşte sau îi micşorează şansele lui Noble Star ? întrebă Jacques.

— Cum vrea Dumnezeu, Jacques. Ea nu a alergat niciodată pe teren moale.

Lui Travkin îi era greu să se concentreze. Cu o seară înainte, sunase telefonul, era din nou străinul de la KGB, care îi întrerupsese brutal întrebarea prin care vroia să afle de ce a dispărut atît de brusc : „Tu nu ai dreptul să pui întrebări, prinţ Kurgan, îi spusese individul. Mai bine spune-mi tot ceea ce ştii despre Dunross. Acum. Totul. Obiceiurile lui, zvonurile care circulă pe seama lui, totul." Travkin s-a conformat. Ştia că a greşit-o, ştia că străinul de la KGB va înregistra ce-i va spune pentru a verifica dacă nu minte, cea mai mică abatere de la adevăr putînd să pună în pericol viaţa soţiei lui sau a fiului, sau a soţiei fiului, sau a copiilor fiului său — dacă toţi aceştia or mai trăi. Existau ei ? se întrebă din nou, frămîntîndu-se.

— Ce s-a întîmplat, Alexi ?

— Nimic, tai-pan, răspunse Travkin, simţindu-se vinovat. Mă gîndeam prin ce-ai trecut aseară.

Ştirea privind focul de la Aberdeen invadase undele radiofonice, îndeosebi descrierile îngrozitoare ale unui martor ocular, Venus Poon, care constituiseră elementul principal al relatărilor.

— A fost groaznic pentru ceilalţi, nu-i aşa ?

— Da. Pînă acum au fost număraţi cincisprezece morţi, arşi şi înecaţi, printre care şi doi copii. Vor trece multe zile pînă vom afla cîţi au murit.

— Îngrozitor, spuse Jacques. Cînd am auzit despre foc... dacă Susanne ar fi fost aici, ne-ar fi mistuit şi pe noi. Ea... Curios, cum e viaţa uneori !

— Al dracului incendiu ! Nu mi s-a mai întîmplat niciodată, spuse Dunross. Toţi am mîncat acolo de zeci

de eri — voi vorbi cu guvernatorul în această dimineaţă despre toate restaurantele astea plutitoare.

— Dar în ceea ce vă priveşte, vă simţiţi bine ? întrebă Travkin.

— Oh, da. N-am nimic. Dunross zîmbi îngreţoşat. Numai dacă n-am luat vreo difterie înotînd prin haznaua aia.

Cînd *Floating Dragon* s-a răsturnat, Dunross, Gornt şi Peter Marlowe au ajuns direct sub apă. Din difuzorul de pe şalupa poliţiei a răsunat un avertisment ferm şi toţi au început să alerge disperaţi. Dunross era un bun înotător şi împreună cu Gornt s-au salvat, deşi valurile mari îi împingeau la fund. Şi pentru că intrase cu capul în apă, Dunross văzu cuterul pe jumătate plin atras în vîrtej, iar pe Marlowe în dificultate. S-a lăsat dus de torentul tumultuos, în timp ce vasul se scufunda pe o parte, năpustindu-se spre Marlowe. Cu degetele, Dunross l-a apucat de cămaşă. S-au învîrtit amîndoi pentru un moment, trăgîndu-l apoi în jos cîţiva metri. S-a lovit puternic de punte. Lovitura l-a ameţit, dar nu l-a scăpat din mînă pe Marlowe, şi cînd nu s-a mai lăsat aşa de greu l-a împins spre suprafaţă. Capetele lor au ieşit odată din apă. Marlowe de-abia scoase cîteva cuvinte de mulţumire şi îşi făcu singur drum spre Fleur, care stătea agăţată cu ceilalţi de cuterul răsturnat. În jurul lor era un haos, oameni care de-abia mai respirau sau se înecau, unii erau salvaţi de marinari şi de cei mai puternici. Dunross o văzu pe Casey scufundîndu-se în apă după cineva. Gornt nu se mai vedea nicăieri. Bartlett ieşi la suprafaţă cu Christian Toxe şi se aruncă după un colac de salvare. Se asigură că i-a pus bine colacul şi că Toxe e în afară de pericol. Apoi îi strigă lui Dunross : „Cred că Gornt s-a lăsat la fund..: o femeie...“, şi imediat s-a scufundat din nou.

Dunross privi în jurul lui. *Floating Dragon* era de-acum înclinată pe o parte. El simţi o uşoară explozie sub apă şi pentru un moment în jurul lui apa se învolbură. Gasey ieşi la suprafaţă pentru a lua aer, îşi umflă plămînii şi se scufundă din nou. Dunross intră şi el încă o dată sub apă. Era aproape imposibil să vezi ceva, bîjbîi prin întuneric, scufundîndu-se de-a lungul părţii superioare a punţii care ajunsese să stea aproape vertical în apă. Înotă împrejurul epavei căutînd, stînd sub apă cît putu, apoi ieşi la suprafaţă cu atenţie pentru că mişunau mulţi înotători

prin preajmă. Toxe înghițea apă de mare, ținîndu-se cu greu de colacul de salvare. Dunross înotă pînă la el, împingîndu-l lin spre un marinar, știind că Toxe habar n-avea să înoate.

— Prinde-te, Christian... ești în siguranță acum.

Disperat, Toxe încercă să vorbească printre icnituri :

— So... soția... mea... e acolo... colo jos... jos...

Marinarul se apropie :

— L-am prins, sir, dumneavoastră vă descurcați ?

— Da... da... el spune că soția a fost dusă de apă la fund.

— Hristoase ! N-am văzut pe nimeni... Am să cer ajutor !

Marinarul se întoarse și strigă spre șalupa poliției. Mai mulți marinari săriră imediat din șalupă și începură să caute. Dunross nu-l găsea pe Gornt. Casey ieși la suprafață respirînd greu, se ținu de cuterul răsturnat pentru a-și trage sufletul.

— Cum te simți ?

— Ei... bine... Mulțumesc lui Dumnezeu că ai scăpat și tu..., spuse ea gîfîind. E o femeie acolo jos, cred că e chinezoaică, am văzut-o cum a dus-o apa la fund.

— L-ai văzut pe Gornt ?

— Nu... Poate că e...

Arătă spre șalupă. Oamenii se cățărau pe pasarelă, alții se înghesuiau pe punte. Bartlett ieși la suprafață pentru o clipă și apoi se scufundă din nou. Casey mai inspiră o dată adînc și plonjă în adîncuri. Dunross se duse după ea puțin spre dreapta. Toți trei au căutat pînă cînd ceilalți au ajuns în siguranță în șalupă sau în sampane. Pe femeie n-au mai găsit-o. Cînd Dunross ajunse acasă, Penelope dormea profund. Se trezi pentru un moment.

— Jan ?

— Da. Culcă-te din nou, iubito.

— Ai petrecut bine ? întrebă ea, fără să fie complet trează.

— Da, hai dormi acum.

Dimineață, cînd plecase de acasă, cu o oră în urmă, el nu o trezise.

— Ai auzit că Gornt a scăpat, Alexi ? întrebă el.

— Da, am auzit, tai-pan. Cum vrea Dumnezeu.

— Adică ?

— După cele întîmplate la bursă ieri, ar fi fost foarte bine dacă nu ar fi scăpat.

Dunross schiță un zîmbet forțat, simțind că durerea de spate i se mai potolise.

— Ah, zise el, asta m-ar fi stingherit foarte tare, într-adevăr, pentru că altfel aş mai fi avut plăcerea să distrug eu însumi compania *Rothwell-Gornt* ?

— E de mirare cum de n-a murit spuse după o pauză deVille.

Priveau armăsarul Pilot Fish, care trecea în galop mic, arătînd foarte bine. DeVille își aruncă privirea peste hipodrom.

— Este adevărat că Bartlett a salvat-o pe soția lui Peter Marlowe ? întrebă Travkin.

— Da. A sărit împreună cu ea. Amîndoi, Linc și Casey au făcut o treabă excepțională. Minunată.

— Mă scuzi, tai-pan. Jacques deVille arătă cu capul spre tribune. A venit Jason Plumm — trebuie să joc bridge cu el în seara asta.

— Ne vedem la Prayers, Jacques ! Dunross îi zîmbi, deVille plecă, Dunross oftă întristat pentru nenorocirea prietenului său. Mă duc la birou, Alexi. Telefonează-mi la ora șase.

— Tai-pan.

— Ce este ?

Travkin ezită. Apoi spuse direct

— Am dorit doar să știi că eu... eu te admir enorm.

Dunross rămase perplex în fața melancoliei subite și directe care pusese stăpînire pe acest om.

— Mulțumesc, răspunse el cu căldură, bătîndu-l pe umăr, niciodată pînă atunci nu-l tratase ca prieten. Nici tu nu ești băiat rău, ținu el să adauge.

Dunross plecă, iar Travkin rămase privind în urma lui, cu durere în suflet, în vreme ce lacrimile rușinii se alăturau picăturilor de ploaie. Își șterse fața cu dosul palmei și se reîntoarse să-l urmărească pe Noble Star, și încercă să se concentreze. În depărtare văzu pe cineva și se întoarse speriat. Omul de la KGB era într-un colț al tribunei, însoțit acum de încă un bărbat, în vîrstă, rigid și bine cunoscut în Hong Kong ca parior la curse. Travkin căuta să-și amintească numele. Clinker. Asta e ! Clinker ! Îi privi absent pentru un moment. Jason Plumm era în tribună, chiar în spatele omului de la KGB și îl văzu

pe Plumm ridicîndu-se şi răspunzînd la salutul lui deVille, apoi coborînd scările pentru a-l întîlni. Exact în momentul acela, individul de la KGB privi spre el şi se întoarse prudent, încercînd să nu facă din nou o mişcare bruscă. Îşi puse binoclul la ochi. Travkin nu-şi dădu seama dacă a fost observat sau nu. Se înfioră la gîndul că binoclul acela puternic fusese îndreptat spre el. Poate că individul înţelegea de pe buze ce se vorbeşte, se gîndi el îngrozit. Isuse Hristoase şi Maica Domnului, mulţumesc lui Dumnezeu că nu mi-a scăpat din gură adevărul cînd eram cu tai-pan.

Inima i se zbătea destul de alarmant şi avea o senzaţie de greaţă. Un fulger brăzdă cerul înspre răsărit. Ploaia udase asfaltul şi partea de jos, neacoperită, a tribunei. Încercă să se calmeze, uitîndu-se în jurul său inutil, neştiind ce să facă şi dorind nespus să afle cine era omul KGB-ului. De-abia observă că Pilot Fish îşi terminase antrenamentul, fiind într-o formă bună. Lîngă el, Richard Kwang vorbea, absorbit, cu un alt grup de chinezi pe care nu-i cunoştea. Linbar Struan şi Andrew Gavallan stăteau rezemaţi de balustradă, împreună cu americanul Rosemont şi alte persoane de la consulat pe care le ştia din vedere. Priveau la cai, uitînd de ploaie. În apropierea cabinelor jocheilor, la adăpost, Donald McBride discuta cu alţi granguri ai hipodromului, printre ei numărîndu-se sir Shi-teh T'Chung, Pugmire şi Roger Crosse. Îl văzu pe McBride privindu-l pe Dunross, salutîndu-l şi făcîndu-i semn să vină lîngă ei. Brian Kwok îl aştepta pe Roger Crosse. Travkin îi cunoştea pe amîndoi, dar nu ştia că făceau parte din Serviciul Special de Informaţii. Fără voia lui, o porni spre ei. Gustul amar al fierei îi ajunse pînă în gură. Îşi stăpîni imboldul de a se grăbi şi de a le spune adevărul. În schimb, îl chemă cu glas tare pe şeful rîndaşilor

— Trimite toţi caii în grajd. Pe toţi. Vezi să nu fie transpiraţi cînd li se dă de mîncare.

— Da, sir.

Supărat, Travkin se tîrî alene spre cabine. Cu coada ochiului văzu că omul de la KGB avea binoclul îndreptat spre el. Ploaia i se prelingea pe gît şi se combina cu sudoarea ce i-o provocase frica.

— Ah, Ian, ne gîndeam că ar fi mai bine să amînăm cursele dacă mîine va ploua. Să zicem ora 18.00 mîine, propuse McBride. Eşti de acord ?

— Nu, de fapt nu sînt de acord. Aş sugera să luăm o decizie finală sîmbătă la ora 10.00.

— Nu-i puţin cam tîrziu, amice ? întrebă Pugmire.

— Nu, dacă comitetul mobilizează oamenii de la radio şi televiziune. Ar mări interesul pentru curse. În special dacă dai ştirea de azi.

— Bună idee, zise Crosse.

— Atunci ne-am înţeles, zise Dunross. Mai e ceva ?

— Nu crezi... e o problemă cu pista, observă McBride. Nu vrem să o distrugem.

— Întru totul de acord, Donald. Vom hotărî definitiv sîmbătă la ora 10.00. Are cineva ceva împotrivă ? Nici o opoziţie. Bun, reluă Dunross. Mai e vreo problemă ? Iertaţi-mă, dar am o şedinţă într-o jumătate de oră.

— O, tai-pan, mi-a părut atît de rău pentru ce s-a întîmplat aseară... îngrozitor, i se adresă stîngaci Shi-teh.

— Da. La dracu, cînd îl întîlnim pe guvernator în consiliu, la prînz, va trebui să-i sugerăm să impună noi şi foarte severe măsuri pentru prevenirea incendiilor la Aberdeen.

— De acord, zise Crosse. E un miracol că nu s-au pierdut mai multe persoane.

— Adică să se închidă restaurantele, prietene ? sări şocat Pugmire, compania lui avea interese în două din ele. Ar dăuna într-o mare măsură turismului, continuă el. Nu poţi să faci mai multe ieşiri... Ar trebui s-o iei apoi de la zero !

Dunross se uita în spate la Shi-teh.

— De ce nu-i sugerezi guvernatorului să dea ordin ca toate bucătăriile să fie instalate de îndată pe nişte burje care pot fi ancorate de-a lungul navelor restaurant ? Ar putea ordona ca maşinile pompierilor să fie menţinute în imediată apropiere pînă cînd vor fi fost efectuate schimbările. Cheltuielile ar fi modeste, ar fi uşor de acţionat şi riscurile de incendiu s-ar elimina o dată pentru totdeauna.

Toţi se uitau la el. Shi-teh radia.

— Ian, eşti un geniu !

— Nu. Nu pot decît să regret că nu ne-am gîndit mai demult la asta. Nu mi s-a întîmplat pînă acum. Groaznic cu Zep... şi soţia lui Christian, nu-i aşa ? Au găsit corpul ei ?

— Nu cred.

— Dumnezeu ştie cîţi alţii s-au mai prăpădit. Parlamentarii s-au salvat, Pug ?

— Da, bătrîne. Cu excepţia lui sir Charles Pennyworth. Bietul pederast, cînd a căzut s-a lovit puternic cu capul de un sampan.

Dunross era uluit.

— Îmi plăcea omul ! Ce nenorocit de ghinion !

— La un moment dat mai erau lîngă mine cîţiva din ceilalţi. Ticălosul ăla radical, cum îl cheamă ? Grey, oh da, Grey, ăsta e. Iar celălalt, alt apucat, un nenorocit de socialist, Broadhurst. S-au descurcat bine, amîndoi.

— Am auzit că Bartlett şi Casey au fost extraordinari, nu ? Poate că ar trebui să fie decoraţi.

— De ce nu propui ? zise Dunross, nerăbdător să plece. Dacă nu mai sînt probleme...

— Ian, dacă aş fi în locul tău, aş face o injecţie. În golful ăsta trebuie să fie nişte microbi care n-au fost încă descoperiţi.

Au izbucnit cu toţii în rîs.

— De fapt, am făcut ceva mai bun. Cînd am ieşit din apă, i-am înşfăcat pe Linc Bartlett şi Casey şi am fugit la Doctorul Tooley, şi Dunross zîmbi subţire. Cînd i-am spus că am înotat în portul Aberdeen, i-a venit să leşine. Ne-a îndemnat : Beţi din asta ! Ca nişte proşti, am băut şi, înainte de a şti ce se întîmplă, ne-am vărsat şi sufletul din noi. Dacă aş mai fi avut putere l-aş fi bătut cu cureaua, dar eram cu toţii în patru labe, luptîndu-ne să ajungem la closet, fără să ştim care ajunge mai întîi. Atunci Casey a început să rîdă, respirînd încă greu, şi apoi ne-am prăvălit pe prăpădita aia de duşumea ! Apoi, înainte să ne dezmeticim, bătrînul doctor ne-a băgat pe gît nişte pilule şi Bartlett a zis : Pentru numele lui Dumnezeu, doctore, ce-ai zice de un supozitor şi atunci folosim o singură gaură !

— E adevărat ce se spune despre Casey ? Că s-a dezbrăcat şi a sărit în apă ca o vedetă olimpică ? întrebă Pugmire.

— Mai grozav, amice, goală puşcă, exageră cu dezinvoltură Dunross. Ca o Venus din Milo! Poate cea mai grozavă... pe care am văzut-o vreodată.

— Oh? toţi făcură ochii mari.

— Da.

— Dumnezeule, dar să înoţi în portul Aberdeen Canalul ăla împuţit, zise McBride, ridicînd din sprîncene. Dacă o să mai trăiţi, o să fie mare minune!

— Doctorul Tooley a spus că în cel mai rău caz vom contracta o gastroenterită, dizenterie sau ciumă şi Dunross îşi întoarse privirea în altă parte, zicînd: Bun, azi aici, mîine cine ştie unde. Mai e ceva?

— Tai-pan, interveni Shi-teh. Eu... sper că nu ai nimic împotrivă însă... eu am... aş vrea să iniţiez un fond pentru ajutorarea familiilor victimelor.

— Bună idee! Clubul turfiştilor va trebui să contribuie şi el. Donald, discuţi tu azi cu ceilalţi, să obţii acordul lor? Ce părere aveţi despre o contribuţie de 100.000?

— Destul de generos, nu-i aşa? zise Pugmire.

Dunross a ridicat capul.

— Nu. Să spunem mai bine 150.000. *Nobila Casă* va contribui cu aceeaşi sumă, şi Pugmire se înroşi, nu scoase nimeni nici un cuvînt. Ridicăm şedinţa? Bun. 'Neaţa, şi Dunross îşi scoase politicos pălăria şi plecă.

— Scuzaţi-mă un moment, şi Crosse îi făcu semn cu mîna lui Brian Kwok să-l urmeze şi strigă Ian!

— Da, Roger?

Cînd Crosse se apropie de Dunross îi spuse încet:

— Ian, se confirmă sosirea lui Sinders cu zborul de mîine al companiei BOAC. Vom merge direct la bancă de la aeroport, dacă aşa trebuie.

— Va fi acolo şi guvernatorul?

— O să-l întreb. Va trebui să fim acolo pe la şase.

— Dacă avionul soseşte la timp, Dunross zîmbi.

— Ai primit aprobarea oficială pentru eliberarea lui *Eastern Cloud*?

— Da, mulţumesc. Am primit un telex ieri de la Delhi. Am ordonat reîntoarcerea navei imediat şi a plecat pe flux. Brian, îţi aminteşti pariul pe care l-am făcut — acela despre Casey. Despre sînii ei — cincizeci de dolari la unu, plătiţi pe loc, că sînt cei mai frumoşi din Hong Kong?

Brian Kwok se înroşi, remarcînd privirea posomorîtă a lui Crosse.

— Ăă... da, de ce ?

— Nu ştiu dacă sînt cei mai frumoşi, dar asemenea judecăţii lui Paris, ai avea o problemă al dracului de grea dacă i-ai pune la încercare !

— E adevărat deci, a fost goală ca Eva ?

— A fost zeiţa salvării. Dunross se înclină spre amîndoi afabil şi plecă salutîndu-i cu un „Pe mîine".

Se uitară după el. La ieşire îl aştepta un agent al Serviciului secret ca să-l însoţească.

— Asta pune la cale ceva, zise Crosse.

— Aşa e, sir.

Crosse îşi luă ochii de la Dunross, privind spre Brian Kwok, pe care îl întrebă :

— Obişnuieşti să pariezi pe sînii vreunei femei ?

— Nu, sir, scuze sir.

— Bun. Din fericire femeile nu sînt singura sursă de frumuseţe, nu-i aşa ?

— Aşa e, sir.

— Mai sînt ogarii, picturile, muzica, chiar şi cîte un asasinat. Nu ?

— Da, sir.

— Aşteaptă aici, te rog, şi Crosse se întoarse la ceilalţi administratori.

Brian Kwok oftă. Era plictisit şi obosit. Echipa de scufundători îl întîlnise la Aberdeen şi cu toate că aflaseră aproape imediat că Dunross era salvat şi plecase deja acasă, a trebuit să stea aproape toată noaptea dînd ajutor la organizarea căutării victimelor. Era o misiune macabră. Apoi, cînd era gata să plece spre casă, Crosse îi ceru ca în zori să fie în Happy Valley, aşa că nu mai avu cînd să se culce. În schimb, se duse la restaurantul Para unde dădu de oameni ai triadelor şi de Ko Ologul. Acum se uita la Dunross. Ce-o fi în mintea acestui individ ? se întrebă el. O invidie chinuitoare îl măcina. Ce n-aş fi făcut eu cu puterea şi cu banii lui ! Îl văzu pe Dunross schimbînd direcţia spre tribuna din apropiere, apoi o observă pe Adryon stînd lîngă Martin Haply, amîndoi privind la cai, fără să se uite la Dunross. *Dew neh loh moh,* gîndi el, surprins. E ciudat că sînt împreună. Hristoase, ce frumuseţe ! Mulţumesc lui Dumnezeu că nu sînt tatăl ei. Aş înnebuni. Crosse şi ceilalţi îi văzuseră şi ei cu uimire pe Adryon şi Martin Haply.

— Ce-o fi făcînd golanul ăsta cu fata tai-panului ? întrebă Pugmire pe un ton iritat.

— Nimic bun, asta-i sigur, spuse cineva.

— Blestematul ăsta nu aduce decît necazuri ! murmură Pugmire, iar ceilalţi încuviinţară din cap. Nu înţeleg pentru ce Toxe îl mai ţine.

— Pentru că nenorocitul e socialist, de-aia ! Şi el ar trebui îndepărtat.

— Destul, Pug. Toxe este de treabă... şi unii socialişti sînt cumsecade, spuse Shi-teh. Dar trebuia să-l dea afară pe Haply şi toţi am fi dus-o mai bine.

Toţi fuseseră ţinta atacurilor lui Haply. În urmă cu cîteva săptămîni scrisese o serie de articole incisive despre unele afaceri comerciale ale lui Shi-teh din cadrul imensului său conglomerat de companii, în care se vorbea şi despre unele onorarii dubioase plătite unor personalităţi din guvernul de la Hong Kong pentru favorurile făcute.

— Aşa este, zise Pugmire, trădîndu-se că şi el îl detesta.

Haply, cunoscut pentru minuţiozitatea sa, dăduse detalii cofidenţiale în legătură cu fuzionarea cu *Superfoods*, demonstrînd în mod cît se poate de clar că Pugmire a beneficiat mult mai mult decît acţionarii săi de la *General Stores* la care nu au fost consultaţi decît într-o mică măsură asupra condiţiilor unificării. Mîrşavul. Aş dori, evident, să ştiu de unde îşi ia informaţiile.

— E curios că Haply e cu ea, zise Crosse, privind atent la buzele lor, aşteptînd să vorbească. Singura companie mare pe care n-a căutat încă s-o atace este *Struan*.

— Crezi că e rîndul companiei *Struan*, şi Haply o iscodeşte pe Adryon ? întrebă unul din ei. Ce lovitură ar fi asta !

Îl priviră cu interes pe Dunross intrînd în tribună, fără ca cei doi tineri să-l observe.

— Poate că-l va face ţăndări, cum a făcut-o şi cu celălalt golan, zise Pugmire pe un ton vesel.

— Ei ? interveni Shi-teh. Despre cine e vorba ? Cum a fost ?

— Oh, credeam că ştii. În urmă cu doi ani, unul din directorii executivi de rang mai mic al băncii *Victoria* a început, direct de la Londra, să o urmărească pe Adryon. Ea avea şaisprezece ani, poate şaptesprezece — el avea douăzeci şi doi şi era mare cît o casă, mai înalt ca Ian. Se numea Byron. Credea că este lord Byron şi s-a apucat să-i

facă curte. A innebunit-o pe biata fată. Ian l-a avertizat pentru ultima dată. Tîrîtura se ţinea după ea, aşa încît Ian l-a invitat să iasă puţin afară din sala sa de gimnastică de la Shek-O, şi-a pus mănuşile — ştia că prăpăditul se credea grozav la box — şi a început să dea în el fără milă. Într-o săptămînă banca i-a dat papucii.

— Ai asistat la bătaie ? întrebă Shi-teh.

— Bineînţeles că nu. Au fost singuri, pentru numele lui Dumnezeu, iar nenorocitul ăsta de nebun era în găleată. Nu mi-ar place să-l am ca adversar pe tai-pan — mai ales cînd e înfuriat.

Shi-teh întoarse privirea spre Dunross.

— Poate îi face acelaşi lucru şi micuţului ăsta ticălos, zise pe un ton glumeţ.

Toţi îl urmăreau pe tai-pan, plini de speranţă. Crosse se îndepărtă, cu Brian Kwok, mergînd unul lîngă altul. Dunross urcă în forţă scările tribunei, cu energia sa cunoscută, oprindu-se lîngă ei

— Bună, iubito.

— Oh, bună, tată, răspunse Adryon, tresărind. Nu te-am vă... Ce-ai pe faţă ?

— Am intrat cu maşina în spatele unui autobuz, 'neaţa Haply.

— 'Neaţa, sir. Haply se ridică şi apoi se aşeză din nou.

— Un autobuz ? spuse ea. Ţi-ai distrus Jaguarul ? Te-au amendat ? se interesă ea plină de speranţe pentru că ea adunase deja trei amenzi.

— Nu. Te-ai sculat devreme ? spuse el, aşezîndu-se lîngă ea.

— Exact invers. N-am dormit toată noaptea.

— Da ? I-ar fi pus pe loc cel puţin patruzeci şi opt de întrebări, dar în loc de asta remarcă : Trebuie să fii obosită.

— Nu. Nu sînt deloc obosită.

— Despre ce a fost vorba, o sărbătorire ?

— Nu. Am stat cu bietul Martin, şi puse cu afecţiune o mînă pe umărul tînărului.

Dunross se forţă să zîmbească. Se adresă apoi tînărului canadian :

— Ce s-a întîmplat ?

Haply ezită, apoi îi spuse ce se întîmplase la ziar, cînd l-a sunat proprietarul, şi Christian Toxe, redactorul său şef, i-a desfiinţat rubrica de cronică mondenă.

— Nemernicul ăla ne-a trădat. Proprietarul ziarului i-a dat voie să ne cenzureze. Eu știu că am dreptate. Știu că am dreptate.

— De unde știi ?

— Îmi pare rău, dar nu pot să vă dezvălui sursa.

— Nu poate într-adevăr, tată, aceasta ar fi o încălcare a libertății presei, spuse Adryon luîndu-i apărarea.

Haply strînse din pumni, punînd apoi palma fără să-și dea seama, pe genunchii lui Adryon, care, la rîndul ei, își puse mîna pe mîna lui.

— *Ho-Pak* a fost victima unor mașinații.

— De ce ?

— Nu știu. Însă Gor... însă tai-panii sînt la originea atacului și nu pricep de ce.

— Gornt este în culisele acestei afaceri ? Dunross se încruntă la auzul acestei noi idei.

— N-am spus Gornt, sir. Nu, n-am spus asta.

— N-a spus, tată, interveni Adryon. Ce ar trebui să facă Martin ? Să-și dea demisia, sau să-și înfrîngă mîndria și...

— Nu pot, Adryon, zise Martin Haply.

— Lasă-l pe tata să vorbească, el știe ce trebuie să faci.

Dunross o văzu cum își întoarse ochii ei frumoși spre el și nevinovăția ei îi stîrni o încîntare pe care n-o mai simțise pînă atunci.

— Două lucruri În primul rînd, te duci înapoi imediat. Christian are nevoie de ajutor. În al doilea rînd, tu...

— Ajutor ?

— N-ai auzit de soția lui ?

— Ce-i cu ea ?

— Nu știi că a murit ?

Amîndoi se uitară la Dunross cu niște ochi pierduți. Le spuse repede ce se întîmplase la Aberdeen. Rămaseră uluiți, iar Haply se bîlbîi :

— Isuse, noi... noi n-am ascultat radio, n-am auzit nicăieri... n-am făcut decît să dansăm și să vorbim ! — sări să plece, apoi se reîntoarse. Eu... mai bine plec imediat. Isuse !

Adryon se ridică și ea, oferindu-se să-l ducă ea cu mașina.

— Haply, zise Dunross, spune-i lui Christian să atragă atenția în mod ferm tuturor celor care au căzut în apă

sau au înotat să se prezinte la doctor de îndată — e foarte important.

— Am înţeles.

— Tată, zise Adryon îngrijorată, ai fost la doctorul Too...

— Da, da, răspunse Dunross. M-a dezinfectat şi pe dinăuntru şi pe dinafară. Hai duceţi-vă acum !

— Care era cel de-al doilea lucru, tai-pan ? întrebă Haply.

— Al doilea ? Nu trebuie să uiţi că banii sînt ai proprietarului, de aceea ziarul îi aparţine şi poate face ce vrea. Proprietarii de ziare pot fi influenţaţi. Mă întreb, de exemplu, cine l-a convins pe el sau pe ea, de ce el şi ea au acceptat să-l sune pe Christian... dacă ceea ce spui tu este adevărat.

Haply zîmbi.

— Hai să mergem, iubito, i se adresă lui Adryon, mulţumind tai-panului.

Fugiră ţinîndu-se de mînă. Dunross rămase pentru moment în tribună. Oftă adînc, apoi se ridică şi plecă. Roger Crosse era cu Brian Kwok în apropierea cabinelor jocheilor şi urmăreau conversaţia tai-panului după mişcarea buzelor. Îl văzură plecînd urmat de omul de la Serviciul de Informaţii.

— Nu mai e nevoie să ne pierdem vremea aici, Brian. Hai să mergem. O luară înainte spre ieşire. Sînt curios dacă Robert a găsit ceva la Sha Ţin.

— Blestemaţii ăia de Vîrcolaci vor avea o zi agitată. Întregul Hong Kong va fi speriat de moarte. Pot paria că noi... Brian Kwok se opri brusc. Sir ! Ia uitaţi-vă acolo ! arătă cu capul spre tribună, observîndu-i pe Suslev şi Clinker, printre grupurile răzleţe care priveau la ploaie. Nu aş fi crezut să se scoale atît de devreme.

Crosse îşi miji ochii pentru a scruta în depărtare.

— Da. E curios. Da ! ezită un moment, apoi îşi schimbă privirea în altă direcţie, urmărindu-le atent mişcarea buzelor. Pentru că el ne-a onorat cu prezenţa am putea şi noi să avem o mică discuţie. Ah... ne-au văzut. Clinker nu ne iubeşte deloc.

Se îndreptă alene spre tribună. Pe faţa rusului aceluia solid apăru un zîmbet. Scoase o sticlă subţire şi trase o duşcă. I-o oferi apoi şi lui Clinker.

— Nu, mulţumesc, amice, tocmai beam o bere, şi ochii reci ai lui Clinker erau aţintiţi asupra poliţistului care se apropia. Nu prea miroase a bine pe aici, nu-i aşa ? zise el cu voce tare.

— 'Neaţa, Clinker, salută Crosse tot pe un ton rece, apoi îi zîmbi lui Suslev. 'Neaţa, căpitane. Scîrboasă zi, nu ?

— Trăim, *tovarăşe*, sîntem vii ! Aşadar cum poate o zi să fie scîrboasă ?

Suslev, vorbind cu o aparentă bonomie, continuă să se ascundă sub masca unei atitudini familiare :

— Sîmbătă vor avea loc cursele, domnule inspector ?

— Probabil. Hotărîrea definitivă se va lua sîmbătă dimineaţă. Cît timp veţi rămîne în port ?

— Nu prea mult, domnule inspector. Repararea cîrmei merge încet.

— Nu prea încet, sper. Pe toţi ne supără dacă oaspeţii noştri foarte importanţi nu sînt serviţi cît mai repede, şi vocea lui Crosse era fermă. Voi vorbi cu comandantul portului.

— Mulţumesc, sînteţi... sînteţi foarte atent. Ca şi departamentul dumneavoastră... Suslev ezită, apoi se întoarse spre Clinker. Amice, n-ai nimic împotrivă să mai stau puţin de vorbă cu dumnealui ?

— Sigur că nu, răspunse Clinker. Copoii mă scot din sărite ! Brian Kwok se uită la el, Clinker îl privi şi el fără teamă. Mă găseşti în maşină, spuse el şi dispăru.

Glasul lui Suslev deveni mai rece

— Departamentul dumneavoastră a fost amabil şi a trimis corpul bietului nostru tovarăş Voranski. I-aţi prins pe asasini ?

— Din păcate nu. Pot fi asasini plătiţi — de pe orice meridian. Desigur, dacă n-ar fi şters-o în mod misterios la ţărm, ar fi continuat să fie şi acum un agent util al... al oricărui departament în care ar fi lucrat.

— Nu era decît un marinar şi un om cumsecade. Am crezut că în Hong Kong poţi fi în siguranţă.

— Aţi transmis fotografiile asasinilor şi informaţiile privind convorbirile lor telefonice superiorilor dumneavoastră de la KGB ?

— Eu nu sînt de la KGB, mă piş pe KGB ! Da, informaţiile au fost văzute... de superiorul meu, se răsti Suslev iritat. Dumneavoastră ştiţi cum e, pentru numele lui Dum-

nezeu. Dar Voranski a fost un om bun şi asasinii trebuie prinşi.

— Ii vom prinde destul de repede, zise Crosse calm. N-aţi ştiut că Voranski era în realitate maiorul Yuri Bakyan în Direcţia I-a a Departamentului 6 din KGB ?

Pe faţa lui Suslev se văzu surprinderea.

— Era... mi-era doar prieten şi venea la noi din cînd în cînd.

— Cine se ocupă de problemele astea, căpitane ? întrebă Crosse.

Suslev se uită la Brian Kwok, care îl privi cu o făţişă aversiune.

— De ce sînteţi aşa de supărat ? Ce v-am făcut eu ?

— Pentru ce imperiul rus e atît de hrăpăreţ, îndeosebi cînd vine pe pămîntul Chinei ?

— Politica ! răspunse Suslev iritat. Nu mă interesează politica.

— Fir-ar să fie, vă amestecaţi tot timpul în treburile altora ! Ce grad ai în KGB ?

— Nu am nici un grad.

— Un pic de colaborare ar fi foarte importantă, zise Crosse. Cine stabileşte la voi echipajele, căpitane Suslev ?

Acesta îl privi un moment şi apoi zise

— Pot să-ţi vorbesc între patru ochi ?

— Desigur, răspunse Crosse, adresîndu-se apoi lui Brian : Aşteaptă-mă aici.

Suslev se îndreptă spre scările care coborau pe gazon, Crosse îl urmă.

— Ce şanse crezi că are Noble Star ? întrebă Suslev binevoitor.

— Bune. Dar ea n-a alergat niciodată pe teren moale.

— Dar Pilot Fish ?

— Uită-te la el — poţi să-ţi dai seama singur. Lui îi place terenul umed. Va fi favorit. Te gîndeşti să fii aici sîmbătă ?

Suslev se sprijini de balustradă şi zîmbi, răspunzînd :

— De ce nu ?

— De ce nu, într-adevăr ? repetă Crosse rîzînd liniştit. Era convins că acum erau absolut singuri. Eşti un bun actor, Gregor, continuă el, foarte bun.

— Şi tu la fel, tovarăşe.

— Îţi asumi un risc al dracului de mare, nu-i aşa ? zise Crosse de-abia mişcîndu-şi buzele.

— Da, dar toată viaţa e un risc. Cei din centrală mi-au cerut să preiau eu activitatea pînă la sosirea înlocuitorului lui Voranski — sînt prea multe contacte care trebuie făcute şi hotărîri care trebuie luate în timpul acestei deplasări. Şi nu în ultimul rînd, *Sevrin*. Şi oricum, după cum ştii, aşa a vrut Arthur.

— Uneori mă întreb dacă e înţelept.

— Este ! Suslev zîmbi şi ridurile din jurul ochilor lui se încreţiră. Oh, da. Foarte înţelept. Mă bucur să te văd. Cei din centrală sînt foarte, foarte mulţumiţi de activitatea ta de anul ăsta. Am multe să-ţi spun.

— Cine-i ticălosul care l-a turnat pe *Sevrin* lui AMG ?

— Nu ştiu. A fost un fugar. Dacă-l aflu, e un om pierdut.

— Cineva a trădat o parte din oamenii mei, denunţîndu-i R.P. Chineze. Descoperirea lor s-a făcut probabil din dosarele lui AMG. Citeşte exemplarul meu. Cine altcineva de pe nava ta putea s-o facă ? Cineva a fost infiltrat în operaţiunea ta de aici.

Suslev se albi.

— Voi organiza imediat o verificare a situaţiei. Puteau veni de la Londra sau Washington.

— Mă îndoiesc. Cred că de aici provine totul. Şi apoi întîmplarea cu Voranski. Cineva a fost infiltrat în echipa voastră.

— Dacă R.P. Chineză... da, s-a terminat. Dar cine ? Pariez pe ce vrei că nu există nici un spion pe navă.

Crosse era şi el furios.

— Se găseşte totdeauna cineva care poate fi corupt.

— Ai un plan de fugă ?

— Mai multe.

— Mi s-a ordonat să-ţi dau sprijin sub orice formă. Vrei să te iau pe *Ivanov* ?

— Aştept să citesc dosarele lui AMG. Ar fi păcat, după atîta vreme...

— De acord.

— Ţi-e uşor să fii de acord. Dacă tu eşti prins eşti doar expulzat şi rugat politicos : vă rog, să nu mai veniţi pe aici. Eu ? N-aş vrea să fiu prins viu.

— Evident. Suslev îşi aprinse o ţigară. Nu vei fi prins, Roger. Eşti mult prea deştept. Ai ceva pentru mine ?

— Priveşte colo, lîngă balustradă. Bărbatul acela înalt.

Calm, Suslev puse la ochi binoclul. Îşi centră pe îndelete imaginea şi apoi privi.

— Asta e Stanley Rosemont, CIA. Ştii că te urmăreşte ?

— Pot să fac să-mi piardă urma, dacă vreau.

— Omul de lîngă el este Ed Langan, FBI. Cel cu barbă este Mishauer, de la Serviciul de informaţii al Marinei Americane.

— Mishauer ? Îmi sună cunoscut. Ai fişele lor ?

— Încă nu, dar la consulat se află un individ cu deprinderi anormale care are o combinaţie frumuşică cu fiul unuia din avocaţii noştri chinezi de frunte. Pe cînd vei reveni, la viitoarea ta călătorie, el va fi gata să-ţi îndeplinească şi cea mai mică dorinţă.

Suslev schiţă un zîmbet forţat.

— Bine ! din nou calm, privi la Rosemont şi la ceilalţi, întipărindu-şi bine în memorie figurile lor. Cu ce se ocupă ? întrebă el.

— Adjunct al şefului biroului de informaţii. E în CIA de cincisprezece ani. A fost OSS — serviciul Secret American, precursor al CIA şi în alte asemenea servicii. A mai avut aici o duzină de funcţii de acoperire şi ascunzători peste tot. Am trimis o listă în micropuncte la 32.

— Bun. Centrala vrea să-şi intensifice urmărirea tuturor mişcărilor pe care le întreprinde CIA.

— Nici o problemă. Sînt cam indolenţi, dar au resurse financiare mari şi mereu în creştere.

— Datorită războiului din Vietnam ?

— Evident.

Suslev rîse mulţumit.

— Proştii, habar nu au în ce s-au băgat. Ei încă mai cred că pot să lupte în junglă cu tactica din războiul din Coreea sau din cel de-al doilea război mondial.

— Nu sînt toţi proşti, observă Crosse. Rosemont e bun, e foarte bun. Pentru că veni vorba, ei ştiu despre baza aeriană de la Iman.

Suslev înjură în şoaptă, sprijinindu-şi capul într-o mînă, pe care o ţinea, ca din întîmplare, în dreptul gurii pentru a nu se vedea ce spune.

— ...despre Iman şi aproape totul despre Petropavlovsk, noua bază secundară de la Korsakov şi Sahalin...

Suslev înjură din nou, exprimîndu-şi nedumerirea :

— Cum au ajuns să ştie toate astea ?

— Trădătorii ! şi Crosse zîmbi discret.

— De ce eşti agent dublu, Roger ?

— De ce îmi pui întrebarea asta de cîte ori ne întîlnim ?

Suslev oftă. El avea un ordin precis ca pe Crosse să nu-l chestioneze, ci să-l sprijine sub orice formă. Şi, deşi era coordonatorul întregii activităţi de spionaj a KGB în Extremul Orient, nu i se permisese să cunoască adevărata identitate a lui Crosse decît în ultimul an. În fişele KGB, Crosse intra în categoria secretului de importanţă deosebită, fiind un spion de importanţa unui Philby. Dar nici chiar Philby n-a ştiut că în ultimii şapte ani Crosse lucra pentru KGB.

— Întreb din curiozitate, răspunse el.

— Nu ţi s-a ordonat să nu fii curios, tovarăşe ?

Suslev rîse.

— Nici unul dintre noi nu respectă ordinele totdeauna, nu-i aşa ? Ultimul tău raport a plăcut atît de mult în centrală încît mi s-a cerut să-ţi spun că în contul tău din Elveţia se va depune o primă suplimentară de 50.000 de dolari, începînd de la data de cincisprezece a lunii viitoare.

— Bun. Mulţumesc. Dar nu e primă, este plata pentru un produs primit.

— Ce ştie Serviciul secret de informaţii despre vizita delegaţiei parlamentare ?

Crosse îi spuse ceea ce îi zisese guvernatorul, adăugînd :

— De ce mă întrebi ?

— Verificare de rutină. Trei din delegaţie sînt persoane foarte influente — Guthrie, Broadhurst şi Grey. Suslev îi oferi o ţigară. Acţionăm discret să-i introducem pe Grey şi Broadhurst în Consiliul Mondial al Păcii. Sentimentele lor antichineze ne ajută. Roger, vrei să pui pe cineva să-l urmărească pe Guthrie ? Poate are ceva apucături rele. Dacă îl compromitem, dacă îl fotografiem cu vreo fată de moravuri uşoare, s-ar putea ca mai tîrziu să ne fie de folos.

Crosse dădu din cap.

— Am să văd ce pot face.

— Poţi să-l găseşti pe ticălosul acela care l-a asasinat pe bietul Voranski ?

— Pînă la urmă o să-l prindem. Crosse îl privi cu atenție. Probabil că a fost condamnat de mult. Și asta nu-i a bună pentru nici unul dintre noi.

— Erau oare din Gomindan ? Sau banditii lui Mao ?

— Nu știu ! Crosse zîmbi sardonic. De fapt. Rusia nu e iubită de nici un chinez.

— Conducătorii lor au trădat comunismul. Va trebui să-i distrugem pînă nu devin prea puternici.

— Asta urmăriți ?

— De la Ginghishan încoace, și Suslev rîse. Dar acum... acum trebuie să avem puțină răbdare, și arătă brusc cu degetul mare în spate spre Brian Kwok. De ce nu-l compromiteți pe acest *matyeryebyets* ? Nu-mi place deloc tipul.

— Tînărul Brian e foarte bun. Am nevoie de oameni buni. Informează centrala că Sinders, de la MI-6, sosește mîine de la Londra pentru a prelua documentele lui AMG. Și MI-6 și CIA bănuiesc că AMG a fost asasinat. A fost sau nu ?

— Nu știu. Ar fi trebuit lichidat cu ani în urmă. Cum poți obține un exemplar ?

— Nu știu. Sînt aproape sigur că Sinders mi le va da și mie să le citesc înaintea plecării sale.

— Și dacă n-o va face ?

Crosse ridică din umeri. Spuse apoi hotărît

— Într-un fel sau altul trebuie să le vedem.

— Dunross ?

— Numai în ultimă instanță. El e prea prețios acolo unde este și prefer să-l am acolo unde pot să-l văd. Ce zici de Travkin ?

— Informația ta a fost extrem de valoroasă. Totul s-a verificat, și Suslev îi relată esențialul din întîmplarea cu acesta. Acum va fi cățelușul nostru pentru totdeauna. Va face tot ce-i vom cere. Orice. Ar fi în stare să-l omoare și pe Dunross dacă va fi nevoie.

— Bun. Cît a fost real din ce i-ai spus ?

Suslev zîmbi. Apoi răspunse :

— Nu prea mult.

— Soția lui trăiește ?

— Oh da, *tovarășe*, trăiește.

— Dar nu în propria-i vilă ?

— Acum e acolo.

— Dar înainte ?

Suslev dădu din umeri, reluînd apoi discuţia despre Travkin

— I-am spus ceea ce mi s-a cerut să-i spun.

Grosse aprinse o ţigară, după care îl întrebă :

— Ce ştii despre Iran ?

După ce-l privi iscoditor, Suslev răspunse

— Destule. Este unul din cele opt obiective mari care ne-au mai rămas, aceasta fiind o operaţiune de anvergură care se desfăşoară chiar acum !

— Regimentul 92 cu trupe americane aeropurtate se află în acest moment la frontiera sovieto-iraniană !

— Ce spui ? Suslev se holbă la el.

Crosse îi relată tot ceea ce-i spusese Rosemont despre manevre, şi cînd a ajuns la partea privind forţele armate ale SUA care deţineau arme nucleare, Suslev se albi.

— Mamă Doamne ! Blestemaţii ăştia de americani vor face într-o zi o greşeală şi atunci nu vom mai putea sub nici o formă să ne mai descurcăm ! Trebuie să fie nebuni să folosească asemenea arme.

— Puteţi lupta împotriva lor ?

— Bineînţeles că nu, nu încă, răspunse Suslev iritat. Ideea de bază a strategiei noastre constă în a nu ne confrunta direct cu America pînă cînd aceasta nu va fi total izolată şi atunci nu vom avea nici o îndoială în victoria finală. Un conflict armat direct acum ar fi o sinucidere. Mă duc să iau legătura cu Centrala.

— Fă-i să înţeleagă că americanii consideră acţiunea respectivă drept o manevră. Determină Centrala să-şi retragă forţele de acolo şi totul se va linişti. Fă-o imediat, sau situaţia se va agrava. Nu-i provocaţi în nici un fel pe americani. În cîteva zile să părăsească zona. Nu transmite informaţia despre prezenţa forţelor americane spionilor voştri de la Washington. Las-o să vină din partea oamenilor voştri din CIA.

— Regimentul 92 este într-adevăr acolo ? Pare imposibil.

— Ar fi mai bine să aveţi mai multe trupe aeropurtate, mai mobile, cu mai mare putere de foc.

Suslev mormăi cîteva cuvinte :

— Energiile şi resursele a trei sute de milioane de ruşi sînt canalizate spre soluţionarea acestei probleme,

tovarăşe. Dacă am mai avea la dispoziţie încă douăzeci de ani... numai încă douăzeci de ani.

— Atunci ?

— În anii '80 am conduce lumea.

— Voi fi demult mort atunci.

— Nu tu. Vei conduce orice provincie sau ţară pe care vei dori. Anglia ?

— Regret, dar acolo vremea e îngrozitoare. Cu excepţia unei zile sau două din an, cînd însă este cel mai plăcut loc de pe pămînt.

— Ah, ar trebui să vezi casa mea din Gruzia şi locurile din jurul Tbilisiului, şi ochii lui Suslev scînteiau. Asta-i Edenul, adăugă el.

În timp ce vorbeau, Crosse se uita în toate părţile. Ştia că nu pot fi ascultaţi. Brian Kwok stătea jos, în tribună, aşteptînd, pe jumătate adormit. Rosemont şi ceilalţi îl studiau discret. Jos, în cercul cîştigătorului, Jacques deVille se plimba liniştit cu Jason Plumm.

— Ai vorbit cu Jason ?

— Sigur, cînd eram în tribună.

— Bun.

— Ce-a spus despre deVille ?

— Şi el se îndoia că Jacques va fi vreodată ales taipan. După întîlnirea mea de aseară am fost de aceeaşi părere — este, evident, prea slab, n-are fermitate. Aşa se întîmplă adesea cu agenţii recrutaţi demult, care nu au nici o misiune precisă de îndeplinit, ci trebuie doar să aştepte. Este cea mai grea din toate ocupaţiile.

— Da.

— E un om bun, însă nu cred că o să fie numit taipan.

— Cum te gîndeşti să-l foloseşti ?

— Nu m-am hotărît încă.

— Consideri că nu mai e spion intern, ci unul condamnat ?

— Numai dacă tu sau ceilalţi din *Sevrin* sînteţi în pericol.

Pentru a deruta pe oricine i-ar fi privit, Suslev trase o duşcă din sticlă, pe care i-o oferi apoi lui Crosse, care clătină din cap. Amîndoi ştiau că în sticlă nu era decît apă. Suslev şopti :

— Am o idee. Depunem mai multe strădanii în Canada. Este clar că mişcarea separatistă franceză este

pentru noi o ocazie extraordinară. În cazul în care Quebec-ul se separă de Canada, întregul continent al Americii de Nord va fi aruncat într-o complet nouă structură a puterii. Mă gîndeam că ar fi perfect dacă deVille ar prelua conducerea companiei *Struan* din Canada. Ce zici ?

— Foarte bine, foarte bine, spuse Crosse zîmbind. Şi mie îmi place Jacques. Ar fi păcat să nu fie folosit. Da, ar fi un lucru inteligent.

— E chiar mai mult decît atît, Roger. El are cîţiva prieteni canadieni de limbă franceză din perioada petrecută la Paris, imediat după război, toţi separatişti notorii, toţi cu vederi de stînga. Cîţiva dintre ei sînt pe cale de a deveni în Canada o forţă politică naţională de prim ordin.

— Vrei să-l scoţi din perioada de aşteptare ?

— Nu. Jacques ar putea să dea o mînă de ajutor problemei separatismului fără să se expună riscurilor. În calitate de lider al unei importante filiale a companiei *Struan*.... şi dacă unul dintre prietenii lui apropiaţi ar deveni ministru de externe sau prim-ministru, eh ?

— Este posibil acest lucru ?

— Este.

Crosse fluieră mirat.

— În cazul în care Canada s-ar distanţa de Statele Unite, asta ar fi o lovitură de graţie.

— Da.

— Odinioară, zise Crosse după o pauză, un înţelept chinez a fost rugat de un prieten să-i binecuvînteze fiul nou-născut. Binecuvîntarea lui suna cam aşa : Să ne rugăm ca el să trăiască în nişte timpuri interesante. Ei bine, Gregor Petrovici Suslev, al cărui nume adevărat este Petr Oleg Mzytryk, noi trăim în mod sigur nişte vremuri interesante. Nu-i aşa ?

Suslev îl privi uimit.

— Cine ţi-a spus numele meu ?

— Superiorii tăi, şi Crosse îl privi atent, privire devenită subit necruţătoare. Tu mă cunoşti, eu te cunosc. Sîntem chit, nu-i aşa ?

— Oh... desigur. Eu..., rîse, însă forţat. N-am mai folosit numele ăsta de atîta vreme... aproape că l-am uitat, privi în ochii lui, încercînd să se stăpînească. Ce s-a întîmplat ? De ce te-ai înfuriat aşa ?

— AMG. Cred că ar trebui pentru azi să încheiem discuţia. Pentru ceilalţi va trebui să se ştie că am încercat să te corup, dar tu ai refuzat. Să ne întîlnim mîine la numărul şapte. Şapte era numărul codificat al apartamentului de lîngă Ginny Fu în Mong Kok. Tîrziu. La ora unsprezece.

— Ora zece e mai bine.

Crosse făcu cu mîna spre Rosemont şi ceilalţi.

— Înainte de a pleca, am nevoie de ceva pentru ei.

— Bine. Mîine voi...

— Acum trebuie, Crosse rămase pironit. Ceva special, continuă el. În cazul în care nu voi putea să-mi arunc o privire pe exemplarele lui Sinders, va trebui să fac cu ei un schimb în natură !

— Să nu divulgi nimănui sursa. Nimănui.

— Bine.

— Niciodată ?

— Niciodată.

Suslev rămase un moment pe gînduri, cîntărind posibilităţile.

— În noaptea asta unul din agenţii noştri va prelua un material strict-secret de pe portavion.

— Perfect ! faţa englezului se lumină. De aceea ai venit ?

— A fost doar unul din motive.

— Cînd şi unde are loc preluarea ?

Suslev îi spuse, adăugînd :

— Dar eu continui să doresc să am exemplare din rapoarte.

— Evident. Totul se va aranja foarte bine. Rosemont îmi va fi cu adevărat îndatorat. De cît timp este agentul vostru pe vas ?

— De doi ani, cel puţin de atunci a fost recrutat pentru prima dată.

— Vă dă materiale interesante ?

— Oricine vine de pe vasul acela este de valoare.

— Ce preţ pretinde ?

— Pentru asta ? 2000 de dolari. Nu-i pretenţios, nici unul din agenţii noştri nu-i pretenţios, cu excepţia ta.

Crosse zîmbi, dar fără entuziasm.

— Bun, dar eu sînt cel mai bun din tot ce aveţi în Asia şi mi-am dovedit calităţile de cincizeci de ori. Pînă acum, am făcut-o din pasiune, bătrîne.

— Preţurile tale, bătrîne, sînt cele mai mari ! Cumpărăm anual tot planul de bătaie al NATO, cifru, orice, cu mai puţin de 8000 de dolari.

— Nenorociţii ăia de amatori ne strică piaţa. Pentru că asta e o afacere, nu-i aşa ?

— Nu pentru noi.

— Rahat ! Voi ăştia de la KGB sînteţi recompensaţi mai mult decît bine. Vile, case rezidenţiale la Tbilisi şi magazine speciale de la care vă aprovizionaţi. Amante. Trebuie să-ţi spun, însă, că e tot mai greu să scoţi un ban de la compania ta. Mă aştept la un cîştig mai substanţial pentru *Manevra* şi pentru rapoartele AMG atunci cînd se va încheia aranjamentul.

— Vorbeşte cu ei direct. Nu am nici o putere în legătură cu banii.

— Mincinosule.

Suslev rîse.

— E bine — şi eşti în siguranţă — cînd lucrezi cu un profesionist. *Prosit !* ridică sticla şi-o goli.

— Întinde-o repede, te rog, îi zise brusc Crosse. Simt binoclurile cum ne urmăresc !

Suslev începu să înjure în ruseşte, pe şoptite, dar vehement, îl ameninţă apoi cu pumnul şi plecă. Crosse rămase uitîndu-se după el.

Pe şoseaua Sha Tin, Robert Armstrong privea la cadavrul lui John Chen în timp ce poliţişti în mantale de ploaie îl înfăşurau din nou în pătură. Îl duseră apoi prin mulţimea de curioşi spre ambulanţa care aştepta. În jur mişunau criminalişti şi alţi experţi, căutînd indicii. Ploua din ce în ce mai tare şi peste tot era numai noroi.

— Totu-i foarte încurcat, sir, spuse cu amărăciune sergentul Lee. Sînt amprente, dar pot fi ale oricui.

Armstrong dădu din cap şi îşi şterse faţa cu batista. Mulţi curioşi se găseau în spatele barierelor care fuseseră ridicate în zonă. Circulaţia pe drumul îngustat încetinise, aproape se blocase, şoferii claxonau enervaţi.

— Ţine pe toţi gură-cască ăştia la distanţă de vreo sută de metri. Trimite un agent în satul cel mai apropiat, este posibil ca cineva de pe acolo să fi văzut ceva ! plecă de lîngă Lee, îndreptîndu-se spre maşina poliţiei, intră în maşină, închizînd uşa şi luă telefonul. Aici Arm-

strong. Dați-mi pe Inspectorul şef Donald Smyth de la East Aberdeen, vă rog.

Aşteptă la telefon, simțindu-se îngrozitor. Şoferul era tînăr şi isteț. El nu se udase.

— Ploaia e minunată, nu-i aşa, sir ?

Armstrong îl privi acru. Tînărul păli.

— Fumezi ?

— Da, sir. Tînărul scoase pachetul de țigări, oferindu-i-l.

Armstrong luă pachetul şi-l întrebă

— De ce nu eşti cu ceilalți ? Acolo este nevoie de un băiat drăguț şi isteț ca tine pentru a da o mînă de ajutor. Caută să găseşti şi tu o urmă ceva. Eh ?

— Da, sir. Tînărul ieşi repede din maşină, în ploaie.

Armstrong scoase cu grijă o țigară. Se uită la ea îndelung. O puse furios înapoi, iar pachetul îl băgă în buzunar. Gheboşîndu-se în scaun, murmură

— Ale dracului de țigări, a dracului ploaie, la naiba cu afurisitul ăsta şi mai presus de toate la dracu cu mîrşavii ăia de Vîrcolaci !

Telefonul începu să bîzîie

— Inspectorul şef Donald Smyth.

— 'Neața. Sînt la Sha Tin, începu Armstrong, spunîndu-i ce se întîmplase şi despre descoperirea cadavrului. Avem zona sub control, dar pe ploaia asta nu mă aştept să găsim ceva. Cînd va auzi presa de cadavru şi despre mesaj vom fi asaltați. Cred că ar fi mai bine s-o ridicăm pe bătrîna *amah* chiar acum. Este singurul fir pe care-l avem. Oamenii dumneavoastră o mai supraveghează ?

— Sigur că da.

— Bine. Aşteptați-mă, apoi pornim într-acolo. Vreau să-i facem o percheziție. Pregătiți o echipă.

— În cît timp vei fi aici ?

— Îmi trebuie acum două ore să ajung acolo. De aici pînă la feribot, circulația e aglomerată.

— Şi aici e tot aşa. Peste tot în Aberdeen. Dar nu e numai din cauza ploii, flăcăiaşule. Sînt vreo mie de jefuitori de morminte care se holbează la epavă, iar mai mulți nenorociți de gangsteri, sînt deja la *Ho-Pak*, la *Victoria*... de fapt la toate blestematele de bănci din vecinătate şi aud că ar fi de-acum în fața filialei Victoria

din centru vreo cinci sute de oameni care vor să-şi ridice banii.

— Hristoase ! Toate nenorocitele mele de economii de o viaţă sînt acolo.

— Ţi-am spus ieri să-ţi scoţi banii ! Armstrong îl auzi pe Şarpe cum rîde. Şi pentru că veni vorba, dacă ai ceva numerar disponibil, vinde acţiunile *Struan* fără acoperire repede — am auzit că *Nobila Casă* urmează să dea faliment.

3

Ora 8.29.

Claudia luă o mulţime de note, scrisori şi răspunsuri din mapa cu hîrtii rezolvate de pe biroul lui Dunross şi începu să le răsfoiască. Ploaia şi norii joşi luară din lumină, dar era răcoare şi foarte plăcut după umiditatea excesivă din ultimele săptămîni. Pendula, fixată pe un dispozitiv special din argint care s-o ţină dreaptă pe poliţa de deasupra căminului, bătu 8.30. Unul din telefoane sună strident. Claudia se uită la el, fără să se sinchisească să răspundă. Sună insistent, apoi se opri. Sandra Yi, secretara lui Dunross, intră cu un teanc de documente şi corespondenţă, umplînd mapa cu hîrtii abia sosite.

— Proiectul contractului cu *Par-Con* este deasupra, Soră Mai Mare. E aici şi lista cu întîlniri pentru azi, cel puţin pe acelea pe care le cunosc. Inspectorul Kwok a telefonat acum zece minute şi Sandra roşi cînd Claudia o privi semnificativ.

Sandra era îmbrăcată cu un *cheong-sam* despicat pînă sus şi strîns pe corp, guler înalt, elegant. Ea adăugă

— L-a sunat pe tai-pan, nu pe mine, Soră Mai Mare. Dacă tai-pan doreşte, să-i răspundă.

— Sper însă că ai vorbit destul de mult cu onorabilul Tînăr Armăsar, Soră Mai Mică şi ai leşinat, ai suspinat de plăcere, îi răspunse Claudia în cantoneză, trecu apoi pe engleză fără să-şi dea seama, continuînd să răsfoiască prin note în timp ce vorbea, aranjînd hîrtiile în două do-

sare diferite. În definitiv, adăugă ea, ar trebui într-adevăr să punem gheara pe el, să-l aducem în familie pînă nu-l agaţă vreo Gură Mieroasă din alt clan.

— Oh, da. Şi eu am aprins cinci lumînări în cinci temple diferite.

— Sper c-ai făcut-o în timpul tău liber, nu în timpul serviciului.

— Oh, desigur, şi rîseră amîndouă. Dar avem o ocazie — mîine la dineu.

— Excelent ! Fii sobră, nu te îmbrăca excentric, dar du-te fără sutien — ca Orlanda.

— Oh, atunci e adevărat ! Oh, oh, crezi că aşa ar trebui să fac ? Sandra Yi era uimită.

— Pentru Brian al tău, da, şi Claudia rîse pe înfundate. Are fler individul.

— Prezicătoarea mi-a spus că anul acesta va fi un an bun pentru mine. A fost groaznic focul acela, nu-i aşa ?

— Da ! şi Claudia verifică lista de întîlniri Linbar în cîteva minute, Sir Luis Basilio la 8.45. Cînd soseşte sir Luis...

— Sir Luis aşteaptă deja în biroul meu. Ştie că a venit mai devreme — l-am servit cu cafea şi i-am dat ziarele de dimineaţă, pe faţa Sandrei se putea citi o teamă. Ce se va întîmpla la ora zece ?

— Se deschide bursa, îi spuse Claudia pe un ton tranşant, dîndu-i partea mai mare din hîrtii. Tu te ocupi de partea asta, Sandra. Ah, aici, a anulat vreo cîteva şedinţe de consiliu şi dejunuri, iar eu mă ocup de astea.

Amîndouă ridicară capul în momentul în care Dunross intră.

— 'Neaţa, salută el. Avea o mină mai gravă ca de obicei, iar vînătăile îi subliniau asprimea trăsăturilor.

— Toţi sînt atît de fericiţi că n-ai păţit nimic, tai-pan, zise Sandra Yi cu drăgălăşenie.

— Mulţumesc.

Sandra plecă. El îi urmări mersul şi apoi observă privirea Claudiei. De pe faţa lui mai dispăru gravitatea.

— Nimic mai frumos ca o fată frumoasă, nu-i aşa ? Claudia rîse.

— Cît timp ai fost plecat, telefonul personal a sunat de două ori.

La telefonul său personal răspundea numai el; numărul nu-l avea decît familia şi o mînă de oameni apropiaţi.

— Oh. mulţumesc. Anulează totul începînd de acum pînă la prînz. cu excepţia lui Linbar, a bătrînului sir Luis Basilio şi a băncii. Vezi ca Penn şi Kathy să se bucure de toată atenţia. Gavallan le duce la aeroport. Mai întîi caută-l la telefon pe Tung Zgîrcitul. Apoi pe Lando Mata — întreabă-i dacă-i pot vedea astăzi, preferabil la 10.20 la cafenea. Ai văzut nota mea despre Zep ?

— Da, groaznic. Mă voi îngriji de toate. A telefonat asistentul guvernatorului te duci la şedinţa de la prînz ?

— Da.

În timp ce Claudia ieşea din birou şi închidea uşa, Dunross formă un număr de telefon.

— Penn ? Ai avut nevoie de mine ?

— Da, Ian, dar n-am telefonat, aşa ai crezut ?

— Da, am crezut că tu ai telefonat pe linia directă.

— Nu. dar mă bucur aşa de mult că m-ai chemat. Am auzit despre incendiu la primele ştiri şi nu... nu ştiam dacă am visat sau nu că azi noapte ai revenit. Eu... am fost tare îngrijorată. Scuze. Ah Tat mi-a spus că ai plecat devreme. însă n-am încredere în cotoroanţa asta bătrînă, care uneori bate cîmpii. Scuze. A fost îngrozitor, nu-i aşa ?

— Nu. Nu prea rău, de fapt, şi îi povesti pe scurt ce s-a întîmplat, şi pentru că aflase de-acum că ea nu avea nevoie de el, voi să încheie convorbirea. Îţi dau amănunte cînd voi veni să te conduc la aeroport. Am verificat la informaţii şi am aflat că avionul pleacă la timp... Sună telefonul. Iartă-mă un moment, Penn... Da, Claudia.

— Inspectorul Kwok e pe linia doua. Spune că e ceva important.

— Bine. Iartă-mă, Penn, trebuie să plec. Trec să te iau la timp pentru ca să prinzi avionul. La revedere, iubito... Mai e ceva. Claudia ?

— Avionul cu care vine Bill Foster de la Sydney mai întîrzie o oră. La 9.30 ai întîlnire cu domnii Havergill şi Johnjohn. Am telefonat pentru confirmare. Mi s-a spus că sînt la bancă de la 6 dimineaţa.

Dunross deveni mai neliniştit. Încercase să vorbească cu Havergill din ajun, pe la ora trei după amiaza, dar

vicepreşedintele nu fusese de găsit, iar în seara aceea nu avusese timp să-l mai caute iar.

— Nu e bine, observă Dunross. În faţa băncii era adunată deja o mulţime de oameni cînd am venit la 7.30.

— Banca *Victoria* nu va da faliment, nu-i aşa ?

Simţi în vocea ei îngrijorare.

— Dacă falimentează, sîntem cu toţii în găleată, şi apăsă butonul liniei a doua. Salut Brian, ce se întîmplă ?

Brian Kwok îi spuse despre John Chen.

— Isuse Hristoase, bietul John ! După ce li s-au dat aseară banii de răscumpărare am crezut că... Ce ticăloşi ! E mort mai demult ?

— Da. De cel puţin trei zile !

— Ticăloşii ! I-ai spus lui Phillip sau Dianei ?

— Nu, nu încă. Am vrut să îţi zic ţie mai întîi.

— Vrei să le spun eu ? Phillip e acasă acum. După povestea de aseară i-am spus să nu vină la şedinţa de dimineaţă de la ora opt. Îl sun chiar acum.

— Nu, Ian, asta-i treaba mea. Regret că-ţi aduc veşti proaste, dar m-am gîndit că ar trebui să ştii ce s-a întîmplat cu John.

— Da... da, prietene, mulţumesc. Ascultă, am o agapă la guvernator în jurul orei şapte, dar la 22.30 se va termina. Vrei să bem împreună un pahar sau să luăm o gustare mai tîrziu ?

— Da. E o bună idee. Ce zici de barul *Quance*, în Mandarin ?

— 22.45 ?

— De acord. Apropo, am lăsat vorbă ca soţia ta să treacă repede prin vamă. Îmi pare rău că a trebuit să-ţi dau veşti proaste. La revedere.

Dunross puse telefonul în furcă, se ridică şi privi pe fereastră. Interfonul zbîrnîi, dar nu-l auzi. Nenorocitul, murmură el. Ce pierdere păcătoasă !

Se auzi o bătaie discretă la uşă, apoi se întredeschise.

— Iartă-mă, tai-pan, zise Claudia, Lando Mata e pe linia doi.

Dunross stătea pe marginea biroului.

— Hello Lando, putem să ne vedem la 10.20 ?

— Da, desigur. Am auzit despre Zeppelin. Groaznic ! De-abia am scăpat şi eu cu viaţă. Blestemat foc ! Totuşi, am scăpat. La dracu !

— Ai luat legătura cu Zgîrcitul ?

— Da. Soseşte cu primul feribot.

— Bun. Lando, s-ar putea să am nevoie de ajutorul tău azi.

— Dar Ian, am discutat despre asta seară trecută, credeam că eu...

— Da. Dar vreau sprijinul tău azi, tonul lui Dunross se înăspri.

Urmă o pauză lungă.

— Am să vorbesc cu Zgîrcitul, se bîlbîi Lando.

— O să vorbesc şi eu cu el. Pînă atunci însă aş vrea să ştiu acum că am sprijinul tău.

— Ai reexaminat oferta noastră ?

— Am sprijinul tău, Lando ? Sau nu ?

O nouă pauză. Vocea lui Mata devenise mai gravă.

— O să... o să-ţi spun cînd ne vom vedea la 10.20. Regret, Ian, dar într-adevăr trebuie să vorbesc mai întîi cu Zgîrcitul. Te văd la cafea. La revedere !

Telefonul păcăni în furcă. Dunross puse încet receptorul la loc şi murmură printre dinţi, *Dew neh loh moh*, Lando, vechi prieten. Stătu o clipă pe gînduri, apoi formă un număr.

— Cu domnul Bartlett, vă rog.

— Nu răspunde telefonul. Doriţi să lăsaţi un mesaj ? spuse operatoarea.

— Daţi-mi atunci pe miss K. C. Tcholok.

— Cum ?

— Casey... miss Casey !

Telefonul sună şi se auzi vocea adormită a lui Casey.

— Hello ?

— Oh, iartă-mă, te chem mai tîrziu...

— Oh, Ian ? Nu... nu, nu-i nici o problemă, ar fi trebuit... ar fi trebuit să mă scol mult mai devreme ! auzi cum îşi reţine un căscat. Isuse, cît sînt de obosită. N-a fost un coşmar cu focul acela, nu-i aşa ?

— Nu. Ciranoush, am vrut numai să mă asigur că sînteţi bine amîndoi. Cum te simţi ?

— Aşa şi aşa. Cred că am făcut întindere la cîţiva muşchi... nu ştiu dacă prin ce-am trecut a fost un amuzament sau un pericol. Tu te simţi bine ?

— Da. Pînă acum. N-ai temperatură ? La asta ne-a spus doctorul Tooley să fim atenţi.

— Nu cred că am. Încă nu l-am văzut pe Linc. Ai vorbit cu el ?

— Nu, nu răspunde. Ascultă, vroiam să vă invit la un cocteil la ora 18.

— Eu, una, vin cu mare plăcere ! mai căscă o dată. Mă bucur că n-ai pățit nimic.

— Te sun din nou mai tîrziu pentru ca să... Interfonul zbîrnîi iar.

— Pe linia doi e guvernatorul, tai-pan. I-am spus că vei fi prezent la ședința de dimineață.

— Bine. Ascultă, Ciranoush, la ora 18 la cockkteil, dacă nu se poate, eventual la un supeu mai tîrziu. Te mai sun pentru confirmare.

— De acord, Ian. Mulțumesc pentru telefon.

— Pentru nimic. La revedere !

Dunross apăsă pe butonul liniei a doua.

— Bună dinimeața, sir.

— Iartă-mă că te deranjez, Ian, însă trebuie să vorbesc cu tine despre incendiul acela groaznic, spuse sir Geoffrey. E un miracol că nu s-au pierdut mai multe vieți omenești, ministrul e foarte afectat de moartea lui sir Charles Pennyworth și de-a dreptul furios că măsurile noastre de siguranță au permis să se întîmple așa ceva. Cabinetul a fost informat, astfel încît ne putem aștepta la repercusiuni de la nivel înalt.

Dunross îi spuse despre ideea lui cu bucătăriile pentru Aberdeen, pretinzînd că propunerea era de fapt a lui Shi-teh T'Chung.

— Excelent. Al dracului de deșteaptă chestie ! E un început bun. Între timp Robin Grey și Julian Broadhurst și ceilalți membri ai parlamentului au telefonat deja pentru convocarea unei ședințe pentru a protesta în legătură cu măsurile noastre împotriva incendiilor, considerate ca necorespunzătoare. Asistentul meu mi-a spus că Grey era foarte furios ! sir Geoffrey oftă. Poate că are dreptate. În orice caz, domnul acesta va agita lucrurile într-un mod destul de neplăcut, dacă va putea. Mi se spune că a convocat o conferință de presă pentru mîine cu Broadhurst. Acum, că sir Charles a murit, Broadhurst devine membru de frunte și numai Dumnezeu știe ce se va întîmpla dacă aceștia doi vor trata de sus cu China.

— Cereți-i ministrului să le închidă gura, sir.

— Am făcut-o și mi-a replicat : Doamne Dumnezeule, Geoffrey, să-i închizi gura unui parlamentar ? Asta ar fi mai rău decît să dai foc parlamentului însuși. E într-adevăr foarte dificil. Mă gîndeam că tu ai putea să-l potolești pe domnul Grey. În seara asta îl așez la masă lîngă tine.

— Nu cred că e o idee bună, sir. Omul e nebun.

— Perfect de acord, Ian, însă aș aprecia foarte mult dacă ai încerca. Ești singurul om în care am încredere. Quillan l-ar plesni. Quillan mi-a telefonat deja refuzînd în mod oficial să vină pentru simplul motiv că vine și Grey. Ai putea să-l inviți pe individ și la cursele de sîmbătă ?

Dunross își aminti de Peter Marlowe.

— De ce să nu-l invităm pe Grey și pe ceilalți în loja dumneavoastră, eu urmînd să mă ocup de el pentru un timp.

Mulțumesc lui Dumnezeu că Penn nu va fi aici, se gîndi el.

— Foarte bine. În altă ordine de idei, Roger mi-a cerut să te întîlnesc la bancă, mîine seară, la ora șase.

Dunross lăsă ca tăcerea să se prelungească.

— Ian ?

— Da, sir ?

— Deseară la ora 6 Sinders va fi acolo.

— Îl cunoașteți, sir ? Personal ?

— Da. De ce ?

— Am vrut doar să mă asigur.

Dunross sesiză pauza pe care o făcu guvernatorul. Deveni tot mai nervos.

— Bine. La 6. Acum altceva. Ai auzit de bietul John Chen ?

— Da, sir, acum cîteva minute. Al dracului ghinion.

— Așa e. Bietul băiat ! Beleaua asta de Vîrcolaci nu putea veni într-un moment mai nepotrivit. Va deveni în mod sigur o *cause célèbre* pentru toți adversarii Hong Kongului. Blestemat necaz, ca să nu mai vorbim de tragedia de pînă acum. Extraordinar, cel puțin trăim vremuri interesante, numai cu probleme.

— Da, sir. Banca *Victoria* are necazuri ? întrebă Dunross degajat.

Dar ascultă cu atenție și simți ezitarea lui sir Geoffrey care răspunse pe un ton scăzut.

— Doamne sfinte, nu ! Dragul meu prieten, ce idee uluitoare ! Mulţumesc Ian, celelalte probleme pot aştepta pînă la şedinţa noastră de la prînz.

— Da. sir.

Dunross închise telefonul şi se încruntă. Şovăiala guvernatorului era un semn al dracului de rău, îşi spuse el şi dacă e cineva care ştie cît de prost merg lucrurile acela este sir Geoffrey. O rafală de ploaie izbi în ferestre. Sînt atîtea de făcut. Privirea i se îndreptă spre ceas. Acum trebuie să vină Linbar, după aceea sir Luis. Hotărîse deja ceea ce vroia să-i ceară directorului bursei, ce trebuie să obţină de la el. N-o dezvăluise la şedinţa de dimineaţă a Consiliului intern. Ceilalţi îl scoseseră din sărite. Toţi — Jacques, Gavallan, Linbar — erau convinşi că banca *Victoria* va sprijini compania *Struan* cît se poate de mult.

— Şi dacă n-o va face ? întrebase el.

— Avem afacerea cu *Par-Con*. Este de neconceput ca *Victoria* să nu ne acorde credite.

— Dar dacă n-o face ?

— Poate că, după ceea ce s-a întîmplat aseară, Gornt nu va mai continua să vîndă.

— Va vinde. Ce facem ?

— Dacă nu putem să-l oprim sau să amînăm plăţile *Toda* şi *Orlin*, sîntem în găleată.

Nu putem amîna plăţile, se gîndi el din nou. Fără bancă, fără Mata sau Zgîrcitul — nici chiar afacerea *Par-Con* nu-i va sta în cale lui Quillan. El ştie că astăzi şi vineri toată ziua el trebuie să vîndă, să vîndă şi iar să vîndă şi că eu nu pot să cumpăr...

— Master Linbar, tai-pan.

— Să intre, te rog ! se uită la ceas, tînărul intră. Ai întîrziat aproape două minute, i se adresă noului venit.

— Îmi cer scuze.

— Se pare că nu sînt în stare să te obişnuiesc cu punctualitatea. Este imposibil să conduci şaizeci şi trei de companii fără punctualitate. Dacă se mai întîmplă o singură dată nu mai iei prima anuală.

— Scuze, tai-pan, şi Linbar se roşi tot.

— Vrei să preiei de la Bill Foster operaţiunile noastre de la Sydney ?

— Da, desigur, Linbar Struan se lumină la faţă. Mi-ar place. Mi-am dorit mult să conduc eu singur, pentru un timp, o operaţiune.

— Bun. Vreau să pleci mîine cu zborul companiei Qantas şi...

— Mîine ? Imposibil ! Linbar izbucni, şi toată bucuria lui se evaporă dintr-odată. Îmi vor trebui două săptămîni să...

Vocea lui Dunross deveni calmă, dar atît de sarcastică încît Linbar Struan păli.

— Te înţeleg, Linbar. Însă eu doresc să pleci acolo mîine. Stai două săptămîni şi apoi vino înapoi şi pune-mă la curent. Ai înţeles ?

— Da, am înţeles. Însă... însă ce facem cu ziua de sîmbătă ? Cursele ? Vreau să-l văd pe Noble Star cum aleargă.

Dunross îl străfulgeră cu privirea.

— Eu vreau ca mîine să fii în Australia. Foster n-a putut să pună mîna pe *Woolara Properties*. Fără *Woolara* nu avem navlositor pentru navele noastre. Fără navlositor actualele noastre aranjamente bancare sînt nule şi neavenite. Ai două săptămîni să rezolvi acest fiasco şi să mă informezi.

— Şi dacă nu reuşesc ? zise Linbar înfuriat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai pierde vremea ! Ştii care-i răspunsul într-o asemenea situaţie. Dacă nu reuşeşti ieşi din consiliu. Iar dacă mîine nu vei fi în avionul respectiv, pleci din compania *Struan*, cel puţin atîta timp cît eu voi fi tai-pan.

Linbar Struan încercă să îngaime ceva, dar se răzgîndi.

— Bine, zise Dunross. Dacă reuşeşti în afacerea cu *Woolara* ţi se va dubla salariul !

Linbar nu făcu decît să se uite lung la el.

— Mai aveţi de spus ceva, sir ?

— Nu. La revedere, Linbar.

Linbar se înclină şi ieşi. După ce uşa se închise, Dunross îşi permise un zîmbet discret. „Păcătos tînăr şi obraznic", murmură el. Se ridică, se duse din nou la fereastră, simţindu-se claustrat şi voind să se afle mai bine pe o navă rapidă sau, şi mai bine, în maşina sa luînd curbele ca la curse, gonind ca vîntul, pentru a-şi limpezi gîndurile. Îndreptă, absent, un tablou, privi apoi la picăturile de ploaie şi căzu pe gînduri, întristat de moartea lui John Chen. Stropii grei de ploaie cădeau pe pista curselor cu obstacole şi dispăreau pentru a fi înlocuite de alţii şi de

alţii. Nu se desluşea nici o formă clară şi turna cu găleata. Telefonul particular îl trezi la viaţă.

— Da, Penn, răspunse el.

— Domnul Dunross ? spuse o voce stranie.

— Da. Cine e ? întrebă el, tresărind, neputînd să recunoască vocea bărbatului sau accentul acestuia.

— Mă numesc Kirk, Jamie Kirk, domnule Dunross. Eu sînt... ăă... sînt un prieten al domnului Grant, Alan Medford Grant. ... Dunross aproape că aruncă telefonul. ...Alo ? Domnul Dunross ?

— Da, vă rog continuaţi.

Lui Dunross îi trecu de-acum şocul. AMG era una din puţinele persoane cărora li s-a dat acest număr şi ştia că trebuia să fie folosit numai în cazuri de urgenţă şi că nu trebuie să-l folosească decît atunci cînd există motive foarte serioase.

— Cu ce pot să vă fiu de folos ? adăugă el.

— Eu sînt... ăă... de la Londra ; din Scoţia de fapt. Alan mi-a spus să vă sun cum ajung în Hong Kong. El... ăă... mi-a dat numărul dumneavoastră de telefon. Sper că nu vă deranjez !

— Nu, deloc, domnule Kirk.

— Alan mi-a dat un pachet pentru dumneavoastră şi a dorit să vă întîlnesc. Sînt în Hong Kong pentru trei zile împreună cu soţia, aşa că mă gîndesc că aş putea să vă văd.

— Desigur. Unde locuiţi ? întrebă tai-panul calm, deşi inima i se zbătea în piept.

— La hotelul *Nouă Dragoni* din Kowloon, camera 455.

— Cînd l-aţi văzut ultima dată pe Alan, domnule Kirk ?

— Cînd am plecat din Londra. Asta era... ăă.. acum două săptămîni. Da, azi două săptămîni. Am fost... ăă... am fost la Singapore şi în Indonezia. De ce mă întrebaţi ?

— După prînz v-ar conveni ? Regret, dar pînă la 15.30 sînt foarte prins. Aş putea să vă văd atunci. dacă vă convine ora.

— 15.30 e foarte bine.

— Vă trimit o maşină şi...

— Oh, nu, nu e nevoie. Găsim drumul pînă la biroul dumneavoastră.

— Dar nu e nici un deranj. La 14.30 va veni să vă ia o maşină.

Dunross puse telefonul la loc şi rămase pe gînduri. Ceasul bătu 8.45. Claudia ciocăni la uşă.

— Sir Luis Basilio, tai-pan.

Johnjohn era la banca Victoria şi striga în telefon :

— Nu dau nici un ban pe ce credeţi voi, ticăloşii de la Londra. Vă spun că aici au început retragerile de depuneri din bancă, nu miroase deloc a bine. Eu... Ce-ai spus ? Vorbeşte mai tare, omule ! Legătura e a dracului de proastă... Cum ?... Nici mie nu-mi place că e ora 1.30 noaptea — unde naiba ai fost — încerc să te găsesc de patru ore !... Cum ? ... A cui aniversare ? Hristoase atotputernic ! şi ridică din sprîncenele lui roşcate, stăpînindu-şi nervii. Ascultă, continuă el, du-te mai întîi de toate în City şi la Monetărie şi spune-le... Alo !... Oh, pentru numele lui Dumnezeu ! Alo ! trînti apoi receptorul în furcă, înjurînd, apoi apăsă pe butonul interfonului. Domnişoară Mills, s-a întrerupt legătura, te rog refă-o cît mai repede.

— Desigur, răspunse o voce rece, tipic de englezoaică. Domnul Dunross este aici.

Johnjohn se uită la ceas şi se îngălbeni. Era ora 9.33.

— Oh, Doamne ! Menţine legătura... da. Eu..., puse brusc telefonul jos, alergă la uşă, se linişti şi deschise uşa cu o aparentă nonşalanţă. Dragul meu Ian, se scuză el, iartă-mă că te-am făcut să aştepţi. Cum îţi merge ?

— Bine. Dar ţie ?

— Minunat.

— Minunat ? Interesant. Afară e deja o coadă de şase-şapte sute de clienţi impacientaţi şi mai ai o jumătate de oră pînă la deschidere. Sînt cîţiva şi la *Blacs* în faţă.

— Chiar mai mulţi... Johnjohn îşi recăpătă la timp echilibrul. N-avem motive să ne îngrijorăm, Ian. Vrei o cafea sau mergem direct în biroul lui Paul ?

— În biroul lui Paul.

— Bine ! şi Johnjohn o luă înainte, pe coridorul cu mochetă groasă. Nu, nu avem nici o problemă, sînt doar cîţiva chinezi superstiţioşi — ştii cum sînt ei, zvonuri şi atîta tot. La dracu' şi cu incendiul ăla. Am auzit că Casey s-a dezbrăcat şi s-a aruncat în apă să salveze oameni. Ai fost la hipodrom astăzi ? E ploaie mare, nu-i aşa ?

— Da ! neliniştea lui Dunross crescu însă. Aud că sînt cozi la aproape toate băncile din colonie. Cu excepţia *Băncii Chinei*.

Rîsul lui Johnjohn sună fals.

— Prietenilor noştri comunişti nu le-ar place deloc ca la banca lor să aibă loc retrageri masive de depuneri. Şi-ar trimite trupele !

— Aşadar a început asaltul asupra băncilor ?

— La *Ho-Pak*, da. La noi, nu. În orice caz nu s-ar întîmpla ca la Richard Kwang. Am înţeles că el într-adevăr a făcut împrumuturi foarte riscante. Cred că nici *Ching Prosperity* nu e într-o situaţie mai bună. Totuşi, Ching Zîmbăreţul merită să ia o bătaie după o viaţă aşa de ticăloasă, cu ani de zile de afaceri dubioase la activ.

— Droguri ?

— N-aş putea să spun, Ian. Mă rog, nu oficial. Dar zvonurile bîntuie.

— Spui însă că asaltul creditorilor nu se va întinde şi la tine ?

— Nu, deloc. Dacă ajunge şi la noi... sînt sigur că nu ne va afecta.

Johnjohn continuă să meargă pe coridorul lambrisat ; totul vădea bogăţie, soliditate şi siguranţă. Trecînd pe lîngă secretara englezoaică mai în vîrstă, înclină din cap, deschise uşa pe care scria PAUL HAVERGILL, VICEPREŞEDINTE. Cabinetul era mare, cu lambriuri din lemn de stejar, un birou imens şi fără hîrtii. Ferestrele dădeau spre scuar.

— Ian, dragul meu prieten. Havergill se ridică, întinzîndu-i mîna. Îmi pare rău că n-am putut să te văd ieri, iar recepţia de aseară nu era un loc prea potrivit pentru discutat afaceri, nu ? Cum te simţi ?

— Bine. Cred. Pînă acum. Tu ?

— Eu am avut o uşoară diaree, dar Constance e bine, mulţumesc lui Dumnezeu. Cum am ajuns acasă am luat amîndoi o doză mai mare din medicamentul de altădată, *Remediul dr. Colicos*, un elixir inventat în timpul războiului Crimeii de doctorul Colicos pentru tratarea tulburărilor stomacului, cînd zeci de mii de soldaţi englezi au murit de febră tifoidă, holeră şi dizenterie. Formula continuă să fie un secret bine păstrat.

— Admirabil medicament ! Doctorul Tooley ne-a dat şi nouă.

— Îngrozitor ce s-a întîmplat cu ceilalţi, nu ? Cu soţia lui Toxe ?

— Am auzit că au găsit-o azi dimineaţă, în apă, sub o grămadă de lemne, interveni Johnjohn. Dacă nu aş fi avut un bilet de voie roz, Mary şi cu mine am fi fost şi noi acolo.

Un bilet roz însemna să ai permisiunea soţiei de a ieşi în oraş seara fără ea, să joci cărţi cu prietenii, să mergi la club sau prin oraş cu oaspeţi, sau oriunde — dar cu permisiunea ei binevoitoare.

— Oh ! zîmbi Havergill. Cine era fericita doamnă ?

— Am jucat bridge cu McBride la club.

— Aşa da, rîse Havergill, discreţia este mama curajului şi noi trebuie să ne gîndim la reputaţia băncii.

Dunross simţi parcă în aer încordarea dintre cei doi. Zîmbi politicos, aşteptînd.

— Cu ce pot să-ţi fiu de folos, Ian ? întrebă Havergill.

— Mai vreau un credit de 100 de milioane pentru treizeci de zile.

Se aşternu o linişte de mormînt. Amîndoi se uitau la el. Lui Dunross i se păru că vede o umbră de surîs în colţul buzelor lui Havergill.

— Imposibil ! îl auzi rostind.

— Gornt a lansat un atac împotriva noastră, asta-i limpede pentru oricine. Amîndoi ştiţi că sîntem o companie serioasă, sigură şi prosperă. Am nevoie de sprijinul tău pe faţă, masiv, apoi n-o să mai îndrăznească să acţioneze şi nu voi mai avea de fapt nevoie de bani. Dar acum am nevoie de bani în cont. Acum.

Din nou, linişte. Johnjohn aştepta şi privea atent. Havergill îşi aprinse o ţigară.

— În ce stadiu e afacerea cu *Par-Con*, Ian ?

— Marţi semnăm contractul, îl informă Dunross, după ce le explicase mai în detaliu în ce consta afacerea.

— Ai încredere în american ?

— Am încheiat o afacere.

Din nou se aşternu tăcerea. Johnjohn o întrerupse, vădit neliniştit.

— E o afacere foarte bună, Ian.

— Da. Cu sprijinul vostru, Gornt şi Blacs nu mă vor mai ataca.

— Dar 100 de milioane ? zise Havergill. Asta întrece posibilităţile noastre.

— N-am zis că am nevoie de întreaga sumă.

— E doar o presupunere, dragul meu amic. S-ar putea să fim amestecaţi împotriva voinţei noastre, într-un foarte complicat joc al puterii. Am auzit unele zvonuri potrivit cărora Quillan este finanţat dinafară, de germani. Nu putem risca să ne implicăm într-o luptă cu un consorţiu de bănci germane. Aţi depăşit deja limita creditului de rulment. Iar acţiunile în valoare de 500.000 pe care le-aţi cumpărat azi trebuie achitate luni. Îmi pare rău, răspunsul meu e nu.

— Prezintă cererea mea în consiliu.

Dunross ştia că avea destule voturi cu care să înfrîngă opoziţia lui Havergill. Din nou, se lăsă o linişte apăsătoare.

— Foarte bine. O voi face la viitoarea şedinţă de consiliu.

— Nu. Asta nu e o problemă care să aştepte trei săptămîni. Te rog, convoacă o şedinţă extraordinară.

— Nu pot, regret.

— De ce ?

— Nu trebuie să-ţi explic ţie motivele, Ian, zise Havergill crispat. Această instituţie nu este nici proprietatea companiei *Struan* şi nici sub controlul ei, deşi prezentaţi mare interes faţă de noi, aşa cum ne interesaţi şi voi la rîndul vostru, iar Nobila Casă este clientul nostru valoros. Voi pune în discuţie chestiunea cu mare plăcere. La viitoarea şedinţă de consiliu. A convoca şedinţe extraordinare depinde de mine. Numai de mine.

— De acord. Aşa este şi cu acordarea de credite. N-ai nevoie de consiliu. Poţi s-o faci pe loc.

— Voi propune cu plăcere cererea în consiliu la viitoarea şedinţă. Mai avem ceva de discutat ?

Dunross îşi stăpîni cu greu imboldul de a înlătura de pe faţa duşmanului său înfumurarea abia disimulată.

— Am nevoie de acest credit pentru a-mi sprijini acţiunile. Acum.

— Evident, şi Bruce şi eu înţelegem cu adevărat că plata în numerar a lui *Par-Con* vă va asigura finanţarea pentru a încheia tranzacţiile navale şi pentru a efectua plata praţială lui *Orlin*. Havergill trase din ţigară. Apropo, după cîte am înţeles, *Orlin* nu va prelungi scadenţa

— va trebui să le plătiţi întreaga sumă în treizeci de zile, cum prevede contractul.

Dunross se înroşi.

— De unde ai auzit asta ?

— De la preşedinte, evident. I-am telefonat aseară să-l întreb dacă...

— Ce-ai făcut ?

— Da, desigur. Dragă prietene, Havergill se bucura de-acum făţiş de şocul pe care i-l produsese lui Dunross şi lui Johnjohn. Avem tot dreptul să ne informăm. În definitiv, sîntem banca companiei *Struan* şi trebuie să cunoaştem toate mişcările. Dacă daţi faliment, partea care ne rămîne după plata creditorilor este şi ea supusă riscului, nu-i aşa ?

— Şi tu dai o mînă de ajutor să falimentăm ?

Havergill îşi stinse ţigara cu o mare plăcere.

— Este în interesul nostru ca nici o mare companie din colonie să nu dea faliment, cu atît mai puţin *Nobila Casă*. O, nu, nu trebuie, dragul meu, să fii îngrijorat. La momentul potrivit ne vom implica şi vom cumpăra acţiunile voastre. Nu vom permite niciodată ca *Nobila Casă* să dea faliment.

— Şi care este momentul potrivit ?

— Acela în care acţiunile au o valoare pe care noi o considerăm corectă.

— Care anume ?

— Trebuie să mai studiez chestiunea, Ian.

Dunross ştia că fusese înfrînt, dar nu lăsa deloc să se vadă.

— Veţi permite ca acţiunile să scadă pînă cînd ajung la un preţ de nimic şi atunci veţi cumpăra pentru a prelua controlul.

— *Struan* este acum o companie publică, indiferent cu cîte firme e cuplată, interveni Havergill. Poate că ar fi fost înţelept să fi urmat sfatul lui Alastair şi al meu, cînd am atras atenţia asupra riscurilor pe care ţi le-ai asumat cînd ai transformat compania într-una publică. Şi poate ar fi trebuit să ne fi consultat înainte de a cumpăra acea masivă cantitate de acţiuni. Este clar că Quillan crede că te are la mînă, iar tu într-adevăr ai depăşit creditul de care dispui, dragă prietene. Ei bine, nu te teme, Ian, noi nu vom permite ca *Nobila Casă* să dea faliment.

Dunross rîse. Se ridică.

— Va fi mult mai bine în colonie cînd nu vei mai fi președinte de bancă.

— Pardon ? se răsti Havergill. Funcția pe care o dețin durează pînă la 23 noiembrie. S-ar putea ca tu să pleci din colonie înaintea mea !

— Nu credeți că... începu Johnjohn, uimit de furia lui Havergill dar se opri cînd vicepreședintele se întoarse spre el.

— Funcția ta începe la 24 noiembrie. Cu condiția ca adunarea generală anuală să confirme numirea. Pînă atunci eu conduc banca *Victoria*.

Dunross rîse din nou.

— Nu fi așa de sigur de asta.

Apoi ieși din birou. Supărat, Johnjohn rupse tăcerea :

— Ai putea cu ușurință să convoci o ședință extraordinară. Tot atît de ușor poți să...

— Am încheiat discuția ! Înțelegi ? Gata ! Havergill, furios. își aprinse încă o țigară. Noi avem propriile noastre probleme care trebuie soluționate cu prioritate. Dar tare m-aș mira dacă de data asta netrebnicul va mai reuși să iasă din înghesuială. E într-o situație periculoasă, foarte periculoasă. Noi nu știm nimic despre blestematul ăsta de american și prietena lui. Știm însă că Ian este recalcitrant. arogant și nu-i mai ajungi cu prăjina la nas. Nu e deloc potrivit pentru funcția pe care o are.

— Asta nu...

— Sîntem o instituție producătoare de profit, nu de caritate, iar oameni ca Dunross și ceilalți Struani au avut ani de zile un cuvînt greu de spus în afacerile noastre. Dacă vom putea obține controlul, *noi* devenim *Nobila Casă* a Asiei — da, noi ! Vom recupera pachetul său de acțiuni. Îi concediem pe toți directorii și instalăm imediat o nouă conducere, ne dublăm banii și voi lăsa băncii o moștenire durabilă. Pentru asta sîntem aici — să facem bani pentru banca *noastră* și pentru acționarii *noștri !* L-am considerat totdeauna pe amicul Dunross un foarte mare pericol și acum se duce de rîpă. Și dacă aș putea să ajut la spînzurarea lui, aș face-o !

Doctorul lua pulsul lui Fleur Marlowe ținîndu-și mîna chiar lîngă ceasul ei de aur demodat. O sută trei. Prea mult, se gîndi el cu tristețe. Încheietura ei era foarte delicată. Îi așeză brațul din nou pe cuvertură, simțindu-i fe-

bra cu degetele lui sensibile. Peter Marlowe își făcu apariția din mica baie a apartamentului lor.

— Nu e bine, eh ? spuse Tooley supărat.

— Este mai degrabă supărător. Au necăjit-o doar niște crampe, și nu a avut scaun, a ieșit numai puțin lichid, și rămase cu ochii la soția lui, care zăcea tristă în patul dublu. Cum te simți, iubito ? o întrebă.

— Bine, răspunse ea. Bine, mulțumesc, Peter.

Doctorul își luă geanta veche în care puse stetoscopul.

— A ieșit, ăă, a ieșit cu ceva sînge, domnule Marlowe ?

Peter Marlowe încuviință din cap, așezîndu-se apoi obosit. Nici el, nici soția lui nu dormiseră prea mult. Crampele începuseră la ora 4.00 și de atunci continuaseră cu tot mai mare intensitate.

— Nu, cel puțin pînă acum, îi răspunse el doctorului. Pare a fi mai degrabă o formă simplă de dizenterie, cu crampe, e mai mult o cufureală, nu-i cine știe ce.

— Simplă ? Ați mai avut dizenterie ? Cînd ? Ce fel de dizenterie ?

— Cred că a fost o formă intestinală. Eu... eu am fost prizonier la Changi în '45 — de fapt între '42 și '45, am fost ținut un timp în Jawa, dar cea mai mare parte din timp la Changi.

— Ah. Înțeleg. Îmi pare rău, și doctorul își aminti de tot ce se povestea după război în legătură cu tratamentul îngrozitor aplicat militarilor englezi și americani de către armata japoneză. M-am simțit totdeauna într-un anumit fel trădat, continuă doctorul cu tristețe în glas. Japonezii au fost totdeauna aliații noștri... sînt o națiune insulară așa cum sîntem și noi. Buni luptători. Am fost doctor la Chindits. Am lucrat în timpul lui Wingate de două ori. (Le explică apoi că Wingate era un general englez excentric care concepuse un plan de bătaie complet original ce prevedea trimiterea din India în jungla birmaneză, mult în spatele liniilor japoneze, a unor coloane extrem de mobile de soldați englezi — numiți codificat Chindits — pentru a comite atacuri. Aprovizionarea lor se făcea prin parașutarea proviziilor). Am avut noroc — pentru că întreaga operațiune Chindits era periculoasă, adăugă el, și în timp ce vorbea, nu o scăpă din ochi pe Fleur, căutînd cel mai mic indiciu, folosind întreaga lui experiență, în încercarea de a descoperi boala, de a izola inamicul dintr-o mie de

posibilităţi, înainte ca fătul să fie afectat. Ale dracului avioane mereu aruncau greşit alimentele.

— La Changi i-am întîlnit pe cîţiva din prietenii dumneavoastră, şi tînărul căută prin memorie. În '43 sau '44, nu-mi amintesc cu precizie. Nici numele lor. Au fost trimişi la Changi după ce au fost capturaţi.

— Trebuie să fi fost în '43. Doctorul se întristă. O coloană întreagă a fost prinsă încă de la început, într-o ambuscadă. Cînd te afli pentru prima oară într-o junglă este îngrozitor. Cea mai mare parte din timp nici nu ştiam ce dracu' aveam de făcut. Păcat că puţini dintre băieţi au supravieţuit şi au ajuns la Changi. (Dr. Tooley era un om în vîrstă, agreabil, cu un nas mare şi păr puţin, cu mîinile mereu calde. Îi zîmbi lui Fleur.) Aşadar, tînără doamnă, zise el cu vocea sa plăcută pe un ton binevoitor. Aveţi o uşoară feb...

— Oh... iertaţi-mă, domnule doctor, îl întrerupse ea brusc, albindu-se la faţă într-o clipă, cred... cred că...

Se ridică din pat, repezindu-se spre baie cu mişcări nesigure. În urma ei uşa se închise. Pe spatele cămăşii de noapte era o pată de sînge.

— E bine doctore ? întrebă Marlowe, crispat.

— Are febră, 40 de grade, iar pulsul e crescut. Poate fi doar o gastroenterocolită...

— Nu poate fi hepatită ?

— Nu. Nu s-ar putea instala atît de repede. Perioada de incubaţie este de la şase săptămîni la două luni. Cred că pericolul ăsta pîndeşte pe oricine. Îmi pare rău. (O rafală de ploaie se izbi de ferestre. Se uită la el şi se încruntă la gîndul că lui Dunross şi americanilor nu le spusese nimic despre posibilitatea de a face hepatită.) Poate e mai bine să mai aşteptăm şi să avem răbdare. Două luni şi veţi scăpa de grijă, le spuse el. Amîndoi v-aţi vaccinat, aşa că nu veţi mai avea probleme cu febra tifoidă.

— Dar copilul ?

— În cazul în care crampele se intensifică s-ar putea să piardă sarcina, domnule Marlowe, răspunse calm doctorul. Regret, dar e mai bine să ştiţi. Oricum, nu-i va fi uşor — numai Dumnezeu ştie ce viruşi şi bacterii se află la Aberdeen. Locul acela este un canal de scurgere public şi asta de un secol. Scandalos, dar nu putem face nimic ! se scotoci prin buzunare după carnetul său de reţete. Nu-l

poţi schimba nici pe chinez şi nici obiceiurile lui de secole. Îmi pare rău.

— *Joss*, exclamă Peter Marlowe, nesimţindu-se prea bine. Oare o să ne îmbolnăvim cu toţii ? Am fost vreo patruzeci sau cincizeci care ne-am zvîrcolit în apă şi era imposibil să nu înghiţi din murdăria aia.

— Oh, cincizeci ! Din ăştia poate vreo cinci se vor îmbolnăvi rău, zise doctorul după o ezitare, cinci vor scăpa neatinşi, iar ceilalţi vor avea şi ei de suferit, dar mai puţin. *Hong Kong yan* — locuitorii Hong Kongului — vor fi mai puţin afectaţi decît străinii. Dar, aşa cum spuneţi, o bună parte din toate astea este *joss !* îşi găsi carnetul. Vă voi da o reţetă pentru un antibiotic relativ nou contra afecţiunilor intestinale, dar continuaţi cu vechiul *Remediu Dr. Colicos*, care va elimina balonările. Urmăriţi-o cu foarte multă grijă. Aveţi un termometru ?

— Da. Cu..., un spasm îl străfulgeră pe Peter Marlowe, îl cutremură şi apoi dispăru. Călătorind cu copiii trebuie să avem tot timpul o trusă de prim ajutor.

Amîndoi se fereau să privească spre uşa băii. O auzeau — deşi nu foarte clar — cum se văita, mai tare sau mai încet, după cum creşteau sau descreşteau durerile.

— Cîţi ani au copiii dumneavoastră ? întrebă doctorul Tooley, în timp ce scria, ferindu-se să pară îngrijorat (cînd intrase remarcase harababura nostimă din cel de-al doilea dormitor mititel de lîngă austera cameră de zi — în care de-abia încăpea un pat suprapus şi unde jucăriile erau împrăştiate peste tot). Ale mele sînt mari acum. Am trei fiice.

— Cum ? Oh, ale noastre au patru şi opt ani. Amîndouă sînt fete.

— Aveţi o *amah ?*

— Oh, da. Da. Cu toată ploaia de dimineaţă ea a dus copiii la şcoală. Au traversat portul şi au luat un *bo-pi,* (un taxi neautorizat, folosit aproape de toată lumea din timp în timp). Şcoala este lîngă Garden Road. De cele mai multe ori ei insistă să plece singuri. Sînt în deplină siguranţă.

— Da. Desigur.

Amîndoi aveau acum urechile ciulite la chinurile femeii. Cîte un fior surd îi cutremura.

— Nu fiţi îngrijorat, îl linişti doctorul după o clipă de şovăială. Vă voi trimite medicamentele — la hotel este o

farmacie. Le voi trece în contul dumneavoastră. Revin astă-seară la ora şase, şi încerc să fiu cît se poate de punctual. Dacă apare vreo problemă... şi îi dădu o reţetă necompletată, atrăgîndu-i atenţia : Aici aveţi numărul meu de telefon. Nu vă sfiiţi să-mi telefonaţi, da ?

— Mulţumesc. Acum, onorariul dumneavoastră...

— Nu vă îngrijiţi de asta, domnule Marlowe. Prima dumneavoastră obligaţie este să vă faceţi bine (doctorul Tooley se uită atent spre uşă, îi era teamă să plece). Aţi fost în armata de uscat ? îl întrebă el.

— Nu. În aviaţie.

— Ah. Fratele meu a fost unul din puţinii aleşi. El a fost doborît în...

Se opri. Fleur Marlowe striga din baie cu o voce stinsă :

— Doctore... ai... ai putea... te rog...

Tooley se duse la uşă.

— Da, doamnă Marlowe. Ce se întîmplă ?

— În... puteţi... vă rog...

Deschise uşa şi o închise după el.

În mica baie era un miros greu, dulce-acru, dar nu-i dădu atenţie.

— Eu...

Un nou spasm o îndoi.

— Acum liniştiţi-vă, spuse el, calmînd-o ; îi puse o mînă pe spate şi cealaltă pe stomac, ajutînd-o să apese pe muşchii abdominali care o dureau, cu mîinile masa uşor şi cu mare pricepere. Aşa, aşa ! îi indică doctorul, relaxaţi-vă, nu vă las eu să cădeţi. (El simţi sub degete nodurile care se formaseră şi îi transmise căldura şi forţa lui). Sînteţi aproape de vîrsta fiicei mele, mezina, îi spuse el. Am trei fete ; cea mai mare are doi copii. Aşa, relaxaţi-vă, gîndiţi-vă doar că durerile au trecut şi în curînd vă veţi simţi bine şi vă veţi încălzi...

Treptat, crampele dispărură.

— Eu... Doamne, ier... iertaţi.

Tînăra femeie căută sulul de hîrtie igienică, dar o apucară alte crampe, şi apoi altele. În camera aceea mică era incomod pentru el, dar o îndreptă susţinînd-o cît a putut de tare cu braţele sale puternice.

Deodată îl săgetă şi pe el o durere de spate.

— Mă... mă simt bine acum, zise ea. Mulţumesc.

El ştia că nu se simte bine. Era leoarcă de transpiraţie. Îi şterse sudoarea de pe faţă. O ajută apoi să stea în pi-

cioare, sprijinind-o, vorbindu-i frumos tot timpul. O șterse. Hîrtia se pătă de sînge, iar în closet se vedeau urme de mucoasă sangvină în apa murdară. Încă nu avea hemoragie, ceea ce-l făcu să răsufle ușurat.

— O să vă reveniți, spuse el. Așa, acum stați o clipă. Nu vă fie teamă ! (îi puse mîinile în chiuvetă, împături repede un prosop uscat în lungime și-l înfășură strîns în jurul stomacului, îndoindu-l la capete. Cel mai bun lucru pentru diaree, cea mai bună metodă. Vă ține strîns stomacul și-i ține și de cald. Și bunicul meu a fost medic, în armata indiană, și jura că e cea mai bună metodă (o privi atent). Sînteți o tînără admirabil de curajoasă. O să vă faceți bine. Gata, a trecut ?

— Da. Ierta... iertați-mă că am...

Doctorul deschise ușa. Peter Marlowe sări să dea o mînă de ajutor. O puseră în pat. Ea se lungi sleită de puteri, avînd pe frunte un fir de păr ud. Doctorul Tooley îl dădu la o parte și o privi gînditor.

— Eu cred, tînără doamnă, că va trebui să vă internăm pentru o zi sau două într-un spital particular.

— Da... dar...

— Nu duceți nici o grijă. E mai bine să-i dăm viitorului copil toate șansele, nu ? Cu doi copii mici acasă mai mult vă chinuiți. Două zile de odihnă vor fi suficiente. (Vocea sa fermă îi impresionă pe amîndoi, liniștindu-i). Mă duc să iau măsurile necesare și mă întorc într-un sfert de oră. Îl privi pe Peter Marlowe pe sub sprîncenele sale stufoase). Sanatoriul este în Kowloon, așa că nu va trebui să facem drumul lung pînă în insulă. Mulți dintre noi mergem acolo și e bun, curat și echipat pentru orice urgență. Poate îi pregătiți o sacoșică. (Scrise adresa și numărul de telefon). Așa, domniță, revin în cîteva minute. Așa e cel mai bine, apoi nu va trebui să vă îngrijorați în privința copiilor. Știu cît de greu v-ar fi cu ei. Nu vă fie teamă de nimic, domnule Marlowe. Voi vorbi cu servitorul dumneavoastră și-i voi cere să pună aici toate lucrurile în ordine. Nu vă preocupați nici de bani. Aici, în Hong Kong, sîntem foarte generoși cu oaspeții noștri tineri.

Ieși. Peter Marlowe se așeză în pat. Trist.

— Sper că fetele s-au dus la școală, zise ea.

— Da, desigur. Ah Sop e o fată bună.

— Cum o să te descurci ?

— Uşor. Voi fi ca Bătrîna Mamă Hubbard. Nu-i vorba decît de o zi sau două.

Se mişcă greu, rezemîndu-se într-o mînă şi privind ploaia, şi la apartamentul cenuşiu din hotelul de vis-à-vis, de care îi despărţea o stradă îngustă, clădire pe care o ura atît de tare pentru că din cauza ei nu mai putea privi cerul.

— Eu... eu sper să nu... să nu coste prea mult, spuse ea cu un glas pierdut.

— Nu te mai gîndi la asta, Fleur. Ne vom descurca. Societatea Scriitorilor va plăti.

— Crezi? Pariez că n-o va face, Peter, nu va plăti la timp. Să-i ia dracu ! Noi... sîntem cu banii deja pe fundul sacului.

— Pot oricînd să împrumut din banii ce mi se cuvin pe anul viitor.

— Oh, nu ! Nu o să facem asta, Peter. Nu trebuie s-o facem. Am convenit asupra acestui lucru. Altfel vom fi din nou înghesuiţi. Va apărea ceva care să ne salveze, spuse ea încrezătoare. Luna viitoare, ziua de 13 va cădea într-o vineri şi asta ne-a adus totdeauna noroc.

Romanul lui apăruse într-o zi de 13 şi fusese înscris pe lista celor mai căutate cărţi tot în ziua de 13. În urmă cu trei ani, cînd amîndoi erau pe geantă cu banii, într-o altă zi de 13 încheiase contractul pentru un scenariu cinematografic, şi astfel o scoseseră la liman. Prima sa numire de regizor se confirmase în ziua de 13. În aprilie, cu un an în urmă, vineri 13 fusese ziua în care unul din studiourile de la Hollywood îi cumpărase drepturile de autor pentru filmul făcut după romanul său, plătindu-i 157.000 de dolari. Agentul a luat 10%, iar ceea ce i-a rămas, Marlowe a împărţit ca să le ajungă cinci ani. Banii familiei pe cinci ani ; 25.000 pe an. Suficient dacă-i vor cheltui cu grijă, pentru şcoală şi îngrijire medicală, pentru diferite taxe, pentru maşină şi alte plăţi — cinci ani minunaţi liberi de toate grijile cotidiene. Şi făsă să fie nevoit să accepte o funcţie de coordonare a elaborării de scenarii, putînd astfel să vină în Hong Kong pentru un an, liber să se ocupe de o a doua carte. Oh, Doamne, îşi zise Peter Marlowe, fulgerat deodată de un gînd. După ce dracu umblu ? Ce dracu fac aici ?

— Hristoase, se lamentă el, dacă nu aş fi insistat să mergem la recepţie, nu s-ar fi întîmplat nimic.

— *Joss*, ea schiţă un zîmbet. *Joss*, Peter. Adu-ţi aminte ce... ce-mi spui totdeauna. *Joss*. Nu e decît *joss*, Peter. Oh, Doamne mă simt îngrozitor.

4

Ora 10.01.

Orlanda Ramos deschise uşa apartamentului şi îşi puse umbrela plină de apă într-un suport.

— Intră, Linc, zise ea radioasă. *Minha casa é vossa casa*. Casa mea e şi a ta.

— Chiar aşa ? zîmbi Bartlett.

— Ei şi tu ! rîse Orlanda şi-i şopti tainic Asta rămîne de văzut. Nu-i decît un vechi obicei portughez... să-ţi oferi casa oaspeţilor.

Îşi scoase impermeabilul lucios, foarte modern. În vestibul, el făcu acelaşi lucru cu trenciul lui plin de apă.

— Stai, lasă-mă să ţi-l agăţ eu, se repezi ea. Nu-ţi face probleme că e ud, o să şteargă menajera Hai, intră.

Remarcă imediat cu cît bun gust era mobilată camera de zi, cît era de curată, feminină şi primitoare. Ea închise uşa şi îi puse haina în cuier. Linc se duse spre uşa care dădea într-un balcon mic. Apartamentul se găsea la etajul opt în blocul Rose Court, de pe Kotewall Road.

— Întotdeauna e ploaia aşa de năprasnică aici ? întrebă el.

— În timpul unui taifun adevărat e mult mai rău. Precipitaţiile ajung la mulţi litri pe unitate de măsură. Atunci se produc alunecări de teren, iar zonele recolonizate sînt practic măturate.

Linc privea de la înălţime prin plafonul de nori întunecaţi. Nu vedea cine ştie ce din cauza dealurilor înalte, doar şoseaua şerpuitoare tăiată în povîrnişul muntelui. Din timp în timp reuşea să vadă pentru o clipă în depărtare cerul şi ţărmul.

— Parcă am fi în avion, Orlanda. În nopţile senine şi înmiresmate trebuie să fie minunat.

— Da, aşa este. Îmi place foarte mult. Poţi vedea tot Kowloon-ul. Înainte de a se fi construit Turnul Sinclair —, blocul acela drept în faţă — am avut cea mai frumoasă priveliște din Hong Kong. Ştiai că Turnul Sinclair este proprietatea companiei *Struan* ? Cred că Ian Dunross a ajutat la construirea lui mai mult pentru a-l sîcîi pe Quillan, care are un apartament aici... sau cel puţin îl avea atunci.

— I-a luat priveliştea.

— A distrus-o de-a dreptul.

— E un asediu cam costisitor.

— Nu. Ambele blocuri sînt extrem de rentabile. Quillan îmi spunea că orice construcţie în Hong Kong se amortizează în trei ani. Oricare. Investiţiile imobiliare sînt cele mai bune. Poţi face... Poţi să-ţi măreşti averea dacă doreşti, rîse ea.

— Dacă aş rămîne aici, unde ar trebui să stau ?

— Aici, la mijlocul pantei. Mai sus, spre Pisc, e totdeauna umezeală, pereţii sînt umezi şi peste tot se întinde mucegaiul.

Îşi scoase baticul şi îşi clătină capul pentru a-şi lăsa liber părul, se aşeză apoi pe braţul unui scaun, privindu-l din spate şi aşteptînd cu răbdare să se întoarcă.

— De cît timp locuieşti aici ? întrebă el.

— De cinci, aproape şase ani. De cînd s-a construit blocul.

Se întoarse şi se sprijini de uşă.

— E splendid, spuse el. Dar şi tu eşti adorabilă.

— Mulţumesc, domnul este prea amabil. Vrei o cafea ?

— Te rog, şi Linc Bartlett îşi trecu mîna prin păr, în vreme ce privirea îi rămase pe o pictură în ulei.

— Acesta e un Quance ?

— Da. Mi l-a dăruit Quillan. Vrei filtru ?

— Da. Fără lapte, te rog. Mi-aş fi dorit să ştiu mai multe despre pictură...

Era gata să adauge Casey ştie. Dar se opri, privind-o cum deschidea una din uşi. Bucătăria era mare, modernă şi bine echipată cu aparatură.

— E ca din revista *Casa şi Grădina*, remarcă el.

— Asta se datorește exclusiv lui Quillan. Îi place să mănînce şi să gătească. Tot planul e conceput de el, res-

tul... restul îmi aparţine, deşi el m-a învăţat ce poate fi mai de valoare din lucrurile de un gust îndoielnic.

— Îţi pare rău c-ai rupt legătura cu el ?

— Şi da şi nu. *Joss, karma.* El... totul n-a fost decît *joss*. Venise timpul (cumpătarea cu care vorbea îl impresionă). Nu putea să dureze. Deloc. Nu aici (el observă că pentru cîteva clipe o cuprinse tristeţea, dar o alungă, făcîndu-şi de lucru cu cafetiera strălucitoare. Toate rafturile erau curate ca lacrima). Quillan, continuă ea, avea mania curăţeniei, mulţumesc lui Dumnezeu că mi-a transmis această calitate. Femeia mea de serviciu, Ah Fat, mă scoate din minţi.

— Locuieşte aici ?

— Oh, desigur. Acum e după cumpărături — camera ei este la capătul coridorului. Uită-te prin casă, dacă vrei. Lipsesc doar un minut.

Plin de curiozitate, începu să examineze apartamentul. O sufragerie frumoasă cu o masă rotundă pentru opt persoane. Dormitorul era zugrăvit alb şi roz, luminos şi aerisit, cu draperii moi roz, prinse de tavan, care cădeau în jurul unui pat imens cu baldachin. Flori aranjate cu delicateţe. O cameră de baie modernă, în faianţă, fără cusur, cu prosoape asortate la culoarea băii. Un alt dormitor cu cărţi, telefon, radio şi un pat mai mic, şi acesta curat-şi dichisit. A lăsat-o de căruţă pe Casey, îşi zise el, amintindu-şi de harababura ce domnea în căsuţa ei din cărămidă roşie, din canionul de la Lon Angeles, cu cărţi, peste tot, cu grătarul, telefoanele, multiplicatoarele şi maşinile de scris electrice. Tulburat de aceste gînduri şi de felul în care făcuse automat comparaţie între ele, se întoarse spre bucătărie, trecînd tiptil prin camera femeii de serviciu. Orlanda era concentrată la cafetiera ei, fără să-şi dea seama că era privită. Lui Linc îi plăcea s-o privească. Dimineaţă devreme îi telefonase, foarte îngrijorat, trezind-o, dorind să-i reamintească să se ducă la un medic, pentru orice eventualitate. În hărmălaia de cu seară, în momentul în care Casey şi Dunross ieşiseră din apă, ea plecase acasă.

— Oh, mulţumesc, Linc, cît de atent din partea ta să-mi telefonezi ! Nu, mă simt bine, se grăbi ea să-i răspundă, fericită. Cel puţin acum mă simt bine. Dar tu ? Casey e bine şi ea ? Oh, nu am cuvinte să vă mulţumesc, am fost îngrozită... Tu mi-ai salvat viaţa, tu şi Casey...

Au discutat la telefon, bine dispuși, ea promițîndu-i că se va duce oricum la medic, pentru ca după aceea s-o întrebe dacă vrea să ia micul dejun cu el. A acceptat pe loc. S-au dus pe dealul Hong Kongului, încîntați de ploaia torențială și de temperatura foarte plăcută. Au luat micul dejun sus, pe Mandarin ; ouă Benedict, pîine prăjită și cafea, simțindu-se admirabil. Orlanda era strălucitoare și avea numai cuvinte de mare apreciere la adresa lui și a lui Casey.

— Credeam că o să mor. Știam că o să mă înec, Linc, dar eram prea înspăimîntată ca să mai pot țipa. Dacă n-ați fi acționat atît de repede n-aș mai fi... În momentul în care am ajuns sub apă, scumpa de Casey a și fost lîngă mine și am fost din nou în viață și în siguranță...

A fost cel mai plăcut mic dejun pe care îl luase el vreodată. Orlanda l-a servit, cu gesturi firești, servindu-i pîine prăjită, turnîndu-i cafea fără ca el să-i ceară, ridicîndu-i de jos șervetul cînd îi cădea, aruncîndu-i vorbe frumoase, îndrăzneață și feminină, făcîndu-l să se simtă bărbat adevărat, puternic. S-a întins apoi spre el, punînd pe brațul lui mîna ei cu degete lungi și unghii desăvîrșite. iar senzația acelei atingeri mai stăruia încă. Apoi a condus-o acasă, ispitind-o să-l invite în apartamentul ei. iar acum se afla aici, privind-o cum robotea în bucătărie, îmbrăcată cu o fustă de mătase și cizme de cauciuc, bluză ușoară strînsă pe talia ei subțire, sorbind-o din ochi de sus pînă jos. Isuse, își spuse el, mai bine să mă păzesc.

— Oh, nu te-am văzut, Linc. Pentru un bărbat de înălțimea ta mergi ca o pisică.

— Iartă-mă.

— Nu te scuza, Linc! aburul șuiera din ce în ce mai tare, mici stropi începură să curgă în cești. Să-ți storc lămîie ?

— Mulțumesc. Dar tu ?

— Nu. Eu prefer capucino.

Încălzi laptele. Șuieratul acela era plăcut, iar mirosul de cafea excelent. Duse apoi tava la locul unde serveau micul dejun. Lingurițe de argint și porțelan de bună calitate. Amîndoi simțeau tensiunea din cameră, dar se prefăceau că nu o bagă în seamă. Bartlett își bău cafeaua.

— E minunată, Orlanda ! Cea mai bună cafea pe care am băut-o vreodată. Dar e ceva deosebit în ea.

— E amestecată cu şocolată.

— Îţi place să găteşti ?

— Oh, da ! Foarte mult. Quillan spunea că sînt o bună elevă. Îmi place să mă ocup de gospodărie şi să organizez petreceri, iar Quillan totdeauna... (pe faţă îi apăru o încruntare discretă. Îl privi în ochi). Mi se pare că l-am pomenit de prea multe ori. Iartă-mă, dar e un obicei reflex. A fost primul bărbat în viaţa mea — singurul bărbat — face parte din mine şi asta nu se poate uita.

— Nu trebuie să te explici, Orlanda, eu înţe...

— Ştiu, dar vreau s-o fac. N-am prieteni adevăraţi, n-am vorbit niciodată cu nimeni despre el, n-am vrut, dar oricum... oricum, mă simt bine fiind cu tine şi... (un zîmbet larg îi lumină brusc faţa). Sigur ! Uitasem ! Acum răspunzi de mine ! rîse şi bătu din palmele sale micuţe.

— Ce vrei să spui ?

— După obiceiul chinez tu ai tulburat *joss*-ul. Oh, da. Te-ai amestecat în treburile zeilor. *Tu* mi-ai salvat viaţa, pentru că fără tine aş fi murit, în mod sigur, asta depindea de zei. Şi pentru că tu te-ai amestecat în treaba asta, ai preluat responsabilitatea *lor*, astfel încît va trebui să-mi porţi de grijă toată viaţa ! Este un bun şi înţelept obicei chinez ! (îi jucau ochii în cap, iar el nu văzuse niciodată nişte ochi căprui atît de limpezi sau o faţă care să radieze atîta plăcere). Toată viaţa, repetă Orlanda.

— S-a făcut ! au rîs amîndoi, şi bucuria ei frenetică îl entuziasmă.

— Bine ! zise ea, apoi deveni ceva mai serioasă şi îi puse mîna pe braţ. Am glumit, Linc. Eşti atît de galant — nu sînt obişnuită cu o asemenea amabilitate. Te eliberez în mod oficial — jumătatea mea de chinezoaică te eliberează.

— Poate nu vreau să fiu eliberat.

Văzu cum ochii ei se măresc dintr-odată. Simţi ceva apăsător în piept şi inima accelerîndu-şi ritmul. Parfumul ei îl tortura. Forţa de atracţie se amplifică brusc, la amîndoi. Linc întinse mîna şi îi atinse părul, atît de mătăsos şi fin şi senzual. A fost prima apropiere. Prima mîngîiere. Îi străbătu un fior şi apoi se sărutară. Îi simţi buzele umede, fără ruj ; savură mireasma lor pură şi plăcută. Starea de excitaţie crescu. Mîna o porni spre sînii ei, simţindu-i căldura care străbătea prin mătase. Din nou

o trecură fiori, ea încercă timid să se desprindă din îmbrățișare, dar el o strînse cu putere. Inima i se zbătea, în timp ce o mîngîia. Apoi mîinile ei se opriră pe pieptul lui, pipăindu-l pentru o clipă, strîngîndu-l în brațe. Își depărtă gura, stînd însă lipită de el, recăpătîndu-și răsuflarea, iar inima continuă să-i bată cu putere. Și el era la fel de amețit.

— Linc... tu...

— Mă simt așa de bine, șopti el, înlănțuind-o cu brațele. Se aplecă s-o mai sărute o dată, dar ea se opuse.

— Stai Linc... mai întîi...

— Mai întîi sărutul și apoi stau !

Ea rîse. Emoția trecuse. Își aruncă un blestem pentru greșeala pe care o făcuse, lăsîndu-se pradă neînfrînatei sale dorințe. Momentul critic dispăru și din nou fiecare era la locul lui. Începu să-l cuprindă mînia, dar, înainte de a pune stăpînire pe el, ea îl sărută pătimaș. Supărarea lui dispăru brusc. Îi rămase doar înflăcărarea.

— Ești prea puternic pentru mine, Linc, spuse ea, cu vocea ușor răgușită, ținîndu-l cu brațele de gît, însă încordată ca un arc. Ești prea puternic, prea atrăgător și prea drăguț, și-ți datorez cu adevărat viața (cu mîna-i delicată îl mîngîia pe gît, iar Linc simți cum se înfioară cînd îl privește. Mai întîi să vorbim, propuse ea, îndepărtîndu-se puțin de el, mai tîrziu poate ne vom mai săruta.

— Bun.

Se aplecă brusc spre ea, amîndoi erau acum într-o bună dispoziție, ea îi puse însă degetele pe buze, împiedicîndu-l s-o sărute.

— Domnule Bartlett ! Toți americanii sînt ca dumneata ?

— Nu, răspunse el rapid.

Ea nu se lăsă însă amăgită.

— Da, știu, făcu ea pe un ton serios. Știu. Despre asta am vrut să-ți vorbesc. Mai vrei cafea ?

— Da, zise el, sorbind-o din ochi și întrebîndu-se cum să acționeze, pentru că o dorea nespus, fusese cu totul fascinat de lumea aceea necunoscută, de Orlanda.

Ea îi turnă cu grijă cafeaua. Avea același gust bun ca și prima. Acum însă era sigur pe el, deși dorința nu-l părăsise.

— Să mergem în camera de zi, propuse ea. Îți aduc eu ceașca.

Se ridică, ţinînd-o după mijloc. Ea nu obiectă. Simţi că şi ei îi plăcea să-l aibă aproape. Se aşeză într-unul din fotoliile acelea confortabile.

— Stai aici, lîngă mine, zise el, luînd-o uşor de braţ. Te rog.

— Mai tîrziu, întîi vreau să discutăm (zîmbi, puţin ruşinată, şi se aşeză pe sofaua din faţa lui, tapiţată cu catifea albastru închis, asortată cu un covor chinezesc de pe parchetul lucios). Linc, continuă ea, de-abia te-am cunoscut de cîteva zile şi eu... eu nu sînt o femeie de moravuri uşoare (spunînd asta, Orlanda se înroşi). Regret, dar nu sînt. Quillan a fost primul şi singurul şi nu doresc o simplă aventură. Nu doresc o aventură pătimaşă sau amicală şi apoi un adio ruşinos sau dureros. Am învăţat să trăiesc fără dragoste, nu mai rezist să mai trec prin ce-am trecut. L-am iubit pe Quillan, nici eu nu mai ştiu cît de mult. Aveam şaptesprezece ani cînd noi... cînd am început, iar acum am douăzeci şi cinci. Ne-am despărţit de aproape trei ani. Totul s-a terminat acum trei ani şi nu-l mai iubesc. Nu iubesc pe nimeni. Îmi pare rău, dar nu sînt o femeie de moravuri uşoare.

— Niciodată n-am crezut aşa ceva, zise el. La naiba, dar ce crezi că sînt eu ? deşi în sufletul lui ştia că minte şi îşi blestemă ghinionul.

— Eu cred că eşti un om bun, răspunse ea imediat, sincer, dar în Asia o fată, oricare fată se lămureşte repede că bărbaţii doresc să se culce cu ea şi într-adevăr toţi asta vor. Regret, Linc, eu nu sînt dintre acelea cărora le place amorul accidental. Poate voi ajunge şi acolo într-o zi, dar nu acum. Da, sînt euroasiatică, dar nu sînt... ştii ce vreau să spun ?

— Evident, o asigură el, scăpîndu-i fără să vrea spui că eşti inaccesibilă.

Îi dispăru zîmbetul şi rămase privindu-l. Tristeţea ei îl făcu să se înfioare.

— Da, murmură ea, ridicîndu-se încet, aproape cu lacrimi în ochi. Da, cred că sînt de fapt, dincolo de bine şi de rău.

— Hristoase, Orlanda ! se duse spre ea şi o luă în braţe. N-am vrut să spun nimic rău.

— Linc, nu încerc să sîcîii pe nimeni sau să glumesc sau să fiu dif...

— Înţeleg. Ce dracu, nu sînt un copil şi nici omul care să forţeze lucrurile...

— Oh, mă bucur tare mult. Pentru moment..., privi spre el, iar inocenţa ei îl topi. Nu eşti supărat pe mine, Linc ? Vreau să spun că eu... nu eu am ţinut să vii la mine, în realitate tu ai insistat să urci.

— Ştiu, replică el.

O ţinea în braţe, gîndindu-se : Acesta-i adevărul, după cum adevărat este că te doresc acum şi nu ştiu ce eşti, cine eşti, dar te doresc. Ce vreau de la tine ? Ce vreau în realitate ? Vreau... Vreau o minune ? Sau doar o parteneră de pat ? Eşti minunea pe care o caut de-o viaţă sau numai o femeie în plus ? Ce însemni tu pentru mine şi şi ce înseamnă Casey ? Îţi măsor feminitatea după fineţea pielii tale ? Adu-ţi aminte ce ţi-a spus Casey o dată : „Dragostea se compune din multe lucruri, Linc, sexul este numai o parte a iubirii. Numai una. Gîndeşte-te la toate celalte părţi. Judecă o femeie după iubirea ei, de acord, dar caută să şi înţelegi ce este o femeie". Căldura ei însă îi pătrundea în trup, iar obrazul ei stătea lipit de pieptul lui şi din nou îi erau stîrnite simţurile. O sărută pe gît, nevoind să-şi înfrîngă dorinţa pătimaşă.

— Ce eşti tu de fapt, Orlanda ?

— Sînt... nu pot să-ţi spun decît ceea ce nu sînt, şopti cu vocea ei delicată. Nu sînt o pisăloagă. Nu vreau să crezi că încerc să te şicanez. Îmi placi, îmi placi foarte mult, dar eu nu sînt o... nu sînt femeia de o noapte.

— Ştiu. Isuse, cine ţi-a băgat ideea asta în cap ? Îi văzu ochii lucind şi adăugă Fără lacrimi. Fără nici o lacrimă. O.K. ?

— Da (se duse să-şi caute gentuţa, scoase o batistă şi îşi şterse ochii). *Ayeeyah*, mă port ca o şcolăriţă sau ca o vestală. Iartă-mă, dar totul a venit prea dintr-odată şi n-am fost pregătită pentru... Simţeam că mă pierd (inspiră adînc). Deplorabile scuze.

— Nu sînt primite, rîse el.

— Mulţumesc lui Dumnezeu ! (îl privi cu atenţie). De fapt, Linc, de obicei mă descurc cu orice fel de bărbaţi — cu cei puternici, cu cei blînzi sau cu cei şmecheri, chiar şi cu cei foarte şmecheri — fără prea multă bătaie de cap. Cred că m-am lovit de tot felul de situaţii cu care o fată se poate confrunta şi întotdeauna am folosit instinctiv nişte

şiretlicuri cu care i-am păcălit tocmai cînd se pregăteau să mă atace. Dar cu tine... (ezită), iartă-mă, dar orice bărbat întîlnesc se comportă aproape la fel.

— Şi asta nu e bine ?

— Nu e vorba de asta. E penibil să intri într-o cameră sau într-un restaurant şi să simţi privirile acelea lacome. Nu ştiu cum s-ar simţi bărbaţii în asemenea situaţii. Tu eşti tînăr şi frumos. Ce-ai face dacă te-ar privi femeile în felul acesta oriunde te-ai duce ? Spune-mi, cînd ai trecut azi dimineaţă prin holul hotelului *Victoria and Albert* ai văzut toate femeile, de toate vîrstele, de la bunice cu dinţi falşi, harpii cu perucă, pînă la cele grase, urîte, vulgare, toate privindu-te fără jenă cu ochi pofticioşi, dezbrăcîndu-te în minte, încercînd făţiş să se apropie de tine, încercînd să te dezmierde pe spate, cu ochii aţintiţi la pieptul tău. sau la organul tău sexual, cele mai multe dintre ele de-abia suflînd, transpirate şi mirosind scîrbos, dar închipuindu-şi că eşti în pat cu ele, şi că te dezlănţui să le produci cele mai intime plăceri.

— Da, nu mi-ar place deloc. Cînd ne-am cunoscut, Casey îmi spunea acelaşi lucru, dar cu alte cuvinte. Înţeleg ce vrei să spui, Orlanda. Cel puţin pot să-mi imaginez. Dar aşa-i făcută lumea.

— Da, dar uneori e-ngrozitor. Nu, n-aş vrea să fiu bărbat, Linc. Sînt fericită că sînt femeie. Dar uneori e într-adevăr de-a dreptul îngrozitor să ştii că eşti tratată doar ca un receptacul care poate fi cumpărat, iar după tot ce se întîmplă, să spui mulţumesc foarte mult unui bătrîn grăsan desfrînat care de-abia mai respiră şi să accepţi o hîrtie de douăzeci de dolari, pentru ca apoi să dispară în noapte ca un hoţ.

— Cum de am ajuns noi să ne plîngem de toate astea ? se încruntă Linc.

— Pentru că m-ai sărutat, răspunse ea rîzînd.

El zîmbi, bucuros că erau din nou amîndoi bine dispuşi.

— Aşa e ! Poate că am meritat lecţia. Sînt vinovat. Şi-acum cum stăm cu sărutul promis...

El însă nu se mişcă din loc. Tatona terenul. S-a creat o nouă problemă, se gîndi el. E clar, vreau s-o... cum i-a spus ea ? S-o folosesc drept pernă... Da, continui s-o doresc, chiar mai mult decît înainte. Dar acum lucrurile

s-au schimbat. Jucăm un alt joc. Nici nu știu dacă vreau să iau parte la el. Regulile s-au schimbat. Înainte era simplu. Acum, poate, este și mai simplu.

— Ești frumoasă. Ți-am mai spus că ești frumoasă ? insistă el, evitînd să mai aducă vorba despre povestea aceea de care nu vroia să mai audă.

— Tocmai vroiam să vorbesc despre sărutul acela. Vezi Linc, adevărul este că n-am fost pregătită, să fiu sinceră, pentru felul în care... am fost copleșită, cred că ăsta-i cuvîntul.

— Asta e bine sau e rău ?

— Și una și alta (zîmbetul îi făcu cîteva riduri în jurul ochilor). Da, continuă ea, copleșită de propria-mi dorință. Dumneata ești altceva, domnule Bartlett, și asta e, din nou, foarte rău sau foarte bine. Mie... mie mi-a plăcut cum m-ai sărutat.

— Și mie mi-a plăcut cum m-ai sărutat (îi zîmbi din nou, puțin forțat). Poți să-mi spui Linc.

— Nicioadată nu am fost stăpînită de o asemenea dorință și nu am fost atît de copleșită, făcu ea după o pauză, și de aceea am fost așa de înspăimîntată.

— Nu trebuie să te sperii, zise el și se întrebă ce are de făcut, instinctul îi spunea să plece, același instinct îi spunea să stea, rațiunea îi cerea să nu facă nimic și să aștepte, auzea cum îi bate inima și cum plescăie în geamuri ploaia. Ar fi mai bine să plec, încercă el să se hotărască. Orlanda, cred că e mom..

— Nu vrei să stăm puțin de vorbă ? Numai puțin ? îl întrebă ea, simțindu-i șovăiala.

— Sigur, sigur. Bineînțeles.

Își dădu la o parte părul de pe față.

— Vroiam să-ți vorbesc despre mine. Quillan a fost șeful tatălui meu la Shanghai și mi se părea că-l știu de-o viață. L-a ajutat pe tata să mă țină la studii, îndeosebi în Statele Unite, și s-a purtat totdeauna foarte drăguț cu mine și familia mea — am patru surori și un frate, iar eu sînt cea mai mare, toți ceilalți sînt acum în Portugalia. Cînd am revenit la Shanghai de la San Francisco, după absolvire, aveam șaptesprezece, aproape optsprezece ani... Era un bărbat plăcut, așa mi se părea mie cel puțin, deși uneori era foarte aspru.

— Cum așa ?

— El crede în dreptul la răzbunare, acea răzbunare la care un bărbat are dreptul dacă este bărbat. Quillan este un adevărat bărbat. A fost totdeauna bun cu mine. Şi mai este încă (în timp ce-i vorbea, Orlanda îl studia). Quillan, continuă ea, îmi dă şi acum o sumă de bani pentru întreţinere, plătind şi chiria acestui apartament.

— Nu eşti obligată să-mi spui toate astea.

— Ştiu. Dar vreau să ţi le spun... dacă eşti dispus să mă asculţi. După aceea poţi hotărî.

— Bine, răspunse el, privind-o.

— Vezi, în parte aceasta se datoreşte faptului că sînt euroasiatică. Cei mai mulţi dintre europeni îi dispreţuiesc pe euroasiatici. Chinezii la fel. Aşa că noi sîntem întotdeauna în defensivă, aproape totdeauna suspectaţi, aproape totdeauna socotiţi copii din flori şi, desigur, uşor de supus. Doamne, cît mi-e de silă de americanismul ăsta ! Cît de scîrbos vulgar şi de nimic este în realitate. Şi cît de bine îl reprezintă bărbatul american — deşi, e ciudat că tocmai acolo am căpătat simţul propriei demnităţi şi mi-am înfrînt „vina“ de a fi euroasiatică. Quillan m-a învăţat o sumedenie de lucruri şi m-a format în multe privinţe. Îi sînt îndatorată. Dar nu-l iubesc. Asta vroiam să-ţi spun. Mai vrei cafea ?

— Da, mulţumesc.

— Fac una proaspătă, şi o porni spre bucătărie cu mersul ei senzual, blestemîndu-şi soarta.

— De ce te-ai certat cu el ?

Ea îi povesti pe un ton grav cele întîmplate la Macao.

— Mi-am permis să mă las înduplecată să mă duc în patul lui, unde am stat toată noaptea, deşi nu s-a întîmplat nimic, chiar nimic — bietul om era beat şi nu era bun de nimic. A doua zi l-am minţit că a fost minunat (tonul cu care povestea era în aparenţă calm, dar se bănuia o umbră de suferinţă). Nu s-a întîmplat nimic în noaptea aceea, însă cineva i-a spus lui Quillan. Pe drept cuvînt, el s-a înfuriat. N-am avut cum să mă apăr. Era... Quillan fusese plecat. Ştiu că asta nu-i o scuză, însă începuse să-mi placă să fac dragoste şi... (o învălui tristeţea, ridică din umeri). *Joss. Karma !* şi cu acelaşi glas stins îi povesti despre răzbunarea lui Quillan. Asta era el, Linc, continuă ea. Dar avea tot dreptul să fie furios pe mine. Greşisem.

Cafetiera începu să şuiere, cafeaua să picure. În timp ce vorbea, scoase nişte ceşti curate, prăjituri de casă şi şervete scrobite. Dar mintea lor nu era decît la triunghiul acela pe care-l forma dragostea cînd era vorba de bărbaţi şi femei.

— Îl mai văd cîteodată pentru o clipă. Doar ca să stăm puţin de vorbă. Acum nu sîntem decît nişte prieteni. E bun cu mine. Eu fac ce vreau, mă întîlnesc cu cine vreau (scoase cafetiera din priză şi privi spre el). Am... am un copil cu el, de patru ani. Eu am dorit să am un copil, el nu. Mi-a spus că pot avea un copil, dar trebuie să-l nasc în Anglia. Fetiţa mea e acum în Portugalia, la părinţii mei. Tatăl meu s-a pensionat şi fetiţa stă cu ei, şi pe obraz i se prelinse o lacrimă.

— Ideea să ţii copilul acolo a fost a lui ?

— Da. Dar are dreptate. Mă duc şi eu acolo o dată pe an. Părinţii mei... mama a dorit să ţină copilul, m-a rugat să-l las la ei. Quillan se poartă frumos şi cu ei (lacrimile îi curgeau de-acum din abundenţă pe obraz. Plîngea liniştit, fără scîncete). Acum ştii totul, Linc, continuă ea. N-am mai spus nimănui povestea mea, în afară de tine şi acum ştii că sînt... că nu am fost o amantă credincioasă şi că sînt, că nu sînt o mamă bună şi...

El se duse spre ea şi o strînse la piept. O simţi cum se contopeşte cu el, şi încercă s-o oprească din plîns. O linişti, ţinînd-o în braţe, cu tot trupul ei lipit de-al lui, cu căldură, cu gingăşie. Cînd îşi reveni, se ridică în vîrful picioarelor şi-l sărută delicat, cu mare tandreţe, uitîndu-se în ochii lui. El făcu la fel. Se cercetau din priviri, sărutîndu-se apoi din nou. Plăcerea pătimaşă îi cuprindea tot mai mult şi li se părea că va dura o veşnicie, dar n-a fost aşa, pentru că amîndoi auziră în acelaşi timp cheia învîrtindu-se în broască. Se desprinseră unul de celălalt, încercînd să-şi ţină răsuflarea, ascultîndu-şi inimile cum băteau. Auziră din hol vocea aspră a slujnicei :

— Weyyyyy ?

Orlanda îşi aranja părul, ridicînd uşor din umeri, parcă să-şi ceară iertare.

— Sînt în bucătărie, strigă ea în dialectul din Shanghai. Te rog du-te în camera ta pînă te voi chema eu.

— Oh ? Oh, diavolul ăla de străin e încă aici, nu-i aşa ? Ce fac cu cumpărăturile ? Am mai luat cîte ceva !

— Lasă-le la uşă !

— Oh, bun, tînăra mea stăpînă, răspunse *amah*, şi plecă bombănind, uşa se trînti cu zgomot în urma ei.

— Ăştia totdeauna trîntesc uşa ? întrebă Linc, în timp ce inima continua să-i bată.

— Da, aşa se pare. Scuze, şi-şi puse din nou mîna pe umărul lui, mîngîindu-l cu degetele pe gît.

— Nu ai de ce să te scuzi. Ce zici de o cină împreună ?

— Vin dacă o aduci şi pe Casey, răspunse ea după un moment de şovăială.

— Nu, numai eu cu tine.

— Linc, e mai bine să nu ne întîlnim singuri. Acum nu mai sîntem în pericol. Să ne spunem doar la revedere.

— Ne vedem la cină. La ora opt. Vin să te iau. Alegi tu restaurantul. Cu specialităţi din Shanghai.

— Nu, nu. Sînt deja prea ameţită, îmi pare rău, spuse ea dînd din cap în semn că îl refuză.

— Trec să te iau la opt, Bartlett o sărută delicat şi se îndreptă spre uşă, Orlanda luă din cuier trenciul şi îl ajută să se îmbrace. Mulţumesc, făcu el galant. Nu-i nici un pericol, Orlanda. Totul va fi foarte bine. Ne întîlnim la opt. Da ?

— Mai bine nu.

— Poate că ai dreptate, zîmbi el straniu. Asta ar fi *Joss*, *Karma*. Trebuie să ne reamintim de noi, nu ? Ea nu răspunse. Voi fi aici la opt.

Închise uşa după el. Ea se duse agale spre fotoliu şi se aşeză îngîndurată, întrebîndu-se dacă nu cumva l-a speriat, îngrozită de gîndul că a mers prea departe. Nu ştia dacă se va mai întoarce la opt sau nu. Şi dacă avea să vină, cum să-l ţină la distanţă, cum să-l fiarbă, pînă îşi va pierde minţile de dorinţă, să-l înnebunească într-atît încît s-o ceară în căsătorie.

Simţi o gheară în stomac. Trebuie să acţionez rapid, se gîndi ea. Casey îl tratează ca pe un sclav, l-a învăluit în mrejele ei, atuurile mele se rezumă la faptul că gătesc bine, că sînt gospodină, că l-aş iubi, l-aş iubi foarte mult şi că aş avea şi alte calităţi pe care Casey nu le are. Dar să nu mă culc cu el. Cu asta l-a vrăjit ea. Dar trebuie să fac acelaşi lucru. Şi atunci va fi al meu. Orlanda se simţea fără putere. Totul decursese cum trebuia, se gîndi ea. Îşi aduse atunci din nou aminte de ceea ce spunea Gornt : „Este o

lege a vîrstei potrivit căreia fiecare bărbat trebuie atras în cursa căsătoriei, prins în propria capcană a simțurilor, a setei de posesiune, a avariției, a banilor, a fricii, a comodității, sau prin orice ar putea constitui o capcană. Și niciodată un bărbat nu se căsătorește de bună voie cu amanta."

Da. Din nou Quillan are dreptate, se gîndise ea. În ceea ce privește persoana mea, însă, greșește. Eu nu sînt dispusă să mă mulțumesc doar cu jumătate de prăjitură. Voi încerca să o iau pe toată. Vreau să am nu numai Jaguarul și acest apartament cu tot ce e în el, ci și o casă în California și, mai mult decît orice, bogăție americană, departe de Asia, unde nu voi mai fi o euroasiatică, ci o femeie ca oricare alta, frumoasă, iubitoare și fără griji. Oh, îi voi fi cea mai bună soție pe care și-o poate dori un bărbat. Îi voi pune la dispoziție tot ce are nevoie. Îi voi satisface toate dorințele. I-am simțit forța și voi fi cît se poate de bună cu el.

— A plecat ? Ah Fat umbla de colo pînă colo prin cameră, aranjînd în mod mecanic lucrurile, în timp ce vorbea în dialectul din Shanghai. Bine, foarte bine, zise ea. Să fac un pic de ceai ? Trebuie să fii obosită. Fac ceai deci, *heya* ?

— Nu. Ba da, fă puțin ceai, Ah Fat.

— Fă puțin ceai, repetă slujnica. Muncă, muncă și iar muncă !

Bătrîna plecă spre bucătărie tîrșîindu-și picioarele. Purta niște pantaloni bărbătești și cămașă albă, părul ei strîns într-o singură coadă care-i atîrna pe spate. O îngrijea pe Orlanda de cînd se născuse aceasta. Ah Fat continuă :

— M-am uitat bine la el, pe scări, cînd ați venit amîndoi. Ca persoană necivilizată ce se află e foarte prezentabil, remarcă ea cu un oarecare curaj.

— Unde erai, că nu te-am observat ?

— Jos, sub scări, rîse servitoarea pe înfundate. Eeeee, am avut eu grijă să mă ascund, dar am vrut să-l văd. Oho ! Ai aruncat afară în ploaie pe biata ta bătrînă sclavă, cu oasele ei ruginite, deși nici nu se simțea dacă eram sau nu aici ! Cine îți aduce la pat dulciurile, ceaiul și băuturile cînd îți termini tu treburile, *heya* ?

— Oh, termină ! Tacă-ți gura !

— Nu tace sărmana ta mamă bătrînă ! Ea știe cum să te-ngrijească ! Ah, da, Mică Împărăteasă, pentru mine a

fost limpede că era gata, gata ca în voi să se încingă bătaie între yang și yin. Amîndoi păreați tare fericiți, ca niște pisici într-un butoi cu pește ! Dar nu trebuia să mă dai pe mine afară.

— Diavolii de străini sînt altfel, Ah Fat. Vroiam ca el să fie aici singur. Străinii ăștia-s rușinoși. Și-acum, hai, du-te și fă ceaiul și ține-ți gura, sau vrei să te mai dau o dată afară ?

— El o să fie noul stăpîn ? strigă Ah Fat, pe un ton ce exprima speranță. E timpul să-ți iei un stăpîn. Nu e bine pentru nimeni să nu aibă un Lujer Fierbinte la Poarta de Jad. *Poarta* ta se va veșteji și va ajunge uscată ca praful de pe drum, dac-o lași atîta neudată ! Oh, am uitat să-ți dau două vești. Vîrcolacii par a fi străini din Macao ; ei vor ataca din nou înainte de a apărea luna nouă. Astea sînt zvonurile care circulă. Toți jură că-i adevărat. Cealaltă știre : Tok Bătrînul Ofticos, de la taraba cu pește, susține că acest diavol străin din Muntele de Aur a cîștigat mai mult aur decît Tung Eunucul ! (Tung era un eunuc vestit, de la Curtea Imperială din Orașul Interzis de la Beijing, a cărui poftă de aur era atît de mare încît întreaga Chină nu putea să-l sature ; era atît de urît de oameni încît noul împărat a aruncat peste el tot aurul pe care-l cîștigase, prin ticăloșenie, pînă cînd greutatea aurului i-a luat suflarea). Anii nu stau pe loc, tu nu întinerești, Micuță Mamă ! Să fim serioși, i se adresă Ah Fat, întrebînd-o din nou : el o să fie stăpînul ?

— Sper, răspunse Orlanda, calmă.

Oh, da, gîndea ea cu ardoare, doborîtă de îngrijorare, conștientă că Linc Bartlett era unica și cea mai importantă șansă a vieții ei. Deodată se crispă din nou de teamă să nu se fi întrecut cu gluma și să-l fi făcut să nu mai revină. Izbucni în plîns.

Opt etaje mai jos, Bartlett trecu prin micul foaier, ieșind afară, unde se mai aflau vreo zece persoane care așteptau nerăbdătoare un taxi. Șuvoiul de apă devenise constant și se revărsa pe asfalt de unde ieșea pentru a se topi în torentul care forma un rîuleț spre Kotewall Road, inundînd rigolele, scurgîndu-se încet căci erau înfundate, du-

cînd cu el pietre, mîl şi resturi vegetale adunate de pe maluri înalte şi povîrnişuri. Autoturisme şi camioane, înaintînd cu grijă în sus şi în jos pe drumurile abrupte, împroşcau cînd treceau prin vîrtejuri de apă şi bulboane, cu ştergătoarele dansînd ritmic pe geamurile aburite. De partea cealaltă a drumului, terenul se ridica, rîpos şi Bartlett văzu numeroasele şiroaie coborînd în cascade pe digurile de beton care împiedicau terenul să alunece. Prin crăpături creşteau buruieni. Un buştean căzu adăugîndu-se molozului, pietrelor şi mîlului. O parte din dig apăra un garaj înconjurat de ziduri, iar sus pe povîrniş se afla un conac chinezesc, ornamentat, pe jumătate ascuns, cu un acoperiş cu ţiglă verde şi cu dragoni pe coama casei. Lîngă el se zăreau schelele de pe un teren de construcţii şi săpături în vederea ridicării unor clădiri înalte. Pe lîngă toate acestea, se mai înălţa un alt bloc de locuinţe care se pierdea în întuneric.

Se construieşte atît de mult, remarcă Bartlett. Poate ar trebui să ne lansăm în afaceri de construcţii. Oameni mulţi într-un spaţiu mic înseamnă profit, profit imens. În trei ani se şi amortizează investiţia. Sfinte Isuse ! Un taxi luă un viraj în faţa lor, fără să se sinchisească de băltoacă. Din el unii pasageri ieşiră, alţii se certau să intre. Un cuplu chinez ieşi val-vîrtej din hotel, îl îmbrînci pe el şi pe ceilalţi care aşteptau un taxi — o cucoană gălăgioasă cu o umbrelă enormă, un trenci scump peste un *cheong-sam*, care avea alături un soţ modest şi blînd. Te bag în mă-ta, madam, înjură în gînd Bartlett, n-o să mi-o iei tu înainte. Îşi croi loc, cucerindu-şi o poziţie mai bună. Ceasul lui arăta 10.35.

Şi-acum ce urmează ? se întrebă el. N-o lăsa pe Orlanda să te abată de la afacerile tale ! *Struan* sau *Gornt* ? Azi e ziua discuţiilor aprinse, mîine — vineri — mîine este ziua în care se va sparge gaşca, sfîrşitul de săptămînă este momentul regrupării, luni — atacul final şi pe la ora 15 va trebui să fiu învingător. Cu cine vreau să închei afacerea ? Cu Dunross sau cu Gornt ? Gornt ăsta e un om norocos — a fost un om norocos, gîndi el, puţin buimăcit. Isuse, Orlanda este ceva cu totul deosebit. În locul lui, *eu* aş fi părăsit-o ? Sigur că aş fi făcut-o. Sau, mă rog, poate că nu — poate nu s-ar fi întîmplat nimic. Aş fi luat-o de soţie în momentul în care aş fi avut posibilitatea şi n-aş

fi trimis copilul *nostru* în Portugalia — Gornt ăsta e ori un ticălos ori al dracului de deștept. Care din două ? Ea a rezolvat lucrurile într-un mod plăcut și corect — exact cum ar fi făcut Casey, dar altfel, deși cu același rezultat. Acum totul a devenit complicat. Sau simplu ? Care din două ? Vreau eu oare s-o iau de nevastă ? Nu. Vreau s-o părăsesc ? Nu. Vreau s-o am ? Asta da. Așadar... organizează o campanie, o manevră s-o aduci în pat fără obligații. Nu vă faceți viața după regulile create de femei, în dragoste ca și în război totul este permis. De fapt ce e dragostea ? După cum spunea Casey, sexul este doar o parte din dragoste. Casey. Ce mai pot spune despre ea ? Acum nu mai am mult de așteptat pentru ca să fie a mea. Și-apoi ea ce vrea ? Amor în pat sau clopotele nunții, sau despărțire sau ce-o vrea de fapt ? Să mă ia dracu dacă am de gînd să mă mai însor încă o dată. Cu prima soție, viața devenise groaznică. Curios, nu m-am mai gîndit demult la ea.

Cînd Bartlett se reîntorsese din Pacific, în '45, o întîlnise la San Diego și într-o săptămînă s-a și însurat cu ea, din dragoste și din ambiție, lansîndu-se apoi într-o afacere de construcții în sudul Californiei. În California conjunctura devenise propice, și toate formele de construcții luaseră avînt. Primul copil venise pe lume după zece luni, al doilea după un an, iar cel de-al treilea cu încă zece luni mai tîrziu. Muncise tot timpul, și sîmbetele și duminicile, cu mare plăcere, căci era tînăr și ținea la tăvăleală. Un succes enorm. Dar ne-am înstrăinat. Au început certurile și văicărerile și imputările de genul „nu mai stai cu noi deloc, te-ai înfundat cu totul în afaceri, nu-mi pasă de afaceri, vreau să merg în Franța și la Roma și de ce nu vii acasă mai devreme, ai o iubită, știu eu, ai o iubită..." Nu avea nici o iubită. Nu făcea decît să muncească. Și-apoi, într-o zi, apare citația avocatului. Prin poștă.

La dracu, se înfurie Bartlett, e totuși dureros. Dar, în definitiv, sînt doar unul din atîtea milioane ; s-a întîmplat și înainte și se va întîmpla și în viitor. Cu toate acestea, citația *ta*, sau convorbirile *tale* telefonice sînt jignitoare. Ele rănesc și asta te costă. Te costă destul de mult. Avocații își iau partea cea mai importantă și de aceea ațîță focul între părți într-un mod foarte abil, pentru a-și um-

ple ei buzunarele. Sigur. Tu ești sursa lor de venituri. Toți sîntem ! Din leagăn pînă în mormînt, avocații îți inventează neplăcerile și îți mențin starea de încordare. Ai dracului ! Avocații sînt adevărata plagă a societății americane. N-am întîlnit în viața mea decît patru avocați buni, dar restul ? Trăiesc ca paraziții de pe urma noastră. Nici unul dintre noi nu ne putem feri de ei ! Da. Ticălosul ăla de Stone ! A cîștigat o avere de pe urma mea, pe fosta mea soție a transformat-o într-un demon, a întărîtat-o atît pe ea, cît și pe copii împotriva mea și aproape m-a distrus și mi-a compromis afacerile. Sper ca tîlharul ăla să piară pentru totdeauna !

Cu un efort, Bartlett își abătu gîndul de la necazurile lui și privi ploaia, aducîndu-și aminte doar de bani și că era liber și asta îl făcea să se simtă minunat. Isuse Hristoase ! Sînt liber și le am lîngă mine pe Casey și pe Orlanda. Orlanda ! Doamne, își zise simțind încă chinurile excitației, sînt din nou în găleată. La fel și Orlanda. Mi-era destul de greu să mă stăpînesc și cu Casey, acum am două pe cap !

De vreo două luni nu se mai iubise cu nici o fată. Ultima dată se întîmplase la Londra ; o întîlnire, o cină neprevăzută și apoi... la pat. Femeia stătea la același hotel, era divorțată și deci nu era nici o problemă. Ce spunea Orlanda ? O îmbrățișare amicală și o despărțire sfioasă ? Da. Așa e. Dar fata aceea nu era prea sfioasă. Stătea la coadă așteptînd taxiul, binedispus, simțindu-se deodată plin de viață, privind la șuvoiul de apă, și trăgea în piept mirosul plăcut al ploii căzută pe pămînt. Drumul se ițea plin de pietre și noroi, torentul se răsucea într-o crăpătură lungă și lată a zidului de întărire, dansînd prin aer ca vîrtejul unui pîrîu de munte. Ploaia asta va aduce multe necazuri, i se năzări lui. Iar Orlanda îți pricinuiește o grămadă de necazuri și ea, amice. În mod clar. Cu toate astea trebuie să existe un mijloc să mă culc cu ea. Ce-ai văzut la ea de ți-a luat mințile ? Ceva din chipul ei, din silueta ei, din privirea ei, ceva... of, Doamne, ține-te bine, e femeia desăvîrșită, dar și o adevărată pacoste. Mai bine uit-o pe Orlanda. Fii cuminte, fii cuminte, bătrîne. Cum spunea Casey, femeia asta e dinamită !

5

Ora 10.50.

În ultimele douăsprezece ore plouase întruna, îmbibînd din abundenţă solul Coloniei, cu toate că rezervoarele secate de-abia adunaseră puţină apă pe fund. Pentru pămîntul pîrjolit însă fusese o binecuvîntare ! Cea mai mare parte a apei se scurgea la vale peste ţărîna bătătorită de arşiţă, inundînd locurile joase, transformînd drumurile îmbîcsite de gunoaie în adevărate mlaştini, iar zonele populate în veritabile lacuri. Pe alocuri, ploaia pătrunsese adînc. În alte părţi, acolo unde aşezările recolonizate se înşirau pe coasta muntelui, torentele făcuseră un dezastru. Aşezări improvizate cu cocioabe încropite din rămăşiţe de carton, de scîndură, tablă ondulată, panouri din pînză, placaj — unele doar cu trei pereţi, cu un aşa-zis acoperiş pentru cei mai înstăriţi — ofereau priveliştea unei jalnice îngrămădiri, aşa cum se sprijineau şchiop unele de altele, unele peste altele, unele în altele, grămădite pe toată panta muntelui, toate cu podele de lut, printre fundături întunecate, acum mustind de apă, noroi şi tot felul de mocirle, pline de primejdii. Ploaia se scurgea în voie prin acoperişuri, pătrunzînd prin tot ce întîlnea în cale : aşternuturi, haine, rămăşiţe strînse de o viaţă, oamenii, înghesuiţi unii în alţii, unii peste alţii, aşteptînd cu stoicism să se oprească ploaia. Potecile întortocheate şi înguste şerpuiau la întîmplare, nevoite să mai lase un spaţiu precar de refugiu pentru noile familii sau imigranţii ce se strecurau clandestin (deşi nu erau tocmai imigranţi, deoarece aici era totuşi China şi, odată trecută frontiera, orice chinez era autorizat, în baza unei hotărîri a vechiului guvern din Hong Kong, să se stabilească şi să rămînă acolo cît timp dorea).

Puterea coloniei fusese dintotdeauna forţa numeroasă de muncă ieftină, oferită zgomotos şi scenele acestea se soldau cu încăierări. În schimbul unui adăpost permanent, colonia nu pretindea decît prestaţia unei munci cinstite şi paşnice pentru o plată zilnică, oricare ar fi fost ea. Hong Kongul nu-şi dorise niciodată imigranţi, însă populaţia Chinei se scurgea mereu încoace, atît ziua cît şi noaptea, în

ambarcații, pe jos, pe targă, trecînd granița ori de cîte ori China era amenințată de foamete și conflicte interne. Familii întregi, bărbați, femei și copii veneau să se statornicească aici, iar după o perioadă de timp se întorceau acasă, căci China rămînea casa lor dintotdeauna. Refugiații nu erau însă mereu bine veniți. În urmă cu un an, Colonia fusese invadată de un val de refugiați. Din motive încă necunoscute și fără vreun avertisment prealabil, gărzile graniței R. P. Chineze își slăbiseră vigilența pe partea lor, și în decurs de o săptămînă, se năpustiră zilnic, imigranți cu miile. Cei mai mulți treceau noaptea peste și pe sub gardul simbolic, cu șase rînduri de sîrmă ghimpată, ce separa Noile Teritorii de Kwantung, provincia învecinată. Poliția rămînea neputincioasă în fața acestui puhoi, fiind nevoită să facă apel la armată. Într-o noapte de mai, aproape șase mii de clandestini fuseseră arestați, însă eliberați a doua zi și trimiși înapoi peste frontieră. Dar alte mii au trecut granița fără să fie prinși și au devenit cetățeni cu drepturi legale. Astfel s-au petrecut lucrurile noapte de noapte, zi de zi, numărul lor ajungînd la zeci și zeci de mii de nouveniți. La frontieră începură să aibă loc manifestații furibunde pentru a împiedica deportările. Acestea erau totuși necesare. întrucît Colonia începea să se sufoce de numărul mare de imigranți ilegali, sosiți în ultimul timp. Aceștia depășeau deja patru milioane, fapt ce stîrnea o profundă îngrijorare. Apoi, năvala încetă dintr-odată, tot așa cum începuse, fără vreun motiv aparent, iar granița fu închisă. În decursul următoarelor săptămîni, aproape 70.000 au fost arestați și returnați, dar, ulterior, alții circa 100.000 — 200.000. nimeni nu știe cîți anume, scăpaseră de baraj.

Bunicul și cei patru unchi ai lui Wu Ochelaristul, împreună cu familiile lor — 17 suflete în total — se numărau printre aceștia. S-au stabilit în zonele recolonizate, în partea de sus a Aberdeenului. Wu Ochelaristul aranjase totul pentru ai săi. Se așezaseră pe terenul pe care familia Casei Chen îl stăpînea încă de la început și care pînă de curînd nu valora mai nimic. Acum însă, situația se schimbase și valoarea lui crescuse. Familia Chen îl arendase bucățică cu bucățică acelora care erau dispuși să plătească. Wu Ochelaristul fu recunoscător cerului că putuse să pună mîna pe o suprafață de circa șase pe patru metri; contra trei dolari HK pe metru, pe lună, iar în lunile ce-au urmat, și-a ajutat familia să-și pregătească terenul pentru a-și ri-

dica două locuințe care pînă la ploaia aceea mare fuseseră uscate. Nu exista decît un singur robinet la o sută de familii, erau lipsiți de canalizare, de electricitate, deși așezările lor se extindeau tot mai mult, însă peste tot domnea ordinea. Unul din unchi avea deja o făbricuță pentru flori din plastic, într-o maghernită pe care o închiriase cu 4,50 dolari HK metrul, undeva la poalele colinei, un altul închiriase o tarabă în piață și vindea turte și scovergi din făină de orez cum se făceau în satul lor de baștină, Ningtok. Toți cei 17 trudeau pentru a astupa cele 18 guri flămînde, cu cea a noului născut cu o săptămînă în urmă. Chiar și celor de doi ani li se dădură treburi ușoare cum ar fi sortarea petalelor pentru florile de plastic finisate de cei mai vîrstnici. Această manufactură constituia o sursă de venit pentru localnicii coloniei, permițîndu-le să-și asigure traiul zilnic și să mai pună ceva bani deoparte pentru jocurile de noroc. Da, gîndi Wu Ochelaristul, și se ruga tuturor zeilor să-l ajute să obțină recompensa pentru capturarea la timp a Vîrcolacilor pentru ca să poată juca la cursele de sîmbătă și să parieze pe Pilot Fish, armăsarul negru care, după toate pronosticurile, avea să cîștige cu siguranță. Își înăbuși un căscat, în timp ce înainta desculț pe una din cărările acelea întortocheate din zona recolonizată, de mînă cu nepoțica sa de șase ani, și ea desculță. Ploaia îi aburise lentilele groase ale ochelarilor. Amîndoi pășeau cu atenție pentru a nu călca în vreun ciob de sticlă sau în cutiile de tablă ruginită presărate peste tot... Pe alocuri mocirla le ajungea pînă la glezne. Amîndoi își suflecară pantalonii, iar fetița părea că dispare sub uriașa-i pălărie de pai folosită de culi. Pălăria și hainele de pe el erau cumpărate la mîna a doua, și neconforme cu reglementările poliției. Erau singurele lui haine în afară de încălțămintea pe care o căra într-o sacoșă de plastic, sub trenciul de ploaie, pentru a o proteja.

Sări peste o groapă, și fu cît pe-aci să alunece. La dracu cu hîrtoapele astea ! înjură el, bucuros că nu locuia aici și că reușise să închirieze o cameră, pe care o împărțea cu mama lui, undeva în apropierea postului de poliție Aberdeen-Est. Camera era îngrijită și ferită de calamitățile ce se abăteau atît de des prin partea locului. „Slavă Domnului că nu trebuie să fac drumul ăsta zilnic" ! gîndi el, „altfel s-ar alege praful de îmbrăcăminte, iar viitorul meu ar fi în primejdie", știind că Serviciului secret îi plăcea cu-

rățenia și punctualitatea. „Oh, Doamne, fă ca azi să fie ziua mea cea mare !“ Îl cuprinse oboseala. Grumazul i se încovoie, simțind cum picăturile de ploaie i se preling pe ceafă și apoi pe șira spinării. Fusese la serviciu toată noaptea. Cînd plecase de la postul de poliție, în zori, i se spusese că vor face o descindere la bătrîna *amah*, Ah Tam, bănuită a avea legături cu banda Vîrcolacilor, pe care el o depistase și îi descoperise ascunzătoarea. Își spusese deci că trebuie să se grăbească la bunicul său bolnav, care trăgea să moară, și apoi să se întoarcă la timp. Se uită la ceas, mai avea destul timp pînă să ajungă la post, așa că o porni din nou la drum, trecînd nepăsător pe lîngă mormanele de gunoi. Ajunse la o răscruce, apoi o luă pe o potecă mai largă ce se mărginea cu un canal de scurgere. Canalul avea cam un metru și jumătate adîncime și servea în mod curent la scurgerea ploilor, la spălatul rufelor și scăldat, în funcție de cantitatea de apă strînsă acolo. În acel moment, șuvoiul dădea pe dinafară, sporind mizeria din vale.

— Fii atentă, a cincea nepoată, îi spuse el.

— Da, bine, al șaselea unchi. Pot să merg tot drumul cu tine ? întrebă bucuroasă fetița.

— Numai pînă la prăvălia de dulciuri, iar acum fii atentă ! Uite, aici e un alt ciob de sticlă !

— Crezi că preacinstitul bunic o să moară ?

— Ei, asta-i cum vor zeii, ei hotărăsc ceasul, nu noi, așa că să nu ne facem griji, *heya !*

— Da, încuviință micuța pe un ton grav de om mare. Da, zeii sînt zei.

El spuse în gînd o rugăciune implorînd toți zeii să se îndure de el, să-i aducă alinare în zilele ce i-au mai rămas de trăit, adăugînd prudent, pentru mai multă siguranță Sfîntă Marie Maică și Iosif, milostiviți-vă de bătrînul meu bunic. Cine știe care-s mai adevărați — Dumnezeul creștin sau zeii cei adevărați ? gîndi el. Cred că ar trebui să te pui bine cu toți, dacă poți. Nu se știe niciodată și nu costă nimic. Poate careva din ei te-o ajuta, poate la ora asta dorm și ei, poate s-au dus la masă... Ei, dar nu-i nimic, viața e viață, iar zeii sînt zei, banul ban, legile trebuie respectate, iar azi trebuie să fiu foarte isteț. Noaptea trecută fusese cu sergentul divizionar Mok și cu Șarpele. Era pentru prima oară cînd îl luau cu ei într-una din raziile acelea speciale ale lor. Făcură descinderi în trei spelunci cu jocuri de noroc, dar, ciudat, lăsară neatinse alte cinci, mult

mai prospere, deşi acestea se aflau pe acelaşi palier al clădirii, de unde răzbătea pînă la ei zgomotul jetoanelor însoţite de strigătele răguşite ale crupierilor. *Dew neh loh moh.* Ce n-aş da să am şi eu parte din mita pe care o iau ei, răbufni el, apoi adăugă : Piei Satană ! Serviciul secret este mai important pentru mine acum, aş avea viaţa asigurată, aş putea cunoaşte tot felul de secrete care să-mi folosească drept scut, iar mai tîrziu, cînd voi ieşi la pensie, am să mă îmbogăţesc tot de pe urma lor.

Dădură colţul şi ajunseră la dugheana cu dulciuri. Schimbă cîteva cuvinte cu bătrîna ştirbă, îi dete două monezi de aramă pentru care primi în schimb o turtă dulce din făină de orez şi într-un cornet de ziar, o mînă de coji parfumate de portocale coapte la soare, dulci-amare, de la care te cam ustura limba şi se mestecau foarte greu.

— Mulţumesc, al şaselea unchi, îi spuse fetiţa radiind de fericire, sub enorma ei pălărie.

— Să le mănînci sănătoasă, a cincea nepoată, îi răspunse el, privind-o cu drag, încîntat de drăgălăşenia ei.

Dacă zeii ţin cu noi, cînd va fi mai mare va fi chiar drăguţă şi-i vom putea vinde fecioria pe bani buni, iar serviciile ei vor aduce venituri frumoase familiei. Wu Ochelaristul era foarte mîndru că reuşise să fie de folos familiei în ceasurile de restrişte. Fiecare era la adăpost şi avea ce să mănînce, iar procentajul fabricii de flori din plastic al celui de-al nouălea unchi, negociat cu atîta răbdare, mă va ajuta, cu puţin *joss*, ca într-un an sau doi, să-mi achit cu veniturile ei chiria şi voi putea mînca de trei ori pe săptămînă turtă din aia delicioasă de orez, de Ning-tok, să pun ceva bani deoparte, astfel ca să nu fiu nevoit să iau mită şi să-mi periclitez situaţia în poliţie. Nu ! Martori să-mi fie toţi zeii ! N-am să mă mai bag în asemenea lucruri atîta timp cît am şanse în Serviciul secret, deşi nu e normal să ne plătească aşa de prost. Mie să-mi dea doar 320 dolari HK pe lună, după doi ani de serviciu ? *Ayeeyah !* Ce ţi-e şi cu barbarii ăştia, e greu să-i înţelegi !

— Hai, acum pleacă, am să mă întorc mîine, spuse el. Fii atentă pe unde calci.

— Da !

Se aplecă s-o sărute şi se despărţiră. Ea începu să urce povîrnişul, nu înainte de a mai lua o bucăţică de turtă. Ce dulce şi bună era ! Ploua cu găleata, monoton. Torentul măturase din calea lui tot felul de resturi şi le înşirase pe

cărare, de-a lungul cocioabelor. Fata urca însă cu grijă, ferindu-se pe cît putea, fascinată de șuvoiul de apă. Pe alocuri, adîncimea era mare, în alte părți, acolo unde terenul era abrupt, apa se rostogolea în cascade. Deodată, o canistră din tablă de circa 25 de litri porni de-a dura, rostogolindu-se în canalul de scurgere, gata, gata s-o strivească, dar din fericire, se izbi într-un perete de carton și se opri. Ea rămase țintuită de frică. O gospodină furioasă se răsti la ea :

— Du-te acasă ! N-ai ce căuta pe aici ! Cară-te ! Du-te acasă !

— Da... da, îi răspunse fetița iuțind pasul, continuînd urcușul ce devenise și mai anevoios.

Chiar în clipa aceea pămîntul sub picioare începu brusc să alunece la vale, căzînd cu el sute de tone de mocirlă, bolovani și pietre, înghițind totul în cale. În cîteva secunde, alunecarea de teren înaintă cu peste cincizeci de metri, smulgînd, dărîmînd și ducînd la vale firavele construcții întîlnite în drum, punînd pe fugă bărbați, femei și copii, pe unii îngropîndu-i, pe alții schilodindu-i, înecînd totul, acolo unde cu puțin timp în urmă fusese un sat. Apoi se opri, la fel de brusc cum începuse. O liniște înspăimîntătoare se așternu peste toate colinele și văile învecinate, marcată doar de ropotul ploii. Deodată, liniștea se frînse și începură să se audă strigăte disperate de ajutor, plînsete, țipete, urlete. Bărbați, femei și copii ieșiră în grabă din cocioabele rămase intacte, slăvind zeii că-i ocrotiseră, larma lor sporind și mai mult harababura generală. Prietenii și vecinii se ajutau între ei, mamele își căutau copiii, aceștia își strigau părinții, însă o mare parte rămăsese în ploaie, să înalțe mii de mulțumiri cerului că scăpaseră cu viață.

Fetița stătea încă pe marginea prăpastiei, pe locul unde pămîntul alunecase, privind nedumerită în jurul ei. Cam la vreo patru metri sub ea nu se mai zărea decît o masă de noroi și pietre, acolo unde numai cu cîteva secunde în urmă fusese pămînt solid. Marginile prăpastiei se frîngeau, declanșînd mici avalanșe de noroi și pietre, împinse de apa din canalele de scurgere. Simți cum îi alunecă picioarele, în timp ce încerca să facă un pas înapoi și o altă fîșie mare de pămînt începu să se disloce, așa încît se opri împietrită, strîngînd în pumnul ei mic o ultimă bu-

căţică de turtă. Călcîiul i se afundă în pămîntul moale, încercînd să-şi menţină echilibrul.

— Nu te mişca ! strigă un bătrîn.

— Pleacă de pe muchie ! urlă un altul.

Iar ceilalţi priveau aşteptînd cu răsuflarea tăiată să vadă ce hotărăsc zeii. Apoi, o altă bucată din margine se desprinse şi se prăvăli, ducînd-o la vale şi pe fetiţă. Din fericire, fu îngropată numai puţin, doar pînă la genunchi. Se asigură că bucăţica de turtă era salvată şi izbucni în plîns.

6

Ora 11.30.

Maşina inspectorului de poliţie Armstrong îşi croi drum prin mulţimea înfuriată ce se îmbulzea în jurul băncii *Ho-Pak*, îndreptîndu-se către postul de poliţie Aberdeen-Est. Străzile erau înţesate de gloata care aştepta în faţa tuturor băncilor din zonă, mai mici sau mai mari. Chiar şi în faţa băncii *Victoria*, peste drum de *Ho-Pok*, se afla o mare de oameni, toţi aşteptînd nerăbdători să intre şi să-şi scoată banii. Pretutindeni atmosfera era încărcată şi primejdioasă, iar ploaia torenţială contribuia la sporirea tensiunii generale. Baricadele ridicate pentru dirijarea puhoiului de oameni la intrarea şi ieşirea din bănci fuseseră întărite de poliţişti, la fel de iritaţi şi încordaţi şi ei ; se repartizară cam douăzeci de poliţai la mia de oameni. Nu purtau arme, ci numai bastoane de cauciuc.

— Slavă Domnului cu ploaia asta, murmură Armstrong.

— Ce aţi spus, sir ? întrebă şoferul, însă zogomotul enervant al ştergătoarelor de parbriz prost montate îi înăbuşi glasul.

Armstrong repetă mai tare şi adăugă :

— Cred că dacă ar fi fost cald, umed ca de obicei, locul ăsta blestemat ar fi devenit un cîmp de bătaie. Dumnezeu ne-a trimis ploaia asta !

— Da, sir, aşa-i !

Maşina poliţiei se opri la timp în faţa sediului. Armstrong intră în grabă. Inspectorul şef, Donald C.C. Smyth, îl aştepta. Braţul stîng îi era legat cu o eşarfă.

— Îmi pare rău că am întîrziat, se scuză Armstrong, însă afurisitul ăsta de trafic ne-a blocat o bună bucată de drum.

— Nu-i nimic, numai că nu prea am oameni. Poliţia din Aberdeen-Vest şi cea centrală s-au oferit să ne ajute, dar au şi ei problemele lor. Pacostele astea de bănci ! La razie, va trebui să ne descurcăm cu un singur om care să pîndească în spatele casei în cazul în care fuge vreunul din nemernicii ăştia, iar noi, cu Wu Ochelaristul, în faţă.

Smyth îi prezentă lui Armstrong planul său de acţiune.

— Bine. Mergem ? Nu vreau să lipsesc prea mult.

— Fireşte. Afară e destul de împuţită toată treaba.

— Sper să mai ţină ploaia asta pînă ce nenorocitele astea de bănci vor închide, altfel or să fie obligate să le plătească pînă la ultimul bănuţ. Tu ţi-ai scos banii ?

— Cred că glumeşti ! Cele cîteva leţcaie ale mele nu mai contează ! Armstrong îşi îndreptă spinarea care-l durea. Ah Tam e în casă ? întrebă el.

— După cîte ştiu, este. Familia la care lucrează se numeşte Ch'ung. Stăpînul este gunoier. Tot acolo s-ar putea să fie şi unul din ticăloşii ăia, aşa că va trebui să acţionăm rapid. Am primit aprobare de la şef să iau revolverul. Vrei şi tu unul ?

— Nu, mulţumesc. Hai să mergem, de acord ?

Smyth era mai scund decît Armstrong, însă bine făcut şi uniforma îi venea de minune. Îşi îmbrăcă anevoie trenciul, ferindu-şi braţul. O luă înainte, apoi se opri brusc, exclamînd :

— Drace ! Era să uit. Brian Kwok de la Serviciul secret, te-a căutat şi a rugat să-l suni. Poţi folosi telefonul din biroul meu.

— Mulţumesc. Găsesc acolo nişte cafea ? Mi-ar prinde bine o ceaşcă.

— Vin îndată.

Biroul era curat, bine dotat, însă oarecum sumbru, cu toate că Armstrong observă de cum intră mobilierul scump şi aparatul de radio modern.

— Atenţii de la clienţi recunoscători, îl lămuri Smyth, degajat. Te las pentru cîteva minute.

Armstrong încuviinţă şi formă numărul.

— Alo, Brian ?

— Oh, salut, Robert ! Cum merge ? Bătrînul spune că trebuie s-o aduci la sediu, să n-o interogaţi la poliţia din Aberdeen-Est.

— Prea bine, chiar eram pe picior de plecare. Ei, dar de ce la sediu ? Care-i motivul ?

— Nu mi-a spus, dar să ştii că azi e în toane bune. Se pare că diseară avem un 16/2 ! Armstrong deveni şi mai interesat, formula 16/2 la Serviciul secret însemna că au descoperit un agent al inamicului şi că vor pune mîna pe unul sau mai mulţi spioni.

— Crezi că are vreo legătură cu afacerea noastră ? întrebă el cu prudenţă, gîndindu-se la *Sevrin*.

— Poate ! Apoi urmă o pauză. Îţi aminteşti ce-ţi spuneam eu despre spionul infiltrat la noi ? Acum sînt mai convins ca oricînd că am dreptate !

Brian Kwok o dădu pe cantoneză, folosind fraze trunchiate şi cu ocolişuri, temîndu-se să nu fie ascultaţi. Armstrong îl urmărea cu un interes crescînd, în timp ce prietenul său cel mai bun relata ce se întîmplase pe parcurs şi despre tainica şi îndelungata întîlnire dintre Crosse şi Suslev.

— Dar asta nu înseamnă nimic. Crosse îl cunoaşte pe ticălos, chiar şi eu am băut o dată sau de două ori cu el, ca să-l trag de limbă.

— Poate, dar dacă Crosse este omul nostru, atunci şi ăla e la fel şi făceau un schimb de informaţii în văzul lumii. *Heya* ?

Armstrong fu cuprins de presimţiri negre.

— Acum nu e momentul, băiete. Lasă că discutăm asta cînd ajung la sediu, sau poate luăm prînzul împreună şi vom putea vorbi în voie.

Urmă o nouă pauză.

— Bătrînul vrea să-l informezi îndată ce o aduci aici pe *amah*.

— E-n regulă, pe curînd ! Armstrong puse receptorul la loc. Smyth reveni şi, îngîndurat, îi întinse o cafea.

— Veşti proaste ?

— Numai încurcături ! Îşi sorbi cafeaua. Totdeauna numai încurcături. Ceaşca era dintr-un porţelan fin, iar cafeaua excelentă. Oh, ce bună cafea, foarte bună. Crosse vrea să i-o duc direct la sediu, nu aici.

Smyth ridică din sprîncene şi exclamă enervat :

— Dumnezeule mare, ce-o fi atît de important în legătură cu o amărîtă de *amah* ? Este din parohia mea...

— De unde Dumnezeu să știu, n-am idee, iar eu n-aș da pe ea..., izbucni Armstrong, apoi se stăpîni și continuă mai calm : Iartă-mă, n-am prea dormit bine în ultimul timp. Nu dau eu ordinele. Crosse a zis s-o aduc la sediu, fără explicații. Doar știi cum stau lucrurile cînd e vorba de ordinele lui și ale Serviciului secret. Taci și faci.

— Ticălos arogant ! Smyth își termină cafeaua. Slavă Domnului că nu sînt în Serviciul secret. N-aș putea suporta să am de-a face zilnic cu un nemernic ca ăsta.

— Nici eu nu sînt în Serviciul secret și cu toate astea mă bagă mereu în toate căcaturile lor.

— Era cumva vorba de agentul lor infiltrat la noi ?

Armstrong privi iute către el.

— Care agent ?

— Ei, hai, pentru numele lui Dumnezeu ! Smyth rîse. Se zvonește printre Dragoni că vajnicii noștri șefi au fost sfătuiți să-l prindă rapid pe spurcat. Se pare că ministrul în persoană l-a pus pe jar pe guvernator, iar Londra s-a supărat așa de tare încît Directorul lui MI-6 — presupun că-l cunoști pe Sinders — sosește mîine cu un zbor BOAC.

Armstrong îl fixă cu privirea.

— De unde naiba obțin ei toate informațiile astea ?

— Operatori de la telefoane, bătrîne *amah*, măturători și cine mai știe cine, dar un lucru este sigur, băiete, că unul din ăștia știe tot. Îl cunoști pe Sinders ?

— Nu, nu l-am întîlnit niciodată. Armstrong își sorbi cafeaua, savurîndu-i aroma puternică, gustul de nucă, simțind cum treptat capătă puteri. Dacă ăla știe tot, atunci spune-mi și mie cine-i agentul trădător ?

După o pauză, Smyth rosti :

— Soiul ăsta de informații costă bani grei. Să mă interesez cam cît ?

— Da, te rog, și bărbatul cel solid puse ceașca jos. Observ că spionul te preocupă, nu-i așa ?

— Nu, deloc, îmi fac doar datoria, treaba mea nu este să-mi fac griji în legătură cu ei și nici să-i priponesc. Îndată ce am prins unul, îi ia locul altul. Noi procedăm la fel în rîndul adversarilor, indiferent cine ar fi aceștia. Oricum, dacă n-ar fi fost afacerea asta blestemată cu *Ho-Pak*,

secţia noastră ar merge cel mai bine, iar zona mea Aberdeen-Est, ar fi cea mai liniştită din colonie. Asta-i tot ce mă preocupă, şi Smyth îi oferi o ţigară dintr-o tabacheră din aur. Fumezi ?

— Nu, mulţumesc, m-am lăsat.

— Bine ai făcut, eu nu pot, atît timp cît mă aflu aici singur şi părăsit pentru încă patru ani pînă la pensionare... Îşi aprinse ţigara cu o brichetă tot din aur, Armstrong îl privi răutăcios. Apropo, Robert, cred că nu eşti în toate minţile dacă nu iei plicul care ţi se lasă lunar pe birou !

— Ce ? Ştii cumva şi de treaba asta ? se încruntă Armstrong.

— Da, şi să ştii că pentru asta nu trebuie să faci nimic, absolut nimic. Îţi garantez.

— Da, dar o dată ce ai luat unul, ai şi intrat în belea.

— Oh, nu, doar sîntem în China aici şi nu-i acelaşi lucru ! Ochii albaştri ai lui Smyth se întunecară şi ei.

— Atunci tu trebuie să ştii lucrurile astea mai bine decît mine. Ţi-a cerut cumva vreunul dintre „prietenii" tăi să-mi transmiţi vreun mesaj ?

Smyth ridică din umeri.

— Mi-a mai trecut pe la ureche un zvon cum că recompensa Dragonilor pentru prinderea lui John Chen se ridică la 40.000 de dolari HK şi...

— Da, dar nu l-am prins încă ! răspunse Armstrong pe un ton arţăgos.

— Chiar şi aşa, banii vor fi diseară într-un plic în biroul tău. Da, asta am aflat, bătrîne. E doar un zvon, fireşte.

Computerul din creierul lui Armstrong începu să prelucreze informaţia. 40.000 de dolari HK picau tocmai bine să-şi achite o foarte veche datorie ce avea termen pînă luni — pierderi la bursă. I se pusese în vedere : „Ei, băiete ar fi cazul să-ţi plăteşti datoria. E o sumă pe care o datorezi de peste un an şi... avem şi noi regulile noastre, cu toate că nu te forţez, dar o dată şi o dată, trebuie să scapi de ea..." Smyth are din nou dreptate, gîndi el cu amărăciune, ticăloşii ăştia îţi cunosc toate mişcările, şi de fapt nici nu e aşa de greu să afle ce datorii am ! Ce să fac ! Să-i iau, să nu-i iau ?

— Numai patruzeci ? întrebă el pe un ton prefăcut glumeţ.

— Îmi închipui că-ţi ajung ca să-ţi rezolvi problema care a devenit atît de presantă, îi răspunse Smyth urmărindu-l cu aceeaşi privire severă. Nu-i aşa ?

Armstrong nu era supărat pe Smyth că ştia atîtea lucruri despre viaţa lui particulară. Şi eu cunosc cel puţin tot atîtea lucruri despre el, deşi nu am habar cîţi bani are şi pe unde-i ţine. N-ar fi greu de aflat şi dacă aş vrea să-l dobor, ar fi chiar foarte uşor...

— Mulţumesc pentru cafea, de ani de zile n-am băut una ca asta. Mergem ?

Smyth îşi îmbrăcă cu stîngăcie trenciul peste uniforma bine croită, îşi aranjă eşarfa de la braţ, îşi puse chipiul într-o parte ca de obicei şi o luă înainte. Pe drum, Armstrong îi ceru lui Wu să-i relateze ce se întîmplase şi ce mărturisise tînărul care pretindea a fi din banda Vîrcolacilor, şi apoi ce-a spus bătrîna *amah*.

— Foarte bine, Wu, îi spuse Armstrong în cele din urmă. Ai făcut o treabă excelentă. Inspectorul Smyth mi-a spus că vrei să intri în Serviciul secret.

— Da, sir.

— De ce ?

— Pentru că e o secţie foarte importantă a Siguranţei statului, sir. M-a preocupat întotdeauna Siguranţa, ca să ştiu cum să ferim colonia de duşmani. Da, cred că ar fi foarte interesant şi important. Aş vrea să fiu util, dacă pot, sir.

În depărtare se auziră dintr-o dată sirenele pompierilor care veneau dinspre colină.

— Se pare că a mai explodat o sobă din cauza vreunui tîmpit iresponsabil, spuse Smyth cu amărăciune. Slavă Domnului cu ploaia asta !

— Da, adăugă Armstrong, întorcîndu-se către Wu. Dacă ceea ce ai raportat se adevereşte, voi pune o vorbă bună pentru tine la Siguranţă sau la Serviciul Secret.

Wu Ochelaristul nu-şi putu stăpîni încîntarea.

— Da, sir, vă mulţumesc, sir. Ah Tam este într-adevăr din satul meu, sir.

Se îndreptară spre alee. Mulţimea de cumpărători şi de vînzători cu tarabe şi dughene îi urmăreau bănuitori de sub umbrele şi foile de cort suspendate, în timp ce treceau prin faţa lor, Smyth fiind cel mai cunoscut şi mai de temut *quai loh* din Aberdeen.

— Asta-i, sir, şopti Wu.

Smyth se opri ca din întîmplare în fața unei tarabe, prefăcîndu-se că se uită la niște legume, ceea ce-l făcu pe negustor să tresară imediat. Armstrong și Wu trecură de intrarea casei bătrînei apoi se întoarseră brusc, și toți trei dădură buzna înăuntru, sărind treptele din două în două. în timp ce alți doi polițiști în uniformă erau atenți la intrare, de la o distanță convenabilă, apoi se repeziră și o blocară. Îndată ce culoarul îngust fu pus sub pază, unul din ei se precipită și intră pe o alee laterală, făcu înconjurul clădirii și se asigură că detectivul în civil era la post, păzind unica ieșire din spate. Apoi se duse înapoi să întărească echipa ce asigura ordinea în fața Băncii *Victoria.*

Exteriorul ca și interiorul locuinței erau la fel de murdare și insalubre, pretutindeni domnind o harababură de nedescris. Smyth era în frunte. Cînd ajunse pe al treilea palier, își scoase revolverul din toc și se dădu la o parte. Fără ezitare, Armstrong se propti în ușa șubredă, forță încuietoarea și dădu buzna înăuntru. Smyth îl urmă imediat, iar Wu Ochelaristul rămase de pază la intrare. Încăperea era o harababură de canapele și scaune, cu draperii soioase ce atîrnau jalnic, iar în aer plutea un miros dulceag de opium și ulei prăjit. O matroană masivă între două vîrste apăru înaintea lor atît de surprinsă că-i căzu ziarul din mînă. Amîndoi bărbații deschiseră ușile rînd pe rînd. Smyth trase de clanța unei uși întredeschise ce dădea într-un dormitor sărăcăcios. În următoarea încăpere dădu de o toaletă împuțită și o baie. O a treia era un alt dormitor în mijlocul căruia tronau legături de blănuri neconfecționate. Armstrong deschise ultima ușă. Aceasta dădea într-o bucătărie îngustă și slinoasă, unde Ah Tam era aplecată deasupra unei chiuvete al cărei aspect se încadra perfect în decorul general, cu un morman de rufe nespălate alături. În spatele ei, o altă ușă. Cu o mișcare rapidă. Armstrong o îmbrînci și o dădu la o parte. Și această încăpere era goală, semănînd mai degrabă a debara, lipsită de fereastră, avînd doar o deschizătură în perete drept aerisire și nu oferea decît un modest spațiu pentru un hamac și un scrin scos din uz. Se întorsese în așa-zisul salon. Ah Tam venea în urma lui tîrîndu-și picioarele și regăsindu-și suflul. Cercetarea locuinței nu dură decît cîteva secunde, apoi Smyth scoase o hîrtie și spuse pe un ton mieros

— Regret că trebuie să te întrerup, madam, dar avem autorizaţie de percheziţie.

— Cum ?

— Tradu-i Wu, ordonă Smyth, iar tînărul poliţist începu îndată să-i traducă şi, aşa cum conveniseră în prealabil, procedă ca şi cum ar fi fost interpretul a doi poliţişti neghiobi — *quai loh* — care nu cunoşteau dialectul cantonez.

Femeia se holbă din nou la ei :

— Percheziţie ? strigă ea ca arsă. Să căutaţi ce ? Noi respectăm legile aici ! Bărbatul meu lucrează pentru guvern şi are prieteni importanţi şi dacă cumva căutaţi şcoala de jocuri de noroc, asta e la etajul patru, în spate, noi n-avem nici de-a face cu ea şi nu ştiu nici de tîrfele alea împuţite de la 16 care s-au înfipt acolo şi lucrează cît îi ziulica şi noaptea de mare şi care ne fac pe noi oameni cumseca...

— Destul ! strigă tăios Wu, noi sîntem de la poliţie cu probleme importante ! Iar aceşti înalţi domni de la poliţie sînt oameni de vază ! Eşti sau nu nevasta gunoierului Ch'ung ?

— Da, răspunse ea morocănos. Ce vrei de la noi ? N-am făcut nimic !

— Ajunge ! se răsti Armstrong în engleză, cu o aroganţă voită. Asta e Ah-Tam ?

— Tu eşti Ah Tam ?

— Eh, cine. eu ? Ce ?

Bătrîna *amah* începu a-şi mototoli colţul şorţului de nervi, nerecunoscîndu-l pe Wu.

— Deci tu eşti Ah Tam ! Esti arestată !

Ah Tam se făcu lividă, iar femeia mai în vîrstă începu să blesteme, adresîndu-i-se fără să mai aştepte

— Aha ! Deci tu eşti aia pe care o caută ei ! Noi nu ştim despre ea decît că am cules-o de pe stradă acum cîteva luni şi i-am dat un acoperiş şi o leafă...

— Wu, spune-i să tacă !

El repetă sever ordinul. Ea se supuse, dar deveni şi mai morocănoasă.

— Aceşti Înalţi Domni vor să ştie dacă mai locuieşte cineva aici ?

— Bineînţeles că nu mai e nimeni. Ce ei sînt chiori ? Nu mi-au scotocit ei toată casa ca nişte ucigaşi şi au văzut

că nu-i nimeni ? croncăni baba. Eu nu ştiu nimic despre nimeni, adăugă ea.

— Ah Tam, aceşti domni vor să ştie care e camera ta ?

Ah Tam prinse grai şi începu să tune şi să fulgere.

— Ce vreţi de la mine, preacinstite poliţist ? N-am făcut nimic, nu stau aici clandestin, am hîrtii în regulă încă de anul trecut. N-am făcut nimic. Eu mă iau după legi ca o persoană cumsecade care a lucrat toată vi....

— Unde-i camera ta ?

Femeia mai tînără arătă cu degetul.

— Acolo, răspunse ea pe un ton ascuţit, strident. Unde în altă parte decît la bucătărie ? Ce dracu, străinii ăştia sînt chiar tîmpiţi ? Unde pot sta slujnicele ? Şi tu, vierme nenorocit ! Să bagi tu în bucluc lumea cinstită ! Ce ţi-a făcut ea ? Dacă în piaţă s-au furat legume, asta n-are de-a face cu mine !

— Gura ! Sau te umflu şi te duc acolo la ăia care nu stau pe gînduri şi te bagă la zdup imediat ! Gura !

Bătrîna se opri în sfîrşit din cascada de sudalme.

— Ei şi acum... reluă Armstrong.

Dar se opri iar, observînd că vreo cîţiva chinezi gură-cască se îngrămădiseră pe palier, încercînd să vadă ce se petrece înăuntru. El îi privi şi în secunda următoare se făcură nevăzuţi. Închise uşa, ascunzîndu-şi amuzat, un zîmbet.

— Ei, şi acum, întreabă-le pe amîndouă, ce ştii despre Vîrcolaci ?

Ah Tam se învineţi. Stăpîna rămase pironită locului.

— Păi, eu ? ...Vîrcolacii ? Nimic ! Ce să ştiu eu despre ticăloşii ăia ? Ce legătură am eu cu ei ?

— Dar tu, Ah Tam ?

— Eu ? Absolut nimic, făcu ea pe un ton arţăgos. Eu sînt o biată *amah*, respectabilă, care-şi face treaba şi atît !

Wu traduse răspunsurile. Amîndoi bărbaţii observară că traducerea lui Wu era exactă şi rapidă. Amîndoi dădură dovadă de răbdare şi continuară jocul, un joc pe care-l învăţaseră şi-l practicau de mult.

— Spune-i că-i mai bine să spună adevărul şi asta cît mai repede.

Armstrong privi la ea cu o mînie prefăcută. De fapt. nici el şi nici Smyth nu le purtau pică, nu vroiau decît să afle adevărul, adevăr ce putea duce la identificarea Vîrcolacilor şi cu cît mai curînd aceşti nemernici aveau să

fie spînzuraţi pentru crimă, cu atît ar fi fost mai lesne de stăpînit Hong-Kongul, iar cetăţenii care respectă legea, inclusiv ei înşişi, şi-ar putea vedea mai departe de treburile lor, să facă bani şi să-i cheltuie după bunul lor plac. Da, gîndi Armstrong, îmi pare rău de bătrînă. Pariez pe douăzeci de dolari că baba asta nu ştie nimic. Nu acelaşi lucru se întîmplă cu Ah Tam, care, cu siguranţă, ştie mult mai mult decît o să ne spună.

— Vreau adevărul. Spune-i !

— Adevărul ? Care adevăr, cinstite domn ? Cum ar putea o biată bătrînă ca mi...

— Destul ! Armstrong ridică teatral braţul.

Acesta era un alt semnal dinainte stabilit. Deodată, Wu Ochelaristul o dădu pe dialectul Ning-tok pe care ştia că nu-l înţelege nici unul din ei.

— Surioară te sfătuiesc să-ţi goleşti guşa, dar repede şi sincer. Noi ştim deja totul !

Ah Tam se holbă la el cu gura căscată. Nu mai avea decît doi dinţi în partea de jos şi ăia încălecaţi.

— Ei, frăţioare ! îi răspunse ea în acelaşi dialect, parînd întrebarea. Ce vrei de la mine ?

— Adevărul ! Ştiu totul despre tine !

Ea îl sfredeli cu privirea, fără să-l recunoscă.

— Care adevăr ? Nu te-am văzut în viaţa mea !

— Cum, nu-ţi mai aduci aminte de mine ? Era în piaţa de găini. M-ai ajutat să cumpăr un pui, pentru ca apoi să bem împreună un ceai. Ieri. Nu-ţi aminteşti ? Nu mi-ai vorbit tu de Vîrcolaci şi de recompensa grasă pe care ţi-au promis-o... ?

În ochii ei apăru o bruscă licărire ce nu trecu neobservată de cei trei.

— Vîrcolacii ? începu ea cu împotrivire crescîndă. Imposibil ! Poate a fost altcineva ! Mă acuzi pe nedrept. Spune-le onorabililor domni, că nu te-am mai văzut nicio...

— Gura, cotoroanţă ! urlă mînios Wu, trăgîndu-i cîteva înjurături care mai de care mai colorate. Ai lucrat pentru Wu Ting-top, iar numele stăpînei tale care a murit acum trei ani şi care ţinea o farmacie la răspîntie era Fang-ling ! Cunosc eu bine locul ăla !

— Minciuni... minciuni.

— Ea spune că toate-s minciuni, sir.

— Bine, zi-i că o ducem la post şi acolo o să vorbească ea.

Ah Tam începu să tremure.

— Să mă schingiuiască ? Pe mine, o biată femeie bătrînă ? Vai... vai... vai...

— Cînd spunea Vîrcolacul ăla că se întoarce ? Nu cumva azi după-amiază ?

— Vai... vai... nu ştiu... mi-a spus că vine să mă vadă. dar pungaşul nu s-a mai întors. I-am împrumutat cinci dolari ca să aibă cu ce să plece acasă şi...

— Unde acasă ?

— Ei, cine ? A, da, el... zicea că el era o rudă... a unei rude şi... nu-mi amintesc, cred că a spus ceva despre Promontoriul din Nord... nu-mi mai amintesc de nimic...

Armstrong şi Smyth aşteptară, o mai iscodiră un timp. dar curînd îşi dădură seama că bătrîna nu cunoştea decît puţin din ceea ce vroiau să afle, deşi răspundea foarte întortocheat, iar minciunilor ei le adăuga din ce în ce mai multe înflorituri.

— Oricum trebuie s-o săltăm ! spuse Armstrong.

Smyth încuviinţă.

— Te poţi descurca singur pînă trimit vreo doi oameni ? Eu trebuie să mă întorc neapărat.

— Fireşte. Mulţumesc, făcu Armstrong, iar Smyth plecă.

Armstrong îi spuse lui Wu să poruncească celor două femei să stea jos liniştite, în timp ce el percheziţiona casa. Femeile se supuseră înfricoşate. El se duse în bucătărie şi închise uşa. Deodată, Ah Tam începu să-şi smulgă coada de păr asemenea unei cozi de şobolan şi-i şopti cu viclenie lui Wu, ştiind că stăpînă-sa nu cunoştea dialectul Ning-tok.

— Ascultă, frăţioare ! Nu sînt vinovată cu nimic. L-am întîlnit pe blestematul ăla aşa cum te-am întîlnit şi pe tine. Oamenii din acelaşi sat trebuie să ţină unul cu altul. *heya ?* Un bărbat bine ca tine are nevoie de bani pentru fete... sau pentru nevastă. Eşti însurat, preacinstite frăfrăţioare ?

— Nu, surioară, îi răspunse Wu, pe un ton politicos, tratînd-o îndatoritor, aşa cum i se ceruse.

Armstrong rămase în pragul uşii odăii lui Ah Tam şi se întrebă pentru a mia oară, de ce chinezii se poartă atît de urît cu slugile lor şi de ce aceştia din urmă slujesc cu atîta credinţă şi acceptă astfel de condiţii, trudind o viaţă întreagă pentru o leafă de mizerie, lipsiţi de respect sau de un pic de afecţiune. Îşi aduse aminte că îl întrebase cîndva

pe profesorul său în legătură cu acest lucru. Bătrînul polițist îi răspunse „Nu știu flăcăiaș, dar cred că asta se întîmplă pentru că ei ajung cu timpul să facă parte din *familia* stăpînului". De obicei, servesc la același stăpîn o viață, iar familiile slugilor devin automat parte a familiilor stăpînilor. Servitorul este un bun care *le aparține,* iar afacerea asta are și *părțile ei bune.* Se înțelege de la sine că toate slugile își iau la rîndul lor caimacul din banii pentru întreținerea casei, pentru hrană, băutură, spălătorie, din absolut totul, indiferent de starea materială a stăpînului și, firește, cu deplina știință și aprobare a celui ce-i angajează, care veghează însă ca veniturile slugilor să nu depășească un nivel firesc. Altfel cum ar putea să-i plătească atît de puțin mai ales dacă aceștia muncesc suplimentar ?"

Așa se face că. înainte ca un chinez să se angajeze pentru orice fel de muncă, examinează mai întîi, cu foarte multă atenție, suma la care se ridică *tainul,* valoarea acestuia fiind mai totdeauna un factor decisiv." Da, aici poate se află răspunsul, gîndi Armstrong.

Odaia duhnea, iar el încercă să-și astupe nările. Stropii de ploaie răzbăteau prin gura de aerisire din perete, căzînd cu zgomot pe podea. Drept urmare, mucegaiul și rugina acopereau întreg peretele. Cercetă metodic și amănunțit, cu toate simțurile în alertă. Nu puteai ascunde nimic, pentru că nu aveai unde. Salteaua și așternutul erau relativ curate, deși ploșnițele colcăiau pe la încheieturile patului. Sub pat nu era nimic în afară de un vas îngălat ciobit pentru apă și o ladă goală. Cele cîteva genți vechi și o sacoșă nu dădură nimic la iveală. Scrinul conținea cîteva bijuterii ieftine, o brățară din jad de calitate inferioară. Dedesubtul cîtorva haine era ascunsă o poșetă brodată, de o calitate mult mai bună. În ea se aflau cîteva scrisori vechi, o tăietură din ziar și două fotografii. I se păru că i se oprește inima în loc. Se apropie de lumină și privi cu atenție fotografiile. Nu se înșelase. Citi tăietura din ziar și simți că-l apucă amețeala. Era și o dată trecută pe margine și pe una din fotografii.

În subsolul cu celule al Cartierului general al poliției, Ah Tam stătea pe un scaun fără spătar, în mijlocul unei încăperi bine izolate, puternic luminată și vopsită în întregime în alb, inclusiv dușumeaua și singura ușă mascată. Chiar și scaunul pe care stătea era alb. Era singură,

încremenită, ca o stană de piatră, iar acum vorbea fără să mai fie îmboldită.

— Ei, şi acum ce ştii despre bărbaţii aceia din fotografie ? se auzi dintr-un microfon mascat, vocea monotonă, metalică în dialect Ning-tok, a lui Wu.

— Am spus şi am tot spus că nu este... Nu ştiu nimic, stăpîne, se văicări ea. Vreau să plec acasă..., v-am spus, de abia l-am văzut, o singură dată, atunci cînd a venit pe la noi, stăpîne... Nu-mi amintesc, asta e de acum cîţiva ani. Oh, acum pot să plec ? V-am spus totul...

Armstrong o urmărea prin geamul special din camera de observaţie, cu Wu alături. Amîndoi bărbaţii păreau vizibil stînjeniţi. Broboane de sudoare îi perlau fruntea lui Wu, cu toate că încăperea era dotată cu aer condiţionat. O bandă de magnetofon se derula fără zgomot. Mai existau microfoane şi o masă cu echipament electronic în spatele lor.

— Cred că ne-a spus tot ce ne interesează, remarcă Armstrong compătimind-o.

— Da, sir, încuviinţă Wu, stăpînindu-şi emoţia pe care i-o trăda vocea.

Pentru prima oară lua parte direct la un interogatoriu pentru Serviciul secret. Era emoţionat şi înspăimîntat totodată. Începu să-l doară capul.

— Întreab-o din nou de la cine a primit geanta ? Wu se execută, vocea îi era calmă, însă autoritară.

— Dar ţi-am mai spus-o de atîtea ori, se lamenta bătrîna. Te rog, pot să pl... ?

— Mai spune-ne o dată şi apoi poţi să pleci.

— Bine, bine, îţi spun din nou... gentuţa era a stăpînei mele care mi-a dat-o pe patul de moarte, ea mi-a dat-o, jur şi...

— Ultima oară ne-ai spus că ţi-a dat-o cu o zi înainte să moară. Care-i adevărul ?

Înspăimîntată, Ah Tam începu din nou să se tragă de coada de păr, zicînd :

— Nu-mi aduc aminte, stăpîne... bătrîna păru că murmură ceva, dar nu se auzi nici un sunet, apoi deodată, se repezi şi grăi pe un ton răstit : Eu am luat-o şi am ascuns-o după ce a murit şi erau acolo fotografiile alea vechi... Nu am nici o fotografie de-a stăpînei mele, aşa că le-am luat pe astea şi mai era acolo un ban de argint cu care mi-am plătit o parte din călătoria mea la Hong-

Kong în vremea foametei. Am luat-o pentru că nici unul din ticăloşii ăia de băieţi ai ei sau fetele, sau familia care o ura şi mă duşmănea şi pe mine, nu mi-ar fi dat nimic, aşa că le-am luat cînd nu mai era nimeni... ea mi-a dat-o înainte să moară şi am ascuns-o, e a mea, ea mi-a dat-o...

Ei ascultară un timp, bătrîna continua să vorbească fără şir, ceasul de pe perete arăta ora 13.45. O interogau deja de o jumătate de oră.

— Ajunge acum, Wu. Vom relua peste trei ore, pentru mai multă siguranţă, deşi cred că ne-a spus totul ! plictisit, Armstrong ridică receptorul şi formă un număr. O puteţi duce înapoi în celulă. Luaţi măsuri să stea comod şi să fie bine zăvorîtă. Să o examineze şi medicul.

Era o procedură normală a Serviciului secret ca arestatul să fie supus unui examen medical, înainte şi după interogatoriu. Medicul spusese că Ah Tam are inima şi tensiunea ca la douăzeci de ani. În momentul următor, văzură uşa albă din perete deschizîndu-se, apăru o poliţistă în uniformă şi-i făcu semn cu amabilitate lui Ah Tam s-o urmeze. Aceasta se supuse şi ieşi şchiopătînd. Armstrong reduse luminile, derulă banda, în timp ce Wu îşi freca sprîncenele.

— Te-ai descurcat foarte bine Wu, văd că prinzi repede.

— Mulţumesc, sir.

Ţiuitul ascuţit al magnetofonului deveni şi mai strident, iar Armstrong urmărea banda în tăcere, căzut pe gînduri şi încă vizibil zdruncinat. Sunetul încetă. Scoase banda din aparat.

— Întotdeauna notăm data, ora exactă şi durata interogatoriului, folosind pentru suspect un număr de cod, asta pentru siguranţă şi păstrarea secretului, căută un număr într-un carnet, îl înscrise pe rolă, apoi începu să întocmească o fişă. Verificăm cu această fişă, semnăm aici cei care am luat interogatoriul şi trecem numărul de cod pentru Ah Tam : V—11—3. Aceasta înseamnă secret de importanţă deosebită şi-l îndosariem în seif (privirea i se înţeţoşă, Wu păru speriat pentru o clipă). Repet, e bine să reţii zicala cum că în oala acoperită nu intră musca şi că tot ce este legat de Serviciul secret, tot ce-ai făcut tu azi aici este strict secret.

— Da, sir. Puteţi conta pe mine, sir.

— E bine de asemenea să-ţi aminteşti că Serviciul secret îşi are propriile sale legi, deasupra guvernatorului şi a ministerului de la Londra. Vechile legi englezeşti valoroase, de echitate, codurile normale ale poliţiei — *habeas corpus*, procese deschise, recursuri — *nu se aplică* şi la Siguranţă sau Serviciul secret. Într-un caz cercetat de Serviciul secret nu există proces, nu există recurs, există numai ordin de deportare în R. P. Chineză sau Taiwan şi nu ştii care din ele e mai rea ! Ai înţeles ?

— Da, sir. Vreau să intru în Serviciul secret, sir, vă rog să mă credeţi. Eu nu sînt unul din ăia care să-şi potolească setea cu otravă, îl asigură Wu, plin de speranţă.

— Bine ! Pentru următoarele două zile eşti consemnat aici, la sediu.

Wu rămase pironit.

— Dar, sir, eu... da, sir.

Armstrong se îndreptă spre ieşire şi încuie uşa în urma lui. Înmînă cheia şi formularul unui agent de serviciu.

— Banda rămîne la mine pentru moment, am semnat pentru ea.

— Da, sir.

— Ai grijă de poliţistul Wu, este oaspetele nostru pentru cîteva zile, i-ai mai întîi datele personale — ne-a fost de mare ajutor. Îl recomand pentru Serviciul secret.

— Da, sir.

Îl lăsă şi se îndreptă spre liftul care-l duse la etajul său. Anchetele astea erau un blestem pentru el şi îi lăsau întotdeauna un gust amar. Le detesta, deşi erau rapide şi eficace, şi mai totdeauna obţinea rezultate bune. El prefera să procedeze după vechea metodă, să folosească răbdarea şi agerimea minţii în locul noilor metode moderne, psihologice. Dacă mă întreabă cineva, părerea mea este că toate sînt ale dracului de periculoase, îşi spuse el în timp ce străbătea coridorul. Mirosul obişnuit de mucegai al clădirii îi pătrunse în nări şi în acel moment se gîndi cu ură la Crosse şi la tot ce-l lega de Serviciul secret. Ura mai cu seamă ceea ce descoperise azi. Uşa biroului lui era deschisă.

— Ei, salut Brian, spuse Armstrong cu o grimasă şi încuie uşa. Brian stătea cu picioarele pe birou, cu spatele la fereastra pe care se scurgeau şiroaiele de ploaie şi citea cu nepăsare unul din ziarele comuniste chinezeşti. Ce noutăţi ? îl întrebă el.

— Scrie foarte mult despre Iran, îi răspunse prietenul său cufundat în lectură. Auzi ce spun. Vîrfurile capitaliste ale CIA împreună cu șahul tiran și-au dat mîna și au reprimat în sînge revoluția din Azerbaidjan soldată cu mii de morți... și așa mai departe. Firește, eu nu cred nimic din toate astea, însă afacerea sună ca și cînd CIA și batalionul 92 de trupe aeropurtate au zburat pe deasupra regiunii cu pricina și au făcut prăpădul ăsta. Au făcut și yancheii o dată ce trebuia.

— Să nu mă întrebi ce le-aș face eu !

Brian Kwok privi în sus, însă zîmbetul îi pierise.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă el.

— Mă simt nasol, spuse Armstrong clătinînd din cap, cu un aer obosit. Am trimis după niște bere, am putea merge apoi să luăm masa. Ce-ai zice de un curry ?

— Foarte bine, dar dacă nu ești în apele tale, am putea sări masa.

— Nu, nu e vorba de asta, e o simplă indispoziție, eu... pur și simplu detest interogatoriile astea... mă dau peste cap.

Brian Kwok îl privi țintă.

— Ai adus-o pe bătrîna *amah* aici ? De ce naiba ?

— Așa a ordonat Crosse. E un ticălos !

Brian Kwok puse ziarul jos.

— Da, așa-i și sînt convins că am dreptate în legătură cu el, remarcă el pe un ton mai potolit.

— Nu acum Brian, poate discutăm la masă, dar nu acum. Doamne ! ce chef am să beau ! La naiba cu Crosse și cu Serviciul secret ! Eu nu sînt de la ei și se poartă cu mine ca și cînd aș fi unul de-ai lui.

— Ei, bine, dar diseară ai un 16/2. Credeam că ai fost detașat la ei.

— Nu-mi-a pomenit nimic de asta. Despre ce-i vorba ?

— Dacă nu ți-a spus nimic, poate e mai bine să-mi țin gura.

— Evident ! (știa că din motive de securitate, procedeul obișnuit al Serviciului secret era să limiteze difuzarea informației, astfel încît, chiar și celor mai de încredere agenți să nu li se dea prea multe informații. La dracu, n-am să mă las detașat, zise Armstrong, înfuriat, deoarece știa bine că dacă Crosse ordona astfel, nu mai era nimic de făcut. Are vreo legătură cu interceptarea lui *Sevrin* ? întrebă el.

— N-am idee..., deşi aşa cred. Brian Kwok îl studie, apoi zîmbi. Hai, Robert, capul sus, am veşti bune pentru tine.

Armstrong observă din nou cît de chipeş şi bine făcut era prietenul lui, cu o dantură impecabilă, pielea bronzată, maxilare puternice, ochi jucăuşi ; pînă şi dracul s-ar fi temut să i se dea pe mînă.

— Mare şnapan eşti, care sînt noutăţile ? Ai tras cumva cu urechea la prietenul nostru Şchiopul, la Restaurantul Para şi ţi-a şoptit care sînt cei patru cîştigători de sîmbătă ?

— Nu fi naiv ! Nu, e vorba de dosarele acelea pe care le-ai subtilizat ieri de la Lo Dinţosul şi le-ai pasat la Anti-corupţie. Îţi aminteşti, nu ? De la fotograful Ng.

— Oh, da.

— Se pare că nepreţuitul nostru oaspete americano-chinez, Thomas K.K. Lim — aflat acum pe undeva în Brazilia — este un tip deosebit. Dosarele sale au fost o mină de aur, într-adevăr, şi unde mai pui că erau în engleză, aşa că pentru cei de la A—C sînt un adevărat chilipir ! Nici nu ştii cu ce comoară ai venit !

— Are vreo legătură cu Tsu-yan ? întrebă Armstrong, ducîndu-se imediat cu gîndul în altă parte.

— Da, şi cu încă mulţi alţii. Oameni foarte importanţi, foar...

— Banastasio ?

Brian Kwok zîmbi arătîndu-şi toţi dinţii şi răspunse :

— Vincenzo Banastasio în persoană. Asta explică foarte bine legătura dintre John Chen, armele, Tsu-yan, Banastasio şi teoria lui Peter Marlowe.

— Bartlett ?

— Încă nu. Însă Marlowe cunoaşte pe cineva care ştie prea multe din ceea ce noi nu ştim. Cred că ar trebui cercetat şi el, nu crezi ?

— Da, aşa cred. Ce mai ştii de dosare ?

— Thomas K.K. Lim este catolic, a treia generaţie de americano-chinezi, colecţionar de lucruri bizare, printre care corespondenţă incendiară, scrisori, note, memorii, însemnări, şi Brian Kwok schiţă un nou zîmbet sec. Prietenii noştri yankei sînt mai răi decît credeam.

— De pildă ?

— De exemplu, o anumită familie din Noua Anglie, binecunoscută şi cu relaţii solide, este implicată, împreună cu anumiţi generali americani şi vietnamezi, în con-

struirea mai multor baze ale Forţelor Aeriene Americane în Vietnam — foarte profitabile pentru ei.

— Aleluia ! Nume ?

— Nume, rang şi numere de serie. Dacă cei mari ar şti cît de bine s-a documentat prietenul Thomas, Preaonorabila Casă Memorială, Pentagonul, şi alte cîteva cabinete luxoase de pe acolo sus s-ar cutremura de groază.

— Crezi că el este intermediarul ? mormăi Armstrong.

— El zice că este antreprenor. Se ştie că este în termeni foarte buni cu o mulţime de oameni sus-puşi printre americani, italieni, vietnamezi, chinezi din ambele tabere. Hîrtiile scot la iveală frauda în întregime. O altă schemă ar fi dirijarea milioanelor din fondurile americane într-un alt program de asistenţă în Vietnam, domeniul telefoniei — 8 milioane mai exact. Un milion a şi fost plătit. Prietenul Lim a discutat chiar cum s-ar putea ca un milion de *h'eung yau* să fie îndreptat spre băncile din Elveţia.

— Crezi că am putea da de vreo urmă ?

— Oh, da, dacă l-am prinde pe Thomas K.K. Lim şi dacă ţinem cu tot dinadinsul să-i băgăm în belea. L-am întrebat pe Crosse, însă el a dat din umeri spunînd că nu e treaba noastră şi că dacă yankeii vor să-şi escrocheze guvernul, n-au decît ! Brian Kwok zîmbi, însă numai pe jumătate. Asta e o informaţie trăznet, Robert, şi dacă numai parte din ea s-ar afla, îţi dai seama ce-ar putea izbucni acolo sus...

— Crezi că o va transmite lui Rosemont ?

— Nu ştiu, nu cred. Dintr-un punct de vedere, are dreptate. N-are nici o legătură cu noi. Auzi, tîmpitul. Să scrie el toate astea ! Un cretin ! Merită să-l faci bucăţele ! Cînd ai un minut, citeşte hîrtiile, sînt cît se poate de savuroase !

— Vezi vreo legătură între Lim şi ceilalţi pungaşi ? Lo Dinţosul şi ceilalţi ? Crezi că o să pună mîna pe Fondurile de Ajutorare ?

— Oh, da, e posibil, însă toate dosarele sînt în chineză, aşa că va mai trece ceva timp pînă să poată fi priponiţi, şi Brian Kwok adăugă pe un ton straniu : Ciudat, cum a mirosit Crosse afacerea, ca şi cînd ştia sigur că există o legătură, apoi, cu o voce mai scăzută, adăugă : Ştiu eu că am dreptate în privinţa lui.

Se așternu liniștea. Armstrong își simți gura uscată și cu un gust rău. Își desprinse privirea de pe geamul pe care se prelingea ploaia și și-o îndreptă spre Brian Kwok.

— Ce-ai aflat ?

— Îl cunoști pe vice-consulul de la Consulatul American, pederastul ăla, cel care vinde vize ?

— Ce-i cu el ?

— Luna trecută, Crosse a cinat cu el în apartamentul lui.

— Asta nu dovedește nimic, spuse Armstrong frecîndu-și bărbia nervos. Ascultă, mîine... mîine avem rapoartele AMG Mîine. Sind...

— Poate că n-o să ajungem noi să le citim.

— Personal nu dau nici o ceapă degerată pe ele. Asta-i treaba Serviciului secret, iar eu sînt de la poliție și de aceea...

O bătaie discretă în ușă îl făcu să tacă. Un chelner chinez intră cu o tavă și două halbe de bere rece, înclinîndu-se, arătîndu-și gingiile :

— Seara sir, zise el oferindu-i o halbă lui Brian, cealaltă i-o întinse lui Armstrong și plecă.

— Noroc, îi spuse Armstrong, simțind deodată cum îl cuprinde tulburarea, bău pe nerăsuflate și se duse la seif să încuie banda.

Brian îl studia.

— Ești sigur că te simți bine, băiete ?

— Da, da, sigur că da.

— Ce-a spus bătrîna ?

— La început numai minciuni, multe minciuni, iar în cele din urmă adevărul, adevărul gol-goluț. Îți voi povesti la masă, Brian. Știi cum e, prinzi din zbor cîte ceva, dacă ai răbdare. Sînt sătul de minciuni ! Armstrong își termină berea. Oh, Doamne, ce sete mi-a fost !

— O vrei și pe a mea ? îl îmbie Brian. Ia-o !

— Nu, mulțumesc, eu am chef de un whisky mare cu sifon, înainte de curry și poate încă unul, după. Hai, bea, și să mergem...

Brian puse halba pe masă pe jumătate goală :

— Ajunge ! aprinse țigara. Cum o mai duci cu fumatul, tot abstinent ?

— Groaznic ! Armstrong îl privea cum trăgea cu nesaț din țigară. Ai aflat ceva de Voranski ? Sau de asasin ?

— S-au evaporat, dar avem fotografiile lor, așa încît vom putea pune mîna pe ei, numai să nu fi trecut granița în R. P. Chineză.

— Sau în Taiwan.

După o pauză, Brian dădu din cap și mai adăugă :

— Sau la Macao, sau în Coreea de Nord, sau în Vietnam sau oriunde. Ministrul însuși s-a supărat tare pe Crosse pentru afacerea Voranski, la fel și MI-6, la fel și CIA. Așa se face că mai marii CIA de la Londra au dat iama în toți, de la ministru pînă jos. Sau îi prindem pe bandiții ăștia înaintea lui Rosemont sau s-a terminat cu noi. Rosemont e pisat să vină cu capetele lor pe tavă. Aud că a mobilizat toate forțele, intuind că afacerea este legată de *Sevrin* și de portavionul nuclear. Este îngrozitor să te gîndești că s-ar putea produce un incident în legătură cu portavionul nuclear. Și Brian Kwok adăugă cu duritate : Nenorociții naibii, ce lipsă de tact să irite R. P. Chineză aducînd nava aici. Monstrul este o invitație directă pentru orice agent în Asia.

— Dacă aș fi sovietic, aș încerca o infiltrare pe vas. Probabil că asta și face acum și Serviciul secret. Crosse ar fi dorit să aibă un spion la bord. De ce nu ? Armstrong urmărea spirala de fum și gîndi cu voce tare Dacă aș fi naționalist, aș fi plantat cîteva mine și aș fi acuzat R.P. Chineză sau invers, pe Ciang Kai-și.

— Așa procedează acum CIA, și-a propus să înspăimînte lumea întreagă cu China.

— Hai să ieșim, Brian ! Brian Kwok luă o ultimă înghițitură de bere și se ridică. Mi-ajunge. Hai să mergem.

— Stai o clipă ! Armstrong formă un număr. Armstrong la telefon, fixează pentru ora 17 o altă întîlnire pentru V-11-3. Vreau...

Se opri, văzînd o lucire sticloasă în ochii prietenului său, îl prinse ușor și-l sprijini, în timp ce Brian se prăbuși înapoi pe scaun. Cu un gest automat, puse telefonul în furcă. Acum nu mai avea de făcut nimic decît să aștepte. Mi-am îndeplinit misiunea, gîndi el.

Usa se deschise. Crosse apăru însoțit de trei agenți ai Serviciul secret în civil, toți britanici, ofițeri cu fețe rigide și încordate. Unul dintre ei azvîrli în grabă o glugă pe capul lui Brian Kwok, îl înșfăcă și ieși împreună cu ceilalți. Acum că se terminase, Robert Armstrong nu mai simțea nimic, nici remușcare, nici mînie, nimic. Își spu-

nea, pe de o parte, că nu era nici o greşeală la mijloc, iar pe de alta, parcă cineva îi şoptea că nu e cu putinţă ca prietenul lui de aproape 20 de ani să fie agent comunist. Dar aşa era. Dovada era de netăgăduit. Piesa peste care dăduse arăta cu certitudine că Brian Kwok era fiul lui Fang-ling Wu, fosta stăpînă a slujnicei Ah Tam, conform certificatului de naştere şi datelor personale. Mama şi tatăl său, supranumit Kwok, presupuşi a fi fost ucişi de comunişti la Canton în '43. Una din fotografii îl arăta pe Brian Kwok alături de o chinezoaică măruntică în faţa unei farmacii, la o răscruce de drumuri, în satul Ning-tok. Deşi calitatea fotografiei era slabă, se puteau desluşi destul de bine insemnele firmei şi distinge un chip, chipul lui Brian. În plan mai îndepărtat, se afla o maşină de tip vechi. Lîngă maşină, un european în semi-profil. Wu Ochelaristul identificase magazinul ca fiind farmacia, proprietatea familiei Tok-ling Wu. Ah Tam identificase femeia ca fiind stăpînă-sa.

— Dar bărbatul ? Cine e bărbatul care e alături de ea ?

— Oh, ăsta e fiul ei, stăpîne, ţi-am mai spus. Este cel de-al doilea fiu Chu-toy. Acum el trăieşte peste mări, cu diavolii ăia de străini, în nord, în nordul Ţării Munţilor de Aur, America, se văicări bătrîna din camera albă.

— Minţi din nou.

— Oh, nu, stăpîne, ăsta-i fiu-su Chu-toy, al doilea fiu al ei, născut la Ning-tok şi chiar eu am ajutat-o cu mîinile mele să-l aducă pe lume. Ea este mama ăluia care de mic a plecat departe.

— A plecat departe ? Unde ?

— La... în Ţara Ploilor, iar apoi în Ţara Munţilor de Aur. Acum ţine un restaurant şi are doi băieţi... e om de afaceri acolo, şi a venit să-şi vadă tatăl... Taică-su era pe moarte cînd a venit el, ca un fiu supus, dar după aceea a plecat departe, iar mama a plîns... şi a plîns...

— Cît de des venea la părinţi ?

— Oh, n-a venit decît o dată, stăpîne, numai de data aceea. Acum el trăieşte departe, într-un loc foarte departe, atît de departe, dar a venit, cum trebuie să facă un fiu supus, şi-apoi a plecat. L-am văzut doar din întîmplare, stăpîne. Mama lui m-a trimis în satul vecin la nişte rude, dar eram singură şi m-am întors mai devreme şi

așa l-am văzut... chiar înainte de plecare. Tînărul stăpîn a plecat într-o afurisită de mașină străină...

— De unde avea mașina, era a lui ?

— Nu știu, stăpîne, nu erau mașini în Ning-tok, nici măcar Comitetul comunal nu avea, nici chiar tatăl lui care era farmacistul satului. Sărmanul tată care a murit cu o durere așa de mare. Era membru în comitet... Oamenii conducătorului Mao ne-au lăsat în pace... Da, au făcut asta pentru că tatăl lui, deși era un intelectual și farmacist, a fost întotdeauna un partizan al lui Mao, în secret, dar n-am știut niciodată, stăpîne, jur că n-am știut. Oamenii conducătorului Mao ne-au lăsat în pace, stăpîne.

— Cum îl chema pe băiatul stăpînei tale ? Omul din fotografie ? repetă el zgîlțîind-o.

— Chu-toy Wu, stăpîne, ăsta era al doilea născut... Mi-amintesc cînd el a fost trimis din Ning-tok în... aici, în locul ăla scîrbos, Portul Înmiresmat. Avea cinci sau șase ani cînd a fost trimis la un unchi acolo și...

— Cum se numea unchiul ?

— Nu știu, stăpîne, nu mi s-a spus niciodată, îmi amintesc numai că mama plîngea și iar plîngea cînd tatăl l-a trimis departe la școală... Pot să plec acum ? Te rog, sînt obosită, te rog...

— Cînd ai să spui tot ce vrem să știm. Dacă ne spui adevărul.

— Oh, dar vă spun adevărul, nimic, nimic...

— A fost trimis la școală la Hong Kong ? Unde ?

— Nu știu. Stăpîna nu mi-a spus niciodată, numai că-i la școală, apoi nu s-a mai gîndit la el și nici eu. Oh, da, așa era mai bine, pentru că plecase pentru totdeauna, știi cum e, întotdeauna băiatul al doilea născut trebuie să plece...

— Cînd s-a întors Chu-toy Wu la Ning-tok ?

— Acum cîțiva ani cînd tatăl murea. Atunci a fost singura dată cînd s-a întors, stăpîne, doar ți-am mai spus, știu că ți-am mai spus asta. Atunci mama a insistat să facă fotografia și a plîns și l-a rugat să facă o fotografie și cu ea... Sigur, simțea moartea aproape și acum cînd și tatăl se dusese, am rămas cu adevărat singure... Oh, și s-a tînguit, și a plîns, așa că Chu-toy a lăsat-o să se tînguie cît vrea, ca un fiu supus ce era, și stăpîna mea era așa de mulțumită...

— Și străinul din fotografie, cine e ?

Bărbatul din fotografie, întors pe jumătate, stătea mai în spate şi era greu să-l distingi dacă nu-l cunoşteai, era lîngă maşina parcată în faţa farmaciei. Era un european înalt, cu haine boţite, greu de descris.

— Nu ştiu stăpîne. Era şoferul care l-a dus pe Chu-toy departe, însă Comitetul comunal şi chiar Chu-toy se înclinau de mai multe ori în faţa lui şi se spunea că este om foarte important. A fost primul diavol împieliţat de străin pe care l-am văzut în viaţa mea, stăpîne...

— Şi oamenii din cealaltă poză, cine sînt ?

Fotografia era veche, aproape sepia şi în ea se putea vedea un cuplu în haine de nuntă, în care păreau puţin stingheriţi, care priveau inexpresiv la aparat.

— Oh, fireşte, ăştia sînt tatăl şi mama, stăpîne. Nu-ţi aminteşti că ţi-am spus ? Ţi-am spus de mai multe ori. Asta e mama şi tata. Numele lui era Ting-top Wu, iar al Stăpînei mele era Fang-ling...

— Dar tăietura din ziar ?

— Nu ştiu stăpîne, era lipită de poză şi am lăsat-o acolo. Mama a lipit-o, aşa că am lăsat-o aşa. Ce să vreau eu cu prostiile astea ale străinilor sau cu ce scria acolo...

Robert Armstrong cercetă cu atenţie tăietura îngălbenită dintr-un ziar chinezesc din Hong Kong, datată 15 iulie 1937, şi relata despre trei tineri chinezi care se distinseseră la examenele de sfîrşit de şcoală şi că guvernul din Hong-Kong le acordase bursa pentru o şcoală publică engleză. Kar-shun Kwok era primul menţionat. Kar-shun era numele chinezesc oficial al lui Brian Kwok.

— Ai fost la înălţime Robert, îi spuse Crosse privindu-l cu atenţie.

— Chiar aşa ? replică Robert imediat, simţindu-se mai nenorocit ca oricînd.

— Da, ai procedat foarte bine. Ai fost prompt, ai venit cu probele în dinţi şi ai urmat dispoziţiunile întocmai. Drept rezultat, iată-l acum pe omul nostru adormit tun. Crosse aprinse o ţigară şi se aşeză la birou.

— Îmi pare bine că n-ai greşit halba. Crezi că a bănuit ceva ?

— Nu, nu cred, şi Armstrong încercă să se stăpînească. Sir, vă rog să mă scuzaţi, mă simt tare jegos, trebuie... să fac neapărat un duş. Iertaţi-mă.

— Stai jos un minut, te rog, știu că trebuie să fi obosit, treburile de genul ăsta sînt într-adevăr stresante.

— Doamne, ar fi vrut Armstrong să urle de disperare. E imposibil ! Imposibil ca Brian să fie un agent atît de bine acoperit, dar prea se potriveau toate. Pentru ce alte motive ar fi purtat un nume complet diferit, un certificat diferit ? Din ce alte cauze și-ar fi construit cu atîta migală acoperirea conform căreia părinții săi fuseseră uciși de comuniști la Canton, în timpul războiului ? Sau de ce ar fi riscat să se întoarcă pe furiș la Ning-tok, să-și dărîme tot edificiul clădit cu atîta minuțiozitate timp de peste treizeci de ani ? Dar dacă cel aflat pe moarte era într-adevăr tatăl său. Și dacă toate acestea sînt adevărate, atunci automat urmează și altele. Că el trebuie să fi fost în contact permanent cu continentul de vreme ce aflase de apropiata moarte a tatălui său, că în calitate de inspector de poliție în Hong-Kong el trebuie să fi fost fără nici o îndoială *persona grata* pentru R. P. Chineză, căreia să i se permită să intre și să iasă în secret. Și dacă era *persona-grata,* atunci trebuie să fi fost unul de-ai lor, crescut de ei ani de-a rîndul, îndoctrinat de ei ani de-a rîndul. Hristoase, murmură el, foarte ușor ar fi devenit comisar adjunct... poate chiar comisar...

— Ce propui acum, Robert ? întrebă Crosse pe un ton insinuant.

Mulțumită experienței sale îndelungate, Armstrong reuși să-și stăpînească gîndurile care-l torturau și își reveni imediat.

— Să-i cercetăm trecutul, zise el. O să dăm noi de vreo legătură. Da, tatăl său era un comunist mărunt, însă oricum unul din Ning-tok, iar ruda la care fusese trimis Brian la Hong Kong, era normal să fie la fel. Aceștia trebuie să-l fi ținut pe Brian în lesă în Anglia, în Canada, aici, peste tot, lucru foarte ușor de realizat, cunoscînd ușurința cu care un chinez își poate ascunde ura față de *quai-loh.* Nu sînt ei cei mai răbdători și mai ascunși oameni de pe pămînt ? Da, căutăm în urmă și vom găsi eventual legătura și apoi adevărul.

— Într-adevăr, ai dreptate și de data asta, Robert. Dar mai întîi începe interogatoriul.

— Da, spuse Armstrong simțind un fior de gheață în stomac.

— Îmi face plăcere să-ţi comunic că ţie ţi s-a rezervat această onoare.

— Nu !

— Tu vei supraveghea interogatoriul, însă fără chinezi aici, numai agenţi superiori britanici — cu excepţia lui Wu Ochelaristul. El ne va fi în continuare de folos, numai el. E un băiat şi jumătate.

— Nu pot... n-aş putea.

Crosse îl fixă cu privirea şi deschise un plic mare pe care-l adusese cu el.

— Ce părere ai despre asta ?

Vizibil tulburat, Armstrong luă fotografia. Era o mică porţiune mărită 8/10 din fotografia de la Ning-tok, cu capul europeanului de lîngă maşină. Faţa bărbatului era semi-profil, însă destul de estompată, din cauza procedeului de mărire.

— Aş spune că acesta a observat aparatul şi a întors capul ca să-l evite sau era deja întors tocmai din cauza asta.

— Şi eu cred la fel. Îl recunoşti ? Armstrong privi cu atenţie chipul, încercînd să-şi limpezească gîndurile.

— Nu ! Voranski ? Prietenul nostru sovietic mort ?

— Poate. Nu, nu cred.

— Ce-ai zice de Dunross, Ian Dunross ?

Încă şi mai tulburat, Armstrong duse fotografia la lumină şi răspunse :

— Posibil, dar improbabil. Dacă acesta este Dunross, atunci crezi că el e pionul lui *Sevrin* ? Imposibil.

— Improbabil, nu imposibil. Dar este foarte bun prieten cu Brian. Crosse luă înapoi fotografia şi o privi din nou. Oricine ar fi el, mi se pare cunoscut, însă nu pot preciza unde şi cînd l-am mai văzut. Cu toate acestea... bun, n-are importanţă. Oricum, Brian o să-şi amintească el. Cu siguranţă. Îşi îndulci glasul Oh, nu-ţi face griji, Robert. Ţi-l pregătesc eu pe Brian, însă tu vei fi acela care-i va da lovitura de graţie. Vreau să aflu cine e individul, şi asta cît mai repede.

— Nu, desemnaţi pe altcineva...

— Hai, Robert, termină, începi să mă plictiseşti ! Chu-toy Wu, alias Brian Kar-shun Kwok este un agent duşman, care ne-a dus de nas ani de zile, asta-i tot, şi Crosse schimbă dintr-o dată vorba. Apropo, în seara asta

ești la 16/2 la orele 18.30 și ești detașat la Serviciul secret. Am vorbit deja cu împuternicitul regal.

— Nu, nu-i pot lua interogat...

— Ei lasă, dragul meu, că poți și ai s-o faci. Ești singurul care poate. Brian este mult prea isteț ca să se lase prins ca un amator. Firește, și eu sînt la fel de uluit ca și tine de cele aflate, de altfel ca și guvernatorul.

— Vă rog, eu nu...

— Tot el l-a trădat și pe Fong-fong, un alt prieten de-al tău, nu-i așa ? Tot el trebuie să fie cel ce a sustras documentele AMG și cel ce a furnizat toate datele inamicului, precum și toate celelalte informații și, Dumnezeu mai știe la ce alte informații mai avea acces la cursurile generale ale personalului și la toate celelalte cursuri, continuă Crosse să pufăie din țigară, impasibil. În Serviciul secret are cea mai înaltă garanție de securitate și sînt convins că a fost instruit pentru un post foarte înalt. Era chiar să-l fac adjunctul meu, așa că e mai bine să aflu totul despre el, cît mai rapid. Ciudat ! Noi căutam un agent sovietic și am dat peste unul chinez ! strivi mucul de țigară. Am ordonat pentru el un interogatoriu de gradul I care să înceapă imediat.

Armstrong păli și rămase cu privirea plină de ură ațintită asupra lui Crosse :

— Sînteți un ticălos, cel mai mare netrebnic, o lepădătură.

— E adevărat, rîse Crosse amuzat.

— Sînteți cumva și poponar ?

— Poate, poate numai ocazional și numai atunci cînd am chef, vorbi Crosse calm. Hai, Robert, chiar crezi că eu pot fi șantajat ? Eu ? Șantajat ? Chiar nu înțelegi viața asta, Robert ? Am auzit că homosexualitatea este foarte normală, chiar și în lumea bună.

— Oare ?

— În zilele noastre este foarte normală, aproape la modă, pentru unii. Oh, da, este, dragul meu, și se practică din cînd în cînd chiar și în cele mai puritane grupuri de granguri, pretutindeni. Chiar și la Moscova (Crosse își mai aprinse o țigară). Desigur, trebuie să fii discret, selectiv și de preferință să nu te implici prea tare, continuă el, însă o înclinație spre perversiune, în profesia noastră, poate avea tot felul de avantaje.

— Aşa deci, în numele blestematului de Serviciu secret, justificaţi orice ticăloşie, orice escrocherie, orice crimă, nu-i aşa ?

— Robert, eu nu justific nimic, eu ştiu că eşti un aiurit, însă cred că e cazul să isprăveşti o dată.

— Nu puteţi să mă obligaţi să intru în Serviciul secret, îmi dau demisia.

Crosse rîse dispreţuitor :

— Dar dragul meu, spune-mi ce faci cu datoriile ? Ce faci cu cei 40.000 pînă luni ?

Se ridică în picioare, cu ochii scăpărînd de răutate, însă cu o voce neschimbată, şi îi spuse aproape poruncitor :

— Amîndoi am trecut de 21 de ani, Robert. Zdrobeşte-l ! Şi fă-o cît mai repede !

7

Ora 15.00.

Se auzi semnalul de închidere a bursei, însă clinchetul lui se pierdu în hărmălaia pricinuită de îmbulzeala agenţilor, în încercarea lor disperată de a-şi încheia ultimele tranzacţii. Pentru Struan, ziua fusese catastrofală. Cantităţi uriaşe de acţiuni fuseseră împinse spre vînzare momind cumpărătorii, apoi vînzarea lor intră în declin pe măsură ce alte zvonuri defavorabile se răspîndiră cu iuţeală uluitoare. Preţul lor scăzu vertiginos, de la 24,70 la 18,50, iar în coloana vînzărilor mai figurau încă vreo 300.000 de acţiuni. Toate stocurile băncii erau în scădere, iar bursa se năruia. A doua zi se prevedea falimentul lui *Ho-Pak* — doar sir Luis Basilio, care suspendase pe la amiază orice tranzacţie, reuşise să salveze banca de la prăbuşire.

— Isuse Hristoase ! Ce porcărie ! exclamă cineva, înfiorat de sunetul funest al clopoţelului.

— Uită-te la tai-pan ! izbucni un altul. Hristoase atotputernic, cine ar fi bănuit pînă mai ieri că *Nobilei Case* ar urma să i se cînte prohodul ?

— Se ţine tare, Ian al nostru, fără doar şi poate. Priveşte la el cum rînjeşte, Doamne, acţiunile lui coboară mereu, de la 24,70 la 17,50 într-o singură zi, or, se ştie că, de cînd s-au lansat la bursă, acţiunile lui n-au scăzut niciodată sub 25, iar el arată de parcă nu s-ar întîmpla nimic! De mîine, Gornt o să preia controlul.

— De acord, el sau banca.

— Cine, *Vic*? Nu, au şi ei problemele lor, spuse un altul, alăturîndu-se grupului exaltat.

— Sfinte Sisoie, chiar crezi că Gornt e-n stare de asta? Gornt, tai-pan al noii *Nobile Case*?

— Nu pot să cred asta! strigă un altul peste toată hărmălaia.

— Mai bine te-ai obişnui cu ideea, bătrîne, deşi părerea mea este că n-ai să-l vezi nicicînd pe Ian şi ai lui striviţi sub... sub fundul lui...

— Din cauza vremurilor astea afurisite, interveni cineva.

— Ei, haide, tai-panul e băiat de treabă, în vreme ce Gornt e un ticălos arogant.

— Amîndoi sînt ticăloşi, făcu un altul.

— Oh, lasă că ştiu eu! Ştiu foarte bine că Ian este un îngîmfat de nu-i ajungi cu prăjina la nas, Ian scorţosul!

— Da, dar nu chiar cît Willy băţosul. E la pămînt, nenorocitul.

— Willy? Willy şi mai cum? întrebă cineva, în mijlocul unui hohot de rîs. Ei?

— O, pentru numele lui Dumnezeu, Charlie, nu e decît o glumă, un cîntecel, un poem! Willy băţosul rimează cu scorţosul, asta-i tot. Ce-ai făcut azi?

— Am făcut o groază de bani numai din comision.

— Şi eu la fel.

— Fanstastic, eu mi-am lichidat toate acţiunile, nu am decît lichidităţi. Slavă Domnului! Cîtorva din clienţii mei le va fi greu însă, deh, ce vine repede pleacă şi mai iute, iar ăştia îşi pot permite să piardă.

— Mie mi-au rămas 58.000 *Struan* şi nu găsesc cumpărători...

— *Isuse Hristoase!*

— Ce, s-a terminat?

— Ăia de la *Ho-Pak* sînt pe ducă! Şi-au închis porţile.

— *Ce?*

— Pînă și ultima nenorocită de filială !
— Hristoase atotputernic, ești sigur ?
— Da, sînt sigur și se spune că *Vic* nu o să deschidă nici mîine, iar guvernatorul va declara zi liberă la bancă ! Știu asta, bătrîne, din cercurile cele mai înalte.
— Doamne sfinte, *Vic* închide !
— Oh, Hristoase, sîntem ruinați cu toții...
— Ascultă, chiar acum am vorbit cu Johnjohn, tăvălugul îi ajunge și pe ei, însă el spune că totul va fi bine — nu sînt motive de îngrijorare...
— Slavă Domnului !
— El spunea că la Aberdeen a fost tărăboi mare acum vreo jumătate de oră, cînd filiala lui *Ho-Pak* declarase faliment, însă Richard Kwang tocmai a dat un comunicat de presă care spune că se închide „temporar", cu excepția biroului central. Nu-s motive de îngrijorare, are bani destui și...
— Minte ticălosul !
— ...și că oricine are depozite la *Ho-Pak* poate merge acolo cu carnetul de depuneri și își va putea ridica banii.
— Și cu acțiunile lor ? Cînd vor lichida, cît crezi că vor plăti ? Zece cenți la dolar ?
— Dumnezeu știe ! Dar un lucru e sigur, că-și vor pierde nădragii cu miile în tot dezastrul ăsta !
— Hei, tai-pan ! Îți lași tu capitalul să se ducă de rîpă sau ai de gînd să cumperi ?
— *Nobila Casă* este solidă, așa cum a fost întotdeauna, bătrîne, spuse Dunross imediat. Sfatul meu este să cumperi !
— Cît mai poți aștepta, tai-pan ?
— Vom supraviețui, nu-ți face griji. Dunross continua să înainteze prin mulțime, spre ieșire. Linc Bartlett și Casey îl urmară, asaltîndu-l cu întrebări.

De unele se eschiva glumind, altora le răspunse, apoi, dintr-o dată, se trezi cu Gornt față în față și amîndoi rămaseră în mijlocul unei tăceri apăsătoare.
— Ah, Quillan, cum ți-a mers azi ? întrebă el politicos.
— Bine, foarte bine, mulțumesc, Ian. Eu și asociații mei am cîștigat 3 sau 4 milioane.
— Ai parteneri ?

— Desigur, nu-i uşor să pregăteşti un atac contra *Struan* — trebuie să dispui de un suport financiar solid, zîmbi Gornt. Din fericire, *Struan* este detestat pe faţă de o mulţime de oameni cumsecade şi asta se întîmplă de un secol şi mai bine. Mă bucur să-ţi spun că tocmai am mai achiziţionat 300.000 de acţiuni pentru vînzare. Cu asta cred că s-a terminat definitiv cu casa ta.

— Doar nu sîntem marionete, sîntem *Nobila Casă*.

— Pînă mîine doar. Da, sau poate pînă poimîine. Luni, cel mai tîrziu, privi Gornt din nou la Bartlett. Pentru marţi seara mai rămîne valabilă invitaţia la cină ?

— Da.

— Quillan, oricine se arde rău dacă vinde sub valoare pe o piaţă atît de instabilă, Dunross zîmbi, se întoarse către Bartlett şi Casey şi le ceru părerea. Nu credeţi ?

— La naiba, sigur că nu este ca la bursa noastră din New York, remarcă Bartlett în mijlocul unui hohot general. Dacă s-ar întîmpla ce se întîmplă aici, s-ar duce de rîpă toată economia noastră. Nu-i aşa, Casey ?

— Da, zise Casey stînjenită, simţind ochii lui Gornt aţintiţi asupra ei. Bună ! îl salută ea, răspunzînd privirii lui.

— Sîntem onoraţi să te avem în mijlocul nostru, o complimentă Gornt, galant. Îmi dai voie să te felicit pentru curajul din seara trecută, de fapt pe amîndoi.

— N-am făcut nimic deosebit, se eschivă Bartlett.

— Nici eu, îl secondă Casey, stingherită, conştientă că era singura femeie din încăpere şi acum se afla în centrul atenţiei. Dacă n-ar fi fost Linc şi Ian... tai-panul, tu şi alţii, aş fi intrat în panică.

— Ah, dar n-ai intrat. Plonjonul tău a fost perfect, spuse Gornt, să mai înveselească atmosfera.

Ea nu răspunse nimic, însă gîndul o încălzi şi nu pentru prima oară. Oricum, viaţa ei se schimbase de cînd se despuiase fără să se gîndească prea mult. Gavallan îi telefonase de dimineaţă ca s-o întrebe cum se simte. Şi alţii făcuseră la fel. La bursă, observase privirile aţintite asupră-i. I se făcuseră multe complimente. Şi de către mulţi străini. Intuise că Gornt, Dunross şi Bartlett erau mîndri de ea, pentru că nu-i dezamăgise. După cum nu se dezamăgise nici pe ea însăşi. Da, gîndi ea, ai căpătat prestigiu în faţa tuturor acestor bărbaţi şi ai stîrnit invidia tuturor femeilor lor. Ciudat !

— Vinzi fără acoperire, domnule Bartlett ? întrebă Gornt.

— Nu personal, zîmbi uşor Bartlett, nu încă.

— Ar trebui, îi recomandă Gornt cu amabilitate. Se pot face o groază de bani la o bursă în prăbuşire, sînt sigur, să ştiţi. Sume mari de bani vor trece în alte mîini dobîndind controlul asupra companiei *Struan*, îşi fixă din nou privirea asupra lui Casey, aţîţat de curajul şi farmecul trupului ei, precum şi de gîndul că duminică va ieşi singur, doar cu ea în larg cu iahtul. Şi tu, Ciranoush, eşti în afaceri ? întrebă el.

Casey îşi auzi numele şi felul în care fusese pronunţat. Tresări. Fii atentă, se puse ea în gardă. Acest om este periculos. Da, la fel Dunross, ca şi Linc. Care din ei ? Cred că-i vreau pe toţi, gîndi ea, şi un val de căldură o năpădi. Ziua începuse grozav chiar din primul moment, cînd Dunross îi telefonase şi i se adresase atît de binevoitor. Apoi se sculase, fără să simtă vreun efect neplăcut în urma tratamentului administrat de dr. Tooley. Toată dimineaţa lucrase bine dispusă, fiind ocupată cu telegramele, telexurile şi apelurile telefonice în Statele Unite, trudind la problemele legate de vasta corporaţie *Par-Con*, consolidînd o fuziune ce trena de luni de zile pe agenda ei, apoi vîndu foarte profitabil o companie pentru a achiziţiona alta, ce avea să-i întărească poziţia lui *Par-Con* în Asia — indiferent de partenerul cu care ar intra în afaceri. Apoi, pe-neaşteptate, fusese invitată la prînz de Linc... Scumpul de Linc, un om atrăgător şi pe deasupra de încredere, îşi zise ea, amintindu-şi de prînzul în doi, în marele salon verde de la *Albert şi Victoria* care dădea spre port, cu Linc alături, copleşind-o cu atenţii, apoi splendida panoramă a Hong Kongului, cu străzile sale mohorîte din cauza ploii ce tocmai se pornise. O jumătate de grepfruit, o mică salată, Perrier, toate servite perfect, exact ce-şi dorea. Apoi cafea...

— Ce-ar fi să mergem la bursă, Casey ? E bine la 14.30 ? întrebase el. Ne-a invitat Ian.

— Mai am o groază de treburi, Linc, şi...

— Da, dar acolo e cu totul altceva, iar ceea ce fac băieţii ăştia este de necrezut. Afacerile astea cu speculaţia acţiunilor este aici un mod de viaţă şi perfect legal. Doamne, este fantastic — minunat — un adevărat sistem !

Pentru ceea ce fac ei aici zilnic, în mod legal, în Statele Unite capeţi douăzeci de ani puşcărie.

— Asta nu e bine, Linc.

— Nu, dar ăsta este Hong Kongul, iar regulile astea le convin, şi doar e ţara lor, sînt pe picioarele lor, iar caimacul guvernului este de numai 15% taxe, turuise el. Ia aminte, Casey, aici e locul nimerit să faci bani.

— Să sperăm ! Pleacă, Linc, mai am un morman de hîrtii prin care trebuie să mă uit.

— Pot să aştept. Azi ar putea fi ziua decisivă. Va fi o luptă pe viaţă şi pe moarte.

— Crezi că Gornt va învinge ?

— Fireşte, dacă Ian nu va obţine fonduri masive de undeva. Aflu că *Victoria* nu-l va sprijini, iar *Orlin* n-o să-i amîne împrumutul, întocmai cum am prevăzut.

— Gornt ţi-a spus asta ?

— Chiar înainte de prînz, deşi pe aici totul se află repede. N-am mai văzut aşa ceva.

— Atunci, poate că Ian ştie că tu ai pus la bătaie două milioane pentru a-l sprijini pe Gornt.

— Poate. Nu contează, atît timp cît ei nu ştiu că *Par-Con* este pe cale să devină o nouă *Nobilă Casă*. Cum sună Bartlett tai-pan ?

Casey îşi aminti de zîmbetul său de atunci şi de plăcuta senzaţie ce pusese stăpînire pe ea întocmai ca şi acum, aici la bursă, urmărită de toate privirile, înconjurată de o droaie de bărbaţi dintre care numai trei contau pentru ea — Quillan, Ian şi Linc, cei mai fascinanţi dintre toţi cei pe care-i cunoscuse vreodată. Le surîse fermecător, apoi îi spuse lui Gornt :

— Nu, nu. Eu personal nu joc la bursă. Nu-mi place să risc. Pe banii pe care îi am mă costă prea mult.

Cineva şopti :

— Cum poate spune una ca asta !

Gornt nu-l luă în seamă şi rămase în continuare cu ochii aţintiţi asupra ei.

— Înţelept, foarte înţelept, remarcă el. Uneori însă poţi fi foarte sigur pe jocul pe care-l faci, alteori poţi da lovitura cea mare, de moarte adversarului, şi se uită spre Dunross care-l privea cu un zîmbet ciudat. În sens figurat, desigur.

— Fireşte. Bine Quillan, ne vedem mîine.

— Hei, domnule Bartlett, strigă cineva, aţi făcut afacerea cu *Struan* sau nu ?

— Da, făcu un altul, şi ce crede corsarul Bartlett de un atac la bursă în stil Hong Kong ?

Din nou se aşternu tăcere. Bartlett dădu din umeri :

— Un atac asupra bursei e la fel, oriunde, explică el precaut, şi aş zice că afacerea aceasta este pusă la cale şi lansată acum. Dar nu se ştie niciodată. Nu ştii dacă ai cîştigat pînă n-ai încheiat toate socotelile. Sînd de acord cu domnul Dunross. Te poţi frige, rînji el din nou, ochii jucîndu-i în orbite. Sînt de acord şi cu domnul Gornt. Uneori, poţi da o lovitură de moarte adversarului, la figurat.

Urmă o nouă explozie de rîs. Dunross profită pentru a se strecura afară. Bartlett şi Casey îl urmară. Dunross ajunse la Rollsul său, condus de un şofer, şi îi invită :

— Haideţi, intraţi — îmi pare rău, eu sînt grăbit. Maşina vă va duce acasă.

— Nu, nu-i nevoie, vom lua un taxi...

— Nu, urcaţi-vă, pe ploaia asta puteţi aştepta şi o jumătate de oră.

— Putem lua foarte bine bacul, tai-pan, spuse Casey, ne poate lăsa dincolo ! urcară totuşi şi maşina porni, făcîndu-şi drum cu greu prin traficul haotic.

— Ce ai de gînd cu Gornt ? întrebă Bartlett, Dunross rîse, iar Casey şi Bartlett încercară să înţeleagă de ce rîde.

— Voi aştepta, zise el. E o veche tactică chinezească : răbdare. Cel ce aşteaptă, iese în cîştig. Mulţumesc că n-ai suflat o vorbă despre afacerea noastră. Te-ai descurcat foarte bine.

— Vei face publică înţelegerea mîine la închiderea bursei, aşa cum s-a plănuit ? întrebă Bartlett.

— Aş dori să-mi menţin opţiunile deschise. Eu cunosc bursa asta, tu n-o cunoşti. Poate mîine, şi Dunross îi privi cu atenţie pe amîndoi. Poate nu înainte de marţi, cînd de fapt vom şi semna. Presupun că nu v-aţi răzgîndit. Pînă marţi la miezul nopţii, da ?

— Desigur, spuse Casey.

— Pot să fixez eu momentul anunţului ? Ţie îţi voi spune înainte, dar s-ar putea să mai am nevoie de o marjă de... manevră.

— Fireşte.

— Mulţumesc. Evident, dacă pînă atunci nu vom fi deja în găleată. Din cîte pricep eu, în cazul ăsta s-a terminat cu înţelegerea noastră.

— Gornt poate obţine controlul deplin ? îl iscodi Casey.

Amîndoi observară schimbarea de pe faţa scoţianului. Zîmbetul încă mai persista, dar se vedea că în sinea lui nu mai zîmbea.

— Nu, dar desigur, dacă pune mîna pe o cantitate mare de acţiuni, poate să-şi croiască imediat drum spre consiliu şi să numească alţi directori. Odată ajuns în consiliu, el va cunoaşte majoritatea secretelor noastre şi atunci ne va dezbina şi ne va distruge, şi Dunross privi din nou spre Casey. Ţelul lui este să ne distrugă.

— Din cauza trecutului ?

— În parte, zîmbi Dunross, de dată aceasta însă ei desluşiseră pe faţa lui o cumplită oboseală. Miza e mare, continuă el, e vorba de cinstea obrazului nostru, iar aici sîntem în Hong Kong. Aici cel puternic supravieţuieşte, iar cel slab piere, la mijloc fiind guvernul, care nu te fură, dar nici nu te apără. Dacă nu-ţi place libertatea şi nici regulile noastre sau mai degrabă lipsa lor, nu veni. N-aţi venit oare tocmai ca să profitaţi, *heya* ? îl privi atent pe Bartlett. Şi profitul îl veţi obţine pînă la urmă într-un fel sau altul.

— Da, admise Bartlett, binevoitor, iar Casey se întrebă cît de mult ştia Dunross despre aranjamentele cu Gornt, iar gîndul o nelinişti.

— Da, scopul nostru este profitul, întări şi ea, dar nu vrem să distrugem.

— Asta-i înţelept, răspunse tai-panul. E mai bine să creezi decît să distrugi. Oh, pentru că veni vorba, Jacques a întrebat dacă v-ar face plăcere să luaţi cina cu el în seara asta, la 20.30. Eu nu pot, am o întrevedere oficială cu guvernatorul, dar ne-am putea întîlni mai tîrziu, la un pahar.

— Mulţumesc, dar nu pot în seara asta, spuse Bartlett grăbit şi uşor stingherit, amintindu-şi de Orlanda. Te poţi duce tu, Casey ?

— Nu, mulţumesc. Am o problemă pe care trebuie s-o rezolv, tai-pan, poate amînăm invitaţia ? întrebă ea bucuroasă, gîndind ca şi Linc Bartlett că era mai înţelept să-şi ţină gura şi că ar trebui s-o mai rărească cu *Struan.*

Da, își zise ea, cît de plăcut ar fi să cinez cu Linc, doar în doi, ca atunci la prînz. Poate vom merge și la un film.

Dunross intră în biroul său.

— Oh,... bună ziua, tai-pan, spuse Claudia. Domnul și doamna Kirk sînt jos în sala de primire. Demisia lui Bill Foster se află în mapă.

— Bine. Claudia, spune-i lui Linbar că vreau să-l văd înainte de plecare.

O urmări cu atenție și, deși ea făcea eforturi să-și ascundă îngrijorarea, el îi ghici teama. Aceasta plutea de fapt în toată clădirea. Fiecare pretindea contrariul, dar încrederea lor începuse să se clatine. „Fără încredere în general", scrisese Sun Tzu cîndva, „nu poți cîștiga nici o bătălie, indiferent de cîte trupe și arme dispui". Dunross își reconsideră neliniștit planul de bătaie și poziția. Știa că nu are prea multe mutări la îndemînă, că singura sa adevărată apărare era atacul, dar că nu putea ataca fără un capital solid. De dimineață, cînd se întîlnise cu Lando Mata, nu obținuse drept răspuns decît un „poate" vag și destul de acru...

— Ți-am spus că trebuie mai întîi să mă consult cu Tung Zgîrcitul. I-am lăsat vorbă, dar n-am putut da de el.

— E plecat la Macao ?

— Da, cred că da. Zicea că se întoarce azi, dar nu știu cu ce cursă. Zău, nu știu ce să-ți spun, tai-pan. Dacă nu vine cu ultima cursă, mă întorc la Macao și-l voi întîlni oricum, bineînțeles dacă va fi disponibil. Te sun diseară, imediat ce vorbesc cu el. Apropo, ai mai studiat vreuna din ofertele noastre ?

— Da, nu-ți pot ceda controlul companiei *Struan*. Nu pot lăsa compania *Struan*, și să mă ocup de sindicatul jocurilor la Macao.

— Cu banii noștri îl poți spulbera pe Gornt, poți să...

— Nu pot ceda controlul.

— Am putea combina ambele oferte. Te sprijinim contra lui Gornt în schimbul controlului companiei *Struan* și ai putea conduce grupul nostru de firme pentru jocuri de noroc, în mod secret, firește, dacă vrei. Da, afacerea ar putea fi secretă...

Dunross se răsuci în scaunul său, fiind convins că Lando Mata și Zgîrcitul foloseau capcana în care se afla el acum pentru a-și promova propriile interese. La fel ca și Bart-

lett și Casey, gîndi el fără să se supere. Iată o femeie interesantă. Frumoasă, curajoasă și credincioasă... lui Bartlett. Mă întreb dacă știe că Linc a luat micul dejun cu Orlanda azi dimineață și apoi a vizitat-o și la ea acasă. Mă mai întreb dacă ei bănuiesc că eu știu de cele două milioane din Elveția. Bartlett este deștept, foarte descurcăreț și orice face face cu cap, însă vulnerabil pentru că e ușor să-i afli tainele, iar la el, călcîiul lui Achile este o fetișcană asiatică. Poate Orlanda, poate nu, dar cu siguranță e o puicuță din alea cu pielea aurie. Quillan a fost inspirat cînd a folosit o asemenea momeală. Da, Orlanda este o momeală perfectă, gîndi el, apoi se întoarse cu gîndul la Lando Mata și la milioanele lui. Ca să pun mîna pe banii lui ar trebui să-mi încalc Sfîntul Jurămînt, iar asta n-am s-o fac.

— Cine m-a mai căutat, Claudia ? întrebă el și un fior de gheață îl săgetă în stomac.

Mata și Zgîrcitul rămăseseră singurii lui „ași“ în mînă. Ea ezită pentru o clipă, privi lista.

— Hiro Toda a telefonat de la Tokyo pe direct. Te rog cheamă-l cînd vei avea un moment liber. Te-a căutat și Alastair Struan, din Edinbourgh... David MacStruan din Toronto... tatăl tău din Ayr... bătrînul sir Ross Struan din Nisa...

— Unchiul Trussler din Londra, o întrerupse el,... unchiul Kelly din Dublin... vărul Cooper din Atlanta, văr...

— Din New York, continuă Claudia.

— Din New York ? ! Veștile proaste se răspîndesc repede, concluzionă el calm.

— Da, apoi a fost... și o podidiră lacrimile. Ce-o să ne facem ?

— Fără plînsete, o potoli el, știind că o bună parte din economiile ei erau băgate în acțiuni *Struan*.

— Da ! Bine. Își scoase batista și oftă, tristă pentru el, însă mulțumind cerului că avusese inspirația să vîndă cînd cota era la maximum și să nu cumpere atunci cînd conducătorul casei Chen șoptise întregului clan să cumpere masiv. *Ayeeyah*, tai-pan, regret, îmi pare așa de rău, iartă-mă, te rog... Dar e foarte grav, nu-i așa ?

— *Och aye*, fetițo, recunoscu el, cu un pronunțat accent scoțian, da, dar numai cînd ai murit de-a binelea.

Nu așa obișnuia să spună bătrînul tai-pan ? Bătrînul tai-pan era sir Struan, tatăl lui Alastair, primul tai-pan de care-și mai aducea aminte.

— Continuă și spune-mi cine m-a mai căutat.

— Vărul Kern din Houston și vărul Deeks din Sydney. Acesta este ultimul din familie.

— Ăștia-s toți.

Dunross respiră adînc. Controlul asupra *Nobilei Case* se făcea prin intermediul tuturor acelor familii. Fiecare din ele avea pachete de acțiuni care le fuseseră înmînate, cu toate că, conform legii casei, el singur vota pentru toate acțiunile, cît timp era tai-pan. Acțiunile familei Dunross, care proveneau de la fiica lui Dirk Struan, Winifred, constituiau 10 la sută, ale familiei *Struan* de la Robb Struan, fratele vitreg al lui Dirk — 5%, ale familiilor Trussler și Kelly de la Culum și fiica cea mai mică a lui Struan Cotoroanța — fiecare cîte 5%, ale familiilor Cooper, Kern și Derby proveneau de la un negustor american, Jeff Cooper de la *Cooper-Tillman*, prieten de o viață al lui Dirk, căsătorit cu fiica cea mai mare a lui Struan Cotoroanța — fiecare cîte 5% : familiile MacStruan, presupusul fiu nelegitim al lui Dirk — 2,5%, iar cele ale familiei Chen — 7,5%. Pachetul de 50% din acțiuni, proprietatea personală și testamentară a lui Struan Cotoroanța rămînea în custodia permanentă a tai-panului, „fie că era bărbat sau femeie, iar profitul va fi împărțit anual ! 50% îi va rămîne lui, iar restul va fi împărțit în diferite procente familiilor deținătoare — dar numai dacă tai-pan hotărăște astfel“, scrisese ea cu o mînă fermă. „Dacă el decide să retragă profitul din acțiunile mele de familie, indiferent de motivul pe care-l va avea, atunci acest profit va fi vărsat în fondurile sale personale, spre a-l folosi după bunul său plac. Dar, să ia aminte toți tai-panii care vor urma : Nobila Casă nu va fi lăsată decît pe mîini sigure, pe teren solid, așa cum va hotărî însuși *tai-pan* și Dumnezeu mi-e martor că blestemul meu va cădea asupra *lui*, asupra aceluia sau aceleia care ne va trăda...“ Dunross simți un fior rece străbătîndu-l cînd își aminti momentul în care îi citise testamentul, pentru prima oară, la fel de înrobitor ca și cel al lui Dirk Struan. De ce oare sîntem atît de stăpîniți de fantomele lor ? se întrebă el din nou. De ce nu putem rupe cu trecutul, de ce sîntem mereu la cheremul acestor fantome nu tocmai bune cu noi ? Nu, eu

nu sînt stăpînit de ele, își zise el cu fermitate, încerc să mă ridic la nivelul lor. Privi din nou spre Claudia, cu alura ei de matroană tenace și foarte fidelă companiei, dar acum speriată, speriată pentru prima dată. O cunoștea de-o viață, de cînd lucra pentru bătrînul sir Ross, apoi pentru tatăl său, pe urmă cu Alastair și acum cu el, fiind de o loialitate fanatică, așa cum fusese Philip Chen. Ah, Phillip, bietul Phillip !

— A sunat cumva Phillip ? întrebă el.

— Da, tai-pan, și Dianne. Ea a sunat de patru ori.

— Și mai cine ?

— Încă vreo duzină, poate mai mulți. Cei mai importanți sînt Johnjohn de la bancă. Generalul Jen din Taiwan, Gavallan *père* de la Paris. Wu Patru-Degete, Pug.

— Patru-Degete ? Vestea îl umplu pe Dunross de speranță. Cînd a sunat ? Ea își consultă lista : la 14.56.

Mă întreb dacă bătrînul pirat și-a schimbat părerea, gîndi Dunross și emoția îi spori.

Cu o zi în urmă, după amiaza tîrziu, el plecase la Aberdeen să-l întîlnească pe Wu pentru a-i cere sprijin, însă, ca și în cazul discuției cu Lando Mata, nu obținuse decît promisiuni vagi.

— Ascultă, prietene, îi spusese el în haklo, pînă acum nu ți-am cerut niciodată nici o favoare.

— Un șir nesfîrșit de tai-pani, strămoși de-ai tăi, au cerut destule favoruri și au profitat din plin de pe urma strămoșilor mei, răspunsese bătrînul, sfredelindu-l cu privirea sa vicleană. Favoruri ? continuă el. Să mă ia dracu, tai-pan, dacă am suma asta, 20 de milioane ? Cum ar putea avea un amărît de bătrîn pescar suma asta ?

— Ai chiar mai mult de atît, prietene, a transpirat ieri de la *Ho-Pak*.

— *Ayeeyah*, să-i ia dracu pe cei ce răspîndesc asemenea zvonuri. Poate că mi-am retras niște bani, dar s-au dus toți, am cumpărat cu ei mărfuri, mărfuri pentru care datoram bani.

— Sper că nu pentru pulberea albă, se răstise tai-panul. Ascultă-mă pe mine. Pulberea albă este o pacoste. Se aude că te-ar cam interesa treaba. Te sfătuiesc ca pe un prieten. Strămoșii mei, bătrînul Diavol cu Ochi-Verzi și Struan Cotoroanța cu Ochiul Dracului și Colții Dragonului, amîndoi au aruncat blesteme asupra celor care vor face afaceri cu pulberea albă, nu cu opium, ci cu pulbere

albă, spuse el exagerînd, pentru că știa cît de superstițios era bătrînul. Te previn contra prafului ucigător. Firește, afacerile tale cu aurul sînt mai mult decît rentabile, nu-i așa ?

— Nu știu nimic despre pulberea albă, și bătrînul zîmbise forțat, dezvelindu-și gingiile și puținii dinți încălecați pe care-i mai avea. Și dacă nu mă tem de blesteme, nici chiar de blestemul lor ?

— Bine, spusese Dunross, știind că mințea. Pînă una alta, ajută-mă să capăt un credit de 50 milioane pentru trei zile, asta e tot ce vreau.

— Am să întreb printre prietenii mei, tai-pan. Poate ei te vor ajuta, poate vom face ceva împreună, dar nu aștepta apă dintr-un puț secat. Cu ce dobîndă ?

— Cu dobîndă mare dacă se rezolvă mîine.

— Nu-i posibil, tai-pan.

— Convinge-l pe Zgîrcitul, sînteți doar asociați și vechi prieteni.

— Zgîrcitul nu-i prieten decît cu el însuși, se rățoise bătrînul morocănos.

Dunross nu mai putuse adăuga nimic care să-l clintească pe bătrîn din încăpățînarea lui.

— Cine a mai sunat, Claudia ? întrebă el în timp ce se îndrepta spre telefon. Formă un număr.

— Johnjohn de la bancă, Phillip și Dianne... oh, ți-am mai zis despre ei... inspectorul șef Crosse, apoi toți acționarii noștri importanți și toți directorii administrativi ai fiecărei sucursale, mai cu seamă de la Clubul hipic... Travkin, antrenorul tău, și lista continuă...

— Un moment, Claudia, și Dunross, gîtuit de emoție, strigă în aparat, în haklo. Aici e tai-pan, acolo-i prietenul meu ?

— Desigur, domnule Dunross, răspunse politicos o voce în engleză. Mulțumim că ne-ați chemat, vă fac legătura cu el imediat, domnule.

— Domnul Choy. Domnul Choy ?

— Da, sir.

— Unchiul dumitale mi-a povestit totul despre dumneata. Bun venit la Hong Kong.

— Eu... iată-l este aici, domnule.

— Mulțumesc.

Reflectă o clipă întrebîndu-se de ce Paul Choy era cu Patru-Degete acum, în loc să se pună pe treabă și să se

strecoare în afacerea lui Gornt şi de ce a chemat Crosse, şi de ce Johnjohn.

— Tai-pan ?

— Da, prietene, vroiai să-mi vorbeşti ?

— Da, poţi... ne putem întîlni diseară ?

Dunross ar fi vrut să urle : Cum, ţi-ai schimbat părerea ? Însă bunele maniere îl împiedicară s-o facă, şi ştia că chinezului nu-i plăceau telefoanele, preferînd întotdeauna discuţiile directe.

— Sigur, cam la al optulea clopot al cartului de mijloc, propuse el indiferent. Către miezul nopţii. Cît mai spre miezul nopţii, adăugă el, amintindu-şi că trebuie să-l întîlnească pe Brian Kwok la 22.45.

— Bine, la debarcaderul meu. Te va aştepta acolo o barcă.

— Întîi dă-mi-l pe Crosse, Claudia, apoi adu-i pe soţii Kirk, după care vom revedea lista. Stabileşte o discuţie cu tatăl meu. Alastair şi Sir Ross, pentru ora cinci, la ei la Nisa e ora nouă şi zece. Pe David şi pe ceilalţi din Statele Unite îi vom chema diseară. Nu-i nevoie să-i trezim în toiul nopţii.

— Da, tai-pan.

Claudia începu deja să formeze numărul. Îl găsi pe Crosse, îi înmînă receptorul şi plecă, închizînd uşa în urma ei.

— Alo, Roger ?

— De cîte ori ai fost în China ?

Întrebarea neaşteptată îl descumpăni pentru o clipă pe Dunross.

— N-ai decît să te uiţi în fişier, răspunse el. N-ai decît să verifici.

— Bine Ian, dar n-ai putea să-ţi aminteşti, totuşi ? Te rog.

— De patru ori la Canton, la tîrg, în ultimii patru ani, de fiecare dată şi o dată la Beijing, cu o comisie comercială, anul trecut.

— Ai reuşit vreodată să ieşi în afara Cantonului sau a Beijingului ?

— De ce ?

— Da, sau nu ?

Dunross ezită. Nobila Casă avea multe societăţi cu vechime în China, precum şi mulţi prieteni de încredere. Cîţiva dintre ei erau acum comunişti convinşi. Alţii erau

numai de suprafaţă, în sufletul lor fiind chinezi sadea, şi deci circumspecţi, ermetici, prevăzători şi apolitici. Erau ierarhizaţi pe categorii de importanţă, unul ajungînd pînă în Consiliul ţării. Şi, ca toţii chinezii, ştiau că istoria se repetă, că vremurile se schimbă cu rapiditate, iar împăratul de azi putea deveni cîine vagabond în chiar după-amiaza aceleiaşi zile, că o dinastie urmează alteia, după bunul plac al zeilor, că primul din fiecare dinastie urca inevitabil pe tronul Dragonului cu mîinile mînjite de sînge, că întotdeauna se căuta o cale de ieşire şi că anumiţi străini erau prieteni buni şi de încredere. Mai ştiau, mai presus de toate, că poporul chinez este un popor practic. China avea nevoie de mărfuri şi sprijin. Fără acestea, chinezii rămîneau lipsiţi de apărare în faţa singurului lor duşman istoric real — Rusia. Datorită încrederii deosebite de care se bucura *Nobila Casă*, Dunross fusese de atîtea ori abordat atît de oficial cît şi neoficial, dar întotdeauna în secret. El avea multe afaceri potenţiale puternice pentru toate felurile de maşinării şi mărfuri, în cantităţi mici, inclusiv comenzi pentru flota aeriană de turboreactoare. Deseori, el avea acces acolo unde nimeni nu pătrundea. O dată, fusese la o reuniune la Hanciou, în cea mai fermecătoare parte a Chinei, pentru a-i saluta pe ceilalţi membri ai Clubului 49, participînd ca invitaţi de onoare ai Chinei. Clubul 49 era format din acele companii care continuaseră comerţul cu R.P. Chineză după 1949, în special firmele britanice. Anglia recunoscuse guvernul lui Mao Tse-Tung drept guvernul Chinei, la scurt timp după plecarea de pe continent a lui Ciang Kai-şi, care se refugiase apoi în Taiwan. Cu toate acestea, relaţiile dintre cele două guverne fuseseră întotdeauna încordate. Prin definiţie însă, nu existau conflicte între *bunii prieteni*, decît dacă vreun bun prieten trăda sau înşela prietenia.

— Oh, am făcut cîteva călătorii prin partea locului, spuse Dunross degajat, nevrînd să-l mintă pe şeful Serviciului secret.

— Ai putea să-mi spui cam pe unde ? Te rog.

— Dacă ai putea fi mai clar, Roger, fireşte, îşi înăspri el glasul. Noi sîntem negustori, nu politicieni şi nici spioni, iar *Nobila Casă* are o poziţie aparte în Asia. Sîntem aici de cîţiva ani buni şi numai datorită negustorilor, flamura Angliei flutură, sau mai bine zis flutura în peste

jumătate din țările lumii. De fapt, ce aveai în gînd, bătrîne ?

Urmă o pauză lungă.

— Nimic, nimic special. Foarte bine, Ian. Atunci am să aștept pînă voi avea plăcerea să citesc rapoartele și după aceea voi fi mai explicit. Mulțumesc, scuză-mă de deranj, la revedere.

Dunross privi spre telefon încă tulburat. Ce voia de fapt Crosse să știe ? se întrebă el. Multe din afacerile sale de pînă acum și cele în curs erau departe de a fi conforme cu politica oficială a guvernului de la Londra și cu atît mai puțin cu cea de la Washington. Atitudinea sa pe termen scurt cît și pe termen lung față de China venea clar în contradicție cu cea oficială. Ceea ce pentru Londra și Washington era contrabandă, pentru el — afaceri legale. Ei bine, atît timp cît voi fi tai-pan, își spuse el hotărît, poate veni și potopul, legăturile noastre cu China vor rămîne tot așa, și cu asta basta. Majoritatea politicienilor de la Londra și Washington nu realizează că un chinez este mai întîi chinez și numai după aceea comunist, iar Hong Kongul este vital pentru pacea în Asia.

— Domnul și doamna Kirk, sir.

Jamie Kirk era un bărbat pedant, scund, cu o față și mîini trandafirii, cu un plăcut accent scoțian, soția lui înaltă, tipul de americancă robustă.

— Oh, ce plăcere pentru m..., începu Kirk.

— Da, domnule Dunross, ce plăcere pentru noi, interveni soția lui, pe un ton mai strident, dar amical. Treci la subiect, Jamie, dragule, domnul Dunross este un om foarte ocupat și mai avem și noi de făcut cumpărături. Soțul meu are un pachet pentru dumneavoastră, domnule.

— Da, este de la Alan Medford G.

— Știe că este de la Alan Medford Grant, scumpule, ciripi ea voioasă, luîndu-i-o din nou înainte. Dă-i pachetul.

— Oh, o, da, iată aici este o...

— O scrisoare, tot de la el, se repezi ea. Domnul Dunross este foarte ocupat, așa că dă-i-le și hai la cumpărături.

— Ei, da, bine...

Kirk îi înmînă lui Dunross pachetul. Era cam de 35/25 cm. și gros de circa un cm., de culoare cafenie și bine lipit cu scoci. Plicul era sigilat cu ceară roșie. Dunross recunoscu sigiliul.

— Alan spunea să...

— Vi-l dăm personal, împreună cu urările sale cele mai bune, rîse ea din nou, se ridică să plece. Eşti atît de încet, dragule ! Vă mulţumim, domnule Dunross, hai vino drag...

Ea se opri, îl privi pe Dunross care ridică o mînă cu un gest impunător şi spuse cu politeţe, dar cu o autoritate absolută.

— Ce fel de cumpărături aţi dori să faceţi, doamnă Kirk ?

— Oh, ceva îmbrăcăminte, ăăă... aş dori cîteva confecţii, iar pentru scumpul de el, cîteva cămăşi şi...

Dunross rămase cu mîna ridicată, apoi apăsă pe buton. Claudia apăru într-o clipă.

— Ia-o pe doamna Kirk şi condu-o imediat la Sandra Lee. Ea o va duce îndată la Lee Foot Tap, la parter şi pentru numele lui Dumnezeu, să-i facă doamnei Kirk cele mai avantajoase preţuri posibile, că altfel îl expediez din nou pachet în China. Domnul Kirk va fi şi el acolo într-o clipă.

O luă pe doamna Kirk de braţ şi, pînă să-şi dea seama, era scoasă din încăpere. Claudia asculta cu atenţie ceea ce avea de gînd doamna să cumpere. Kirk oftă în tăcere un oftat adînc, rodul unei lungi suferinţe.

— Aş dori să pot face eu acest lucru, mărturisi el posomorît, dar resemnat. *Och aye*, tai-pan, eşti exact aşa cum spunea Alan.

— Ei, n-am făcut nimic. Soţia dumitale dorea să facă cumpărături, nu asta era ?

— Da, ar... Alan spunea că... că ar trebui să citeşti scrisoarea, cît timp mai sînt încă aici. Eu... nu i-am spus ei nimic. Crezi că ar trebui ?

— Nu, răspunse Dunross amabil. Ascultă domnule Kirk, cred că trebuie să-ţi dau o veste proastă, dar mi-e teamă că AMG a murit într-un accident de motocicletă, lunea trecută.

Lui Kirk îi căzu falca.

— Ce spuneţi ?

— Regret că a trebuit să-ţi spun, dar cred că e mai bine să ştii.

Kirk privi la ploaia care răpăia afară, pierdut în gînduri.

— Ce groaznic, rosti el în cele din urmă. Blestematele astea de motociclete, nu sînt decît nişte coşciuge pe roţi. Cum s-a întîmplat ? A fost răsturnat ?

— Nu, a fost găsit în drum, lîngă motocicletă.

— Groaznic ! Bietul Alan. Oh, Doamne ! Îmi pare bine că n-aţi zis asta de faţă cu Frances, ea este... a fost foarte ataşată de el. Eu... ăă... poate ar fi mai bine atunci să citiţi scrisoarea... Frances nu-i era chiar prietenă... aşa încît nu voi... bietul Alan ! îşi privi mîinile, unghiile îi erau roase, arătau jalnic. Sărmanul Alan !

Lăsîndu-l pe Kirk, Dunross deschise scrisoarea şi începu să citească : „Stimate domnule Dunross, prin prezenta vă recomand un vechi şi foarte bun prieten de şcoală : Jamie Kirk şi pe soţia sa Frances. Pachetul pe care vi-l aduce, deschideţi-l, vă rog, personal. Am vrut să ajungă în siguranţă în mîinile dumneavoastră, iar Jamie a acceptat să se oprească la Hong Kong. Este o persoană de încredere, aşa cum nu găseşti des în ziua de azi. Cît despre Frances, nu vă faceţi griji, e o fată bună, credeţi-mă, se potriveşte cu Jamie şi s-a ales cu destulă avere de la foştii ei soţi. Îi lasă lui Jamie libertatea de care are nevoie pentru treburile sale — un foarte rar privilegiu în zilele noastre. Apropo, ei n-au nimic de a face cu domeniul meu de activitate, ştiu doar că eu sînt istoric pe cont propriu". Dunross ar fi zîmbit dacă n-ar fi avut în mînă scrisoarea unui mort. Scrisoarea se încheia astfel : „Jamie este specialist în domeniul geologiei marine, unul din cei mai buni din lume. Întreabă-l despre munca lui din ultimii ani, de preferat nu de faţă cu Frances — nu pentru că ea n-ar cunoaşte tot ce ştie el, dar este cam băgăreaţă. El are cîteva teorii interesante de pe urma cărora ar putea beneficia *Nobila Casă* şi eventualele dumitale proiecte. Cu salutări AMG." Dunross privi spre Kirk :

— AMG scrie că sînteţi vechi prieteni de şcoală ?

— Oh, da, eram împreună la şcoală. De fapt la internat. Apoi eu am plecat la Cambridge, iar el la Oxford. Da, noi... am păstrat legătura de-a lungul anilor, întîmplător, desigur. Îl cunoaşteţi de mult ?

— De vreo trei ani. Şi mie mi-a fost simpatic. Dar probabil nu vreţi să vorbim acum de asta.

— Oh, nu-i nimic, e-n regulă, e un şoc, fireşte, dar viaţa trebuie să meargă înainte. Dragul de Alan... e un băiat ciudat, nu-i aşa ? Cu toate hîrţoagele alea, şi cărţile

sale, cu pipa şi scrumul peste tot şi cu papucii săi (Kirk îşi privi degetele cu amărăciune). Presupun că ar trebui să spun că *a fost*. Nu mi se pare nimerit să vorbim despre el la timpul trecut, însă mă tem că aşa trebuie. Da, întotdeauna purta papuci de casă. Nu-mi amintesc să fi intrat vreodată la el în dormitor şi să nu fi purtat papuci.

— Adică vreţi să spuneţi în apartamentul lui ? Eu n-am fost niciodată acolo. Mă întîlneam întotdeauna cu el la biroul meu din Londra, deşi o dată a venit şi la Ayr (Dunross căută să-şi amintească). Nu-mi aduc aminte să fi purtat papuci, acolo.

— Ah, da, mi-a vorbit de Ayr, domnule Dunross. Da, într-adevăr mi-a vorbit. A fost... un eveniment în viaţa lui. Sînteţi... sînteţi foarte norocos că aveţi un asemenea domeniu.

— Castelul Avisyard nu este al meu, domnule Kirk, deşi este în familie de mai bine de o sută de ani. Dirk Struan l-a cumpărat pentru soţia sa şi pentru familie — o reşedinţă de vară, mai bine zis.

Ca întotdeauna, Dunross se înfioră în mod plăcut la amintirea atîtor frumuseţi : coline domoale, unduioase, lacuri, întinderi sălbatice, păduri, poieni, peste şapte mii de acri, vînat bun, din abundenţă, cu alte cuvinte Scoţia în deplina sa măreţie.

— Conform tradiţiei, tai-panul în funcţie deţine castelul Avisyard, atît timp cît este tai-pan, dar acolo se duc mai ales copiii diferitelor familii. Aceştia îl cunosc bine. Vacanţele de vară..., Crăciunul la Avisyard se înscriu într-o minunată tradiţie. Oi întregi, hălci de carne de vită se frig de Anul Nou, whisky din abundenţă, vîlvătaia focului uriaş, sunete de cimpoi. E un loc neasemuit. Mai există o fermă cu vite cu lapte, unt şi, mai presus de toate distileria de la Loch Vey ! Aş vrea să-mi petrec mai mult timp acolo — soţia mea a plecat chiar azi să facă pregătirile pentru vacanţa de Crăciun. Cunoaşteţi locurile acelea ?

— Foarte puţin, răspunse acesta cu un pronunţat accent scoţian. Cunosc mai bine partea de nord. Familia mea provine din Inverness.

— Ah, atunci trebuie să veniţi să ne vizitaţi, domnule Kirk, în perioada şederii noastre la Ayr. AMG spune în scrisoare că sînteţi geolog şi încă unul dintre cei mai buni din lume.

— Oh, el este prea amabil, adică... era prea amabil. Specialitatea mea este geologia marină. Da, cu accent spec...

Se opri brusc.

— Ce s-a întîmplat ?

— Oh, nimic, de fapt nimic, dar credeți că Frances nu va păți nimic ?

— Absolut ! Vreți să-i spun eu despre AMG ?

— Nu, am s-o fac eu, mai tîrziu. Nu, eu... dacă mă gîndesc bine... am să mă fac că nu știu c-a murit, domnule Dunross. Puteați în definitiv să nu-mi spuneți, și nu eram obligat să-i stric vacanța ! Da. Așa-i cel mai bine, nu credeți ? Kirk se mai lumină puțin. Mai tîrziu, cînd vom ajunge acasă, vom afla vestea oricum.

— Cum doriți. Spuneați adineaori.. cu accent special pe... ?

— Ah. da... pe petrografie. care implică, desigur. un vast studiu asupra rocilor, inclusiv pe interpretarea și descifrarea lor. În cadrul petrografiei, domeniul meu s-a restrîns în ultimul timp la rocile sedimentare. Am... ăă... participat, în ultimii ani, la un proiect de cercetare, în calitate de consultant în legătură cu sedimentele paleozoice, cele poroase. Da, studiul s-a axat pe rocile de pe coasta de est a Scoției. AMG credea că poate ați dori să aflați cîte ceva despre acest lucru.

— Desigur, Dunross își stăpîni curiozitatea.

Privirea lui alunecă pe pachetul de pe biroul său. Ar fi vrut să-l desfacă. Ar fi vrut să-l cheme pe Johnjohn și să se mai ocupe încă de o duzină de alte treburi presante. Mai erau atîtea de făcut și el tot nu înțelegea ce intenționase AMG de pusese *Nobila Casă* în legătură cu Kirk.

— Pare foarte interesant. spuse el. Despre ce este vorba în acest studiu ?

— Eh ? Kirk îl fixă perplex, rostind un singur cuvînt : Hidrocarburi, și la privirea nedumerită a lui Dunross, el adăugă în grabă : Hidrocarburile se găsesc numai în sedimentele de roci poroase din era paleozoică. Petrol. domnule Dunross, petrol brut.

— Oh, deci faceți explorări petroliere ?

— Oh. nu ! Era un proiect menit să stabilească posibilitatea existenței hidrocarburilor în larg, în largul coastelor Scoției. Îmi face plăcere să spun că acestea există din abundență acolo. Nu în apropiere, ci mai departe, în Ma-

rea Nordului, şi faţa trandafirie a omuleţului deveni şi mai rozalie şi îşi încruntă sprîncenele. Da, da, cred că acolo în larg, există destule zăcăminte.

Dunross rămase încă nedumerit, neexplicîndu-şi ce legătură putea el avea cu asta.

— Bine, mai cunosc şi eu cîteva lucruri în legătură cu forajul maritim, în Orientul Mijlociu, în Golful Texas, dar nu şi în Marea Nordului. Dumnezeule mare, domnule Kirk, dar marea asta este cea mai cumplită, probabil cea mai nestatornică din lume, aproape întotdeauna bîntuită de furtuni, cu valuri cît muntele. Cum poţi fora acolo ? Cum se pot asigura instalaţiile necesare, cum le-ai putea aproviziona, cum ai putea aduce petrolul la ţărm, în cisterne, chiar dacă-l vei găsi ? Şi dacă reuşeşti să-l aduci în fine pe coastă, Doamne, costul ar fi fabulos !

— Oh, da, aşa e, domnule Dunross, admise Kirk. Tot ce spuneţi dumneavoastră este foarte adevărat, dar treaba asta nu este de resortul meu, eu nu sînt comerciant, misiunea mea este doar să dau de urma nepreţuitelor, extrem de valoroaselor noastre hidrocarburi. Este pentru prima oară că ne gîndim la posibilitatea existenţei lor acolo. Fireşte, nu este decît o teorie, teoria mea — niciodată nu poţi şti cu siguranţă pînă nu te apuci să forezi — însă asta face parte din experienţa mea în domeniul interpretării seismice, ceea ce înseamnă studiul asupra undelor rezultate în urma exploziilor efectuate, iar abordarea ultimelor descoperiri a fost puţin cam neortodoxă.

Dunross asculta acum numai pe jumătate, cealaltă parte a minţii sale lucrînd încă la dezlegarea motivului pentru care AMG considera important acest lucru. Îl lăsă pe Kirk să continue un timp, apoi politicos, îl readuse la subiect.

— M-aţi convins, domnule Kirk, vă felicit. Cît mai staţi în Hong Kong ?

— Oh, doar pînă luni, apoi... plecăm spre Noua Guinee (Dunross păru pentru o clipă foarte preocupat).

— Unde anume în Noua Guinee ?

— Într-o localitate numită Sukanapura, pe coasta de nord, în partea nouă a Indoneziei. Am fost... Kirk zîmbi. Pardon, fireşte... ştiţi că preşedintele Sukarno a preluat Noua Guinee olandeză, în mai.

— Mai bine zis, furat. Dacă n-ar fi existat presiunea nechibzuită a americanilor, Noua Guinee olandeză ar mai

fi şi acum olandeză şi mult mai prosperă, cred. Pentru moment, poate că n-ar fi deloc nimerit ca dumneavoastră şi doamna Kirk să mergeţi acolo. Este foarte riscant, situaţia politică foarte instabilă, iar preşedintele Sukarno este ostil. Insurecţia de la Sarawak s-a bucurat de finanţare şi sprijin indonezian. El este foarte potrivnic vestului, întregii Malaezii şi e pro-marxist. În afară de aceasta, Sukanapura este un port blestemat, cu arşiţă veşnică şi mai cu seamă bîntuit de o sumedenie de boli care se adaugă la toate celelalte necazuri.

— Ei, nu vă faceţi griji, am o robusteţe de scoţian şi apoi, am fost invitaţi chiar de guvern.

— Părerea mea este că în momentul de faţă guvernul are o foarte slabă influenţă.

— Da, dar acolo se găsesc sedimente foarte interesante la care ei ar dori să arunc o privire. Nu trebuie să vă neliniştiţi, domnule Dunross, noi sîntem geologi, nu politicieni. Totul este aranjat — acesta a fost de fapt întregul scop al călătoriei noastre — nu vă temeţi. Deci, trebuie să plec.

— Mai este încă ce... voi da un cockteil sîmbătă între orele 19.30 — 21.00, îl informă tai-panul. Poate v-ar face plăcere să veniţi ? Am mai avea astfel prilejul să discutăm despre Noua Guinee.

— Oh, sînteţi foarte amabil. Eu... îi, ne-ar face plăcere cu adevărat. Unde va...

— Vă voi trimite o maşină. Acum, probabil doriţi s-o întîlniţi pe doamna Kirk. Nu-i voi povesti despre AMG, dacă sînteţi sigur că asta doriţi.

— Oh, da, fireşte. Bietul Alan. Discutînd despre sedimente, pentru moment l-am şi uitat. Ciudat cît de curînd uităm, nu-i aşa ?

Dunross îl expedie după nevastă-sa, dîndu-l pe mîna unui asistent şi închise uşa. Luă pachetul de la AMG şi îi rupse cu grijă sigiliul. În interior era un plic şi un alt pachet. Plicul era adresat : „Ian Dunross, personal şi confidenţial.“ Contrar celorlalte scrisori, care erau scrise de mînă, într-un mod îngrijit, aceasta era dactilografiată : „Stimate domnule Dunross. Am găsit această cale rapidă de a vă trimite prezenta scrisoare, prin bunul şi vechiul meu prieten, Jamie. Tocmai primisem nişte veşti alarmante. Mai există un canal foarte îngrijorător de scurgere

a informaţiilor privitor la securitatea noastră, şi aceasta pe undeva în sistemul nostru britanic sau american. Este foarte clar, adversarii noştri şi-au intensificat atacurile lor mascate. Unele dintre acestea m-ar putea viza pe mine, chiar şi pe dumneavoastră, de aici şi îngrijorarea mea. Pe dumneavoastră pentru că e posibil să se fi aflat despre existenţa documentelor noastre extrem de secrete. Dacă mi se va întîmpla ceva, vă rog sunaţi la telefon 871-65-65 la Geneva şi întrebaţi de doamna Riko Gresserhoff. Ea ştie că mă cheamă Hans Gresserhoff. Numele ei adevărat este Riko Anjin. Vorbeşte germana, japoneza şi engleza, puţin franceza, iar dacă mai am de ridicat ceva bani, vă rog să-i trimiteţi ei. Ea vă va da nişte documente, unele spre a fi transmise mai departe. Vă rog, transmiteţi-le personal cînd veţi putea. Aşa cum vă spuneam, rar găseşti pe cineva de încredere. În dumneavoastră am încredere. Sînteţi singurul din lumea asta care ştie de existenţa ei şi-i cunoaşte adevăratul nume. Ţineţi minte, este vital ca scrisoarea aceasta cît şi hîrtiile mele anterioare să nu încapă pe mîinile *nimănui*.

Mai întîi, iată cîteva explicaţii în legătură cu Kirk. Cred că în decurs de aproximativ zece ani, contradicţiile dintre ţările arabe se vor estompa şi îşi vor folosi adevărata lor forţă, nu direct împotriva Israelului, ci contra lumii occidentale, punîndu-ne într-o situaţie de nesuportat. Ori abandonăm Israelul, ori ne vor înfometa. Se vor folosi de petrol ca de o armă de război. Dacă vor reuşi vreodată să acţioneze în comun, o mînă de şeici şi regi de tip feudal din Arabia Saudită, Iran, Golful Persic, Irak, Libia, pot suprima după bunul lor plac aprovizionarea ţărilor occidentale şi a Japoniei cu singura materie primă ce ne este indispensabilă. Ei mai au o alternativă, chiar şi mai sofisticată să ridice preţul la cote fără precedent şi să ne blocheze economia. Pertolul constituie ultima armă a arabilor. Atît timp cît vom depinde de petrolul lor, ei sînt de neînvins. De aici interesul meu subit pentru teoria lui Kirk. Astăzi scoaterea unui baril de petrol din deşertul arab costă circa opt cenţi americani. Din Marea Nordului, pentru aducerea la mal în Scoţia a unui baril de petrol ar costa 7 dolari. Dacă petrolul arab sare de la 3 dolari, cît este în prezent un baril pe piaţa mondială, la 9... Sînt sigur că aţi priceput imediat sensul. Dintr-o dată Marea Nordului devine o imensă posibilitate şi o comoară na-

țională pentru britanici. Jamie spune că terenurile se află în partea de nord și de est a Scoției. Portul Aberdeen ar fi locul ideal pentru a duce petrolul pe coastă. Un om înțelept ar începe să construiască la Aberdeen cheuri, un centru administrativ, aeroporturi. Nu vă fie teamă de vremea rea, vor exista helicoptere care vor face legătura. Costisitor, desigur, dar viabil. În plus, dacă acceptați prezicerile mele că laburiștii vor cîștiga viitoarele alegeri, din cauza scandalului Profumo..."

Ziarele relataseră copios acest caz. Cu șase luni în urmă, mai exact în martie, secretarul de stat pentru problemele de apărare, John Profumo, nega oficial că ar fi avut vreodată legături amoroase cu o fată de moravuri ușoare, pe nume Christine Keeller, una din multele fete propulsate rapid în lumea afacerilor internaționale, împreună cu proxenetul lor Stephen Ward — pînă atunci doar un binecunoscut osteopat din înalta societate londoneză. Zvonuri nefondate începuseră să circule potrivit cărora fata ar fi avut legături cu unul din atașații militari sovietici, binecunoscut agent KGB, comandantul Evghenii Ivanov, rechemat în Rusia, în decembrire trecut. În urma tărăboiului care a urmat, Profumo a demisionat, iar Stephen Ward s-a sinucis.

„E ciudat că afacerea a fost dezvăluită presei în momentul cel mai propice pentru sovietici, continuă Grant. Nu am încă dovezi, dar după părerea mea, nu este doar o coincidență. Aduceți-vă aminte că doctrina sovietică este tocmai fărîmițarea țărilor — Coreea de Nord și de Sud, Germania de Est și cea de Vest, și așa mai departe — lăsîndu-și apoi slugile îndoctrinate să facă treaba în continuare. Prin urmare, cred că socialiștii pro-sovietici vor contribui la fragmentarea Marii Britanii, în mai multe state : Anglia, Scoția, Țara Galilor, Sudul și Nordul Irlandei (uitați-vă la Republica Irlanda și Irlanda de Nord... care constituie deja pentru sovietici un teren propice pentru o diversiune). Și-acum în legătură cu planul meu nr. 1, de necesitate, pe care îl sugerez *Nobilei Case* : prudență față de Anglia și concentrare asupra Scoției ca bază de lansare. *Petrolul din Marea Nordului va pune pe deplin Scoția pe picioarele ei.* Populația este mică, dar dîrză și patriotă. Ca entitate, Scoția ar trebui acum să fie practică, să exporte masiv petrol, ceea ce ar

face-o de neînvins. O Scoţie puternică ar putea avea eventual o importanţă decisivă să ajute o Anglie şovăielnică... sărmana noastră ţară, domnule Dunross! Tare mă tem pentru Anglia. Poate că aceasta este o altă teorie de-a mea care mă frămîntă demult. Dar Scoţia, Aberdeen, trebuie evaluate în noua lumină a valorii Mării Nordului."

E ridicol! explodă Dunross, şi se opri pentru moment, din citit, frămîntat de gînduri, apoi îşi spuse: Nu lua foc cînd nici nu-i apăsat trăgaciul! AMG o ia razna cîteodată, e înclinat spre exagerări, fiind un imperialist de extremă dreaptă care vedea cîte 15 *roşii* după fiecare copac, dar ce spunea el aici ar putea fi foarte posibil, iar dacă este posibil, atunci trebuie analizat. Dacă ar interveni o criză mondială a petrolului, iar noi am fi pregătiţi, am putea face o avere, îşi spuse el şi, emoţia îi spori vizibil. Ar fi lesne de cumpărat acum la Aberdeen, de pus la punct o retragere din Londra, fără să dărîmi totul, căci Edinbourghul dispune de toate binefacerile lumii moderne: bănci, linii de comunicaţii, porturi, aeroporturi, de care am avea nevoie pentru a opera cu eficacitate. Scoţia pentru scoţieni, cu un export masiv de petrol? Foarte posibil, însă nu singură, ci în interiorul unei puternice Britanii. Dar dacă cercurile comerciale şi financiare ale Londrei, Parlamentul şi *Banca Angliei* vor deveni de stînga... Părul i se zbîrli la gîndul că Marea Britanie ar putea fi îngropată în linţoliul socialismului aripei stîngi. Ce se va întîmpla cu Robin Grey, sau cu Julian Broadhurst la putere? se întrebă el înfiorat. De bună seamă, ei ar naţionaliza totul, ar monopoliza petrolul din Marea Nordului, dacă s-ar găsi, şi ar institui blocada asupra Hong Kongului — doar au spus că o vor face. Se strădui să îndepărteze gîndul acesta pentru mai tîrziu, întoarse pagina şi citi mai departe

„Apoi am identificat trei din agenţii tăi de la *Sevrin*. Informaţia a costat ceva — poate voi mai avea nevoie de nişte bani, înainte de Crăciun — dar încă nu ştiu cu exactitate (încerc imediat să mai verific şi pe alte canale, cunoscînd ce importanţă reprezintă pentru dumneavoastră). Agenţii ar putea fi: Jason Plumm, de la compania numită *Asian Properties*, Lionel Tuke, de la compania de telefoane şi Jacques deVille, de la *Struan*..."

— Imposibil ! izbucni Dunross cu voce tare. AMG a înnebunit. Plumm... este imposibil. la fel şi Jacques, absolut imposibil. Nu se poate ca ei să...

Telefonul personal începu să sune. Ridică automat receptorul

— Da ?

— Aici este operatorul transcontinental. Domnul Dunross este căutat.

— Cine-l cheamă, te rog ? sări el ca ars.

— Acceptă domnul Dunross un apel cu taxă inversă din Sydney — Australia, de la domnul Duncan Dunross ?

Inima tai-panului tresări.

— Desigur ! Alo, Duncan... Duncan ?

— Tată ?

— Alo, fiule, eşti bine ?

— Oh, da, sir, perfect ! auzindu-şi fiul, neliniştea i se risipi. Îmi pare rău, tată, că te chem în timpul zilei, dar la avionul de luni nu mai sînt locuri şi...

— La naiba, băiete, dar ai rezervarea confirmată. Voi...

— Nu, tată, mulţumesc, e-n regulă. Voi veni cu unul mai devreme. Vin cu zborul nr. 6 al Companiei Singapore, care soseşte la Hong Kong la prînz. Nu te osteni să mă întîmpini. Voi lua un taxi şi...

— Uită-te după maşină, Duncan, Lee Choy va fi acolo, dar înainte de a merge acasă, treci pe la mine pe la birou. Ei ?

— Bine, mi-am vizat biletele şi am încheiat totul aici.

Dunross desluşi o nuanţă de mîndrie în glasul fiului său şi asta îi încălzi inima.

— Bine ai făcut. Apropo, vărul Linbar va sosi mîine cu Quantas, la orele 20, ora noastră. Şi el va sta la noi (*Struan* avusese o firmă în Sidney din 1900 şi un birou permanent din anii '80. Cotoroanţa Struan se asociase cu un bogătaş pe nume Bill Scragger, iar compania fusese înfloritoare pînă în luna noiembrie a anului marelui crah din 1929). Cum a fost în vacanţă ? îl întrebă el.

— Oh, formidabil ! Da, formidabil, aş dori să mă întorc şi la anul. Am cunoscut o fată trăznet, tată.

— Oh ? Dunross zîmbi numai pe jumătate.

Cealaltă jumătate din el era cufundată în coşmarul posibil, acela că Jacques ar fi un trădător, şi dacă era

așa, făcînd parte din *Sevrin*, el era acela care îi furnizase lui Linc Bartlett unele din cele mai intime secrete ale lor. Nu, nu putea fi Jacques. Nu avea cum să știe despre depozitele noastre bancare. Cine putea avea cunoștință despre acestea ? Cine...

— Tată ?

— Da, Duncan ?

Simți ezitarea din glasul băiatului, apoi fiul îl întrebă într-un suflet, încercînd să pară mai matur.

— Poate un băiat să aibă o prietenă puțin mai mare decît el ?

Dunross zîmbi cu blîndețe și încercă să alunge gîndul... Fiul său nu avea decît 15 ani, dar își aduse aminte de Jade Eleganta, cînd el însuși nu avea mai mult de 15 ani, firește ceva mai bărbat decît Duncan. Poate nu e chiar așa, gîndi el în mod sincer. Duncan este înalt și încă în creștere, aproape un bărbat. Nu eu am fost acela care m-am îndrăgostit lulea de ea în acel an, și în anul următor, și nu eram eu acela care eram gata să mor după ce ea s-a făcut nevăzută ?

— Ei bine, îi zise el, vorbind de la egal la egal, depinde cine este fata, ce vîrstă are băiatul și ce vîrstă are fata ?

— Oh, interveni o pauză lungă. Ea are 18 ani.

Dunross răsuflă ușurat. Asta înseamnă că este destul de mare și cunoaște lucrurile mai bine, gîndi el.

— Aș spune că e perfect, îl liniști el pe Duncan, mai cu seamă, dacă respectivul are aproape 16 ani, e înalt, puternic și introdus în tainele vieții.

— Oh, eu, eu nu am... Oh, eu nu aș....

— N-am spus-o ca o critică, flăcăule, ci doar ți-am răspuns la întrebare. Un bărbat trebuie să fie atent în lumea asta, iar partenera trebuie aleasă cu grijă. Unde ai întîlnit-o ?

— La fermă. O cheamă Sheila.

Dunross își stăpîni un zîmbet. Fetele din Australia sînt toate Sheila, așa cum în Anglia vrăbiile sînt vrăbii.

E un nume drăguț, îi spuse el. Sheila și mai cum ?

— Sheila Scragger. Nepoata bătrînului domn Tom și a venit din Anglia aici în vizită. Se pregătește să devină infirmieră la Spitalul Guy. Se poartă extraordinar cu mine, și la Paldoon e extraordinar. Nu pot să-ți mul-

țumesc îndeajuns tată pentru că mi-ai aranjat o vacanță atît de minunată.

Paldoon, ferma sau „stațiunea“ Scragger, așa cum se numea în Australia, era singura proprietate pe care reușiseră s-o salveze din marea criză. Paldoon se afla la 500 de mile spre sud-vest de Sydney, în apropiere de rîul Murray, în regiunea culturilor de orez ale Australiei, 600.000 de acri — 30.000 de oi, 2.000 de acri de grîu și 1.000 capete de vite, fiind deci cel mai potrivit loc pentru vacanța unui tînăr ; cît e ziua de mare, muncă din zori pînă la asfințit, gonind pe șaua calului după turme de oi și cirezi de vite, 20.000 de mile în orice direcție fără să dai încă de hotarele proprietății...

— Transmite-i lui Tom Scragger salutările mele și dă-i o sticlă de whisky înainte de plecare.

— O, i-am trimis o ladă. N-am făcut bine ? Dunross zîmbi.

— Bine, flăcăiașule. o sticlă făcea tot atît de mult, însă o ladă e perfect. Cheamă-mă dacă intervine vreo schimbare a zborului. Oh, apropo, mama și Glenna au plecat azi la Londra cu mătușa Kathy, așa încît va trebui să te întorci la școală singur, și...

— Oh, dar e grozav, tată ! făcu fiul bucuros. La urma urmei sînt bărbat acum și ca mîine intru la universitate.

— Da, da, ești. O ușoară tristețe îl cuprinse pe Dunross, pe cînd stătea în mînă cu scrisoarea lui AMG, de care aproape că uitase.

— Cum stai cu banii ?

— Oh, bine, n-am cheltuit aproape nimic la fermă, numai pe o bere sau două. Tată, să nu-i spui nimic mamei de prietena mea.

— Bine. Nici lui Adryon, nu ? îl completă el imediat, și inima i se strînse la gîndul că o știa pe Adryon împreună cu Martin Haply și îi văzuse plecînd mînă-n mînă. Ar trebui să-i spui tu însuți lui Adryon.

— Ah, așa e, am și uitat de ea. Ce mai face ?

— E bine, zise Dunross, impunîndu-și să fie înțelept, să nu-i pese și să se convingă singur că așa era foarte normal la băieți și fete, tocmai pentru că existau băieți și fete (Da, dar Isuse, ce greu este să fii tată !). Bine, Duncan, pe luni, atunci. Mulțumesc pentru telefon.

— Bine tată, și să știi că Sheila m-a condus la Sydney cu mașina. Ea... rămîne pentru weekend cu prietenii

şi mă va conduce şi la plecare. Diseară mergem la cinema. Ai văzut „Lawrence of Arabia" ?

— Da, tocmai l-au adus şi la Hong Kong. O să-ţi placă.

— Oh, minunat. La revedere, tată, mă grăbesc. Te iubesc !

— Şi eu te iubesc, îi spuse el, însă legătura fusese deja întreruptă.

Ce noroc am eu cu familia mea, cu soţia şi copiii, gîndi Dunross şi adăugă îndată : Te rog, Doamne, fă să nu li se întîmple nimic ! Cu un efort privi din nou la scrisoare. E imposibil ca Jason Plum sau Jacques să fie spioni comunişti, îşi spuse el. Nimic din ce-au spus sau au făcut n-ar fi dat vreodată de bănuit. Lionel Tuke ? Nu, nici el. L-am cunoscut întîmplător, un tip urît, nepopular, închis, dar este în echipa de cricket, membru al Clubului hipic şi se află pe aici cam din anii treizeci. N-a fost chiar el deţinut la Stanley între anii '42—'45 ? El poate, dar ceilalţi doi ? Imposibil ! Regret că AMG a murit. L-aş fi chemat chiar acum să mă lămurească cum este cu Jacques şi... Mai întîi termină scrisoarea, apoi analizeaz-o pe probleme, îşi spuse el. Fii corect, fii eficace. Bunule Dumnezeu ! Duncan şi o sheilă de 18 ani ! Mulţumesc lui Dumnezeu că n-a fost mezina lui Tom Scragger. Cîţi ani să aibă Priscilla acum ? Paisprezece, drăguţă, bine făcută şi maturizată sexual mai devreme. Oftă. Mă întreb dacă eu aş face pentru Duncan ce a făcut pentru mine Chen-Chen ! Şi scrisoarea continuă astfel... „După cum spuneam, nu sînt foarte sigur, însă sursa mea este de obicei impecabilă. Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar războiul spionajului a început să se încingă din clipa în care l-am descoperit şi l-am prins pe Blake. Vassal — funcţionar la serviciul de cifru al Amiralităţii — iar Philby, Burgess şi Maclean, toţi fugiţi din ţară, dar mai tîrziu apăruţi la Moscova. Ne aşteptăm ca spionajul să se intensifice spectaculos în Asia (am fost în măsură să-l identificăm pe Skripov, primul secretar de la Ambasada Sovietică la Canberra şi l-am expulzat în februarie. Aceasta a avut ca rezultat anihilarea filierei australiene, care era, cred, conectată la reţeaua *Sevrin* şi implicată în Borneo şi Indonezia).

Lumea liberă este infestată de „roșii“. MI-5 și MI-6 sînt corupte. Chiar și CIA. În timp ce noi pluteam într-o senină naivitate și încredere, adversarii noștri realizau, cu un ceas mai devreme, că viitorul echilibru va depinde de puterea economică și de forța militară, și astfel și-au pus în gînd să obțină — să fure — secretele noastre industriale. În mod ciudat, mass-media lumii noastre libere a eșuat în mod lamentabil în a evidenția faptul că tot avansul sovietic s-a bazat de la bun început pe una din invențiile și tehnicile noastre furate, și că, fără masivul nostru ajutor financiar, mereu în creștere și creditele pentru cumpărarea de grîne și tehnologie, ar fi murit de foame și nu și-ar fi putut aproviziona și reaproviziona întreaga lor infrastructură industrial-militară care menține imperiul și poporul în robie.

Vă recomand să vă folosiți contactele cu China și să le consolidați în continuare. Sovieticii văd în China, tot mai mult, inamicul lor numărul unu. De asemenea, în mod straniu, ei nu par a mai avea acea teamă paranoică de SUA, care în prezent sînt, fără îndoială, cea mai mare putere militară și economică din lume. Deși China este slabă, atît din punct de vedere economic cît și militar, cu excepția numărului de soldați disponibili și nu prezintă cu adevărat o amenințare militară pentru ei, chiar și așa, îi înspăimîntă. Unul din motive este lunga graniță de cinci mii de mile pe care o au în comun, un altul, ar fi vinovăția națională a Rusiei sovietice de a fi înghițit vaste întinderi ale teritoriului istoric chinez de-a lungul secolelor. Încă un motiv ar fi buna cunoaștere a poporului chinez, un popor răbdător, dar cu memorie bună: Într-o zi, China își va lua înapoi teritoriile. Și le-a luat întotdeauna, atunci cînd din punct de vedere militar a fost posibil. Am subliniat în repetate rînduri că piatra de temelie a politicii sovietice (imperialiste) este să izoleze și să fărîmițeze China, pentru a o menține slabă. Marea gogoriță a lor este o alianță tripartită între China, Japonia și SUA. *Nobila Casă* ar trebui să lucreze în această direcție. (De asemenea, o Piață Comună între SUA, Mexico și Canada, este cu totul esențială, după părerea mea, pentru un continent american stabil). Pe unde în altă parte decît prin Hong Kong — și deci prin mîinile dumneavoastră — s-ar putea scurge către China toată această avuție ?

Să ne întoarcem la *Sevrin* : mi-am asumat un mare risc şi am abordat pe cel mai de preţ element al nostru, în chiar inima ultrasecretului Departament 5 al KGB. Am aflat imediat că identitatea lui *Arthur*, şeful societăţii, este considerată secret de importanţă deosebită, neputînd să aflu mai mult. Singurul indiciu care mi s-a dat a fost că acesta este englez şi că una din iniţialele sale este R. Mă tem că nu ajungem prea departe doar cu atît.

În aşteptarea revederii, amintiţi-vă că hîrtiile mele nu trebuie să încapă în mîinile nimănui. Cu salutări, AMG."

Dunross introduse în memorie numărul de telefon din Geneva, îl codifică în agenda sa de adrese şi aprinse un chibrit. Urmări hîrtia scrisorii cum se răsuceşte şi începe să ardă.

R ! Robert — Ralph — Richard — Robin — Roy — Roger — Rex — Rupert — Red — Rodney şi din nou îndărăt la Roger. Şi Robert. Robert Armstrong sau Roger Crosse sau — sau cine ? Dumnezeule Sfinte, gîndi Dunross, simţindu-se vlăguit.

— Geneva 871—65—65, ceru pe telefonul lui personal.

Îl cuprinse oboseala. Avusese un somn agitat, în care coşmarurile îl purtaseră din nou în răbzoi, în carlinga sa în flăcări, simţise miros de ars în nări, apoi se trezise înfrigurat, ascultînd ropotul ploii. Se sculase din pat uşor, în vreme ce Penn dormea încă buştean. Marea Casă era cufundată în tăcere, numai Ah Tat, ca de obicei, îl aştepta cu ceaiul pregătit. Apoi pe drum, alergase toată ziua, înconjurat de duşmani şi aflînd numai veşti proaste. Sărmanul John Chen, îl compătimi el, făcînd un efort să-şi alunge oboseala. Poate voi putea să trag un pui de somn între cinci şi şase. În noaptea asta am nevoie de un cap limpede. Operatorul îi făcu legătura şi auzi sunînd.

— Ja ? răspunse o voce plăcută.

— *Hier ist* Herr Dunross *im* Hong Kong. Frau Gresserhoff *bitte*, ceru el într-o germană corectă.

— Oh ! Urmă o pauză lungă. *Ich bin* Frau Gresserhoff. Tai-pan ?

— *Ah so desu ! Ohayo gozaimasu. Anata wo Anjin Riko-san ?* întrebă el, cu desăvîrşitul său accent japonez. Bună dimineaţa. Vă mai numiţi şi Riko Anjin ?

— *Hai, hai, dozo. Ah, nihongo wa jotzu desu.* Da. Oh, vorbiţi japoneza foarte bine.

— *Iye, sukoshi, gomen nasai.* Nu, regret, doar puţin (în cadrul pregătirii sale, el petrecuse doi ani la sediul lor din Tokyo). Ah, îmi pare atît de rău, continuă el în japoneză, dar telefonez în legătură cu domnul Gresserhoff. Aţi auzit vestea ?

— Da, şi el simţi tristeţea din glas. Da, am aflat luni.

— Chiar adineaori am primit o scrisoare de la el. Spunea că aveţi ceva pentru mine. Da ? întrebă el cu prudenţă.

— Da, tai-pan.

— Ar exista cumva posibilitatea să mi le aduceţi aici ? Regret nespus, dar eu nu pot veni acolo.

— Da, desigur, acceptă ea după o clipă de şovăială. Vorbea o japoneză melodioasă şi plăcută. Cînd să vin ?

— Cît mai curînd posibil. Dacă veţi merge la biroul nostru din Avenue Bern, în circa două ore, pe la amiază, veţi găsi acolo biletele şi banii necesari. Cred că există un zbor elveţian care pleacă azi după-amiază — dacă ar fi posibil.

Din nou îi intui ezitarea. Aşteptă răbdător. Scrisoarea lui AMG se consuma încet în scrumieră.

— Da, răspunse ea în cele din urmă. Ar fi posibil.

— Voi lua toate măsurile de siguranţă pentru dumneavoastră. Vreţi să fiţi însoţită de cineva ?

— O, nu, mulţumesc, zise ea, dar atît de încet încît fu obligat să-şi astupe cealaltă ureche pentru a auzi mai bine. Scuze pentru tot deranjul pricinuit. Mă pot descurca singură.

— Nu e nici un deranj, spuse el, făcîndu-i plăcere că japoneza lui era curgătoare. Vă rog veniţi la prînz la mine la birou... Apropo, vremea aici este caldă şi umedă. Iertaţi-mă că nu v-am întrebat despre paşaport, este elveţian sau japonez ? Şi sub ce nume călătoriţi ? O pauză şi mai lungă urmă.

— Aş dori... cred că ar trebui... va fi elveţian şi călătoresc sub numele de Riko Gresserhoff.

— Mulţumesc, doamnă Gresserhoff. Aştept să vă văd. *Kiyoskette*, încheie el. Călătorie bună !

Îngîndurat, puse receptorul în furcă. Ultima rămășiță a scrisorii lui AMG se răsuci mistuindu-se într-o spirală de fum care se pierdu în văzduh. Cu grijă, luă scrumul, și îl fărîmiță pînă ce se prefăcu în pulbere.

Ei, și acum, să vedem ce e cu Jacques ?

8

Ora 17.45.

Jacques deVille urcă cu un mers sfîrșit treptele de marmoră ale Hotelului Mandarin, spre mezanin, unde era înghesuială, lume multă care servea ceaiul. Își scoase impermeabilul, își croi drum prin îmbulzeală, simțindu-se brusc foarte bătrîn. Mai înainte discutase cu soția lui, Susanne, aflată la Nisa. Specialistul din Paris o mai examinase o dată pe Avril și declarase că, intern, s-ar putea să nu fie atît de rău accidentată cum păruse la început. „Ne sfătuiește să avem răbdare, îi spusese ea în franceza ei foarte pariziană. Dar, Doamne sfinte, cum să avem atîta răbdare ? Bietul copil e distrus și își pierde mințile. Nu îngaimă mereu decît un singur lucru Eu eram la volan, mamă, eu, și din vina mea a murit Borge, dacă eu nu... Cheri, tare mi-e teamă pentru viața ei". „Știe că... că de-acum... intern e așa cum e ?" „Nu, deocamdată nu i-a spus nimeni nimic. Și medicul insistă să nu afle pînă cînd nu va fi în afară de orice pericol". După care Susanne începuse să plîngă. Chinuindu-se și el de moarte, încercase s-o liniștească cum se pricepuse mai bine și-i spusese că o s-o cheme din nou peste o oră. Cumpănise o vreme ce să facă, după care își pusese lucrurile la punct și plecase de la birou, venind aici. Telefonul public de lîngă standul de ziare era ocupat, așa că luase un ziar de după-amiază, parcursese titlurile. Douăzeci de morți într-o lunecare de teren la Aberdeen... ploile continuă... marea cursă hipică de sîmbătă va fi amînată ?... Kennedy îi avertizează pe ruși să nu intervină în Vietnam... Tratatul de interzicere a experiențe-

lor atomice semnat la Moskova de Dean Rusk, Andrei Gromîko şi sir Alec Douglas-Home, respins de Franţa şi China... comuniştii din Malaiezia au pornit ofensiva... al doilea fiu al lui Kennedy, născut prematur, a murit... continuă urmărirea banditilor implicaţi în marele jaf al trenului poştal din Anglia... scandalul Profumo aduce daune partidului conservator...

— Iertaţi-mă, sir, aşteptaţi să daţi un telefon ? îl întrebă o americancă din spatele lui.

— Da, mulţumesc, iertare ! N-am băgat de seamă că era liber.

Şi intră în cabină, închise uşa, introduse o monedă şi formă un număr. La celălalt capăt se auzi telefonul sunînd. Simţi că devine şi mai nervos.

— Da ?

— Cu domnul Lop-*sing*, vă rog, spuse el încă nesigur dacă era vocea la care se aştepta.

— Aici nu e nici un domn Lop-*ting*. Îmi pare rău, aţi format un număr greşit.

— Doresc să las un mesaj, spuse el, uşurat cînd recunoscu vocea lui Suslev.

— Nu e numărul acesta. Mai uitaţi-vă în cartea de telefon.

După ce schimbul de parole se încheie, el vru să continue :

— Iertare că v-am...

— De la ce telefon telefonezi ? fu el întrerupt brutal.

Îi spuse numărul.

— E vorba de o cabină telefonică ?

— Da.

În aceeaşi secundă legătura se întrerupse. Cînd puse receptorul în furcă simţi brusc cum i se umezesc palmele. Numărul de telefon al lui Suslev nu trebuia folosit decît în caz de forţă majoră. Dar acum nu era un caz de forţă majoră ! Se uită prostit la telefon.

— Iertaţi-mă, domnule, i se adresă americanca din nou prin uşa de sticlă. Pot să dau şi eu un telefon ? Termin într-un minut.

— Ah, da... ăăă... eu termin într-o secundă, îi replică Jacques enervat, mai ales cînd îi văzu şi pe ceilalţi trei chinezi aşteptînd răbdători la rînd, dar uitîndu-se urît

la el. O secundă vă mai rog să îngăduiţi ! închise uşa, pe spinare îi curgea sudoarea, aşteptă, aşteptă, apoi brusc telefonul sună. Alo !

— Spune care-i urgenţa !

— Am... am primit o veste de la Nisa ! şi cu multă grijă îi relată discuţia avută cu nevastă-sa, fără să pomenească nici un nume. Plec într-acolo cu un avion în seara asta, şi am socotit că e mai bine să vă spun chiar eu personal...

— Nu, în seara asta nu se poate, reţine-ţi un bilet pentru mîine.

Jacques simţi ca şi cum lumea s-ar fi prăbuşit sub el.

— Am discutat şi cu tai-panul acum cîteva minute şi mi-a spus că e de acord să plec în noaptea asta. Şi am şi reţinut bilet. În trei zile sînt înapoi, cînd am auzit-o la telefon mi s-a părut distrusă. Nu credeţi...

— Nu ! şi Suslev continuă pe un ton mai tăios. Am să te sun eu în seara asta cum ne-am înţeles. Şi restul lucrurilor pot să mai aştepte. Nu mai folosi numărul ăsta de telefon decît dacă într-adevăr e un caz de extremă urgenţă.

Jacques deschise gura să spună ceva, dar legătura se întrerupsese. Simţi mînia celuilalt. Dar e o situaţie de extremă urgenţă, îşi spuse el înfuriat, şi se apucă să formeze din nou numărul. Susanne are nevoie de mine, la fel şi Avril. Iar tai-panul a fost în totul de acord : „Te-ai gîndit foarte bine, Jacques, îi spusese Dunross pe loc. Şi stai acolo cît e nevoie. Andrew te poate înlocui foarte bine." Şi acum... *merde*, ce naiba mă fac ? Nu Suslev e stăpînul meu ! Şi deVille nu formă numărul mai departe, simţi sudoarea rece în spate, puse receptorul în furcă.

— Sir, aţi terminat ? îi strigă americanca zîmbindu-i insistent, o femeie în jur de cincizeci de ani, cu un păr albăstrui, cum era moda. Uitaţi ce coadă s-a format !

— Iertare... şi se chinui să deschidă uşa.

— Sir, v-aţi uitat nişte hîrtii ! îi atrase ea atenţia plină de solicitudine.

— Ah, vă mulţumesc ! şi Jacques deVille întinse mîna, luă hîrtiile şi ieşi amărît afară.

În aceeaşi clipă toţi chinezii care aşteptau, trei bărbaţi şi o femeie, se repeziră în faţă, împingîndu-l cu

coatele la o parte şi pe el şi pe americancă, o matroană solidă ajunse la uşă prima, o trînti în urma ei, ceilalţi se aşezară iar la coadă.

— Hei, era rîndul meu! se revoltă americanca, dar nimeni nu-i luă în seama protestele, decît doar cît s-o mai spurce o dată pomenindu-i de toate ale ei şi ale strămoşilor ei pe rînd, fără nici o fereală.

Suslev stătea în picioare într-un apartament modest din Kowloon, refugiul în caz de nevoie al lui Arthur, inima încă îi bătea să-i spargă pieptul după alarma acelui telefon neaşteptat. În încăpere dăinuia un iz de mucegai, de murdar, de bucătărie veche. Rămăsese cu ochii pironiţi pe telefon, furios nevoie mare pe Jacques deVille. Căcat nenorocit! Jacques a început să devină o problemă ce trebuie rezolvată iute. În seara asta am să-i spun lui Arthur să vedem ce putem face cu el. Cu cît mai repede cu atît mai bine. Şi cu cît te linişteşti mai repede cu atît mai bine! îşi spuse el. Oamenii furioşi fac greşeli! Înfrînge-ţi furia! Şi cu un efort de voinţă reuşi să şi-o domine, după care ieşi pe palierul de pe care se coşcovea tencuiala, închise uşa în urma lui cu cheia. Cu o altă cheie, deschise uşa lui Ginny Fu, apartamentul alăturat.

— Vreu vodcă? îl întrebă ea, zîmbindu-i îmbietor.

— Mda.

Îi zîmbi, încîntat s-o vadă. Fata stătea cu picioarele încrucişate pe o canapea şi se putea spune că era toată învăluită numai în zîmbet dacă zîmbetul îi putea sluji de veşmînt. Cînd sunase telefonul prima oară, tocmai se sărutau şi ei. În apartamentul ei erau două telefoane, unul al ei, şi altul secret, ascuns într-un dulap, la care nu răspundea decît el. Arthur îi spusese că era o treabă sigură, neînregistrat nicăieri şi deci imposibil de ascultat. Dar chiar şi aşa, Suslev se folosea de telefonul din celălalt aprtament, telefonul pentru cazuri de alertă. Jacques, *materiebiot!* îl înjură el ruseşte în gînd, încă supărat de ţîrîitul enervant al telefonului neaşteptat.

— Beai, tavariş, îi spuse Ginny, întinzîndu-i paharul. Apoi, beai şi la eu!

El îi zîmbi, luă paharul cu vodcă şi trecu cu mîna peste şoldul ispititor.

— Ginny, *golubuşka*, eşti o fată minunată.

— Să ştie că da ! Cel mai buna fata pentru la tine ! şi se întinse şi începu să se joace cu lobul urechii lui. Şi acum face hîţ-hîţ ?

— De ce nu ?

El sorbi alene din lichidul acela ca focul, dorind parcă să-şi prelungească plăcerea, mîinile ei mici şi harnice se apucară să-i descheie cămaşa, o opri la un moment dat ca s-o sărute, ea îi răspunse cum se cuvine.

— Aşteptam pina hainele jos, heya ? rîse ea de el.

— Săptămîna viitoare plec, ei ? îi spuse el strîngîn-d-o ca un urs în braţe. Ce-ai zice să vii cu mine ? Ştii, vacanţa aia pe care ţi-am tot promis-o !

— Da ? Chiar adevăr ? şi-i zîmbi cu toată fiinţa. Chind ? Chind ? Tu nu glumeşte la mine ?

— Poţi veni cu mine, sigur. O să ne oprim la Manila, prima escală-i la Manila, apoi o luăm spre nord, şi peste o lună sîntem înapoi aici.

— Ah, chiar luna intreaga ? Ah, Gregy ! şi-l strînse în braţe din toate puterile ei. Eu fie cel mai bun fata la capitan din tot China.

— Da, bineînţeles că ai să fii !

— Chind plece la noi ?

— Săptămîna viitoare. O să-ţi spun eu.

— Bun, eu miine merghe la pasport ia...

— Ginny, nu-i nevoie de paşaport. Ţie n-au să-ţi dea paşaport niciodată. Tîmpiţii ăia, *vibliodok*, o să te ţină aici. N-o să-ţi dea drumul să vii cu mine... nu, golubuşca, poliţiştii ăia jegoşi n-au să-ţi dea ei niciodată drumul sa vii cu mine.

— Atunci eu ce facem, heya !

— Te iau clandestin la bord într-o ladă ! şi începu să rîdă cu hohote. Sau poate pe un covor fermecat. Ce zici ?

Se uită la el cu ochii ei negri şi mari, plini de neli-nişte.

— Da tu adevăr iei la mine ? Adevăr ? Una luna pe barca la tine, heya ?

— Cel puţin o lună. Dar să nu spui nimic la nimeni. Poliţia e pe urmele mele tot timpul şi dacă află, n-o să mai poţi veni cu mine. Pricepi ?

— Toţi zei martor la mine eu nu spune una vorba, nici la mama al meu, se jură Ginny cu convingere, apoi îl luă din nou în braţe, nemaipomenit de fericită. Eeeee, ca iubita la capitan, eu chiştighe mult cinste la obraz al meu ! şi rîse, continuînd să-l dezbrace. Si eu dam la tine tot distracţia, cel mai bun distracţia !

Şi se apucă să-l lucreze cu desăvîrşit meşteşug, cu degetele şi buzele, mîngîindu-l şi aţîţîndu-l, frecîndu-se de el, stîrnindu-l pînă cînd el începu să geamă şi ajunse una cu zeii în marea descătuşare a Norilor şi Ploii. Dar mîinile şi buzele ei nu-l slăbiră în continuare, pînă cînd nu-l stoarseră şi de ultima picătură de plăcere. Abia atunci se opri şi se culcuşi în el, ascultîndu-i suflarea adîncă, foarte mulţumită că îşi împlinise treaba aşa cum trebuia. Ea nu ajunsese să se bucure de Nori şi Ploaie, deşi se prefăcuse că trecuse prin clipele acelea de mai multe ori, doar pentru a-i spori lui plăcerea. Numai de două ori de cînd împărţeau ei perna împreună atinsese şi ea zenitul şi de ambele dăţi fusese beată şi apoi nu mai fusese sigură dacă i se întîmplase minunea sau nu. Nu atinsese zenitul de fiecare dată decît cu Tok Bucătarul de Sanvişuri din tura de noapte de la *Victoria şi Albert.* Zeii să-mi binecuvînteze norocul, se gîndi ea fericită. Cu o lună de vacanţă şi cu banii în plus pe care o să mi-i dea Gregor, cu puţin *joss*, dacă mai stau încă un an cu el, o să avem bani destui ca să deschidem propriul nostru restaurant, iar eu o să pot atunci să nasc băieţi şi să am şi nepoţi apoi, şi să ajung una cu zeii de fericită. Ah, ce fericită sînt !

Era foarte obosită, fiindcă trebuise să trudească din greu, se vîrî şi mai tare în el, închise ochii, îi plăcea bărbatul acela de lîngă ea, mulţumi zeilor pentru că o ajutaseră să treacă peste faptul că individul era atît de mare în toate, şi că avea o piele albă, ca de broască şi cam puţea. Mulţumesc tuturor zeilor, se gîndi ea fericită, şi lunecă în somn.

Suslev nu dormea. Doar moţăia, cu mintea şi trupul împăcate. Avusese parte de o zi bună, şi foarte puţin foarte rea ! După întîlnirea cu Crosse de la hipodrom, se întorsese la nava lui, îngrozit că s-ar putea să existe

vreun canal de scurgere a informaţiei pe *Ivanov*. Codifică repede informaţiile de la Crosse privitoare la acţiunea *Manevra*, şi celelalte informaţii şi le transmise din cabina lui în care nu pătrundea nimeni. Mesajele primite îi aduceau la cunoştinţă că Voranski nu va fi înlocuit pînă la voiajul următor al lui *Sovieţki Ivanov*, că expertul în substanţe psihice, Koronski, este disponibil şi că va sosi de la Bankok în douăsprezece ceasuri de la primul apel, iar el, Suslev, trebuia să preia comanda reţelei *Sevrin* şi să trateze direct cu Arthur „Să nu care cumva să nu reuşeşti a pune mîna pe dosarele AMG". Şi îşi aminti şi acum ce fiori îl trecuseră cînd citise „să nu care cumva să nu reuşeşti". Avusese atîtea succese şi eşecuri foarte puţine, dar numai eşecurile erau memorabile. Unde era pe navă fisura aia prin care se scurgea informaţia ? Cine în afară de mine a mai citit raportul acela al lui AMG ? Numai Dimitri Metkin, adjunctul meu. Nu se poate să fie el. Fisura trebuie să fie altundeva. Cît de mult să mă încred în Crosse. Nu prea mult, dar cu siguranţă individu-i cel mai nepreţuit pion pe care-l avem noi în lagărul capitalist din Asia, şi trebuie protejat cu orice preţ !

Îi plăcea s-o simtă pe fata aceea lipită de el. Respira încet, din cînd în cînd tresărea uşor, sînii i se ridicau şi se lăsau ritmic. Pe uşa deschisă văzu vechiul ceas pus într-o nişă pe unul din rafturile murdare ale bucătăriei, printre sticle pe jumătate goale, cutii. Bucătăria era de fapt amenajată într-un ungher al sufrageriei, în dormitor nu exista decît un pat imens care umplea aproape toată încăperea. El îi cumpărase patul acela cînd se încurcase cu ea prima oară, în urmă cu doi, trei ani. Un pat bun, moale, nu prea moale totuşi, o schimbare binevenită după cuşeta lui de pe vapor. Şi Ginny era binevenită. Ascultătoare, cuminte, nu-i făcea probleme. Purta părul negru albăstrui tăiat scurt, cu breton pe frunte, cum îi plăcea lui, mare deosebire faţă de Vertinskaia, iubita lui de la Vladivostok, ochi căprui, păr castaniu, lung pe spate şi cu un temperament de pisică sălbatică, maică-sa fiind o adevărată prinţesă Zergheev, iar taică-su o corcitură de negustor chinez care o cumpărase pe mă-sa la o licitaţie pe cînd avea doar treisprezece ani. Fusese găsită într-una din căruţele trase de boi, cu refu-

giaţi care fugeau din Rusia după dezastrul din '17. Eliberare, nu dezastru, îşi spuse el fericit. Hmm, ce plăcut să te culci cu fata prinţesei Zergheev, cînd nu eşti decît nepotul unui ţăran de pe moşiile lui Zergheev ! Şi gîndindu-se la Zergheev, gîndul îl duse spre Alexei Travkin. Zîmbi de unul singur. Sărmanul Travkin, ce aiurit ! O să-i dea drumul nevesti-si, prinţesa Nestorova să vină la Hong Kong de Crăciun ? Tare mă îndoiesc. Dar s-ar putea să-i dea totuşi drumul şi bietul Travkin o să moară din pricina şocului cînd o să se vadă în braţe cu o babă albită, fără un dinte în gură, toată numai creţuri şi artritică. Mai bine să-l cruţe de chinul ăsta, se gîndi el compătimitor. Travkin e rus, şi nu-i om rău.

Se uită din nou la ceas. Acum arăta 18.20. Zîmbi. Cîteva ceasuri nu avea nimic de făcut decît să doarmă, să mănînce, să se gîndească şi să pună lucrurile la cale. Apoi va avea acea întîlnire atît de minuţios aranjată cu acel membru al parlamentului englez, şi, mai tîrziu în noaptea aceea, avea să-l vadă pe Arthur din nou. Rîse. Îl distra atunci cînd el ştia secrete de care Arthur nici habar nu avea. Dar şi Arthur îşi păzeşte secretele lui şi nu le spune pe toate, se gîndi el fără mînie. Poate că şi ştie de întîlnirea lui cu acel parlamentar. E deştept, foarte deştept, şi nici el nu are deplină încredere în mine. Asta-i legea cea sfîntă : să nu ai niciodată încredere în nimeni, fie el bărbat, femeie sau copil, dacă vrei să rămîi în viaţă, să fii în siguranţă, să nu pună duşmanul laba pe tine. Eu am scăpat şi sînt în siguranţă pentru că eu îi cunosc pe oameni, ştiu cum să-mi ţin gura, ştiu cum să promovez politica ţării mele, adaptînd-o la planurile mele de viaţă ! Şi am atîtea planuri minunate de împlinit. Atîtea lovituri minunate am de dat şi apoi mai e şi *Sevrin !* Din nou rîse, Ginny se mişcă prin somn.

— Dormi, dormi, prinţesă mică, îi şopti el mîngîietor ca unui copil. Dormi !

Ascultătoare, ea nici nu se trezi de-a binelea, îşi dădu doar părul din ochi şi se culcuşi şi mai comod. Suslev închise ochii, simţindu-i trupul lipit de al lui, întinse mîna şi i-o puse pe coapsă. Afară ploaia se mai domolise. Acum se oprise cu totul. Căscă, şi se lăsă furat de somn, ştiind bine că furtuna nu-i stînjenea cu nimic planurile.

Ora 18.25.

Robert Armstrong dădu berea pe gît.

— Încă una, strigă el cu limba împleticită, prefăcîndu-se beat.

Se afla la *Good Luck Girlfriend*, un bar aglomerat de pe cheiul din Wanchai, plin cu marinari americani de pe portavionul nuclear. Chinezoaicele îi serveau cu băutură din belşug, acceptînd în schimb glumele şi pipăiala lor, precum şi cîte un pahar de băutură cu multă apă la preţuri piperate. Se mai întîmpla ca una dintre ele să comande un whisky adevărat, ca să-i dovedească partenerului ei că ăsta e un bar bun şi că nimeni nu vrea să-i înşele. Deasupra barului se găseau camere, dar nu era recomandabil pentru marinari să le viziteze. Nu toate fetele erau curate şi îngrijite, pur şi simplu din ignoranţă. Iar noaptea, tîrziu, riscai să o păţeşti, deşi numai cei foarte beţi erau uneori jefuiţi. De fapt, nici nu era nevoie : marinarii erau dispuşi să cheltuiască tot ce aveau.

— Vrei jig-jig ? îl întrebă copila exagerat de machiată de lîngă el.

Dew neh loh moh, pe toţi strămoşii tăi, ar fi vrut să-i răspundă el. Ar trebui să fii acasă, în pat, cu nişte cărţi de şcoală în braţe. Dar nu i-o spuse. N-ar fi servit la nimic. Probabil că părinţii ei erau fericiţi că i-au găsit această slujbă şi astfel toată familia putea să o mai ducă un timp.

— Vrei băutură ? zise el ascunzîndu-i că ştia să vorbească în cantoneză.

— Scotch, scotch, comandă copila cu glas imperios.

— De ce nu iei un ceai şi-ţi dau banii oricum, replică el acru.

— Dacă eu sînt trişoare, înseamnă că toţi zeii şi mamele zeilor preacurvesc ! Plină de morgă, copila îi întinse paharul murdar pe care-l trîntise în faţa ei chelnerul. Conţinea într-adevăr whisky, chiar dacă era din cel ieftin. Chelner ! Încă un scotch şi o bere ! Tu bei, eu beau, pe urmă noi jig-jig.

Armstrong se uită la ea.

— Cum te cheamă ?

— Lily. Lily Chop. Douăzeci și cinci dolari timp scurt.

— Cîți ani ai ?

— Mulți. Tu cîți ai ?

— Nouăsprezece.

— Ha, copoii la noi totdeauna minte !

— De unde știi că sînt copoi ?

— Șef spus mie. Numai douăzeci dolari, *heya* ?

— Cine e șeful ? Care-i ăla ?

— Ea. În spatele barului. Ea *mama-san*.

Armstrong încercă să o distingă prin fumăraia din local. Era o femeie slabă și uscățivă, de vreo cincizeci de ani, care asuda muncind din greu, făcînd schimb de glume deșucheate cu marinarii în timp ce pregătea comenzile chelnerilor.

— De unde știe ea că-s copoi ?

Lily dădu din umeri.

— Ascultă, ea zis mie să fac la tine fericit, daca nu eu în stradă. Merghem sus acum, *heya* ? Gratis la tine, nu douăzeci dolari, copila se ridică în picioare, și acum el văzu spaima ce i se citea pe chip.

— Stai jos, porunci el.

Ea se așeză, încă și mai speriată.

— Dacă eu nu plac la tine, ea aruncă în stra...

— Îmi placi ! Armstrong oftă, era un truc : dacă mergeai, plăteai, dacă nu mergeai, tot plăteai, iar patronul trimitea întotdeauna una tînără, îi întinse cincizeci de dolari. Uite. Du-te și dă-i lui *mama-san*, cu mulțumirile mele. Spune-i că nu pot să jig-jig acum, că sînt la ciclu. Sînt pe stop.

Fata căscă ochii mari, apoi începu să chicotească precum o babă.

— Eiii, pe toți zeii, asta bună !

Plecă, străduindu-se să meargă pe tocurile înalte, cu *cheong-sam*-ul ei despicat peste măsură care lăsa să i se vadă picioarele subțiratice și fesele. Armstrong își termină berea, plăti nota și se ridică să plece. Masa lui fu ocupată imediat și el își croi drum spre ușă prin adunătura de marinari asudați și gălăgioși.

— Ești binevenit oricînd, îi strigă *mama-san* cînd trecu prin dreptul ei.

— Sigur, răspunse el fără supărare.

Ploaia se transformase acum într-o burniță măruntă și începu să se lase întunericul. Străzile erau pline de marinari, toți americani. Cei englezi primiseră ordin de la căpitanii lor să nu frecventeze zona aceea în primele zile. Își simțea pielea umedă și încinsă sub mantaua de ploaie. Curînd, lăsă în urmă Gloucester Road și cheul, îndreptîndu-se prin mulțime spre O'Brien Road, călcînd prin băltoace. Orașul mirosea acum plăcut, a curat. Coti spre Lochart Road și, în cele din urmă, găsi aleea pe care o căuta. Era ticsită, ca de obicei, cu tarabe de stradă, prăvălioare, cîini costelivi, pui înghesuiți în cuști, rațe fripte și cărnuri atîrnînd în cîrlige, fructe și legume. Chiar la gura aleii se găsea, în stradă, un local cu cîteva taburete, deasupra cărora fusese întinsă o prelată pentru a le feri de burniță. Îl salută din cap pe proprietar, își alese un colț mai întunecat, comandă un castron pe paste singaporeze — o fidea subțire, puțin prăjită, cu chilli și mirodenii, creveți tocați și legume proaspete — și se puse să aștepte. Brian Kwok. Gîndurile îi reveneau tot timpul la Brian Kwok. Și la cele 40.000 în bancnote uzate pe care le găsise în sertarul biroului lui, cel pe care-l ținea mereu încuiat. Concentrează-te, își spuse el, altfel vei da greș. Vei face o greșeală și nu poți să-ți permiți așa ceva !

Era obosit și avea sentimentul că e copleșit de o murdărie pe care săpunul și apa fierbinte n-o puteau înlătura. Făcu un efort ca să-și oblige ochii să caute prada, urechile să urmărească zgomotele străzii, iar nasul să se bucure de aroma mîncării. Tocmai terminase de mîncat, cînd îl zări pe marinarul american. Tipul era slab, purta ochelari și, deși mergea ușor plecat, tot îi depășea cu mult în înălțime pe pietonii chinezi. Ținea pe după umeri o pițipoancă cu o umbrelă deschisă, care îl tot trăgea de mînecă.

— Nu, nu aici, baby, încerca ea să-l convingă. Camera mea în partea ailaltă. 'țelegi ?

— Sigur, scumpo, dar întîi mergem încoace, pe urmă la tine. Bine ? Hai, drăguțo.

Armstrong se făcu și mai mic în colțul lui. Îi privi apropiindu-se, întrebîndu-se dacă ăsta era omul. Tipul vorbea cu accent sudic, melodios, și avea spre treizeci de ani. Înaintînd pe străduța aglomerată, se uita în

dreapta şi în stînga, încercînd să se orienteze. Apoi Armstrong îl văzu cum descoperă, la unul din colţurile aleii, prăvălioara croitorului, care se numea *Pop-ting* Croitorie, iar peste drum de ea se găsea un mic restaurant deschis spre stradă, iluminat cu becuri chioare şi avînd o firmă grosolană, prinsă în cuie pe un stîlp : „Bun venit marinarilor americani". Deasupra uşii stătea scris cu caractere chinezeşti : „Restaurantul O Mie de Ani Sănătate lui Mao Tse Tung".

— Hai, drăguţo, zise marinarul, luminîndu-se la faţă. Hai să bem o bere aici.

— Nu bun loc, mai bine vine la bar a meu, *heya* ? Mai...

— Ei, drăcie, am spus că bem o bere aici ! Intră în restaurantul deschis şi se instală la una din mesele de plastic, părînd masiv în mantua lui de ploaie, fata îl urmă îmbufnată. Bere. Două beri ! San Miguel, bine ?

De pe locul lui, Armstrong îi vedea bine pe amîndoi. La una dintre mese se găseau patru culi ce-şi sorbeau zgomotos supa cu paste. Aruncară o scurtă privire în direcţia marinarului şi a fetei. Unul dintre ei făcu o remarcă obscenă şi izbucniră cu toţii în rîs. Fata roşi şi le întoarse spatele. Marinarul fredona în timp ce privea atent în jur, bîndu-şi tacticos berea, apoi se ridică.

— Am nevoie la toaletă.

Se îndreptă foarte sigur de el spre spatele restaurantului prin perdeaua făcută de şiruri de mărgele, murdărită de muşte, urmărit de privirea încruntată a omului de la tejghea. Armstrong suspină şi se destinse. Capcana era întinsă. Marinarul se întoarse după un minut.

— Hai, spuse el fetei, să plecăm de aici, îşi goli paharul, plăti, şi plecară amîndoi, la braţ, în direcţia de unde veniseră.

— Mai vreţi paste ? se răsti la Armstrong proprietarul tarabei, iar ochii lui duşmănoşi se făcură ca două crăpături pe chipul cu pometi proeminenţi.

— Nu, mulţumesc. Încă o bere.

— Nu e bere.

— Scîrnavi ce sînteţi tu şi toţi strămoşii tăi, îi şuieră Armstrong într-o perfectă cantoneză de mahala. Ce-s eu, un neghiob de la ţara Muntelui de Aur ? Nu, sînt un oaspete în restaurantul tău borît. Adă-mi o bere, sau îi pun pe oamenii mei să-ţi taie mandravela şi să o arunce pri-

mului cîine întîlnit în cale, spîrciiturile alea cu Tainicul tău Săculeț cu tot, de care ești atît de mîndru.

Omul nu spuse nimic. Mohorît, se duse pînă la taraba alăturată și luă o bere San Miguel, apoi se întoarse și o deschise pe tejghea. Ceilalți comeseni încă se uitau cu gura căscată la Armstrong. Brusc, acesta își drese zgomotos glasul, scuipă, și își aținti privirea rece pe tipul de lîngă el. Îl văzu cum se înfioară și se uită în altă parte. Tulburați, ceilalți se întoarseră la castroanele lor, stingheriți de prezența acestui polițist barbar care avea nerușinarea să înjure atît de nonșalant în propria lor limbă. Armstrong se instală și mai confortabil pe taburet, apoi își lăsă privirea să se plimbe în voie pe stradă și pe alee, așteptînd răbdător. Nu avu mult de așteptat pînă ce îl zări pe europeanul mic și bondoc care se apropia mergînd pe marginea aleii, oprindu-se și uitîndu-se în vitrina unui magazin ieftin de încălțăminte, aflat în spatele localurilor de care era plină strada îngustă. Aha, e un profesionist, își spuse Armstrong încîntat, știind că omul folosea geamul vitrinei drept oglindă pentru a localiza restaurantul. Nu se grăbea. Purta o manta de ploaie banală și pălărie, care-l făceau greu de descris. Trupul îi fu ascuns vederii o clipă, cînd un culi trecu pe lîngă el cărînd două legături imense ce se legănau la capetele unui par de bambus pe care-l purta pe umeri. Urmărind picioarele celuilalt om, Armstrong îi observă pulpele noduroase, cu varice. Acoperit de culi, omul ieși din alee fără să se oprească și își continuă drumul în susul străzii. E foarte bun, gîndi polițistul cu admirație, nepierzîndu-l din ochi. Tipul a mai făcut treaba asta și altă dată. Trebuie să fie din KGB dacă e atît de isteț. Ei, acum n-o să mai dureze mult pînă te înhățăm, amice, își spuse el fără ranchiună, asemeni unui pescar ce vede un păstrăv dolofan dînd tîrcoale momelii.

Individul continua să admire vitrinele. Haide, peștișorule. Omul se comporta exact ca un păstrăv. Trecu de mai multe ori în sus și-n jos, plecînd și întorcîndu-se, dar de fiecare dată cu multă grijă și fără să atragă atenția. În cele din urmă intră în restaurantul deschis, se așeză și comandă o bere. Armstrong suspină iarăși, fericit. I se păru o veșnicie pînă cînd tipul se ridică și el, întrebă unde este toaleta, trecu printre puținii clienți și dispăru în dosul perdelei de mărgele. În scurt timp reapăru și se

îndreptă spre masa lui. Într-o clipă, cei patru culi care cinau se năpustiră asupra lui din spate, ţintuindu-i braţele şi imobilizîndu-l, în vreme ce un altul îi prinse gîtul ca într-o menghină. Ceilalţi oameni din local, clienţi adevăraţi, nu agenţi ascunşi ai Serviciului secret, rămaseră cu gura căscată, unul îşi scăpă beţigaşele, vreo doi o luară la sănătoasa, iar alţii încremeniră. Armstrong se ridică de pe taburet şi traversă liniştit strada pînă la restaurant. Îl văzu pe chinezul cu figură de dur din spatele tejghelei scoţîndu-şi şorţul.

— Taci din gură, ticălosule, îi spuse tipul pe ruseşte omului care blestema şi se zbătea neputincios. Bună seara, domnule comisar, adăugă el în direcţia lui Armstrong, cu un uşor rînjet.

Numele lui era Malcolm Sun şi era agent principal în Serviciul secret fiind chinezul cel mai înalt în grad în această operaţiune 16/2. El era cel care organizase interceptarea şi îl plătise pe bucătarul care lucra de obicei în acest schimb ca să-i ia locul.

— Bună, Malcolm. V-aţi descurcat foarte bine. Armstrong îşi întoarse atenţia către agentul inamic. Cum te cheamă ? întrebă el amabil.

— Tu cine ? Daţi drumul... drumul ! gîfîi omul într-o engleză cu puternic accent străin.

— E al tău, Malcolm, zise Armstrong.

Imediat, Sun i se adresă pe ruseşte :

— Ascultă, mîncător-de-mamă, ştim că eşti de pe *Ivanov*, ştim că eşti un curier şi că tocmai ai ridicat un mesaj lăsat de americanul de pe portavionul nuclear. Nemernicul e deja în mîinile noastre, aşa că...

— Minciuni ! Aţi făcut o greşeală, izbucni tipul pe ruseşte. Nu ştiu nimic de nici un american. Daţi-mi drumul !

— Cum te cheamă ?

— Aţi făcut o greşeală. Daţi-mi drumul !

În jurul localului se adunase de-acum o mulţime de curioşi care urmăreau scena cu gura căscată, nedumeriţi.

Malcolm Sun se-ntoarse către Armstrong.

— E cam tare de cap, sir. Nu pricepe prea bine ruseşte. Cred că va trebui să-l luăm la noi, zîmbi el şiret.

— Sergent, adu duba.

— Înţeles, sir.

Un alt agent plecă repede, iar Armstrong se apropie de rus. Era un tip cărunt, bondoc, cu ochi mici şi mînioşi. Ţinut zdravăn, nu avea nici o şansă să scape sau să bage mîna în vreun buzunar ori în gură pentru a distruge dovezile, sau pe sine însuşi. Armstrong îl percheziţionă cu îndemînare. Nimic scris de mînă sau rolă de film.

— Unde le-ai pus ? îl iscodi el.

— Nu înţeleg !

Ura acestui om nu-l stînjenea pe Armstrong. Nu îi purta pică. Pentru el, nu era decît unul ce căzuse în capcană. Mă întreb cine l-o fi turnat pe amărîtul ăsta care pe bună dreptate e speriat de moarte, iar acum va fi compromis pe veci în ochii KGB-ului şi ai tuturor alor lui, şi ar putea la fel de bine să fie în curînd mort. Mă întreb de ce e afacerea noastră şi nu a bătrînului Rosemont şi a băieţilor lui din CIA ? Cum de noi am aflat de predarea mesajului şi nu americanii ? Cum a ajuns Crosse să afle asta ? Crosse îi spusese doar unde şi cum se va face predarea mesajului, de către un marinar de pe portavion şi preluat de cineva de pe *Ivanov*.

— Tu răspunzi de asta, Robert, şi te rog să nu faci vreo gafă.

— Nu o să fac. Dar, daţi-i altcuiva sarcina să se ocupe de Brian K...

— Pentru ultima oară, Robert, îţi spun că tu te ocupi de interogarea lui Kwok şi eşti detaşat la Serviciul secret pînă îţi dau eu drumul. Iar dacă mai crîcneşti o dată, voi avea grijă să fii dat afară din poliţie, afară din Hong Kong, lipsit de dreptul la pensie şi nu cred că e nevoie să-ţi amintesc că Serviciul secret are braţul lung. Mă-ndoiesc că ai mai putea să-ţi găseşti vreo slujbă, poate doar ca borfaş ori criminal, şi atunci Dumnezeu cu-mila. Acum ţi-e clar ?

— Da, sir.

— Bun. Mîine dimineaţă la şase Brian va fi gata de interogatoriu.

Armstrong se înfioră. Ce baftă uluitoare am avut să-l prindem ! Dacă Wu Ochelaristul n-ar fi venit de la Ningtok, dacă bătrîna *amah* n-ar fi vorbit cu Vîrcolacul, dacă... Doamne, cîţi de „dacă". Dar de fapt aşa se prinde un peşte mare. De cele mai multe ori e vorba de noroc, de o baftă chioară. Isuse, Brian Kwok ! Sărmanul de tine ! Simţi că-l săgetează iar un fior.

— Vă e bine, sir ? întrebă Malcolm Sun.

— Da. Armstrong îşi întoarse privirea spre rus. Unde ai pus filmul ? Rola de film ?

Tipul îi aruncă o privire sfidătoare.

— Nu înţeleg !

Armstrong oftă.

— Ba înţelegi, chiar prea bine.

Duba mare şi neagră străbătu mulţimea şi se opri. Din ea coborîră alţi agenţi.

— Urcaţi-l şi nu-i daţi drumul sub nici o formă, le ordonă Armstrong celor care-l ţineau.

Mulţimea privea curioasă, sporovăind şi făcînd haz cînd tipul fu tîrît în dubă. Armstrong şi Sun se urcară şi ei şi închiseră uşa.

— Dă-i drumul, şofer, comandă Armstrong.

— Înţeles, sir.

Şoferul porni în viteză şi îşi croi drum prin mulţime, apoi intră în circulaţia densă, îndreptîndu-se spre sediul central.

— În regulă, Malcolm. Poţi începe.

Agentul chinez scoase un cuţit ascuţit ca un brici. Sovieticul păli.

— Cum te cheamă ? întrebă Armstrong, şezînd pe bancheta din faţa lui.

Malcolm Sun repetă întrebarea în rusă.

— D... Dimitri Metkin, bîlgui omul, ţinut în continuare ca în menghină de cei patru chinezi, neputînd mişca nici un deget. Marinar, clasa întîi.

— Mincinosule, spuse Armstrong liniştit. Dă-i drumul, Malcolm.

Malcolm Sun puse cuţitul sub ochiul stîng al tipului, şi acesta era cît pe ce să leşine.

— Asta urmează mai tîrziu, spionule, zise Sun pe ruseşte, cu un surîs ce-ţi provoca fiori.

Cu mînă de expert, Sun îi despică rapid mantaua, cu o plăcere sadică. Armstrong se apucă să o controleze cu de-amănuntul, în vreme ce Sun, mînuind cuţitul cu pricepere, tăie jerseul de marinar al rusului şi apoi restul hainelor, lăsîndu-l în pielea goală. Lama tăioasă nici măcar nu-l zgîriase. Cercetarea atentă, repetată, nu dădu nimic la iveală. Nici în tocul sau în talpa pantofilor.

— Dacă nu cumva este o copie în micropuncte care ne-a scăpat pînă acum, nu poate fi decît în el, presupuse Armstrong.

Îndată, cei patru care-l ţineau pe rus îl aplecară în faţă, iar Sun îşi puse mănuşi chirurgicale, se unse pe mîini şi îl pipăi adînc în rect. Omul se cutremură, gemu, şi din ochi i se prelinseră lacrimi de durere.

— *Dew neh loh moh,* zise Sun fericit, trăgînd afară cu degetele un mic tub învelit în celofan.

— Nu-i daţi drumul ! strigă Armstrong.

După ce se convinse că tipul era imobilizat, se uită la pacheţelul cilindric. Înăuntru se puteau vedea cele două cercuri ale unui cartuş de film.

— Pare a fi un Minolta, rosti el cu un aer absent.

Folosindu-se de nişte şerveţele, înveli cu grijă celofanul şi se aşeză iarăşi în faţa tipului.

— Domnule Metkin, în virtutea Legii privind Secretul de stat, eşti acuzat de a fi luat parte la un act de spionaj împotriva guvernului Majestăţii Sale şi aliaţilor săi. Orice vei spune va fi notat şi folosit ca dovadă împotriva ta. Acum, domnule, continuă el pe un ton blînd, eşti prins. Noi facem parte toţi din Serviciul Special de Informaţii şi nu sîntem supuşi legilor obişnuite, cum nu este nici KGB-ul. Nu vrem să-ţi facem nici un rău, dar te putem ţine închis pentru totdeauna singur într-o celulă. Dacă vrem. Am dori însă puţină cooperare. Doar răspunsuri la cîteva întrebări. Dacă refuzi, tot îţi vom stoarce datele pe care le dorim. Folosim multe din tehnicile voastre de la KGB, ba uneori chiar vă depăşim.

Văzu o sclipire de groază în ochii omului, dar ceva îi spunea că tipul nu se va lăsa uşor.

— Care e numele tău adevărat ? Numele tău oficial la KGB ?

Tipul îl privea fără să clipească.

— Care ţi-e gradul în KGB ?

Tipul îl privea în continuare. Armstrong oftă.

— Aş putea să-i las pe prietenii mei chinezi să se ocupe de tine, amice, dacă aşa preferi. Şi să ştii că ei nu te plac deloc. Armata sovietică a distrus satul din Manciuria al lui Malcolm Sun şi i-au ucis familia. Regret, dar trebuie să aflu numele tău de pe lista KGB-ului, gradul şi funcţia oficială pe *Sovefki Ivanov.*

Urmă o altă tăcere ostilă. Armstrong ridică din umeri.

— Dă-i drumul, Malcolm.

Sun întinse mîna şi apucă înfricoşătoarea bară de fier ce era prinsă acolo, în timp ce patru oameni îl întoarseră pe Metkin cu brutalitate pe burtă, ţinîndu-l cu mîinile şi picioarele desfăcute. Sun îi înfipse capătul barei în rect. Omul scoase un urlet.

— Staţi, staţi !... horcăi el într-o engleză guturală. Staţi... sînt Dimitri... Alt urlet. Nicolai Leonov, maior, comisar politic...

— Ajunge, Malcolm, îl opri Armstrong, surprins de importanţa capturii lor.

— Dar, sir...

— Ajunge, repetă Armstrong aspru, prefăcîndu-se în mod voit protector, tot aşa cum Sun se arăta în mod deliberat ostil, trînti furios bara la locul ei. Ridicaţi-l, comandă Robert, părîndu-i rău pentru umilinţa suferită de individ.

Dar figura asta nu dădea greş niciodată cînd voiai să afli numele şi gradul real al cuiva, mai ales dacă era făcută repede. Era numai de sperietură, pentru că niciodată nu înfigeau bara prea adînc, iar primul urlet era întotdeauna de panică, nu de durere. Dacă agentul duşman nu claca imediat ei se opreau întotdeauna şi apoi, la sediu, îl supuneau unui adevărat interogatoriu. Tortura nu era necesară, deşi unii fanatici o foloseau contrar ordinelor. E o meserie primejdioasă, se încruntă el. Metodele KGB-ului sînt mai dure, dar chinezii au altă atitudine faţă de viaţă şi moarte, învingător şi învins, durere şi plăcere.

— Nu fi supărat, maior Leonov, îi spuse el cu blîndeţe după ce ceilalţi îl ridicară şi-l aşezară la loc pe banchetă, ţinîndu-l în continuare zdravăn. Nu vrem să-ţi facem nici un rău şi nici să te lăsăm să-ţi faci singur vreunul.

Metkin scuipă în direcţia lui şi începu să blesteme în vreme ce lacrimi de spaimă, furie şi neputinţă i se prelingeau pe faţă. Armstrong îi făcu un semn cu capul lui Malcolm Sun, care luă un tampon gata pregătit şi îl apăsă peste nasul şi gura lui Metkin. Mirosul greu, dulce-greţos al cloroformului umplu aerul înăbuşitor. Metkin se zbătu zadarnic o clipă, apoi se înmuie. Armstrong îi controlă ochii şi pulsul, să se asigure că nu simula starea de inconştienţă.

— Îi puteţi da drumul acum, grăi el. V-aţi descurcat cu toţii foarte bine. O să am grijă să se menţioneze asta în dosarele voastre. Malcolm, trebuie să avem grijă de el. S-ar putea sinucide.

— Da.

Sun se aşeză şi el, alături de ceilalţi, în duba care abia se tîra în traficul dens, ba oprindu-se, ba pornind, legănîndu-se enervant. Într-un tîrziu, dădu glas întrebării care îi preocupa pe ei toţi.

— Dimitri Metkin, alias Nicolai Leonov, maior, KGB-ist, de pe *Ivanov*, şi comisar politic al navei. Ce caută un tip important ca ăsta într-o treabă atît de măruntă ?

10

Ora 19.05.

Linc Bartlett îşi alese cu grijă cravata. Purta o cămaşa bleu pal şi un costum maro deschis, iar cravata era maronie, cu o dungă roşie. Pe scrin se afla o bere deschisă, într-o cutie aburită de rece ce era. Toată ziua se frămîntase dacă să o cheme pe Orlanda sau să nu o cheme, dacă să-i spună lui Casey sau să nu-i spună. Fusese o zi bună. Întîi, micul dejun cu Orlanda, apoi la Kai Tak să-şi verifice avionul şi să se asigure că-l va putea folosi pentru zborul cu Dunross pînă la Taipe. Prînzul cu Casey, apoi atmosfera plină de agitaţie a bursei. După ce bursa se închisese, el şi Casey luaseră feribotul pînă la Kowloon. Prelatele menite să adăpostească de ploaie ascundeau priveliştea şi pe punte te simţeai claustrat, aşa că traversarea nu fusese deloc plăcută. Dar se simţea bine cu Casey, prezenţa ei îl excita şi mai mult acum, cînd exista Orlanda şi se afla în dilemă.

— Iar a încasat-o, nu-i aşa, Linc ?

— Cred că da, cu siguranţă. Dar e un tip deştept, bătălia nu s-a încheiat încă, este numai primul atac.

— Cum ar putea să se pună iar pe picioare ? Acţiunile lui se vînd pe nimica toată.

— Comparativ cu săptămîna trecută, aşa e, dar noi nu-i ştim rata de cîştig. Bursa asta e ca un hopa-mitică, ai spus-o chiar tu, şi-i tare periculoasă. Ian a avut dreptate în privinţa asta.

— Pariez că ştie de cele două milioane pe care le-ai investit la Gornt.

— S-ar putea. Lui nimic nu-i stă în cale dacă i se iveşte ocazia. Te vezi cu Seymour şi cu Charlie Forrester ?

— Da. Zborul Pan Am soseşte la timp şi am chemat o maşină. Plec de îndată ce ajungem înapoi. Crezi că or să mai vrea să cineze ?

— Nu. Diferenţa de fus orar îi va demola. Zîmbi. Cel puţin, sper.

Atît Seymour Steigler III. avocatul lor, cît şi Charlie Forrester, şeful secţiei lor de spume poliuretanice, erau tipi a căror companie nu-i făcea deloc plăcere.

— La ce oră soseşte avionul lor ?

— La 16.50. O să ajungem înapoi pe la şase.

La şase avuseseră o întîlnire cu Seymour Steigler. Forrester nu se simţea bine şi se dusese direct la culcare. Avocatul lor era din New York, un bărbat chipeş, cu părul negru uşor încărunţit şi ondulat, cu ochi negri şi cearcăne vizibile.

— Casey m-a pus la curent cu detaliile, Linc, îl anunţase el. Se pare că stăm grozav.

Bartlett şi Casey conveniseră dinainte să-l pună la curent pe avocatul lor cu toată afacerea, cu excepţia înţelegerii secrete cu Dunross privind navele lui.

— Aş vrea să mai introduc cîteva clauze, Linc. ca protecţie pentru noi, spusese Steigler.

— În regulă. Dar nu vreau ca afacerea să fie renegociată. Vrem să o încheiem pînă marţi, aşa cum am convenit.

— Cum e cu *Rothwell-Gornt* ? N-ar fi bine să tatonez discret terenul ? Putem şterge de pe faţa pămîntului compania *Struan*.

— Nu, se împotrivise Casey. Lasă-i pe Gornt şi pe Dunross în pace, Seymour.

Nu i-au spus lui Steigler nici despre întîlnirea tainică dintre Bartlett şi Gornt.

— Hong Kongul e mai complicat decît am crezut noi. Mai bine lasă lucrurile aşa cum sînt.

— Aşa e, încuviinţase Bartlett. Lasă-i pe Gornt şi pe Dunross în seama mea şi a lui Casey. Tu tratează numai cu avocaţii lor.

— Cum sînt ?

— Englezi. Foarte corecţi, îl avertizase Casey. M-am văzut cu John Dawson la prînz, el este partenerul principal al firmei. Trebuia să vină şi Dunross, dar l-a trimis în locul lui pe Jacques deVille. E unul din directorii companiei *Struan*, care se ocupă de toate afacerile lor corporative şi de partea financiară... Jacques e foarte bun, dar Dunross e cel care conduce şi decide totul. El are ultimul cuvînt.

— Ce-ar fi să-l sunăm chiar acum pe acest... Dawson ? M-aş putea întîlni cu el la micul dejun, să zicem la ora opt, aici.

Bartlett şi Casey izbucniseră în rîs.

— Nici o şansă, Seymour ! hohotise ea. Treaba începe în tihnă, pe la zece, şi prînzul ţine două ceasuri. Aici se mănîncă şi se bea de parcă mîine n-ar mai fi o zi, şi totul e ca pe vremuri, stilul „old-boy".

— Atunci o să mă văd cu el după prînz, cînd e mai bine dispus, şi poate reuşim să-l mai dezmorţim, zisese Seymour Steigler, şi privirea i se înăsprise, îşi înăbuşise un căscat. Trebuie să sun la New York înainte de a băga cornul în pernă. Hei, am toate actele pentru fuzionarea cu GXR şi...

— Astea dă-mi-le mie, Seymour, se oferise Casey.

— Am cumpărat pachetul de 200.000 de acţiuni *Rothwell-Gornt* cu 23,50. Azi cu cît sînt ?

— 21.

— Doamne, Linc, azi fac cu 500 de miare mai puţin, se neliniştise Casey. De ce nu le vinzi acum şi să le cumperi mai tîrziu ? Dacă e cazul.

— Nu. Păstrăm acţiunile ! Bartlett nu-şi făcea griji în privinţa scăderii acţiunilor *Rothwell*, fiindcă era la curent cu manevra lui Gornt de a specula fără a avea acoperire. Seymour, n-ar fi mai bine să te odihneşti acum ? Dacă te trezeşti, putem lua micul dejun împreună, toţi trei, pe la opt.

— Bună idee. Casey, îmi aranjezi tu întîlnirea cu Dawson ?

— Sigur. O să te primească în cursul dimineţii. Taipanul... Ian Dunross i-a anunţat că afacerea noastră are prioritate.

— Cred şi eu, rînjise Steigler. Plata noastră în numerar îl scoate pe Dunross din bucluc.

— Dacă supravieţuieşte, subliniase Casey.

— Azi aici, iar mîine dus, aşa că să ne bucurăm !

Era o expresie preferată atît de Steigler cît şi de Bartlett care-i mai suna în urechi şi acum. Azi aici, iar mîine dus... ca incendiul de astă-noapte. Ar fi putut să se termine prost. Aş fi putut să-mi sfarm şi eu ţeasta, ca amărîtul ăla de Pennyworth. Nu ştii niciodată cînd îţi vine rîndul, cînd e voia Domnului. Cînd îţi vine moartea, din afară sau dinăuntru. Ca tata ! Isuse ! Bronzat şi sănătos, n-a fost bolnav nici o zi în viaţa lui, apoi medicul spune că are cancer, iar după trei luni a rămas o umbră de om, duhnea, şi s-a prăpădit în chinuri cumplite. Linc îşi simţi deodată fruntea brobonită de transpiraţie. Trecuse prin clipe grele atunci, în perioada divorţului lui, cînd îşi îngropase tatăl, cînd mama lui era înnebunită de durere, cînd totul părea să se ducă de rîpă. Partajul după divorţ fusese nedrept, dar a izbutit pînă la urmă să păstreze controlul asupra companiilor, să achite tot ce i se cuvenea nevesti-si fără să trebuiască să vîndă. Încă îi mai dădea bani, deşi se remăritase, plus o pensie alimentară din ce în ce mai mare pentru copii; şi fiecare cent îl durea şi acum, nu pentru bani în sine, ci pentru nedreptatea legii californiene, pentru faptul că te jupoaie şi avocatul tău şi al ei. Într-o bună zi, o să mă răzbun eu pe ei, îşi promise din nou Bartlett. Pe ei şi pe toţi paraziţii ăştia blestemaţi. Făcînd un efort, se decise să nu se mai gîndească la asta. Deocamdată. Azi aici, iar mîine dus, aşa că trebuie să ne bucurăm, îşi repetă în sinea lui în timp ce-şi sorbea berea. Îşi legă cravata şi se privi în oglindă. Fără vanitate. Se împăca bine cu sine însuşi, se împăcase cu eul său, ştiind cine este şi ce are de gînd să înfăptuiască. Războiul îl ajutase să facă acest lucru. Îl ajutase să supravieţuiască şi divorţului, şi despărţirii, şi deziluziei. Iar Casey fusese singurul lucru bun în acel an.

Casey. Ce să fac eu cu Casey ? Regulile noastre sînt destul de clare, aşa au fost întotdeauna. Ea le-a stabilit: dacă eu am o întîlnire sau ea are o întîlnire, avem pur şi simplu o întîlnire. Fără întrebări şi fără reproşuri. Atunci

de ce sînt atît de crispat acum cînd m-am hotărît să mă văd cu Orlanda fără să-i spun lui Casey ? Aruncă o privire la ceas. Era aproape timpul să plece. Se auzi o bătaie slabă în uşa care se deschise aproape imediat şi Song Valet de Noapte îi zîmbi cu gura pînă la urechi.

— Misseee, anunţă bătrînul şi se dădu la o parte.

Casey venea pe coridor cu un teanc de hîrtii şi un notes în mînă.

— Bună, Casey, făcu Bartlett. Tocmai voiam să-ţi telefonez.

— Bună, Linc, îi răspunse ea, iar apoi zise, în cantoneză, *Doh jeh,* la adresa bătrînului, intră în apartamentul cu două dormitoare, cu un aer fericit. Am nişte treburi pentru tine.

Îi întinse teancul de scrisori şi telexuri, apoi se duse la bar şi îşi turnă un martini sec. Purta pantaloni strîmţi, gri, pantofi gri fără toc şi o bluză de mătase gri. Avea părul legat la spate şi drept unică podoabă un creion pe care îl uitase înfipt în păr. În aseara asta purta ochelari, nu obişnuitele lentile de contact.

— Primele sînt în legătură cu fuzionarea cu GXR. E totul semnat şi ştampilat, şi intrăm în posesie pe 2 septembrie. S-a confirmat o şedinţă de consiliu la ora 15, la Los Angeles, ceea ce ne dă timp suficient să ajungem înapoi. Am...

— Pregătesc patul, stăpîne ? interveni Song de Noapte, cu un aer plin de importanţă, stînd în prag.

Bartlett deschise gura să-i spună că nu, dar Casey clătina deja din cap :

— *Um ho,* spuse ea amabil în cantoneză, pronunţînd cuvintele cu grijă şi clar. *Cha z'er, doh jeh.* Nu mulţumesc, te rog lasă pe mai tîrziu.

Song de Noapte o privi fără să pară că pricepuse.

— Cum ce ?

Casey repetă. Bătrînul pufni, iritat că Floci Aurii avea neruşinarea să i se adreseze în propria lui limbă.

— Făcut pat, *heya* ? Acum *heya* ? întrebă el într-o engleză stricată.

Casey repetă cele spuse în cantoneză, fără să obţină nici acum vreo reacţie, o luă de la capăt, se opri, şi spuse plictisită în englezeşte :

— Of, asta e ! Nu acum. Poţi să-l faci mai tîrziu.

Song de Noapte zîmbi larg, fericit că o umilise.

— Da, Misseee ! închise uşa cu doar atît zgomot cît să-şi sublinieze victoria.

— Tîmpitul, bombăni ea. Nu se poate să nu fi înţeles, ştiu că am spus cum trebuie, Linc. De ce se fac mereu că nu înţeleg ? Am încercat şi cu camerista mea şi nu mi-a răspuns decît : Cum ce ?

Rîse fără să vrea în timp ce o maimuţărea pe chinezoaică : Cum ce spune ?

Bartlett rîse şi el.

— Aşa-s ei, morocănoşi. Dar unde ai învăţat chinezeşte ?

— Asta e cantoneză. Mi-am luat un profesor, am reuşit să-mi fac timp un ceas, azi dimineaţă. M-am gîndit că ar trebui să fiu în stare să zic măcar : Bună dimineaţa, Daţi-mi vă rog nota..., cîteva lucruri din astea. De-ai şti ce complicat e ! Cu toate intonaţiile lor ! În cantoneză sînt şapte intonaţii, şapte moduri de a rosti acelaşi cuvînt. Ceri nota de plată, care e *mai dan*, dar dacă greşeşti un pic tonul iese *ouă prăjite*, care-s tot *mai dan*, şi pun pariu că chelnerul o să-ţi aducă ouă prăjite, numai ca să-şi bată joc de tine, luă o înghiţitură de martini şi îşi mai puse încă o măslină. Simţeam nevoia să beau ceva. Mai vrei încă o bere ?

Bartlett dădu din cap.

— Nu, mi-e de ajuns.

Terminase de citit telexurile.

Casey se aşeză pe canapea şi îşi deschise notesul.

— A telefonat secretara lui Vincenzo Banastasio şi m-a rugat să confirm rezervarea apartamentului lui pentru sîmbătă...

— Nu ştiam că urmează să vină în Hong Kong. Tu ştiai ?

— Parcă îmi amintesc că ultima dată cînd ne-am văzut cu el zicea ceva de Asia... Parcă luna trecută, la curse, la Del Mar, cînd era acolo şi John Chen. E groaznic ce i s-a întîmplat lui John, nu-i aşa ?

— Sper să-i prindă pe Vîrcolacii ăia. Ce ticăloşi ! Auzi, să-l omoare şi să pună inscripţia aia pe el !

— Am scris o notă de condoleanţe din partea noastră pentru tatăl lui şi pentru soţie, Dianne. Ţii minte, am cunoscut-o la Ian, la Aberdeen, Doamne, parcă ar fi trecut un milion de ani de atunci !

— Da, se încruntă Bartlett. Eu tot nu țin minte ca Vincenzo să fi pomenit ceva despre asta. O să stea aici ?

— Nu. Vrea să stea pe insulă, în Hong Kong. Am comandat telefonic rezervarea la Hilton și-o să o confirm mîine, personal. Vine cu zborul JAL, de la Tokio, sîmbătă dimineață, Casey se uită la el pe deasupra ochelarilor. Vrei să fixez o întîlnire ?

— Cît stă ?

— Doar în weekend. Cîteva zile. Știi că niciodată nu spune exact. Ce zici de sîmbătă, după curse ? Vom fi pe insulă și putem ajunge ușor din Happy Valley pe jos, dacă nu găsim o mașină.

Bartlett era pe cale să zică hai s-o lăsăm pe duminică, dar își aminti că duminică trebuia să meargă la Taipe.

— Sigur, sîmbătă după curse, apoi observă expresia lui Casey. Ce e ?

— Mă întrebam doar ce o fi avînd de gînd Banastasio.

— Cînd a cumpărat 4 la sută din acțiunile noastre *Par-Con*, spuse el, ne-am consultat cu Seymour, cu consiliul de conducere și cu alți cîțiva și toți au fost satisfăcuți că banii lui sînt curați. Nu a fost niciodată arestat sau acuzat, deși există multe zvonuri. Nu ne-a făcut nici un fel de probleme, nu a cerut să facă parte din nici un consiliu, nu își face apariția la nici una din ședințele acționarilor, îmi dă întotdeauna procură să-l reprezint eu, și a venit cu banii atunci cînd am avut nevoie de ei ! se uită la Casey. Ei ?

— Ei, nimic, Linc, îmi cunoști părerea despre el. Sînt de acord că nu-i putem lua înapoi acțiunile. Le-a cumpărat cinstit și mai întîi ne-a consultat, iar noi aveam mare nevoie de bani și e clar că ne-au fost de folos, își potrivi ochelarii și își însemnă ceva. Voi fixa întîlnirea și voi fi politicoasă ca de obicei. Mai departe : contul nostru la banca *Victoria* este deschis. Am depus în el 25.000 și ăsta e carnetul tău de cecuri. Am stabilit un fond care se reînnoiește automat și *First Central* e gata să transfere cele 7 milioane inițiale în cont oricînd spunem noi. Ai acolo telexul de confirmare. Am deschis de asemenea un cont personal pentru tine la aceeași bancă, uite carnetul tău de cecuri pentru alte 25 de mii, din care 20 în dolari Hong Kong, și zîmbi înveselită. Sper să ajungă pentru o cină

chinezească şi o bijuterie de jad veritabilă, deşi am auzit că sînt greu de deosebit cele false de cele bune.

— Deci fără jad. Bartlett ar fi vrut să se uite la ceas, dar n-o făcu, luă numai o înghiţitură din bere. Mai departe ?

— Mai departe a sunat Clive Bersky, cerînd o favoare.

Casey izbucni în rîs. Clive Bersky era directorul filialei *First Central* din New York cu care lucrau ei. Era un tip foarte meticulos şi pedant, care-l înnebunea pe Bartlett cu pretenţiile lui de a avea documentaţie perfectă.

— Ne cere ca, dacă încheiem afacerea cu *Struan*, să facem transferul de fonduri prin — se uită pe carneţel — prin *Royal Belgium* şi *Far East Bank* de aici.

— De ce cu ei ?

— Nu ştiu. Îi verific acum. Avem întîlnire cu directorul filialei locale la ora opt, la o băută. *First Central* tocmai a cumpărat banca lui, care are filiale aici, la Singapore, la Tokio.

— Ocupă-te tu de el, Casey.

— Bine. Pot să beau un pahar şi pe urmă s-o şterg. Vrei să cinăm după aia ? Am putea merge la *Escoffier* sau la *Şapte Dragoni*, ori să o luăm pe jos pe Nathan Road să mîncăm specialităţi chinezeşti. Pe undeva prin apropiere, căci meteorologii au anunţat că iarăşi o să plouă.

— Mulţumesc, dar nu în seara asta. Eu mă duc la Hong Kong.

— Oh ? Ce... Casey se opri. Bun. Cînd pleci ?

— Acuşica. Nu-i nici o grabă.

Bartlett văzu pe chipul ei acelaşi zîmbet senin, dar era sigur că îşi dăduse seama unde se duce şi se înfurie brusc. Încercă să-şi controleze glasul, să fie calm.

— Ce mai scrie pe-acolo ?

Casey se uită pe carneţel.

— Nimic ce nu suferă amînare, răspunse ea cu acelaşi glas netulburat. Mîine dimineaţă am o întîlnire cu căpitanul Jannelli în legătură cu excursia ta la Taipe. Biroul lui Armstrong a trimis documentaţia ridicînd temporar sechestrul asupra avionului. Trebuie numai să semnezi formularul prin care te angajezi să te întorci la Hong Kong. Eu am pus ziua de marţi pe el, e în regulă ?

— Sigur. Marţi e ziua Z.

Ea se ridică.

— Asta-i tot deocamdată, Linc. Mă ocup eu de bancher şi de restul, îşi termină ce mai rămăsese din martini şi puse paharul pe dulăpiorul acoperit cu oglindă. Auzi, Linc, cravata aia nu-mi place ! Cea albastră s-ar potrivi mai bine. Ne vedem la micul dejun, îi trimise ca de obicei un sărut şi se îndreptă spre uşă ca şi cînd nu s-ar fi întîmplat nimic, spunîndu-i din uşă, ca întotdeauna Vise frumoase, Linc.

De ce naiba sînt atît de furios ? bombăni el mînios, de unul singur. Casey n-a făcut nimic. Fir-ar să fie ! Fără să-şi dea seama, strivi în mînă cutia de bere goală. Fir-ar să fie ! Şi acum ce fac, plec sau nu ? Casey se îndrepta pe coridor spre camera ei, clocotind de furie. Pariez că iese iarăşi în oraş cu ştoarfa aia. Ar fi trebuie s-o înec, atunci cînd am avut prilejul. Apoi observă că Song de Noapte îi deschisese uşa şi i-o ţinea, cu un zîmbet larg pe care ea îl interpretă drept prefăcătorie.

— Să te ia naiba şi pe tine, mîrîi ea printre dinţi fără să se poată stăpîni, după care trînti uşa, azvîrli pe pat hîrtiile şi agenda şi fu cît pe ce să izbucnească în plîns.

N-o să plîngi, îşi porunci ea cu voce tare, cu lacrimi în glas. Nici un bărbat din lume nu o să te facă să plîngi! Îşi privi degetele, care tremurau de furia ce o cuprinsese. Să-i ia dracu' pe toţi bărbaţii !

11

Ora 19.40.

— Scuzaţi-mă, Excelenţă, sînteţi chemat la telefon.

— Mulţumesc, John, sir Geoffrey Allison se întoarse înapoi către Dunross şi ceilalţi. Vă rog să mă scuzaţi o clipă, domnilor.

Se aflau în casa guvernatorului, reşedinţa oficială de deasupra Central-ului. Ferestrele erau deschise spre răcoarea serii, spre copacii şi tufişurile de pe care se scuturau picăturile de ploaie. Guvernatorul traversă încăperea plină de lume unde se serveau gustări şi cocktailuri înainte de cină, foarte mulţumit de cum decursese seara

pînă atunci. Toată lumea părea să se simtă bine. Se glumea, se discuta, se rîdea, şi nu se iviseră pînă acum nici un fel de altercaţii între tai-panii din Hong-Kong şi membrii delegaţiei parlamentare. La cererea lui, Dunross se străduise din răsputeri să fie amabil cu Grey şi cu Broadhurst, şi pînă şi Grey părea să se mai fi îmblînzit. Aghiotantul închise uşa biroului, lăsîndu-l singur la telefon. În cameră predomina un verde închis, plăcut, care scotea în evidenţă rafinamentul covoarelor persane din perioada cînd lucrase la ambasada de la Teheran, cristalurile, argintăria de preţ şi vitrinele cu delicate porţelanuri chinezeşti.

— Alo ?

— Îmi cez scuze că vă deranjez, sir, spuse Crosse.

— A, bună, Roger, răspunse guvernatorul simţind că i se strînge inima. Nu e nici un deranj.

— Am două informaţii interesante, sir. Destul de importante. Mă întrebam dacă v-aş putea face o vizită ?

Sir Geoffrey aruncă o privire la ceasul de porţelan de pe şemineu.

— Cina se serveşte peste cincisprezece minute, Roger. Unde eşti acum ?

— La numai trei minute de reşedinţa dumneavoastră, sir. Nu o să vă reţin prea mult. Dar, dacă preferaţi, aş putea veni după cină.

— Vino acum. Nu-mi strică să aud nişte veşti bune. După toate poveştile cu băncile şi cu bursa... O să te rog să vii pe poarta de la grădină. Te va întîmpina John.

— Mulţumesc, sir.

Telefonul se închise. Conform tradiţiei, şeful Serviciului secret avea o cheie de la uşa de fier din zidul înalt ce înconjura grădina.

Peste exact trei minute, Crosse străbătea terasa, cu pas uşor. Ploaia îmbibase pietrişul mărunt. Se şterse cu grijă pe picioare înainte de a intra.

— Am prins un peşte destul de mare, sir, un agent inamic, l-am prins cu mîţa în sac, îl informă el încetişor. Este maior în KGB şi comisar politic al navei *Ivanov*. L-am surprins în flagrant de spionaj împreună cu un american, expert în computere, de pe portavionul nuclear.

Guvernatorul se congestionase la faţă.

— Blestematul ăla de *Ivanov !* Dumnezeule, Roger, un maior ? Îţi dai seama ce furtună diplomatică şi politică va stîrni treaba asta în URSS, în SUA şi la Londra ?

— Da, sir. De asta m-am şi gîndit că este bine să vă consult de urgenţă.

— Ce naiba făcea individul?

Crosse îi relată pe scurt faptele, încheind

— Amîndoi sînt acum sub sedative şi se află în siguranţă.

— Ce era pe film ?

— Era alb, sir, voalat.

— Poftim ?!

— Da. Bineînţeles că amîndoi au negat că ar fi vorba de spionaj. Marinarul a negat că a predat un mesaj, a negat totul, a spus că cei 2.000 de dolari americani pe care i-am găsit asupra lui îi cîştigase la poker. E o copilărie să minţi cînd eşti prins, să pui beţe în roate, căci noi pînă la urmă aflăm întotdeauna adevărul. Am crezut că sau ne-a scăpat filmul real, sau era un transfer în micropuncte. Le-am cercetat încă o dată hainele şi am dat ordin să li se administreze vomitive şi să se analizeze fecalele. Maiorul... agentul KGB a dat afară negativul original acum o oră. Crosse îi întinse plicul mare pe care îl avea în mînă. Acestea sînt copii de opt pe zece, sir, imagine cu imagine.

Guvernatorul nu deschise plicul.

— Cu ce sînt ? În mare ?

— Un set prezintă manualul pentru sistemul de orientare radar al navei, Crosse şovăi o clipă. Celălalt set este o fotocopie completă a certificatului privind arsenalul, muniţiile, rachetele şi focoasele de la bordul portavionului. Cantităţile, specificaţiile, numerele şi în ce loc sînt depozitate pe navă.

— Isuse Hristoase ! Inclusiv focoasele nucleare ? Nu, te rog nu-mi răspunde la asta, se holbă înspăimîntat sir Geoffrey. După o pauză, glăsui : Ei bine, Roger, e grozav că informaţiile nu au ajuns în mîna duşmanului. Meriţi felicitări. Prietenii noştri americani vor fi şi ei la fel de mulţumiţi şi îţi vor rămîne îndatoraţi. Doamne Dumnezeule, în mîna unor experţi, aceste date ar dezvălui întreaga capacitate de luptă a navei !

— Da, sir, zîmbi Crosse cam strîmb.

Sir Geoffrey îl privi atent.

— Dar ce să facem cu acest maior al tău ?

— Îl voi trimtie sub escortă specială la Londra, cu un avion de transport al RAF, cît mai repede. Cred că e mai bine să fie interogat acolo, chiar dacă noi sîntem mai bine echipaţi, cu mai multă experienţă şi mai eficienţi. Mi-e teamă însă că superiorii lui vor afla cu siguranţă în vreun ceas şi s-ar putea să încerce să-l salveze ori să-l facă inofensiv. Poate or să facă uz chiar de presiuni diplomatice extreme ca să ne oblige să-l eliberăm, să se întoarcă pe *Ivanov*. În plus, dacă află R.P. Chineză şi naţionaliştii că am prins un tip atît de important, or să vrea să pună ei mîna pe el.

— Şi cu marinarul american cum procedăm ?

— Cred că ar fi indicat să-l predăm imediat celor de la CIA, împreună cu negativul filmului şi cu astea. Sînt singurele copii pe care le-am făcut. Am developat filmul şi am făcut chiar eu copiile, evident, din motive de securitate. Bănuiesc că Rosemont ar fi persoana cea mai potrivită.

— A, da, Rosemont. Este şi el aici acum.

— Ştiu, sir.

Privirea lui sir Geoffrey se înăspri.

— Tu ai copii după toate listele mele de invitaţi, Roger ?

— Nu, sir. Acum o jumătate de oră am sunat la consulat să întreb unde este. Ei mi-au spus că e aici.

Sir Geoffrey se uită la el pe sub sprîncenele-i stufoase, fără să-l creadă, convins că şeful Serviciului secret ştia cînd şi pe cine invită. Ce să-i faci, îşi zise el morocănos, asta îi e meseria. Şi fac pariu pe o guinee de aur că astea nu sînt singurele copii pe care le-a făcut Roger, căci ştie că cei de la Amiralitatea noastră ar fi foarte bucuroşi să le vadă şi ei, şi este de datoria lui să le furnizeze datele.

— Ar putea să existe vreo legătură cu afacerea AMG ?

— Nu. Cîtuşi de puţin, spuse Crosse, şi guvernatorului i s-a părut că sesizează o oarecare tulburare în glasul lui. Nu cred să existe vreo legătură.

Sir Geoffrey se ridică din fotoliul cu spetează înaltă şi se plimbă cîteva clipe prin cameră, trecînd în revistă implicaţiile. Roger are dreptate. Serviciile speciale chineze de ambele părţi ale gardului de bambus vor afla cu siguranţă rapid, dat fiind că toţi poliţiştii noştri chinezi

nutresc simpatie fie pentru China Populară, fie pentru naţionalişti. Aşa încît e mult mai bine să-l îndepărtăm pe spion. Atunci nimeni nu va mai fi tentat. Cel puţin aici.

— Poate că, în condiţiile existente, sir. aţi putea să-l *informaţi* pe ministru ce am făcut în legătură cu maiorul, că-l trimit la Londra sub es...

— A şi plecat ?

— Nu, sir. Nu, dar e de competenţa mea să rezolv de urgenţă această chestiune, dacă sînteţi de acord.

Gînditor, Sir Geoffrey. aruncă iarăşi o privire spre ceas. În cele din urmă, zîmbi uşor :

— Foarte bine. Acum e ora prînzului la Londra, îl voi *informa* peste vreo oră. Ai suficient timp ?

— Da, sir, mulţumesc. Totul este aranjat.

— Îmi închipuiam eu.

— O să respir uşurat cînd individul va fi în drum spre casă, sir. Vă mulţumesc.

— Bun. Şi marinarul ?

— Poate aţi putea să-l *rugaţi* pe ministru să aprobe să-l predăm lui Rosemont, sir.

Sir Geoffrey ar fi vrut să pună cel puţin vreo zece întrebări, dar nu puse nici una. Ştia, dintr-o îndelungată experienţă, că nu se pricepea să mintă, deci cu cît ştia mai puţin, cu atît era mai bine.

— În regulă. Acum, care-i cea de a doua veste bună ? Sper ca asta să fie mai bună.

— Am prins cîrtiţa, spionul infiltrat la noi. sir.

— Ei ? ! Bravo. Excelent ! Foarte bine. Cine e ?

— Comisarul principal Brian Kwok.

— Nu se poate !

Crosse avu grijă să nu i se citească satisfacţia pe faţă.

— De acord cu dumneavoastră, sir. Şi totuşi. comisarul Kwok este o cîrtiţă comunistă, un spion al Chinei Populare.

Crosse povesti cum a fost dată în vileag acoperirea lui Brian Kwok.

— Aş propune ca să i se acorde o menţiune comisarului Armstrong. precum şi lui Wu Ochelaristul. Îl iau la Serviciul secret, sir.

Sir Geoffrey privea pe fereastră, mut de uluire.

— Cerule ! Tînărul Brian ! De ce ? Într-un an sau doi putea să ajungă adjunct al Serviciului secret... Chiar nu s-a comis nici o greşeală ?

— Nu, sir. După cum am spus, dovada este de netăgăduit. Bineînţeles, încă nu ştim cum şi de ce, dar vom şti curînd.

Sir Geoffrey sesiză din ton hotărîrea lui Crosse, şi văzînd chipul acela ascuţit şi aspru, ochii reci, îi fu milă de Brian Kwok, pe care îl simpatizase mulţi ani.

— Să mă ţii la curent în legătură cu el. Poate reuşim să aflăm ce poate determina un om ca el să facă un astfel de lucru. Doamne, un tip atît de agreabil şi un jucător de cricket de primă mînă. Da, să mă ţii la curent.

— Desigur, sir, Crosse se ridică în picioare. Interesant. Niciodată nu am înţeles de ce era atît de antiamerican. Era singurul lui defect. Acum e clar de ce. Ar fi trebuit să-mi atragă atenţia. Regret, sir, şi-mi pare rău că v-am deranjat.

— Meriţi felcitări, Roger. Dacă agentul sovietic este trimis la Londra, poate ar trebui trimis şi Brian Kwok ? Aceleaşi raţiuni pot fi valabile şi pentru el ?

— Nu, sir. Nu cred. Ne putem ocupa de Kwok aici, mult mai rapid şi mai bine. Noi sîntem cei care trebuie să aflăm ce ştie. Cei de la Londra nu ar înţelege. Kwok reprezintă o ameninţare pentru Hong Kong, nu pentru Anglia. Este un agent al Chinei Populare, celălalt e sovietic. Nu e acelaşi lucru.

Sir Geoffrey oftă adînc, ştiind că Crosse avea dreptate.

— De acord. A fost o zi cu adevărat groaznică, Roger. Întîi retragerea masivă de fonduri de la bănci, apoi bursa... morţii de aseară, bietul sir Charles Pennyworth şi soţia lui Toxe... iar azi dimineaţă cei morţi în alunecarea de teren de la Aberdeen... Nobila Casă se clatină... Acum se pare că acest front de ploi se transformă într-un blestemat de taifun care ne va strica probabil şi cursele de sîmbătă... şi peste toate astea, veştile tale. Un marinar american îşi trădează ţara, nava şi onoarea pentru două mii de dolari mizerabili !

Crosse schiţă iarăşi un surîs răutăcios.

— Poate că pentru el două mii nu erau o nimica toată.

Trăim nişte vremuri îngrozitoare, era cît pe ce să spună sir Geoffrey, dar ştia că nu vremurile erau de vină.

Oamenii sînt oameni, iar lăcomia, orgoliul, avariţia, invidia, mînia şi setea de putere şi de bani i-au stăpînit şi ii vor stăpîni întotdeauna. Pe cei mai mulţi dintre ei.

— Îţi muţumesc că ai venit, Roger. Încă o dată, meriţi felicitări. Îl voi informa în acest sens pe ministru. Noapte bună.

Îl privi pe Crosse plecînd, înalt, sigur pe sine şi nemilos. După ce poarta metalică din zid fu zăvorîtă în urma lui de către aghiotantul său, sir Geoffrey se duse iarăşi cu gîndul la adevărata întrebare, care nu fusese rostită. *Cine este cîrtiţa din poliţia mea ?*

Raportul lui AMG era foarte clar. Trădătorul este un om al ruşilor, nu al Chinei Populare. Brian Kwok a ieşit la iveală din întîmplare. De ce nu a discutat Roger acest fapt, care este evident ? Sir Geoffrey simţi cum îl iau fiori. Dacă Brian Kwok poate să fie o cîrtiţă, oricine poate fi. Oricine.

12

Ora 20.17.

Aproape înainte de a apuca să ia degetul de pe sonerie, uşa se deschise.

— O, Linc, spuse Orlanda cu sufletul la gură, radiind de bucurie. Credeam că nu mai vii. Intră te rog !

— Îmi pare rău că am întîrziat, răspunse Bartlett, impresionat de frumuseţea ei şi de primirea atît de călduroasă. Circulaţia e încurcată ca naiba, feriboturile blocate, şi n-am reuşit să ajung la un telefon.

— Eşti aici, deci nu ai întîrziat, deloc. Mi-era doar teamă că..., apoi adăugă repede : Mi-era teamă că nu o să te întorci în seara asta şi m-aş fi indispus grozav. Gata, am spus totul, ştii totul, dar sînt atît de fericită să te văd încît nu-mi pasă.

Se ridică pe vîrfuri şi îi dădu o sărutare uşoară, plină de tandreţe, îl luă de braţ şi închise uşa în urma lor. Parfumul ei delicat era foarte discret, dar el îl simţea ca pe o prezenţă fizică. Purta o rochie lungă pînă la genunchi,

din şifon alb care foşnea cînd se mişca, închisă la manşete şi la gît. Îi punea în evidenţă, deşi oarecum îi ascundea, pielea aurie.

— Sînt atît de fericită că eşti aici, spuse ea din nou, luîndu-i umbrela să o pună într-un suport.

— Şi eu.

Încăperea arăta mai plăcut seara, luminată mai mult cu lumînări. Uşile mari de sticlă ale terasei lăsau să intre aerul proaspăt. Se aflau chiar sub cerul întunecat şi oraşul se întindea la vale pe coasta muntelui, spre mare, iar dedesubt, salba de luminiţe pălea uneori, acoperită de cîte un norişor ce plutea în apropiere. Marea era la o sută de picioare mai jos. Kowloonul şi portul se întrezăreau ca prin ceaţă, dar ştia că navele sînt acolo şi putea zări uriaşul portavion la cheu, cu puntea lui largă, puternic luminată, la fel ca şi avioanele cu botul lung şi ascuţit. Puntea de comandă se înălţa cenuşie spre cer, cu pavilionul american atîrnînd ud şi nemişcat.

— Hei, se minună el sprijinindu-se de balustrada terasei, ce noapte splendidă, Orlanda.

— Da, aşa este. Vino şi ia loc.

— Prefer să admir priveliştea, dacă nu te superi.

— Desigur, orice doreşti tu, orice ! Costumul ăsta iţi stă foarte bine, şi-mi place cravata.

Îi zise asta cu încîntare, vrînd să-i facă un compliment, deşi era de părere că cravata nu se asorta prea bine. Nu contează, îşi spuse ea, nu se pricepe la culori, nici Quillan, aşa că are nevoie să fie ajutat. Voi face aşa cum m-a învăţat Quillan, nu o să-l critic, ci mă voi duce să-i cumpăr una pe gustul meu şi i-o voi dărui. Dacă-i place, va fi minunat, dacă nu, ce contează ? El e cel care o poartă. Albastru, albastru s-ar potrivi mai bine cu ochii lui Linc şi cu această cămaşă.

— Te îmbraci foarte cu gust.

— Mulţumesc, şi tu.

Îşi aminti părerea lui Casey despre cravată şi cît de furios fusese pe ea tot timpul cît durase traversarea cu feribotul, cît de mult aşteptase un taxi, şi apoi bătrîna aia care îl călcase pe picior încercînd să-i ia taxiul de sub nas, dar el fusese mai iute. Abia acum îi dispăru complet furia. Datorită bucuriei Orlandei cînd m-a văzut, gîndi el. Sînt ani de zile de cînd Casey nu s-a mai bucurat aşa, sau de cînd nu mi-a spus ceva cînd... of, la naiba cu toate

astea. Nu o să-mi fac gînduri din pricina lui Casey astă seară.

— Priveliştea este fantastică, iar tu eşti frumoasă ca o cadră !

Ea rîse.

— Şi tu eşti la fel şi... o, *băutura ta,* iartă-mă..., o luă zorită spre bucătărie, cu rochia fluturîndu-i. Nu ştiu de ce, dar mă faci să mă simt ca o şcolăriţă, îi strigă ea, şi după o clipă reveni cu o tavă pe care se aflau un castron de ceramică cu paté, rondele de pîine proaspăt prăjită şi o sticlă de bere aburită. Sper că am nimerit-o.

Era bere Anweiser.

— De unde ştii că-i marca mea favorită ?

— Tu mi-ai spus, azi dimineaţă, nu-ţi mai aminteşti? Văzînd că îi făcuse plăcere, ea strălucea iarăşi de încîntare. Şi că îţi place să o bei din sticlă.

El luă berea şi îi zîmbi.

— O să apară şi asta în articol ?

— Nu. M-am hotărît să nu mai scriu despre tine.

Îşi dădu seama că devenise brusc serioasă.

— De ce ?

Orlanda îşi turnă un pahar de vin alb.

— Mi-am dat seama că nu aş putea niciodată să te prezint aşa cum meriţi, într-un articol, aşa că nu voi scrie nici unul. Şi apoi, nu cred că ţi-ar plăcea să ştii că urmăresc aşa ceva, îşi puse mîna pe inimă. Jur, nici un articol, totul va rămîne între noi. Nici un articol, fără ziaristică, mă jur pe Sfînta Fecioară.

— Hei, nu-i nevoie să devii patetică !

Ea stătea cu spatele sprijinit de balustradă, pînă la cimentul de jos căscîndu-se un hău de optzeci de picioare. Sinceritatea i se citea pe chip şi Bartlett îi dădu crezare întru totul. Se simţea uşurat. Articolul fusese singurul lucru care-l deranja, singurul lucru ce putea reprezenta o ameninţare pentru el, plus faptul că ea era ziaristă. Se aplecă şi o sărută uşor, în mod voit în treacăt.

— Înţelegere pecetluită cu un sărut. Îţi mulţumesc.

Rămaseră o clipă privind panorama.

— S-a terminat de tot cu ploaia ?

— Sper că nu, Linc. Avem nevoie de nişte ploi zdravene ca să se umple rezervoarele. E atît de greu să te păstrezi curat şi noi nu primim apă, nici acum, decît o o zi din patru, îi zîmbi ştrengăreşte, ca un copil. Noaptea

trecută, în timpul furtunii, m-am dezbrăcat și m-am îmbăiat aici. A fost formidabil. Ploaia a fost atît de puternică încît m-am putut spăla și pe păr.

Imaginea ei goală, acolo, noaptea, îl înduioșă.

— Să ai grijă, îi spuse el. Balustrada nu e foarte înaltă și n-aș vrea să aluneci.

— Ciudat, marea mă sperie de moarte, dar nu mi-e frică de înălțimi. Numai tu mi-ai salvat viața și cinstea obrazului.

— Ei hai ! Te-ai fi descurcat și fără mine.

— Poate, dar tu mi-ai salvat cu siguranță cinstea obrazului. Fără tine, precis m-aș fi făcut de rîs. Așa că îți mulțumesc în numele obrazului meu.

— Și aici e mai important, chiar decît viața, nu-i așa ?

— Uneori, da, da, este. De ce vorbești așa ?

— Tocmai mă gîndeam la Dunross și Quillan Gornt. Ăștia doi au ce au unul cu celălalt, în special din motive de cinste a obrazului.

— Da. Ai dreptate, bineînțeles, și rămase pe gînduri. Într-un fel, amîndoi sînt niște tipi minunați, într-altul, niște diavoli.

— Ce vrei să spui ?

— Sînt amîndoi necruțători, foarte, foarte puternici, foarte tenaci, pricepuți și... trecuți prin multe, în timp ce îi spunea toate astea, puse paté pe una din rondelele de pîine prăjită și i-o oferi, mîna ei avea unghii lungi, perfecte. Chinezii au o vorbă *Chan ts'ao, chu ken,* cînd smulgi buruieni, ai grijă să scoți și rădăcinile. Rădăcinile acestora doi sînt adînc împlîntate în Asia, foarte adînc, mult prea adînc. Ar fi greu de scos aceste rădăcini, luă o înghițitură de vin și îi surîse timid. Și poate că nici n-ar fi o idee bună, nu pentru Hong Kong. Mai vrei puțin paté ?

— Da, te rog. E excelent. Tu îl faci ?

— Da. E o veche rețetă englezească.

— De ce n-ar fi bine pentru Hong Kong ?

— Poate fiindcă ei doi se contracarează unul pe celălalt. Dacă unul îl distruge pe celălalt... nu mă refer doar la Quillan sau Dunross, mă refer la *hongs,* la cele două companii, *Struan* și *Rothwell-Gornt.* Dacă una o înghite pe cealaltă, s-ar putea ca cea care rămîne să fie prea puternică, și n-ar mai exista competiție, iar tai-panul s-ar putea să devină prea lacom și să se hotărască să stri-

vească Hong Kongul! zîmbi timid. Iartă-mă... vorbesc prea mult. Sînt doar opiniile mele. Mai doreşti o bere ?

— Da, imediat, mulţumesc, dar e chiar interesant ce spui tu.

Şi, gîndi Bartlett, asta-i o idee care nu mi-a trecut prin cap, nici mie şi nici lui Casey. Oare ăştia doi să fie într-adevăr necesari unul celuilalt ? Dar Casey şi cu mine ? Sîntem noi necesari unul celuilalt ? O văzu pe fată privindu-l şi îi zîmbi.

— Orlanda, nu e nici un secret că am de gînd să închei o afacere cu unul dintre ei. Dacă ai fi în locul meu, pe care l-ai alege ?

— Pe nici unul, răspunse ea prompt, izbucnind în rîs.

— De ce ?

— Tu nu eşti englez, nu faci parte din *old boys*, nu eşti membru ereditar al nici unui club, şi oricît de mulţi bani şi putere ai avea aici, pînă la urmă eei cu tradiţie, reţeaua de *old boys* hotărăşte ce va fi.

Îi luă sticla de bere goală şi se duse să-i aducă alta.

— Şi crezi că n-aş putea avea succes ?

— Nu asta am vrut să spun, Linc. M-ai întrebat despre *Struan* sau *Rothwell-Gornt*, dacă să intri în afaceri cu unul dintre *ei*. Dacă o faci, pînă la urmă tot ei vor fi cîştigătorii.

— Sînt chiar atît de deştepţi ?

— Nu de asta. Dar ei sînt din Asia, ei sînt de aici. Există o zicală : *Tien hsia wu ya i pan hei*, toate ciorile de sub soare sînt negre, ceea ce înseamnă că toţi tai-panii sînt la fel, şi ei se vor uni întotdeauna să-l distrugă pe unul din afară.

— Deci nici Ian şi nici Quillan nu ar dori un partener ?

Orlanda şovăi.

— Cred că am mers prea departe, Linc. Nu mă pricep la lumea afacerilor. Numai că nu am auzit niciodată de vreun american care să vină aici şi să reuşească nemaipomenit.

— Dar Biltzmann, *Superfoods*, care a înghiţit *H. K. General Stores* ?

— Biltzmann e un caraghios. Toată lumea îl detestă şi speră că o să-şi frîngă gîtul, pînă şi Pug...Pugmire. Quillan e convins că aşa se va întîmpla. Nu, nici măcar Cooper şi Tillman nu au reuşit. Ăştia au fost pe vremuri nişte negustori americani, făceau negoţ cu opiu, şi s-au

aflat chiar sub protecţia lui Dirk Struan; ba sînt chiar şi înrudiţi, familiile Struan şi Cooper. Hag Struan şi-a măritat fiica cea mare, Emma, cu bătrînul Jeff Cooper, poreclit Bătrînul Bornău Cocoşat după ce s-a ramolit, şi se zice că această căsătorie a fost o răsplată pentru că el-a ajutat-o să-l distrugă pe Tyler Brock. Ai auzit despre ei, Linc ? Despre familia Brock, despre sir Morgan şi tatăl său, Tyler, şi despre Hag, cotoroanţa ?

— Peter Marlowe ne-a povestit cîte ceva.

— Dacă vrei să afli adevăratul Hong Kong, ar trebui să stai de vorbă cu Mătuşica Ochi de Scăpărici, asta e Sarah Chen, mătuşa nemăritată a lui Phillip Chen ! E o mare figură, Linc, şi are o minte ascuţită ca briciul. Ea spune că are optzeci şi opt de ani, dar cred că are mai mult. Tatăl ei a fost sir Gordon Chen, fiul nelegitim al lui Dirk Struan cu amanta lui Kai-Sung, iar mama ei a fost vestita frumuseţe Karen Yuan.

— Asta cine mai e ?

— Karen Yuan a fost nepoata lui Robb Struan. Robb a fost fratele vitreg al lui Dirk, şi a avut o amantă pe nume Yau Ming Soo, cu care a avut o fiică, Isobel. Isobel s-a măritat cu John Yuan, un fiu nelegitim al lui Jeff Cooper. John Yuan a devenit un cunoscut pirat şi traficant de opiu, iar Isobel, cînd a murit, ajunsese faimoasă ca jucătoare pătimaşă, care pierduse averea a doi dintre soţii ei jucînd mah-jong. Aşadar, fiica lui Isobel şi a lui John, Karen, a fost cea care s-a măritat cu sir Gordon Chen. De fapt, a fost a doua soţie a lui, mai degrabă un fel de concubină, deşi căsătoria era perfect legală. Aici, chiar şi în ziua de azi, dacă eşti chinez poţi avea în mod legal, cîte soţii doreşti.

— Foarte plăcut !

— Pentru un bărbat ! zîmbi Orlanda. Deci această mică ramură a familiei Yuan sînt descendenţii lui Cooper. Familiile T'Chung şi Chen se trag din Dirk Struan, iar Sung, Tup şi Tong din Aristotle Quance, pictorul. Aici, în Hong Kong, există obiceiul ca odraslele să ia numele mamei, care de cele mai multe ori este o fată oarecare pe care părinţii ei au vîndut-o pentru pat.

— Părinţii ?

— Aproape întotdeauna, spuse ea liniştită. *T'ung t'ien yu ming*, ascultă cerul şi urmează-ţi soarta. Mai ales cînd eşti muritor de foame. Ridică din umeri. Nu e nici o ru-

şine în asta, Linc, nu înseamnă că-ţi pierzi cinstea obrazului. Nu în Asia.

— Cum se face că tu ştii atît de multe despre familiile Struan şi Cooper, despre amantele lor şi toate celalte ?

— Hong Kongul e mic şi nouă tuturor ne plac secretele, deşi, de fapt, aici nu există cu adevărat secrete. Cei de aici, localnicii din tată-n fiu, ştiu aproape totul unii despre ceilalţi. Cum ţi-am spus, rădăcinile noastre sînt adînc implîntate în acest pămînt. Şi nu uita că familiile Chen, Yuan şi Sung sînt eurasiatici, iar eurasiaticii se căsătoresc cu eurasiatici, deci e normal să ştim din cine ne tragem. Pe noi, englezii şi chinezii nu ne vor ca soţii sau soţi, doar ca amante sau iubiţi, luă o înghiţitură de vin, şi pe el îl încîntă delicateţea gesturilor ei, graţia ei. Familiile chineze au obiceiul să-şi scrie genealogia în cartea satului, asta e singura formă de legalitate pe care o au, şi asta le asigură continuitatea. Ei n-au avut niciodată certificate de naştere, îi zîmbi. Ca să revenim la întrebarea ta. Atît Dunross, cît şi Quillan ar primi bucuroşi banii tăi şi relaţiile tale pe piaţa americană. Şi cu oricare dintre ei ai realiza profit aici, dacă te-ai mulţumi să fii un simplu partener cuminte.

Gînditor, Bartlett îşi lăsă privirea să rătăcească spre panoramă. Orlanda aşteptă răbdătoare, lăsîndu-l să-şi rumege gîndurile, nemişcată. Mă bucur foarte mult că Quillan a fost un profesor atît de bun şi un om atît de deştept, îşi spuse ea. Şi foarte înţelept. A avut dreptate şi de data asta. De dimineaţă îi dăduse telefon pe linia lui personală, plîngînd ca să-i raporteze cele întîmplate.

— O, Quillan, cred că am stricat totul...

— Ce ai zis tu şi ce a zis el ?

Îi relatase totul în amănunţime şi el o liniştise.

— Nu cred că ai de ce să-ţi faci griji, Orlanda. Se va întoarce. Dacă nu diseară, mîine.

— Eşti sigur ? îl întrebase ea, recunoscătoare.

— Da. Acum şterge-ţi lacrimile şi ascultă.

După care îi spusese ce să facă, cum să se îmbrace şi, mai ales, să fie femeie. Ce bucuroasă sînt că sînt femeie, reflectă ea, amintindu-şi acum cu tristeţe de vremurile cînd ea şi Quillan fuseseră fericiţi împreună. Ea avea doar nouăsprezece ani, era amanta lui de doi ani, şi nu mai era nici timidă, nici înfricoşată, nici cînd făcea dragoste,

nici față de el, nici față de ea. Uneori, se duceau pe iahtul lui, să facă o plimbare în miez de noapte, numai ei doi, și el îi ținea lecții.

— Ești femeie din Hong Kong așa că dacă vrei să ai un trai bun și lucruri frumoase, să fii prețuită, iubită, drăgostită și să te simți apărată pe lumea asta, fii feminină.

— Cum, dragul meu ?

— Gîndește-te doar la satisfacția și la plăcerea mea. Dăruiește-mi pasiune atunci cînd am nevoie, singurătate atunci cînd am nevoie, fericire și discreție tot timpul. Gătește ca un bucătar de clasă, învață care-s vinurile bune, apără-mi întotdeauna reputația și nu fi niciodată cicălitoare.

— Dar, Quillan, totul sună cam unilateral.

— Da, așa este, desigur. În schimb, eu îmi îndeplinesc partea mea cu tot atîta devotament. Dar asta e ceea ce vreau de la tine. Ai vrut să fii amanta mea. Ți-am spus dinainte ce aștept de la tine, și ai acceptat.

— Știu că am acceptat și îmi place să fiu amanta ta, dar... dar uneori îmi fac griji în privința viitorului.

— Ei, micuțo, nu ai de ce să-ți faci griji. Știi că regulile noastre au fost dinainte stabilite. Ne vom reînnoi înțelegerea în fiecare an, dacă *tu* vrei, pînă vei avea douăzeci și patru de ani. Apoi, dacă te hotărăști să mă părăsești, îți voi da apartamentul, bani suficienți să-ți satisfaci niște nevoi rezonabile și o zestre frumușică dacă-ți găsești un soț potrivit. Noi ne-am înțeles și părinții tăi au fost de acord...

Da, au fost de acord. Orlanda își amintea cu cît entuziasm aprobaseră mama și tatăl ei această legătură, ba chiar i-o sugeraseră atunci cînd, abia întoarsă de la școală din America, îi spuseseră cum Quillan, îndrăgostit, ceruse permisiunea să se apropie de ea.

— E un om bun, povestea tatăl ei, și a promis să aibă grijă să nu duci lipsă de nimic, dacă accepți. Tu trebuie să hotărăști, Orlanda. Noi sîntem de părere că-i bine s-o faci.

— Dar, tată, abia peste o lună fac optsprezece ani, și apoi, aș vrea să mă întorc și să trăiesc în SUA. Sînt sigură că aș putea obține un *Green Card* ca să rămîn acolo.

— Da, poți să te duci, copilă, zisese mama ei, dar vei fi săracă. Noi nu-ți putem da nimic, nici un ajutor. Ce

slujbă ai putea găsi ? Cine te-ar întreţine ? Pe cînd aşa, peste puţin timp vei avea un venit, o proprietate aici, din care să trăieşti.

— Dar e atît de bătrîn...

— Un bărbat nu îmbătrîneşte la fel de repede ca o femeie, îi explicaseră ei amîndoi. E puternic şi respectat, şi s-a purtat frumos cu noi de ani de zile. A promis să aibă grijă de tine şi să te iubească, iar aranjamentele financiare sînt generoase, indiferent cît timp vei sta cu el.

— Dar nu-l iubesc.

— Vorbeşti prostii ! Dacă n-ar fi apăraţi de buze, dinţilor le-ar fi frig ! se mîniase mama ei. Această ocazie ce ţi se oferă e ca puful fenixului şi inima dragonului ! Şi ce trebuie tu să faci în schimb ? Numai să fii femeie, să cinsteşti şi să asculţi de un om cumsecade, timp de cîţiva ani, şi chiar şi după aceea, dacă eşti credincioasă şi isteaţă, nu trebuie să se termine. Cine ştie ? Soţia lui e invalidă şi e pe ducă. Dacă îl mulţumeşti şi te porţi frumos cu el, de ce nu te-ar lua chiar de soţie ?

— Să se însoare cu o eurasiatică ? Quillan Gornt ? ! izbucnise ea.

— De ce nu ? Tu nu eşti numai eurasiatică, eşti portugheză. El are deja fii şi fiice englezi, *heya* ? Vremurile se schimbă, chiar şi aici în Hong Kong. Dacă te străduieşti, cine ştie ? Dăruieşte-i un fiu, peste un an sau doi, cu permisiunea lui, şi cine ştie ? Zeii sînt zei, şi dacă vor ei, poate să fulgere din cer senin. Nu fi proastă ! Dragoste ? Ce înseamnă cuvîntul ăsta pentru tine ?

Orlanda Ramos privea acum în jos spre oraş, fără să-l vadă. Ce năucă şi naivă eram atunci, gîndi ea. Naivă şi foarte proastă. Dar acum nu mai e cazul. Quillan m-a educat foarte bine. Îşi ridică privirea spre Linc Bartlett, mişcîndu-şi doar ochii, nevrînd să-l tulbure. Da, sînt foarte bine învăţată, îşi repetă ea. Sînt pregătită să fiu cea mai bună soţie pe care şi-ar putea-o dori un bărbat, pe care ar putea-o avea vreodată Bartlett. De data asta însă, fără greşeli. Quillan mă va îndruma. Mă va ajuta să o înlătur pe Casey. Voi fi doamna Linc Bartlett. Martori îmi sînt toţi zeii şi toţi diavolii, asta e ceea ce trebuie să se întîmple... Curînd, el îşi desprinse ochii de pe privelişte, terminînd de cugetat la ce-i destăinuise ea. Orlanda îl privea cu un surîs indescifrabil.

— Ce e ?

— Mă gîndeam cît de norocoasă am fost că te-am întîlnit.

— Întotdeauna faci complimente bărbaţilor ?

— Nu. doar celor care îmi plac, şi aceştia sînt la fel de rari precum puful fenixului şi inima dragonului. Paté ?

— Mulţumesc ! luă pîinea cu paté pe care i-o întindea ea. Tu nu mănînci ?

— Mă abţin pînă la cină. Trebuie să am grijă cît mănînc. nu sînt ca tine.

— Eu fac mişcare în fiecare zi. Tenis, cînd pot, şi golf. Tu ?

— Joc puţin tenis. îmi place să merg pe jos, dar încă mai iau lecţii de golf.

Da, gîndi ea, mă străduiesc foarte mult să fiu cea mai bună în tot ce fac, iar pentru tine, Linc Bartlett, sînt cea mai potrivită din toată lumea asta mare. Ştia să joace foarte bine tenis şi era destul de bună şi la golf. Quillan insistase să le înveţe bine pe amîndouă, căci îi plăceau lui.

— Ţi-e foame ?

— Sînt lihnit.

— Ai spus mîncare chinezească. Sigur asta vrei ?

Ridică din umeri.

— Pentru mine nu contează. Ce-ţi place ţie.

— Sigur ?

— Foarte. De ce, tu ce ai vrea ?

— Vin într-o clipă.

El o urmă. Orlanda deschise uşa la sufragerie. Masa era aranjată superb. pentru două persoane, cu flori şi o sticlă de Verdichio pusă la gheaţă.

— Linc, e atît de mult de cînd n-am mai gătit pentru nimeni, mărturisi ea cu vorba ei precipitată, care-l încînta atît de mult. Dar am vrut să gătesc pentru tine. Dacă vrei, mîncăm o cină italienească care-i deja pregătită... *Pasta* proaspete, *aglio e olio*, cu usturoi şi ulei. viţel *piccanta*, o salată verde. *zabaglione*, expresso. şi coniac. Cum îţi sună ? În douăzeci de minute e gata, iar pînă atunci tu poţi să citeşti ziarul. După aceea putem lăsa toate în seama lui *amah*, care-o să le strîngă şi mergem să dansăm sau să ne plimbăm cu maşina. Ce zici ?

— Mîncarea italienească e mîncarea mea favorită, Orlanda ! se entuziasmă el.

Apoi îi veni în minte o discuţie, şi o clipă se întrebă oare cui îi spusese că preferă mîncarea italienească. Lui Casey ? Sau Orlandei, azi dimineaţă ?

13

Ora 20.32.

Brian Kwok se trezi brusc din somn. Se zbătu o clipă în miezul unui coşmar, iar în clipa următoare se trezi, deşi parcă rămăsese tot cufundat în hăul întunecat al somnului, cu inima bătîndu-i cu putere, mintea buimacă, de parcă n-ar fi existat nici o diferenţă între somn şi trezie. Îl cuprinse panica. Apoi îşi dădu seama că era gol, în întunericul cald al celulei, şi îşi aduse aminte cine era şi unde se afla. Probabil m-au drogat, gîndi el. Gura îi era uscată, capul îl durea, şi se întinse la loc pe salteaua pe care o simţea lipicioasă, încercînd să-şi adune gîndurile. Îşi amintea vag că se afla în biroul lui Armstrong, iar înainte de asta se întîlnise cu Crosse, discutase despre un 16/2, şi apoi mai nimic. Doar că umbla prin beznă, bîjbîind să găsească pereţii, simţindu-i aproape, înăbuşindu-şi groaza de a se şti trădat şi lipsit de apărare în străfundurile sediului central al poliţiei, într-o cuşcă fără ferestre, doar cu o uşă undeva. Apoi, istovit, adormise, se deşteptase în sunetul unor glasuri furioase — ori poate am visat asta ? — apoi iarăşi somn... nu, întîi am mîncat, n-am mîncat mai întîi ?... da, nişte lături pe care ăştia le numesc cină, şi ceai rece... Hai, gîndeşte ! E important să gîndeşti şi să-ţi aminteşti... Da, îmi amintesc, a fost o porcărie de tocană şi un ceai rece, apoi, mai tîrziu, micul dejun. Ouă. Au fost mai întîi ouăle, sau mai întîi a fost tocana şi... da, de fiecare dată cînd mîncam s-au aprins o clipă luminile, doar cît am mîncat... ba nu, de fiecare dată luminile s-au stins şi am terminat de mîncat în

beznă. Îmi amintesc numai că am terminat pe întuneric și că mi-era silă să mănînc pe întuneric, și apoi am urinat în căldare pe întuneric, m-am întors la saltea și m-am culcat iarăși. De cît timp sînt aici ? Trebuie să număr zilele.

Cu greu, se dădu jos din pat și merse poticnit pînă la un perete, în vreme ce durerea îi săgeta picioarele. Trebuie să fac mișcare, gîndi el, să elimin drogurile din organism, să-mi limpezesc mintea și să mă pregătesc pentru interogatoriu. Trebuie să-mi pregătesc mintea pentru cînd o să înceapă, cînd or să creadă că m-am muiat, căci atunci or să mă țină treaz pînă mă supun și spun tot. Nu, nu o să mă facă să mărturisesc. Sînt puternic, pregătit, și mai cunosc și eu unele dintre trucurile folosite. Cine m-a trădat ? Efortul de a găsi un răspuns era prea mare pentru el, așa că își adună forțele și făcu cîteva genoflexiuni. Apoi auzi zgomot înăbușit de pași ce se apropiau. Pe bîjbîite, se duse repede spre prici și se întinse, prefăcîndu-se că doarme, și, în vreme ce încerca să-și stăpînească groaza, simțea cum inima îi zvîcnea dureros. Pașii se opriră. Se auzi clinchetul unui zăvor și se deschise o mică trapă. În celulă pătrunse o rază de lumină și o mînă numai pe jumătate vizibilă puse jos o farfurie și o cană din metal.

— Mănîncă-ți micul dejun, și grăbește-te, spuse o voce în cantoneză. În curînd continuă interogatoriul.

— Ascultă, aș vrea... strigă Brian Kwok, dar trapa se închisese deja cu zgomot și rămase singur în beznă, doar cu ecoul vorbelor sale.

Păstrează-ți calmul, își porunci el. Calmează-te și gîndește. Brusc, celula fu inundată de lumină. Lumina îi rănea ochii. După ce reuși să se obișnuiască, observă că aprinseseră becurile din tavan, plasate foarte sus, și își aminti că parcă le mai văzuse. Pereții erau întunecați aproape negri, și parcă se strîngeau asupra lui. Nu te gîndi la ei, își spuse. Ai mai văzut celule întunecate și, deși nu ai luat niciodată parte la un interogatoriu sever, știi care sînt principiile și unele dintre metode. Un gust de vomă îi veni în gură la gîndul calvarului ce-l aștepta.

Ușa abia se distingea, și trapa la fel. Simțea priviri ațintite asupra lui, deși nu se vedeau nici un fel de ochiuri de observație. Pe farfurie se aflau două ouă prăjite și o felie de pîine neagră. Pîinea era puțin prăjită. Ouăle erau reci, cu grăsime sleită, deloc îmbietoare. În cană ceai rece.

Tacîmuri nu existau. Bău ceaiul cu sete, încercînd să-l soarbă încet, dar nici nu își dădu seama cînd îl termină și setea tot nu și-o potolise. *Dew neh loh moh*, ce n-aș da pentru o periuță de dinți și o sticlă de bere și...

Luminile se stinseră tot atît de brusc cum se aprinseseră. Dură mult pînă ce reuși să-și obișnuiască iarăși ochii cu întunericul. Fii calm, nu-i decît o alternare de întuneric și lumină, lumină și întuneric, ca să te deruteze și să te dezorienteze. Fii calm. Ia totul pe rînd, fiecare zi, fiecare interogatoriu.

Groaza îl cuprinse iarăși. Știa că nu este cu adevărat pregătit, că nu are destulă experiență, deși fusese antrenat pentru cazul că ar fi fost prins, ce să facă dacă l-ar fi prins dușmanul, comuniștii din RPC. Dar China Populară nu e dușmanul. Adevăratul dușman sînt englezii și canadienii, care s-au prefăcut a-ți fi prieteni și profesori, ei sînt adevăratul dușman. Nu te gîndi la asta, nu încerca să te convingi pe tine însuți, încearcă doar să-i convingi pe ei. Trebuie să mă țin tare. Să susțin că-i o eroare, cît pot de mult, apoi să le spun povestea pe care am pregătit-o de-a lungul anilor să-i derutez. Asta mi-e datoria. Setea îl rodea. Și foamea. Brian Kwok ar fi vrut să azvîrle cu cana în perete, cu farfuria, să strige după ajutor, dar ar fi fost o greșeală. Știa că trebuie să se stăpînească, să-și concentreze toată energia pentru a riposta.

Folosește-ți mintea. Folosește ce ai învățat. Aplică în practică teoria. Gîndește-te la cursul de supraviețuire urmat anul trecut în Anglia. Bun, ce trebuie să fac ?

Își amintea că o parte a teoriei supraviețuirii era că trebuie să mănînci, să bei și să dormi cînd poți mai mult, căci nu se știe niciodată cînd îți vor tăia hrana, băutura și somnul. Și să-ți folosești ochii, nasul, pipăitul, inteligența pentru a nu pierde șirul timpului în beznă, și să ții minte că cei ce te-au prins nu se poate să nu facă la un moment dat o greșeală, iar dacă prinzi greșeala și poți face corelarea cu scurgerea timpului real, atunci îți păstrezi echilibrul și poți să-i duci cum vrei tu, să nu divulgi ceea ce nu trebuie divulgat — numele exacte și contactele reale. Regula era să-ți ascuți mintea împotriva lor. Să fii activ și să te forțezi să observi totul. Au făcut oare vreo greșeală pînă acum ? Le-a scăpat oare ceva acestor diavoli barbari de englezi ? Numai o dată, își spuse el cu înfri-

gurare. Ouăle ! Tîmpiţii de englezi cu ouăle lor la orice mic dejun ! Simţindu-se mai bine acum şi complet treaz, se dădu jos de pe prici şi se-ndreptă pe pipăite spre farfuria de metal, punînd jos lîngă ea, încet, cana. Ouăle erau reci şi grăsimea sleită, dar le înghiţi, mîncă toată pîinea, şi parcă se simţea mai bine acum după ce mîncase. Avea un sentiment ciudat mîncînd aşa, cu mîinile, pe întuneric, şi era neplăcut că nu avea cu ce să se şteargă pe degete, doar propria-i goliciune. Îl străbătu un fior. Se simţea părăsit şi murdar. Vezica îl apăsa şi bîjbîi pînă la căldarea prinsă de perete. Căldarea duhnea. Cu degetul arătător, măsură nivelul din căldare. Era parţial plină. Se uşură în ea şi măsură din nou nivelul. Calculă în minte diferenţa. Dacă nu au adăugat lichid în ea ca să mă deruteze, înseamnă că am urinat de trei sau patru ori. De două ori pe zi, sau de patru ori pe zi ?

Îşi şterse degetul murdar pe piept, ceea ce-l făcu să se simtă şi mai murdar, dar era important să folosească orice indiciu pentru a ţine socoteala timpului scurs. Se întinse iarăşi. Era groaznic să nu ştii dacă e lumină sau întuneric, dacă e zi sau noapte. Din stomac îi veni un val de greaţă, dar şi-o înăbuşi, forţîndu-se să-şi amintească de acel Brian Kwok pe care ei, duşmanii, îl credeau a fi Brian Kar-shun Kwok, iar nu celălalt om, acel om aproape uitat, al cărui nume de familie era Wu, numele de generaţie Pah, iar numele de adult Chu-toy.

Îşi aminti de Ning-tok, de tatăl şi de mama lui, cum fusese trimis la şcoală la Hong Kong, cînd împlinise şase ani, dornic să înveţe şi să devină un patriot, la fel ca părinţii săi şi ca unchiul pe care îl văzuse în piaţa satului, biciuit pînă şi-a dat sufletul pentru că era patriot. Învăţase de la rudele lui din Hong Kong că a fi patriot şi a fi comunist erau unul şi acelaşi lucru, că asta nu însemna că eşti duşman al Chinei. Căpeteniile Gomindanului erau la fel de rele ca şi diavolii de străini ce îi impuseseră Chinei tratate inechitabile, iar singurii adevăraţi patrioţi erau cei ce urmau învăţăturile lui Mao Tse Tung. Îşi aminti cum fusese primit în prima din multele confrerii secrete, străduindu-se să fie cel mai bun, pentru cauza Chinei şi a lui Mao, învăţase de la dascălii săi tainici, pregătindu-se a fi parte din uriaşul nou val revoluţionar ce va recuceri de la diavolii străini şi de la lacheii acestora stăpînirea asupra Chinei, azvîrlindu-i pentru totdeauna în mare.

Apoi cîştigase acea bursă! La doisprezece ani! Ce mîndri fuseseră dascălii lui tainici! După care plecase în ţinuturile barbarilor, cunoscîndu-le acum la perfecţie limba, dar călit împotriva gîndurilor şi obiceiurilor lor rele. Ajunse la Londra, capitala celui mai mare imperiu pe care l-a cunoscut vreodată lumea, despre care el ştia că într-o bună zi va fi umilit şi sfărîmat, deşi atunci, în 1937, mai era încă înfloritor. Doi ani acolo. Urînd şcoala englezească şi pe băieţii englezi, Chinkee Chinkee chinezoiul prefăcîndu-se cuminte în banca lui... dar ascunzînd acest lucru, înăbuşindu-şi lacrimile, ajutat şi îndrumat de noii dascăli ai Confreriei, care îl învăţaseră să analizeze întrebările şi răspunsurile, îi dezvăluiseră minunile dialecticii, ce înseamnă să fii parte din adevărata revoluţie. Şi nici o clipă nu simţise nevoia să pună întrebări.

Apoi războiul cu germanii, evacuarea, împreună cu toţi ceilalţi băieţi şi fete de la şcoală, în Canada, la adăpost , toţi acei ani minunaţi în Vancouver, Columbia Britanică, pe malurile Pacificului, toată acea imensitate, munţii şi oceanul, un Chinatown înfloritor, cu o excelentă bucătărie Ning-tok... Şi o altă filială a confreriei mondiale, alţi dascăli, întotdeauna cineva înţelept cu care să poţi sta de vorbă, gata să-ţi dea explicaţii şi sfaturi... Neacceptat de colegii de şcoală, dar întrecîndu-i la învăţătură, bătîndu-i la propriile lor sporturi, la box, la cricket şi la tenis — toate astea făcînd parte din pregătirea lui. „Fii cel mai bun, Chu-toy, fiul meu, fii cel mai bun şi fii răbdător, pentru gloria partidului, pentru gloria lui Mao Tse Tung, care este China“, ultimele cuvinte pe care i le spusese tatăl lui, cuvinte rostite pe ascuns, care îi rămăseseră întipărite în minte de cînd avea şase ani, şi pe care tatăl lui i le repetase pe patul de moarte.

Intrarea lui în Royal Canadian Mounted Police făcea parte din plan. Nu era greu să fii cel dintîi în RCMP, cînd lucrai în Chinatown şi vorbeai engleza, mandarina şi cantoneza (propriul său dialect din Ning-tok tăinuindu-l cu grijă); nu era greu să ajungi un bun poliţist în acel frumos şi întins oraş-port. Curînd a devenit de neînlocuit — expertul chinez al Vancouverului, om de încredere, primul în toate, neabătut în lupta împotriva nelegiuirilor patronate de gangsterii triadelor din Chinatown — opiul, morfina, heroina, prostituţia şi veşnicele jocuri de noroc

ilegale. Munca lui fusese lăudată atît de superiorii săi, cît şi de conducătorii confreriei, care erau şi ei împotriva supremaţiei bandelor, a traficului cu droguri şi a crimei, ajutîndu-l să facă arestări, să-i descopere pe răufăcători, singurul lor interes secret fiind să afle despre funcţionarea internă a RCMP, despre cum se făceau angajările şi concedierile, promovările, verificările, anchetele şi urmăririle, cine răspunde de fiecare compartiment, cînd şi în ce mod. După aceea a fost trimis de la Vancouver la Ottawa, pentru şase luni, „luat cu împrumut" de un şef de poliţie care nu mai ştia cum să-i mulţumească, numai să-i dea o mînă de ajutor la descoperirea unei reţele de traficanţi chinezi de droguri. Şi-a făcut astfel noi şi importante relaţii printre canadieni, cu oameni ai confreriei, a învăţat tot mai multe... Pînă la urmă reţeaua a fost descoperită, iar el promovat. E uşor să controlezi crima organizată şi să obţii promovări atunci cînd te străduieşti şi cînd ai sute de prieteni neştiuţi, care au ochi peste tot.

Apoi războiul s-a terminat şi el a cerut să fie transferat în poliţia din Hong Kong — partea finală a planului. Dar n-ar fi vrut să plece, căci iubea Canada şi o iubea pe ea, pe Jeanette. Jeanette de Bois. Avea nouăsprezece ani, era franţuzoaică din Montréal, vorbea franceza şi engleza, iar părinţii ei, francezi-canadieni, de mai multe generaţii, îl plăceau, nu dezaprobau legătura lor, nu erau contra lui fiindcă era *chinoise*, cum îi spuneau ei în glumă. El avea pe atunci douăzeci şi unu de ani, se ştia deja că are stofă de comandant, că i se deschide în faţă o carieră strălucită, că îl aşteaptă căsătoria, peste un an sau doi...

Brian Kwok se foi pe saltea, chinuit. Îşi simţea pielea lipicioasă, întunericul îl apăsa. Închise ochii, cu pleoapele ca de plumb, lăsîndu-şi mintea să rătăcească înapoi la ea şi la acel moment nefericit din viaţa lui. Îşi aminti cum susţinuse în faţa confreriei, a conducătorului, că putea să fie mai util în Canada decît în Hong Kong, unde ar fi fost unul printre mulţi alţii. Aici, în Canada, el era unic. În cîţiva ani ar fi putut ajunge în vîrful ierarhiei poliţiei din Vancouver. Dar toate argumentele lui fuseseră zadarnice. Cu tristeţe, a trebuit să recunoască faptul că ei aveau dreptate. Ştia că, dacă ar fi rămas, ar fi sfîrşit prin a trece de partea cealaltă, ar fi rupt-o cu partidul. În mintea lui existau prea multe întrebări fără răspuns, ivite după ce citise rapoartele RCMP despre sovietici, despre

KGB, despre gulaguri, avea prea mulţi prieteni printre canadieni şi naţionalişti. Hong Kongul şi China erau acum pentru el departe, trecutul lui era undeva departe. Jeanette era aici, o iubea şi îi plăcea viaţa lor împreună, îi plăcea maşina lui puternică, prestigiul de care se bucura în ochii colegilor, pe care nu-i mai privea ca pe nişte barbari, ci ca pe egali ai săi. Conducătorul îi adusese aminte de trecutul său. de faptul că barbarii nu-s altceva decît barbari, că era nevoie de el în Hong Kong. unde lupta abia începea. unde Mao nu era încă preşedintele Mao, nu era încă învingător, mai avea încă de luptat cu Ciang Kai-şi. Cu amărăciune, se supusese. detestînd faptul că a fost obligat, ştiind că se afla în puterea lor. Şi se supusese tocmai din cauza puterii lor. Dar apoi au urmat cei patru ani îmbătători, pînă în 1949, şi victoria incredibilă, completă, a lui Mao. După care se dăduse din nou la o parte, folosindu-şi strălucitele capacităţi în lupta împotriva crimei. care pentru el însemna un blestem şi o ruşine pentru Hong Kong, o pată pe obrazul Chinei.

Viaţa redevenise frumoasă. Ştia că-l aşteptau promovări. englezii ţineau la el, îl respectau, căci urmase o şcoală englezească de elită, vorbea englezeşte cu un accent aristocratic, şi era un sportiv la fel de bun ca toţi cei din elita imperiului. Iar acum sîntem în 1963, am treizeci şi nouă de ani, şi mîine... nu mîine, duminică, duminică e raliul, iar sîmbătă sînt cursele şi Noble Star... Va ieşi oare Noble Star, ori Pilot Fish al lui Gornt, ori Butterscotch Lass a lui Richard Kwok, nu, Richard *Kwang*, ori Golden Lady a lui John Chen ? Cred c-o să-mi pun banii pe Golden Lady, toţi banii pe care îi am, economiile mele de o viaţă, şi-mi joc şi Porsche-ul, deşi e o prostie, dar trebuie. Trebuie, fiindcă aşa a spus Crosse şi Robert e de acord şi amîndoi au spus că trebuie să-mi mizez şi viaţa... dar, Isuse Hristoase, acum Golden Lady tropăie în paddock, pariurile sînt făcute, au pornit, aleargă, haide Golden Lady, haide de dragul lui Mao, nu-ţi pese de norii de furtună şi de fulgere, haide, toate economiile mele şi viaţa mea sînt călare pe blestematul tău... oh, preşedinte Isuse nu mă lăsa...

Era acum adînc cufundat în vise, vise rele, provocate de droguri, iar Happy Valley, Valea Fericită devenise Valea Morţii. Ochii lui nu percepură luminile care se aprinseră încet, nici uşa deschizîndu-se.

Era timpul să reînceapă. Armstrong îşi privi prietenul, fiindu-i milă de el. Luminile erau reglate cu grijă, să nu fie puternice. Alături de el se aflau agentul principal Malcolm Sun, un gardian şi medicul Serviciului special dr. Dorn, un bărbat mic de statură şi sprinten în mişcări, cu un început de chelie, şi o agerime ca de pasăre. Îi luă pulsul lui Brian Kwok şi tensiunea şi îi ascultă inima.

— Clientul e în formă excelentă, comisare, din punct de vedere fizic, surîse el uşor. Tensiunea şi bătăile inimii sînt puţin mărite, dar era de aşteptat.

Notă măsurătorile pe fişă, i-o întinse lui Armstrong, care se uită la ceas, scrise ora, şi semnă şi el fişa.

— Puteţi continua.

Doctorul umplu cu grijă seringa. Îi făcu injecţia lui Brian Kwok în fesă, cu un ac nou. Aproape că nu se vedea nici o urmă, doar o minusculă picătură de sînge pe care o şterse.

— I se poate servi cina, ori cînd doriţi.

Armstrong dădu numai din cap. Gardianul adăugase o măsură de urină în căldare, şi acest lucru se trecu şi el în fişă.

— Foarte deştept din partea lui să măsoare nivelul, n-aş fi crezut să facă asta, comentă Malcolm Sun. Razele infraroşii făceau posibilă urmărirea oricărei mişcări a arestatului, prin mici găuri de observaţie plasate în tavan. *Dew neh loh moh,* cine şi-ar fi închipuit că el este cîrtiţa ? Deştept, întotdeauna a fost al naibii de deştept.

— Să sperăm că amărîtul de el nu prea mai e al naibii de deştept, îi spuse Armstrong pe un ton acru. Cu cît vorbeşte mai repede, cu atît mai bine. Bătrînul nu-l va ierta.

Ceilalţi se uitară la el. Tînărul gardian se cutremură. Dr. Dorn rupse tăcerea stînjenitoare :

— Să continuăm tot aşa la fiecare două ore, sir ?

Armstrong îi aruncă o privire prietenului lui. Primul drog, în bere, îi fusese administrat pe la 13.30. De atunci, Brian Kwok fusese tratat în *regim doi* — un program de somn-trezie-somn-trezie provocat cu droguri. La fiecare două ceasuri. Injecţii de trezire exact înainte de 16.30, 18.30 şi 20.30, şi tot aşa pînă a doua zi la 6.30 dimineaţa, cînd va începe primul interogatoriu serios. La zece minute după injecţie, clientul este trezit în mod artificial, setea şi foamea fiindu-i intensificate de droguri. Înghite

hămesit mîncarea, dă pe gît ceaiul rece, iar drogurile acestea își fac rapid efectul. Somn foarte adînc și foarte rapid, ajutat de o altă injecție. Alternanță de întuneric și lumină puternică, de glasuri metalice și tăcere. Apoi trezirea. Micul dejun. Iar peste două ore cina, și peste alte două ore micul dejun. Pentru o minte tot mai dezorientată, douăsprezece ore devin astfel șase zile, chiar și mai mult, dacă pacientul suportă tratamentul, douăsprezece zile, ora și ziua. Nu e nevoie de tortură fizică, doar de întuneric și dezorientare, atît cît să afli ceea ce dorești să afli de la captivul inamic, sau să-l faci să semneze ceea ce vrei tu să semneze, să ajungă curînd să creadă că versiunea ta e cea adevărată.

Oricine capotează ! Oricine după o săptămînă de somn-trezie-somn urmată de două sau trei zile fără somn. Oricine.

Of, Isuse atotputernic, se gîndi Armstrong, biet amărît ce ești, tu o să încerci să reziști și asta nu te va ajuta la nimic. Deloc. După aceea însă, un glas lăuntric îi strigă : ăsta nu e prietenul tău, e un agent dușman, un simplu „client“, un dușman care te-a trădat pe tine, a trădat totul, de ani și ani de zile. Probabil că el i-a turnat pe Fong-fong și pe băieții lui, care zac acum într-o celulă împuțită, îndurînd același tratament, dar fără medici, fără supraveghere și îngrijire. Și totuși, poți să fii mîndru de acest gen de tratament ? Poate vreo persoană civilizată să fie ? Nu. Este oare necesar să înfunzi un trup neajutorat cu droguri împuțite ? Nu... ba da, este, uneori este, uneori și să ucizi e necesar, cîini turbați, oameni... da, unii oamenii sînt răi și cîinii turbați sînt răi. Trebuie să folosești aceste tehnici psihiatrice moderne, puse la punct de Pavlov și alți sovietici, puse la punct de comuniști sub un regim KGB-ist. Bine, dar trebuie să le urmezi ? Isuse, nu știu, dar știu că KGB-ul încearcă să ne distrugă, să ne coboare pe toți la nivelul lor, să... Armstrong îi văzu pe cei din jur holbîndu-se la el.

— Ce e ?

— Să menținem ciclul de două ore, sir ? repetă doctorul, neliniștit.

— Da. Iar la 6.30 începem primul interogatoriu.

— Îl veți face chiar dumneavoastră ?

— Doar scrie în ordin, ce naiba ! mîrîi Armstrong. Nu știi să citești ?

— Iertare, se repezi medicul, cunoşteau cu toţii prietenia dintre Armstrong şi arestat şi faptul că Crosse îi ordonase să conducă interogatoriul. Ai vrea un sedativ, prietene ? întrebă dr. Dorn plin de grijă.

Armstrong îl înjură urît şi plecă, supărat că se lăsase provocat de doctor şi îşi ieşise din fire. Se duse la ultimul etaj, la popota ofiţerilor.

— Barman !

— Imediat, sir !

Obişnuita lui halbă de bere sosi repede, dar în acea seară licoarea brună şi delicioasă, cu malţul dens şi amar, nu-i potoli setea şi nu-i clăti gura. De o mie de ori se întrebase : el ce ar face dacă ar fi prins de *ei* şi băgat gol într-o astfel de celulă, cunoscînd însă mai toate tehnicile şi fiind pregătit. Mai bine decît nenorocitul de Brian, îşi zise el posomorît. Bietul de el ştie atît de puţin. Da, dar oare foloseşte la ceva mai multă cunoaştere, atunci cînd eşti pe post de pacient ? Gîndindu-se la ce îl aştepta pe Brian Kwok îşi simţea pielea lipicioasă, trecîndu-l sudori de spaimă.

— Barman !

— Da, sir, vin !

— Bună, Robert, pot să stau lîngă tine ? întrebă inspectorul şef Donald C.C. Smyth.

— A, salut. Sigur, ia loc, îl pofti el, fără entuziasm. Smyth se aşeză pe taburetul de bar de lîngă el, punîndu-şi braţul legat în faşă într-o poziţie mai comodă.

— Cum merge ?

— Ca de obicei.

Armstrong îl văzu pe Smyth încuviinţînd din cap şi se gîndi cît de bine i se potrivea porecla : Şarpele. Smyth era chipeş, suplu şi insinuant ca un şarpe, răspîndind aceeaşi senzaţie de primejdie ucigătoare şi avînd acelaşi obicei de a-şi linge buzele din cînd în cînd cu vîrful limbii.

— Doamne ! Încă tot nu pot să cred că e Brian — Smyth fiind unul din puţinii la curent cu cazul Brian. E de-a dreptul şocant.

— Da.

— Robert, mi s-a ordonat de către DCID — Directorul Poliţiei judiciare, şeful cel mare al lui Armstrong — să preiau de la tine cazul Vîrcolacilor cît timp eşti ocupat. Şi dacă mai ai ceva de care vrei să mă ocup eu.

— Găseşti totul în dosare. Sergentul major Tango-po este omul meu numărul doi... e un bun detectiv, chiar foarte bun. Armstrong înghiţi nişte bere. Are relaţii.

Smyth schiţă un zîmbet.

— Asta ne va fi de folos.

— Numai să nu te apuci să-mi organizezi districtul.

— Nici vorbă, amice. East Aberdeen îmi ocupă tot timpul. Bun, acum zi-mi de Vîrcolaci. Continuăm supravegherea lui Phillip Chen ?

— Da. Şi a neveste-si.

— E interesant că înainte de a se mărita cu zgîrciobul ăla bătrîn, Dianne era Mai-wei T'Chung. Şi că unul dintre verii ei a fost Sung Colibri.

Armstrong se uită lung la el.

— Văd că ai învăţat lecţia.

— Face parte din slujbă ! adăugă Smyth morocănos. Tare aş vrea să pun mîna pe Vîrcolacii ăia. Am primit deja trei apeluri disperate în East Aberdeen de la oameni care au primit telefoane de la Vîrcolaci, cerîndu-li-se *h'eung yau*, „foalte iuti", altfel îi paşte o răpire. Am auzit că în toată colonia e aceeaşi situaţie. Dacă s-au găsit trei speriaţi care să ne sune, precis că alţi trei sute n-au avut curajul s-o facă, şi Smyth luă o înghiţitură din whiskyul cu sifon. Asta nu-i bine pentru afaceri, nu-i bine deloc. Nu poţi lua şapte piei de pe o vacă. Dacă nu-i prindem rapid pe Vîrcolaci, indivizii or să aibă propria lor sursă de bani — cîteva telefoane rapide şi banii vor fi expediaţi prin poştă de amărîtele de victime, bucuroase să plătească pentru a nu mai fi în atenţia lor — şi orice alt nemernic de aici care se pricepe la furtişaguri le va urma exemplul.

— Ai dreptate, Armstrong îşi termină berea. Mai vrei unul ?

— Lasă-mă pe mine. Barman !

Armstrong se uită cum i se toarnă berea.

— Crezi că e o legătură între John Chen şi Sung Colibri ? Îşi aminti de Sung, bogatul armator răpit cu şase ani în urmă, şi surîse obosit. Isuse, nu m-am mai gîndit la el de ani de zile.

— Nici eu. Cazurile nu sînt asemănătoare, iar pe răpitorii lui i-am băgat la răcoare pe douăzeci de ani şi or să putreazească acolo, dar nu se ştie niciodată, şi Smyth ridică din umeri. Dianne Chen cred că îl ura pe John Chen

şi sînt sigur că şi el o ura, toată lumea o ştie. La fel şi cu bătrînul Colibri, rîse. Cealaltă poreclă a lui Colibri, în tagmă ca să zic aşa, e Băgăreţul.

Armstrong gemu. Se frecă la ochi să-şi mai alunge oboseala.

— Poate merită osteneala să te duci s-o vezi pe soţia lui Chen, Barbara. Eu aveam de gînd să merg mîine, dar... poate n-ar fi rău.

— Am fixat deja o întîlnire. Dar întîi mă duc la Sha Tin. Poate că poliţiei locale i-a scăpat ceva pe ploaia aia.

— Bună idee, cuprins de nelinişte Armstrong îl urmări pe Şarpe cum îşi bea cu înghiţituri mici whiskyul. Ce te frămîntă ? întrebă el, bănuitor.

Smyth îl privi în ochi.

— Sînt o mulţime de lucruri pe care nu le înţeleg în legătură cu răpirea asta. De exemplu, de ce au oferit Înalţii Dragoni o recompensă atît de uriaşă pentru găsirea lui John Chen, viu sau mort ?

— Întreabă-i pe ei.

— I-am întrebat. Cel puţin, am întrebat pe cineva care-l cunoaşte pe unul dintre ei, Şarpele ridică din umeri. Şi nimic. Absolut nimic, făcu o pauză. Va trebui să săpăm în trecutul lui John.

Armstrong simţi un fior rece, pe care-l ascunse.

— Bună idee.

— Ştii că Mary l-a cunoscut ? În lagărul de prizonieri de război de la Stanley.

— Da, Armstrong bău din bere, fără să-i simtă gustul.

— Poate ne dă ea un fir. Dacă John a fost, să zicem, amestecat în afacerile pieţii negre din lagăr, şi ochii lui de un albastru deschis priveau ţintă în ochii de aceeaşi culoare ai lui Armstrong. Poate n-ar fi rău să întrebăm.

— O să mă gîndesc la asta. O să mă gîndesc.

Armstrong nu-i purta pică Şarpelui. Dacă ar fi fost în locul lui, şi el ar fi întrebat. Vîrcolacii erau o mare problemă şi comunitatea chineză era deja înspăimîntată. Oare cîţi ştiu despre Mary şi John Chen ? îşi zise el. Sau despre cele 40.000 care încă mai ard în biroul meu, care mă frig pe suflet ?

— A trecut mult timp de atunci.

— Da.

Armstrong ridică halba.

— I-ai convins pe prietenii tăi să-ţi vîndă un pont la curse ?

— Să zicem doar că fraternitatea jocurilor de noroc e dispusă să plătească, cu bucurie, recompense foarte substanţiale, zîmbetul sardonic dispăru de pe chipul lui Smyth. Trebuie să-i prindem foarte repede pe nemernicii ăia de Vîrcolaci, căci dacă nu, chiar ne strică ploile.

14

Ora 21.15.

Wu Patru Degete se afla pe puntea înaltă a joncăi cu motor ce-şi croia anevoie drum, mergînd contra vîntului, spre locul de întîlnire din largul mării, cu toate luminile reduse la minim.

— Ascultă, gunoi Vîrcolac, îi şuieră el nervos lui Kin Ciupitul care tremura pe punte, la picioarele lui, înnebunit de durere, legat cu funie groasă, lanţuri grele. Vreau să ştiu cine mai e în banda ta scîrnavă şi de unde ai moneda, jumătatea de monedă. Nu primi nici un răspuns. Treziţi-l pe scîrnav !

Îndată, Poon Vremebună turnă încă o găleată de apă de mare peste tînărul fără simţire. Cînd văzu că nu obţine nici un efect, se aplecă peste el, cu cuţitul scos. De-ndată, Kin Ciupitul scoase un ţipăt şi-şi ieşi din toropeală.

— Ce este, ce-i stăpîne ? ţipă el. Nu mai pot... ce, ce vreţi să ştiţi ?

Wu Patru Degete repetă întrebarea. Tînărul ţipă iarăşi cînd Poon Vremebună îl înţepă cu cuţitul.

— V-am spus tot... tot..., disperat, neînchipuindu-şi că poate exista atîta durere pe lumea asta, nemaipăsîndu-i de nimic, îngăimă din nou numele reale ale tuturor membrilor bandei, adresele lor, chiar şi despre bătrîna *amah* din Aberdeen. ...Tatăl meu mi-a dat moneda... nu ştiu de unde... mi-a dat-o fără să-mi spună de unde o are... juur ! glasul i se stinse şi leşină din nou.

Patru Degete scuipă scîrbit.

— Tinerii din ziua de azi n-au pic de vlagă-n ei !

Noptea era întunecoasă și vîntul nestatornic sufla în rafale sub plafonul de nori ce cobora fără încetare, motorul puternic torcea regulat, mai reducînd din balansul inevitabil al joncăi. Se găseau la cîteva mile sud-vest de Hong Kong, în afara căilor de navigație și a apelor teritoriale ale R.P. Chineze, în apropiere de gura largă a fluviului Pearl, aflat la babord, iar spre tribord avînd marea deschisă. Toate pînzele erau strînse. Își aprinse o țigară și tuși.

— Blestema-i-ar toți zeii pe toți nemernicii scîrnavi din triade !

— Să-l trezesc din nou ? întrebă Poon Vremebună.

— Nu. Scîrba asta a spus adevărul, atît cît știe el, și degetele noduroase ale lui Wu atinseră nervos jumătatea de monedă pe care o purta acum la gît, pe sub tricoul aspru, să se asigure că e tot acolo, i se puse un nod în gît de tulburare, la gîndul că moneda ar putea fi veritabilă, ar putea fi chiar comoara dispărută a lui Phillip Chen. Ai făcut treabă bună, Poon Vremebună. In noaptea asta o să primești un premiu, privirea i se îndreptă spre sud-est, căutînd semnalul, întîrzia să apară, dar încă nu-și făcea griji, automat, nasul lui adulmecă vîntul și pe limbă simți gustul înțepător, sărat, scrută cu ochii cerul și marea din zare. Curînd o să vină iar ploaie, bombăni el.

Poon aprinse o altă țigară de la chiștoc și pe acesta îl strivi pe punte cu piciorul lui gol, bătucit.

— O să dea peste cap cursele de sîmbătă ?

Bătrînul ridică din umeri.

— Dacă așa or vrea zeii. Cred că mîine o să toarne iar cu găleata. Dacă nu s-o schimba vîntul. Dacă nu-și schimbă direcția, s-ar putea să avem parte de Vînturile Drăcești, de Vînturile Cele Mari și astea ne-ar putea spulbera peste Cele Patru Mări. Să le ia naiba de Vînturi Mari !

— O să fac ceva pe ele dacă nu se țin cursele. Parcă îmi spune mie ceva c-o să iasă calul bancherului Kwang.

— Ha ! Nepotul ăla al meu împuțit și cu vorba mieroasă zău ar avea nevoie de o schimbare de *joss*. Prostu' și-a pierdut banca !

Poon își drese glasul și scuipă ca să aducă noroc.

— Slavă zeilor că-l avem pe Profitabilul Choy !

De cînd Patru Degete, căpitanii și oamenii lui reușiseră cu toții să-și scoată la timp banii de la *Ho-Pak*, datorită informației primite de la Paul Choy, și dat fiind că

el însuşi profita încă-şi acum de pe urma manipulării ilicite de către fiul său a acţiunilor *Struan*, Wu îl botezase Profitabilul Choy. Pentru cîştigul realizat, îi iertase fiului lui greşeala. Dar numai în adîncul inimii. Prudent din fire, bătrînul nu arătase acest lucru pe faţă şi nu se destăinuise decît prietenului şi confidentului său, Poon Vremebună.

— Adu-l pe punte.

— Şi cu scîrnăvia asta de Vîrcolac ce facem? îl împunse Poon cu piciorul pe Kin. Tînărului Choy, nu i-a plăcut deloc nici de el, nici afacerea asta, *heya?*

— E vremea să-i vină mintea la cap, să înveţe cum trebuie să te porţi cu duşmanii, să înveţe pentru ce merită să te zbaţi pe lumea asta, nu pentru aiurelile alea de le-a buchisit în Ţara Muntelui de Aur, şi bătrînul scuipă pe punte. A şi uitat cine e şi unde-i sînt adevăratele interese.

— Chiar tu ai spus că nu trimiţi un iepure să înfrunte un dragon. Ori o caracudă împotriva unui rechin. Trebuie să te gîndeşti la investiţia ta şi nu uita că Profitabilul Choy ţi-a restituit înzecit toţi banii cît te-a costat el în cincisprezece ani. În lumea banilor el e un Înalt Dragon, şi n-are decît douăzeci şi şase de ani. Lasă-l acolo unde se pricepe cel mai bine, pentru folosul lui şi-al tău. *Heya?*

— În seara asta, locul lui e-aici.

Bătrînul marinar să scărpină după ureche.

— Nu-s aşa sigur de asta, Patru Degete. Or să hotărască zeii. Eu, unul, l-aş fi lăsat pe ţărm. Poon Vremebună se întoarse să se uite spre sud-est, unde parcă zărise ceva cu coada ochiului. Vezi ceva?

După un timp, Patru Degete clătină din cap.

— E timp berechet. Berechet.

— Da, bătrînul marinar aruncă o privire la trupul legat cu lanţuri, precum un pui jumulit, faţa i se destinse într-un rînjet. Eiii, cînd Profitabilul Choy s-a făcut alb ca o meduză la auzul primului ţipăt al scîrbavnicului ăsta, atunci, cînd i-a dat sîngele, a trebuit să trag o băşină ca să nu rîd şi să-i mînjesc cinstea obrazului.

— Tinerii din ziua de azi n-au pic de vlagă-n ei, repetă Wu, apoi îşi aprinse o altă ţigară şi dădu din cap aprobator. Da' ai dreptate. De azi încolo Profitabilul va rămîne unde-i e locul, ca să ajungă şi mai profitabil, şi, se uită în jos la Kin Ciupitul. E mort?

— Încă nu. Ce curvă nemernică făr' de mamă să-l lovească pe Fiul Numărul Unu Chen cu o lopată și pe urmă să ne zică nouă minciuni, *heya?* Și să-i taie urechea lui Chen, dînd vina pe tatăl și pe frații lui, și să mintă și în privința asta! Iar apoi să ia răscumpărarea cînd nu mai puteau livra marfa! Înfiorător!

— Dezgustător! hohoti bătrînul. Dar și mai groaznic e să fii prins. Da' l-ai învățat tu minte pe scîrnav, Poon Vremebună.

Rîseră amîndoi, veseli.

— Să-i tai și cealaltă ureche, Patru Degete?

— Nu încă. Curînd, foarte curînd.

Poon se scărpină din nou în cap.

— Un lucru nu pricep. Nu pricep de ce m-ai îndemnat să pun semnul lor pe Fiul Numărul Unu și să-l las așa cum aveau ei de gînd să-l lase, și se uită la Patru Degete cu sprîncenele ridicate a mirare. Cînd căcăciosu' ăstă o să fie mort, toți Vîrcolacii-s morți, *heya?* Atunci ce rost are semnul?

Patru Degete chicoti.

— Toate se lămuresc pentru cel ce are răbdare. Așteaptă, spuse el foarte încîntat de sine.

Semnul voia să zică cum că Vîrcolacii sînt cît se poate de vii. Și, dat fiind că numai el și cu Poon știau că sînt toți morți, însemna că putea oricînd să-i reînvie, ori cel puțin să reînvie amenințarea pe care o reprezentaseră ei. După bunu-i plac. Da, gîndi el fericit, ucide unul ca să bagi spaima în zece mii. Vîrcolacii ar putea deveni ușor o sursă de venit suplimentar, la un preț foarte mic. Cîteva telefoane, poate una sau două răpiri bine gîndite, poate încă o ureche.

— Răbdare, Poon Vremebună. Curînd vei...

Se opri. Amîndoi își ațintiseră ochii spre același punct din beznă. Curînd un mic cargobot slab luminat ieși la iveală, croindu-și drum spre ei. Peste o clipă, în vîrful catargului acestuia sclipiră scurt două semnale luminoase. Wu se duse de-ndată la comanda de la cîrmă și răspunse la semnal. Cargobotul confirmă.

— Grozav, făcu Wu mulțumit, reconfirmînd cu un semnal.

Echipajul de pe punte văzuse și el semnalul. Un om se repezi jos să-i cheme pe ceilalți, iar restul marinarilor

trecură la posturile lor. Ochii lui Wu căzură asupra lui Kin Ciupitul.

— Mai întîi ăsta, rînji el cu răutate. Adă-l pe fiu-meu aici.

Anevoie, Paul Choy se cățără pe punte. După duhoarea de sub punte, trase brusc în piept aerul proaspăt. Urcă scara pînă la pupa. Cînd văzu dîrele roșii de pe punte și individul ce zăcea pe jos, stomacul i se-ntoarse pe dos și vărsă iarăși peste parapet.

Wu Patru Degete îi spuse :

— Dă-i o mînă de ajutor lui Poon Vremebună.

— Poftim ?

— Ți-s urechile înfundate cu borîturi ? strigă bătrînul. Dă-i o mînă de ajutor !

Speriat, Paul Choy se duse, clătinîndu-se, pînă la bătrînul marinar, în timp ce cîrmaciul urmărea scena plin de interes.

— Ce... ce vrei să fac ?

— Apucă-l de picioare !

Paul Choy încercă să-și stăpînească greața. Închise ochii. Simți în nări miros de sînge și vomă. Se aplecă, prinse picioarele și o parte din lanțul greu și, clătinîndu-se mai să cadă, ajunse la parapet. Poon Vremebună căra cea mai mare parte a greutății și ar fi putut cu ușurință s-o care pe toată, ba chiar și pe Paul Choy dacă ar fi fost nevoie. Fără nici un efort, îl puse pe Kin Ciupitul în echilibru pe copastie.

— Ține-l acolo !

După cum stabilise dinainte cu Patru Degete, bătrînul marinar se dădu înapoi, lăsîndu-l pe Paul Choy singur, cu trupul inconștient și mutilat proptit de el.

— Aruncă-l peste bord ! comandă Wu.

— Dar, tată... te rog... nu-i... nu-i mort încă. Te...

— *Aruncă-l peste bord !*

Înnebunit de spaimă și scîrbă, Paul Choy încercă să tragă trupul înapoi pe punte, dar o rafală de vînt înclină barca și ultimul dintre Vîrcolaci se rostogoli în mare și se scufundă fără urmă. Neputincios, Paul Choy privea valurile ce se spărgeau în lemnul joncăi. Observă că are sînge pe haine și pe mîini. În cuprinse un alt val de greață, chinuitor.

— Ține.

Morocănos, Wu îi întinse fiului său o sticlă plată. În ea era whisky, whisky bun. Paul Choy se înecă puţin, dar stomacul lui suportă băutura. Wu se întoarse la comanda de la cîrmă, îi făcu semn cîrmaciului spre cargobot şi ambală motorul să meargă cu toată viteza. Paul Choy era cît pe ce să cadă, dar reuşi să apuce parapetul şi să rămînă în picioare, surprins de vuietul brusc al motorului şi de ţîşnitura bărcii înainte. Acum bătrînul era împreună cu Poon Vremebună lîngă axul cîrmei şi amîndoi scrutau întunericul. Paul văzu şi el micul vas şi îşi simţi stomacul întors pe dos. Îl cuprinse iarăşi ura pentru tatăl lui, pentru că se afla pe joncă, pentru că era implicat în ceva ce era clar contrabandă — ca să pună capac poveştii oribile cu Vîrcolacul. Orice ar fi făcut nemernicul ăla amărît, îşi zise el furibund, nu înseamnă să împarţi legea după capul tău ! Ar fi trebuit să fie predat poliţiei pentru a fi spînzurat, închis oricare i-ar fi fost soarta. Wu simţi că este privit şi se uită spre el. Chipul îi rămase de neclintit.

— Vino încoace, comandă el, arătînd cu mîna fără un deget spre parapetul din faţa lui. Treci aici.

Ţeapăn, Paul Choy se supuse. Era mult mai înalt decît tatăl său şi decît Poon Vremebună, dar nu s-ar fi putut măsura cu nici unul dintre ei. Jonca înainta prin beznă pe un curs de interceptare. Apa mării era neagră, noaptea era neagră şi doar din cînd în cînd se zărea lumina lunii răzbătînd printre nori. Curînd ajunseră aproape de pupa vasului şi se apropiau cu repeziciune dinspre tribord. Vasul era mic, lent şi destul de vechi şi se afunda periculos în hula tot mai puternică.

— Ăsta-i un cargou de coastă, îi explică Poon Vremebună. Noi le zicem traulere thailandeze. În apele asiatice sînt zeci de scîrnăvii de-astea. Sînt păduchii mărilor, căpitanii şi echipajele lor sînt numai ticăloşi, şi-s găurite precum coşurile de languste. Majoritatea circulă pe rutele Bangkok, Singapore, Manila, Hong Kong şi oriunde găsesc ceva de transportat. Ăsta vine de la Bangkok, tuşi şi scuipă, scîrbindu-l iarăşi pe tînăr. N-aş vrea să călătoresc pe una din împuţiciunile astea. Se opri. Se zări un alt scurt semnal luminos, la care Wu răspunse. Apoi toţi de pe punte văzură apa împroşcînd la tribordul vasului, cîte ceva greu fu aruncat peste bord. Patru Degete comandă de-ndată „opriţi motoarele". Tăcerea bruscă era asurzitoare. Marinarii de veghe la prova scrutau bezna,

în vreme ce jonca se clătina tot mai puternic pe măsură ce încetinea.

Apoi unul din oamenii de veghe făcu semn cu un steag. Wu porni puțin motorul și corectă direcția. Alt semnal silențios, altă schimbare de direcție, apoi o fluturare mai puternică a steagului. Wu puse imediat motorul pe mers înapoi. Elicele mușcară adînc din apă. Apoi opri motorul și jonca se apropie clătinîndu-se de șirul de geamanduri. Lui Paul Choy, care-l privea, bătrînul i se părea a fi una cu vasul, așa cum stătea cu privirea ațintită spre marea dinainte. Cu îndemînare, Wu manevră jonca greoaie pînă lîngă odgonul ce ținea legate geamandurile. Un marinar înarmat cu un ghionder lung, cu cîrlig la capăt agăță frînghia. Balizele grosolane din plută fură rapid săltate pe punte de alți marinari, iar odgonul legat zdravăn de un montant. Cu o dexteritate ce dovedea o practică îndelungată, șeful de echipaj desprinse geamandurile și le aruncă peste bord, în timp ce alți marinari verificau dacă baloturile prinse de celălalt capăt al odgonului, aflat sub apă, sînt în siguranță. Paul Choy distingea acum clar baloturile. Erau două, cam de doi metri lungime și un metru înălțime pe unul lățime, legate între ele cu sfoară, greutatea lor făcînd funia să stea întinsă ca o coardă. După ce se asigurară că încărcătura se află în siguranță, bine ancorată lîngă joncă, dar la vreo doi metri sub suprafața apei, șeful de echipaj semnaliză. Patru Degete porni imediat motoarele și jonca o luă cu viteză de croazieră în altă direcție. Întreaga operație fusese efectuată în tăcere, cu siguranță și în numai cîteva secunde. Peste doar cîteva clipe, luminile slabe ale traulerului thailandez dispăruseră, și se aflau din nou singuri pe întinsul mării. Wu și Poon Vremebună își aprinseră cîte o țigară.

— Foarte bine, zise Poon Vremebună.

Patru degete nu-i răspunse, urechile lui ascultînd uruitul regulat al motorului. În privința asta nici o problemă, gîndi el. Simțurile lui adulmecau vîntul. Nici din partea asta nu-s probleme. Ochii lui scrutau întunericul. Nici acolo nu e nimic, își spuse el. Atunci ce te frămîntă ? Să fie din cauza celui de-al Șaptelea Fiu ? Îi aruncă o privire lui Paul Choy, care se afla la babord, cu spatele spre el. Nu. Nici în privința asta nu-i nici o primejdie. Paul Choy privea baloturile, care începură să salte puțin pe

apă. Se simțea mai bine acum, încălzit de whisky. Mirosul de sare începuse să-i placă. La asta se adăugau emoțiile întîlnirii și faptul că totul se încheiase cu bine și erau în siguranță.

— Tată, de ce nu le aduci la bord ? Ai putea să le pierzi.

Wu îi făcu semn lui Poon să răspundă.

— E mai bine să lași roadele mării în seama mării, Profitabile Choy, pînă le poți aduce în siguranță la mal. *Heya ?*

— Pe mine mă cheamă Paul, nu Profitabilul și, tînărul își întoarse privirea spre taică-su și se înfioră. Nu era nevoie să-l omori pe scîrnavul ăla.

— Da' căpitanul nici nu l-a omorît, răspunse Poon Vremebună în locul bătrînului, cu un rînjet. Tu ai făcut-o, Profitabile Choy. Tu, și l-ai aruncat peste bord. Am văzut clar. Eram la o jumătate de pas de tine.

Bătrînul marinar ridică din umeri.

— Minciuni ! Am încercat să-l trag înapoi ! Și, oricum, el mi-a poruncit s-o fac. M-a amenințat.

— Spune-i asta, Profitabile Choy, unui diavol străin de judecător, și zău că n-o să-ți folosească la nimic !

— Numele meu nu-i Pro...

— Căpitanul flotelor te-a numit Profitabilul și, pe toți zeii, Profitabilul vei rămîne pe vecie. *Heya ?* adăugă el, zîmbind înveselit spre Patru Degete.

Bătrînul nu zise nimic, surîse doar, dezvelindu-și puținii dinți stricați și sparți, ceea ce făcea ca figura lui să pară și mai înspăimîntătoare. Dădu din capu-i chel, cu fața brăzdată de riduri, în semn de aprobare. Apoi se uită la fiul lui. Pe Paul Choy îl străbătură fiori.

— Taina ta, fiule, n-o va afla nimeni de la mine. Nu te teme. Nimeni de pe această barcă n-a văzut nimic. Nu-i așa, Poon Vremebună ?

— Nimic. Jur pe toți zeii, mari și mici ! Nimeni n-a văzut nimic !

— Nu poți acoperi focul cu hîrtie ! mormăi Paul Choy ursuz.

Poon Vremebună își drese glasul.

— Pe barca asta, poți !

— Da, făcu Wu cu glas aspru. Pe barca asta poți păstra un secret pe vecie, își aprinse o altă țigară, tuși și scuipă. Nu vrei să știi ce-i în baloturile alea ?

— Nu.

— Opiu. Pe ţărm, munca din noaptea asta îmi va aduce un profit de 200.000 de dolari, plus premii din belşug pentru echipajul meu.

— Profitul ăsta nu merită riscul, *pentru mine nu.* Ţi-am... Paul Choy se întrerupse.

Patru Degete se uită lung la el. Scuipă pe punte, îi trecu cîrma lui Poon Vremebună şi se îndreptă spre banchetele acoperite cu perne mari aşezate în semicerc la pupa.

— Vino încoace, Profitabile Choy, porunci el.

Speriat, Paul Choy se aşeză unde i se spusese. Aici erau mai retraşi.

— Profitul e profit, zise Wu, foarte mînios. 10.000 este profitul tău. Asta ajunge să-ţi cumperi un bilet de avion pînă în Honolulu şi înapoi la Hong Kong şi să petreci zece zile de vacanţă, văzu iluminarea de o clipă de pe chipul fiului său şi zîmbi în sinea lui.

— Nu o să mă mai întorc, zise Paul Choy cu curaj. Niciodată.

— Ba da, o să te întorci. Acum o să te întorci. După ce ai pescuit în ape foarte primejdioase.

— Nu o să mă-ntorc niciodată. Am un paşaport american şi...

— Şi o tîrfă japoneză, *heya ?*

Paul Choy se holbă la taică-su, uimit că acesta ştia, simţi cum îl cuprinde furia, sări în picioare şi strînse pumnii.

— Pe toţi zeii, nu-i o tîrfă ! E splendidă, e o doamnă şi ei sînt...

— Taci ! Wu înghiţi înjurătura ce-i stătea pe limbă. Foarte bine, nu-i o tîrfă, deşi pentru mine toate femeile sînt tîrfe. Nu-i o tîrfă, ci o împărătească. Dar tot un diavol scîrnav din Marea de la Răsărit rămîne, unul din cei care au siluit China.

— Ea este americană, la fel ca şi mine, izbucni Paul Choy, cu pumnii încleştaţi, gata să se repeadă.

Cîrmaciul şi Poon Vremebună se pregăteau să intervină, fără să lase să se vadă acest lucru. În mîna lui Poon apăru un cuţit.

— Eu sînt american, ea e americană, iar tatăl ei a fost în Italia în unitatea 442 şi...

— Tu eşti haklo, eşti unul dintre Wu ai Mărilor, navigatori, şi ai să mi te supui! Da, Profitabile Choy, ai să mi te supui! *Heya?*

Paul Choy stătea în picioare în faţa lui, tremurînd cu o furie la fel de puternică, încercînd să-şi păstreze curajul căci, la mînie, bătrînul era năprasnic şi îi simţea pe Poon Vremebună şi pe ceilalţi în spatele lui.

— Să nu o mai ocărăşti!

— Îndrăzneşti să strîngi din pumni în faţa mea? A mea, care ţi-am dat viaţă, ţi-am dat totul? Toate şansele, chiar şi şansa de a o cunoaşte pe această... Împărăteasă a Mării de la Răsărit? *Heya?*

Paul Choy parcă era bătut de furtună. Poon Vremebună se uita încruntat la el.

— Eşti în faţa Căpitanului Flotelor. Şi o să-l respecţi! braţul de fier al marinarului îl îmbrînci pe banchetă. Căpitanul a zis să şezi. Şezi!

După o clipă, Paul Choy întrebă morocănos:

— Cum ai aflat de ea?

Exasperat, bătrînul izbucni:

— Fie-mi martori toţi zeii ce ţărănoi am zămislit, ce maimuţă cu minte şi purtare de ţărănoi. Tu crezi că n-am avut grijă să fii supravegheat? Păzit? Că aş fi trimis o cîrtiţă printre şerpi ori un copilandru civilizat printre diavoli străini, fără nici o apărare? Eşti fiul lui Wu Sang Fang, şeful tuturor Wu ai Mărilor, şi eu îi apăr pe ai mei împotriva tuturor duşmanilor. Crezi că n-avem destui duşmani în stare să-ţi reteze Săculeţul cel Tăinuit şi să mi-l trimită doar ca să mă sfideze? *Heya?*

— Nu ştiu.

— Ei bine, acum o ştii, fiule!

Wu Patru Degete era conştient că aceasta era o încleştare pe viaţă şi pe moarte şi că trebuia să fie înţelept, aşa cum trebuie să fie un tată cînd fiul îndrăzneşte pînă la urmă să-l înfrunte. Nu-i era teamă. Făcuse asta cu mulţi fii şi nu pierduse decît unul. Dar îi era recunoscător tai-panului care-i dăduse informaţia despre fată şi despre familia ei. Asta e cheia, gîndi el, cheia către sufletul acestui copil necuviincios de la o a treia soţie al cărei Ascunziş de Aur a fost pînă la sfîrşitul zilelor ei la fel de dulce şi fraged ca şi carnea de peşte proaspăt. Poate o să-l las s-o aducă pe curvă aici. Sărmanul prostovan are nevoie de o tîrfă, oricum i-ar zice el. Doamnă? Ha! Am auzit

că diavolii din Marea de la Răsărit nu au floci! Dezgustător! Luna viitoare poate s-o aducă aici pe curviştină. Dacă părinţii ei o lasă să vină singură, asta dovedeşte să e o stricată. Dacă nu, am scăpat de ea. Iar între timp am să-i găsesc o soţie. Da. Pe cine? Una dintre nepoatele Zgîrcitului? Sau ale lui Lando Mata... Ia stai, ploada a mai mică a corciturii ăleia nu e şi ea şcolită în Ţara Munţilor de Aur, la o şcoală de fete, una faimoasă? Ce contează pentru nătărăul ăsta dacă e de sînge pur sau nu? Am mulţi fii, gîndi el, fără să simtă nimic deosebit pentru cel din faţa lui. Eu le-am dat viaţă. Cît trăiesc eu, datoria lor e faţă de mine, iar după ce mor, faţă de clan. Poate mai potrivită pentru el ar fi o fată Haklo, de marinar, cu şolduri largi şi picioare bătătorite. Da', eiii.., nu-i nevoie să-ţi tai Lujerul ca să scapi de o durere la băşică, oricît de nesimţitor şi obraznic ar fi netotul ăsta!

— Peste o lună Barbă Neagră îţi va da o vacanţă, zise el pe un ton categoric. O să am eu grijă s-o facă. Cu profitul tău de 10.000 îţi iei bilet pe o maşină zburătoare... Nu! Mai bine adu-o pe ea aici, adăugă el ca şi cum tocmai îi venise ideea. O să o aduci pe ea aici. Ar trebui să vezi Manila, Singapore şi Bangkok, să-i vizitezi pe căpitanii noştri de acolo. Da, adu-o aici peste o lună, cei 10.000 ai tăi îţi vor ajunge pentru bilet şi pentru toate.

— Nu. Nu vreau. Nu o voi face. Şi nu vreau bani din droguri! Nu voi accepta niciodată bani din droguri şi te sfătuiesc şi pe tine să ieşi din traficul de droguri ime...

Brusc, întreaga joncă fu scăldată în lumină. Pe moment, toţi fură orbiţi. Reflectorul era undeva la tribord.

— *Opriţi,* se auzi comanda în englezeşte prin portavoce, repetată apoi în dialect haklo şi în cantoneză.

Primii care reacţionară au fost Wu şi Poon Vremebună, care într-o clipită săriră în picioare. Wu suci cîrma mult spre babord, îndepărtîndu-se de nava de patrulă a Poliţiei Maritime şi ambală amîndouă motoarele la putere maximă. Poon coborîse rapid scara pînă pe puntea principală şi reteză funia încărcăturii, dîra de spumă lăsată de baloturi dispărînd cînd acestea se duseră la fund.

— *Opriţi pentru inspecţie!*

Cuvintele metalice îl străpunseră parcă pe Paul Choy, care rămăsese paralizat de spaimă. Îl văzu pe tatăl lui umblînd într-un dulăpior şi scoţînd cîteva bonete de soldaţi ai armatei Chinei Populare, şi punîndu-şi una pe cap.

— Repede ! porunci el, aruncîndu-i şi lui una.

Încremenit, se supuse şi şi-o îndesă pe cap. Ca prin minune, întreg echipajul avea acum acelaşi fel de bonetă, iar cîţiva îmbrăcau zoriţi tunici militare la fel de jerpelite şi boţite. Inima încetă să-i mai bată. Din dulăpioare, unii scoteau puşti şi arme automate de-ale armatei chineze, în vreme ce alţii, de pe latura cea mai apropiată de nava poliţiei, la aruncau blesteme obscene. Nava, cenuşie ca toate navele militare, avea pe punte un tun, şi ambele reflectoare aprinse. I se zăreau şi luminile de poziţie. Plutea la o sută de metri spre tribord, cu motoarele mîrîind, ţinînd fără nici un efort pasul cu ei. Se zăreau marinarii îmbrăcaţi în uniforme albe, curate, iar pe puntea de comandă chipiurile ofiţerilor britanici. Patru Degete avea acum o portavoce şi se apropie de parapet, cu boneta trasă mult pe frunte, şi strigă :

— Duceţi-vă să vă preacurviţi, barbarilor ! Uitaţi-vă la pavilionul nostru ! Mîna lui se întinse spre catarg, unde flutura pavilionul marinei Chinei Populare, la pupa era un fals număr de înregistrare de Canton. Lăsaţi în pace o patrulă paşnică... sînteţi în apele noastre !

Pe chipul lui Poon se vedea un rînjet răutăcios. Ţinea în mînă un pistol automat şi stătea la parapet, în lumină, cu boneta trasă adînc pentru a nu putea fi identificat prin binoclurile care ştia că sînt aţintite spre barcă. Inima îi bătea cu putere şi în gură simţea un gust greţos dulce-amar de fiere. Se aflau în apele internaţionale. Apele chineze, şi deci scăparea, erau la cincisprezece minute distanţă. Armă puşca. Ordinele erau clare. În seara asta nimeni nu se va urca la bord să inspecteze.

— *Opriţi ! Venim la bord !*

Văzură toţi nava de patrulă încetinind, cuterul despicînd apa, şi mulţi de la bord îşi mai pierdură din siguranţa iniţială. Patru Degete strînse maneta, să stoarcă şi ultimul strop de putere a motoarelor. Se blestema în sinea lui că nu văzuse mai din vreme nava poliţiei şi nici nu-i simţise prezenţa, dar ştia că ei au mecanisme electronice cu care văd prin întuneric, în timp ce el trebuia să se bazeze numai pe ochii şi pe nasul lui şi pe acel al şaselea simţ care pînă acum îl ajutase, pe el şi pe cei mai mulţi dintre oamenii lui, să rămînă în viaţă. Rar se întîlnea o navă de patrulă atît de aproape de apele chineze. Oricum, nava era acolo şi, deşi scăpase de încărcătură,

aveà arme la bord. Şi mai era şi Paul Choy. *Joss!* Să se sloboadă toţi zeii pe nava aia! Poon Vremebună a avut dreptate în felul lui. Zeii vor hotărî dacă a fost ori nu înţelept să-l ia pe tînăr la bord.

— Duceţi-vă să vă dezmăţaţi! Nici un diavol străin n-o să urce pe o navă de patrulă a Republicii Populare Chineze!

Echipajul ovaţionă, sporind hărmălaia cu un potop de obscenităţi.

— *Opriţi!*

Bătrînul nu le dădu nici o atenţie. Jonca porni cu viteză maximă spre estuarul fluviului Pearl şi el, la fel ca toţi de la bord, se ruga să nu fie prin apropierea vreo autentică navă de patrulă a Chinei Populare. În lumina reflectorului se zărea cuterul avînd la bord zece marinari înarmaţi, înaintînd pe un curs de interceptare, dar nu era suficient de rapid ca să-i depăşească.

— *Pentru ultima oară, opriţi!*

— Pentru ultima oară, lăsaţi o patrulă paşnică să-şi vadă de drum în apele-i proprii...

Deodată, sirenele patrulei începură să şuiere şi păru să facă un salt înainte odată cu creşterea vitezei motoarelor, iar uruitul ei puternic se apropie din urmă. Lumina reflectorului nu-i slăbea o clipă, în timp ce nava îi depăşi şi se puse de-a curmezişul la prova, iar motoarele ei mîrîiau ameninţător, tăindu-le calea spre adăpost.

Paul Choy continua să se holbeze la nava cenuşie, ale cărei motoare erau de patru ori mai puternice decît ale lor, cu botul ascuţit, cu toţi oamenii la posturi. Distanţa scădea vertiginos, nu mai rămăsese spaţiu de manevră. Se vedeau marinarii în uniformă, ofiţerii de pe puntea de comandă, antenele radar rotindu-se.

— Lasă-ţi capul în jos, îl avertiză Wu şi Paul Choy se supuse instantaneu.

Apoi Wu alergă înainte spre pupa, cu Poon Vremebună lîngă el. Amîndoi aveau puşti mitralieră.

— Acum!

Cu grijă, el şi cu prietenul său împroşcară apa în direcţia navei de patrulare, care era aproape asupra lor, atenţi ca nici un glonte să nu atingă puntea. Imediat, reflectorul se stinse şi în bezna orbitoare cîrmaciul înclină jonca puternic spre tribord, rugîndu-se ca Wu să fi ales corect momentul. Jonca alunecă pe lîngă cealaltă navă la

numai cîţiva metri, în vreme ce aceasta ţîşni înainte să scape din calea gloanţelor. Cîrmaciul o readuse pe cursul ei şi pe calea spre adăpost.

— Bun, murmură Wu, ştiind că mai cîştigase o sută de metri.

Avea întipărită în minte harta acelor ape. Se aflau acum în zona cenuşie dintre apele hongkongheze şi cele chinezeşti, la cîteva sute de metri de zona de salvare. În beznă, toţi de la bord ţinuseră ochii strîns închişi. De îndată ce simţiră din nou lumina reflectorului, îi deschiseră. adaptîndu-se acum mai uşor. Atacantul era în faţă, la stînga, în afara bătăii puştilor mitralieră, dar tot înainte şi în calea lor. Wu zîmbi sinistru..

— Lee Nas Mare ! şeful de echipaj se prezentă prompt şi el îi întinse puşca mitralieră. N-o foloseşti decît atunci cînd îţi spun, şi să nu-l loveşti pe vreunul din scîrnavii ăia !

Brusc, întunericul fu despicat de o lumină şi bubuitul tunului de pe punte îi asurzi. După o fracţiune de secundă, în faţa provei ţîşni o jerbă de stropi. Wu rămase stupefiat şi arătă cu pumnul în direcţia navei.

— Scîrnăvii ce sînteţi voi, cu mamele voastre cu tot ! Lăsaţi-ne în pace, ori preşedintele Mao va scufunda tot Hong Kongul !

Se duse grăbit la pupa.

— Iau eu cîrma !

Cîrmaciul era speriat. Paul Choy era şi el speriat, dar simţea totodată o bizară însufleţire şi era profund impresionat de modul cum comanda tatăl său şi cum toţi de la bord, pe care el îi crezuse a fi o adunătură de piraţi neisprăviţi, răspundeau disciplinat la ordine.

— *Opriţi !*

Distanţa începu din nou să se micşoreze, dar patrula se ţinea în afara razei de bătaie a mitralierelor. Stoic, Wu menţinu cursul. Altă străfulgerare, apoi încă una, şi bum, bum ! Două proiectile căzură de o parte şi de alta a joncăi, zgîlţîind-o. Feciori de tîrfe ! îngăimă Wu. Zeilor, faceţi ca ţintaşii ăia să nu dea greş ! ştia că trăgeau numai ca să-i sperie. Prietenul lui Şarpele îl asigurase că toate patrulele aveau ordin să nu lovească sau să scufunde vreo joncă a Chinei Populare, dacă pavilionul era real, şi să n-o abordeze cu forţa în afară de cazul că vreunul din

proprii lor marinari era ucis sau rănit. Trimite-le o rafală, strigă el.

Ascultători, dar cu mare grijă, cei doi bărbați de la prova împroșcară apa. Reflectorul rămase nemișcat, dar brusc se stinse.

Wu ținea ferm aceeași direcție. Și acum ce urmează, se întrebă el disperat. Unde se duce scîrboșenia aia? Scrută bezna, încordîndu-și ochii să vadă nava de patrulă și promontoriul care știa că se află în apropiere. Apoi descoperi silueta întunecată mai în spate, la babord. Se apropia rapid într-un potop de stropi, cu căngile de agățare pregătite. Adăpostul se găsea la o sută de metri în față. Dacă se îndepărta de noua primejdie însemna să meargă paralel cu adăpostul, rămînînd în apele internaționale, și atunci nava va repeta manevra, hărțuindu-l spre marea deschisă pînă ce el va rămîne fără muniții sau pînă ce se vor ivi zorii, și atunci va fi pierdut. Nu îndrăznea să se angajeze într-o veritabilă luptă, căci știa că legea britanică are brațul lung și uciderea unuia dintre marinarii lor se pedepsea cu spînzurătoarea, și nici banii, nici prietenii în posturi înalte nu te mai puteau scăpa. Dacă-și menținea cursul, nava putea să-l înhațe și știa cît de îndemînateci și de bine pregătiți erau marinarii ăștia cantonezi, care îi urau pe haklo

Chipul i se destinse într-un rînjet. Așteptă pînă ce nava de patrulă era la numai cincizeci de metri, apropiindu-se foarte rapid, cu sirena urlînd asurzitor, apoi suci brusc cîrma spre ea, sperînd din tot sufletul că în clipa aceea căpitanul ei nu doarme. O clipă, cele două nave merseră pe un curs paralel. Apoi nava de patrulă coti ca să evite coliziunea, împroșcîndu-i cu stropii stîrniți de elicele ei. Wu suci cîrma spre tribord, forțînd accelerația care era și așa împinsă pînă la refuz. Mai cîștigă astfel cîțiva metri. Văzu că nava de patrulă își revine rapid. Descrise vuind un cerc și se întoarse spre ei pe o altă cale. Tocmai intraseră în apele chineze. Nemaiavînd aproape nici o speranță, Wu Patru Degete lăsă cîrma și apucă o altă pușcă mitralieră cu care împroșcă întunericul, păcănitul ei și mirosul de cordită sporindu-i teama. Brusc, lumina reflectorului fu asupra lui, crudă. Întoarse capul, orbit, clipind din ochi, cu capul lăsat în jos și boneta înfundată adînc. Cînd simți că vede iarăși, îndreptă arma

spre reflector, înjurînd grozav, înspăimîntat că-l vor agăța și-l vor tîrî departe de adăpost. Țeava încinsă îi tremura în mînă cînd ochi spre lumină, cu degetul pe trăgaci. Dacă trăgea, însemna moartea, dacă nu trăgea, închisoarea. Teama îl străbătu din cap pînă-n picioare, la fel ca pe toți cei de pe vasul lui. Dar lumina nu se apropie, așa cum se aștepta. Rămase în urmă, și văzu cum valul de la prova ei se micșorează, la fel ca și dîra de spumă pe care o lăsa în urmă, și inima reîncepu să-i bată din nou. Nava de patrulă îl lăsa în pace. Șarpele avusese dreptate. Zguduit, lăsă pușca din mînă. Portavocea era lîngă el, o duse la gură.

— Victorie președintelui Mao ! strigă el din răsputeri. Nu vă apropiați de apele noastre, diavoli străini și scîrnavi !

Vorbele pline de bucurie fură purtate peste ape ca un ecou. Echipajul răcni tot soiul de înjurături, arătînd cu pumnii spre reflector. Chiar și Paul Choy fu cuprins de frenezie și urla împreună cu ceilalți cînd își dădu seama că nava de patrulă nu se va aventura în apele chineze. Lumina dispăru. Cînd ochii li se readaptară la întuneric, văzură patrula în urmă, abia înaintînd, cu luminile de poziție aprinse.

— Or să ne urmărească pe radar, murmură Paul Choy în englezește.

— Cum ce ?

Repetă cele spuse în dialect haklo, folosind cuvîntul englezesc *radar*, zicînd că ăsta-i un fel de ochi magic. Atît Poon cît și Patru Degete știau în principiu ce-i ăla un radar, dar nu văzuseră niciodată unul.

— Și ce contează, zise disprețuitor Wu. Ecranele lor magice sau ochii lor magici nu le mai servesc la nimic acum. Putem scăpa ușor de ei în canalele de lîngă Lan Tao. Nu există nici o dovadă împotriva noastră, nici o marfă de contrabandă la bord, nimic.

— Dar armele ?

— Putem să le aruncăm peste bord, sau putem să scăpăm de netrebnicii ăia și să le păstrăm ! Eiii, Poon Vremebună, cînd au căzut lîngă noi proiectilele alea am crezut că-mi îngheață găozul !

— Dă, replică Poon vesel, și cînd am tras pe întuneric spre răpciugoși... pe toți zeii ! Mereu mi-am dorit să trag cu puștile alea !

Wu rîse și el pînă ce-i dădură lacrimile.

— Da, bătrîne prieten, apoi îi explică lui Paul Choy strategia pe care i-o spusese Şarpele. Bună, *heya* ?

— Cine-i Şarpele ? întrebă Paul Choy.

Wu şovăi, ochii lui mici scăpărînd.

— Un funcţionar, s-ar putea zice un funcţionar de la poliţie, Profitabile Choy.

— După pierderea încărcăturii, noaptea nu mai e deloc profitabilă, mîrîi Poon ursuz.

— Da, fu de acord Wu, la fel de ursuz.

Îi promisese deja lui Venus Poon un inel cu diamante pe care avusese de gînd să-l cumpere din cîştigul acestei nopţi. Acum va trebui să umble la propriile-i economii, ceea ce contrazicea toate principiile sale. Plăteşti tîrfele din cîştigurile curente, nu din economii, lua'r-ar naiba nava poliţiei ! îşi zise el. Fără cadoul cu diamante... Eiii, dar Frumosul ei Lăcaş era tot ce-şi dorea Richard Kwang. şi unduirea crupei ei era tocmai aşa cum se zicea. Iar în noaptea asta... în noaptea asta după ce se termină programul la TV, Poarta ei Minunată se va deschide iarăşi pentru el.

— O mizerie de *joss*, să dea peste noi în noaptea asta banditul ăla cu bot ascuţit, spuse el, excitat de gîndul la Venus Poon. Atîţia bani duşi pe apa sîmbetei. Şi am şi avut cheltuieli mari !

— Încărcătura e pierdută ? întrebă Paul Choy foarte surprins.

— Bineînţeles că-i pierdută, dusă la fund, se răţoi la el bătrînul foarte nervos.

— Nu aveţi nici un reper de marcaj pe ea sau măcar un emiţător ? Paul Choy folosi termenul englezesc, *bleeper*, explicîndu-le ce înseană. Eu credeam că are, ori poate un flotor care să se umfle chimic, de la sine, peste o zi sau două, ca să puteţi să o recuperaţi, ori să trimiteţi scafandri s-o ia cînd nu-i nici un pericol ! cei doi bărbaţi se uitară la el cu gura căscată. Ce s-a întîmplat ?

— Sînt uşor de găsit emiţătoare de-astea sau flotoare care să se umfle peste o zi sau două ? întrebă Wu.

— Sau chiar peste o săptămînă sau două, dacă vrei, tată.

— Vrei să scrii toate astea pe hîrtie, cum se face ? Sau te poţi ocupa tu ?

— Sigur că da. Dar de ce să nu aveți și voi un ochi magic, ca al lor ?

— La ce ne trebuie, și cine ar ști să umble cu ele ? pufni iarăși disprețuitor bătrînul. Noi avem nasuri, urechi și ochi.

— Da' în seara asta ați fost prinși.

— Vezi ce spui ! se mînie Wu. A fost vorba de *joss*, *joss*, o glumă a zeilor. Sîntem teferi și asta contează !

— Nu-s de acord, căpitane ! zise acum Paul Choy fără teamă. Ar fi ușor de echipat nava asta cu un ochi magic și atunci voi i-ați putea vedea îndată ce vă văd și ei, sau chiar mai-nainte. Nu vă mai pot lua prin surprindere. Așa că ați putea să le dați cu tifla fără teamă și să nu pierdeți niciodată vreo încărcătură. *Heya* ? zîmbi în sinea lui, văzînd că îi momise. N-ar mai fi posibilă nici o greșeală, cît de mică. Și n-ar mai exista nici un pericol. Nici o încărcătură pierdută. Iar la încărcătură puneți emițătoare. Nici măcar nu-i nevoie să fiți în apropierea locului de livrare. Puteți lua marfa peste o săptămînă, *heya* ?

— Ar fi ceva, se înflăcără Poon. Dar dacă zeii-s împotriva ta, Profitabile Choy, nici un ochi magic nu te poate ajuta. În seara asta am scăpat ca prin urechile acului. Curva aia n-ar fi trebuit să se afle acolo.

Se uitară cu toții spre nava care staționa spre pupa. În așteptare. La cîteva sute de metri în urmă. Wu puse motorul pe încet înainte.

— Nu vrem să intrăm prea adînc în apele Chinei Populare, zise el neliniștit. Scîrbavnicii ăia civilizați nu-s așa politicoși sau plini de respect pentru legi, îl străbătu un fior. Nu ne-ar strica un ochi magic, Poon Vremebună !

— Da' de ce nu vă luați o navă ca astea de patrulă ? zise Paul Choy, ispitindu-i iarăși. Sau chiar una ceva mai rapidă. Atunci i-ați putea depăși.

— Una din alea ? Ești nebun ?

— Cine ne-ar vinde nouă așa ceva ? întrebă Wu nervos.

— Japonezii.

— Să-i ia naiba pe toți diavolii din Marea de la Răsărit, se înfierbîntă Poon.

— Poate, dar ei v-ar construi așa ceva, echipat cu radar. Ar...

Se întrerupse, căci nava de patrulă a poliției dădu drumul la motoare și, în vuietul lor adînc, cu sirena urlînd, țîșni în noapte, lăsînd în urmă o dîră de spumă învolburată.

— Uite-o cum pleacă, spuse Paul Choy în englezește, plin de admirație. Are clasă, nemernica !

Repetă apoi în haklo.

— Pariez că mai are încă traulerul thailandez în ochiul ei magic. Ei pot să vadă tot, orice joncă, orice navă, orice golfuleț și orice promontoriu pe distanță de mile întregi. Ba chiar și o furtună.

Gînditor, Wu Patru Degete îi dădu un nou curs cîrmaciului, cît să rămînă chiar la limita apelor chineze, înaintînd spre nord, spre insulițele și recifurile din preajma Insulei Lan Tao unde putea să aibă loc următoarea întîlnire, fără nici un pericol. Acolo se vor transfera pe o altă joncă, cu numere de înregistrare reale — chinez și hongkonghez —, pentru a se strecura înapoi la Aberdeen. Aberdeen ! Degetele lui pipăiră iarăși cu emoție jumătatea de monedă. Uitase de ea în vîltoarea evenimentelor. Acum degetele îi tremurau și tulburarea îl cuprinse din nou la gîndul întîlnirii din această noapte cu tai-panul. Era timp destul. Nu va întîrzia. Totuși, măr viteza.

— Haideți, le făcu el semn lui Poon și lui Paul Choy să vină pe pernele de la pupa, unde erau mai izolați.

— Poate c-ar fi mai înțelept să rămînem la joncile noastre și să nu luăm o curvă de-aia, fiule, degetul lui Wu străpunse bezna arătînd spre locul unde stătuse nava de patrulă. Diavolii străini ar deveni și mai furioși dacă aș avea una din aia în flota mea. Dar acel ochi magic al tău... ai putea să-l instalezi și să ne arăți cum să-l folosim ?

— Aș putea găsi experți care s-o facă. Oameni din Marea de la Răsărit. Mai bine să-i folosim pe ei decît englezi sau germani.

Wu se uită la prietenul lui.

— *Heya* ?

— Eu nu vreau un gunoi de-ăla sau un ochi magic de-al lor pe vasul meu. Am ajunge curînd la mîna scîrnavilor și ne-am pierde averile odată cu capetele, bombăni Poon.

— Da' şi să poţi vedea atunci cînd alţii nu pot, pufăi Wu din ţigară. Mai există vreun alt vînzător, Profitabile Choy ?

— Ei ar fi cei mai buni. Şi cei mai ieftini, tată.

— Mai ieftini, *heya* ? Şi cît o să coste ?

— Nu ştiu. 20.000 dolari americani, sau poate 40...

Bătrînul explodă :

— 40.000 americani ? Ce, eu sînt făcut din aur ? Eu cîştig banii muncind ! Ce io-s Împăratu' Wu ?

Paul Choy îl lăsă pe bătrîn să se descarce. Nu mai simţea nimic faţă de el, după toate ororile acestei nopţi, după crimă, după ce fusese prins în cursă şi şantajat cu cruzime, şi mai ales din cauza celor spuse de taică-su la adresa iubitei lui. Îşi va respecta tatăl pentru calităţile lui de marinar, pentru curajul şi pentru tăria lui. Şi ca şef al casei. Atît şi nimic mai mult. Şi de acum încolo îl va trata ca pe oricine altcineva. Cînd simţi că bătrînul a tunat şi fulgerat destul, continuă :

— Aş putea, dacă vrei, să obţin instalarea primului ochi magic şi pregătirea a doi oameni fără să te coste nici un ban.

Wu şi Poon se holbară la el. Wu deveni imediat bănuitor.

— Cum fără nici un ban ?

— O să plătesc eu pentru voi.

Poon începu să hohotească, dar Wu îi mormăi printre dinţi

— Taci, prostănacule, şi ascultă. Profitabilul Choy ştie lucruri pe care tu nu le ştii !

Ochii îi scînteiau şi mai puternic. Dacă se poate un ochi magic, de ce să nu se poată şi un diamant ? Iar după un diamant, poate chiar un vizon şi alte cele ce şi-ar putea dori tîrfa aia mieroasă ca să-i întreţină voioşia crăpăturii, mîinilor şi gurii.

— Din ce o să plăteşti pentru asta, fiule ?

— Din profit.

— Profit pe ce ?

— Vreau să am control, timp de o lună, asupra banilor tăi de la *Victoria*.

— Cu neputinţă !

— Am deschis conturi în valoare de 22.423.000. Controlul pentru o lună.

— Ce să faci cu ei ?

— La bursă.

— Să joci la bursă ? Să joci cu banii mei ? Banii mei cîştigaţi cu trudă ? Niciodată !

— O lună. Împărţim profitul, tată.

— Aha, împărţim ? Sînt banii mei, da' vrei jumătate. Jumătate din ce ?

— Poate alte 20 de milioane.

Paul Choy lăsă suma să plutească în aer. Vedea lăcomia de pe chipul tatălui lui şi ştia că deşi tîrguiala va fi înfierbîntată, vor ajunge la o înţelegere. Era doar o chestiune de timp.

— *Ayeeyah*, cu neputinţă, nici nu se discută !

Bătrînul simţi jos o mîncărime şi se scărpină. Bărbăţia i se înfioră. Deodată, se gîndi la Venus Poon care-l făcuse să se trezească cum nu mai fusese de mult şi la următoarea lor întîlnire din acea seară.

— Poate că o să plătesc eu ochiul ăsta magic, îl iscodi el, vrînd să pună la încercare hotărîrea tînărului.

Paul Choy jucă totul pe o carte.

— Da, sigur că poţi, dar atunci eu plec din Hong Kong.

Wu glăsui plin de dispreţ :

— O să pleci cînd îţi spun eu să pleci.

— Dar dacă nu pot fi util, şi astfel să-mi folosesc pregătirea costisitoare, de ce aş rămîne ? Ai cheltuit atîţia bani cu mine ca să fac pe peştele pe una din bărcile tale de plăcere ? Sau marinar pe o joncă pe care o bate orice cuter al diavolilor străini ? Nu, mai bine plec ! Mai bine să aduc folos altcuiva, ca să pot să-ţi restitui ce ai investit în mine. O să-i dau lui Barbă Neagră un preaviz de o lună, şi pe urmă plec.

— O să pleci cînd îţi spun eu să pleci ! se răsti Wu. Pescuieşti în ape primejdioase.

— Da.

Şi la fel ai făcut şi tu, ar fi vrut să adauge Paul Choy, nefiindu-i deloc teamă. Dacă tu crezi că mă poţi şantaja, atunci mă ai la mînă, dar şi eu te am la mînă şi tu ai mai mult de pierdut. N-ai auzit de martor al acuzării, că poţi depune mărturie contra complicilor tăi pentru a fi iertat de pedeapsă ? Dar îşi ţinu secret planul de viitor, ca să-l folosească la nevoie, şi chipul îi rămase politicos şi impasibil.

— Toate apele sînt primejdioase dacă zeii hotărăsc să fie primejdioase, adăugă el enigmatic.

Wu trase adînc din țigară, simțind fumul pînă în fundul plămînilor. Observase schimbarea care se produsese în tînărul din fața lui. Văzuse astfel de schimbări la mulți oameni. La multe fiice și mulți fii. Experiența anilor îndelungați îi striga să fie prudent. Plodul ăsta-i periculos, foarte periculos, își spuse el. Cred că Poon Vremebună avea dreptate : a fost o greșeală să-l iau pe Profitabilul Choy cu noi în noaptea asta. Acum știe prea multe. Da însă greșeala e ușor de dres, dacă am nevoie, își aminti el sieși. În orice zi sau orice noapte.

15

Ora 22. 03.

— Ei bine, ce naiba o să faci, Paul ? îl întrebă guvernatorul pe Havergill, era după cină și se aflau pe terasa Reședinței Guvernatorului, împreună cu Johnjohn, sprijiniți de balustrada joasă. Doamne Dumnezeule ! Dacă *Victoria* rămîne și ea fără bani, toată insula e ruinată, nu ?

Havergill aruncă o privire în jur să se asigure că nimeni nu-i putea auzi și spuse cu glas scăzut :

— Am luat legătura cu Banca Angliei, sir. Pînă mîine la miezul nopții, ora Londrei, la aeroportul Heathrow se va găsi un transportor RAF plin cu bancnote de cinci și de zece lire sterline ! își recăpătă siguranța obișnuită. După cum am spus, *Victoria* e cît se poate de solidă, absolut solvabilă, iar activele noastre de aici și din Anglia sînt suficiente pentru a acoperi orice eventualitate, sau aproape orice eventualitate.

— Dar pînă atunci s-ar putea să nu aveți destui dolari Hong Kong pentru a face față retragerilor...

— Dacă... ăăă... problema continuă, poate, dar sînt sigur cu totul se va rezolva, sir.

Sir Geoffrey se uită lung la el.

— Cum naiba am intrat în dandanaua asta ?

— Joss, zise Johnjohn obosit. Din păcate, monetăria nu poate tipări pentru noi, în timp util, suficienţi dolari Hong Kong, ca să ne expedieze cantitatea de care avem nevoie, şi nici n-ar fi sănătos să introducem în economia noastră acel surplus de bancnote. Banii englezeşti sînt o soluţie provizorie, sir. Putem pur şi simplu să anunţăm căăă... că monetăria trudeşte de zor pentru a ne acoperi necesarul.

— De cît avem nevoie în realitate ?

Guvernatorul îl văzu pe Paul Havergill şi pe Johnjohn privindu-se cu tîlc şi neliniştea îi spori.

— Nu ştim, sir, începu Johnjohn. La nivelul coloniei, în afară de noi, toate celelalte bănci vor trebui să-şi ipotecheze valorile — aşa cum le-am ipotecat şi noi provizoriu pe ale noastre la Banca Angliei — pentru a obţine banii lichizi de care au nevoie. Dacă fiecare depunător din colonie îşi vrea înapoi toţi banii... şi pe chipul bancherului apărură broboane de transpiraţie. Nu avem de unde să ştim cît de mari sînt celelalte bănci sau ce depuneri au. Nimeni nu ştie.

— Un singur transportor RAF e de-ajuns ? sir Geoffrey încercă să nu pară sarcastic. Vreau să zic, încape un miliard de lire în hîrtii de cinci şi zece ? De unde naiba o să strîngă atîtea bancnote ?

Havergill îşi tamponă fruntea.

— Nu ştim, sir, dar ne-au promis că un prim transport va sosi pînă luni noapte, cel tîrziu.

— Nu mai devreme ?

— Nu, mai devreme e imposibil.

— Şi nu putem face nimic altceva ?

Johnjohn înghiţi în sec.

— Ne-am gîndit să vă rugăm să declaraţi o „vacanţă bancară" pentru a stăvili valul, dar, ăăă... am ajuns la concluzia, cu care Banca Angliei a fost de acord, că asta ar putea face insula să explodeze.

— Nu e cazul să vă faceţi griji, sir. Havergill încerca să sune convingător. Pînă la sfîrşitul săptămînii viitoare, totul va trece în uitare.

— Eu nu o să uit, Paul. Şi mă-ndoiesc că şi China va uita, sau prietenii noştri, parlamentarii laburişti. S-ar putea să aibă dreptate în privinţa necesităţii unui oarecare control asupra băncilor.

Amîndoi bancherii părură atinşi în orgoliul lor, iar Paul Havergill zise dezaprobator :

— Tipii ăştia doi nu ştiu care-i diferenţa dintre găozul lor şi o gaură în perete ! Totul este sub control !

Sir Geoffrey ar fi vrut să-l contrazică, dar tocmai atunci îi zări pe Rosemont, directorul adjunct de la CIA, şi pe Ed Langan, omul de la FBI, ieşind pe terasă.

— Ţineţi-mă la curent. Vreau un raport complet pînă la prînz. Scuzaţi-mă o clipă. Vă rog serviţi încă un pahar.

Se grăbi să le iasă în cale lui Rosemont şi lui Langan.

— Ce mai faceţi ?

— Excelent, mulţumim, sir. E o seară splendidă, amîndoi americanii îi urmăriră cu privirea pe Havergill şi pe Johnjohn care intrară înapoi în casă. Cum o mai duc prietenii dumneavoastră bancheri ? întrebă Rosemont.

— Bine, foarte bine.

— Parlamentarul ăla socialist, Grey, a făcut tot ce a putut să-i intre în voie lui Havergill.

— Şi tai-panului, adăugă Ed Langan rîzînd.

— Nu mi s-a părut, zise guvernatorul într-o doară. Un pic de opoziţie nu strică, nu-i aşa ? Nu-i asta cea mai bună dovadă a democraţiei ?

— Cum stă *Victoria,* sir ? Cum e cu retragerile de depuneri ?

— Nimic ce să nu poată fi rezolvat, replică sir Geoffrey cu farmecul lui obişnuit. Nici un motiv de îngrijorare. Vreţi să ne scuzaţi un moment, domnule Langan ?

— Desigur, sir, americanul zîmbi. Tocmai mă pregăteam să plec.

— Sper că nu de la petrecerea mea ! Poate că mai serviţi un pahar ?

— Da, sir.

Sir Geoffrey coborî spre grădină, cu Rosemont alături. Din copaci încă mai picurau stropi şi noaptea era întunecoasă. O luară pe o potecă plină de bălţi şi noroi.

— Stanley, avem o mică problemă. Cei de la Serviciul secret tocmai au prins pe unul din marinarii de pe portavionul vostru transmiţîndu-i secrete unui tip de la KGB. Bo...

Rosemont se opri, încremenit.

— De pe *Ivanov* ?

— Da.

— Suslev ? Căpitanul Suslev ?

— Nu. Nu ăsta era numele. Aş propune să iei imediat legătura cu Roger. Amîndoi tipii sînt arestaţi, acuzaţi de încălcarea Legii secretului de stat, dar am obţinut aprobarea ministrului de la Londra ca să-l luaţi voi în primire pe omul vostru... e mai puţin jenant, nu-i aşa ? E... e specialist în computere, am impresia.

— Ticălosu' ! mormăi Rosemont, ştergîndu-şi cu mîna sudoarea care-i brobonise brusc faţa. Ce a transmis ?

— Nu ştiu exact. Roger o să-ţi dea detalii.

— Avem posibilitatea să-l interogăm... să-l intervievăm şi pe cel de la KGB ?

— De ce nu discutaţi asta cu Roger ? Ministrul e şi el în legătură directă cu Roger, sir Geoffrey făcu o pauză. Eu... sper că vei aprecia...

— Da, desigur, iertaţi-mă, sir. Cred... cred că e cazul s-o iau din loc imediat.

Rosemont era alb ca varul la faţă şi plecă rapid, luîndu-l cu el pe Langan. Sir Geoffrey oftă. Să-i-ia naiba de cîrtiţe şi de imbecili socialişti care nu ştiu nimic despre Hong Kong. Se uită la ceas. Era timpul să încheie petrecerea.

Johnjohn intră în antecameră. Dunross se afla lîngă bar.

— Ian ?

— Bună ! Un pahar înainte de plecare ? întrebă Dunross.

— Nu, mulţumesc. Pot să-ţi spun o vorbă ?

— Sigur. Dar repede, că trebuie să plec. Am promis să-i conduc pe prietenii noştri parlamentari pînă la feribot.

— Şi tu ai bilet de voie ?

Dunross zîmbi uşor.

— De fapt, bătrîne, eu am bilet de voie oricînd vreau, fie că Penn e sau nu aici.

— Da. Ai baftă, viaţa ta a fost întotdeauna bine rînduită, zise Johnjohn sumbru.

— *Joss.*

— Ştiu, şi Johnjohn o luă înainte spre balcon. Urîtă treaba cu John Chen.

— Da. Phillip e foarte dărîmat. Unde-i Havergill ?

— A plecat de cîteva minute.

— Aha, de-asta ai adus vorba de „bilet de voie" ! E un tîrg ?

— Nu ştiu.
— Dar cu Lily Su, din Kowloon, cum e ?
Johnjohn se holbă la el.
— Am auzit că Paul e foarte amorezat de ea.
— Cum naiba reuşeşti să afli atît de multe ?
Dunross ridică din umeri. Se simţea obosit şi indispus, şi puţin lipsise să-şi iasă din fire de cîteva ori în seara asta, cînd Grey se aflase în centrul unei dispute aprinse cu cîţiva dintre tai-pani.
— Apropo, Ian, am încercat să-l conving pe Paul să convoace o şedinţă a consiliului, dar nu stă în puterea mea.
— Da, ştiu.
Se aflau într-o încăpere mai mică, cu cîteva frumoase picturi chinezeşti pe mătase, covoare persane şi argintărie. Dunross observă că în colţurile camerei şi de pe frumoasele stucaturi de pe tavan zugrăveala se scorojise, şi se simţi jignit de acest lucru. Asta e simbolul supremaţiei britanice şi n-ar trebui ca zugrăveala să fie scorojită. Tăcerea se prelungea. Dunross se prefăcu a studia cîteva din delicatele sticluţe aflate pe o etajeră.
— Ian... Johnjohn se opri, răzgîndindu-se, o luă de la capăt. Nu e ceva oficial ce-ţi spun. Îl cunoşti destul de bine pe Tiptop, nu-i aşa ?
Dunross îl privi cu ochi mari. Tiptop era porecla dată de ei lui Tip Tok-toh, un bărbat de vîrstă mijlocie din Hunan, provincia natală a lui Mao Tse Tung, care venise aici în timpul exodului din 1950. Nimeni nu părea să ştie nimic despre el, nu deranja pe nimeni, avea un mic birou în Princess Building şi trăia bine. De-a lungul anilor, devenise limpede că avea funcţii foarte însemnate la *Banca Chinei* şi se credea că ar fi un secret conducător oficial al băncii. Nimeni nu-i ştia funcţia în ierarhie, dar se zvonea că ar fi foarte importantă. *Banca Chinei* era singurul organism comercial al Chinei Populare în afara Chinei, aşa că toate relaţiile şi contactele acesteia erau îndeaproape supravegheate de ierarhia conducătoare de la Pekin.
— Ce-i cu Tiptop ? întrebă Dunross prudent.
Îi plăcea Tiptop — un om fermecător, cu vorba domoală, care aprecia coniacul şi vorbea o engleză excelentă, deşi, după cum cereau uzanţele, aproape întotdeauna se folosea de un interpret. Costumele lui erau bine croite,

cu toate că mai tot timpul purta o tunică maoistă și semăna cu Chou En lai, fiind la fel de isteț. Ultima dată Dunross avusese de-a face cu el în legătură cu niște avioane pentru aviația civilă a Chinei Populare. Tip Tok-toh aranjase, în douăzeci și patru de ore, deschiderea acreditărilor și finanțarea prin intermediul cîtorva bănci elvețiene și străine. „Tiptop e șiret, Ian", îl avertizase în repetate rînduri Alastair Struan. „Trebuie să fii atent, dar el e omul cu care merită să tratezi. Eu cred că se află foarte sus în ierarhia de partid de la Pekin. Foarte."

Dunross îl privea pe Johnjohn, stăpînindu-și nerăbdarea. Acesta luase în mînă una din sticluțe. Erau mici, din ceramică ornamentată, din jad sau din sticlă, multe dintre ele splendid pictate *pe dinăuntru* : peisaje, dansatoare, păsări, peisaje marine, chiar și poeme caligrafiate cu o finețe incredibilă.

— Cum fac asta, Ian ? Cum pictează pe dinăuntru ?

— Folosesc o pensulă foarte fină, a cărei coadă este îndoită la nouăzeci de grade. În dialect mandarin i se spune *li myan huai*, „pictură pe dinăuntru".

Dunross ridică o sticluță eliptică ce avea un peisaj pe o parte, un buchet de camelii pe cealaltă și o caligrafie minusculă pe picturi.

— Uluitor ! Cîtă răbdare ! Ce scrie ?

Dunross se uită atent la micul șir de caractere.

— A, e una din lozincile lui Mao : „Cunoaște-te pe tine însuți, cunoaște-ți dușmanul ; o sută de bătălii, o sută de victorii". De fapt, președintele a luat maxima de la Sun Tzu.

Gînditor, Johnjohn studie obiectul. În spatele lui ferestrele erau deschise și o adiere ușoară umflă perdelele.

— Ai vrea să vorbești cu Tiptop pentru noi ?

— Despre ce ?

— Vrem să luăm cu împrumut bani lichizi de la Banca Chinei.

Dunross se uită la el uluit.

— Poftim ?

— Da, pentru vreo săptămînă. Ei sînt plini de dolari Hong Kong și pe ei nu îi asaltează depunătorii. Nici un chinez n-ar îndrăzni să facă o coadă în fața *Băncii Chinei*. Ei au dolari Hong Kong ca parte a devizelor străine. Le-am plăti o dobîndă bună și le-am da orice garanție de care au nevoie.

— Asta-i o cerere oficială din partea *Băncii Victoria* ?

— Nu. Nu poate să fie oficială. Este ideea mea, n-am discutat-o nici măcar cu Paul, numai cu tine. Ești de acord ?

Interesul lui Dunross atinsese culmea.

— Și pînă mîine la zece dimineața îmi obțin împrumutul de 100 de milioane ?

— Îmi pare rău, dar asta n-am cum s-o fac.

— Dar Havergill poate.

— Poate, dar n-o s-o facă.

— Și atunci de ce v-aș ajuta ?

— Ian, dacă banca nu stă în picioare la fel de trainic precum Piscul, bursa se va prăbuși, la fel ca și Nobila Casă.

— Dacă nu fac rost rapid de finanțare, sînt oricum în rahat.

— O să fac tot ce pot, dar vorbești imediat cu Tiptop ? Întreabă-l. Eu nu pot să-l abordez... nimeni nu poate să o facă oficial. I-ai face coloniei un mare serviciu.

— Garantați-mi împrumutul și vorbesc cu el chiar în seara asta. Ochi pentru ochi, împrumut pentru împrumut.

— Dacă pînă la două mîine după-masă îmi aduci din partea lui promisiunea unui credit de o jumătate de miliard, bani gheață, îți fac rost de sprijinul de care ai nevoie.

— Cum ?

— Nu știu !

— Dă-mi asta în scris pînă mîine la 10, cu semnătura ta, a lui Havergill și a majorității consiliului și mă duc să-l văd.

— Asta nu se poate.

— Păcat. Ochi pentru ochi și împrumut pentru împrumut, Dunross se ridică. Ce motiv ar avea *Banca Chinei* să sprijine *Banca Victoria* ?

— Noi sîntem în Hong Kong, zise Johnjohn foarte convins. *Sîntem.* Sîntem *Victoria Bank of Hong Kong and China !* Sîntem vechi prieteni ai Chinei. Fără noi nu mai este nimic ; s-ar alege praful de colonie și la fel și de compania *Struan* și, prin urmare, de întreaga Asie.

— Nu fi așa sigur de asta !

— Fără bănci, mai ales fără noi, China o încurcă. Noi sîntem de ani de zile parteneri cu China.

— Atunci vorbeşte tu însuţi cu Tiptop.
— Nu pot, scrîşni din dinţi Johnjohn. Ştiai că *Banca Comercială a Moscovei* a cerut din nou autorizaţie să funcţioneze la Hong Kong ?
Dunross încremeni.
— Dacă pătrund aici, sîntem toţi prinşi în cleşte.
— Ni s-a oferit, în particular, o cantitate substanţială de dolari Hong Kong, plătibilă pe loc.
— Consiliul va vota împotrivă.
— Treaba e, amice, că, dacă nu vei mai fi în consiliu, noul consiliu poate să facă ce-i place, spuse Johnjohn simplu. Dacă „noul" consiliu e de acord, guvernatorul şi Biroul Colonial pot fi uşor convinşi. Asta ar fi un preţ mic de plătit pentru a ne salva dolarul nostru. Iar dacă o bancă sovietică pătrunde aici, cine ştie ce drăcovenii ar mai fi în stare să facă ?
— Eşti mai rău decît afurisitul de Havergill !
— Nu, bătrîne, mai bun ! expresia glumeaţă dispăru de pe chipul bancherului. Dacă se produce o schimbare majoră, noi devenim Nobila Casă, că vrei tu sau nu. Mulţi din directorii noştri ar prefera să scape de tine, cu orice preţ. Îţi cer doar să-i faci Hong Kongului, şi deci ţie însuţi, o favoare. Nu uita, Ian, *Banca Victoria* nu se va scufunda, va avea de suferit, dar nu va fi ruinată, îşi şterse o broboană de transpiraţie. Fără ameninţări, Ian, îţi cer o favoare. Într-o bună zi s-ar putea să ajung preşedinte şi nu voi uita acest lucru.
— Oricum să nu uiţi.
— Bineînţeles, prietene, zîmbi Johnjohn binevoitor şi se duse la bar. Ce ai zice acum de un ultim pahar ? Coniac ?

Robin Grey şedea pe bancheta din spate a Rolls-ului lui Dunross împreună cu Hugh Guthrie şi Julian Broadhurst, iar Dunross şedea în faţă, lîngă şoferul său în uniformă. Geamurile erau aburite. Visător, Grey şterse geamul aburit, bucurîndu-se de luxul tapiseriei din piele plăcut mirositoare.
Curînd o să am şi eu aşa ceva, îşi spuse el. Un Rolls al meu. Cu şofer. Şi curînd nemernicii ăştia vor fi terminaţi, inclusiv Ian, blestematul de Dunross. Şi Penn !

Da, drăguța de soră-mea, care face pe nebuna, o să-i vadă pe cei puternici umiliți.

— Va ploua iarăși ? întrebă Broadhurst.

— Da, răspunse Dunross. Se pare că această furtună se va transforma într-un adevărat taifun. Cel puțin așa zic cei de la meteo. În seara asta am primit un raport de la una din navele noastre, care vine spre casă și se află lîngă Singapore. Spuneau că marea e foarte agitată chiar și acolo în sud.

— Taifunul va lovi aici, tai-pan ? se interesă Guthrie, parlamentarul liberal.

— Nu se știe niciodată sigur. Pot să se îndrepte spre tine și pe urmă s-o cotească în ultima clipă. Sau invers.

— Îmi amintesc ce am citit despre Wanda, taifunul Wanda de anul trecut. A fost o grozăvie, nu-i așa ?

— Cel mai afurisit pe care l-am văzut eu vreodată. Peste două sute de morți, mii de răniți, zeci de mii rămași fără adăpost, Dunross stătea pe jumătate întors spre cei din spate, cu brațul pe speteaza scaunului. *Tai-fun*, Vînturile Cele Vijelioase suflă cu 170 de mile pe oră la Royal Observatory și ating 190 la Tate's Cairn. Ochiul furtunii s-a abătut asupra noastră la ceasul fluxului, așa că în unele locuri nivelul apelor a fost cu opt metri peste normal.

— Isuse !

— Da. La Sha Tin, în Noile Teritorii, valul fluxului a pătruns în sus pe canal, a rupt digul de furtună și a azvîrlit navele de pescuit la o jumătate de milă pe țărm, pînă pe strada principală, și a înecat jumătate din sat. O mie de vase de pescuit, din cîte se știe, au dispărut, opt nave de transport au eșuat, pagubele s-au ridicat la milioane de dolari, iar cea mai mare parte din casele lor prăpădite au fost luate de ape, Dunross ridică din umeri. *Joss !* Dar ținînd seama de grozăvia furtunii, pagubele la transportul pe mare au fost incredibil de mici aici, degetele lui atinseră speteaza de piele și Grey remarcă inelul masiv de aur în al cărui sigiliu din hematit era gravat blazonul familiei Struan. Un taifun adevărat îți arată cît de neînsemnat ești în realitate, zise Dunross.

— În cazul ăsta, păcat că nu avem taifunuri în fiecare zi, răbufni Grey înainte de a se putea controla. N-ar fi rău ca, zic eu, cei tari și mari de la Whitehall să fie reduși la realitate de cel puțin două ori pe zi.

— Zău n-ai pic de haz, Robin, spuse Guthrie. Chiar trebuie de fiecare dată să faci o remarcă nesărată ?

Grey se cufundă iarăşi în muţenia lui ursuză, fără să le mai asculte conversaţia. Să-i ia naiba pe toţi, gîndi el. Curînd, maşina se opri în faţa hotelului *Mandarin*. Dunross coborî.

— Maşina vă va duce pînă la *V and A*. Ne vedem sîmbătă, dacă nu mai devreme. Noapte bună.

Maşina porni. Ocoli imensul hotel, îndreptîndu-se spre feribotul pentru automobile, care era puţin mai la est de Golden Ferry Terminal, mergînd pe Connaught Road. La terminal era o coadă lungă de maşini şi camioane care aşteptau să se îmbarce. Grey se dădu jos din maşină.

— Cred că o să-mi dezmorţesc puţin picioarele, merg înapoi pînă la Golden Ferry şi traversez cu un vas de acolo, îi anunţă el cu bonomie prefăcută. Simt nevoia de mişcare. Noapte bună.

Porni pe cheiul de pe Connaught Road, uşurat că fusese atît de simplu să scape de ei. Ce tîmpiţi, îşi zise el, enervat. Dar n-o să treacă mult şi o să primească ceea ce merită, mai ales Broadhurst. Cînd se asigură că nu mai pot să-l vadă, se opri sub un lampadar, provocînd un vîrtej în curentul de pietoni care mergeau zoriţi în sus şi-n jos, şi făcu semn unui taxi.

— Aici, îi arătă el şoferului şi îi întinse o bucată de hîrtie pe care era bătută la maşină o adresă. Şoferul o luă, se uită lung la ea şi se scărpină îmbufnat în creştet.

— E şi în chinezeşte. Pe dos e în chinezeşte, făcu Grey.

Şoferul nu-i dădu nici o atenţie, continuînd să privească adresa englezească. Grey se întinse şi o întoarse, arătîndu-i scrisul cu caractere chinezeşti.

— Uite !

Imediat, şoferul întoarse iarăşi hîrtia pe dos, uitîndu-se încruntat la scrisul englezesc. Apoi rîgîi, apăsă pe acceleraţie şi pătrunse în trafic, claxonat din toate părţile. Ticăloş necioplit, gîndi Grey, brusc furios. Îndreptîndu-se spre oraş, în scrîşnetul neîntrerupt al cutiei de viteze, taxiul o luă mai întîi cu spatele pe străzi cu unic sens, apoi pe alei înguste, pentru a intra din nou pe Connaught Road. În cele din urmă, se opriră în faţa unui bloc vechi şi dărăpănat, pe o străduţă murdară. Pavajul era îngust,

crăpat, și plin de bălți, iar celelalte mașini claxonau enervate taxiul oprit. Grey nu vedea nici un număr. Coborî, spunîndu-i șoferului să aștepte, și merse înapoi pînă la ceea ce părea a fi o ușă laterală. Un bătrîn ședea pe un scăunel, fumînd și citind un ziar de curse, sub un bec gol.

— Aici e numărul 68, Kwan Yik Street, din Kennedy Town ? întrebă Grey politicos.

Bătrînul se holbă la el de parcă ar fi fost un monstru extraterestru, apoi dădu drumul la o avalanșă de cuvinte într-o cantoneză răstită.

— 68 Kwan Yik Street, repetă Grey, mai rar și mai tare, Ken-ned-dy Town ?

O altă avalanșă de cantoneză gutulară și un gest insolent către o ușă mică. Bătrînul tuși și scuipă, apoi se întoarse cu un căscat la lectura lui.

— Nemernic împuțit, bombăni Grey, simțind cum i se urcă sîngele la cap.

Deschise ușa. Dincolo de ea se afla un mic hol afumat, cu zugrăveala cojită, un șir jalnic de cutii poștale cu numele pe ele. Răsuflă ușurat văzînd pe una din ele numele pe care îl căuta. Întors la taxi, se uită atent, de două ori, la aparatul de taxat înainte de a scoate banii din portofel. Liftul era mic, claustrofobic, murdar și scîrțîia în timp ce urca. La etajul patru coborî și apăsă pe soneria de la apartamentul 44. Ușa se deschise.

— Domnule Grey, sir, ce onoare ! Molly, a sosit domnia sa !

Sam Finn îi zîmbi larg. Era un tip din Yorkshire, mare cît un taur, roșu la față, cu ochi de un albastru deschis, fost miner, reprezentat al muncitorilor, cu prieteni importanți în Partidul laburist și în Consiliul sindicatelor. Chipul ciupit de vărsat îi era brăzdat de riduri adînci și în pori avea și acum praf de cărbune.

— Pe legea mea, ce plăcere !

— Mulțumesc, domnule Finn. Și eu mă bucur să vă cunosc. Am auzit multe despre dumneavoastră, Grey își scoase impermeabilul și acceptă recunoscător o bere.

— Luați loc.

Apartamentul era mic, de o curățenie ireproșabilă, cu mobilier modest. Mirosea a cîrnați prăjiți, a cartofi prăjiți și a pîine prăjită. Molly Finn veni de la bucătărie. Brațele și mîinile îi erau roșii de atîția ani de frecat și spălat. Era o femeie măruntică și rotofeie, din același oraș

minier ca şi soţul ei, de aceeaşi vîrstă, şaizeci şi şase de ani, şi la fel de zdravănă.

— Pe Dumnezeul meu, zise ea cu căldură în glas, era cît pe ce să leşinăm de emoţie cînd am auzit c-o să ne vizitaţi.

— Prietenii noştri comuni voiau să văd cu ochii mei şi să le povestec cum o duceţi.

— Grozav. O ducem grozav, spuse Finn. Bineînţeles că nu-i ca acasă în Yorkshire şi ne e dor de prietenii noştri şi de munca de sindicat, dar avem un pat şi cîte ceva de mîncare, se auzi un zgomot de apă trasă la toaletă. E aici un prieten pe care ne-am gîndit că v-ar face plăcere să-l cunoaşteţi, zîmbi iarăşi Finn.

— Da ?!

— Da, îl asigură Finn.

Se deschise uşa de la toaletă. Bărbatul masiv şi bărbos întinse mîna, plin de căldură.

— Sam mi-a vorbit mult despre dumneavoastră, domnule Grey. Sînt căpitan Gregori Suslev din marina sovietică. Vasul meu e *Ivanov*. Facem o mică haltă de reechipare în acest rai capitalist.

Grey îi strînse mîna ceremonios.

— Încîntat de cunoştinţă.

— Avem cîţiva prieteni comuni, domnule Grey.

— Da ?

— Pe Zdenek Hanzolova, de la Praga.

— A, da ! surîse Grey. L-am cunoscut anul trecut, cînd am fost în Cehoslovacia cu o delegaţie parlamentară pentru probleme comerciale.

— Cum v-a plăcut Praga ?

— Foarte interesantă. Foarte. Însă nu mi-a prea plăcut represiunea... şi nici prezenţa sovietică.

Suslev rîse.

— Păi noi am fost invitaţi acolo chiar de ei. Ne place să avem grijă de prietenii noştri. Dar se petrec multe lucruri cu care nici eu nu-s de acord. Acolo, în Europa. Chiar şi în Maica Rusie.

Sam Finn interveni :

— Luaţi loc, vă rog luaţi loc.

Se aşezară în jurul mesei din camera de zi, pe care acum era întinsă o faţă de masă albă, iar în mijloc era aşezat un ghiveci cu o lăcrămioară asiatică.

— Ştiţi, desigur, că nu sînt comunist şi n-am fost niciodată, începu Grey. Nu sînt de acord cu un stat poliţienesc. Sînt pe de-a-ntregul convins că socialismul nostru democratic britanic este calea viitorului — parlament, reprezentanţi aleşi, şi tot ceea ce reprezintă el — deşi foarte multe idei marxist-leniniste sînt cît se poate de valabile.

— Politica ! spuse Gregori Suslev dispreţuitor. Să lăsăm politica în seama politicienilor.

— Domnul Grey este unul din cei mai buni reprezentanţi ai noştri în parlament, Gregori, Molly Finn se întoarse spre Grey : Iar Gregori e şi el un băiat bun, domnule Grey. Nu e unul dintre cei care exagerează. Luă o înghiţitură de ceai. Gregori e un băiat bun.

— Aşa e, fată, o aprobă Finn.

— Sper că nu prea bun, glumi Grey şi rîseră cu toţii. Ce te-a determinat să te stabileşti aici, Sam ?

— După ce ne-am pensionat, doamna Finn şi cu mine, am vrut să vedem puţin lumea. Aveam ceva bani puşi deoparte, am scos mărunţişul pe care-l aveam pe o poliţă de asigurare, şi ne-am luat bilete de vapor.

— Grozav a mai fost, interveni Molly Finn. Am fost în atîtea locuri străine. A fost de-a dreptul minunat. Da' cînd am ajuns aici lui Sam nu-i era prea bine, aşa că am coborît de pe vapor şi urma să luăm altul, la întoarcere.

— Aşa-i, fată, spuse Sam. Pe urmă am dat peste un om drăguţ, cinstit, care mi-a oferit o slujbă, zîmbi şi-şi frecă ciupiturile negre de pe obraz. Urma să fiu consultant la nişte mine unde el era supraveghetor, într-un loc numit Formosa. Ne-am dus acolo o singură dată, dar nu era nevoie să rămînem, aşa că ne-am întors aici. Asta-i tot, domnule Grey. Cîştigăm ceva bănişori, berea-i bună, aşa că doamna Finn şi cu mine ne-am gîndit să rămînem aici. Copiii-s toţi mari de-acum... surîse iarăşi fericit, dezvelindu-şi dinţii falşi. Acum sîntem hongkonghezi.

Continuară să flecărească. Pe Grey l-ar fi convins întru totul povestea ce servea de acoperire familiei Finn, dacă n-ar fi citit dosarul lor foarte secret înainte de a părăsi Londra. Foarte puţini erau cei care ştiau că Finn era de ani de zile membru cu carnet al Partidului Comunist Britanic. După ce a ieşit la pensie, a fost trimis la Hong Kong de unul din comitetele secrete ale partidului, pentru a servi de sursă de informaţii privitor la tot ce are o

legătură cu birocrația și legislatura hongkongheză. Peste cîteva minute, Molly Finn își înăbuși un căscat.

— Of, ce obosită sînt ! Dacă sînteți buni să mă iertați eu m-aș duce la culcare.

— Du-te, fată, îi spuse Sam.

Mai vorbiră o vreme despre una și alta, apoi și el începu să caște.

— Dacă mă iertați, cred că mă duc și eu la culcare, apoi adăugă în grabă : Nu, nu vă deranjați, sporovăiți cît aveți poftă. Ne mai vedem pînă plecați din Hong Kong, domnule Grey... Gregori.

Le strînse mîna și trase ușa de la dormitor după el. Suslev se duse la televizor și îi dădu drumul, rîzînd.

— Ați văzut programele de televiziune din Hong Kong ? Reclamele sînt foarte amuzante.

Potrivi sunetul suficient de tare cît să poată discuta fără a putea fi auziți.

— Niciodată nu ești destul de prudent, nu-i așa ?

— Vă aduc salutări frățești de la Londra, zise Grey la fel de încet.

El era încă din 1947 membru al grupului conducător al Partidului comunist, mult mai în secret și decît Finn, identitatea lui fiind cunoscută în Anglia doar de vreo șase persoane.

— Și eu la fel, Suslev arătă cu degetul spre ușa închisă. Ei cît de multe știu ?

— Doar că sînt de stînga și posibil simpatizant al partidului.

— Excelent, se liniști Suslev. (Cei de la Centru fuseseră foarte deștepți aranjînd atît de „curat" această întîlnire. Roger Crosse, care nu știa nimic despre legătura lui cu Grey, îi spusese deja că parlamentarii nu erau sub observația Serviciului secret.) Aici sîntem în siguranță. Sam e foarte bun. Primim și noi copii ale rapoartelor sale. Și nu pune întrebări. Voi englezii știți să vă țineți gura și sînteți foarte eficienți, domnule Grey. Vă felicit.

— Mulțumesc.

— Cum a mers întîlnirea dumneavoastră de la Pekin ?

Grey scoase un teanc de hîrtii.

— Asta e o copie a rapoartelor noastre particulare oficiale către parlament. Citiți-o pînă plec — veți primi raportul integral pe canalele noastre. Pe scurt, eu sînt de părere că toți chinezii sînt total ostili și revizioniști. Ne-

bunul de Mao şi acolitul lui, Chou En Lai, sînt duşmanii de moarte ai comunismului internaţional. China e slabă în toate privinţele, cu excepţia voinţei de a lupta, şi vor lupta pînă la ultimul om ca să-şi apere pămîntul. Cu cît aşteptaţi mai mult, cu atît mai greu va fi să-i stăviliţi, dar atîta timp cît nu au arme nucleare şi sisteme de atac la mare distanţă nu vor constitui o ameninţare.

— Da. Dar în privinţa comerţului ? Ce au vrut ?

— Industrie grea, instalaţii de cracare a petrolului, echipamente de foraj, uzine chimice, oţelării.

— Şi cum vor să plătească ?

— Au spus că au devize străine din belşug. Bună parte sînt furnizate de Hong Kong.

— Au cerut arme ?

— Nu. Nu în mod direct. Sînt isteţi, iar la întîlniri şi discuţii n-am fost tot timpul în grup. Ştiau multe despre mine şi despre Broadhurst şi nu prea ne agreau, nu prea aveau încredere în noi. S-ar putea să fi vorbit în particular cu Pennyworth sau cu unul din ceilalţi conservatori, deşi ăştia nu i-ar fi ajutat. Aţi auzit că a murit ?

— Da.

— Bine c-am scăpat de el. Era un duşman. Grey luă a duşcă de bere. China Populară vrea arme, de asta-s sigur. Sînt o adunătură de secretoşi nemernici.

— Cum e Julian Broadhurst ?

— Un intelectual care se crede socialist. E o nulitate, dar deocamdată e util. Patrician, genul care poartă cravata şcolii pe care a absolvit-o, rînji Grey. Din această cauză va fi un tip puternic în viitorul guvern laburist.

— Credeţi că data următoare vor cîştiga laburiştii, domnule Grey ?

— Nu, nu cred, deşi facem tot ce putem pentru a-i ajuta pe laburişti şi pe liberali.

Suslev se încruntă.

— De ce îi sprijiniţi pe liberali ? Doar sînt capitalişti.

Grey rîse sardonic.

— Dumneavoastră, căpitane Suslev, nu înţelegeţi sistemul nostru britanic. Noi sîntem foarte norocoşi, căci avem un vot tri-partit la un sistem bi-partit. Liberalii fracţionează votul în favoarea noastră. Trebuie să-i încurajăm. Mulţumit, îşi termină berea şi mai aduse încă două din frigider. Dacă n-ar fi fost liberalii, laburiştii n-ar

fi ajuns niciodată la putere, niciodată ! Și nici nu vom mai ajunge vreodată..

— Nu pricep.

— În cel mai fericit caz, votul în favoarea laburiștilor e dat doar de 45 la sută din populație, sau cu puțin sub. Conservatorii obțin cam tot atît, de obicei ceva mai mult. Restul de aproximativ 10 la sută votează majoritatea cu liberalii. Dacă n-ar exista un candidat liberal, majoritatea ar vota cu conservatorii. Sînt toți niște proști, decretă el plin de sine. Englezii sînt niște proști, tovarășe, Partidul liberal este pașaportul permanent al Partidului laburist spre putere, și prin urmare al nostru. Curînd Partidul comunist va avea controlul asupra Consiliului Sindicatelor, și astfel asupra întregii mișcări laburiste — în taină, firește. Luă o înghițitură zdravănă. Proletarii englezi sînt proști, cei din clasa mijlocie sînt proști, în aristocrație sînt proști — aproape că nici nu mai ai cu cine să te lupți. Toți sînt niște larve. Numai cîțiva, foarte puțini, cred în socialismul democratic. Dar chiar și așa, adăugă el cu mare satisfacție, am dărîmat imperiul lor putred și am făcut ceva pe ei cu Operațiunea Lion. (Operațiunea Lion „Leul“ fusese formulată imediat după venirea bolșevicilor la putere, și avea ca scop distrugerea imperiului britanic). În numai optsprezece ani cîți au trecut din 1945, cel mai mare imperiu care a existat vreodată pe lumea asta a pierdut toate coloniile.

— Cu excepția Hong Kongului.

— Curînd nu va mai fi nici ăsta.

— Nici nu pot să vă spun cît de importantă este considerată munca dumneavoastră de către superiorii mei, spuse Suslev cu o prefăcută admirație sinceră. A dumneavoastră și a tuturor englezilor care ne sînt frați.

Avea ordin să se poarte plin de respect cu acest tip, să afle de la el tot ce se putea în legătură cu misiunea lui în China, să-i comunice instrucțiunile sub formă de rugăminți. Și să-l măgulească. Citise dosarul lui Grey și al familiei Finn. Clasificarea Beria—KGB a lui Robin Grey era 4/22/a : „Un important trădător englez care pretinde a fi devotat idealurilor marxist-leniniste. Trebuie folosit, dar fără a-i acorda încredere, și, în caz că Partidul Comunist Britanic ar ajunge vreodată la putere, trebuie lichidat imediat“. Suslev îl observă pe Grey. Nici Grey, nici familia Finn nu-i cunoșteau funcția reală, doar că

era un membru oarecare al Partidului comunist, din Vladivostok — lucru ce figura şi în dosarul lui de la Serviciul secret.

— Aveţi ceva informaţii pentru mine ? întrebă Grey.

— Da, şi, cu permisiunea dumneavoastră, şi nişte întrebări. Mi s-a spus să vă întreb despre punerea în aplicare a Directivei 72/Praga.

Această directivă foarte secretă acorda o importanţă de prim ordin infiltrării unor experţi de nădejde în posturi de reprezentanţi ai muncitorilor în toate uzinele de maşini din SUA şi din Occident, industria de maşini fiind, din cauza nenumăratelor industrii cu care colabora, miezul oricărei societăţi capitaliste.

— Sîntem pe calea cea bună, se entuziasmă Grey. Cel mai bun mijloc sînt grevele neanunţate. Cu ajutorul lor putem ocoli ierarhiile sindicale fără să tulburăm mişcarea sindicală existentă. Sindicatele noastre sînt fragmentate. În mod deliberat. Cincizeci de oameni pot forma un sindicat separat, iar acesta poate să domine mii de oameni. Şi atîta timp cît nu va exista vot secret în sindicate, cei puţini îi vor conduce întotdeauna pe cei mulţi ! rîse. Sîntem chiar în avans, căci acum ne-am înfrăţit cu Canada, cu Noua Zeelandă, cu Rhodesia, cu Australia, mai ales cu Australia. În cîţiva ani vom avea agitatori bine pregătiţi în toate atelierele uzinelor de maşini din lumea anglofonă. Un englez se va afla în fruntea muncitorilor oriunde este o grevă — la Sydney, Vancouver, Johannesburg, Wellington. O să fie un englez !

— Iar dumneavoastră sînteţi unul din conducători ! Splendid !

Suslev îl lăsă să continue, dîndu-i apă la moară, scîrbit de cît de uşor era să-l măguleşti. Ce creaturi oribile sînt trădătorii ăştia, îşi zise el.

— Curînd veţi avea raiul democratic pe care-l doriţi, şi va fi pace pe pămînt, îl linguşi iarăşi.

— N-o să mai dureze mult, zise Grey înfocat. Am redus forţele armate, iar la anul le vom reduce şi mai mult. S-a terminat pentru totdeauna cu războiul, din cauza bombei. Numai împuţiţii de americani cu cursa asta a înarmărilor a lor ne mai stau în cale, dar îi vom obliga şi pe ei să depună armele şi vom fi cu toţii egali.

— Ştiaţi că America înarmează pe ascuns Japonia ?

— Poftim ? se holbă Grey la el.

— Cum, nu ştiaţi ? Suslev ştia bine că Grey petrecuse trei ani şi jumătate în lagărele de prizonieri de război ale japonezilor. Nu ştiaţi că americanii au chiar acum acolo o misiune militară, ca să-i întrebe dacă n-ar accepta arme nucleare ?

— Nu se poate !

— Dar au făcut-o, domnule Grey, minţi Suslev cu nonşalanţă. Desigur, totul e strict secret.

— Puteţi să-mi daţi amănunte de care să mă folosesc în parlament ?

— Păi, aş putea bineînţeles să le cer superiorilor mei să vi le furnizeze, dacă credeţi că ar putea servi la ceva.

— Vă rog, cît mai curînd cu putinţă ! Bombe nucleare... Isuse !

— Aveţi oameni de-ai dumneavoastră, experţi pregătiţi, şi în uzinele nucleare britanice ?

— Poftim ? Grey făcu un efort să se concentreze, fiind cu gîndul dus la Japonia. Uzine nucleare ?

— Da. Aveţi oameni ?

— Nu. De fapt, în Marea Britanie nu-s decît una sau două uzinele, lipsite de importanţă. Americanii chiar îi înarmează pe japonezi ?

— Japonia nu-i şi ea capitalistă ? Nu e ea protejata SUA ? Nu construiesc ei şi uzine nucleare ? Dacă n-ar fi America...

— Nemernicii ăia de americani ! Slavă Domnului că şi voi aveţi bombe, căci altfel ar trebui să facem cu toţii sluj în faţa lor !

— Poate că n-ar fi rău să vă concentraţi puţin eforturile şi asupra uzinelor alea nucleare de la voi ? insinuă Suslev, uimit de cît de credul putea să fie Grey.

— De ce ?

— Avem un nou studiu, făcut de un compatriot al dumneavoastră. Philby.

— Philby ? Grey îşi aminti cît de şocat şi înspăimîntat fusese cînd Philby fusese descoperit şi fugise, apoi cît de uşurat se simţise că Philby şi ceilalţi scăpaseră fără să dea listele, pe care probabil că le aveau, cu membrii secreţi ai Partidului comunist. Ce mai face ?

— Am înţeles că-i foarte bine. Lucrează la Moscova. Îl cunoşteaţi ?

— Nu. El era la Foreign Office, în cercuri foarte înalte. Nici unul dintre noi n-a ştiut că-i de-al nostru.

— El arată în studiul lui că o uzină nucleară e autonomă, că o singură uzină poate să producă suficient combustibil şi pentru ea şi pentru altele. Odată pusă în funcţiune, o uzină nucleară este aproape perpetuă, nu are nevoie decît de o mînă de tehnicieni foarte bine pregătiţi, nu şi de muncitori, spre deosebire de petrol sau cărbune. În momentul de faţă, toate industriile din Occident sînt dependente de cărbune sau petrol. El sugerează că politica noastră ar trebui să fie încurajarea folosirii petrolului, nu a cărbunelui, şi o totală descurajare a folosirii energiei nucleare.

— Aha, înţeleg de ce! Chipul lui Grey se înăspri. O să am grijă să intru în comitetul parlamentar pentru studierea energiei atomice.

— O să fie uşor ?

— Nici că se poate mai uşor, tovarăşe. Englezii-s leneşi, nu vor probleme, vor să muncească cît mai puţin pentru cît mai mulţi bani, să poată merge la cîrciumă şi la meciuri sîmbăta, nu să muncească fără să fie plătiţi, să participe după orele de program la discuţii anoste în tot soiul de comitete. Este chiar prea uşor, cu atît mai mult cu cît noi avem un plan, iar ei nu.

Suslev oftă satisfăcut. Misiunea lui fusese dusă aproape pînă la capăt.

— Încă o bere ? Nu, lăsaţi-mă pe mine s-o aduc, e plăcerea mea, domnule Grey. Se întîmplă cumva să-l cunoaşteţi pe un scriitor care se află aici în acest moment, un cetăţean american, Peter Marlowe ?

Grey ridică brusc capul.

— Marlowe ? Îl cunosc foarte bine, deşi nu ştiam că-i cetăţean american. De ce ?

Suslev îşi mască interesul şi ridică indiferent din umeri.

— Mi s-a spus să vă întreb numai, pentru că dumneavoastră sînteţi englez, iar el a fost tot englez la origine.

— E un împuţit nemernic din înalta societate, cu o mentalitate de precupeţ. Nu-l mai văzusem de ani de zile, din 1945, pînă ce a apărut aici. A fost şi el la Changi. Pînă ieri n-am ştiut că e scriitor sau că face filme. Ce interes prezintă ?

— E scriitor, răspunse imediat Suslev. Face filme. Prin intermediul televiziunii, scriitorii pot influenţa mi-

lioane de oameni. Cei de la centru îi țin în evidență pe scriitori, ca o chestiune politică de principiu. Fiindcă noi știm, în Maica Rusie, ce importanți sînt scriitorii. Scriitorii noștri ne-au arătat întotdeauna calea de urmat, domnule Grey, ei ne-au modelat gîndirea și sentimentele: Tolstoi, Dostoevski, Cehov, Bunin... adăugă plin de mîndrie: Pentru noi scriitorii sînt deschizători de drumuri. De aceea în ziua de azi trebuie să-i îndrumăm în pregătirea lor și să le controlăm opera, sau s-o îngropăm, se uită la Grey. Și voi ar trebui să faceți la fel.

— Noi îi susținem pe scriitorii care ne sînt favorabili, căpitane, iar pe restul îi ponegrim în fel și chip, în public și în particular. Cînd ajung acasă, o să-l pun pe Marlowe pe lista oficială a partidului pentru a fi „aranjat". N-o să ne fie greu să-i facem presă proastă, avem o mulțime de prieteni în mass media de la noi.

Suslev își aprinse o țigară.

— I-ați citit cartea?

— Cea despre Changi? Nu, n-am citit-o. Nu auzisem de ea înainte de a veni aici. Probabil că n-a fost publicată în Anglia. În plus, nu prea am timp să citesc romane, iar dacă e scrisă de el nu poate fi decît o scîrboșenie cu pretenții, care vrea să facă senzație... eh, Changi a fost Changi și cel mai bine e să-l dăm uitării, fără să-și dea seama îl străbătu un fior. Da, să-l dăm uitării.

Dar eu nu pot, ar fi vrut el să strige. Nu pot să uit, și încă și acum e pentru mine un coșmar ce nu se mai termină. Acele zile în lagăr, an după an, zecile de mii de morți, încercînd să aplic legea, să-i apăr pe cei slabi împotriva speculanților nemernici care trăiau pe spinarea lor, cînd toată lumea murea de foame și nu exista nici o speranță de scăpare. Trupu-mi putrezea, nu aveam femei, iar eu mă aflam la vîrsta de douăzeci și unu de ani, fără rîsete, fără hrană, fără băutură. Aveam douăzeci și unu de ani cînd am fost prins în Singapore, în 1942, și douăzeci și patru, aproape douăzeci și cinci cînd s-a întîmplat minunea — supraviețuisem și m-am întors în Anglia. Casa noastră dispăruse, părinții-mi dispăruseră, lumea întreagă dispăruse, iar singura mea soră se vînduse dușmanului. Vorbea ca dușmanul, mînca la fel ca ei, trăia ca ei, se măritase cu unul din ei, rușinată de trecutul nostru, vrînd să-l uite, vrînd să mă uite și pe mine. Nimănui nu-i păsa de mine. Și apoi, Doamne, *schimbarea!*

Să te întorci la viaţă după non-viaţa de la Changi. Toate coşmarurile, nopţile fără somn, teama de viaţă, încapacitatea de a vorbi despre ce-a fost acolo, plînsul, fără să ştiu de ce plîngeam, încercînd să mă adaptez la ceea ce imbecilii numeau normal. Da, pînă la urmă m-am adaptat, dar cu preţ, cu ce preţ, Doamne Dumnezeule... Opreşte-te ! Cu un efort, Grey se scutură de aceste gînduri, de vîrtejul amintirilor de la Changi. Gata cu Changi ! Changi nu mai există, e mort şi îngropat. E mort — trebuie să fie mort. Dar...

— Poftim ? întrebă el.

— Tocmai spuneam că actualul vostru guvern este acum complet vulnerabil.

— Da ? De ce ?

— Vă amintiţi scandalul Profumo ? Ministrul vostru de război ?

— Desigur. De ce ?

— Acum cîteva luni, MI-5 a început o investigaţie foarte secretă, foarte amănunţită, a presupuselor legături dintre Christine Keeler, acel manechin devenit celebru, şi căpitanul-comandor Evgheni Ivanov, ataşatul nostru naval; precum şi alte figuri importante din viaţa socială a Londrei.

— Investigaţia s-a încheiat ? deveni Grey atent dintr-o dată.

— Da. Raportul conţine probe ale conversaţiilor pe care le-a avut femeia cu căpitanul Ivanov. Ivanov îi ceruse să afle de la Profumo cînd vor fi livrate Germaniei armele nucleare. Se susţine, minţi Suslev în mod intenţionat pentru a-l aţîţa pe Grey, că Profumo fusese prevenit de MI-5 în privinţa căpitanului Ivanov *cu cîteva luni înainte* de izbucnirea scandalului, că ştia că e din KGB şi că-i amantul femeii.

— Isuse ! Căpitanul Ivanov va confirma acest lucru ?

— Nu. În nici un caz. N-ar fi corect, şi nici necesar. Dar raportul MI-5 redă faptele în mod corect, minţi Suslev fără jenă. Raportul e adevărat !

Grey rîse în hohote.

— Isuse, povestea asta va da jos guvernul şi va aduce alegeri generale !

— Şi pe laburişti la putere !

— Da ! Pentru cinci ani minunaţi ! Şi după ce ajungem acolo... Dumnezeule ! Grey dădu drumul la un alt ho-

hot. Întîi guvernul a mințit în privința lui Keeler ! Iar acum spuneți că el *știa* despre Ivanov, de la început ! Da, al naibii să fiu, asta va face guvernul să cadă ! O treabă ca asta merită, zău, să fi înghițit atîția ani mizeriile tîmpiților ălora din clasa mijlocie. Sînteți sigur ? se neliniști el deodată. Chiar este adevărat ?

— Doar nu v-aș minți !

Suslev rîse în sinea lui.

— O să folosesc asta. Pe Dumnezeul meu, o s-o folosesc. Grey nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Sînteți absolut sigur ? Dar Ivanov ? Ce s-a întîmplat cu el ?

— A fost promovat, bineînțeles, pentru manevra strălucit executată de compromitere a unui guvern dușman. Dacă munca lui va contribui la căderea acestuia, va fi decorat. În momentul de față e la Moscova, urmînd să fie numit în altă parte. Apropo, la conferința de presă de mîine aveți de gînd să-l menționați pe cumnatul dumneavoastră ?

Grey intră brusc în alertă.

— De unde știți despre el ?

Suslev îl privi calm.

— Superiorii mei știu totul. Mi s-a spus să vă sugerez să menționați această rudenie la conferința de presă, domnule Grey.

— În ce scop ?

— Pentru a vă consolida poziția, domnule Grey. O legătură atît de strînsă cu tai-panul Nobilei Case va da mult mai multă greutate aici cuvintelor dumneavoastră. Nu-i așa ?

— Dar dacă știți despre el, zise Grey cu glas aspru, atunci trebuie să știți și că sora mea și cu mine avem o înțelegere să nu menționăm acest fapt. E o chestiune de familie.

— Chestiunile de stat, domnule Grey, precumpănesc asupra chestiunilor de familie.

— Cine sînteți dumneavoastră ? Grey deveni dintr-o dată bănuitor. Cine sînteți în realitate ?

— Doar un mesager, domnule Grey, zău, Suslev își puse mîinile mari pe umerii lui Grey, strîngîndu-l călduros. *Tavariș*, știți bine că trebuie să folosim tot ce ne stă în putință pentru a face cauza să progreseze. Sînt convins că superiorii mei s-au gîndit numai la viitorul dumneavoastră. O apropiată legătură de familie cu o ast-

fel de familie capitalistă v-ar fi utilă în parlament, nu-i aşa ? La anul, cînd dumneavoastră şi Partidul laburist veţi ajunge la putere, veţi avea nevoie de oameni cu relaţii, chiar dumneavoastră aţi spus-o. Veţi fi expertul în materie de Hong Kong, cu relaţii speciale. Ne puteţi ajuta enorm să stăvilim China, să o readucem pe calea cea bună, şi să trimitem Hong Kongul şi pe toţi cei din Hong Kong acolo unde le e locul : la gunoi. Ce ziceţi ?

Grey se gîndi o clipă la asta, inima bătîndu-i cu putere.

— Am putea distruge Hong Kongul ?

— De ce nu ? zîmbi Suslev. Nu vă faceţi griji, nu va trebui să povestiţi dumneavoastră, din proprie iniţiativă, despre tai-pan, încălcîndu-vă cuvîntul dat sorei dumneavoastră. Pot aranja eu să vi se pună o întrebare. În regulă ?

16

Ora 23.05..

Dunross îl aştepta pe Brian Kwok la *Barul Quance* de la *Hotelul Mandarin*, sorbind un brandy cu Perrier. Barul cu acces exclusiv masculin era aproape pustiu. Pînă acum, Brian Kwok fusese întotdeauna punctual, dar acum întîrzia. În slujba lui poate apărea oricînd o urgenţă, îşi zise Dunross netulburat. Îl mai aştept încă vreo cîteva minute. În seara aceea, pe Dunross nu-l deranja să aştepte. Avea timp berechet să ajungă la Aberdeen la întîlnirea cu Wu Patru Degete, iar Penn fiind în drum spre Anglia, nu avea nici un zor să ajungă acasă. Călătoria îi va face bine, gîndi el. Londra, teatrele, apoi Castelul Avisyard. Acolo trebuie să fie splendid. Curînd vine toamna, cu dimineţile răcoroase şi limpezi cînd îţi vezi respiraţia, sezonul de vînătoare la potîrnichi, iar apoi Crăciunul. O să fie grozav să fiu acasă de Crăciun, pe zăpadă. Mă-ntreb ce va mai aduce acest Crăciun şi ce voi gîndi amintindu-mi de aceste momente grele. Acum sînt prea multe

probleme. Planul funcţionează, dar deja scîrţîie, toate merg prost şi nu sînt sub control, sub controlul meu. Bartlett, Casey, Gornt, Patru Degete, Mata, Zgîrciţul, Havergill, Johnjohn, Kirk, Crosse, Sinders, AMG, Riko a lui, toţi aceşti fluturi în jurul flăcării, iar acum încă unul, Tiptop, şi Hiro Toda care soseşte mîine în loc de sîmbătă. După-masă discutase pe îndelete cu japonezul, prietenul şi partenerul lui în construcţia de nave. Toda îl întrebase despre bursă şi despre compania *Struan*, nu direct, în stilul englezesc, ci pe ocolite, politicos cum fac japonezii. Dar întrebase. Iar în glasul blînd, cu accent american — rodul a doi ani petrecuţi la Harvard — Dunross ghicise îngrijorarea.

— Totul va fi în regulă, Hiro, îl liniştise Dunross. E doar un atac trecător. Luăm în primire navele aşa cum am prevăzut.

Oare o să o facem ? Da. Într-un fel sau altul. Linbar se duce mîine la Sydney să încerce să reînvie afacerea Woolara şi să reînoiască acel contract. O tentativă hazardată. Fără să vrea, îi veni iar în minte Jacques. Să fie Jacques într-adevăr un trădător comunist ? Şi Jason Plumm şi Tuke ? Iar R. să fie oare Roger Crosse sau Robert Armstrong ? Nu se poate, nici ei şi nici Jacques ! Pentru numele lui Dumnezeu, îl cunosc pe Jacques de cînd mă ştiu, cunosc familia deVille de-o viaţă. E drept că s-ar putea ca Jacques să-i fi dat lui Bartlett unele informaţii despre treburile noastre, dar nu pe toate. Nu cele privind compania, pe care le ştie doar tai-panul. Adică Alastair, tata, eu şi bătrînul sir Ross. Toate ipotezele astea par de neconceput. Da. Dar cineva e un trădător, şi ăla nu-s eu. Şi mai e la mijloc şi *Sevrin*.

Dunross aruncă o privire în jur. Barul rămînea în continuare aproape gol. Era o încăpere mică, plăcută şi confortabilă, cu scaune îmbrăcate în piele verde închis, mese de stejar lustruit şi pereţii împodobiţi cu picturile lui Quance. Toate erau reproduceri. Multe din originale se aflau în Galeria Lungă de la Casa Mare, iar restul pe culoarele băncilor *Victoria* şi *Blacs*. Cîteva erau în colecţii particulare, prin alte părţi. Se lăsă pe spate în alcov, simţindu-se bine, bucuros că e înconjurat de atîtea lucruri ce ţineau de trecutul lui şi care parcă îl protejau. Chiar deasupra capului lui era portretul unei fete haklò ţinînd în braţe un băieţel blond, cu părul legat în codiţă. Se

zicea că Quance l-ar fi pictat drept cadou de ziua de naștere pentru Dirk Struan, din partea fetei din tablou, May-may T'Chung, iar copilul din pictură se spunea c-ar fi fiul lor, Duncan.

Ochii lui se opriră, în cealaltă parte a încăperii, pe portretele lui Dirk și al fratelui său vitreg, Robb, aflate alături de o altă pictură reprezentîndu-l pe negustorul american Jeff Cooper, și de peisaje cu Piscul și cu debarcaderul așa cum arătau ele în 1841. Mă-ntreb ce-ar zice Dirk dacă și-ar putea vedea opera acum. Înfloritoare, crescînd, regenerîndu-se, în continuare buricul lumii, al lumii asiatice, care-i singura lume.

— Încă unul, tai-pan ?

— Nu, mulțumesc, Feng, îi răspunse el barmanului chinez. Numai un Perrier, te rog.

În apropiere se afla un telefon. Formă numărul.

— Sediul poliției, se auzi o voce de femeie.

— Cu comisarul Kwok vă rog.

— O clipă, domnule.

În timp ce aștepta, Dunross încercă să se hotărască în privința lui Jacques. Imposibil, își spuse el cu durere, doar dacă o fi fost împins de la spate. Trimițîndu-l în Franța să le ia pe Susanne și pe Avril, va fi izolat pentru vreo săptămînă. Poate că o să vorbesc cu Sinders, nu-i exclus ca ei să știe deja. Isuse atotputernic, dacă AMG nu ar fi scris acolo un *R* m-aș fi dus direct la Crosse. E oare posibil ca el să fie Arthur ? Adu-ți aminte de Philby, de la Foreign Office, își zise el, revoltat că un englez dintr-o asemenea familie și aflat într-o poziție atît de înaltă și de încredere a putut fi un trădător. La fel ca și ceilalți doi, Burgess și Maclean. Și Blake. Pînă unde să mă încred în AMG ? Săracu' de el ! Pînă unde să mă încred în Jamie Kirk ?

— Vă rog, cine îl caută pe comisarul Kwok ? întrebă la telefon o voce de bărbat.

— Domnul Dunross, de la *Struan*.

— O clipă, vă rog.

O scurtă pauză, apoi vocea unui bărbat, pe care o recunoscu imediat.

— Bună seara, tai-pan. Robert Armstrong... Regret, dar Brian nu poate fi găsit. Era ceva important ?

— Nu. Aveam numai o întîlnire să bem un pahar și e în întîrziere.

— O, nu mi-a pomenit nimic, în general e foarte punctual la treburi din astea. Cînd v-aţi aranjat întîlnirea ?

— Azi dimineaţă. M-a sunat să-mi spună de John Chen. Mai aveţi ceva nou despre ticăloşii ăia ?

— Nu. Îmi pare rău. Brian a trebuit să plece din oraş, a intervenit ceva neprevăzut, ştii cum e.

— Desigur. Dacă vorbeşti cu el, transmite-i că ne vedem duminică, la raliu, dacă nu mai devreme.

— Tot mai ai de gînd să te duci în Taiwan ?

— Da. Împreună cu Bartlett. Plecăm duminică şi ne întoarcem marţi. Am auzit că putem folosi avionul lui.

— Da. Te rog ai grijă să se întoarcă marţi.

— Poate mai repede.

— Pot să te ajut cu ceva ?

— Nu, mulţumesc, Robert.

— Tai-pan, am... am avut încă o întîlnire destul de problematică, aici în Hong Kong. N-aş vrea să te alarmez, dar ai mare grijă ce faci pînă mîine, cînd te întîlneşti cu Sinders, bine ?

— Sigur. La fel mi-a spus şi Brian. Şi Roger. Mulţumesc, Robert, noapte bună.

Dunross închise. Uitase că era însoţit de un om al Serviciului secret. Tipul trebuie să fie mai bun decît ceilalţi. Nu l-am remarcat deloc. Da' ce fac cu el ? Precis că n-are ce căuta la Patru Degete.

— Mă-ntorc într-o clipă.

— Da, tai-pan, răspunse barmanul.

Dunross ieşi, îndreptîndu-se agale spre toaletă, privind atent în jur, fără să se vadă. Nu-l urmărea nimeni. După aceea intră în holul zgomotos şi aglomerat de la mezanin, îl traversă şi coborî pe scara principală pînă la chioşcul cu ziare din foaier, ca să cumpere un ziar de seară. La întoarcere, îi căzură ochii pe un chinez mărunţel, cu ochelari, care-l urmărea pe deasupra unei reviste, aşezat pe un scaun în foaier. Dunross ezită, reveni în foaier şi văzu ochii urmărindu-l. Satisfăcut, o luă iarăşi în sus pe scara aglomerată.

— A, bună, Marlowe, făcu el, cît pe ce să se ciocnească cu acesta.

— A, bună, tai-pan.

Dunross citi de-ndată oboseala şi îngrijorarea de pe chipul lui.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă el, simţind imediat că ceva nu e în regulă, se dădu la o parte din valul mulţimii.

— Nimic, absolut nimic.

— Ceva este în neregulă, zîmbi blînd Dunross.

Peter Marlowe şovăi.

— Este... e vorba de Fleur.

Îi spuse ce păţise. Dunross păru sincer îngrijorat.

— Bătrînul Tooley e un medic bun, şi asta contează! Îi povesti lui Marlowe cum îi îndopase Tooley cu antibiotice pe el, pe Bartlett şi pe Casey. Tu te simţi bine ?

— Da. Doar o uşoară diaree. Nimic îngrijorător pentru o lună sau două, şi Peter Marlowe îi povesti ce-i zisese Tooley despre hepatită. Nu asta mă îngrijorează, ci Fleur şi copilul, asta-i problema.

— Aveţi o *amah* ?

— Da. Iar hotelul e splendid, băieţii de serviciu nu mai ştiu cum să-ţi intre în voie.

— Ai timp să bei un pahar ?

— Nu, nu, mulţumesc, trebuie să mă întorc. *Amah* nu e... nu este loc şi pentru ea, aşa că stă doar cu copilul. Trebuie să trec pe la spital la întoarcere, să văd ce mai e.

— Bine, atunci pe altă dată. Te rog transimte-i complimentele mele soţiei tale. Cum merge munca de cercetare ?

— Excelent, mulţumesc.

— Cîte secrete de-ale noastre ai mai izbutit să afli de la concetăţenii noştri din Hong Kong ?

— O mulţime. Dar toate-s de bine, Peter Marlowe zîmbi în colţul gurii. Dirk Struan a fost un bărbat şi jumătate. Toţi zic că şi tu eşti la fel, şi speră să-l învingi pe Gornt, să cîştigi iarăşi.

Dunross se uită la el. Îi plăcea acest om.

— Te deranjează întrebările despre Changi ?

Văzu umbra ce traversă chipul ridat, îmbătrînit deodată.

— Depinde.

— Robin Grey povestea că tu te-ai ocupat cu piaţa neagră în lagăr. Împreună cu un american. Un caporal.

Urmă o pauză lungă, dar expresia lui Marlowe nu se schimbă.

— Eram un negustor, domnule Dunross, sau mai corect spus, un interpret pentru prietenul meu care era un negustor, un caporal american. Ne-a salvat viaţa, şi mie

şi prietenilor mei. Eram patru un maior, un colonel de aviaţie, un plantator de cauciuc şi eu. Şi a salvat mulţi alţi oameni, cu zecile. Numele lui era King şi a fost împărat, într-un fel împăratul Changi-ului, zîmbi iarăşi uşor. Comerţul era contrar legii japoneze, şi contrar legilor lagărului.

— Ai spus *japoneze*, nu *jap*. Asta-i un lucru rar, observă imediat Dunross. După toate ororile de la Changi, nu îi deteşti ?

După o pauză, Peter Marlowe clătină din cap.

— Nu detest pe nimeni. Nici măcar pe Grey. Am nevoie de toată mintea şi de toată energia mea ca să mă bucur că sînt în viaţă. Noapte bună ! se întoarse să plece.

— O, Marlowe, încă ceva, îl opri Dunross, hotărîndu-se pe loc. Ai vrea să vii la curse sîmbătă ? În loja mea ? Vor fi acolo cîţiva oameni interesanţi... dacă tot culegi material despre Hong Kong, de ce să n-o faci în stil mare ?

— Mulţumesc. Mulţumesc foarte mult, dar m-a invitat deja Donald McBride. Dar mi-ar face plăcere să vin să beau un pahar, dacă se poate ? Cum rămîne cu cartea ?

— Poftim ?

— Cartea despre istoria companiei *Struan*, cea pe care mi-ai promis că mă laşi s-o citesc.

— A, da. Am dat-o la rebătut, se eschivă Dunross. Pare-se că nu e decît un singur exemplar. Dacă mai ai răbdare...

— Sigur. Mulţumesc.

— Transmite-i complimente lui Fleur.

Dunross îl privi cum se îndepărtează, bucuros că Marlowe înţelege diferenţa între negoţ şi piaţă neagră. Ochii îi căzură pe tipul de la Serviciul secret care continua să-l urmărească pe deasupra revistei. O luă încet înapoi spre bar, de parcă ar fi fost cufundat în gînduri. Odată ajuns înăuntru, zise iute :

— Feng, este jos un ziarist nesuferit pe care nu vreau să-l întîlnesc.

Barmanul ridică îndată placa de la bar.

— E o plăcere să vă fiu de folos, tai-pan, se oferi el, necrezînd nici o clipă scuza invocată.

Clienţii lui se serveau adesea de ieşirea de serviciu din spatele barului. Cum femeile nu aveau acces în bar, de obicei cei care ieşeau pe acolo o făceau ca să evite vreo femeie care aştepta afară. Oare ce tîrfă o fi vrînd tai-pa-

nul să evite, se întrebă el, văzîndu-l că lasă un bacşiş generos înainte de a ieşi zorit.

Ajungînd pe o alee lăturalnică, Dunross dădu grăbit colţul şi se urcă într-un taxi, lăsîndu-se în jos pe bancheta din spate.

— Aberdeen, comandă el, dînd lămuriri în cantoneză.

— *Ayeeyah,* iute ca săgeata, tai-pan, răspunse prompt şoferul, luminîndu-se la chip cînd îl recunoscu. Pot să întreb ce şanse sînt pe sîmbătă ? O să plouă sau nu ?

— Pe toţi zeii, fără ploaie !

— Eiii, şi cîştigătorul din a cincea ?

— Zeii nu mi-au şoptit asta şi nici scîrboşii de Înalţi Tigri care mituiesc jochei şi droghează cai ca să tragă pe sfoară nişte oameni cinstiţi care pariază cinstit. Dar Noble Star se va strădui.

— Toţi or să se străduiască, se posomorî şoferul, dar care este cel ales de zei şi de Înaltul Tigru al Hipodromului din Happy Valley ? Ce ziceţi de Pilot Fish ?

— E un armăsar bun.

— Da' Butterscotch Lass ? Bancherul Kwang are nevoie de o întoarcere a norocului.

— Da, iar Lass e bună şi ea.

— Bursa o să mai scadă, tai-pan ?

— Da, însă cumpără acţiuni ale *Nobilei Case* cu un sfert înainte de ora trei, vineri.

— La ce preţ ?

— Foloseşte-ţi mintea, venerabile frate. Ce-s eu, Bătrînul Tung Orbul ?

Orlanda şi Linc Bartlett dansau în semiîntunericul barului de noapte, strînş lipiţi unul de altul. Muzica era dulce şi senzuală, ritmul plăcut, formaţia filipineză, iar încăperea mare, tapetată cu oglinzi somptuoase, meşteşugit iluminată, avea alcovuri discrete, fotolii scunde şi adînci aşezate în jurul meselor joase şi chelneri îmbrăcaţi în smoching, folosindu-se de mici lanterne şi mişcîndu-se de colo colo ca nişte licurici. Mai multe fete în rochii de seară viu colorate şedeau împreună la taclale, sau îi priveau pe puţinii dansatori. Din cînd în cînd, cîte una sau cîte două, se duceau la masa unui bărbat, sau a mai multor bărbaţi, încîntîndu-i cu rîsete, conversaţie şi băutură, iar după vreun sfert de oră treceau mai departe, dirijate discret de *mama-san* veşnic vigilentă şi de ajutoarele sale. Aici

mama-san era o shanghaieză atrăgătoare, de cincizeci și ceva de ani, bine îmbrăcată și distinsă. Vorbea șase limbi și răspundea de fete în fața proprietarului. De ea depindea succesul sau eșecul localului. Fetele i se supuneau întru totul. La fel ca și gorilele și chelnerii. Era regină peste domeniul ei, și respectată ca atare. Rar se întîmpla ca vreun bărbat să vină însoțit de o parteneră, deși acest lucru era acceptat, cu condiția ca bacșișul să fie generos, iar consumul de băutură neîntrerupt. În colonie se aflau zeci de locuri de plăcere ca acela, majoritatea deschise, menite să-i distreze pe bărbați — turiști și Hong Kong *yan*, autohtoni. Toate aveau partenere de dans de toate rasele. Le plăteai ca să stea cu tine, să discuți, să rîzi, ori să te asculte. Prețurile și calitatea variau în funcție de locul ales, țelul fiind întotdeauna același : desfătarea oaspetelui și bani pentru local. Linc Bartlett și Orlanda erau și mai aproape acum, mai mult legănîndu-se decît dansînd. Ea își lăsase ușor capul pe pieptul lui, una din mîinile ei era pusă delicat pe umărul bărbatului, iar pe cealaltă i-o ținea el, minunîndu-se cît de răcoroasă era la atingere. Cu celălalt braț o cuprinsese aproape cu totul. Ea îi simțea căldura pînă în adîncul ființei ei și, fără să-și dea parcă seama degetele ei îi mîngîiară ceafa și se strînse mai aproape de el, pătrunsă de muzică. Pașii și trupurile lor erau în perfectă concordanță. Peste o clipă, îl simți fremătînd, excitat. Ce fac cu el în noaptea asta ? se întrebă ea visătoare, încîntată de perfecțiunea acelei nopți. O fac sau n-o fac ? Oh, cît aș vrea... Corpul ei părea să se miște de la sine, acum, mai aproape, cu spatele ușor arcuit, șoldurile lipite de el. O străbătu un val de căldură. E prea multă căldură, își spuse ea, și cu un efort se trase înapoi.

Bartlett o simți depărtîndu-se. Mîna lui rămase pe talia ei, simțindu-i trupul prin țesătura rochiei. Ce senzație minunată. Numai carnația sub șifonul diafan... de fapt mai multă căldură decît carne. Isuse !

— Hai să ne mai așezăm puțin, propuse ea cu glas sugrumat.

— După ce se termină dansul, murmură el.

— Nu, Linc, îmi simt picioarele nesigure, și cu un efort, își puse amîndouă brațele pe după gîtul lui, și se lăsă puțin pe spate, dar rămînînd încă lipită de el, zîmbea cuceritor. S-ar putea să cad. Și doar n-ai vrea să cad, nu-i așa ?

— Nu poţi să cazi, îi răspunse, zîmbindu-i şi el. Nici o şansă.

— Te rog...

— Doar n-ai vrea să cad eu atunci, nu ?

Rîse şi rîsul ei îl încîntă. Isuse, îşi spuse el, ia-o mai încet, face ce vrea cu tine. Mai dansară o clipă, însă la distanţă, şi asta îl mai potoli puţin. Apoi o luară spre masa lor, aşezîndu-se comod pe sofa, conştienţi în continuare de apropierea dintre ei. Picioarele li se atinseră.

— Mai doriţi de băut, sir ? întrebă chelnerul în smoching.

— Eu nu, Linc, zise ea, venindu-i să-l blesteme pe chelner pentru neîndemînarea lui, căci încă nu-şi terminaseră paharele.

— Încă o crème de menthe ? întrebă Bartlett.

— Nu, zău, pentru mine nu, dar ia pentru tine.

Chelnerul se făcu nevăzut. Bartlett ar fi preferat o bere, dar nu voia să-i miroasă respiraţia a bere şi, în plus, nu voia să strice cea mai perfectă cină de care avusese parte vreodată. Pastele fuseseră excelente, viţelul fraged şi suculent, cu un sos de lămîie şi vin uşor înţepător, salata perfectă. Apoi *zabaglione*, amestecate în faţa lui, ouă şi Marsala şi atmosfera aceea de basm. Iar peste toate, strălucirea ei, adierea parfumului ei.

— Cea mai plăcută seară pe care am petrecut-o de ani de zile.

Ea îşi ridică paharul cu o solemnitate prefăcută :

— Să bem pentru multe altele la fel.

Da, pentru multe, multe altele la fel, gîndi ea, dar după ce vom fi căsătoriţi, sau cel puţin logodiţi. Eşti prea îmbătător, Linc Bartlett, prea potrivit cu mine, prea puternic.

— Mă bucur că ţi-a plăcut. Şi mie mi-a plăcut. Zău, şi mie !

Îi văzu ochii desprinzîndu-se de pe chipul ei în timp ce o animatoare trecu pe lîngă ei, îmbrăcată într-o rochie decoltată. Fata era adorabilă, de vreo douăzeci de ani, şi se alătură unui grup gălăgios de japonezi care şedeau la o masă din colţ, înconjuraţi de un roi de fete. Imediat, o altă fată se ridică, se scuză şi plecă. Orlanda îl privi cum le urmăreşte, mintea fiindu-i acum limpede ca cristalul.

— Toate pot fi „închiriate“ ? întrebă el involuntar.

— Pentru pat ?

Avu o ezitare şi-şi întoarse privirea spre ea, atent.

— Da, cred că la asta m-am gîndit, spuse el prudent.

— Răspunsul este nu şi da, şi ea continuă să zîmbească blînd şi să vorbească cu glas dulce. Ca mai toate lucrurile în Asia, Linc. Nimic nu e niciodată simplu : da sau nu. E întodeauna *poate*. Depinde de disponibilitatea fetei. Depinde de bărbat, de bani şi de suma pe care ea o datorează, îi zîmbi ştrengăreşte. Poate o să te îndrum pe calea cea bună, dar te-ai ţine de rele, fiindcă un tip înalt şi puternic ca tine fascinează toate fetele drăguţe, *heya ?*

— Ei, hai, Orlanda ! rîse el de felul cum imitase ea accentul de culi.

— Am văzut că ai remarcat-o. Nu te învinuiesc, e minunată, admise ea, invidiind-o pe fată pentru tinereţea ei, dar nu şi pentru viaţa pe care o ducea.

— Ce-ai vrut să spui cu datoriile ?

— O fată, cînd vine prima dată să lucreze aici, trebuie să arate bine. Hainele sînt scumpe, coaforul costă, ciorapii, machiajul, toate-s scumpe, aşa că *mama-san* — asta-i femeia care are grijă de fete — sau proprietarul barului de noapte îi vor avansa fetei bani cît să-şi cumpere cele necesare. Bineînţeles că la început toate fetele sînt tinere şi nepăsătoare, proaspete precum primii trandafiri ai verii, şi cumpără lucruri în neştire, iar apoi trebuie să restituie banii. Majoritatea, cînd încep n-au nimic, doar pe ele însele — dacă nu cumva au lucrat înainte în alt bar şi au o suită de admiratori. Sigur că fetele mai schimbă barurile, Linc, după ce scapă de datorii. Uneori, un proprietar e dispus să plătească datoriile unei fete pentru a o avea pe ea şi admiratorii ei — multe fete sînt foarte cunoscute şi foarte căutate. O fată poate să cîştige bine dacă ştie să danseze, să susţină o conversaţie şi dacă vorbeşte mai multe limbi.

— Deci datoriile lor sînt mari ?

— Cresc mereu. Cu cît stau mai mult, cu atît mai greu este să arate bine, cu atît le costă mai mult. Dobînda la datorie este de cel puţin douăzeci la sută. În primele luni fata poate să cîştige mult şi să restituie mult, dar niciodată destul, peste chipul Orlandei trecu o umbră. Dobînda se acumulează, datoria creşte. Nu toţi patronii sînt răbdători. Aşa că fata trebuie să caute alte surse de

finanțare. Uneori trebuie să împrumute de la cămătari ca să-i restituie banii patronului. Inevitabil, caută un sprijin. Iar apoi, într-o seară, *mama-san* îi arată un bărbat: „Vrea să te cumpere pentru seara asta." Şi...

— Ce înseamnă asta, să cumperi o fată pentru o seară ?

— Este vorba de un obicei al barurilor de noapte de aici. Toate fetele trebuie să fie aici punctuale, la opt, cînd se deschide barul, curate şi cochete. Trebuie să stea pînă la unu noaptea, altfel sînt amendate. Sînt amendate şi dacă nu sînt curate, îngrijit îmbrăcate, sau dacă nu se poartă frumos cu clienții. Dacă un bărbat vrea să iasă cu o fată, pentru cină sau ce o fi, şi mulți clienți le iau pe fete numai ca să cineze împreună, mulți se întîmplă chiar să ia două fete la cină ca să-şi impresioneze prietenii, o cumpără pe fată pentru o seară de la bar, plăteşte barului o taxă, în funcție de cît timp mai e pînă la închiderea localului. Nu ştiu cît primeşte fata din această taxă, cred că vreo 30 la sută, dar ce cîştigă în plus îi aparține în întregime, dacă nu cumva *mama-san* negociază pentru ea înainte de plecare. Atunci localul încasează banii.

— Taxa e obligatorie ?

— E o chestiune de cinste a obrazului, Linc. În acest local, care e unul din cele mai bune, să cumperi o fată te-ar costa cam 80 de dolari Hong Kong pe oră, adică vreo 16 dolari americani.

Bartlett o privea, punîndu-şi tot felul de întrebări în legătură cu ea, dorind-o, bucuros că nu e nevoit să o cumpere pentru o seară. Drace, ar fi ceva îngrozitor ! Sau poate că nu ? Cel puțin aşa, chiar dacă m-aş uşura de cîțiva dolari, vine patul, şi gata. Oare asta e ce-mi doresc ?

— Poftim ? întrebă ea.

— Tocmai mă gîndeam ce viață mizerabilă au fetele astea.

— Nu-i mizerabilă, nu-i mizerabilă deloc, spuse ea cu acea infinită nevinovăție care-l impresiona atît de mult. Este probabil perioada cea mai frumoasă din viața lor, în tot cazul e prima dată cînd poartă o rochie drăguță, cînd sînt complimentate şi au căutare. Ce altă slujbă ar putea să-şi găsească o fată care n-are cine ştie ce carte ? De secretară, dacă are noroc, ori dacă nu în-

tr-o fabrică, muncind între douăsprezece și paisprezece ore pe zi pentru 10 dolari Hong Kong. Ar trebui să te duci într-un atelier, Linc, să vezi condițiile. Te duc eu, dacă vrei. Vrei ? Trebuie să vezi cum muncesc oamenii, ca să ne înțelegi pe noi cei de aici. Mi-ar plăcea să-ți servesc drept ghid. Dacă tot stai mai mult, ar trebui să știi totul, Linc, să cunoști totul. O, nu, fetele astea se consideră norocoase. Măcar pentru o scurtă perioadă din viață trăiesc și ele bine, mănîncă bine și rîd din plin.

— Fără lacrimi ?

— Lacrimi există întotdeauna. Dar ele sînt un mod de viață pentru o fată.

— Dar nu și pentru tine.

Orlanda suspină și-și puse mîna pe brațul lui.

— Am avut și eu greul vieții mele. Dar tu mă faci să uit toate lacrimile pe care le-am vărsat.

Un brusc hohot de rîs îi făcu să ridice capul. Cei patru oameni de afaceri japonezi ședeau împreună cu șase fete, masa lor se umpluse de pahare, iar altele tocmai soseau.

— Sînt atît de fericită că nu trebuie... nu-s nevoită să-i servesc pe japonezi, rosti ea simplu. Îmi binecuvîntez *joss*-ul pentru asta. Dar ei sînt cei mai mari cheltuitori, Linc, în mult mai mare măsură decît oricare alți turiști. Aruncă în stînga și-n dreapta cu banii chiar mai mult decît shanghaiezii, așa că au parte de cel mai bun serviciu, deși sînt urîți și ei știu că noi îi urîm. Pare-se că nu le pasă că ceea ce cheltuiesc nu le aduce în schimb decît ipocrizie. Poate că știu asta, căci sînt deștepți, foarte deștepți. E cert însă că ei au o atitudine diferită față de pat, față de Doamnele Nopții, diferită de a altora, se auzi un alt hohot de rîs. Chinezii le spun în mandarină *lang syin gou fei*, ceea ce înseamnă „inimă de lup, plămîni de cîine“, adică oameni lipsiți de conștiință.

El ridică din sprîncene.

— Ce legătură are una cu alta ?

— Are ! Vezi tu, chinezii gătesc și mănîncă orice parte a unui pește, vînat sau animal, cu excepția inimii de lup și a plămînului de cîine. Sînt singurele lucruri cărora nu le poți da o aromă ; put orice le-ai face. Aruncă o privire spre cealaltă masă. Pentru chinezi, bărbații japonezi sînt *lang syin gou fei*. La fel și banii. Banii n-au nici ei conștiință, surîse straniu și luă o înghițitură de

lichior. În ziua de azi multe *mama-san* sau patroni sînt dispuşi să le avanseze bani fetelor pentru a le ajuta să învețe japoneza. Ca să distrezi pe cineva, trebuie să poți comunica, nu-i aşa ?

Un alt cîrd de fete trecu pe lîngă ei şi Orlanda le văzu uitîndu-se la Bartlett, apoi la ea, şi pe urmă privind în altă parte. Ştia că o dispreţuiesc pentru că e eurasiatică şi că e cu un client *quai loh*. Se aşezară la o altă masă. Localul începea să se umple.

— Pe care o vrei ? întrebă ea.

— Poftim ? !

Rîse de uimirea şi aerul lui şocat.

— Ei hai, Linc Bartlett, te-am văzut cum le priveai.

— Termină, Orlanda ! făcu el stînjenit, cu glas tăios. În acest loc e imposibil să nu le bagi în seamă.

— Bineînţeles, de asta ţi-am şi propus, zise ea imediat, străduindu-se să zîmbească la fel ca înainte, şi îl atinse din nou duios cu mîna pe genunchi. Eu am ales acest loc special pentru tine ca să poţi să-ţi desfeţi ochii.

Pocni din degete. Chelnerul şef se înfiinţă de-ndată, îngenunchind politicos lîngă măsuţa lor joasă.

— Dă-mi carnetul tău, îi porunci ea în shanghaieză, cuprinsă de o nelinişte teribilă, dar pe care şi-o ascundea perfect.

Tipul scoase imediat ceva ce arăta a afiş.

— Lasă-mi lanterna. O să te chem cînd am nevoie de tine.

Tipul plecă. Asemeni unui conspirator, Orlanda se apropie mai mult de Bartlett. Picioarele li se atingeau. Linc o cuprinse cu braţul. Fata îndreptă lanterna mică spre afiş. Pe acesta erau poze, portretele a vreo douăzeci sau treizeci de fete. Sub fiecare se aflau şiruri de caractere chinezeşti.

— Nu vor fi toate fetele astea aici în seara asta, dar dacă vezi una care îţi place, o să o chemăm.

Bartlett o privi cu ochi mari.

— Vorbeşti serios ?

— Foarte serios, Linc. Nu trebuie să-ţi faci probleme, o să tratez eu pentru tine, dacă-ţi place fata, după ce o cunoşti şi stai de vorbă cu ea.

— Eu nu vreau una din astea, te vreau pe tine.

— Da. Da, știu, dragul meu, și... dar în seara asta lasă totul în seama mea, te rog. Hai să jucăm un joc, lasă-mă să-ți organizez eu noaptea.

— Isuse, ești nemaipomenită!

— Iar tu ești cel mai minunat bărbat pe care l-am cunoscut vreodată și vreau să-ți fac o noapte perfectă. Nu pot să mă ofer ție acum, oricît de mult aș dori-o, așa că vom găsi o înlocuitoare de moment. Ce zici?

Bartlett tot o mai privea cu uimire. Își termină paharul, fără să simtă gustul băuturii. Apăru imediat altul, ca din pămînt. Bău jumătate din el. Orlanda era conștientă de ceea ce face și de risc, dar simțea că și-l va apropia și mai mult. Dacă el accepta, îi va rămîne îndatorat pentru o noapte interesantă, o noapte pe care nici Casey, nici orice altă femeie *quai loh* n-ar fi fost în stare să i-o ofere nici într-o mie de ani. Dacă refuza, tot îi va rămîne recunoscător pentru generozitatea ei.

— Linc, aici e Asia. Aici sexul nu este, ca la anglo-saxoni, o sperietoare, un păcat. Este o plăcere care trebuie degustată precum o mîncare sau o băutură aleasă. Ce înseamnă pentru un bărbat, un bărbat adevărat, o noapte petrecută cu una din aceste Făpturi ale Plăcerii? O clipă de desfătare. O amintire. Nimic mai mult. Ce are asta de-a face cu dragostea, cu dragostea adevărată? Nimic. Eu nu sînt pentru o noapte, nu pot fi închiriată. Ți-am simțit yang-ul... Nu, te rog, Linc, adăugă ea repede văzîndu-l că se îmbățoșează. Despre yang și yin nu putem minți, căci asta ar fi cea mai mare greșeală. Te-am simțit și asta m-a umplut de bucurie. Tu nu m-ai simțit pe mine? Tu ești puternic și ești bărbat, ești yang, iar eu sînt femeie, sînt yin, iar cînd muzica este dulce... O, Linc..., îi cuprinse mîna cu a ei și se uită la el implorîndu-l din priviri. Te rog, nu te lăsa copleșit de principii stupide. Aici e Asia și eu vreau să fiu pentru tine tot ceea ce poate fi o femeie.

— Isuse, tu chiar vorbești serios?

— Bineînțeles. Pe Sfînta Fecioară, aș vrea să fiu tot ceea ce dorești tu de la o femeie. Totul. Și jur că atunci cînd voi fi bătrînă, și tu nu mă vei mai dori, să am grijă ca *această* latură a vieții tale să fie plăcută, în mod deschis, liber. N-aș cere decît să fiu *tai-tai*, să fiu parte din viața ta.

Orlanda îl sărută ușor. Iar apoi sesiză schimbarea bruscă ce se produse în el. Îi văzu uimirea și neajutorarea în fața ei și își dădu seama că a cîștigat. Bucuria era cît pe ce să o înece. O, Quillan, ești un geniu, ar fi vrut ea să strige. N-aș fi crezut ca sugestia ta să fie atît de perfectă. N-am crezut că ești atît de ingenios, o, îți mulțumesc, îți mulțumesc. Dar pe chip nu se citea nimic din toate astea și așteptă cu răbdare, nemișcată.

— Ce înseamnă *tai-tai* ? întrebă el cu glas gutural.

Tai-tai însemna „cea dintîi între toate soțiile mult prețuite". După vechiul obicei chinezesc, în casă soția era cea mai presus, atotputernică.

— Să fac parte din viața ta, zise ea încet, în vreme ce toată ființa ei o îndemna la prudență.

Din nou, așteptă. Bartlett se aplecă spre ea și o sărută ușor. Dar sărutul era diferit și ea știa că de acum încolo relația lor se va situa pe un alt plan. Se simți în culmea bucuriei. Rupse vraja.

— Acum, îl grăbi ea ca și cum el ar fi fost un copil neascultător, acum, domnule Linc Bartlett, pe care o alegi ?

— Pe tine.

— Și eu te aleg pe tine, dar pînă una-alta trebuie să ne hotărîm pe care ai vrea să o cunoști. Dacă acestea nu-ți sînt pe plac, putem merge într-un alt local, în mod intenționat, vorbea cu un glas detașat, sec. Ce ai zice de ea ? Era fata (aceea desăvîrșită), după care se uitase el. Orlanda se hotărîse deja să o aleagă și știa pe care o preferă, dar, gîndi ea satisfăcută, bietul băiat are și el dreptul să-și dea cu părerea. O să fiu o soție perfectă pentru tine !

— Aici scrie Lily Tee. Toate fetele poartă nume pe care și le aleg chiar ele. Are douăzeci de ani, e din Shanghai, vorbește shanghaieza și cantoneza, iar hobby-urile ei sînt dansul, plimbatul cu barca și — Orlanda se apleca să vadă mai bine caracterele mărunte și el îi remarcă arcuirea splendidă a gîtului — și mersul pe jos. Ce zici de ea ?

Bartlett se uită la poză.

— Ascultă, Orlanda, n-am mai fost cu o curvă de ani de zile, de pe vremea cînd eram în armată. Niciodată nu m-au tentat prea mult.

— Te înțeleg și ai perfectă dreptate, zise ea cu răbdare. dar acestea nu sînt curve, nu în sensul americănesc. Nu există nimic secret sau vulgar în ce le privește sau în ceea ce-ți propun eu. Acestea sînt Făpturi ale Desfătării care *s-ar putea* să-ți ofere tinerețea lor, *care are* o *mare valoare*, pentru banii tăi, care n-au aproape nici una. Este un schimb cinstit, nici cine dă, nici cine primește nu este umilit. De exemplu, trebuie *să știi* dinainte cît trebuie ea să primească și nu e voie să-i dai banii direct, ci să-i pui în poșetă. E un lucru foarte important, și pentru mine e foarte important ca prima ta întîlnire să fie perfectă. Eu trebuie să-ți apăr cinstea obrazului și...

— Ei, hai, Or...

— Vorbesc foarte serios, Linc. Această alegere, acest dar al meu pentru tine nu are nimic de-a face cu tine și cu mine, nimic. Ce se întîmplă cu noi ține de *joss*. Pentru mine contează numai ca tu să te bucuri, să știi cum este cu adevărat Asia, nu ce-și închipuie americanii că este. Te rog.

Bartlett era acum total derutat, criteriile și reperele după care se orientase întotdeauna pînă acum fiind detronate și inutile în fața acestei femei care-l fascina și-l uluia. Era îmbătat de căldura și duioșia ei și se încredea pe deplin în ea. Apoi, brusc, își aminti ceva și din străfundul ființei lui auzi strigătul ce-l îndemna la prudență. Euforia i se risipi. Tocmai își amintise cui îi pomenise cît de mult îi place mîncarea italienească, lui Gornt. Lui Gornt, cu vreo două zile în urmă. Venise vorba de cea mai bună masă pe care o mîncase vreodată. Mîncare italienească și bere. Gornt. Isuse, oare ăștia doi să fie în cîrdășie ? Nu, nu se poate ! Poate i-am povestit și ei de acea masă. Oare ? !

Își scormoni mintea, însă nu izbuti să-și amintească cu precizie. Încremenise, dar ochii lui continuau s-o vadă acolo așteptînd, zîmbindu-i, iubindu-l: Gornt și Orlanda ? Nu se poate să fie înțeleși ! Nu se poate ! Totuși, fii prudent. Nu știi aproape nimic despre ea așa că, pentru numele lui Dumnezeu, fii atent, ești prins în mreje, în mrejele ei. Să fie oare și mrejele lui Gornt ? Pune-o la încercare, striga diavolul din el. Pune-o la încercare. Dacă ea crede într-adevăr ceea ce spune, atunci înseamnă că

e ceva nemaipomenit, e din altă lume, o raritate, şi va trebui să te hotărăşti în privinţa ei. Nu vei putea să o ai decît acceptîndu-i condiţiile. Pune-o la încercare cît mai ai timp, n-ai nimic de pierdut.

— Ce e ? întrebă ea, simţind o schimbare.

— Tocmai mă gîndeam la ce ai spus, Orlanda. Să aleg acum ?

17

Ora 23.35.

Suslev şedea în semiobscuritatea casei lor conspirative de la numărul 32, Sinclair Towers. Din cauza întîlnirii cu Grey, schimbase locul întîlnirii cu Arthur, acesta urmînd să vină aici. Trase o duşcă din pahar, pe întuneric. Pe măsuţa de lîngă el se afla o sticlă de vodcă, două pahare şi telefonul. Inima îi bătea cu putere, ca întotdeauna cînd se afla la o întrunire clandestină.

Oare n-o să mă obişnuiesc o dată cu ele ? se întrebă el. Nu. În seara asta mă simt obosit, deşi totul a mers splendid. Grey e acum prelucrat. Sărmanul nătîng, mînat de ură, de invidie şi de gelozie ! Cei de la centru trebuie să-i mai prevină încă o dată pe cei din conducerea Partidului comunist britanic în privinţa lui. Oamenii de felul lui sînt prea vulnerabili. De pildă, Travkin, cîndva prinţ, iar acum nimic, şi Jacques de Ville, incompetentul ăla impetuos, şi toţi ceilalţi. Ce contează ! Totul merge excelent. Totul e pregătit în vederea zilei de mîine şi a sosirii tipului pe nume Sinders, îşi zise Suslev şi-l străbătu un fior. N-aş vrea să fiu prins în cursă de ei. Ăştia de la MI-6 sînt periculoşi, fanatici şi porniţi contra noastră, ca şi cei de la CIA, dar mult mai răi. Dacă planul MI-6 şi al CIA, cu numele de cod Anubis, prevăzînd unirea Japoniei, Chinei, Angliei, Canadei şi Americii, izbuteşte cumva, Maica Rusie va fi ruinată pe vecie. O, tă-

rişoara mea, ţărişoara mea ! Ce dor mi-e de Gruzia cea frumoasă, dulce şi înverzită !

Îi reveniră în minte cîntecele copilăriei, cîntecele populare gruzine, şi se lăsă purtat înapoi în trecut pentru o clipă. Îşi şterse o lacrimă la gîndul unei astfel de minuni, aflată acum atît de departe. Ei, lasă, curînd o să am dreptul la concediu. Şi o să merg acasă. Şi o să fie acolo şi fiul meu, venit de la Washington în concediu, împreună cu tînăra lui soţie şi pruncul lor — au avut grijă să se nască în America. Pentru el nu va fi o problemă cu paşaportul. El va fi a patra generaţie din familia noastră aflată în slujba ţării. Avansăm.

Întunericul îl apăsa. La cererea lui Arthur, pentru şi mai multă siguranţă, trăsese perdelele şi ţinea ferestrele închise, deşi nu exista nici o posibilitate de a fi văzuţi. Apartamentul era prevăzut cu o instalaţie de aer condiţionat, dar, tot din motive de siguranţă, i se ceruse să nu-i dea drumul şi să lase luminile stinse. Fusese înţelept că plecase de la familia Finn înaintea lui Grey, în eventualitatea că s-ar fi schimbat planurile şi ar fi avut un om al Serviciului secret pe urmele lui. Crosse îi spusese că în seara aceea nu va fi nici unul, dar a doua zi avea să fie numit un alt tip care să-l urmărească.

Luase un taxi şi se oprise la Golden Ferry să cumpere ziarele de seară, prefăcîndu-se că se clatină ca un om beat, pentru cazul că l-ar fi urmărit cineva, apoi trecuse pe la Rose Court şi pe la Clinker, o luase prin tunel, şi venise aici. În faţă la Rose Court se postase un om al Serviciului secret. Tipul era tot afară şi putea să rămînă sau să nu rămînă acolo. Oricum, n-avea nici o importanţă. Telefonul zbîrnîi. Sunetul îl făcu să tresară, deşi soneria era fixată la minimum, din prudenţă. Trei ţîrîituri, apoi tăcere. Inima începu să-i bată mai iute. Arthur va sosi curînd.

Pipăi automatul ascuns după una din perne. Aşa era ordinul de la centru, unul din multele ordine cu care nu era de acord. Lui Suslev nu-i plăceau armele, pistoalele. O armă putea da greş, pe cînd otrava niciodată. Atinse cu degetele fiola micuţă ascunsă în reverul hainei, suficient de aproape ca să ajungă cu gura la ea. Cum ar fi să trăieşti *fără* a avea tot timpul atît de aproape o moarte instantanee ?

Își impuse să se relaxeze și-și concentră simțurile asemeni unui radar, vrînd să simtă prezența lui Arthur înainte ca acesta să ajungă într-adevăr acolo. Oare Arthur va folosi ușa din față sau cea din spate ? De unde ședea. vedea amîndouă intrările. Își ascuțise auzul și ținea gura deschisă pentru a mări acuitatea. Fîșîitul liftului. Ochii i se îndreptară spre ușa din față, dar fîșîitul se opri cu multe etaje mai jos. Așteptă. Ușa din spate se deschise înainte ca el să simtă ceva. Își simți măruntaiele răsucindu-se, nerecunoscînd forma întunecată. O clipă rămase paralizat. Apoi silueta își îndreptă un umăr și nu mai păru ușor adusă de spate.

— *Kristos !* murmură Suslev. Am tras o spaimă !...

— Riscurile meseriei, bătrîne, cuvintele sacadate, rostite în șoaptă, se amestecau cu o tuse hîrîită, prefăcută. Ești singur ?

— Bineînțeles !

Umbra intră în camera de zi, fără să facă nici un zgomot. Suslev văzu pistolul automat dispărînd și luă mîna de pe al lui, lăsîndu-l însă la îndemînă în ascunzătoarea lui. Se ridică în picioare și întinse mîna cu căldură.

— De data asta ești punctual.

Dădură mîna. Jason Plumm nu-și scoase mănușile.

— Era cît pe ce să nu vin, spuse el cu glas normal, zîmbind doar din buze.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă rusul, sesizînd zîmbetul. Și ce-i cu „trage perdelele și ține ferestrele închise" ?

— Cred că acest loc s-ar putea să fie supravegheat.

— Ei ! izbucni Suslev neliniștit. De ce nu mi-ai spus pînă acum ?

— Am zis *cred* că s-ar putea să fie. Nu sînt sigur. Mi-am dat toată osteneala să fac din asta o casă conspirativă sigură și nu vreau să fie dată în vileag pentru nimic în lume, vocea englezului avea o nuanță aspră. Ascultă, tovarășe, a ieșit un întreg tămbălău. Cei din Serviciul secret au prins un tip pe nume Metkin, de pe nava ta. A...

— Ce face ? se holbă la el Suslev, făcînd pe uimitul.

— Metkin. Pare-se că e comisar poli...

— Da' asta-i imposibil, se prefăcu Suslev zdruncinat, jucîndu-și rolul la perfecție, ascunzîndu-și încîntarea că

Metkin căzuse în cursă. Metkin nu s-ar duce niciodată el însuşi să ridice un mesaj !

— Oricum. Serviciul secret a pus mîna pe el ! Armstrong l-a prins pe el şi pe un american de pe portavion. I-au prins asupra faptului. Metkin ştie de *Sevrin* ?

— Nu, categoric nu.

— Eşti sigur ?

— Da. Nici măcar eu n-am ştiut pînă acum cîteva zile, cînd centrul mi-a spus să preiau ştafeta de la Voranski, minţi Suslev, cu mare dezinvoltură...

— Eşti sigur ? Roger era să explodeze ! Pare-se că Metkin ar fi comisarul tău politic, şi maior KGB. Aşa e ?

— Da, dar e ridi...

— De ce naiba nu ne-aţi spus, tu sau el sau careva, că aveţi o operaţiune în curs, ca să fim pregătiţi în caz că iese o încurcătură ? ! Eu sînt şeful reţelei *Sevrin* şi acum voi acţionaţi aici fără să mă ţineţi la curent. Nu aşa ne înţelesesem. Voranski ne anunţa întotdeauna dinainte.

— Dar, tovarăşe, zise Suslev împăciuitor, eu n-am ştiut nimic de vreo ridicare de mesaj. Metkin face ce vrea el. El e şeful, cel mai mare pe navă. Eu nu sînt la curent cu toate, doar ştii bine ! Suslev părea să se scuze, fiind în acelaşi timp iritat, prefăcîndu-se, ca de obicei, că nu el este adevăratul creier al *Sevrin*-ului. Nu-mi dau seama ce l-a apucat pe Metkin să ridice chiar el un mesaj. O prostie ! Cred că şi-a pierdut minţile ! Slavă Domnului că are otravă în reverul hainei şi nu există nici...

— Au pus mîna pe el teafăr.

Suslev făcu ochii mari, de data asta şocat cu-adevărat. Se aştepta ca Metkin să fie de mult mort.

— Eşti sigur ?

— Au pus mîna pe el intact. Au numele lui real, gradul şi numărul matricol şi în momentul acesta se află într-un avion de transport al RAF, sub pază straşnică, în drum spre Londra.

Pentru o clipă, în mintea lui Suslev se făcu un gol. Îl pusese, cu viclenie, pe Metkin să preia sarcina agentului care trebuia să ridice mesajul. De luni de zile observase cum Metkin îl priveşte cu ochi tot mai critici şi e tot mai băgăreţ, aşadar primejdios. În ultimul an interceptase trei rapoarte private ale adjunctului către

centru, în care comenta modul uşuratic în care îşi conducea nava şi-şi făcea datoria, şi legătura lui cu Ginny Fu. Suslev era convins că Metkin îi pregătea o capcană, încercînd probabil să-şi asigure în acelaşi timp propria lui retragere în Crimeea, un post călduţ, şoptind de exemplu, cuiva de la centru că suspecta o scurgere de informaţii de pe *Ivanov*, a cărei sursă ar putea fi Suslev. Se cutremură. Nici Metkin, nici centrul, nimeni nu ar avea nevoie de dovezi. Simpla bănuială ar însemna pierzania lui.

— Este cert că Metkin e în viaţă ? întrebă el, rumegînd această nouă problemă.

— Da. Eşti absolut sigur că nu ştie nimic despre *Sevrin* ?

— Da. Doar ţi-am mai spus, răspunse Suslev cu glas mai tăios. Tu eşti singurul care îi ştie pe toţi membrii *Sevrinului*, da ? Nici măcar Crosse nu-i ştie pe toţi, nu-i aşa ?

— Nu.

Plumm se duse la frigider şi scoase sticla de apă. Suslev îşi turnă o vodcă, încîntat că misiunea *Sevrin* era asigurată cu atîtea supape de siguranţă : Plumm neştiind că Roger Crosse era, printre altele, informator direct al KGB... Crosse fiind singurul care cunoştea poziţia reală a lui Suslev însuşi în Asia, fără însă ca Crosse sau Plumm să fie la curent cu vechea lui legătură cu deVille. Apoi ceilalţi membri necunoscîndu-se între ei... şi nici unul din ei neavînd habar de Banastasio, de arme, sau de adevăratele dimensiuni ale influenţei sovietice în Orientul Îndepărtat.

Aceste rotiţe se îmbinau una într-alta, iar acum Metkin, una din piesele defecte, dispăruse pentru totdeauna din angrenaj. Fusese atît de simplu să-l momească spunîndu-i că procurarea certificatului cu armament aflat la bordul portavionului ar garanta promovarea agentului implicat.

— Mă surprinde că l-au prins viu, mărturisi el sincer.

— Roger mi-a spus că l-au ţintuit pe amărît şi i-au pus un juvăţ înainte de a apuca să-şi înfigă dinţii în reverul hainei.

— Au găsit probele asupra lui ?

— Roger nu mi-a spus. A trebuit să lucreze al naibii de iute. Ne-am gîndit că cel mai bun lucru era să-l expediem pe Metkin din Hong Kong cît mai repede posibil. Ne îngrozea gîndul că, fiind atît de mare în grad, s-ar putea să știe de noi. Va fi mai ușor să ne ocupăm de el la Londra, și glasul lui Plumm deveni grav.

— Crosse o s-o rezolve cu Metkin.

— Probabil.

Nu foarte în largul lui, Plumm mai bău o gură de apă.

— De unde a aflat Serviciul secret de preluarea mesajului ? întrebă Suslev, vrînd să afle cît de multe știa celălalt. Înseamnă că există un trădător pe nava mea.

— Nu. Roger zice că a aflat printr-un informator al MI-6, de pe portavion. Nici măcar CIA nu a știut.

— *Kristos !* De ce naiba a trebuit Roger să fie atît de eficient ?

— Armstrong s-a ocupat de asta. Serviciul secret are regulile lui. Dar din moment ce Metkin nu știe nimic, nu-i nici o problemă !

Suslev simți privirea scrutătoare a englezului ațintită asupra lui și-și păstră o mutră nevinovată. Plumm nu era prost. Tipul ăsta era puternic, viclean, necruțător, un protejat secret selecționat de Philby.

— Sînt sigur că Metkin nu știe nimic din ce ne-ar putea dăuna nouă. Oricum însă, centrul ar trebui informat de-ndată. Pot rezolva ei treaba asta.

— Am și făcut-o. Am cerut ajutor, prioritate gradul unu.

— Bun, aprobă Suslev. Ai făcut foarte bine, tovarășe. Și tu, și Crosse. Faptul că l-ai cîștigat pe Crosse de partea noastră a fost o lovitură strălucită. Încă o dată, trebuie să te felicit.

Complimentul lui Suslev era sincer. Roger Crosse era un profesionist, nu ca tipul ăsta și toți ceilalți din *Sevrin*.

— Poate l-am cîștigat eu, sau poate el m-a cîștigat pe mine. Uneori nu-s foarte sigur, făcu Plumm gînditor. Nici în ce te privește pe tine, tovarășe. Pe Voranski îl știam, lucram împreună de ani de zile, dar tu ești nou și încă nu te-am testat.

— Da. Cred că e dificil pentru tine.

— Nu pari foarte necăjit de pierderea superiorului tău.

— Nici nu sînt. Trebuie să mărturisesc că nu sînt. Metkin n-a fost în toate minţile cînd s-a expus unui asemenea pericol. Cu totul contrar ordinelor. La drept vorbind eu cred că au fost scurgeri de informaţii de pe *Ivanov*. Metkin era singurul membru vechi al echipajului, cu excepţia lui Voranski, care avea acces pe ţărm. Era considerat mai presus de orice reproş, dar nu se ştie niciodată. Poate o fi făcut şi alte greşeli, şi-o fi dat drumul la gură prin vreun bar, cine ştie ?

— Să ne apere Dumnezeu de proşti şi de trădători. De unde a obţinut oare AMG informaţiile ?

— Nu ştim. Dar de cum o să aflăm, scurgerea va fi blocată.

— O să fii înlocuitorul permanent al lui Voranski ?

— Nu ştiu. Nu mi s-a spus.

— Nu-mi plac schimbările. Schimbările sînt primejdioase. Cine l-a omorît ?

— Întreabă-l pe Crosse. Şi eu aş vrea să ştiu, Suslev se uită şi el atent la Plumm, îl văzu dînd din cap, aparent satisfăcut. Cum e cu Sinders şi cu rapoartele lui AMG ? întrebă el.

— Roger se ocupă de tot. Nici o grijă. E sigur că vom putea să aruncăm o privire pe ele. Tu o să primeşti o copie mîine, Plumm îl privi iarăşi atent. Dacă sîntem nominalizaţi în rapoarte ?

— Imposibil ! Dunross i-ar fi spus imediat lui Roger. sau unuia din prietenii lui din poliţie, probabil lui Kwok, zîmbi Suslev dispreţuitor. Dacă nu lui, guvernatorului. Şi asta ar fi ajuns automat la urechile lui Roger. Sînteţi cu toţii în siguranţă.

— Poate da, poate nu. Plumm se duse la fereastră şi privi cerul înnegurat. Nimic nu e niciodată sigur. De pildă, Jacques. Acum e şi un risc cu el. Nu va ajunge niciodată tai-pan.

Suslev încruntă voit din sprîncene, după care, ca şi cum tocmai atunci i-ar fi venit ideea, îi propuse :

— De ce nu-l îndemni să plece din Hong Kong ? Sugerează-i lui Jacques să ceară să fie numit... să zicem la filiala companiei *Struan* din Canada. Ar putea folosi ca pretext recenta lui tragedie. În Canada va fi într-un loc liniştit şi totul se va stinge de la sine. Ce zici ?

— Foarte bună idee. Da, cred că n-ar fi greu. Are acolo cîteva contacte bune care ar putea fi utile, Plumm aprobă dînd din cap. O să fiu mult mai fericit după ce vom citi dosarele alea şi încă şi mai fericit după ce veţi afla cum naiba ne-a descoperit AMG.

— A descoperit reţeaua *Sevrin*, nu pe tine. Ascultă, tovarăşe, te asigur că eşti în siguranţă să-ţi continui activitatea ta de importanţă vitală. Te rog continuă să faci tot ce-ţi stă în putinţă pentru a aţîţa criza bancară şi crahul bursei.

— Nici o grijă. Asta e ceea ce ne dorim cu toţii.

Telefonul prinse viaţă. Amîndoi bărbaţii se holbară la el. Nu sună decît o dată. Un singur clinchet. În minte le veni imediat ce însemna asta în cod *pericol*. Înnebunit, Suslev îşi înhăţă pistolul ascuns, amintindu-şi că pe el erau amprentele lui, şi se repezi prin bucătărie spre uşa din dos, cu Plumm aproape pe urmele lui. Deschise uşa cu o smucitură, lăsîndu-l pe Plumm să iasă primul pe palier. În acea clipă se auzi bocănitul unor paşi apropiindu-se şi o izbitură în uşa din faţă, aflată în spatele lor, care rezistă, deşi parcă se deformă puţin. Suslev închise fără zgomot uşa din spate şi o blocă cu un drug. Altă izbitură. Privi printr-o crăpătură. Încă o izbitură. Broaştele de la uşa din faţă săriră. O clipă, zări siluetele a patru bărbaţi pe fundalul luminii din hol, apoi o luă la goană. Plumm coborîse deja scările, acoperindu-l de pe palierul următor, cu pistolul scos, iar Suslev coborî treptele cîte trei deodată pînă la celălalt palier, întorcîndu-se apoi să-l acopere la rîndul său. Deasupra lui, uşa din dos se zguduia cu un zgomot ce-i făcea rău. Silenţios, Plumm îl depăşi în fugă, acoperindu-l iarăşi în timp ce coborau spre următorul palier. Apoi Plumm dădu la o parte nişte lăzi ce camuflau ieşirea secretă aflată lîngă uşa principală. De jos se auzeau paşi zoriţi venind spre ei. Încă o izbitură în uşa din spate. Suslev rămase la pîndă în timp ce Plumm se strecură prin deschizătură în beznă, apoi îl urmă, trăgînd după el uşiţa. Plumm găsise deja lanterna pregătită pe un suport. Zgomotul de paşi se apropia. Cu grijă, Plumm o luă înainte. Amîndoi se mişcau repede şi fără zgomot... Paşii trecură mai departe şi auziră glasuri înfundate. Se opriră o clipă, încercînd să înţeleagă ce se spunea, dar sunetele erau mult

prea neclare şi înăbuşite ca să-şi dea măcar seama dacă vorbeau în engleză sau cantoneză.

Plumm se întoarse, pornind din nou. Ajunseră curînd lîngă ieşirea secretă. Fără nici o şovăire, ridicară împreună podeaua falsă şi coborîră în umezeala rece a canalului de drenaj. Odată ajunşi acolo, unde erau în siguranţă, se opriră să-şi tragă sufletul, cu inimile bătîndu-le cu putere din cauza repeziciunii cu care se petrecuseră toate. Cînd îşi recăpătă glasul, Suslev şopti :

— Gomindanul ?

Plumm ridică numai din umeri. Îşi şterse sudoarea de pe frunte. Deasupra trecu hurducăind o maşină. Îndreptă lanterna spre tavanul de pe care picura apă. Era plin de crăpături şi se prăvăli peste ei o adevărată avalanşă de pietre şi noroi. Pe jos apa era adîncă de două palme şi le acoperea pantofii.

— E mai bine să ne despărţim, bătrîne, şopti Plumm şi Suslev remarcă că deşi tipul transpira, vocea lui era de un calm ca de gheaţă, iar lumina lanternei lui nu se clătina deloc. O să-l pun pe Roger să afle de îndată ce s-a întîmplat. Al naibii de neplăcut.

Inima lui Suslev începu să bată normal, dar tot îi venea greu să articuleze cuvintele.

— Unde ne întîlnim mîine ?

— O să-ţi comunic eu.

Chipul englezului era rigid. Întîi Voranski, apoi Metkin şi acum chestia asta. Prea multe scurgeri. Arătă cu degetul în sus.

— Treaba asta a fost pe muchie de cuţit. Poate că Metkin al tău ştia mai multe decît credeai tu.

— Nu. Îţi zic că nu ştie nimic despre *Sevrin*, nimic, nici despre apartament, despre Clinker, despre nimic din toate astea. Numai Voranski şi cu mine, noi sîntem singurii care ştiam. Scurgerea nu vine de la noi.

— Sper să ai dreptate, adăugă Plumm încruntat. O să aflăm, Roger o să afle cumva, într-o bună zi, şi atunci vai de trădător !

— Bun. Şi eu îl vreau.

După o pauză, Plumm spuse :

— Sună-mă mîine din jumătate în jumătate de oră, de la diferite cabine, începînd de la ora 19.30.

— În regulă. Dacă, din cine ştie ce motive e vreo problemă, după unsprezece voi fi la Ginny. Încă ceva.

Dacă nu reușim să vedem rapoartele lui AMG, ce părere ai de Dunross ?

— Are o memorie incredibilă.

— Atunci îl izolăm pentru un interogatoriu sub droguri ?

— De ce nu ?

— Bun, *tavariș*. O să fac pregătirile necesare.

— Nu. Îl înhățăm noi și vi-l aducem. Pe *Ivanov* ?

Suslev încuviință din cap și îi sugeră lui Plumm să dea vina pe Vîrcolaci, fără să-i spună însă că asta fusese ideea lui Metkin.

— Ce părere ai ?

Plumm zîmbi.

— Deșteaptă idee ! Pe mîine.

Îi întinse lanterna lui Suslev, scoase o lanternă mai mică, și o luă în jos prin canal, cu picioarele în apă. Suslev îl urmări cu privirea pînă ce bărbatul cel înalt dădu colțul și dispăru. El nu mersese niciodată mai jos prin canal. Plumm îl avertizase că era periculos și se mai întîmpla să cadă pietre.

Respiră adînc, eliberat de frică. Pe deasupra trecu zdroncănind o altă mașină. Probabil e un camion, gîndi el absent. Iarăși căzu de sus noroi și o bucată de ciment al cărei plescăit îl făcu să tresară. După puțin timp Suslev o luă cu grijă în sus pe pantă. Altă mică avalanșă. Brusc, îl cuprinse ura față de acel tunel subteran, care-l făcea să se simtă în nesiguranță și parcă pîndit de nenorocire.

18

Ora 23.59.

Dunross privea carcasa arsă a restaurantului *Dragonul Plutitor*, ce zăcea pe o rînă în apa adîncă de șase metri a golfului Aberdeen. Celelalte localuri multietajate care pluteau în apropiere, numai lumini bogat înzorzonate și zgomotoase, pline ochi, cu noile lor bucătării pre-

vizorii instalate în grabă pe şlepuri aflate alături de nava-mamă, cu cazane fumegînd sub care ardea focul şi o mulţime de bucătari şi ajutoare învîrtindu-se în jurul lor ca nişte albinuţe. Chelnerii zoreau în sus şi în jos pe nişte pasarele şubrede, ducînd tăvi şi castroane.

O parte din suprastructura carcasei ieşea din apă. Echipe de salvare se apucaseră deja de treabă la lumina reflectoarelor, pregătindu-se să repună pe linia de plutire ceea ce mai rămăsese din navă. Pe bucata de cheu şi parcarea restaurantului se ridicaseră acoperişuri şi bucătării provizorii. Se vindeau fotografii cu pălălaia, suveniruri, mîncăruri de tot felul, iar o pancartă uriaşă, scrisă în chinezeşte şi în englezeşte anunţa că SINGURUL RESTAURANT PLUTITOR CU DESĂVÎRŞIRE MODERN şi NEINFLAMABIL, DRAGONUL PLUTITOR se va deschide curînd, mai mare ca niciodată, mai grozav ca niciodată... iar pînă atunci gustaţi mîncărurile vestiţilor noştri bucătari. Afacerile mergeau ca de obicei, doar că pentru moment restaurantul era pe uscat, nu pe mare.

Dunross o luă de-a lungul cheului spre una din scările ce coborau la apă. În apropiere, sampanele stăteau în grupuri, mari şi mici. Majoritatea erau de închiriat, fiecare mică ambarcaţiune avînd un vîslaş, bărbat, femeie sau chiar copil, fiecare cu o prelată întinsă pe cercuri, acoperind jumătate din barcă, servind ca adăpost contra soarelui, a ploii sau a privirilor indiscrete. Unele dintre sampane erau mai dichisite. Acelea erau numite Bărcile Plăcerii. Înăuntru se găseau perne pe care să te întinzi, măsuţe joase, iar în cele mai luxoase era loc suficient pentru un cuplu să ia masa, şi apoi să facă dragoste, singurul vîslaş avînd locul lui deoparte, în afara cabinei. Puteai să închiriezi una pentru un ceas sau o noapte, şi să pluteşti în tihnă prin golfuleţe încîntătoare, desfătîndu-te. Alte sampane veneau cu tot felul de băuturi şi mîncăruri proaspăt pregătite, aburinde, servite cu îngrijire. şi puteai să petreci o noapte de vis împreună cu o femeie, într-o intimitate netulburată. Puteai să mergi şi singur dacă voiai. Atunci, în larg, lîngă una din întinsele insule de bărci, sampanul tău se apropia de o navă cu Doamne ale Nopţii, dintre care puteai să-ţi alegi, să te tîrguieşti, iar apoi să navighezi în linişte. În port îţi puteai satisface orice dorinţă, orice sete — la un preţ nu prea mare, cinstit, indiferent de client — dacă erai în stare

să plătești și erai bărbat. Opiu, cocaină, heroină tot ce voiai. Se putea întîmpla și ca mîncarea să nu fie bună, sau fata de o noapte să nu fie bună, dar asta era doar *joss*, o regretabilă greșeală însă fără a fi premeditată. Se putea întîmpla și să-ți pierzi portofelul, dar numai cineva sărac cu duhul ar fi venit să-și etaleze bogăția printre acești sărmani plini de mîndrie. Dunross zîmbi văzînd un turist rotofei urcîndu-se sfios și crispat într-o barcă, ajutat de o fată în *cheong-sam*. Ești pe mîini bune, gîndi el, încîntat de zarva și frămîntarea din jurul lui ; unii vindeau, alții cumpărau, alții se tîrguiau. Da, își zise el, chinezii sînt adevărații capitaliști ai lumii. Ce să fac cu Tiptop și cu cererea lui Johnjohn ? Dar cu Lando Mata, cu Zgîrcitul și cu *Par-Con* ? Cu Gornt ? Cum rămîne cu AMG, cu Riko Anjin, cu Sinders și... Nu te mai gîndi la ei acum. Adună-ți mințile ! Wu Patru Degete nu te-a chemat ca să vorbiți despre vreme. Depăși primul șir de trepte, îndreptîndu-se spre scara cea mare, lumina felinarelor făcînd umbrele să pară și mai întunecate. De îndată, sampanele de acolo începură să se foiască, iar proprietarii lor lansară chemări îmbietoare. Cînd ajunse în vîrful treptelor, agitația se potoli.

— Tai-pan !

O Barcă de Plăcere frumoasă, avînd la pupa un pavilion cu Lotusul de Argint, își făcu loc printre sampane. Vîslașul era scund și îndesat, cu gura plină de dinți de aur. Purta niște pantaloni kaki rupți și un tricou de bumbac.

Dunross fluieră admirativ în sinea lui, recunoscîndu-l pe fiul cel mare al lui Wu Patru Degete, care era *loh-pan*, șeful flotilei de Bărci de Plăcere a lui Wu. Nu-i de mirare că celelalte bărci se dădeau la o parte din calea lui, gîndi el, impresionat că Wu Dinte-de-aur venise personal să-l întîmpine. Se urcă sprinten în barcă, salutîndu-l. Dinte-de-aur porni imediat.

— Simte-te ca acasă, tai-pan, spuse Dinte-de-aur într-o engleză desăvîrșită, cu accent britanic.

Avea diplomă de absolvent al Universității din Londra și ar fi dorit să rămînă în Anglia. Dar Patru Degete îi poruncise să se întoarcă acasă. Era un om blînd, liniștit și cumsecade, care-i plăcea lui Dunross.

— Mulțumesc.

Pe masa lăcuită se afla ceai proaspăt, whisky, brandy, apă îmbuteliată şi pahare. Dunross privi atent în jur. Cabina era îngrijită, luminată cu beculeţe mici, curată, confortabilă şi mare. Un radio minuscul răspîndea o muzică plăcută. Probabil că asta e „nava-amiral“ a lui Dinte-de-aur, gîndi el, amuzat şi vigilent. Nu era nevoie să întrebe unde îl ducea. Îşi turnă puţin brandy, adăugînd apă gazoasă. Gheaţă nu era. În Asia nu se folosea niciodată gheaţă.

Isuse, se gîndi el brusc, amintindu-şi ce-i spusese Peter Marlowe despre posibilitatea unei hepatite infecţioase. Cincizeci sau şaizeci de oameni sînt ameninţaţi de această boală, din care unii ştiu, iar alţii nu. Gornt e şi el unul dintre ei. Da, dar individul ăla are o constituţie de taur. N-a avut nici măcar diaree în viaţa lui. Ce să mă fac cu el ? Ce soluţie ar fi hotărîtoare ?

O joncă uriaşă trecu pe lîngă ei, pufăind înfundat, şi el se lăsă pe spate, pe perne, îmbătîndu-se de puterea presimţirilor sale. Inima îi bătea regulat. Bău din brandy, lăsîndu-se în voia gîndurilor, răbdător. Partea laterală a sampanului se frecă de o altă barcă. Ciuli urechile. La bord se auzi lipăit de picioare goale. Două perechi de picioare. Unele agile, altele nu.

— Bună, tai-pan ! rînji Patru Degete, cu gura-i ştirbă, se aplecă să intre sub baldachin şi se aşeză. Cum tu, bine ? întrebă el într-o engleză grozav de stîlcită.

— Bine, dar tu ?

Dunross îl privi lung, încercînd să-şi ascundă uimirea. Wu Patru Degete era îmbrăcat într-un costum bun, cu cămaşă albă curată şi o cravată ţipătoare, şi avea şosete şi pantofi în picioare. Ultima oară Dunross îl văzuse în astfel de ţinută în noaptea incendiului, iar înainte de asta o singură dată, cu mulţi ani în urmă, la orgia de la nunta lui Shitee T'Chung. Se auzi alt zgomot de paşi apropiindu-se şi Paul Choy, stingherit, se aşeză alături de ei.

— Bună seara, sir. Eu sînt Paul Choy.

— Ce mai faci ? Bine ? întrebă tai-panul, înţelegîndu-i sfiala şi teama.

— Da, sigur, mulţumesc, sir.

Dunross ridică din sprîncene.

— Ei, îmi face plăcere să te văd, zise el. Acum lucrezi pentru unchiul tău ? întrebă el, ştiind totul despre Paul

Choy, dar prefăcîndu-se a nu şti, aşa cum convenise cu Patru Degete.

Era foarte impresionat de cunoştinţele tînărului, de a cărui lovitură la bursă aflase de la vechiul său prieten Soorjani.

— Nu, sir. Lucrez la *Rothwell-Gornt*, de cîteva zile numai. Sînt aici să vă servesc de interpret... dacă aveţi nevoie de mine.

Paul Choy se întoarse spre tatăl lui şi îi tălmăci. Patru Degete dădu din cap.

— Blandiii ?

— Foarte bun brandy, mulţumesc, ridică Dunross paharul. Mă bucur să te văd, *heya*, continuă el pe englezeşte, aşteptînd ca bătrînul să înceapă în haklo. Era o chestiune de obraz şi, dată fiind prezenţa lui Paul Choy, prudenţa instinctivă a lui Dunross sporise peste măsură.

O vreme, bătrînul marinar îndrugă verzi şi uscate, bînd whisky. Lui Paul Choy nu-i oferi de băut şi nici acesta nu se servi. Stătea în umbră, ascultînd, speriat, neştiind la ce să se aştepte. Tatăl lui îl pusese să jure, cu înfricoşătoare legăminte de sînge, că va păstra secretul în vecii vecilor. În cele din urmă, Wu se hotărî să nu-l mai perpelească pe tai-pan şi rosti în haklo.

— Familiile noastre sînt de mulţi ani vechi prieteni, spuse el, vorbind rar şi cu grijă, ştiind că Dunross nu cunoaşte la perfecţie dialectul. Foarte mulţi ani.

— Da, *Wu Maritima* şi *Struan* sînt ca fraţii, replică tai-panul prudent.

Patru Degete mormăi.

— Pentru noi prezentul e acelaşi lucru cu trecutul, iar trecutul la fel cu prezentul. *Heya ?*

— Tung Bătrînul Orb zice că trecutul şi prezentul sînt tot una. *Heya ?*

— Ce-i spune tai-panului *Nobilei Case* numele de Wu Kwok ?

Dunross îşi simţi stomacul contractîndu-se.

— A fost străbunicul tău, *heya ?* Ilustrul tău strămoş. Fiu şi prim-amiral al unui încă şi mai de seamă comandant al mărilor, Wu Fang Choi, al cărui pavilion, Lotusul de Argint, a fluturat pe toate cele patru mări.

— Chiar el ! Patru Degete se aplecă şi mai mult spre el, iar prudenţa lui Dunross spori. Ce legătură a fost în-

tre Diavolul cu Ochi Verzi... între primul tai-pan al *Nobilei Case* şi vestitul Wu Kwok ?

— S-au întîlnit pe mare. S-au întîlnit în estuarul Fluviului Pearl, lîngă...

— Nu departe de aici, lîngă Pok Liu Chau, între Pok Liu Chau şi Aplichau. Ochii bătrînului se mijiseră ca două crăpături.

— Apoi s-au întîlnit lîngă Hong Kong. Tai-panul s-a urcat la bordul navei amiral a lui Wu Kwok. Erau singuri şi... Dunross căută cuvîntul... şi a încheiat o înţelegere cu el.

— Înţelegerea a fost scrisă pe hîrtie şi pecetluită ?

— Nu.

— Înţelegerea a fost împlinită întocmai ?

— E o scîrnavă necuviinţă să întrebi aşa ceva pe un Vechi Prieten, cînd un Vechi Prieten din faţa mea ştie răspunsul !

Paul Choy tresări fără să vrea la auzul acestor vorbe veninoase şi tăioase. Nici unul din cei doi bărbaţi nu-i dădu atenţie.

— Adevărat, adevărat, tai-pan, îl temperă bătrînul, la fel de sigur pe el ca şi Dunross. Da, înţelegerea a fost îndeplinită, deşi într-alt fel, nu chiar ca dintru-nceput. Cunoşti înţelegerea ?

— Nu, cîtuşi de puţin, răspunse Dunross sincer. De ce ?

— Înţelegerea a fost ca pe fiecare din cele douăzeci de corăbii rapide ale voastre noi să punem un om ca să-şi facă ucenicia de căpitan. Bunicul meu a fost unul dintre aceştia. Apoi, Diavolul cu Ochi Verzi a acceptat să ia pe trei din băieţii lui Wu Kwok şi să-i trimită în ţara lui, să-i înveţe ca pe diavolii străini în cele mai bune şcoli, aşa cum i-ar fi dat la învăţătură pe propriii lui fii. Apoi tai-...

Dunross făcu ochii mari.

— Poftim ? Cine ? Cine sînt aceşti băieţi ? Ce s-a întîmplat cu ei ?

Wu Patru Degete nu răspunse, numai surîse strîmb.

— Apoi, Diavolul cu Ochi Verzi a încuviinţat ca să obţină pentru vestitul Wu Fang Choi o corabie rapidă de-a diavolilor străini, frumoasă, armată şi echipată cu de toate. Wu Fang Choi a plătit-o, tai-panul a comandat-o şi a botezat-o *Cloud Lotus*. Însă după ce Culum cel Nevolnic

a livrat nava, cu aproape doi ani mai tîrziu, scîrnavul de prim-amiral al vostru, Orlov Cocoşatul, a venit dinspre est ca un ucigaş, în toiul nopţii, şi a şters de pe faţa pămîntului corabia noastră şi pe Wu Kwok împreună cu ea.

Dunross luă o înghiţitură din brandy, aparent netulburat, dar în sinea lui şocat. Cine ar putea fi acei băieţi ? Să fi fost acel lucru într-adevăr parte din înţelegere ? În jurnalul şi în testamentul lui Dirk nu apare nimic în legătură cu fiii lui Wu Kwok. Nimic. Cine...

— *Heya ?*

— Ştiu despre *Lotus Cloud.* Da. Şi despre oameni, despre căpitani. Cred că erau nouăsprezece, nu douăzeci de corăbii. Dar nu ştiu nimic despre trei băieţi. În privinţa lui *Lotus Cloud* strămoşul meu a promis să nu atace corabia după ce va fi livrată ?

— Nu, o, nu, tai-pan, n-a promis asta. Diavolul cu Ochi Verzi era isteţ, foarte isteţ. Moartea lui Wu Kwok ? *Joss.* Toţi trebuie să murim. *Joss.* Nu, Diavolul cu Ochi Verzi a respectat înţelegerea. Şi Culum cel Nevolnic a respectat înţelegerea. Vei respecta şi tu înţelegerea lui ?

Wu Patru Degete deschise pumnul. În mîna lui se afla o jumătate de monedă. Dunross o luă cu grijă, scrîşnind în sinea lui. Ceilalţi doi îl urmăreau ca nişte şerpi şi le simţea apăsarea privirilor. Degetele îi tremurau imperceptibil. Era perechea jumătăţii de monedă care se mai aflau în Biblia lui Dirk, în seiful de la Casa Mare. Mai lipseau două bucăţi (altele două erau deja răscumpărate), iar cea a lui Wu Kwok părea a fi una din ele. Străduindu-se să-şi stăpînească tremurul degetelor, dădu moneda înapoi. Wu o luă, nepăsîndu-i că-i tremura mîna.

— Poate-i veritabilă, zise Dunross, cu un glas ce suna ciudat. Trebuie să verific. De unde o ai ?

— E veritabilă, bineînţeles că e. O recunoşti ca fiind veritabilă ?

— Nu. De unde o ai ?

Patru Degete îşi aprinse o ţigară şi tuşi. Îşi drese glasul şi scuipă.

— Cîte monede au fost la început ? Cîte i-a dat ilustrul mandarin Jin-qua Diavolului cu Ochi Verzi ?

— Nu ştiu sigur. Patru. Au fost patru.

— Da, una ilustrului tău strămoş, Wu Kwok, plătită şi onorată. De ce să-i fi dat lui marele Jin-qua două ? Nu e cu putinţă, aşa că asta e furată. De la cine ?

Bătrînul se aprinse la faţă şi Dunross se-ntrebă dacă nu cumva mersese prea departe.

— Furată sau nu, scrîşni din dinţi bătrînul, tu acorzi o favoare. *Heya ?*

Dunross nu răspunse, continuă să-l privească fix.

— *Heya ?* Sau obrazul Diavolului cu Ochi Verzi nu mai este şi obrazul *Nobilei Case ?*

— De unde o ai ?

Wu se uită ţintă la el. Îşi stinse ţigara pe covor.

— De ce a acceptat Diavolul cu Ochi Verzi pentru monede ? De ce ? Şi de ce o fi jurat pe zeii lui că el şi toţi urmaşii lui îi vor onora cuvîntul dat, *heya ?*

— Pentru o altă favoare.

— A, tai-pan, da, pentru o favoare. Ştii ce favoare ?

Dunross îi întoarse privirea.

— Preacinstitul Jin-qua i-a împrumutat *tai-panului,* stră-străbunicul meu, patruzeci de *lac* de argint.

— Patruzeci de lac, adică 4 milioane de dolari. Acum o sută douăzeci de ani. Bătrînul oftă, ochii i se îngustară şi mai mult. Paul Choy stătea nemişcat, cu respiraţia tăiată. A cerut cumva o hîrtie ? O recunoaştere de datorie pecetluită de ilustrul tău strămoş, cu pecetea *Nobilei Case ?*

— Nu.

— Patruzeci de *lac* de argint. Fără hîrtie, fără pecete, doar pe încredere ! Înţelegerea a fost o simplă înţelegere între Vechi Prieteni, fără pecete, numai pe încredere, *heya ?*

— Da.

Mîna bătrînului, cea fără degetul mare, ţîşni, cu palma deschisă, punîndu-i moneda sub nas lui Dunross.

— O monedă, acorzi favoare. Oricui o cere. Eu o cer.

Dunross oftă. În cele din urmă, rupse tăcerea.

— Întîi văd dacă cele două jumătăţi se potrivesc. Apoi trebuie să verific dacă sînt din acelaşi metal. După aia îmi spui favoarea.

Se întinse să ia moneda, dar pumnul se închise şi se retrase, iar Patru Degete îi făcu semn cu degetul cel mare pe care-l mai avea lui Paul Choy.

— Explică, îi porunci el.

— Iertaţi-mă, tai-pan, zise Paul Choy pe englezeşte, foarte stînjenit, simţind cum îl sufocă cabina aceea strîmtă, tensiunea diavolească ce o bîntuia, şi toată situa-

ția de o promisiune neghioabă făcută cu douăsprezece decenii în urmă de un pirat altui pirat, amîndoi niște ucigași, dacă cele ce se povesteau erau doar pe jumătate adevărate. Unchiul meu vrea să vă explic cum vrea el favoarea astea. Încercă să-și controleze vocea, să vorbească cu glas egal. Bineînțeles că-și dă seama că veți avea unele rețineri și vreți să fiți sigur sută-n mie. Dar, în același timp, nu vrea să o dea din mînă, deocamdată. Pînă e sigur că e autentică sau nu, ar pre...

— Vrei să zici că nu are încredere în mine ?

Asprimea cuvintelor îl făcu pe Paul Choy să se înfioare.

— O, nu, sir, se repezi el, traducînd apoi cuvintele lui Dunross.

— Bineînțeles că am încredere în tine, zîmbi Wu piezîș. Dar tu ai încredere în mine ?

— O, da, Vechi Prieten. Am foarte multă încredere în tine. Dă-mi moneda. Dacă e veritabilă, eu, tai-pan al *Nobilei Case*, îți voi acorda ceea ce ceri... dacă e posibil.

— Orice cer, orice, îmi acorzi ! izbucni bătrînul

— *Dacă e posibil*. Da. Dacă moneda e veritabilă, acord favoare, dacă nu e veritabilă, ți-o dau înapoi. Gata.

— Nu gata ! Wu îi făcu semn lui Paul Choy. Termină tu, repede !

— Unchiul meu propune următorul compromis. Luați asta. Tînărul scoase o bucată plată de ceară de albine, pe care fuseseră făcute trei amprente ale jumătății de monedă. Veți putea vedea dacă cealaltă jumătate se potrivește cu astea, sir. Marginile sînt suficient de clare ca să puteți verifica. Asta ar fi prima fază. Dacă vă veți convinge, a doua fază ar fi să mergem împreună la un expert sau la un custode de muzeu și să-l punem să testeze amîndouă jumătățile în fața noastră. Astfel, amîndoi aflăm în același timp, pe Paul Choy îl treceau șiroaie de sudoare. Asta zice unchiul meu.

— Una din părți ar putea cu ușurință să-l mituiască pe specialist.

— Bineînțeles. Dar înainte de a ne duce la el, amestecăm cele două jumătăți. Fiecare din părți va ști care-i bucata lui, dar el n-are de unde să știe, nu-i așa ?

— Ar putea fi informat.

— Sigur. Dar dacă facem asta mîine, şi dacă Wu Sang vă dă cuvîntul lui şi dumneavoastră îi daţi cuvîntul să nu încercaţi vreun şiretlic ar merge.

Tînărul îşi şterse transpiraţia de pe faţă. Isuse, ce aer închis e aici! Dunross cugetă o clipă. Apoi îşi întoarse privirea rece spre Patru Degete.

— Ieri ţi-am cerut eu o favoare şi mi-ai spus nu.

— Aia a fost altceva, tai-pan, răspunse pe dată bătrînul, viclean ca un şarpe. Nu era acelaşi lucru cu plata unei vechi datorii.

— I-ai întrebat pe prietenii tăi în legătură cu ce ţi-am cerut, *heya* ?

Wu îşi aprinse altă ţigară. Glasul îi deveni mai tăios.

— Da. Prietenii mei sînt îngrijoraţi în legătură cu *Nobila Casă.*

— Dacă nu există *Nobilă Casă,* nu există nici nobilă favoare, *heya* ?

Tăcerea deveni apăsătoare. Dunross văzu cum ochii iscoditori ai bătrînului se îndreaptă spre Paul Choy şi apoi spre el. Ştia că este prins în cursă din cauza monedei. Va trebui să plătească. Dacă este veritabilă, va trebui să plătească, indiferent dacă e furată sau nu. Furată de la cine, urla mintea lui. Oare a cui putea fi ? Dirk Struan nu ştiuse niciodată cui fuseseră date celelalte. În testamentul lui scrisese că bănuia că una i-a fost dată iubitei lui, May-may, dar nu exista nici un motiv aparent ca Jin-qua să-i facă un asemenea dar. Dacă a ajuns la May-may, raţionă Dunross, atunci ar fi fost moştenită de Shitee T'Chung, care era în prezent şeful familiei T'Chung, descendenţii lui May-may. Poate că de la el a fost furată. Cine altcineva din Hong Kong ? Dacă *tai-panul* şi Cotoroanţa n-au fost în stare să răspundă la întrebarea asta, eu chiar n-am cum să răspund. Nu există nici o altă legătură de familie care să meargă pînă la Jin-qua ' În tăcerea grea ce se lăsase, Dunross privea şi aştepta. De pe bărbia lui Paul Choy căzu o altă picătură de sudoare în timp ce se uită la tatăl lui şi apoi din nou la masă. Dunross observă ura din ochii lui şi asta-i stîrni interesul. Apoi îl văzu pe Wu măsurîndu-l pe Paul Choy cu o privire ciudată. Imediat, îi veni o idee.

— Eu sînt cel ce stăpîneşte în Hong Kong spuse el pe englezeşte. Sprijină-mă, şi într-o săptămînă vei obţine profituri uriaşe.

— *Heya ?*

Dunross îl urmărise atent pe Paul Choy și-l văzuse ridicîndu-și privirea, uimit.

— Te rog, tradu, domnule Choy.

Paul Choy se supuse. Dunross suspină, mulțumit. Paul Choy nu tradusese exact. Iarăși tăcere. Se destinse, mai în largul lui acum, simțind că amîndoi bărbații mușcaseră din momeală.

— Tai-pan, în ce privește propunerea mea cu moneda, ești de acord ? întrebă bătrînul.

— În ce privește cererea mea, să mă sprijini cu bani, ești de acord ?

— Dorințele noastre nu se amestecă precum ploaia într-o scîrnăvie de furtună, se mînie Wu. Da sau nu pentru monedă ?

— De acord în privința monedei. Dar nu mîine. Săptămîna viitoare. În a cincea zi.

— Mîine.

Paul Choy interveni cu prudență.

— Preacinstite unchi, poate ai putea să-i mai întrebi o dată pe prietenii tăi, mîine. Mîine dimineață. Poate ar putea să-l ajute pe tai-pan, ochii lui vicleni se întoarseră spre Dunross. Mîine e vineri, zise el pe englezește. Ce ziceți de luni la... la patru după-amiază, pentru monedă ? repetă asta în haklo.

— De ce la ora aia ? întrebă Wu iritat.

— Piața de bani a diavolilor străini se închide la al treilea ceas al după-amiezii, preacinstite unchi. Pînă atunci se va ști dacă *Nobila Casă* mai e nobilă sau nu.

— Noi vom fi întotdeauna *Nobila Casă,* domnule Choy, îl corectă Dunross politicos impresionat de abilitatea tînărului și de repeziciunea cu care pricepuse aluzia indirectă. Sînt de acord.

— *Heya ?*

După ce Paul Choy termină de tradus, bătrînul mormăi :

— Întîi o să cercetez sorții Cerului și ai Pămîntului, să văd dacă aia e o zi fastă. Dacă este, atunci sînt de acord, îi făcu semn cu degetul lui Paul Choy. Treci pe cealaltă barcă.

Paul Choy se ridică.

— Mulțumesc, tai-pan. Noapte bună.

— Pe curînd, domnule Choy, răspunse Dunross.

După ce rămaseră singuri, bătrînul îi șopti :

— Îți mulțumesc, Vechi Prieten. Curînd vom face afaceri mult mai însemnate.

— Ține minte, Vechi Prieten, ce-au zis strămoșii mei, grăi Dunross cu un glas în care se simțea amenințarea. Atît Diavolul cu Ochi Verzi, cît și ea, cea cu Ochi Răi și Dinți Răi și Dinți de Dragon, au pus un mare blestem pe Prafurile Albe și cei ce profită de pe urma lor.

Bătrînul marinar, acum îmbrăcat, ridică nervos din umeri.

— Ce treabă am eu cu asta ? Eu nu știu nimic despre Prafurile Albe. Să ia naiba toate Prafurile Albe. Eu nu știu nimic de ele.

După care se ridică și se făcu nevăzut. Vlăguit, Dunross își turnă un pahar mare. Sampanul se puse iarăși în mișcare. Scoase mulajele de ceară. Pe o mie la unu că moneda-i veritabilă. Isuse atotputernic, ce o să ceară diavolul ăsta ? Droguri, pariez că e ceva legat de droguri ! Povestea cu blestemul și Ochiul Rău era o născocire, nu făcea parte din înțelegerea lui Dirk. Oricum însă, nu voi fi de acord cu drogurile.

Dar nu se simțea în apele lui. Vedea în fața ochilor scrisul lui Dirk Struan din Biblia pe care semnase, angajîndu-se în fața lui Dumnezeu să ajute pe oricine aduce una din aceste jumătăți de monedă, cu orice ar cere, dacă stă în puterea tai-panului s-o facă...

Urechile lui sesizară o prezență străină chiar înainte de a se apropia. O altă barcă se frecă ușor de a lui. Zgomot de pași. Se pregăti, neștiind ce pericol se apropie.

Fata era tînără, frumoasă și veselă.

— Numele meu este Jad ca Zăpada, tai-pan, sm optsprezece ani, și sînt un dar personal din partea preacinstitului Wu Sang, pentru această noapte !

Vorbea o cantoneză cîntată. Era îmbrăcată într-un *cheong-sam* închis pînă la gît și avea picioarele lungi, puse în valoare de ciorapii fini, și pantofi cu tocuri înalte. Zîmbi, dezvelindu-și dinții albi, splendizi.

— S-a gîndit că ai putea avea nevoie de un întăritor.

— Zău ? murmură el, încercînd să-și revină.

Fata rîse și se așeză.

— O, da, așa a spus și nici mie nu mi-ar strica un întăritor, mor de foame, Înălțimea Voastră nu ? Preacins

stitul Dinte-de-aur a comandat cîteva îmbucături ca să vă deschidă pofta de mîncare: creveți prăjiți, cu păstăi de mazăre, friptură de vacă în sos negru, găluște shanghaieze, legume rumenite, cu varză de Szechuan, și pui picant Ch'iang Pao. Eu sînt desertul! zîmbi ea cu toată gura.

VINERI

19

Ora 24.35.

Nervos, bancherul Kwang apăsa întruna pe sonerie. Ușa se deschise și Venus Poon țipă în cantoneză:

— Cum îndrăznești să vii aici la ora asta fără să fii invitat?

Își împinse bărbia înainte și rămase cu o mînă pe ușă, cealaltă în șold, într-o poză autoritară, desăvîrșită de superba ei rochie de seară decoltată adînc.

— Gura, tîrfă mieroasă! răcni bancherul Kwang îmbrîncind-o în lături și intrînd în apartament. Cine plătește chiria? Cine a cumpărat toată mobila asta? Cine a plătit pentru rochia de pe tine? De ce nu ești gata pentru pat? De ce...

— *Gura!* vocea ei ascuțită o acoperi îndată pe a lui. Tu *ai plătit* chiria, dar azi e ziua de plată a chiriei și unde sînt banii, *hayaheyaheyaheya?!*

— Uite-i! bancherul Kwang își smulse cecul din buzunar și i-l flutură pe sub nas. Îmi uit eu afurisitele mele de promisiuni? *Nu!* Îți uiți tu afurisitele tale de promisiuni? *Da!*

Venus Poon clipi din ochi. Furia i se stinse ca prin farmec, trăsăturile i se destinseră, vocea i se îndulci.

— Oh, și-a adus aminte tata? Oh, mi s-a spus că ai părăsit-o pe biata ta fiică însingurată și te-ai întors la curvele din Strada Blore Numărul Unu.

— Minciuni ! strigă bancherul Kwang aproape sufocîndu-se, în pragul apoplexiei, deşi era adevărat. De ce nu eşti îmbrăcată pentru pat ? De ce porţi...

— Dar am fost sunată de trei persoane diferite care mi-au spus că ai fost acolo în după-masa asta, la patru şi un sfert. Oh, ce îngrozitori sînt oamenii, se tîngui ea, ştiind că el fusese acolo, însă doar pentru a-l prezenta pe bancherul Ching, de la care încerca să împrumute bani. Oh, bietul meu tată, ce groaznici sînt oamenii, îl împăcă ea, apropiindu-se de el în acelaşi timp şi înşfăcînd brusc cecul din mîna lui, înainte ca el să se poată feri. Oh, mulţumesc, tată, din toată inima... *oh ko!* dar ochii îi fulgerară, vocea i se înăspri şi începu din nou să ţipe. Cecul nu e semnat, cîine bătrîn şi împuţit ! Încă una din şmecheriile tale de bancher ? Oh, oh, oh, cred că o să mă omor pe pragul casei tale... nu, mai bine o fac în faţa camerei de televiziune şi spun întregului Hong Kong cum tu..., oh, oh, oh...

Amah-a ei era de-acum în cameră şi începu şi ea să se tînguie şi să miorlăie laolaltă cu stăpîna, acoperindu-l amîndouă cu un torent de invective, provocări şi ameninţări. Neputincios, le înjură şi el, dar asta nu făcu decît să le stîrnească şi mai rău. Rămase pe poziţie pentru o clipă, apoi, învins, scoase cu un gest ostentativ stiloul, îi smulse cecul din mînă şi îl semnă. Ţipetele încetară. Venus Poon îl luă şi-l cercetă pe toate părţile cu mare atenţie. Apoi hîrtia dispăru în poşeta ei.

— Oh, mulţumesc, onorate tată, susură ea blînd şi se întoarse dintr-odată către *amah*. Cum îndrăzneşti să te amesteci într-o discuţie între dragostea vieţii mele şi stăpîna ta, bucată împuţită de carne de cîine. Numai tu eşti de vină că ai răspîndit minciunile altora despre infidelitatea tatălui ! Afară ! Piei ! Adu ceai şi mîncare ! Ieşi ! Tata vrea un brandy... adu un brandy, *repede !*

Bătrîna se prefăcu a se încovoia sub falsa izbucnire de mînie şi o zbughi afară cu lacrimi de crocodil pe obraji. Venus Poon gînguri şi începu să-i dezmierde gîtul lui Richard Kwang. În cele din urmă, sub vraja mîinilor ei, el se lăsă îmblînzit şi servit cu băutură, în timp ce se văita mereu cu voce tare de *joss*-ul său cel rău şi de faptul că subordonaţii, prietenii, aliaţii şi datornicii lui îl părăsiseră cu cruzime, după ce el singur în tot imperiul

Ho-Pak își tocise degetele și își rupsese picioarele muncind și avînd grijă de toți.

— Oh, bietul de tine, îl căină Venus Poon, în vreme ce gîndurile ei alergau într-altă parte, iar degetele sale moi și pricepute îl mîngîiau.

Mai avea doar o jumătate de oră pînă la întîlnirea cu Wu Patru Degete și, deși știa că ar fi mult mai înțelept să-l facă s-o aștepte, nu voia să-l fiarbă prea mult, ca să nu i se ostoiască dorința. La ultima lor întîlnire îl excitase așa de mult, încît el îi promisese un diamant dacă se va repeta minunea.

— Îți făgăduiesc, stăpîne, gîfîise ea, cu vocea pierită, simțindu-și pielea lipicioasă de sudoare după cele două ore de muncă trudnică și inundată într-un tîrziu de șuvoiul nemaivăzut al sevei lui.

Ochii ei se măriră cînd își aduse aminte de uluitoarele eforturi ale lui Wu Patru Degete, de mărimea sexului său și perfecta tehnică a bătrînului. Aiii iaaa, gîndi ea, dezmierdînd gîtul fostului ei iubit, o să am nevoie de fiecare tael de energie și de fiecare strop din nectarul *yin*-ului meu, pentru a domoli gălăgiosul *yang* al hodorogului desfrînat.

— Ce-ți mai face gîtul, iubitul meu drag ? întrebă ea duios.

— Mai bine, mai bine, zise el, fără tragere de inimă, mintea i se limpezi dintr-odată și deveni foarte conștient că degetele femeii erau la fel de insinuante ca și gura ei, ca întregul ei trup.

O trase pe genunchi, își strecură mîna în decolteul adînc al rochiei negre, de seară, pe care i-o cumpărase cu o săptămînă în urmă, și o mîngîie pe sîni. Cînd văzu că ea nu se împotrivește, îi trase în jos o bretea, lăudînd în același timp frumusețea vestmîntului și bunul gust al celei ce îl alesese. Căldura ei îl ațîță și simți cum *yang*-ul său se învîrtoșează. Imediat îi căută *yin*-ul cu cealaltă mînă, dar înainte ca el să-și dea seama, ea se eliberase deja din strînsoare.

— Oh, nu, tată ! Onorabilul Roșu a venit în vizită și oricît de mult aș vrea...

— Ce ? se răsti suspicios bancherul Kwang. Onorabilul Roșu trebuie să vină abia poimîine...

— Oh, nu, a venit odată cu furtuna și...

— Ce ? Poimîine trebuie să vină. Ştiu eu. M-am uitat pe agendă ca să fiu sigur înainte de a sosi aici. Oare sînt eu prost ? Vreau eu să pescuiesc un tigru în apă ? Astă-seară avem o întîlnire lungă, toată noaptea. Altfel de ce am zis tuturor că plec în Taiwan ? Ţie niciodată nu-ţi vine mai devreme şi nicio...

— Oh, nu, mi-a venit azi-dimineaţă... Şocul incendiului şi şocul şi mai mare că m-ai părăsit...

— Vino aici !

— Oh, nu, tată. Onorabilul Ro...

Înainte ca ea să se poată feri, mîinile bărbatului se întinseră, el o puse din nou pe genunchi şi începu să-i ridice rochia. Dar Venus Poon era vulpe bătrînă în d-alde astea şi trecuse prin cel puţin o sută de astfel de lupte, deşi avea doar nouăsprezece ani. Nu se împotrivi, ci se lipi mai strîns de el, şoptindu-i :

— Oh, tată, dar e un *joss* foarte rău să-l deranjezi pe Onorabilul Roşu şi oricît de mult aş dori în mine imensitatea ta, ştim amîndoi că există şi alte feluri în care *yin*-ul să soarbă seminţele vieţii.

— Dar mai întîi vreau...

— Mai întîi ? Mai întîi ? îl imită ea, mulţumită de ea însăşi, şi îl simţi cum se aţîţă. Ah, ce puternic eşti ! E uşor de văzut de ce toate tîrfele cu gura spurcată îl vor pe bătrînul meu tată, aiii iaaa, un bărbat atît de viguros, pătimaş, minunat..., îl stîrni ea şi mai tare, în vreme ce îi scotea *yang*-ul, îl domină cu pricepere şi-l lăsă pe bărbat gîfîind.

— În pat, iubita mea, îi zise el răguşit. Mai întîi un brandy, apoi puţin somn şi...

— Aşa e, dar nu aici, oh, nu ! spuse ea hotărîtă, ajutîndu-l să se ridice.

— Ceee ? ! Dar se ştie că sînt în Taiwan...

— Da, aşa că mai bine te duci la clubul tău !...

— Dar eu...

— Oh, dar deja ai ostenit-o pe biata ta fiică.

Se prefăcu obosită cînd îl aranjă, şi-l duse la uşă, înainte ca el să-şi dea seama cu adevărat ce se întîmplă. Acolo îl sărută plină de pasiune, îi jură dragoste eternă, îi promise că se vor întîlni a doua zi şi închise uşa după el. Tremurînd, el rămase cu ochii la uşă, cu genunchii moi, cu pielea lipicioasă, vrînd să bată şi să ceară să se odihnească în patul pentru care plătise. Dar nu bătu. Nu

avu puterea s-o facă, şi se îndreptă clătinîndu-se către lift. Coborînd, se lumină deodată la faţă, încîntat de sine. Cecul pe care i-l dăduse era numai pentru chiria pe o lună. Ea uitase că el acceptase cu o lună în urmă să mărească suma cu 500 de dolari. Eeee, Guriţă Minunată, chicoti bancherul Kwang în cele din urmă, *yang*-ul a fost mai şmecher decît *yin*-ul ! Oh, ce bună ciocăneală ţi-am tras în seara asta şi, oh, şi Norii şi Ploaia aceea ! Am simţit într-adevăr Moartea cea Mică şi Marea Naştere şi chiar destul de ieftin, la preţul chiriei pe o lună, fără mărire !

Venus Poon termină spălatul pe dinţi şi începu să-şi refacă machiajul. O zări în oglinda băii pe *amah.*

— Ah Poo, strigă ea ascuţit, adu-mi haina de ploaie, cea veche, neagră, şi dă un telefon la taxi... şi grăbeşte-te, că altfel te ciupesc de obraji !

Bătrîna se grăbi să facă ce i se ceruse, încîntată că stăpînei ei îi trecuse proasta dispoziţie.

— Am chemat deja un taxi, şuieră ea. O să fie jos, la intrarea laterală, îndată ce mama ajunge acolo, dar ar fi bine să laşi tatălui cîteva minute de răgaz, în cazul în care bănuieşte ceva !

— Hmmm... Carapacea aia bătrînă de broască ţestoasă nu mai e bună de nimic acum ! Singura putere ce o mai are e să se prăbuşească în maşină şi să se tîrască la clubul lui !

Venus Poon termină rujatul şi-şi zîmbi în oglindă, admirîndu-se. Ei, şi acum diamantul, îşi spuse ea nerăbdătoare.

— Cînd vedem iar, Paaul ? întrebă Su Crin.

— Curînd. Săptămîna viitoare.

Havergill termină cu îmbrăcatul şi-şi luă impermeabilul, mişcîndu-se cu încetineală, fără tragere de inimă. Încăperea era mică, dar curată şi plăcută, avînd alături o baie cu apă caldă şi rece, pe care conducerea hotelului o instalase în mod special, contra unei sume foarte mari, cu ajutorul clandestin al unor experţi din Comitetul de Ape.

— O să te sun, ca de obicei.

— De ce trist, Paaul ?

El se întoarse şi o privi. Nu-i spusese că în curînd va pleca din Hong-Kong. Ea se uită la el, din pat, strălucind

toată de tinerețe. Era iubita lui de aproape patru luni, dar nu în exclusivitate, pentru că el nu-i plătea chiria sau alte cheltuieli. Era animatoare la Salonul de Dans al Animatoarelor Fericite, locul lui preferat de petrecere a nopții, în partea Kowloon-ului. Proprietarul salonului Pok Chiorul, era un vechi client al băncii, iar *mama-san*, o femeie deșteaptă, care îi aprecie alegerea. Avusese multe prietene de la acest salon în decursul anilor, majoritatea pentru cîteva ore, unele pentru o lună, foarte puține pentru mai mult timp, și o singură experiență nefericită, în cincisprezece ani — o fată care încercase să-l șantajeze. Imediat se dusese la *mama-san*. Fata plecase chiar în aceeași seară. Nici ea și nici peștele ei triad nu mai fuseseră văzuți vreodată de atunci.

— De ce trist, *heya* ?

Pentru că în curînd o să plec din Hong Kong, ar fi voit el să-i spună. Pentru că vreau numai pentru mine ceea ce nu pot avea, nu trebuie să am, nu îndrăznesc să am — și niciodată pînă acum nu am mai voit asta de la nimeni. Dumnezeule din ceruri, frumoaso. cît de mult te doresc !

— Nu sînt trist, răspunse el. Doar obosit. Probleme la bancă, întristare în suflet...

— Poate fie tot bun, încercă ea să-l liniștească. Suni curînd, *heya* ?

— Da. Da, o să sun.

Aranjamentul lor era simplu un telefon. Dacă nu dădea de ea o suna pe *mama-san* și în acea noapte venea la salonul de dans, singur sau cu niște prieteni, dansa cu ea cîteva dansuri, pentru obraz, și beau împreună cîteva pahare, apoi ea pleca. După o jumătate de oră el își plătea consumația și venea aici — totul achitat dinainte. Nu veneau împreună în acest loc de întîlnire secret și pentru că ea nu voia să fie văzută pe stradă, sau de vecini cu un diavol străin. Ar fi dezastruos pentru reputația unei fete să fie văzută singură cu un barbar. În public. În afara locului de muncă. Orice fată aflată la vîrsta relațiilor sexuale ar fi imediat considerată o tîrfă de cea mai joasă speță, tîrfa unui diavol străin, și ar fi disprețuită, lumea și-ar bate joc de ea pe față, iar prețul i-ar scădea. Havergill știa asta. Nu-l deranja. În Hong Kong era un lucru obișnuit. *Doh jeh,* mulțumesc — spuse el plin de iubire, vrînd să rămînă, sau s-o ia cu el. *Doh jeh,* spuse el doar și plecă.

Rămasă singură, ea dădu drumul acelui căscat care îi venise de mai multe ori în cursul serii, se urcă din nou în pat şi se întinse cu voluptate. Patul era mototolit, dar de o mie de ori mai bun decît pătuţul din camera pe care o închiriase în Tai-ping Shan. Se auzi un ciocănit uşor în uşă.

— Onorată Doamnă ?

— Ah Chun ?

— Da ! uşa se deschise şi bătrîna intră fără zgomot, adusese prosoape curate. Cît rămîi aici ?

Su Crin ezită. Obiceiul cerea clientului care frecventa acest loc de întîlnire să plătească o cameră pentru întreaga noapte. Acelaşi obicei cerea ca în cazul în care camera era eliberată mai devreme, o parte din sumă să fie înapoiată fetei.

— Toată noaptea, răspunse, vrînd să se bucure de confort, neştiind cînd va mai avea această ocazie, poate că acest client îşi va pierde banca şi restul averii pînă săptămîna viitoare, *joss*, îşi zise ea. Pregăteşte-mi, te rog baia.

Mormăind, bătrîna făcu ceea ce i se ceruse, apoi plecă. Su Crin căscă din nou, ascultînd fericită clipocitul apei. Şi ea era obosită. Avusese o zi grea. Iar în seara aceea, clientul ei vorbise mai mult decît de obicei, în vreme ce ea rămăsese lipită de el, fără să-l asculte, încercînd să adoarmă şi înţelegînd doar cîte un cuvînt din cînd în cînd, dar mulţumită că el monologa. Ştia din experienţă că aceasta era o formă de descărcare, mai ales pentru un barbar bătrîn. Ce ciudat, se gîndi ea, atîta muncă şi zgomot şi lacrimi şi bani, ca să nu obţii nimic mai mult decît mai multă suferinţă, mai multe discuţii şi mai multe lacrimi. „Să nu-ţi pese dacă *yang*-ul n-are vlagă, sau dacă ei vorbesc, sau mormăie, sau bolborosesc în limba lor care sună atît de urît, sau dacă plîng în braţele tale, îi spusese *mama-san*. Aşa fac barbarii. Astupă-ţi urechile. Şi astupă-ţi nările să nu simţi mirosul de diavol străin, mirosul de bătrîn, şi ajută-l să se bucure de o clipă de plăcere. E un localnic din Hong Kong, un vechi prieten, care plăteşte bine şi pe loc, aşa că te scapă de datorii şi-ţi cinsteşte obrazul un astfel de client. Fii voioasă, repetă-i mereu că e viril şi oferă-i plăcere pentru banii lui". Su Crin ştia că îi oferise bărbatului multă plăcere pentru plata primită. Da, *joss*-ul meu

este foarte bun şi, oh, mult mai bun decît al bietei mele surori şi al clientului ei. Biata Floare Parfumată şi sărmanul Fiu Nunărul Unu al Nobilei Case Chen. Ce tragedie. Cîtă cruzime ! se cutremură fata. Oh, Vîrcolacii aceia înspăimîntători ! Ce îngrozitor să-i taie urechea, să-l omoare şi să ameninţe întregul Hong Kong ? ! Ce îngrozitor pentru biata mea soră mai mare, strivită de pescarii ăia stricaţi şi împuţiţi din Aberdeen. Oh, ce *joss !*

Chiar în dimineaţa aceea văzuse într-un ziar scrisoarea de dragoste a lui John Chen şi o recunoscuse imediat. Ea şi Floare Parfumată rîseseră patru săptămîni de ea, şi de încă alte două scrisori pe care Floare Parfumată i le lăsase ei, pentru mai multă siguranţă. „Ce bărbat caraghios, aproape fără pic de *yang* şi aproape niciodată ridicat cîtuşi de puţin", îi mărturisise sora ei. „Mă plăteşte doar ca să stau să mă sărute peste tot, cîteodată să dansez dezbrăcată, şi întotdeauna să promit că spun celorlalte cît de puternic este ? ! Eeee, îmi dă bani cum mi-ar da apă ! De unsprezece luni sînt „unica lui dragoste adevărată" ! Dacă o mai ţine aşa încă alte unsprezece luni... poate o să am un apartament cumpărat şi plătit !"

În după-amiaza aceea, moartă de frică, fusese împreună cu tatăl ei la secţia de poliţie din Aberdeen-Est, ca să identifice cadavrul. N-au scos nici un cuvînt despre clientul surorii ei. Înţelept, tatăl ei hotărîse să păstreze taina. „Chen din Nobila Casă ar prefera cu siguranţă ca asta să rămînă secret. E vorba şi de obrazul lui aici — şi de obrazul noului moştenitor, cum îl cheamă ? Tînărul cu nume de diavol străin. Peste cîteva zile o să-i telefonez lui Chen din Nobila Casă şi o să iscodesc cum stau lucrurile. Trebuie să aşteptăm puţin. După ştirile de azi despre ce i-au făcut Vîrcolacii Fiului Numărul Unu, nici un tată n-ar vrea să se mai tîrguiască".

Da, tata e deştept, îşi zise Su Crin. Nu degeaba tovarăşii lui de lucru îl poreclesc Chu Nouă Carate. Slavă zeilor că am celelalte două scrisori. După ce recunoscuseră moarta, completaseră nişte formulare cu numele lor adevărate şi numele de familie Chu pentru a ridica şi banii surorii ei, 4300 dolari Hong Kong, pe numele de Su Glicină şi 3000 dolari pe numele de Tak Floare Parfumată, toţi banii cîştigaţi în afara Salonului de Dans Norocos. Dar sergentul de poliţie fusese neînduplecat. „Regret, dar acum, că-i ştim numele real, trebuie să-l anunţăm, astfel

ca toţi creditorii să-şi revendice datoriile". Nici măcar generoasa ofertă de 25 la sută din sumă în cazul în care le-ar da-o imediat nu reuşise să-i schimbe hotărîrea. Aşa că plecaseră. Sclav ticălos de diavol străin, îl ocărî ea scîrbită. N-o să mai rămînă nimic după ce salonul de dans îşi recuperează datoriile. Nimic ! Aiii iaaa ! Dar nu-i nimic, gîndi ea pe cînd lenevea în baie, grozav de mulţumită. Nu-i nimic, secretul scrisorilor valorează o avere pentru Chen din *Nobila Casă*. Iar Chen din *Nobila Casă* are mai multe bancnote roşii decît are o pisică păr în blana ei.

Casey stătea ghemuită pe fereastra camerei ei, cu toate luminile stinse, în afara unei veioze mici, pentru citit, aşezată deasupra patului. Privea posomorîtă strada aflată cu cinci etaje sub ea. Chiar şi la ora aceasta tîrzie, aproape 1.30 noaptea, încă treceau multe maşini. Cerul era jos şi ceţos, fără lună, făcînd ca uriaşele reclame de neon şi coloanele de semne chinezeşti să pară mai orbitoare. Strălucirile roşii, albastre şi verzi se reflectau în băltoace şi transformau urîţenia într-o lume de basm. Fereastra era deschisă, lăsînd aerul răcoros să pătrundă înăuntru şi ea vedea perechile care ţîşneau printre autobuze, camioane şi taxiuri. Multe dintre ele se îndreptau spre foaierul noului hotel *Royal Netherlands* şi spre o gustare tîrzie la *Cafeneaua Europeană*, unde, cu puţin timp în urmă, băuse şi ea o cafea împreună cu căpitanul Jannelli, pilotul lor.

Toată lumea mănîncă mult aici, îşi spuse ea. Isuse, şi sînt atîţia oameni, atîtea locuri de muncă de asigurat, aşa de puţine slujbe şi cumplit de puţini deasupra celorlalţi, cîte unul în vîrful fiecărei grămezi de oameni neînsemnaţi, întotdeauna un bărbat. Toată lumea se luptă să ajungă acolo, să rămînă acolo... Dar de ce ? Maşina cea nouă, casa cea nouă, hainele cele noi, frigiderul cel nou, fleacurile cele noi şi multe alte nimicuri... Viaţa asta e o lungă notă de plată. Niciodată nu se află suficiente hîrtii verzi pentru a achita notele zilnice, ca să nu mai vorbim de un iaht personal sau de o vilă pe plaja de la Acapulco sau pe Coasta de Azur, şi mijloacele prin care să ajungi acolo — chiar la clasa a treia. Nu pot să sufăr să merg la clasa a treia. Numai cu clasa întîi merită, asta e de mine. Un avion particular e mai bun, mult mai bun. Să nu mă mai gîndesc la Linc...

Îi invitase la masă pe Seymour Steigler, la restaurantul de sus şi discutaseră toate problemele înţelegerii lor, majoritatea probleme legale pe care el le tot aducea pe tapet.

— Trebuie ca totul să fie perfect. Niciodată nu eşti suficient de prevăzător cu străinii, Casey, repeta el întruna. Ei nu joacă după bunele şi vechile reguli ale iancheilor.

Imediat după ce terminară masa ea pretextă că are mult de lucru şi-l părăsi. Îşi încheiase treaba aşa că se ghemui într-un fotoliu şi începu să citească. Frunzărise *Fortune, Business Week, The Wall Street Journal* şi cîteva reviste economice de specialitate. Apoi mai citise o lecţie de cantoneză, lăsînd cartea la urmă. Cartea era romanul lui Peter Marlowe, *Changi*. O găsise într-o ediţie broşată, cu colţurile îndoite, la unul din multele chioşcuri dintr-o alee aflată la nord de hotel, cu o dimineaţă în urmă. Îi făcuse plăcere să se tocmească pentru ea. Primul preţ fusese de 22 de dolari Hong Kong. Casey se tîrguise pînă ajunsese la 7,55 dolari, adică doar 1 dolar şi jumătate SUA. Încîntată de sine şi de descoperirea sa, continuase să se uite la vitrine. În apropiere se afla o librărie modernă, ale cărei vitrine erau pline de albume despre China şi Hong Kong. Înăuntru, pe un raft, erau încă trei exemplare broşate din *Changi*. Noi, costau 5,75 dolari Hong Kong. O blestemase pe bătrîna vînzătoare de la chioşc pentru că o păcălise. Dar bătrîna zgripţuroaică nu te-a păcălit deloc, îşi spusese ea apoi. A fost mai bună negustoreasă. În fond, numai acum un minut jubilai pentru că i-ai redus cîştigul la zero, şi numai Dumnezeu ştie cît au nevoie oamenii ăştia de cîştig.

Casey privi traficul de pe Nathan Road, dedesubt. În dimineaţa aceea mersese pe Nathan Road pînă la Boundary Road, cam o milă şi jumătate. Se afla pe lista ei de obiective turistice. Era un drum ca oricare altul, aglomerat, agitat, plin de firme ţipătoare, numai că tot ceea ce se afla la nord de Boundary Road pînă la frontieră avea să revină în 1997 în proprietatea Chinei. Totul. În 1898 britanicilor li se concesionase pentru 99 de ani terenul care se întindea de la Boundary Road pînă la rîul Sham Chun, unde va fi noua graniţă, împreună cu un număr de insule din apropiere.

— Nu-i așa că a fost o prostie tratatul ăsta ? îl întrebase ea pe Marlowe, întîlnindu-l întîmplător în foaier la ora ceaiului.

— Acum poate că așa pare, răspunsese el gînditor. Dar atunci ? Cine poate ști ? Probabil că pe vremea aceea a fost un lucru înțelept, altfel nu l-ar fi făcut.

— Da, dar pentru numele lui Dumnezeu, Peter, 99 de ani înseamnă atît de puțin ? ! Ce i-a apucat să facă un pact pentru atît de puțin timp ? Cred că mintea le-a fost... le-a fost în altă parte !...

— Da. Așa s-ar părea. Acum. Dar în acele zile, cînd tot ce-avea de făcut primul ministru britanic era să rîgîie și răspîndea fiori de groază în toată lumea, Leul Britanic era încă *Stăpînul !...* Deosebirea față de poziția sa acum se explică prin transferul de putere mondială. Chiar și așa, atunci a existat o rezistență armată din partea localnicilor, în Noile Teritorii. Evident, fără nici un rezultat. Guvernatorul de atunci, sir Henry Blake, s-a ocupat de asta. Nu s-a războit cu ei, doar le-a vorbit. În cele din urmă, sătenii mai vîrstnici au acceptat să întoarcă și celălalt obraz, cu condiția ca legile și obiceiurile lor să rămînă în vigoare, judecata să se facă după legea chinezească, dacă cei implicați o doresc, iar Kowloon-ul să rămînă chinezesc.

— Localnicii de aici mai sînt încă judecați după legea chinezească ?

— Da, legea istorică, nu cea a Chinei populare, așa că trebuie să existe magistrați britanici specialiști în legea lui Confucius. E cu totul altceva. De pildă, legea chinezească presupune că toți martorii mint, că e de datoria lor să mintă și să ascundă adevărul, iar magistratul trebuie să descopere adevărul. Oamenilor civilizați nu le place să jure c-or să spună adevărul, și toate chestiile alea barbare — ne consideră nebuni că facem așa ceva, și nu sînt foarte sigur că greșesc. Au tot felul de obiceiuri aiurite sau înțelepte, depinde cum le privești. Știai că aici e legal, în toată Colonia, să ai mai multe neveste — dacă ești chinez ?

— Ce bine de ei !

— Să știi că a avea mai multe neveste prezintă anumite avantaje.

— Ascultă, Peter, începuse ea furioasă, apoi își dădu seama că el doar o necăjea. Tu n-ai nevoie de mai multe.

O ai pe Fleur. Cum o mai duceţi voi ? Cum merge documentarea ? N-ar vrea Fleur să ia masa cu mine mîine dacă tu eşti ocupat ?

— Îmi pare rău, dar e în spital.

— Oh, Doamne, ce s-a întîmplat ?

El îi povesti ce se întîmplase dimineaţa şi despre doctorul Tooley.

— Vin de la ea acum. Nu e... nu e prea bine.

— Îmi pare rău. Pot să te ajut cu ceva ?

— Nu, mulţumesc. Nu cred.

— Dacă ai nevoie îmi spui, da ?

— Mulţumesc.

— Linc a făcut bine că a sărit în apă cu ea, Peter. Zău !

— Oh, sigur, Casey. Te rog, nici să nu-ţi treacă prin minte... Linc a făcut ceea ce eu... a făcut-o mai bine decît aş fi putut eu. Şi tu. Şi cred că amîndoi aţi salvat-o pe cealaltă fată. Orlanda, Orlanda Ramos.

— Da.

— Ar trebui să vă fie toată viaţa recunoscătoare. Amîndurora. Era îngrozită — am văzut prea mulţi oameni speriaţi ca să nu recunosc frica. Altfel grozavă tipă.

— Da. Cum merge documentarea ?

— Mulţumesc, bine.

— Aş vrea să schimbăm nişte impresii într-o zi. Hei, apropo, ţi-am găsit cartea. Am cumpărat-o, n-am citit-o încă, dar e prima la rînd.

— Oh ! Casey îşi aminti cum el încercase să pară nepăsător. Oh. Sper să-ţi placă. Ei, şi-acum trebuie să plec, e ora ceaiului şi pentru copii.

— Nu uita, Peter, dacă ai vreo problemă, cheamă-mă. Mulţumesc pentru ceai şi salut-o pe Fleur...

Casey se întinse, simţind o durere în spate. Se dădu jos de pe fereastră şi se întoarse în pat. Camera era mică şi nu avea eleganţa celeilalte. El hotărîse să păstreze cel de-al doilea dormitor. „Îl putem folosi ca birou, îi explicase, sau să-l ţinem de rezervă. Nu-ţi face probleme, Casey, e inclusă în preţ, şi apoi nu ştii niciodată cînd ai nevoie de o cameră liberă."

Orlanda ? Nu, ea n-are nevoie de patul ăla ! Casey, își porunci ea, nu fi răutăcioasă, sau proastă. Sau geloasă. N-ai fost niciodată geloasă, *atît* de geloasă pînă acum. Tu ai stabilit regulile. Da, dar mă bucur că m-am mutat. Noaptea aceea a fost grea, grea pentru Linc și grea pentru mine, mai grea pentru el. Orlanda va fi bună pentru el... oh, s-o ia dracu' pe Orlanda !

Își simți gura uscată. Se duse la frigider, luă o sticlă rece de Perrier și gustul lui plăcut o făcu să se simtă mai bine. Oare cum face băutura bulele astea ? se întrebă ea cu gîndurile aiurea, urcîndu-se în pat. Mai devreme încercase să doarmă, dar era prea nervoasă și mintea încă mai continua să-i lucreze. Prea multe lucruri noi — mîncăruri noi, mirosuri, aer, obiceiuri, primejdii, oameni, culturi noi. Dunross. Gornt. Dunross și Gornt. Dunross și Gornt și Linc. Un Linc nou. Și tu ești alta, speriată de un cur apetisant... da, cur dacă vrei să fii vulgară, și asta e încă ceva nou pentru tine. Înainte să vii aici erai sigură pe tine, dinamică, stăpînă pe lumea ta. Acum nu mai ești. Acum totul te depășește, chiar și afurisita de lady Joanna, cu accentul ei atît de plin de ifose aristocratice : „Ai uitat, dragă, azi e prînz la Clubul Celor peste Treizeci de Ani. Ți-am spus de el cînd am luat masa la tai-pan..."

Cățea bătrînă și afurisită. Peste treizeci ! N-am împlinit nici douăzeci și șapte ! Așa e, Casey. Dar ești un pachet de nervi, ca o pisică hăituită, și nu e doar din cauza Orlandei, ci și din a lui Linc și a sutelor de fete disponibile pe care le-ai văzut deja și nici măcar nu le-ai privit, acele femei-capcană din saloanele de dans și baruri și casele unde se perfecționează în arta seducției. Nu ți-a spus-o și Jannelli ?

— Isuse, Casey, zîmbise el larg, e ca și cum aș fi din nou pe vremuri, în zilele de odihnă și distracție din Coreea. Tot 20 de dolari costă și acum și te simți ca-n sînul lui Avraam.

În seara aceea, pe la zece, Jannelli telefonase s-o întrebe dacă nu vrea să meargă cu el și cu restul echipajului la *Royal Netherlands* pentru o gustare tîrzie. Inima îi sărise din piept cînd sunase telefonul, crezînd că este Linc. Și cînd s-a convins că se înșelase, pretinsese că are o mulțime de lucruri de făcut, dar, recunoscătoare, se lăsase înduplecată. Ajungînd acolo, comandase o porție dublă de

omletă cu şuncă, pîine prăjită şi cafea, deşi nu dorea nimic din toate astea.

În semn de protest. Faţă de Asia, Hong Kong, Joanna şi Orlanda, şi, oh, Isuse, regret că m-a interesat Asia şi că i-am propus lui Linc să ne extindem afacerile şi aici. De ce-ai făcut-o ?

Pentru că e singurul mod în care afacerile americane pot să intre în circuitul internaţional — singurul mod pentru *Par-Con.* Exportul. În toată lumea — export. Şi Asia este cea mai mare piaţă neexploatată din lume, plină de forţă de muncă ieftină şi acest secol va aparţine Asiei. Iar Dunross-ii şi Gornt-ii o fac să meargă înainte — dacă intră în afaceri cu noi — pentru că noi sîntem ajutaţi de cea mai mare piaţă din lume, şi avem toţi banii, tehnologia, dezvoltarea şi priceperea ca să reuşim.

Dar de ce te-ai omorît atît cu firea pentru Hong Kong ? Ca să-mi fructific banii şi să umplu timpul pînă la ziua mea — sfîrşitul celui de-al şaptelea an. În ritmul în care mergi, se autopersiflă ea, în curînd n-o să mai ai nici slujbă, nici viitor, nici pe Linc căruia să-i spui da sau nu. Oftă. Mai devreme se dusese în apartamentul lui şi-i lăsase un teanc de telexuri şi scrisori pentru semnat, iar deasupra un bileţel : „Sper că te-ai distrat bine“. Cînd se întorsese, după gustarea tîrzie, se dusese din nou acolo şi luase înapoi tot ce-i lăsase. Din cauza Orlandei eşti atît de pornită. Nu te păcăli singură, îşi spuse ea cu voce tare. Nu-i nimic, şi mîine e o zi. Poţi să o înfrîngi uşor pe Orlanda se înfurie ea, iar acum, după ce stabili ce avea de făcut cu rivala ei, se simţi mai bine. Privirea îi căzu pe cartea lui Peter Marlowe, cu colţurile îndoite. O luă, îşi aşeză mai bine pernele şi începu să citească. Citise destul de mult, cînd, deodată, sună telefonul. Fusese atît de captivată de lectură încît tresări şi o fericire bruscă o invadă.

— Bună, Linc, te-ai distrat bine ?

— Casey, sînt eu, Peter Marlowe, îmi pare foarte rău că te sun aşa tîrziu, dar am întrebat şi băiatul de serviciu pe palier mi-a spus că lumnia e încă aprinsă la tine... Sper că nu te-am trezit ?

— Oh, oh nu, Peter. Casey simţi că i se face rău din pricina dezamăgirii. Ce s-a întîmplat ?

— Iartă-mă că te sun atît de tîrziu, dar a apărut ceva neprevăzut, trebuie să mă duc la spital şi m-am... ai spus să te sun. Sper că...

— Ce s-a întîmplat ? Casey îşi revenise complet acum.

— Nu ştiu. Mi-au spus doar să vin imediat. Te-am sunat pentru copii. O să vină pe aici din cînd în cînd un băiat de serviciu, dar voiam să le las un bileţel cu numărul tău în cazul în care se trezesc, să aibă pe cineva apropiat cu care să vorbească. Cînd ne-am întîlnit ieri în foaier amîndouă au spus că eşti nemaipomenită. Pot să te sune ? Îmi pare rău...

— Sigur. Sau mai bine, vin eu acolo!

— Oh, nu, nici gînd. Numai să...

— Nu mi-e somn şi eşti aproape. Nici o problemă, Peter, vin chiar acum. Aşa că poţi pleca la spital.

Îi luă doar un minut să-şi pună pantalonii, bluza şi un jerseu de caşmir. Chiar înainte să apese pe butonul liftului, Song de Noapte era deja acolo, cu ochii mari şi întrebători. Ea nu-i zise nimic. Ajungînd jos, traversă holul şi ieşi în Nathan Road, trecu străduţa laterală şi intră în holul clădirii anexe. Peter Marlowe o aştepta.

— Dumneaei e domnişoara Tcholok, îi explică el grăbit portarului de noapte. Va sta cu copiii pînă mă întorc eu.

— Bine, domnule, zîmbi eurasiaticul, căscînd şi el ochii mari. Băiatul o să vă conducă, domnişoară.

— Sper că totul e în regulă, Peter...

Se opri. El ieşise pe uşa turnantă, încercînd să găsească un taxi. Apartamentul era mic, la etajul şase, iar uşa de la intrare întredeschisă. Băiatul de serviciu pe etaj, Po de Noapte, ridică din umeri şi se depărtă bombănind, blestemîndu-i pe barbari. Parcă el n-ar fi putut să aibă grijă de doi copii care dorm şi cu care în fiecare seară se joacă de-a v-aţi ascunselea. Casey închise uşa şi aruncă o privire în cel de-al doilea dormitor micuţ. Amîndouă fetiţele dormeau duse în pătuţurile lor suprapuse, Jane, cea mică, în cel de sus, iar Alexandra întinsă de-a curmezişul patului de jos. Casey simţi că-i sînt dragi. Blonde, ciufulite, ca nişte îngeraşi, ţineau strîns la piept doi ursuleţi. Oh, ce mult aş vrea să am copii ! Copiii lui Linc. Oare ? Atîtea scutece, întotdeauna să fii obligată să stai acasă, să înduri nopţile nedormite şi lipsa de libertate ! Nu ştiu. Cred că da. Oh, da. Două fetiţe, ca astea !...

Casey nu ştia dacă să le învelească sau nu. Aerul era încins, aşa că hotărî să le lase cum erau, ca să nu le trezească. În frigider găsi apă într-o sticlă, şi asta o învioră

şi îi linişti bătăile grăbite ale inimii. Apoi se aşeză în fotoliu. După o clipă scoase din geantă cartea lui Peter şi începu din nou să citească.

El se întoarse două ore mai tîrziu. Casey nu-şi dăduse seama cum trecuse timpul.

— Oh, exclamă ea văzîndu-i chipul. A pierdut copilul?

El încuviinţă din cap, posomorît.

— Iartă-mă că am întîrziat. Vrei o ceaşcă de ceai ?

— Sigur, dar, Peter, lasă-mă pe mine să-l...

— Nu. Nu, mulţumesc. Eu ştiu unde sînt toate lucrurile. Îmi pare rău că te-am deranjat atît.

— Nici un deranj. Va fi bine, nu ? Fleur ?

— Ei, ei cred că da. Crampele stomacale au declanşat totul, şi un uşor acces de febră tifoidă. E destul de devreme să se pronunţe, dar nu există nici un pericol real, asta au spus. Avortul, ziceau, e întotdeauna greu, atît fizic, cît şi emoţional.

— Îmi pare atît de rău.

— Nu-ţi face probleme, Casey. Fleur e bine. Japonezii consideră că nimic nu este sigur decît după naştere, după treizeci de zile de la ea, treizeci de zile pentru un băiat şi treizeci şi una pentru o fată, nimic nu e sigur, nu există suflet, nu există personalitate, nu există fiinţa ca atare... pînă atunci nu există nici o fiinţă, se întoarse în bucătăria micuţă şi puse ceăinicul de metal pe foc, încercînd să vorbească netulburat şi convingător. Este mai bine să crezi asta, nu ? Cum ar putea să fie altceva decît... Nu e vorba de o fiinţă pînă atunci, treizeci şi ceva de zile după, şi asta face să nu fie prea rău... Sigur că e îngrozitor pentru mamă, dar nu chiar atît de rău. Îmi pare rău, cred că nu prea are sens ce spun.

— Oh, ba da. Sper că Fleur e bine acum, spuse Casey, vrînd să-l atingă şi să-l mîngîie, neştiind dacă s-o facă sau nu.

Era atît de demn în suferinţa sa, încercînd să se arate calm, şi totuşi ei i se părea doar un băieţel.

— Chinezii şi japonezii sînt într-adevăr foarte înţelepţi, Casey. Superstiţiile lor fac viaţa mai uşoară. Presupun că rata lor de mortalitate infantilă era atît de mare pe vremuri încît un tată înţelept a inventat acest lucru ca să uşureze durerea mamei, oftă Peter. Sau şi mai probabil,

o mamă mai înțeleaptă a inventat-o ca să liniștească un tată distrus. Nu ?

— Probabil, îl aprobă ea, complet dezorientată, privindu-i mîinile care pregăteau ceaiul.

Mai întîi apă clocotită în ceainicul de porțelan, ceainicul clătit bine, apoi apa aruncată. Trei lingurițe de ceai și încă una pentru ceainic, apa clocotită turnată în ceainic.

— Îmi pare rău, nu avem ceai la pliculețe. Nu reușesc să mă obișnuiesc cu ele, deși Fleur spune că sînt la fel de bune și mai igienice. Îmi pare rău, altceva în afară de ceai nu avem. Aduse tava pentru servit ceaiul în camera de zi și o așeză pe masa din sufragerie. Lapte și zahăr ? întrebă el.

— Sigur, răspunse ea, deși nu băuse niciodată ceaiul așa.

Avea un gust ciudat. Dar era tare și înviorător. Băură în tăcere. El zîmbi ușor.

— Cristoase, oare ce ne-am fi făcut fără o ceașcă de ceai, ei ?

— E grozav.

Privirea lui căzu pe cartea deschisă.

— Oh !

— Îmi place ce-am citit pînă acum, Peter. Cît de adevărat e ?

Absent, își mai turnă o ceașcă de ceai.

— La fel de adevărat ca orice povestire relatată cu cincisprezece ani după ce s-au întîmplat faptele. Din cîte îmi aduc aminte, întîmplările sînt exacte. Oamenii din carte nu au trăit în realitate, deși oameni ca ei au existat și au spus acele cuvinte și au făcut acele lucruri.

— E incredibil. Incredibil că oamenii, tinerii au putut să supraviețuiască după așa ceva. Cîți ani aveai atunci ?

— Changi a început cînd împlinisem optsprezece ani și s-a încheiat cînd aveam douăzeci și unu — douăzeci și unu și ceva.

— Cine ești tu în carte ?

— Poate că nu exist deloc acolo.

Casey hotărî să o lase așa. Deocamdată. Pînă ce va termina cartea.

— Ar fi mai bine să plec acum. Trebuie să fii frînt.

— Nu, nu sînt. De fapt nu sînt obosit. Am de terminat niște note. O să mă culc după ce copiii pleacă la școală. Dar

tu, tu trebuie să fii obosită. Nu știu cum să-ți mulțumesc, Casey. Îți rămîn dator.

Ea zîmbi și dădu din cap că nu. După o pauză spuse :

— Peter, tu care știi atît de multe despre Hong Kong, cu cine ai pleca la drum, cu Dunross sau Gornt ?

— Pentru afaceri, cu Gornt. Pentru viitor, cu Dunross, dacă reușește să-și rezolve problemele. Deși, din cîte am auzit, se pare că nu.

— De ce Dunross pentru viitor ?

— Pentru obraz. Gornt nu are stilul de a fi *tai-panul*, cel puțin, nu are originea necesară.

— E chiar atît de important ?

— Aici, întotdeauna. Dacă *Par-Con* dorește o sută de ani de prosperitate — Dunross. Dacă vreți doar să dați lovitura, o afacere scurtă și rapidă, mergeți cu Gornt.

Ea își termină gînditoare ceaiul.

— Ce știi despre Orlanda ?

— O mulțime, răspunse el imediat. Dar să cunoști bîrfele sau scandalurile despre o persoană care trăiește, nu e același lucru cu a cunoaște bîrfele și scandalurile de demult, nu ?

Ea îl privi scrutător.

— Chiar dacă mi-ai face o favoare ?

— Asta-i altceva, și ochii lui se îngustară ușor. Îmi ceri o favoare ?

Ea își puse ceașca pe masă.

— Nu, Peter, nu acum. Poate mai tîrziu, dar acum nu, îl văzu încruntîndu-se și mai mult. Ce-i ? întrebă ea.

— Mă întrebam de ce Orlanda constituie pentru tine o amenințare. De ce în seara asta ? Evident, asta are legătură cu Linc. Asta duce inevitabil la concluzia că ea e acum cu el, ceea ce explică de ce ai părut atît de speriată cînd am sunat.

— Așa ți s-a părut ?

— Da. Oh, sigur, am observat cum o privea Linc la Aberdeen și cum îl priveai tu, cum te privea ea, sorbi din ceai, și fața i se înăspri. Grozavă petrecere. O mulțime de începuturi la petrecerea asta, tensiuni mari, dramă. Fascinant, dacă poți să nu te implici. Dar tu nu poți, așa-i ?

— Întotdeauna privești și asculți ?

— Încerc să mă formez ca observator. Încerc să-mi folosesc urechile și ochii și celelalte simțuri, total, așa cum trebuie ele folosite. Și tu ești la fel. Nu-ți scapă prea multe.

— Poate că da, poate că nu...

— Orlanda are școala Hong Kongului și școala lui Gornt. Dacă ai plănuit o luptă cu ea pentru Linc, trebuie să fii pregătită pentru un război pe viață și pe moarte, dacă e hotărîtă să pună mîna pe el, ceea ce nu știu încă.

— E posibil ca Gornt s-o folosească ?

După o pauză, el spuse

— Îmi închipui că Orlanda e propria ei stăpînă. Nu sînt majoritatea femeilor așa ?

— Majoritatea femeilor își conduc viața în funcție de un bărbat, fie că vor sau nu.

— Din ceea ce știu despre tine, poți înfrunta orice rivală.

— Ce *știi* tu despre mine ?

— O mulțime, îi zîmbi el iarăși calm și prietenos. Printre altele, că ești deșteaptă, curajoasă și ai multă cinste a obrazului.

— M-am săturat de cinstea obrazului, Peter. Pe viitor..., zîmbetul ei deveni la fel de cald ca și al lui. Pe viitor am să iau drept etalon numai cinstea fundului, sau a dosului, cum îi spuneți voi, englezii. Pierzi sau cîștigi numai cinstea fundului, nu a obrazului...

Rîseră amîndoi cu poftă.

— Așa cum o spui tu, sună mai distins.

— Eu nu sînt distinsă.

— Oh, ba da, ești, adăugă el mai blînd. Am văzut cum se uita Linc la tine la petrecerea lui Dunross. Te iubește. Și ar fi un prost să te schimbe cu cealaltă.

— Îți mulțumesc, Peter.

Se ridică, îl sărută și plecă, liniștită acum. Cînd coborî din lift la etajul ei, Song de Noapte era acolo. O luă înaintea ei și-i deschise ușa camerei cu un gest larg. Văzu privirea ei îndreptîndu-se spre ușa de la capătul coridorului.

— Stăpîn nu acasă, o informă pe un ton solemn. Nu încă întoarce.

Casey oftă.

— Ai pierdut cinstea fundului, amice.

— Ăă ? !

Ea închise uşa, mulţumită de sine. În pat începu să citească din nou. Termină cartea cînd se miji de ziuă. Apoi se culcă.

20

Ora 9.25.

Dunross luă repede curba în Jaguarul său, urcînd uşor drumul şerpuit, apoi întoarse pe o străduţă laterală şi opri la cîţiva centimetri de porţile mari, tăiate în ziduri înalte. Imediat, un portar chinez se uită printr-o vizetă. Cînd îl văzu pe tai-pan, deschise larg porţile şi-i făcu semn să intre.

Aleea şerpuia mai departe şi se oprea în faţa unei case spaţioase, în stil chinezesc, bogat împodobită. Dunross coborî din maşină. Un alt servitor îl salută tăcut. Parcul din jur era bine întreţinut şi la poalele unei pante se afla un teren de tenis unde patru chinezi, doi bărbaţi şi două femei, jucau o partidă de dublu mixt. Nu-i dădură nici o atenţie şi Dunross nu recunoscu pe nici unul dintre ei.

— Vă rog să mă urmaţi, tai-pan, îl pofti servitorul.

Dunross îşi înfrînă curiozitatea în vreme ce era condus într-o antecameră. Era prima dată cînd el sau vreun cunoscut al său era invitat în casa lui Tiptop. Interiorul era curat şi încărcat în acel stil specific chinezesc, ciudat şi neglijent, de *cloisonné*-uri vechi şi valoroase, bibelouri moderne de un gust îndoielnic. Pereţii erau lambrisaţi şi ornamentaţi cu gravuri urîte. Se aşeză. Un alt valet îl servi cu ceai. Dunross simţi că este spionat, dar acesta era deja un lucru obişnuit. Majoritatea caselor vechi aveau deschizături de observaţie în pereţi şi uşi. Chiar şi în Marea Casă se aflau multe.

Cînd se întorsese în Marea Casă în acea dimineaţă, la ora 4, se dusese direct în biroul său şi deschisese seiful.

Nu încăpea nici o îndoială, chiar la o privire superficială, că una din cele două monede rămase se potrivea cu matrița din ceară a lui Wu Patru Degete. Nu încăpea nici o îndoială. Degetele îi tremurară cînd desfăcu Biblia lui Dirk Struan și o curăță. Crestăturile se potriveau perfect.

— Cristoase, murmurase el. Și acum ?

Pusese apoi matrița și moneda înapoi în seif. Privirea îi căzu pe automatul încărcat și pe locul gol unde fuseseră dosarele lui AMG. Neliniștit, încuie seiful și se duse la culcare. Pe perna lui era un bilet : „Tată dragă. Vrei să mă scoli cînd pleci ? Vrem să ne uităm la hipodrom la probele de selecție. Te iubesc, Adryon. P. S. Pot să-l invit pe Martin la curse sîmbătă ? Te rog, te rog, te rog ! P. P. S. Cred că e un tip formidabil. P. P. P. S. Și tu ești un tip formidabil. P. P. P. P. S. Vii tîrziu, nu ? Acum e 3.16 ! ! ! !" Mersese pe vîrfuri pînă la camera ei și deschisese ușa, dar fata dormea adînc. Cînd plecase de dimineață trebuise să bată de două ori pînă o trezise.

— Adryon ! E 6. 30 !

— Oh ! Plouă ? întrebă ea somnoroasă.

— Nu. În curînd va ploua. Să-ți ridic jaluzelele ?

— Nu, tată dragă, mulțumesc... nu contează, lui Martin n-o să... n-o să-i pese.

Își înăbușise un căscat. Ochii i se închiseseră și aproape imediat adormise din nou adînc. Amuzat, o scuturase ușor, dar ea nu se trezise.

— Nu contează, tată. Lui Martin n-o să-i...

Iar acum, aducîndu-și aminte cît de drăgălașă era și ce îi spusese soția sa despre anticoncepționale, se hotărî să îl verifice serios pe Martin Haply. Pentru orice eventualitate.

— Ah, tai-pan, iartă-mă că te-am făcut să aștepți.

Dunross se ridică și strînse mîna întinsă.

— Ați fost amabil să mă primiți, domnule Tip. Îmi pare rău că sînteți răcit.

Tip Tok-toh era trecut de șaizeci de ani, cărunt, cu o față rotundă și plăcută. Purta un halat de casă și avea ochii roșii, nasul înfundat, și vorbea puțin răgușit.

— Clima asta nenorocită e de vină. În weekend-ul trecut am fost cu iahtul cu Shitee T'Chung și probabil că atunci am răcit.

Vorbea engleza cu un uşor accent american, poate canadian. Nici Dunross nici Alastair Struan nu reuşiseră vreodată să scoată ceva de la el despre trecutul lui, şi nici Johnjohn sau ceilalţi bancheri nu auziseră de el în cercurile bancare din perioada Chinei Naţionaliste, dinainte de 1949. Nici măcar Shitee T'Chung sau Phillip Chen, care îl frecventau în mod curent nu reuşiseră să afle nimic de la el. Chinezii îl porecliseră Stridia.

— Vremea a fost proastă, aprobă Dunross pe un ton amabil. Slavă Domnului pentru ploaie.

Tiptop făcu un semn spre bărbatul de lîngă el.

— Dumnealui este un asociat, domnul L'eung.

Era un bărbat şters. Purta o tunică maoistă, bej şi pantaloni la fel. Avea o faţă rigidă, rece şi circumspectă. Dădu din cap. Dunross îi răspunse la fel. „Asociat" putea însemna o mulţime de funcţii, de la şef la translator, de la instructor politic la paznic.

— Vreţi nişte cafea ?

— Da, mulţumesc. Aţi încercat să luaţi vitamina C pentru răceală ?

Cu răbdare, Dunross începu pălăvrăgeala convenţională care întotdeauna preceda adevăratul motiv al unei întîlniri. Cu o seară în urmă, în timp ce îl aştepta pe Brian Kwok în Barul Quance, se gîndise că merita să încerce varianta lui Johnjohn, aşa că îi telefonase lui Phillip Chen şi îl rugase să aranjeze o întîlnire pentru acea zi, devreme. Ar fi fost la fel de uşor să-l sune direct pe Tiptop, dar încălca protocolul chinezesc. Modalitatea civilizată era să acţionezi prin intermediul unui prieten comun. Astfel, dacă cererea îţi era refuzată, nu-ţi pierdeai nici tu cinstea obrazului, nici cealaltă persoană şi nici intermediarul. Îl asculta pe Tiptop doar pe jumătate, conversînd politicos, mirat că vorbesc încă englezeşte, în faţa lui L'eung. Aceasta nu putea însemna decît că şi engleza acestuia era perfectă şi poate că nu înţelegea nici cantoneza, nici chineza vorbită în Shanghai pe care le vorbea Tiptop, iar Dunross le folosea fluent. Discută generalităţi cu Tiptop, aşteptînd ca bancherul să aducă vorba despre ce îl interesa pe el. În cele din urmă acesta ajunse la subiect :

— Scăderea aceasta la bursă a acţiunilor dumneavoastră trebuie să vă îngrijoreze foarte mult, tai-pan.

— Da, da, mă îngrijorează, dar nu e o scădere, ci doar o reaşezare, domnule Tip, doar o reaşezare. Bursa creşte şi scade.

— Şi domnul Gornt ?

— Quillan Gornt e Quillan Gornt şi întotdeauna încearcă să ne muşte. Toate ciorile din cer sînt negre, Dunross îşi păstră un ton egal, întrebîndu-se cîte ştie celălalt.

— Şi încurcăturile de la *Ho-Pak* ? Şi astea-s o reaşezare ?

— Nu, nu, asta e treabă serioasă. Mă tem că *Ho-Pak* are ghinion.

— Da, domnule Dunross, dar ghinionul nu prea are de-a face cu asta. De vină e sistemul capitalist, el şi nepriceperea bancherului Kwang.

Dunross tăcu. Privirea i se îndreptă pentru o clipă spre L'eung care stătea rigid, imobil şi foarte atent. Atenţia îi era concentrată, şi mintea la fel, încercînd să prindă înţelesurile ascunse ale celor spuse.

— Nu particip la afacerile domnului Kwang, domnule Tip. Din păcate, problemele băncii *Ho-Pak* afectează şi celelalte bănci şi asta-i foarte rău pentru Hong Kong şi, cred eu, rău pentru Republica Populară China.

— Nu e rău pentru Republica Populară China. Cum poate fi rău pentru noi ?

— China e China, Regatul Mijlociu. Noi cei din Nobila Casă am considerat întotdeauna China ca fiind şi mama şi tatăl casei noastre. Acum baza noastră din Hong Kong este supusă unui asediu, un asediu care de fapt n-are nici o noimă — doar o lipsă temporară de încredere, şi de bani pentru o săptămînă sau ceva mai mult. Băncile noastre au toate rezervele şi toată bogăţia şi puterea de care au nevoie pentru a acţiona... pentru vechi prieteni, vechi clienţi şi pentru noi înşine.

— Atunci de ce nu emit mai mulţi bani dacă moneda lor este atît de puternică ?

— E o problemă de timp, domnule Tip. Monetăria nu poate să emită suficienţi bani Hong Kong. Dunross răspunse la întrebări cu mare răbdare, ştiind acum că majoritatea explicaţiilor erau pentru L'eung, ceea ce însemna că L'eung era superiorul lui Tiptop, superior în ierarhia de partid, fără să fie bancher. Soluţia noastră provizorie ar fi să aducem imediat cîteva avioane de lire sterline pentru a acoperi retragerile de bani.

Văzu cum ochii ambilor bărbaţi se îngustară uşor.

— Aceasta nu prea ar ajuta dolarul Hong Kong.

— Da, da, bancherii noştri ştiu asta. Dar *Blacs*, *Victoria* şi *Banca Angliei* au hotărît că asta ar fi cea mai bună soluţie de moment. Noi nu avem suficienţi dolari Hong Kong pentru a satisface pe toţi depunătorii.

Tăcerea deveni mai grea. Dunross aşteptă. Johnjohn îi spusese că el credea că *Banca Chinei* nu avea rezerve substanţiale de lire sterline datorită restricţiilor monetare asupra intrării şi ieşirii acestora din Anglia, dar aveau cantităţi mari de dolari Hong Kong pentru care nu existau restricţii de export.

— N-ar fi deloc bine pentru dolarul Hong Kong să-i slăbească puterea, observă Tip Tok-toh, îşi suflă cu zgomot nasul. Nu e bine pentru Hong Kong.

— De acord !

Privirea lui Tip Tok-toh se înăspri şi el se aplecă înainte.

— Este adevărat, tai-pan, că *Banca comercială Orlin* nu vrea să vă reînnoiască fondul de rulment ?

Inima lui Dunross începu să bată mai tare.

— Da.

— Şi e adevărat că minunata dumneavoastră bancă nu va acoperi acest împrumut şi nu va avansa suficient ca să puteţi opri atacul lui *Rothwell-Gornt* asupra acţiunilor Nobilei Case ?

— Da, Dunross era mulţumit să-şi audă vocea calmă.

— Şi e adevărat că mulţi vechi prieteni au refuzat să vă crediteze ?

— Da,

— Şi e adevărat că... că persoana Hiro Toda soseşte în această după-amiază şi cere plata urgentă pentru vasele comandate la şantierul lui japonez ?

— Da.

— Şi e adevărat că Mata şi Compania lor *Great Good Luck* din Macao şi-au triplat comanda obişnuită de lingouri de aur, dar nu vor să vă ajute direct ?

— Da, Dunross deveni şi mai prudent.

— Şi e adevărat că ticăloşii de hegemonişti sovietici au cerut încă o dată, în mod neruşinat, foarte foarte neruşinat, privilegii bancare în Hong Kong ?

— Cred că da. Johnjohn mi-a spus că da. Nu sînt sigur. Presupun că el nu mi-ar spune o minciună.

— Ce v-a spus ?

Dunross repetă totul, cuvînt cu cuvînt, încheind :

— Sigur că ne vom opune cererii, eu, consiliile de conducere ale tuturor băncilor, toţi tai-panii şi guvernatorul. Johnjohn a mai zis că hegemoniştii au avut îndrăzneala să ofere imediat sume substanţiale de dolari Hong Kong pentru a-i ajuta în situaţia actuală.

Tip Tok-toh îşi termină cafeaua.

— Mai vreţi ?

— Da, mulţumesc.

Dunross observă că L'eung fu cel care turnă şi simţi că făcuse un mare pas înainte. Cu o seară în urmă adusese vorba în mod diplomatic despre banca moscovită lui Phillip Chen, ştiind că Phillip avea să transmită mai departe informaţia, ceea ce desigur îi va indica unui tip atît de isteţ ca Tiptop adevăratul motiv al întîlnirii urgente şi îi va da astfel timpul necesar pentru a lua legătura cu cel care lua hotărîrile decisive. Dunross îşi simţea fruntea umedă de sudoare şi se rugă ca nici unul din bărbaţii aflaţi în faţa lui să nu observe asta. Neliniştea sa ar urca preţul — dacă urma să se încheie un tîrg.

— Îngrozitor, îngrozitor, murmură gînditor Tiptop. Îngrozitoare vremuri. Vechii prieteni îşi părăsesc vechii prieteni, duşmanii sînt primiţi în cămin... îngrozitor ! Oh, apropo, tai-pan, unul din vechii noştri prieteni întreabă dacă ai putea face pentru el un transport cu navele. Cred că e vorba de o încărcătură cu oxid de toriu.

Cu mare efort, Dunross îşi păstră o mină netulburată. Oxidul de toriu era o argilă rară, materia primă pentru confecţionarea abajururilor vechilor lămpi cu gaz : el făcea ca abajurul să radieze strălucitoarea sa lumină. Cu un an înainte auzise, din întîmplare, că Hong Kongul tocmai devenise cel de-al doilea mare consumator, după SUA. Imediat, curiozitatea îi crescuse, deoarece compania *Struan* nu era implicată în ceea ce, în mod sigur, era o afacere profitabilă. Aflase foarte repede că accesul la material era relativ uşor şi că afacerea era minunată, tăinuită, şi antrenase o mulţime de mici importatori, toţi ştiind însă destul de puţin despre acest element. Toriul exista în natură în diferiţi izotopi radioactivi. Unii dintre aceştia erau simplu de transformat în uraniu de fisiune 235, iar toriul 232 însuşi era un deosebit de valoros material radioactiv pentru o pilă atomică. Evident, aceştia şi mulţi alţi derivaţi de

toriu erau materiale strategice restrictive, dar el fusese uluit să descopere că oxidul și nitratul, ușor convertibile chimic, erau folosiți în aceeași măsură.

N-a putut în nici un fel să descopere unde mergeau de fapt oxizii de toriu. Dar acum era evident — în China. Multă vreme, el și alții bănuiseră că RPC avea un program atomic urgent de înarmare, dar toată lumea credea că aveau să treacă cel puțin zece ani pînă la realizarea lui. Ideea unei Chine înarmate nuclear îi stîrnea reacții contradictorii. Pe de o parte, orice proliferare nucleară era periculoasă ; pe de altă parte, fiind o putere nucleară, China ar putea deveni imediat un rival formidabil pentru Rusia sovietică, egala acesteia, poate chiar o amenințare și, în mod sigur, de necucerit — mai ales dacă dispunea și ea de mijloace pentru a recurge la represalii.

Dunross îi surprinse pe cei doi bărbați privindu-l. Mica venă de pe fruntea lui L'eung pulsa, deși fața lui rămăsese impasibilă.

— Asta s-ar putea face, domnule Tip. De cît este nevoie și cînd ?

— Cred că imediat, cît de mult se poate obține. După cum știți, RPC vrea modernizare, dar o mare parte din iluminatul nostru este încă cu gaz.

— Desigur.

— De unde ați putea obține oxizii și nitrații ?

— Cel mai repede, probabil din Australia, deși acum nu știu nimic despre calitate. În afara Statelor Unite, adăugă el atent, se găsește numai în Tasmania, Brazilia, India, Africa de Sud, Rhodesia și Urali... sînt mari depozite acolo, nici unul nu zîmbi. Bănuiesc că Rhodesia și Tasmania ar fi cele mai bune. E cineva cu care Phillip sau eu am putea trata ?

— Un domn Vee Cee Ng, de la *Princess Building*.

Dunross își stăpîni cu greu un fluierat cînd un alt element al enigmei i se lămuri. Domnul Vee Cee Ng. Ng Fotograful era un bun prieten al lui Tsu-yan, Tsu-yan vechiul prieten și asociat care fugise în mod misterios în China, peste granița din Macao. Tsu-yan fusese unul din importatorii de toriu. Pînă nu văzuse legătura.

— Îl știu pe domnul Ng. Apropo, ce mai face vechiul meu prieten Tsu-yan ?

L'eung tresări în mod vizibil. Punct ochit, punct lovit, își spuse Dunross furios, șocat că nu-l suspectase nici o

clipă pe Tsu-yan că era comunist sau că avea simpatii comuniste.

— Tsu-yan ? se încruntă Tiptop. Nu l-am văzut de o săptămînă sau mai bine. De ce ?

— Am auzit că a plecat prin Macao să viziteze Pekinul.

— Ciudat ! Asta-i foarte ciudat. Mă întreb de ce-ar face asta... un capitalist înverşunat ? Ei bine, întotdeauna vor exista minuni. Dacă veţi avea amabilitatea să luaţi direct legătura cu domnul Ng, sînt sigur că vă va da toate detaliile.

Dunross aşteptă. Oare să mai pretindă şi alte concesii înainte ca ei să-i ofere ceea ce dorea, dacă urma să-i ofere ceva ? Mintea îi umbla cu repeziciune, căutînd implicaţiile primei lor cereri cum să facă rost re oxizi de toriu, dacă să facă sau nu rost de ei, vrînd să afle cît de departe ajunsese RPC cu programul ei atomic, ştiind că ei n-o să-i spună niciodată asta. L'eung scoase un pachet de ţigări şi i-l întinse.

— Nu, mulţumesc, refuză el.

Amîndoi îşi aprinseră ţigările. Tiptop tuşi şi îşi suflă nasul.

— E ciudat, tai-pan, începu el, foarte ciudat că te dai peste cap să ajuţi *Victoria* şi *Blacs* şi toate băncile voastre capitaliste, în timp ce se zvoneşte că ele nu vor să te ajute la nevoie.

— Poate că vor vedea unde au greşit, zise prudent Dunross. Uneori trebuie să uiţi dezavantajele de moment pentru profitul tuturor. Ar fi rău pentru Regatul Mijlociu ca Hong Kongul să se poticnească, observă dispreţul de pe faţa lui L'eung dar nu-i păsă. Doctrina chineză spune să nu-i uiţi pe vechii prieteni, cei de încredere, şi atîta timp cît sînt tai-pan al *Nobilei Case* şi am putere, domnule Tip, eu şi cei ca mine — domnul Johnjohn pe de o parte, guvernatorul pe de alta — vom fi mereu prietenii Regatului Mijlociu şi nu vom permite niciodată hegemoniştilor să prospere pe stînca noastră golaşă.

— E stînca *noastră* golaşă, domnule Dunross, interveni tăios Tiptop, care este în prezent administrată de englezi, nu-i aşa ?

— Hong Kong este şi a fost întotdeauna un pămînt al Regatului Mijlociu.

— Pentru moment o să las deoparte definiţia dumitale, dar totul, din Kowloon şi pînă în Noile Teritorii la nord

de Boundary Road ne va reveni peste vreo treizeci şi cinci de ani, nu ? Chiar dacă voi acceptaţi Tràtatele Nedrepte impuse strămoşilor noştri, pe care noi nu le acceptăm.

— Strămoşii mei i-au considerat întotdeauna înţelepţi pe vechii lor prieteni şi niciodată bărbaţi care să-şi taie Lujerul ca să facă în ciudă unei Porţi de Jad.

Tiptop rîse. L'eung continuă să îl privească sever şi ostil.

— Ce prevedeţi că se va întîmpla în 1997, domnule Dunross ?

— Eu nu sînt Bătrînul Tung Orbul, şi nici ghicitor, domnule Tip, Dunross ridică din umeri. Să ajungem în 1997. Vechii prieteni vor avea şi atunci nevoie de vechi prieteni. *Heya ?*

După o pauză Tiptop continuă

— Dacă banca dumneavoastră nu va ajuta *Nobila Casă,* şi n-o vor face nici vechii prieteni, şi nici *Orlin,* cum veţi rămîne *Nobila Casă ?*

— Strămoşului meu, Diavolul cu Ochi Verzi, i s-a pus aceeaşi întrebare de către Marele şi Onorabilul Jin-Qua cînd a fost asaltat de duşmanii săi, Tyler Brock şi ticăloşii lui, şi el a rîs doar şi a spus : *„Neng che to lao"* — un bărbat întreg duce multe greutăţi. Cum eu sînt mai întreg decît majoritatea, trebuie să transpir mai mult decît ei.

Tip Tok-toh zîmbi şi el.

— Şi transpiraţi, domnule Dunross ?

— Ei bine, uitaţi cum stau lucrurile, se înveseli Dunross. Eu încerc să evit cea de-a optzeci şi patra greutate. După cum ştiţi, Buddha a spus că toţi oamenii au optzeci şi trei de greutăţi. Dacă reuşim să eliminăm una, în mod automat căpătăm alta. Secretul vieţii este să te adaptezi la cele optzeci şi trei şi să eviţi cu orice preţ să o capeţi pe-a optzeci şi patra.

Bătrînul zîmbi.

— V-aţi gîndit să vindeţi o parte din companie, poate chiar 51 la sută ?

— Nu, domnule Tip, Bătrînul Diavol cu Ochi Verzi ne-a interzis asta, şi cutele din jurul ochilor lui Dunross se adînciră. A vrut ca noi să transpirăm.

— Să sperăm că nu va trebui să transpiraţi prea mult. Da, Tiptop îşi stinse ţigara. În vremuri tulburi ar fi bine pentru *Banca Chinei* să aibă o legătură mai strînsă cu

sistemul dumneavoastră bancar. Atunci aceste crize n-ar mai fi permanente.

Imediat mintea lui Dunross făcu un salt.

— Mă întreb dacă *Banca Chinei* nu s-ar putea gîndi să aibă un om permanent la *Vic* și unul de-al nostru la banca dumneavoastră ? văzu umbra de zîmbet și știu că ghicise. Asta ar asigura controlarea oricărei crize, și v-ar ajuta să nu aveți niciodată nevoie de sprijin internațional.

— Președintele Mao ne sfătuiește să ne auto-ajutăm și asta și facem. Dar sugestia dumneavoastră ar putea merita osteneala. O s-o transmit mai departe cu plăcere.

— Sînt sigur că banca ar fi recunoscătoare dacă ați recomanda pe cineva care să fie legătura lor cu marea *Bancă a Chinei.*

— O să transmit și asta cu plăcere mai departe. Credeți că *Blacs* sau *Victoria* ar avansa valuta necesară pentru importurile domnului Ng ?

— Sînt sigur că ar fi încîntați să fie de folos, *Victoria* cu siguranță. În fond, *Victoria* are legături de un secol și ceva cu China. Nu a contribuit ea la avansarea celei mai mari părți a împrumuturilor dumneavoastră străine, cele pentru căi ferate, și pentru aparatele de zbor ?

— Cu un mare profit, sublinie sec Tiptop, privirea îi fugi spre L'eung care se uita concentrat la Dunross. Profit capitalist, adăugă el încet.

— Așa e, spuse Dunross. Trebuie să ne iertați și pe noi, capitaliștii, domnule Tip. Poate singura noastră scuză e că mulți dintre noi sîntem vechi prieteni ai Regatului Mijlociu.

L'eung îi spuse lui Tiptop cîteva cuvinte într-un dialect pe care Dunross nu-l înțelese. Tiptop îi răspunse afirmativ. Amîndoi se uitară apoi la el.

— Îmi pare rău, dar trebuie să mă scuzați acum, domnule Dunross, trebuie să mă duc să iau niște medicamente. Poate îmi dați un telefon după prînz, să zicem în jur de 14.30.

Dunross se ridică și întinse mîna, fără să fie sigur dacă reușise, dar foarte convins că ar fi mai bine să facă ceva în privința toriului, și foarte repede, neapărat înainte de 14.30.

— Vă mulțumesc că m-ați primit.

— Ce ziceți de cea de-a cincea cursă ?

Bătrînul ridică o privire atentă spre el, în timp ce-l conducea la uşă.

— Noble Star merită un pariu. Oricum.

— Ah ! Dar Butterscotch Lass ?

— La fel.

— Şi Pilot Fish ?

Dunross rîse.

— Armăsarul e bun, dar nu în aceeaşi clasă, doar dacă intervine Dumnezeu, sau diavolul.

Erau acum lîngă uşa de intrare şi un servitor o deschisese larg. Din nou L'eung spuse ceva în dialectul pe care Dunross nu-l recunoscu. Din nou Tiptop răspunse afirmativ şi ieşi afară. Imediat L'eung îi părăsi şi se îndreptă spre terenul de tenis.

— Aş vrea să cunoaşteţi un prieten, un nou prieten, domnule Dunross, îl anunţă Tiptop. Ar putea, eventual, să facă multe afaceri cu dumneavoastră în viitor. Dacă vreţi.

Dunross îi observă privirea rece şi buna dispoziţie îi dispăru. Chinezul care venea cu L'eung era trecut de patruzeci de ani şi avea un trup frumos şi viguros. Părul negru-albăstrui îi era ciufulit din cauza jocului, costumul de tenis modern, elegant şi american. Pe terenul din spatele lui, ceilalţi trei aşteptau şi priveau. Toţi arătau bine şi erau elegant îmbrăcaţi.

— Acesta este doctorul Joseph Yu din California. Domnul Ian Dunross.

— Bună, domnule Dunross, îl salută Joseph Yu cu o familiaritate degajată, tipic americană. Domnul Tip s-a gîndit că ar trebui să ne cunoaştem înainte să plec, mîine, în China cu Betty adică soţia, făcu un gest vag către una din femeile de pe terenul de tenis. Probabil că o să lipsim un timp, aşa că aş vrea să stabilim o întîlnire în Canton peste vreo lună, se uită la Tiptop. Nu sînt probleme cu viza domnului Dunross, bănuiesc ?

— Nu, domnule Yu. Oh, nu. Nici una.

— Grozav. Dacă te sun eu, domnule Dunross, sau domnul Tip, putem aranja o întîlnire pentru cîteva zile mai tîrziu ?

— Sigur, dacă toate documentele sînt în regulă, Dunross îşi păstră zîmbetul, observînd asprimea plină de siguranţă a lui Yu. La ce v-aţi gîndit ?

— Pe noi vă rog să ne scuzaţi, zise Tiptop, vă lăsăm singuri.

Dădu politicos din cap şi se întoarse în casă împreună cu L'eung.

— Sînt din Statele Unite, continuă vesel Yu, născut american, în Sacramento. A treia generaţie în California, deşi o parte din studii le-am făcut la Canton. Doctoratul mi l-am luat la Stanford, inginerie aerospaţială, specialitatea rachete şi combustibili de rachete. La NASA mi-am petrecut cei mai buni ani, cei mai buni după universitate, Yu nu mai zîmbea. Echipamentul pe care-l voi comanda va consta în tot felul de articole de fier sofisticate pentru metalurgie şi industria aerospaţială. Domnul Tip a spus că aţi fi cel mai bun importator pentru noi. Fabricanţii vor fi englezii, apoi francezii şi nemţii. Vă interesează ?

Dunross asculta cu o îngrijorare din ce în ce mai mare, pe care nu se obosi să şi-o ascundă.

— Dacă nu sînt obiecte strategice şi nu au restricţii, şovăi el.

— Majoritatea vor fi strategice şi majoritatea cu restricţii. Vă interesează ?

— De ce-mi spuneţi toate astea, domnule Yu ?

Gura lui Yu schiţă un zîmbet.

— Am de gînd să reorganizez programul spaţial al Chinei, ochii i se îngustară şi mai mult în vreme ce îl privea pe Dunross cu atenţie. Vi se pare surprinzător ?

— Da.

— Şi mie, privirea lui Yu se îndreptă spre soţia sa, apoi se întoarse la Dunross. Domnul Tip e convins că se poate avea încredere în dumneavoastră. El simte că sînteţi un om cinstit şi deoarece îi sînteţi îndatorat, veţi transmite un mesaj pentru mine, vocea lui Yu deveni mai aspră. Vă anunţ că atunci cînd veţi citi despre moartea sau răpirea mea sau alte prostii, să ştiţi că sînt minciuni şi să-mi faceţi serviciul să transmiteţi la CIA şi de la ei mai sus, adevărul. respiră adînc. Plec din propria mea voinţă. Amîndoi plecăm. De trei generaţii noi, chinezii, care sîntem cei mai buni imigranţi din totdeauna, am fost hărţuiţi în toată America de către americani. Bătrînul meu a fost în primul război mondial, iar eu am dat o mînă de ajutor în cel de-al doilea dar ultima picătură afurisită a fost acum două luni. Betty şi cu mine voiam o casă

în Beverly Hills. Cunoaşteţi Beverly Hills din Los Angeles ?

— Da.

— Am fost refuzaţi pentru că eram chinezi. Ticălosul a venit şi ne-a strigat : „Nu vînd unor afurisiţi de chinezi.“ Nu era prima dată, oh, nu, dar ticălosul a spus-o în faţa lui Betty şi asta a fost chiar culmea ! gura lui Yu se strîmbă de furie. Puteţi să vă imaginaţi prostia ticălosului ăla ? Sînt cel mai bun în domeniul meu şi fundul ăla de cal îmi spune : „Nu vînd unor chinezi“, răsuci racheta în mînă. O să le spuneţi ?

— Vreţi să transmit informaţia în secret sau public ? Dacă vreţi, voi reproduce cuvînt cu cuvînt ce mi-aţi spus.

— În secret, la CIA, dar nu înainte de lunea viitoare, la 6 după-amiază. În regulă ? Apoi luna viitoare, după întîlnirea noastră de la Canton, devine publică. În regulă, domnule Dunross ?

— Foarte bine. Puteţi să-mi daţi numele proprietarului casei, data, vreun detaliu ?

Yu scoase o bucată de hîrtie bătută la maşină. Dunross aruncă o privire pe ea.

— Mulţumesc. Pe hîrtie erau trecute două nume, adrese şi numere de telefon din Beverly Hills. Amîndoi v-au refuzat din acelaşi motiv ?

— Da.

— O să mă ocup de asta.

— Consideraţi că-i meschin, nu ?

— Nu, nu cred. Îmi pare doar rău că s-a întîmplat şi că se întîmplă peste tot — cu tot felul de oameni. E foarte trist. Dunross ezită. Se întîmplă şi în China, Japonia, aici, în toată lumea. Chinezi şi japonezi, vietnamezi, oameni foarte diferiţi sînt uneori la fel de intoleranţi şi bigoţi. De cele mai multe ori chiar mult mai mult decît atît. Nu sîntem noi toţi oare numiţi *quai loh ?*

— N-ar trebui să se întîmple în America — americanii faţă de americani. Asta mă supără.

— Credeţi că odată aflat în China o să vi se permită să plecaţi şi să veniţi cînd vreţi ?

— Nu. Dar nu-mi pasă. Mă duc de bunăvoie. Nu sînt tentat de bani sau şantajat să mă duc. Pur şi simplu mă duc.

— Şi NASA ? Mă surprinde că au îngăduit să se întîmple aşa ceva.

— Oh, ni s-a oferit o casă frumoasă, dar nu acolo voiam să locuim. Betty dorea casa aia afurisită și aveam și banii și situația pentru ea, dar n-am putut intra în ea. Nu a fost numai ticălosul ăla, au fost și vecinii, Yu își dădu deoparte din ochi un fir de păr. Nu ne-au vrut, așa că mă duc unde sînt dorit. Ce-ar fi ca și China să aibă o forță nucleară de descurajare ? Ca francezii, ei ? Ce zici de asta ?

— Ideea că cineva deține rachete cu bombe A sau H mă umple de groază.

— Sînt exact armele acestui moment, domnule Dunross, exact armele acestui moment.

— Isuse Cristoase ! exclamă uluit Johnjohn.

Havergill era la fel de șocat.

— Doctorul Joseph Yu e cu adevărat printre cei din vîrf, Ian ?

— Absolut. Am sunat un prieten din Washington. Yu este unul din cei doi, sau trei din lume — rachete și combustibili de rachete. E la fel de adevărat că nimeni nu are habar că va trece granița, și nici că a plecat din Hawai, unde se știe că e în vacanță — mi-a spus că a călătorit pînă aici fără să se ascundă.

— Cristoase, repetă Johnjohn. Dacă o să aibă China experți ca el..., răsuci coupe-papier-ul de pe biroul lui Havergill. Ian, te-ai gîndit să-i spui lui Roger Crosse sau lui Rosemont, ca să împiedice una ca asta ?

— Sigur, dar nu pot s-o fac. În nici un caz.

— Nu te-ai gîndit ce e în joc ?

Havergill arătă mînios către fereastră. Paisprezece etaje mai jos, o gloată nerăbdătoare încerca să intre cu forța în banca apărată doar de un cordon format din cîțiva polițiști.

— Să nu ne înșelăm cu bunăștiință, atacul a început, și o să ajungem la fundul sacului. De-abia avem suficienți bani ca să rezistăm astăzi și să-i plătim pe funcționarii guvernului. Slavă Domnului că mîine e sîmbătă ! Dacă Ian confirmă că există o șansă să căpătăm credite de la *Banca Chinei*, bineînțeles că nu poate risca să facă o astfel de confidență ? ! Ian, ai auzit că *Ho-Pak* și-a închis porțile ?

— Nu. Am alergat în toate părțile ca o muscă beată, de cînd am plecat de la Tiptop.

— Şi *Ching Prosperity* a închis, *Banca Indiei şi Orientului Îndepărtat* se clatină şi ea, *Blacs* o scaldă cum poate şi, ca şi noi, de altfel, se roagă să mai poată supravieţui încă o jumătate de oră pînă la închidere. (Împinse telefonul peste biroul său vechi). Ian, te rog, sună-l acum pe Tiptop, este exact 14.30.

Dunross îşi păstră faţa impasibilă şi vocea neschimbată.

— Mai întîi trebuie să stabilim cîteva lucruri, Paul. În legătură cu importurile de toriu ! (le spusese că luase legătura cu Ng Fotograful care, fericit, îi făcuse imediat o comandă fermă pentru oricît de multă argilă rară putea obţine). O să asiguri valuta ?

— Da, cu condiţia ca acest comerţ să nu aibă restricţii.

— O să am nevoie de aprobarea ta în scris.

— O vei avea înainte de închidere, în seara asta. Acum sună-l te rog.

— Peste zece minute. Chestie de obraz. O să accepţi un om de legătură permanent de la *Banca Chinei ?*

— Da. Sînt sigur că ei n-or să lase niciodată pe unul de-al nostru în clădirea lor, dar nu contează. Havergill se uită din nou la ceas, apoi îl privi pe Johnjohn. Tipul trebuie supravegheat şi probabil o să fim nevoiţi să schimbăm cîteva proceduri de securitate, nu ?

Johnjohn încuviinţă din cap.

— Da, dar asta n-ar trebui să creeze nici o problemă, Paul. Dacă ar fi chiar Tiptop, ar fi perfect. Ian, crezi că e vreo şansă ?

— Nu ştiu. Acum, ce facem cu afacerea lui Yu ?

— Noi nu putem finanţa contrabanda, zise Havergill. Va trebui să te ocupi singur de treaba asta.

— Cine a spus ceva de contrabandă ?

— Aşa-i. Atunci o să-ţi spun că va trebui să studiem cu atenţie la afacerea Yu cînd şi dacă eşti solicitat să-i ajuţi.

— Haide, Paul, ştii bine că face parte din înţelegere — dacă va exista o înţelegere. Altfel de ce-ar fi vrut ei să-l cunosc ?

— Hai să lăsăm asta deoparte deocamdată, Ian, exclamă Johnjohn. Vom face tot posibilul să te sprijinim la nevoie. I-ai explicat acelaşi lucru şi lui Yu — că o să aştepţi şi o să vezi, fără să te angajezi cu adevărat, nu ?

— Dar sînteţi de acord să mă ajutaţi cît puteţi ?

— Da, cu asta şi cu toriul.
— Şi-atunci împrumutul meu ?
— Nu am voie să ţi-l ofer, Ian, zise răspicat Paul Havergill. Am mai discutat deja.
— Atunci convoacă o şedinţă a consiliului de conducere chiar acum.
— O să mă gîndesc la asta. Să vedem cum stau lucrurile, nu ? Paul Havergill apăsă pe un buton şi vorbi în micul microfon. Bursa, te rog.
Peste o clipă se auzi o voce în microfon. Drept fundal — o zarvă infernală.
— Da, domnule Havergill ?
— Charles, care-i ultima situaţie ?
— Întreaga bursă a scăzut sub 28 de puncte...
Cei doi bancheri păliră. Mica venă de pe fruntea lui Dunross pulsa.
— Şi se pare că începe panica. Banca a scăzut cu 7 puncte, *Struan* a coborît cu 11,50...
— Cristoase ! murmură Johnjohn.
— ...*Rothwell-Gornt* a scăzut cu 7, *Hong Kong Power* cu 5, *Asian Land* cu 11... totul coboară. Toate acţiunile bancare se prăbuşesc. *Ho-Pak* a îngheţat la 12 şi cînd se va dezgheţa va ajunge la un dolar. *Far East and India* plăteşte doar maximum 1.000 de client.
Nervozitatea lui Havergill crescu. *Far East* era una din cele mai mari din colonie.
— Nu vreau să fiu pesimist, dar arată ca New York-ul în '29 ! Cred... vocea fu acoperită de un val de strigăte. Scuze, încă o ofertă foarte mare de acţiuni Struan. 200.000 acţiuni...
— Cristoase, de unde dracu' vin toate acţiunile astea ? întrebă Johnjohn.
— De prin tot Hong Kongul replică rece Dunross. Inclusiv de la *Victoria*.
— A trebuit să ne protejăm investitorii, se justifică Havergill, apoi adăugă în microfon : Mulţumesc, Charles. Sună-mă din nou la trei fără un sfert, închise microfonul. Iată răspunsul tău, Ian. Cinstit vorbind, nu pot să recomand consiliului de administraţie să te scăpăm de probleme oferindu-ţi un alt împrumut de 100 de milioane fără garanţie.
— Ai de gînd sau nu să convoci chiar acum o şedinţă a consiliului de conducere ?

— Acțiunile tale scad. Nu ai bunuri pe care să le oferi drept garanție pentru atacul asupra stocului tău, depunerile tale din bancă sînt deja date drept garanție, acțiunile pe care le deții tu își pierd valoarea din minut în minut. Luni sau marți Gornt va cumpăra totul și atunci va avea controlul asupra companiei *Struan*.

Dunross îl privi.

— O să-l lași pe Gornt să ne preia ? Nu te cred. O să cumperi tu înainte s-o facă el. Sau v-ați înțeles deja să împărțiți compania între voi ?

— N-am făcut nici o înțelegere. Nu încă. Dar dacă-ți dai chiar acum demisia de la companie, dai în scris că ești de acord să ne vinzi luni oricît de mult vrem din stocul tău la prețul pieții la închidere, că accepți să numești un nou tai-pan pe care-l va alege consiliul nostru, noi vom anunța că sprijinim din toate puterile compania *Struan*.

— Cînd ai anunța toate astea ?

— Luni la 3.10.

— Cu alte cuvinte nu-mi dai nimic.

— Tu ai spus întotdeauna că lucrul cel mai bun în Hong Kong e că există o piață liberă, unde cei puternici supraviețuiesc, iar cei slabi pier. De ce nu l-ai convins pe sir Luis să-ți retragă stocul de pe piață ?

— El a sugerat. Eu am refuzat.

— De ce ?

— Compania *Struan* e la fel de puternică cum a fost întotdeauna.

— Oare motivul adevărat nu a fost obrazul — și mîndria ta nebunească ? Îmi pare rău, nu pot să fac nimic să opresc inevitabilul.

— Aiurea ! se răsti Dunross și Havergill se înroși. Poți să convoci o adunare. Poți să c...

— Ian, încercă Johnjohn să atenueze ostilitatea deschisă dintre cei doi. Ascultă, Paul, ce-ai zice de un compromis : dacă, prin Ian, căpătăm banii de la *Banca Chinei*, convoci o întîlnire a consiliului de conducere, o întîlnire extraordinară, astăzi. Ai putea să o faci... sînt suficienți directori în oraș, și ar fi o înțelegere cinstită. Ce zici ?

Havergill ezită.

— Mă mai gîndesc.

— Nu e suficient, se aprinse Dunross.

— Mă mai gîndesc. Fii amabil și sună-l pe Tipt...

— Cînd e întîlnirea ? Dacă te hotărăşti...

— Săptămîna viitoare.

— Nu. Azi, cum a propus Johnjohn.

— Am spus că mă gîndesc, se înfurie Havergill. Acum, te rog, sună-l pe Tiptop.

— Dacă promiţi să convoci consiliul nu mai tîrziu de mîine la 10.

Vocea lui Havergill deveni mai aspră.

— N-o să mă las şantajat ca data trecută. Dacă nu vrei să-l suni tu pe Tiptop o să-l sun eu. Acum pot. Dacă vor să ne împrumute banii lor, ni-i vor împrumuta indiferent cine dracu' sună. Ai fost de acord cu afacerea cu toriul, ai fost de acord să te întîlneşti cu Yu luna viitoare, noi am fost de acord să sprijinim afacerea asta indiferent cine deţine controlul asupra *Nobilei Case*. Nu sînt autorizat să-ţi ofer alte împrumuturi. Aşa că n-ai de ales. O să mă gîndesc dacă voi convoca o şedinţă a consiliului de conducere înainte ca bursa să se deschidă luni. Asta-i tot ce-ţi promit.

Tăcerea devenise apăsătoare. Dunross înălţă din umeri. Ridică receptorul şi formă un număr.

— Weyyyy ? vocea femeii era arogantă.

— Cu onorabilul Tip Tok-toh, vă rog, spuse el în cantoneză. Sînt tai-panul.

— Ah, tai-panul. Ah, o clipă vă rog, Dunross aşteptă, o picătură de sudoare se adună în vîrful bărbiei lui Johnjohn. *Weyyyy ?* Tai-pan, e la el doctorul, îi e foarte rău. Te rog sună mai tîrziu !

Telefonul se închise înainte ca Dunross să mai poată adăuga ceva. Formă din nou numărul.

— Aici e tai-panul, vrea...

— Telefonul ăsta e îngrozitor. *Amah*-a ridică vocea. Îi e rău, strigă ea. Sunaţi mai tîrziu.

Dunross reveni peste zece minute. Acum suna ocupat. Încercă întruna, dar fără succes.

Se auzi un ciocănit în uşă şi casierul şef intră grăbit.

— Mă scuzaţi, domnule, dar coada nu se subţiază, şi mai avem doar un sfert de oră. Propun să limităm retragerile acum, să zicem o mi...

— Nu, spuse imediat Havergill.

— Dar, domnule, nu mai avem aproape nimic. Nu vă...

— Nu. *Victoria* trebuie să meargă înainte. Trebuie. Nu. Continuă să onorezi fiecare penny.

Omul şovăi o clipă, apoi ieşi. Havergill îşi şterse fruntea. La fel făcu şi Johnjohn. Dunross formă din nou numărul. Tot ocupat. Chiar înainte de ora trei încercă ultima oară, apoi telefonă la compania de telefoane şi îi rugă să verifice linia.

— E deranjată momentan, domnule, spuse operatorul.

Dunross puse receptorul jos.

— Pun pariu pe ce vreţi că e ridicat din furcă în mod voit. Ceasul arăta 3.01. Hai să vedem ce mai e la bursă.

Havergill îşi şterse palmele. Înainte să poată forma numărul, telefonul sună.

— Casierul şef, domnule. Noi am... sîntem în regulă acum. Ultimul client a primit banii. Am închis uşile. *Blacs* tocmai a făcut acelaşi lucru, domnule.

— Bun. Verifică ce ne-a mai rămas în subsol şi sună-mă.

— Slavă Domnului că e vineri, se închină Johnjohn.

Havergill formă un număr.

— Charles ? Ce mai e nou ?

— Bursa a scăzut cu 37 puncte. Stocul nostru cu 8 puncte.

— Cristoase, bîigui Johnjohn. Banca nu a mai scăzut niciodată atît de mult, nici măcar în timpul mişcărilor din '56.

— *Struan* ?

— 9,50.

Amîndoi bancherii se uitară la Dunross. Faţa lui era impasibilă. Formă din nou numărul lui Tiptop, în vreme ce agentul de bursă continua să înşire preţurile la închidere. Din nou semnalul de ocupat.

— O să telefonez iar de la birou, rosti el. Cînd îl prind vă sun. Dacă nu căpătăm banii de la *Banca Chinei*, ce-aveţi de gînd să faceţi ?

— Nu sînt decît două soluţii. Aşteptăm lirele, iar guvernatorul declară ziua de luni zi de pauză bancară, sau oricît de mult vom avea nevoie. Sau acceptăm oferta Moscovei.

— Tiptop a spus foarte clar că aşa ceva ar avea urmări neplăcute. Asta le va deschide Hong Kongul pentru totdeauna.

— Sînt singurele posibilităţi.

Dunross se ridică.

— Nu există decît una. Apropo, te-a sunat guvernatorul ?

— Da, spuse Havergill. Vrea să deschidem seiful la 6 după-amiază, în prezenţa lui, a ta, a lui Roger Crosse şi a unui tip numit Sinders. Despre ce e vorba ?

— Nu ţi-a spus ?

— Nu. Doar că era ceva în legătură cu Secretul de stat.

— Ne vedem la şase, făcu Dunross şi ieşi din încăpere.

Havergill îşi şterse din nou sudoarea cu o batistă.

— Singurul lucru bun în toată harababura e că ticălosul ăsta plin de el e într-o situaţie şi mai grea, murmură el furios.

Formă numărul lui Tiptop. Şi încă o dată. Telefonul interior sună. Johnjohn îl ridică pentru Havergill.

— Da ?

— Sînt casierul şef, domnule. Mai sînt doar 716.027 dolari Hong Kong în subsol, vocea omului tremura. Sîntem... asta-i tot ce mai avem, domnule.

— Mulţumesc.

Johnjohn puse telefonul jos şi îi spuse lui Havergill. Vicepreşedintele nu răspunse, formă doar din nou numărul lui Tiptop. Suna tot ocupat.

— Ar fi mai bine să iei legătura cu intermediarul sovietic.

Johnjohn se înroşi.

— Dar e imposibil...

— *Fă*-o ! Fă-o imediat !

Havergill, la fel de furios, sună din nou la Tiptop. Tot ocupat.

Dunross se duse în biroul său.

— Domnul Toda e aici cu însoţitorii săi obişnuiţi, tai-pan, Claudia nu-şi ascunse aversiunea şi nici nervozitatea.

— Invită-i înăuntru, te rog.

— Domnul Alastair a sunat de două ori — te roagă să-l anunţi imediat ce te întorci. Şi tatăl tău.

— O să vorbesc mai tîrziu cu ei.

— Bine. Iată telexul din Elveţia pentru *Nelson Trading*, în care se confirmă că au cumpărat o comandă de aur triplă pentru *Compania Great Good Luck* din Macao.

— Bun. Trimite-i imediat o copie lui Lando şi cere fondurile.

— Telexul ăsta e de la banca *Orlin Merchant* prin care ne confirmă că regretă, dar nu pot reînnoi împrumutul şi solicită plata.

— Trimite-le un telex : „Mulţumesc".

— Am vorbit cu doamna Dunross şi au ajuns cu bine acasă.

— Bun. Găseşte numărul de acasă al specialistului lui Kathy ca să-l pot suna în week-end.

Claudia mai notă ceva.

— Domnul Duncan a telefonat de la Sydney să-ţi spună că a petrecut o seară grozavă şi se întoarce cu cursa Qantas de luni. Asta e o listă cu cine te-a mai căutat.

Se uită la lista cea lungă, întrebîndu-se pentru o clipă dacă fiul său mai era virgin, sau nu fusese nici înainte de încîntătoarea Sheila. Gîndul la o încîntătoare Sheila i-o aduse din nou în minte pe minunata Jad de Zăpadă. Ce ciudat că numele ei e Jad de Zăpadă. Îmi aminteşte atît de mult de Jad Elegant care, pe undeva prin Taipe, conduce o Casă a Multor Plăceri. Poate a venit timpul să o găsească pe Jad Elegant şi să-i mulţumească. Îşi aminti din nou sfatul bătrînului Chen-chen pe patul de moarte. „Ascultă, fiul meu, şoptise bătrînul Chen-chen, cu vocea din ce în ce mai stinsă, să nu încerci niciodată să o găseşti. O să îi iei cinstea obrazului şi frumuseţea, şi de la ea şi de la tine. Acum e bătrînă, Poarta ei de Jad e ofilită şi plăcerea ei cea mare e mîncarea gustoasă şi brandy bun. Copiii Lumii Plăcerilor nu îmbătrînesc frumos, şi nici firea lor. Las-o cu *joss*-ul şi cu amintirile ei. Fii bun. Întotdeauna fii bun cu cele care-ţi dau tinereţea şi *yin*-ul lor ca să-ţi întărească *yang*-ul. Eeee, aş vrea să fiu din nou la fel de tînăr ca tine..."

Dunross oftă. Seara lui Jad de Zăpadă fusese desăvîrşită. Şi plină de veselie.

— Fără *desert*, spusese el imediat. Ţin cură.

— *Oh ko*, nu, tai-pan, te ajut eu să slăbeşti, nu conteşte.

— Mulţumesc, dar fără *desert* şi niciodată în Hong Kong.

— Ah ! Patru Degete m-a prevenit că o să spui asta, tai-pan, şi eu să nu mă ruşinez, se luminase la faţă şi îi

turnase un whisky. Trebuie să ţi-o zic : ai paşaport, poţi călători pînă la mine.

Rîseseră amîndoi.

— Ce-a mai spus Patru Degete ?

Vîrful limbii i se ivise printre buze.

— Doar că diavolii străini sînt foarte ciudaţi în unele privinţe. De pildă, spun nu la orice *desert !* Ca şi cum ar conta ! ea îl privi lung. N-am mai fost pînă acum cu un barbar.

— Da. Unii dintre noi sînt chiar foarte civilizaţi.

Dunross zîmbi în sinea sa, amintindu-şi cît de atras fusese de ea, apoi de tachinările lor şi de masa grozavă. Totul se desfăşurase vesel şi plăcut. Da. Dar asta nu-l scuză pe ticălosul ăla bătrîn Patru Degete, cu jumătatea lui de monedă, şi nici furtul jumătăţii de monedă, îşi spuse el furios, şi nici cursa în care crede el că m-a prins. Dar toate astea mai tîrziu. Mai întîi lucrurile importante. Concentrează-te, sînt o mulţime de făcut pînă diseară !

Lista pe care i-o dăduse Claudia era lungă, majoritatea apelurilor urgente, şi avea în faţă două ore de muncă. Tiptop nu era pe listă, nici Lando Mata, Tung Zgîrcitul, Patru Degete sau Paul Choy. Casey şi Bartlett erau, Travkin, Robert Armstrong, Jacques deVille, Gavallan, Phillip Chen, Dianne Chen, Allan Holdbrook — agentul de schimb al companiei —, sir Luis, şi mulţi alţii din toată lumea.

— O să ne ocupăm de ei după Hiro Toda, Claudia.

— Bine.

— După Toda, vreau să-l văd pe Jacques, apoi pe Phillip Chen. Ştii ceva de doamna Riko Gresserhoff ?

— Avionul ei trebuie să sosească la 7 după-amiază. I s-a rezervat o cameră la *V. şi A.* şi va fi întîmpinată de cineva. În cameră o aşteaptă flori.

— Mulţumesc.

Dunross intră în biroul său şi se uită pe fereastră. Pentru moment făcuse tot ce putuse pentru *Nobila Casă* şi pentru Hong Kong. De-acum totul depindea de *joss*. Şi de încă ceva : de nave. Nerăbdarea îi crescu.

— Salutări, tai-pan.

— Bună, Hiro, strînse Dunross cu prietenie mîna întinsă.

Hiro Toda, directorul general al companiei *Toda Shipping Industries* era de-o vîrstă cu Dunross. Părea un

bărbat aspru, cu ochi înțelepți, zîmbitor, îngrijit și mult mai scund decît tai-panul. Vorbea cu un ușor accent american, căpătat după doi ani de studiu postuniversitar la Los Angeles, la sfîrșitul anilor '40.

— Dă-mi voie să ți-i prezint pe asociații mei, domnii Kazunari, Ebe, Kasigi.

Cei trei bărbați mai tineri se înclinară, iar Dunross se înclină și el. Toți erau îmbrăcați în costume închise la culoare, bine croite, cu cămăși albe și cravate în culori pale.

— Luați loc, vă rog.

Degajat, Dunross arătă cu mîna spre scaunele din jurul micii mese de conferințe. Ușa se deschise și interpreta și asistenta lui japoneză, Akiko, intră, aducînd o tavă cu ceai verde. Se prezentă, turnă delicat licoarea aromată și apoi se așeză lîngă tai-pan. Deși acesta cunoștea destul de bine limba japoneză, ca să se descurce într-o întîlnire de afaceri, avea nevoie de ea pentru cinstea obrazului. Începură să discute cînd în japoneză, cînd în engleză, fleacuri politicoase despre lucruri fără importanță, care, conform obiceiului japonez, preceda orice discuție serioasă. Tot un obicei japonez cerea ca la întîlnirile de afaceri să participe mulți directori, și cu cît directorul avea o funcție mai înaltă, cu atît veneau mai mulți oameni cu el.

Dunross așteptă răbdător. Îi plăcea Hiro Toda. Acesta era șeful marii companii navale care fusese întemeiată de străbunicul său, cu aproape o sută de ani în urmă. Strămoșii săi fuseseră *daimy*, lorzi feudali, pînă ce feudalismul și clasa samurailor fuseseră desființate în 1870 și începuse epoca modernă a Japoniei. Autoritatea sa în *Toda Shipping* era aparent atotputernică, dar, așa cum se întîmpla adeseori în Japonia, adevărata putere se afla în mîinile tatălui său, de 73 de ani, care oficial se retrăsese. În cele din urmă, Toda ajunse la subiect.

— Această cădere a bursei probabil să te îngrijoreze mult, tai-pan.

— O lipsă de încredere de moment. Sînt convins că totul se va rezolva de la sine în timpul acestui week-end.

— Ah, da. Și eu sper asta.

— Cît stai, Hiro ?

— Pînă duminică. Da, duminică. Apoi plec la Singapore și Sydney. O să mă întorc săptămîna viitoare să închei afacerea cu tine. Mă bucur să-ți spun că vasele sînt gata înainte de data planificată, Toda puse un teanc de hîrtii pe masă. Am aici un raport detaliat.

— Excelent ! Dunross lansă atacul, binecuvîntînd zeii şi pe AMG şi pe Kirk (cînd se întoarse acasă, seara tîrziu, realizase brusc importanţa cheii pe care AMG şi Kirk i-o dăduseră pentru planul la care se gîndea de aproape un an). Vrei să devansăm plata ?

— Ah ! celălalt abia îşi ascunse surprinderea. Aş putea discuta asta cu colegii mei mai tîrziu, dar mă bucur să aud că astfel totul este sub control, şi ofertele de prelucrare confirmate.

— N-a spus oare Sun Tzu : „Cel care nu dă dovadă de prudenţă şi-şi subapreciază adversarii va fi uşor cucerit de aceştia“ ? Gornt caută într-adevăr să ne prindă ; sigur că hărţuiala asupra băncilor noastre e serioasă, dar ce-a fost mai greu a trecut. Nu crezi că ar trebui să extindem afacerile pe care le facem împreună ?

Toda zîmbi.

— Două vase, tai-pan ? Conform normelor actuale sînt imense. Într-un singur an ? Asta nu e o afacere măruntă.

— Ar putea fi douăzeci şi două de vase, plusă Dunross aparent nonşalant, deşi în sinea sa era încordat ca un arc. Am o propunere pentru tine, de fapt pentru toate complexele industriale navale japoneze. Pentru moment voi doar construiţi nave şi le vindeţi, fie *gai-jin*-ilor — străinilor — sau comercianţilor navali japonezi. Dacă le vindeţi comercianţilor japonezi costurile voastre de exploatare împreună cu preţul mare al echipajelor japoneze — pe care trebuie să le plătiţi conform legilor voastre — deja încep să devină necompetitive, la fel cum se întîmplă cu vasele americane cu echipaje americane. În curînd nu veţi mai putea concura cu grecii, cu alţii, şi chiar cu noi, pentru că preţurile noastre vor fi mult mai mici.

Dunross îi văzu pe toţi concentraţi asupra lui Akiko, care traducea aproape simultan şi se gîndi vesel la alte cuvinte ale lui Sun Tzu : „În orice bătălie, metoda directă poate fi folosită pentru a intra în luptă, dar pentru a avea victoria asigurată va fi nevoie de metoda indirectă.“ Apoi continuă

— În al doilea rînd, Japonia trebuie să importe toate mărfurile de care are nevoie pentru a ajuta economia sa în dezvoltare, nivelul de trai şi industria, şi cu siguranţă 95 la sută din toată energia necesară pentru aceasta. Petrolul este cheia viitorului vostru. Petrolul trebuie să

ajungă la voi pe mare, ca şi toate materiile voastre prime — întotdeauna transportate de cargouri mari. *Întotdeauna* pe mare. Voi construiţi vasele foarte eficient, dar ca proprietari de vase preţurile voastre de exploatare şi sistemul vostru fiscal intern o să vă elimine de pe piaţă. Propunerea mea e simplă : Nu mai încercaţi să rămîneţi proprietarii propriilor voastre flote comerciale nerentabile. Vindeţi-vă navele în străinătate şi apoi doar le închiriaţi pentru nevoile voastre de transport.

— Ce ?

Dunross îi văzu holbîndu-se la el, uluiţi. Aşteptă o clipă, apoi continuă :

— Viaţa unui vas este de, să zicem, cincisprezece ani. Să presupunem că ne vindeţi nouă cargoul, dar în înţelegere intră şi închirierea lui de către voi pe cincisprezece ani. Noi vă oferim căpitanul şi echipajul şi îl exploatăm. Înainte de a ni-l livra, îl navlosiţi lui Mitsubishi sau oricărei alte mari companii de-a voastră pentru transporturi în vrac pe cincisprezece ani — cărbune, minereu de fier, orez, grîu, petrol, orice vreţi. Acest sistem oferă Japoniei o aprovizionare continuă cu materii prime, stabilită după cum vreţi voi şi controlată de japonezi. *Japan Inc.* poate să vă mărească finanţarea, pentru că de fapt voi sînteţi cei care transportaţi propriile voastre materii prime de bază. Industriile voastre îşi pot planifica activitatea. *Japan Inc.* îşi poate permite să-i ajute băneşte pe anumiţi cumpărători ai vaselor voastre pentru că preţul de achiziţionare este uşor de acoperit cu navlosirea pe cincisprezece ani. Şi pentru că vasele sînt navlosite pe termen lung, bancherii noştri, ca de pildă *Blacs* şi *Victoria*, vor fi fericiţi să ofere restul. Toată lumea are de cîştigat. Voi cîştigaţi cel mai mult, pentru că asiguraţi o linie de aprovizionare pe termen lung aflată sub controlul vostru. Şi n-am spus încă nimic despre avantajele voastre fiscale, mai ales pentru *Toda Idustries !*

Dunross se ridică într-o tăcere mormîntală, în timp ce toţi ceilalţi îl priveau fix, şi se duse la biroul său. Reveni cu cîteva rapoarte comerciale.

— Aveţi aici un studiu fiscal întocmit de oamenii noştri în Japonia, cu exemple concrete, inclusiv metode de micşorare a preţului vaselor pentru un profit mai mare. Aceasta e o propunere de schemă pentru cargouri. Aici, diferite modalităţi în care compania *Struan* v-ar putea

ajuta la navlosire, în cazul în care noi am fi unul dintre proprietarii străini de vase. De pildă, *Woolara Mines* din Australia sînt gata, la sugestia noastră, să încheie un contract cu *Toda Industries* prin care vă oferă 95 la sută din producţia lor de cărbune pe timp de o sută de ani.

Toda fu uluit. La fel şi ceilalţi cînd Akiko traduse aceasta. *Woolara Mines* era o mină foarte mare, cu randament bun şi rentabilă.

— Am putea să vă ajutăm în Australia, care este o adevărată comoară pentru Asia — vă furnizează tot cuprul, grîul, alimentele, fructele şi minereul de fier de care aveţi nevoie. Mi s-a spus, neoficial, că tocmai s-au descoperit noi depozite imense de minereu de fier de mare puritate în vestul Australiei, uşor accesibile din Perth. Există acolo petrol, uraniu, toriu şi alte materiale preţioase pe care le doriţi. Lînă. Orez. Cu ajutorul proiectului meu *voi* vă veţi controla propriile voastre transporturi de materiale, proprietarii străini de vase vor avea navele şi o intrare permanentă de lichidităţi care îi vor finanţa şi le vor permite să comande alte nave, să le închirieze apoi Japoniei, să transporte din ce în ce mai multe materii prime şi maşini, televizoare şi articole electrice, şi mai multe mărfuri către America — şi fabrici şi maşini ale industriei grele în restul lumii. În fine, să ne întoarcem la cel mai important material de import pentru voi : petrolul. Iată un proiect pentru o nouă flotă de petroliere, de la jumătate de milion la un milion de tone deadweght fiecare.

Din nou Toda fu uluit şi termină chiar el traducerea cu sufletul la gură. Surprinşi, celorlalţi li se tăie respiraţia cînd auziră de jumătate de milion pînă la un milion de tone.

Dunross rămase liniştit, bucurîndu-se de uluiala lor. Îi văzu uitîndu-se unul la altul, apoi la Toda, aşteptînd reacţia acestuia.

— Eu... eu cred că ar fi bine să-ţi studiem propunerile, tai-pan, spuse Toda, încercînd să-şi păstreze vocea calmă. Evident, ele sînt de mare amploare. Putem reveni mai tîrziu ?

— Da. Veniţi mîine la curse ? Prînzul va fi la 12.45.

— Mulţumim, da, dacă nu te deranjăm prea mult, spuse Toda, brusc nervos. Dar ne va fi imposibil să-ţi dăm pînă atunci un răspuns.

— Evident. Aţi primit invitaţiile şi ecusoanele ?

— Da, mulţumim. Eu, ăăă, sper că vei ieşi din dificultăţile de moment. Propunerea ta pare într-adevăr de mare amploare.

Plecară. Pentru o clipă Dunross îşi permise să se îmbete de triumf. I-am păcălit, îşi spuse el. Cristoase, într-un an am putea deţine cea mai mare flotă din Asia, finanţată în totalitate, fără probleme în ceea ce-i priveşte pe cei ce finanţează pe constructor, proprietar sau furnizor şi avînd ca nucleu petroliere, petroliere uriaşe — dacă scăpăm de taifunul ăsta. Tot ce-mi trebuie e puţin noroc. Trebuie să stăvilesc prăbuşirea pînă marţi, cînd semnăm înţelegerea cu *Par-Con*. *Par-Con* ne plăteşte vasele, dar ce mă fac cu *Orlin* şi ce mă fac cu Gornt ?

— Domnul Jacques trebuie să sosească, tai-pan, se auzi în interfon, domnul Phillip este în biroul lui şi poate să vină cînd vrei. Roger Crosse a sunat, întîlnirea e la 7 în loc de 6 după-amiază. A spus că avionul domnului Sinders a întîrziat. L-a informat pe guvernator şi pe toţi ceilalţi implicaţi.

— Mulţumesc, Claudia, aruncă o privire asupra listei cu telefoanele primite, formă numărul de la *V şi A* şi-l ceru pe Bartlett, era plecat. Cu domnişoara Tcholok, vă rog.

— Alo ?

— Bună ! Ian Dunross te sună ca răspuns la telefonul tău şi al lui Linc Bartlett. Cum merg treburile ?

Urmă o scurtă pauză.

— Într-un mod interesant. Tai-pan, pot să trec pe-acolo ?

— Sigur. Ce-ai zice de un cocktail la 6 şi un sfert la *Mandarin ?* Aşa aş avea cam o jumătate de oră pînă la următoarea mea întîlnire.

Un fior de nelinişte îl străbătu cînd se gîndi la Crosse, Sinders şi la sfatul lui AMG de a nu lăsa pe nimeni să vadă rapoartele lui.

— Nu se poate să vin eu la tine ? Aş putea pleca acum şi ajung acolo în cel mult trei sferturi de oră. Vreau să discut ceva deosebit cu tine. N-o să te reţin mult.

— S-a făcut. S-ar putea să te las să aştepţi puţin, dar vino încoace.

Închise telefonul, încruntat. Ce s-o fi întîmplat ? Uşa se deschise. Jacques deVille intră. Arăta frămîntat şi obosit.

— Ai vrut să mă vezi, tai-pan ?

— Da, stai jos, Jacques. Înţelesesem că urma să pleci cu avionul aseară.

— Am discutat cu Susanne şi ea s-a gîndit că ar fi mai bine pentru Avril dacă aş aştepta cîteva zile...

Dunross îl asculta aproape fascinat, încă surprins că Jacques putea fi un spion comunist. Dar acum se gîndise la toate posibilităţile. Era foarte posibil ca lui Jacques, fiind tînăr, idealist şi în maquis în timpul îngrozitoarei şi atît de urîtei ocupaţii naziste a Franţei, să i se orienteze naţionalismul idealist şi sentimentele anti-naziste pe linie comunistă. Cristoase, nu era oare Rusia aliatul nostru atunci ? Nu era oare comunismul la modă peste tot în acele zile, chiar şi în America ? Nu păreau atunci Marx şi Lenin atît de înţelepţi ? *Atunci*. Înainte să ştim adevărul despre Stalin, despre gulaguri, KGB şi structura poliţiei şi crimele în masă şi cuceririle în masă şi lipsa de orice fel de libertate. Dar cum e posibil ca toate prostiile astea comuniste să mai aibă valoare pentru cineva ca Jacques ? Cum poate unul ca el să-şi păstreze astfel de convingeri şi să le ţină ascunse atît de mult timp — dacă el este într-adevăr spionul *Sevrin*, aşa cum spune AMG ?

— Ce părere ai de Grey ? întrebă Dunross.

— Un *crétin* total, tai-pan. E mult prea de stînga pentru mine. Chiar şi Broadhurst e puţin prea de stînga pentru gustul meu. Dacă... dacă tot am rămas, pot să mă ocup din nou de Bartlett şi Casey ?

— Nu, deocamdată o să tratez eu cu ei, dar tu ocupă-te de contract.

— E gata întocmit. Am fost deja la juriştii noştri cu el. Totuşi există o mică problemă. Dawson s-a întîlnit cu juristul lui Bartlett, domnul Steigler, azi-dimineaţă. Domnul Steigler vrea să discutăm din nou modul în care se face plata şi să amîne semnarea contractului pînă la sfîrşitul săptămînii viitoare.

Un val de furie îl cuprindea pe Dunross. Încercă să nu i se citească nimic pe faţă. Probabil de-asta vrea Casey să ne întîlnim, îşi zise.

— O să mă ocup eu de asta, spuse el lăsînd deoparte această problemă pentru cea care era mai urgentă.

Jacques deVille nu trebuie să bănuiască nimic pînă ce se va dovedi vinovat. Se uită la el, şi simţi că ţine la acest

bărbat îndesat, cu trăsături neregulate, și-și aminti de vremurile bune pe care le petrecuseră în Avisyard și în Franța. El, Penelope, Jacques și Susanne, și copiii lor în timpul vacanțelor de Crăciun sau de vară, mîncare bună și vin bun și veselie și planuri mari pentru viitor. Jacques, cu siguranță cel mai înțelept, cel mai discret, și, pînă la acuzația lui AMG, succesorul cel mai probabil. Dar acum nu, nu pînă ce nu aflu eu clar cine ești cu-adevărat. Regret, prietene, dar trebuie să fii verificat.

— Fac niște schimbări organizatorice, spuse el. Linbar a plecat azi la Sydney, cum știi. Am de gînd să-l las acolo o lună să încerce să aranjeze fuziunea cu *Woolara*. N-am mari speranțe. Vreau ca tu să preiei Australia, văzu ochii lui Jacques mărindu-se pentru o clipă, dar nu putu să-și dea seama dacă de îngrijorare sau fericire. Am declanșat planul nostru Toda și vr...

— Cum a luat-o ?

— A înghițit momeala.

— *Merde,* dar e grozav !

Dunross îl văzu pe Jacques luminîndu-se la față și nu sesiză nici o umbră de viclenie. Francezul fusese unul din principalii autori ai proiectului ; el rezolvase toate complicațiile finanțării.

— Ce păcat că bietul John nu mai trăiește să afle și el, spuse deVille.

— Da. (John Chen lucrase îndeaproape cu Jacques). L-ai văzut pe Phillip ?

— Am luat masa cu el aseară. Bietul de el, a îmbătrînit cu douăzeci de ani.

— Ca și tine.

— Viața, *mon ami !* Dar da, da, sînt trist pentru biata Avril și bietul Borge. Scuză-mă, te rog, te-am întrerupt.

— Aș vrea să te ocupi tu de Australia — începînd de azi — și să răspunzi de aplicarea tuturor planurilor noastre legate de Australia și Noua Zeelandă. Păstrează asta numai pentru tine pînă la sfîrșitul lunii.

O să-i spun doar lui Andrew, dar pune ordine-n lucruri și fii gata să pleci atunci cînd va fi momentul.

— Foarte bine, Jacques ezită.

— Ce-i ? Lui Susanne nu i-a plăcut niciodată Hong Kongul — n-o să ai nici o problemă în ceea ce o privește, nu ?

— O, nu, tai-pan. De la accident... îţi spun sincer că aveam de gînd să te întreb dacă nu pot pleca pentru un timp. Susanne nu a fost prea fericită aici şi... Dar voiam să te întreb dacă m-aş putea ocupa de Canada, pentru vreun an.

Dunross fu uimit.

— Poftim ?

— Da. M-am gîndit că aş putea fi de folos acolo. Relaţiile mele cu canadienii francezi sînt bune, chiar foarte bune. Am putea muta sediul canadian al companiei din Toronto în Montreal sau Ottawa. Aş putea fi de mare ajutor de acolo. Dacă afacerea voastră cu japonezii iese, o să avem nevoie de celuloză de lemn, cherestea, cupru, grîu, cărbune, şi zeci de alte materii prime canadiene, zîmbi uşor. Ştim amîndoi cît de nerăbdător este vărul David să se întoarcă aici şi m-am gîndit că dacă eu mă mut acolo el se poate întoarce. De fapt, el ar fi mai potrivit pentru Australia, *non* ? Vorbeşte cantoneza, puţină japoneză şi citeşte şi scrie în chinezeşte, ceea ce eu nu ştiu. Dar cum spui tu, tai-pan. Dacă tu vrei, o să mă ocup de Australia. Adevărul e că mi-ar place o schimbare.

Dunross îşi adună gîndurile. Hotărîse să-l îndepărteze pe Jacques din Hong Kong în timp ce el căuta să afle adevărul. Ar fi prea uşor să le spună în secret lui Crosse sau Sinders şi să-i roage să-şi folosească sursele ca să cerceteze, să urmărească şi să verifice. Dar Jacques era un membru al Consiliului intern. In această calitate cunoştea tot felul de informaţii secrete care astfel ar fi în pericol. Nu, îşi spuse Dunross, e mai bine ca noi să ne ocupăm de ai noştri. Va dura poate mai mult, dar o să mă conving. Într-un fel sau altul, o să aflu totul despre Jacques deVille. Şi Canada ? În mod logic Jacques ar fi mai bun acolo. Ar fi mai bine şi pentru companie — ar fi trebuit să mă gîndesc chiar eu la asta — nu a existat niciodată vreun motiv să-i pun la îndoială loialitatea în afaceri, sau priceperea. Bietul David ţipă într-adevăr de doi ani să se întoarcă. Schimbarea ar fi uşoară. Jacques are dreptate. David e mai bine pregătit să se ocupe de Australasia, iar Australia şi Noua Zeelandă sînt mult mai importante pentru noi decît Canada, mult mai importante — sînt vitale, şi tezaurul întregii Asii. Dacă Jacques e nevinovat ne poate ajuta în Canada. Dacă e vinovat, ne poate face mai puţin rău acolo.

— O să mă gîndesc la asta, răspunse el, deja hotărît să accepte. Nu spune nimănui nimic şi o să decidem noi duminică.

Jacques se ridică şi întinse mîna.

— Mulţumesc, *mon ami.*

Dunross îi strînse mîna. Dar în sinea sa se întrebă dacă era mîna prietenului său — sau a Iudei. Rămas din nou singur, se apucă de treabă. Telefonul suna întruna şi el rezolvă o mulţime de probleme. Telefonul lui Tiptop suna tot ocupat — şi rugă să fie chemat Phillip, avînd tot timpul senzaţia că se prăbuşeşte într-un abis. Apoi ochii săi îi întîlniră pe ai lui Dirk Struan care-l privea din tabloul de pe perete, zîmbitor, foarte sigur pe el, arogant, stăpînul cliperelor — cea mai frumoasă navă construită vreodată de om. Ca întotdeauna, se linişti. Se ridică şi rămase în picioare în faţa Tai-Panului.

— Cristoase, nu ştiu ce m-aş face fără tine, spuse el cu voce tare, amintindu-şi că Dirk Struan fusese copleşit de greutăţi mult mai mari şi le învinsese. Pentru ca furtuna, furia naturii, să-l omoare în floarea vieţii, doar la patruzeci şi trei de ani, tocmai pe el, stăpînul incontestabil al Hong Kongului şi al Asiei. Oare întotdeauna „cei pe care-i iubesc zeii mor tineri“ ? se întrebă el. Dirk avea exact vîrsta mea cînd Vînturile Drăceşti ale Marelui Taifun au distrus casa noastră cea nouă, cu trei caturi, din Happy Valley şi l-au îngropat sub dărîmături. La vîrsta asta eşti tînăr sau bătrîn ? Eu nu mă simt bătrîn. Numai aşa putea oare Dirk să moară ? O moarte violentă ? În furtună ? Omorît de natură ? Sau să însemne asta că cei pe care zeii îi iubesc mor cu sufletul tînăr ? Nu contează, îi mărturisi el mentorului şi prietenului său. Îmi pare rău că nu te-am cunoscut. Îţi spun sincer, Tai-Pan, sper din toată inima că există viaţă după moarte, astfel ca odată şi-odată să pot să-ţi mulţumesc personal.

Din nou încrezător, se întoarse la biroul său. În primul sertar era matriţa lui Wu Patru Degete. Degetele sale o atinseră, mîngîind-o. Cum să ies din asta ? se întrebă el furios. Se auzi un ciocănit în uşă. Phillip Chen intră. În ultimele zile îmbătrînise mult.

— Dumnezeule, tai-pan, ce ne facem ? 9,50, spuse el repede, cu o voce stridentă. Îmi vine să-mi smulg părul ! *Dew neh loh moh* din cauza boom-ului, ţi-aduci aminte că am cumpărat cu 28.90, cu toţi banii lichizi disponibili,

şi încă mulţi alţii în plus, şi Dianne a cumpărat cu 28,80 şi a vîndut cu 16,80 şi acum urlă să-i dau eu diferenţa. *Oh ko* ce ne facem ?

— Ne rugăm — şi facem ce putem, spuse Dunross. Ai dat de Tiptop ?

— Aăă... nu, nu, tai-pan. Am încercat din minut în minut, dar telefonul e tot deranjat. Compania de telefoane zice că receptorul a fost ridicat din furcă. L-am rugat pe vărul meu de la compania aceea să verifice personal. La ambele linii din casă, a fost ridicat receptorul.

— Tu ce crezi că ar trebui să fac atunci ?

— Ce să cred ? Nu ştiu, poate ar trebui să trimitem un mesager, dar n-am vrut s-o fac pînă nu discut cu tine... despre prăbuşirea acţiunilor noastre şi hărţuiala asupra băncii... şi despre bietul John şi reporterii care ne asaltează... Toate acţiunile mele au scăzut, toate ?!

Bătrînul răbufni într-un val de obscene blesteme cantoneze şi înjurături adresate lui Gornt, strămoşilor acestuia şi tuturor generaţiilor care-i vor urma.

— Dacă *Vic* dă faliment, ce ne facem, tai-pan ?...

— *Vic* n-o să dea faliment. Guvernatorul va declara cu siguranţă ziua de luni drept pauză bancară, dacă Tiptop nu ne ajută (Dunross îi relatase deja compradorului său discuţiile purtate cu Tiptop, Yu, Johnjohn şi Havergill). Haide, Phillip, gîndeşte-te ! adăugă el cu prefăcută mînie, ridicînd vocea pentru a-l înviora pe bătrîn. Nu pot să trimit pur şi simplu un blestemat de mesager acolo şi să-i spună : „Ai ridicat în mod voit afurisitul ăla de receptor din furcă“ ?

Phillip Chen se aşeză, iar furia nestăpînită ce-l cuprinsese avu darul de a-l mai trezi puţin din amorţeală.

— Îmi pare rău, da, îmi pare rău, dar totul... şi John, bietul John.

— Cînd sînt funeraliile ?

— Mîine, la zece, cele creştineşti, iar luni cele chinezeşti. Mă... mă întrebam dacă o să rosteşti mîine cîteva cuvinte la ceremonie.

— Sigur, sigur că da. Dar acum, ce ne facem cu Tiptop ?

Phillip Chen îşi adună cu greu gîndurile. În cele din urmă sugeră :

— Invită-l la curse. În loja ta. N-a fost niciodată şi asta o să însemne o mare cinste pentru obrazul său. Aşa

trebuie să facem. Ai putea pretexta... Nu, iartă-mă, sînt de-a dreptul buimac. E mai bine, mult mai bine, tai-pan, să-i scriu eu. Voi scrie un bilet invitîndu-l în numele tău. O să-i spun că ai vrut să-l inviţi personal, dar, din păcate telefonul lui este deranjat, şi atunci, dacă vrea să vină sau superiorii săi i-o interzic, obrazul lui e salvat şi al tău la fel. Aş putea adăuga : „Apropo, *Nobila Casă* a trimis deja prin telex comenzi ferme pentru toriu la Sydney..." Phillip Chen se mai lumină puţin la faţă. Asta o să fie o afacere bună pentru noi, tai-pan, la preţul propus... Am verificat preţurile şi noi putem să le oferim tot ce au nevoie foarte uşor şi să primim comenzi competitive din Tasmania, Africa de Sud şi Rhodesia. Ah ! Ce-ar fi să-l trimitem pe tînărul George Trussler din Singapore la Johannesburg şi Salisbury într-o misiune de tatonare pentru toriu... Phillip Chen ezită. ...şi, ăăă, alte elemente şi materiale aerospaţiale importante. Am făcut o verificare rapidă, tai-pan. Am fost uluit să descopăr că, în afară de Rusia, aproape 90 la sută din cantităţile existente în lumea liberă de vanadiu, crom, platină, mangan, titan — toate vitale şi esenţiale în industria de rachete şi aerospaţiale — vin din sudul Rhodesiei şi din Africa de Sud. Nemaipomenit ! 90 la sută în afara Rusiei. Niciodată n-am realizat cît de importantă este acea regiune pentru lumea liberă, cu aurul, diamantele, uraniul, toriul şi Dumnezeu ştie ce alte materii prime esenţiale. Poate că ar fi bine ca Trussler să studieze şi posibilitatea de a deschide o agenţie acolo. E un tînăr isteţ şi merită promovat (acum că mintea îi era ocupată, bătrînul respira mai uşor). Da. Această afacere şi, ăăă, cea a domnului Yu, ar putea să fie grozave pentru noi, tai-pan. Sînt convins că se poate trata în mod delicat (ridică ochii spre Dunross). O să-i spun lui Tiptop şi despre Trussler, că am trimis un director, cineva din familie, pentru a pregăti terenul.

— Excelent. Fă-o imediat. Dunross apăsă pe butonul interfonului. Claudia, fă-mi legătura cu George Trussler, te rog, se uită din nou la Phillip. De ce să-şi fi blocat telefonul Tiptop ?

— Să se tîrguiască, să ne ţină în şah, să obţină mai multe concesii.

— Să-i mai telefonăm ?

— Nu. După ce îi vom trimite biletul prin mesager, o să ne caute el. Ştie că nu sîntem proşti.

— Cînd ne va suna ?

— Cînd i se va permite, tai-pan. Nu înainte. La un moment dat, înainte de luni la ora 10 dimineața, cînd băncile trebuie să se deschidă. Îți propun, să le spui ticăloșilor ălora de Havergill și Johnjohn să nu-l sune — n-ar face decît să tulbure apele și-așa tulburi. Dacă vrei să prinzi un rechin nu folosești un mormoloc.

— Bine. Fii liniștit, Phillip, făcu el compătimitor, o să ieșim noi din încurcătura asta.

— Nu știu, tai-pan. Sper, Phillip Chen își frecă obosit ochii roșii. Dianne... afurisitele alea de acțiuni ! Nu văd cum o să ieșim din impas...

Claudia interveni pe interfon.

— Domnul Trussler pe linia a doua.

— Mulțumesc, Claudia, apăsă pe buton. Bună, George, cum e la Singapore ?

— Bună ziua, domnule. Frumos, domnule, cald și umed, răspunse vocea veselă și entuziastă. Ce surpriză plăcută, cu ce vă pot ajuta ?

— Vreau să te sui în primul avion de Johannesburg. Pleci imediat. Anunță-mă prin telex cu ce cursă pleci și la ce hotel o să stai și sună-mă imediat ce ajungi la Johannesburg. Ai înțeles ?

Urmă o ușoară ezitare, iar veselia celuilalt scăzu puțin.

— Johannesburg, în Africa de Sud, tai-pan ?

— Da. Cu prima cursă.

— Am plecat. Altceva ?

— Nimic.

— S-a făcut, tai-pan. Am plecat. Salut !

Dunross închise telefonul. Puterea e un instrument minunat, își zise el cu satisfacție, dar să fii tai-pan e și mai bine.

Phillip se ridică.

— O să mă ocup imediat de scrisoare.

— O clipă, Phillip. Mai am o problemă în care am nevoie de sfatul tău, deschise biroul și scoase matrița (în afară de el și de ceilalți tai-pani care mai trăiau încă, Phillip Chen era singurul în lume care știa secretul celor patru monede). Uite. Asta a fost dat...

Dunross se opri, paralizat, total nepregătit pentru efectul pe care matrița îl avu asupra compradorului său. Phillip Chen se holba la ea, cu ochii aproape ieșiți din orbite,

cu buzele întinse pe dinţi. Ca într-un vis, cu mişcări foarte încete, Phillip Chen întinse mîna şi luă matriţa, cu degete tremurătoare, şi se uită la ea de aproape, mişcînd din buze fără sunet. Apoi în mintea lui Dunross parcă explodă ceva şi el înţelese că jumătatea de monedă trebuie să fi aparţinut lui Phillip Chen, că fusese furată de la *el*. *Sigur*, vru Dunross să strige. Sir Gordon Chen primise probabil una din cele patru monede de la Jin-qua ! Dar de ce ? Care era legătura între familia Chen şi un mandarin Co-hong care să-l determine pe Jin-qua să-i dea fiului eurasiatic al lui Dirk Struan un dar atît de valoros ?

Din nou, ca şi cum ar fi fost filmat cu încetinitorul, îl văzu pe bătrîn ridicînd capul şi privindu-l pe furiş. Din nou buzele se mişcară. Nici un sunet. Apoi, un gîfîit sugrumat :

— Bar... Bartlett ţi-a dat... ţi-a dat asta deja ?

— Bartlett ? repetă Dunross neînţelegînd. Pentru numele lui Dumnezeu, ce-are Bartlett cu...

Se opri cînd altă explozie păru să-l zguduie şi alte elemente ale enigmei se limpeziră. Secrete pe care le ştia Bartlett ! Lucruri care puteau fi spuse numai de unul din cei şase oameni, toţi deasupra oricărei bănuieli, Phillip Chen fiind ultimul la care s-ar fi gîndit ! Phillip Chen e trădătorul ! Phillip Chen a lucrat mînă în mînă cu Bartlett şi Casey... Phillip Chen e cel care ne-a vîndut şi ne-a dezvăluit secretele şi a dat mai departe moneda. O furie oarbă îl cuprinse. Îi trebui toată stăpînirea de sine ca să nu se dezvăluie. Se ridică şi se duse cu paşi mari la fereastră şi rămase privind afară. Nu-şi dădu seama cît rămase acolo. Dar cînd se întoarse, mintea îi era limpede şi marea eroare pe care o făcuse îi era clară acum.

— Ei bine ? spuse el cu voce tăioasă.

— Tai-pan... tai-pan... începu bătrînul frîngîndu-şi mîinile.

— Spune-mi adevărul, compradore. *Acum !* cuvîntul îl sperie pe Phillip.

— A... a fost John, se bîlbîi el, şi lacrimi i se scurseră pe faţă. Nu eu, îţi jur...

— Ştiu asta ! Mai repede, pentru numele lui Dumnezeu !

Phillip Chen mărturisi totul, cum luase cheia fiului său, îi deschisese seiful şi descoperise corespondenţa între el şi Bartlett şi cea de-a doua cheie şi cum, la masă, în

seara cînd a avut loc petrecerea tai-panului, a avut brusc o presimţire despre seiful său, oh, atît de secret, îngropat în grădină şi cum, după ce a săpat şi l-a scos, a descoperit dezastrul. Îi spuse tai-panului chiar şi despre cearta lui cu Dianne şi cum s-au gîndit că moneda ar putea fi totuşi la John Chen şi cum, cînd Vîrcolacul a telefonat, ea i-a sugerat să-l sune pe vărul lui, Wu Patru Degete, să-i pună pe luptătorii lui de stradă să-l urmărească pe el, apoi să-i urmărească pe ei...

Dunross era uluit, dar Phillip Chen nu observă, continuînd să plîngă şi să povestească incoerent cum minţise poliţiştii şi plătise recompensa tinerilor Vîrcolaci pe care n-ar putea să-i mai recunoască acum şi cum luptătorii de stradă ai lui Patru Degete care trebuiau să-l păzească nu i-au prins pe Vîrcolaci şi nici nu l-au găsit pe John şi nici nu i-au recuperat banii.

— Asta-i adevărul, tai-pan, tot adevărul, scînci el, altceva nu mai e... nimic altceva. Şi azi-dimineaţă, trupul bietului meu fiu la Sha Tin, cu semnul ăla împuţit pe piept...

Neputincios, Dunross încerca să-şi adune gîndurile. Nu ştiuse că Patru Degete era vărul lui Phillip, şi nici nu putea să-şi dea seama cum pusese mîna bătrînul marinar pe monedă — doar dacă nu era şeful Vîrcolacilor sau în înţelegere cu John Chen care plănuise o presupusă răpire ca să mai stoarcă nişte bani de la tatăl său pe care îl ura şi apoi Patru Degete şi John Chen se certaseră sau... sau ce ?

— Cum de ne ştia John secretele, cum de ştia toate acele secrete pe care i le-a transmis lui Bartlett... care e structura casei ? Ei ?

— Nu ştiu, minţi bătrînul.

— Tu trebuie să-i fi spus lui John. Numai tu, Alastair, tatăl meu, sir Ross, Gavallan, deVille şi cu mine ştim. Şi din toţi ăştia, numai primii patru cunosc structura '

— Nu i-am spus eu — jur că nu i-am spus.

Furia oarbă a lui Dunross începu iar să crească, dar din nou şi-o stăpîni.

Judecă bine ! îşi impuse el. Phillip e mai mult chinez decît european. Tratează cu el cum ai trata cu un chinez! Unde-i veriga de legătură ? Elementul care mai lipseşte pentru rezolvarea enigmei ? În timp ce încerca să înţeleagă,

ochii lui îl sfredeleau pe bătrîn. Rămase aşteptînd, ştiind că şi tăcerea era o armă, pentru apărare sau atac. Care-i răspunsul ? Phillip nu i-ar spune niciodată lui John un astfel de secret, deci...

— Isuse Cristoase, izbucni el la un gînd brusc. Tu ţii un jurnal. Un jurnal personal ! Aşa a aflat John ! Din seiful tău ! *Ei* ?

Înlemnit în faţa furiei îngrozitoare a tai-panului, Phillip mărturisi :

— Da... da..., a trebuit să promit....

Se opri, încercînd să-şi recapete controlul.

— A trebuit ? De ce ? Haide, spune, fir-ar să fie !

— Pentru că... pentru că tatăl meu, înainte să... să treacă *Nobila Casă* în mîinile mele şi să-mi dea moneda... m-a pus să jur că o să ţin... să notez toate afacerile secrete ale... ale *Nobilei Case* pentru ca să protejez Casa Chen. Doar pentru asta, tai-pan, niciodată ca să le folosesc împotriva ta sau a casei, doar pentru protecţie...

Dunross se uita la el, urîndu-l, urîndu-l pe John Chen pentru că vînduse compania *Struan*, urîndu-l pe mentorul său Chen-chen pentru prima oară în viaţă, scîrbit de furie pentru atîtea trădări. Apoi îşi aminti unul din sfaturile lui Chen-chen cu ani în urmă, cînd Dunross plîngea aproape de furie din cauza felului în care tatăl său şi Alastair îl tratau „Nu te înfuria, tinere Ian, plăteşte-ţi poliţele. I-am spus lui Culum acelaşi lucru, şi Cotoroanţei cînd erau la fel de tineri ca şi tine — Culum nu a vrut să asculte, dar Cotoroanţa da. Aşa-i civilizat. Nu te înfuria, plăteşte-ţi poliţele !"

— Deci Bartlett are structura noastră, şi bilanţurile. Ce mai are ?

Phillip Chen se înfioră doar şi întoarse o privire goală.

— Haide, pentru numele lui Dumnezeu, Phillip, gîndeşte-te ! Noi toţi avem secrete, o mulţime de secrete ! Şi tu, Cotoroanţa, Chen-chen, Shitee T'Chung, Dianne, pentru numele lui Dumnezeu, ce alte lucruri ai scris pe care John să le poată transmite mai departe ? I se făcu brusc rău cînd îşi aminti de teoria lui despre legătura dintre Banastasio, Bartlett, *Par-Con*, Mafia şi armele. Cristoase, dacă secretele noastre ajung în mîinile cui nu trebuie ? *Ei* ?

— Nu ştiu, nu ştiu... Ce, ce a cerut Bartlett ? Pentru monedă ? şi apoi izbucni : E a mea, îmi aparţine !

Dunross văzu tremurul necontrolat al mîinilor lui Phillip şi cum faţa îi devine brusc cenuşie. Pe bufet erau carafe cu brandy şi whisky şi el aduse nişte brandy şi îi dădu lui Phillip. Recunoscător, bătrînul bău, înecîndu-se puţin.

— Mulţumim... mulţumesc.

— Du-te acasă şi adu tot şi ap...

Dunross se opri şi apăsă pe un buton al interfonului. Andrew ?

— Da, tai-pan ? spuse Gavallan.

— Te rog, poţi să vii o clipă ? Vreau să te duci cu Phillip acasă, nu se simte prea bine şi are de adus nişte hîrtii.

— Vin imediat.

Dunross îl privi ţintă în ochi pe Phillip Chen.

— Tai-pan, ce a cerut Bar...

— Să nu te apropii de ei pentru nimic în lume ! Şi dă-i lui Andrew tot, scrisorile lui Johnjohn, scrisorile lui Bartlett, tot, se răsti el cu voce tăioasă.

— Tai-pan...

— Totul.

Îl durea capul de atîta furie. Ar fi vrut să adauge : „O să hotărăsc eu după aceea în privinţa ta şi a Casei Chen, în weekend". Dar nu rosti nici un cuvînt. „Nu te înfuria, plăteşte-ţi poliţele", continua să-i răsune în urechi.

Casey intră în încăpere. El o întîmpină la jumătatea drumului. Avea o umbrelă şi purta din nou rochia verde pal, care îi scotea în evidenţă atît de bine părul şi ochii. Dunross îi observă tristeţea din privire şi cearcănele. Însă aşa părea şi mai atrăgătoare.

— Iartă-mă că te-am făcut să aştepţi.

Îi zîmbi prietenos, deşi în clipa aceea nu prea mai era în stare să simtă nimic altceva, decît furia provocată de dezvăluirile cutremurătoare făcute de Phillip Chen. Casey îi întinse mîna ei răcoroasă, plăcută.

— Îţi mulţumesc că m-ai primit, surîse ea. Ştiu că eşti ocupat, aşa că o să trec imediat la subiect.

— Mai întîi un ceai. Sau poate vrei să bei altceva ?

— Fără alcool, mulţumesc. Nu vreau să te deranjez...

— Nici un deranj, oricum vreau şi eu să beau un ceai. 4.40 este ora ceaiului.

Ca prin minune, uşa se deschise şi un băiat în livrea aduse o tavă de argint, ceai pentru două persoane, apoi

felioare de pîine prăjită unsă cu unt şi plăcinţele calde într-un vas special de argint. Băiatul turnă în ceşti ceaiul şi plecă. Licoarea era tare şi închisă la culoare.

— Este Darjeeling, unul din ceaiurile casei noastre. Facem comerţ cu el din 1830, spuse el, mulţumind ca întotdeauna genialului englez necunoscut care impusese ceaiul de după-amiază, care într-un fel, părea că linişteşte întotdeauna, estompează grijile zilei şi te face să vezi lumea în adevărata ei lumină. Sper că-ţi place.

— E grozav, poate o idee prea tare pentru mine. Am mai băut nişte ceai pe la 2 azi-dimineaţă, şi chiar că m-a trezit.

— Oh ? Încă te mai supără diferenţa de fus orar ?

Ea clătină din cap şi-i spuse despre Peter Marlowe.

— Oh ! Ce *joss* rău ! apăsă pe butonul interfonului. Claudia, sună la clinica Nathan şi vezi cum se simte doamna Marlowe. Şi trimite-i nişte flori. Mulţumesc.

Casey se încruntă.

— De unde ştii că e la Nathan ?

— Doctorul Tooley întotdeauna foloseşte clinica asta în Kowloon.

O privea cu atenţie, uimit că părea atît de prietenoasă cînd era clar că *Par-Con* încerca să nu respecte înţelegerea lor. Dacă n-a dormit aproape toată noaptea, se explică cearcănele din ochi, îşi spuse el. Ei bine, cu cearcăne sau fără, ai grijă, domnişoară, noi am făcut o înţelegere.

— Mai vrei o ceaşcă ? întrebă el amabil.

— Nu, mulţumesc, mi-ajunge.

— Îţi recomand plăcinţelele. Aşa le mîncăm, cu multă smîntînă groasă de Devonshire deasupra, o linguriţă de dulceaţă de căpşuni făcută în casă peste smîntînă şi... minune ! Poftim !

O luă fără prea multă tragere de inimă. Plăcinta era mică, cît s-o înghiţi dintr-o dată. Dispăru imediat.

— Fantastică, spuse ea uluită, ştergîndu-şi puţină smîntînă de la gură. Dar toate caloriile astea ! Nu, zău, nu mai vreau, mulţumesc. De cînd am venit aici nu fac decît să mănînc.

— Nu se vede.

— O să se vadă.

O văzu zîmbind. Stătea într-unul din fotoliile adînci, de piele, cu spătar înalt, cu măsuţa de ceai între ei. Îşi încrucişă iar picioarele şi el îşi spuse din nou că Gavallan

avusese dreptate în ceea ce o privea — punctul ei vulnerabil era nerăbdarea.

— Pot să încep acum ? întrebă ea.

— Eşti sigură că nu mai vrei ceai ? întrebă el, într-adins ca să o facă să-şi piardă calmul.

— Nu, mulţumesc.

— Atunci am terminat cu ceaiul. Care-i problema ?

Casey răsuflă adînc.

— Se pare că *Struan* e pe cale de a da faliment.

— Te rog, nu-ţi face probleme cu asta. *Struan* o duce foarte bine.

— E posibil, tai-pan, dar nouă nu ni se pare aşa. Sau celor din afară. Am verificat. Aproape toată lumea pare să creadă că Gornt şi sau *Victoria* vor face ca atacul să-şi atingă scopul. E vorba de o neîncredere aproape generală. Acum, înţelegerea noastră este...

— Avem o înţelegere pînă marţi. Aşa ne-am înţeles, sublinie el cu o voce mai tăioasă. Să înţeleg că vreţi să o anulaţi sau să o schimbaţi ?

— Nu. Dar în situaţia în care eşti, ar fi o nebunie şi o afacere proastă să mergem mai departe. Aşa că avem două alternative : fie că mergem cu *Rothwell-Gornt*, fie întreprindem o acţiune de salvare disperată.

— Da ?

— Da. Am un plan, un plan parţial pentru ca să poţi ieşi din asta şi să cîştigăm cu toţii o avere. Okey ? Eşti cel mai bun pentru noi — în perspectivă.

— Mulţumesc, spuse el, fără să o creadă; cu atenţia încordată, conştient că orice concesie pe care i-o oferea ea avea să fie la un preţ inabordabil.

— Fii atent. Banca noastră este *First Central* din New York — banca cea mai mult urîtă aici. Ei vor să pătrundă din nou în Hong Kong, sînt foarte supăraţi că au fost ostracizaţi, dar n-o să capete niciodată o nouă aprobare de funcţionare aici, nu ?

Interesul lui Dunross crescu brusc la această nouă idee.

— Şi ?

— Aşa că recent au cumpărat o mică bancă străină cu sucursale în Tokyo, Singapore, Bangkok şi Hong Kong. banca *Royal Belgium and Far East*. E o bancă mică şi neînsemnată, şi i-a costat cu totul 3 milioane. *First Central* ne-a cerut să ne depunem fondurile la *Royal Belgium* dacă încheiem afacerea. Aseară am avut o întîlnire cu Dave

Murtagh care conduce *Royal Belgium*, şi mi s-a plîns şi s-a văitat cît de prost merg afacerile, cum sînt împiedicaţi de lumea financiară de aici să aibă vreo activitate, şi deşi au în spate imensele sume în dolari ale lui *First Central*, nimeni nu vrea să deschidă conturi şi să depună dolarii Hong Kong de care au ei nevoie pentru a face împrumuturi. Ai auzit de bancă ?

— Da, spuse el, neştiind unde vrea să ajungă, dar habar n-avea că în spatele lor se află *First Central*. Nu cred că se ştie asta. Cînd a fost cumpărată ?

— Acum cîteva luni. Acum, ce-ar fi ca *Royal Belgium* să-ţi avanseze luni 120 la sută din preţul de achiziţie al celor două vase Toda ?

Dunross rămase cu gura căscată, luat prin surprindere.

— Garantată cu ce ?

— Cu vasele.

— Imposibil ! Nici o bancă n-ar face asta.

— 100 la sută este pentru Toda, cei 20 la sută pentru a acoperi toate cheltuielile de transport, asigurări şi primele luni de exploatare.

— Fără ca eu să am bani lichizi deloc, fără navlositor ?

— Poţi să le navloseşti în şaizeci de zile ca să faci rost de banii lichizi care să susţină o planificare rezonabilă a rambursării ?

— Uşor. Isuse Cristoase, dacă pot să-i plătesc lui Toda pe loc, pot să dau drumul operaţiunii de cumpărare şi închiriere a primelor două vase, fără să trebuiască să aştept, îşi mai struni speranţele întrebîndu-se care va fi adevăratul preţ al acestui ajutor. E doar o idee sau chiar vor s-o facă ?

— Ar putea s-o facă.

— Şi ce vor în schimb ?

— Vor în schimb ca *Struan* să depună 50 la sută din toată valuta lor pe o perioadă de cinci ani ; promisiunea că veţi menţine la ei depuneri de 5—7 milioane dolari Hong Kong — ceea ce reprezintă între un milion şi un milion jumătate de dolari americani ; că veţi folosi banca drept cea de-a doua bancă a voastră în Hong Kong şi pe *First Central* ca cea mai importantă bancă americană a voastră în afara Hong Kongului pentru o perioadă de cinci ani. Ce zici ?

Îi trebui toată stăpînirea de sine ca să nu strige de bucurie.

— Este o ofertă fermă ?

— Cred că da, tai-pan. Sînt uşor depăşită de problemă — nu m-am mai ocupat niciodată de nave, dar 120 la sută mi s-a părut grozav, iar celelalte condiţii, în regulă. N-am ştiut cît de departe să merg cu negocierea, dar i-am spus că ar fi bine ca totul să fie avantajos, altfel n-o să reuşească niciodată să facă ceva aici.

— Reprezentantul local al băncii n-o să aibă niciodată puterea să susţină o asemenea ofertă.

— Problema asta a ridicat-o şi Murtagh, dar a spus că avem la dispoziţie weekend-ul şi dacă eşti de acord cu proiectul, o să trimită o telegramă.

Dunross era uluit. Lăsă deoparte trei întrebări esenţiale şi spuse :

— Să lăsăm asta deocamdată. Tu ce ai la afacerea asta ?

— Imediat. Mai e şmecherie în oferta lui. Cred c-a înnebunit, dar Murtagh a spus că o să încerce să-i determine pe şefi să ofere un fond circulant de 50 de milioane dolari SUA pentru valoarea acţiunilor neemise pe care le ai în tezaur. Aşa că eşti refăcut din punct de vedere financiar. Dacă...

Dunross îşi simţi sudoarea curgîndu-i pe spate şi frunte, pe deplin conştient ce risc imens exista, oricît de mare era banca. Făcu un efort ca să gîndească la rece. Cu navele plătite şi cu acel fond circulant ar putea să-l doboare pe Gornt şi să-i stăvilească atacul. Şi dacă l-ar înfrînge pe Gornt, Orlin s-ar întoarce cu umilinţă pentru că întotdeauna a fost un bun client — şi nu face oare *First Central* parte din consorţiul *Orlin Merchant Bank ?*

— Şi afacerea noastră ?

— Rămîne valabilă. O faci publică în momentul cel mai potrivit şi pentru tine şi pentru *Par-Con,* aşa cum ne-am înţeles. Dacă, şi e un mare dacă, dacă *First Central* e de acord să rişte, putem da o lovitură împreună, o mare lovitură, cumpărînd acţiuni *Struan* luni dimineaţă cu 9,50 — trebuie să urce înapoi la 28, poate la 30, nu ? Singurul lucru cu care n-o scot la capăt este cum să rezolvăm problema băncilor.

Dunross îşi scoase batista şi-şi şterse fără jenă fruntea. Apoi se ridică şi turnă brandy cu sifon în două pahare. Îi dădu ei un pahar şi se aşeză din nou pe scaunul

său, cu mintea învălmășită, acum goală de orice gînd, acum plină de fericire, pentru ca în secunda următoare să înceapă iar să se agite, pînă la durere, cu speranță și teamă, întrebări, răspunsuri, proiecte și contraproiecte. Doamne Dumnezeule, Isuse Cristoase, încercă el să se calmeze.

Brandy-ul era bun. Arsura lui împrăștia căldură și făcea bine. Observă că ea doar gustă, apoi își pune paharul pe masă și îl privește lung. Cînd creierul i se limpezi și fu pregătit, el se uită la ea.

— Și pentru toate astea ce vrei ?

— Va trebui să stabilești toate detaliile cu *Royal Belgium* — asta e treaba ta. Eu nu cunosc suficient de bine intrările tale de lichidități. Dobînzile vor fi mari, dar merită ca să te pui din nou pe picioare. Va trebui să garantezi cu averea ta personală pentru fiecare cent.

— Cristoase !

— Da. Plus obrazul, auzi cum vocea ei devine mai aspră. Te va costa ceva obraz să tratezi cu „ticăloșii ăia lași". Nu i-a numit așa lady Joanna pe cei de la *First Central* cu rînjetul ăla unsuros al ei și „Dar la ce te poți aștepta, ei sînt..." Bănuiesc că voia să spună americani. Dunross văzu că ochii ei își schimbă culoarea și semnalele lui de alarmă se aprinseră. E o bătrînă ticăloasă, asta e.

— Să știi că nu e, spuse el. Pare puțin caustică și dură, dar de obicei este de treabă. E pornită împotriva americanilor, îmi pare rău că trebuie să ți-o spun, cred că-i paranoică. Vezi tu, soțul ei, sir Richard, a fost omorît la Monte Cassino, în Italia, de bombele americane, căci un avion a confundat trupele britanice cu cele naziste.

— Oh, spuse Casey. Înțeleg.

— Ce vrea *Par-Con* ? Și ce vreți tu și Linc Bartlett

Ea ezită, apoi o lăsă deocamdată pe lady Joanna deoparte și se concentră din nou.

— *Par-Con* vrea o afacere pe termen lung cu *Struan* — ca „vechi prieteni" Dunross îi observă zîmbetul ciudat. Am descoperit ce înseamnă *vechi prieten* în accepțiunea chinezească, și asta vreau pentru *Par-Con.* Statut de vechi prieten din momentul în care *Royal Belgium* îți dă banii.

— Altceva ?

— Asta înseamnă un da ?

— Vreau să ştiu toate condiţiile înainte să fiu de acord cu fiecare.

Ea sorbi din brandy.

— Linc nu vrea nimic. El nu ştie nimic din toată povestea asta.

— Ce-ai spus ? Dunross fu din nou luat prin surprindere.

— Linc nu ştie încă de *Royal Belgium*, repetă ea cu o voce calmă. Am găsit această soluţie împreună cu Dave Murtagh azi. Nu ştiu dacă-ţi fac un serviciu prea mare pentru că... tu personal rişti imens, totul. Dar ai putea salva compania *Struan*. Şi atunci afacerea noastră poate fi încheiată.

— Nu crezi că ar trebui să te consulţi cu neînfricatul tău şef ? spuse Dunross, încercînd să înţeleagă implicaţiile acestui neaşteptat curs.

— Sînt director executiv şi afacerea cu *Struan* e a mea. Nu ne costă nimic, doar influenţă, ca să te scoatem din cursa în care ai căzut şi la aşa ceva e bună influenţa. Vreau ca afacerea noastră să se încheie şi nu vreau ca Gornt să fie învingător.

— De ce ?

— Ţi-am spus. Tu eşti cel mai bun pentru noi în perspectivă.

— Şi tu, Ciranoush ? Tu ce vrei ? Pentru ce îţi foloseşti influenţa ?

Ochii ei îşi schimbară şi mai mult culoarea şi deveniră şi mai deschişi, ca ai unei leoaice.

— Egalitate. Vreau să fiu tratată ca o egală, nu privită de sus şi luată în rîs ca o femeie oarecare care face afaceri sub pulpana unui bărbat. Vreau egalitate cu tai-panul *Nobilei Case*. Şi vreau să mă ajuţi să-mi dobîndesc banii de tăvăleală, partea care nu are nici o legătură cu *Par-Con*.

— Cea de-a doua condiţie e uşoară, dacă eşti pregătită să rişti. Cît priveşte prima, niciodată nu te-am privit de sus...

— Gavallan a făcut-o, ca şi ceilalţi.

— ... şi n-o s-o fac niciodată. Cît despre ceilalţi, dacă nu se poartă cu tine cum vrei tu, atunci părăseşte masa de conferinţă şi părăseşte cîmpul de bătaie. Nu-ţi impune prezenţa. Eu nu pot să te fac egală. Nu eşti şi nu vei fi niciodată. Eşti femeie şi, fie că-ţi place sau nu, aceasta

e o lume a bărbaţilor. Mai ales în Hong Kong. Şi atîta timp cît o să mai trăiesc am de gînd să continui să o consider ca atare şi să tratez o femeie ca femeie, oricine ar fi ea.

— Futâ-te..., îi scăpă ei de furie.

— Da. Cînd ? îi aruncă el provocator.

Izbucniră amîndoi în rîs şi atmosfera se destinse.

— Aşa-mi trebuie, rîse ea din nou. Chiar aşa-mi trebuie. Scuze. Bănuiesc că mi-am pierdut cinstea fundului !

— Ce-ai spus ?

Îi explică versiunea ei pentru cinstea obrazului. El rîse din nou.

— N-ai pierdut. Ai cîştigat.

După o pauză ea spuse :

— Deci orice aş face, nu pot fi niciodată egală ?

— Nu în afaceri, nu în relaţiile cu bărbaţii, nu dacă vrei să faci parte din lumea asta. Cum ţi-am spus, fie că-ţi place sau nu, asta e situaţia. Şi cred că greşeşti dacă vrei s-o schimbi. Cotoroanţa a avut, fără îndoială, mai multă putere decît oricine în Asia. Şi a căpătat-o ca femeie, nu ca o persoană fără sex.

Mîna ei se întinse, ridică paharul şi el îi desluşi rotunjimea sînului sub bluza subţire de mătase.

— Cum dracu' am putea trata o fiinţă aşa de atrăgătoare şi deşteaptă ca tine ca pe o persoană fără sex ? Să fim drepţi !

— Eu nu cer dreptate, tai-pan, doar egalitate.

— Fii mulţumită că eşti femeie.

— Oh, sînt. Să ştii că sînt, vocea îi căpătă o notă de amărăciune. Pur şi simplu nu vreau să fiu considerată o persoană a cărei singură valoare stă în fund, luă o ultimă înghiţitură şi se ridică: Deci rămîne aşa ? Cu *Royal Belgium* ? David Murtagh aşteaptă un telefon. E doar o încercare, dar merită să încerci, nu ? Ai putea să te duci să discuţi cu el, în loc să-l chemi aici — cinstea obrazului, nu ? O să aibă nevoie de tot ajutorul pe care i-l poţi da.

Dunross nu se ridică.

— Stai, te rog, jos puţin, dacă ai timp. Mai sînt cîteva lucruri.

— Sigur. Nu voiam să te mai reţin.

— Mai întîi, care-i problema cu domnul Steigler al tău ?

— Ce vrei să spui ?

Îi spuse ce-i relatase Dawson.

— Ticălosul ! spuse ea, în mod evident iritată. I-am spus să redacteze documentele, şi atît. O să mă ocup eu de el. Avocaţii cred întotdeauna că au dreptul de a negocia, „de a îmbunătăţi afacerea", cum spun ei, încercînd să te umilească, bănuiesc. Am pierdut din cauza lor mai multe afaceri decît îţi poţi închipui. Seymour e mai puţin prost decît alţii. Avocaţii sînt năpasta Americii. La fel gîndeşte şi Linc.

— Şi Linc ? întrebă el, amintindu-şi de cele 2 milioane pe care i le avansase lui Gornt pentru a ataca stocul lor. O să sprijine el sută la sută acţiunile pe care le întreprind ?

— Da, spuse ea după o pauză. Da.

Mintea lui Dunross căută elementul care mai lipsea.

— Deci te ocupi de Steigler şi totul rămîne cum ne-am înţeles ?

— Va trebui să rezolvi contractele pentru nave aşa cum am discutat, dar asta n-ar trebui să fie o problemă.

— Nu. Pot să rezolv.

— O să garantezi personal pentru tot ?

— Da, spuse Dunross nepăsător, Dirk a făcut asta mereu. Acesta e privilegiul tai-panului. Ascultă, Ciranoush, eu...

— Nu vrei să-mi spui Casey, tai-pan ? Ciranoush reprezintă altă perioadă.

— Bine. Casey, fie că iese sau nu proiectul ăsta, eşti un vechi prieten şi trebuie să-ţi mulţumesc pentru curajul tău, curajul tău personal în timpul incendiului.

— Nu sînt curajoasă. Trebuie să fi fost spaima, rîse. Nu uita că hepatita tot ne mai ameninţă.

— Ah, te-ai gîndit şi la asta.

— Da.

Ochii ei îl priveau şi el nu putea să citească în ei.

— O să te ajut să-ţi dobîndeşti banii de tăvăleală, spuse el. De cît ai nevoie ?

— Două milioane, fără impozite.

— Legile voastre fiscale sînt rigide şi dure. Eşti gata să încalci legile ?

Ea ezită.

— Este dreptul fiecărui american îndrăzneţ să încerce să evite impozitele, dar nu să se sustragă de la ele.

— Am înţeles. Deci contul tău are nevoie de patru milioane.

— Venitul contului meu e mic, deşi depunerile mele sînt importante.

— 46.000 de dolari la *San Fernando Savings and Loan* nu e foarte mult, spuse el, amuzat să o vadă albindu-se. Şi nici 8.700 de dolari în contul tău la banca *Los Angeles and California* nu e prea mult.

— Eşti un ticălos.

El zîmbi.

— Pur şi simplu am prieteni sus-puşi. Ca şi tine, şi pe un ton nonşalant îi întinse cursa. Luaţi masa cu mine diseară, tu şi Linc Bartlett ?

— Linc e ocupat, îl anunţă ea.

— Atunci tu ? La opt ? Hai să ne întîlnim în holul *Mandarinului.*

Îi simţi imediat tensiunea care o făcu să se trădeze şi aproape că văzu cum mintea ei spumegă. Deci Linc e ocupat ! îşi spuse el. Şi cu ce ar putea fi Linc ocupat, avînd în vedere acel ton ? Cu Orlanda Ramos ? Asta trebuie să fie, îşi spuse el, încîntat că descoperise adevăratul motiv — adevărata cauză a ajutorului ei. Orlanda ! De la Orlanda la Linc Bartlett şi de la el la Gornt. Casey e speriată de Orlanda. Este speriată că Gornt e în spatele atacului Orlandei asupra lui Bartlett — sau e doar înnebunită de gelozie şi gata să-l nimicească pe Bartlett ?

21

Ora 17.35.

Casey se înghesui în şirurile compacte de oameni care treceau prin crucile de barieră la Golden Ferry. Lumea se îmbulzea şi împingea şi se grăbea pe culoar pentru următorul feribot. Cînd clopoţelul de avertizare se auzi sunînd strident, cei aflaţi în faţă o luară la fugă. Involuntar, grăbi şi ea pasul. Valul de oameni ce se îmbrînceau

o purtă pe feribot. Își găsi un loc pe scaun și rămase uitîndu-se încruntată la port, întrebîndu-se dacă își cîștigase banii ei de tăvăleală.

— Isuse, Casey, izbucnise Murtagh, direcția n-o să accepte asta niciodată !

— Dacă n-o vor face, or să piardă cea mai mare ocazie din viața lor. Și tu la fel. Asta e șansa ta cea mare — profită ! Dacă ajuți compania *Struan* gîndește-te cîtă cinste a obrazului cîștigă toată lumea. Cînd o să vină Dunross să discute cu tine...

— Dacă vine !

— O să vină. O să-l conving eu să vină ! Și cînd vine spune-i că-i ideea ta, nu a mea, și că tu...

— Dar, Casey, nu...

— Nu. Trebuie să fie ideea ta. O să te sprijin sută la sută la New York. Și cînd Dunross vine, spune-i că vrei și statutul de vechi prieten.

— Isuse, Casey, am destule probleme ca să mai trebuiască să explic capetelor pătrate de acasă ce înseamnă vechi prieten și cinstea obrazului.

— Atunci nu le explica chestia asta. Rezolvă afacerea și o să fii cel mai important bancher american din Asia.

Da, își spuse Casey, simțind că i se face rău de atîta speranță, și o să-l scot pe Linc din cursa lui Gornt. Știu că am dreptate cu Gornt.

— Pe dracu, ai, Casey, îi replicase furios Bartlett în dimineața aceea, și pentru prima dată de cînd erau împreună se înfuriase pe ea.

— Dar este clar, Linc, strigase și ea. Nu vreau să mă bag în...

— Pe dracu' nu vrei !

— Tu ai adus vorba de Orlanda, nu eu ! Tu o ridici în slăvi — cît de grozav gătește și cît de grozav dansează și cît de grozav se îmbracă și ce grozav de plăcută e ! Eu nu te-am întrebat decît : Te-ai distrat bine ?

— Sigur, dar ai spus-o cu gelozie, pe un ton de scorpie afurisită și știu că de fapt ai vrut să spui : Sper că te-ai simțit mizerabil !

Linc a avut dreptate, își reproșă Casey, suferind. Dacă vrea să petreacă toată noaptea îl privește. Ar fi trebuit să tac ca în atîtea alte rînduri și să nu fac gălăgie. Dar de data asta nu e ca altădată. E în pericol și nu bagă deloc de seamă !

— Pentru numele lui Dumnezeu, Linc, femeia asta nu vrea decît banii şi puterea ta, atît ! De cît timp o cunoşti ? De cîteva zile. Unde ai întîlnit-o ? La Gornt. Trebuie să fie păpuşa lui Gornt. Tipul ăsta e isteţ nevoie-mare ! Am întrebat, Linc, şi am aflat că apartamentul ei e plătit de el, şi toate cheltuielile ei. Ea...

— Mi-a spus toate astea şi totul despre el şi ea, şi asta a fost în trecut ! Las-o în pace pe Orlanda ! Ai înţeles ? N-o mai vorbi de rău. Ai auzit ?

— *Par-Con* are încă multe de făcut, fie că e cu *Struan* sau cu *Gornt*, şi amîndoi vor folosi orice metodă ca să te submineze sau să te culce la pămînt, vulnerabil la ata...

— Şi *a culca* este cuvîntul cheie ? Haide, Casey, pentru numele lui Dumnezeu ! Niciodată n-ai mai fost geloasă — recunoaşte că eşti bună de legat. Ea e tot ce-şi poate dori un bărbat, pe cînd tu eşti...

Îşi aminti cum se oprise exact cînd era să-l ia gura pe dinainte. Ochii i se umplură de lacrimi. Are dreptate, fir-ar să fie ! Eu nu sînt femeie. Sînt o afurisită de maşină care face afaceri, nu feminină ca ea, nu o femeie cu care te poţi uşor culca şi nu mă interesează gospodăria, sau cel puţin încă nu, şi n-aş putea face niciodată ce a făcut ea. Orlanda e blîndă, docilă, minunată, găteşte grozav, o laudă el, feminină, trup grozav, picioare grozave, bun gust grozav, pricepută şi bună la pat, Isuse, cît trebuie să fie de pricepută la pat. Şi fără altceva în capul ei decît cum să pună mîna pe un bărbat bogat. Franţuzoaica a avut dreptate. Linc e o pradă uşoară pentru orice aventurieră asiatică hrăpăreaţă şi fără bani, şi Orlanda e floarea muierilor din Hong Kong. La dracu' ! Dar orice ar spune Linc, eu am totuşi dreptate în ceea ce o priveşte, şi în ceea ce-l priveşte pe Gornt. Sau n-am ? Să fim cinstiţi, nu mă bazez decît pe cîteva zvonuri şi pe propria mea intuiţie. Orlanda m-a pus pe fugă, şi eu alerg cît mă ţin picioarele. Am făcut o greşeală îngrozitoare că m-am dezlănţuit în faţa lui Linc. Adu-ţi aminte ce-a spus înainte să iasă din apartament. „De-acum înainte nu te mai amesteca în viaţa mea personală !“ Oh, Doamne ! Un vînt plăcut adia pe cînd feribotul traversa portul, cu motoarele duduind, iar sampanele şi alte bărci se fereau iute din calea lui, sub cerul acoperit şi ameninţător. Uitînd de toate, îşi şterse lacrimile, îşi scoase oglinda şi se uită dacă nu-i curgea rimelul. Un cargou imens îşi făcu auzită sirena, şi trecu

maiestuos pe lîngă ei cu pavilioanele fluturînd, dar ea nu-l văzu, după cum nu văzu nici uriaşul portavion nuclear ancorat la cheul Amiralităţii, în partea Hong Kongului.

— Adună-ţi minţile, murmură ea amărîtă către imaginea din oglindă. Isuse, arăţi ca de 40 de ani.

Băncile înghesuite de lemn erau pline şi ea îşi schimbă poziţia incomodă, strînsă între alţi pasageri, majoritatea chinezi, deşi ici şi colo se puteau vedea turişti încărcaţi de aparate de fotografiat şi filmat, şi alţi europeni. Nu exista nici un centimetru pătrat de spaţiu liber, toate pasarelele erau ticsite, băncile supraîncărcate şi deja grămezi de pasageri umpleau rampele de ieşire de pe ambele punţi. Chinezii de lîngă ea citeau chinuit ziarul, aşa cum fac oamenii în orice metrou, doar că din cînd în cînd, hîrîiau zgomotos să-şi cureţe gîtul. Unul din ei scuipă. Pe peretele din faţa lui era un anunţ mare în chineză şi engleză SCUIPATUL INTERZIS — AMENDĂ DOUĂZECI DE DOLARI. Hîrîi din nou şi Casey vru să-i ia ziarul şi să-l plezească cu el. Îşi aminti de cuvintele tai-panului : „De vreo sută douăzeci de ani încercăm să-i schimbăm, dar chinezii nu se schimbă uşor." Nu numai ei, îşi spuse ea, simţind că o doare capul. Toţi şi toate în această lume a bărbaţilor. Tai-panul are dreptate. Şi-atunci ce trebuie să fac ? Cu Linc. Să schimb sau nu regulile jocului ? Deja le-am schimbat. Am trecut peste capul lui cu planul ăsta. E prima oară. Să-i spun sau nu despre el ? Dunross n-o să mă trădeze şi tot meritul va fi al lui Murtagh, aşa ar trebui, dacă *First Central* va fi de acord. O să-i spun lui Linc la un moment dat. Dar fie că planul reuşeşte sau nu, ce se întîmplă cu Linc şi cu mine ? Ochii ei priveau fix înainte, fără să vadă, pe cînd încerca să ia o hotărîre. Feribotul se apropie de cheul staţiei terminus Kowloon. Alte două feriboturi care plecau spre Hong Kong se dădură la o parte făcîndu-i loc. Toată lumea se ridică şi începu să se împingă, să ajungă la platforma de ieşire. Vasul se aplecă uşor, clătinîndu-se. Isuse, îşi spuse ea neliniştită, smulsă din visare, trebuie să fie cinci sute de oameni pe fiecare punte. Apoi se crispă de durere cînd o matroană chineză trecu pe lîngă ea, o călcă nepăsătoare pe picior şi-şi făcu mai departe loc prin mulţime către capătul şirului de oameni. Casey se ridică, simţind durerea în picior şi vrînd să o lovească pe femeie cu umbrela.

— Sînt cu totul altă lume, nu ? remarcă americanul înalt de lîngă ea, cu un umor negru.

— Poftim ? Oh, da, da... unii din ei foarte ciudaţi.

Lumea o înconjura, înghesuind-o, împingînd-o. Deodată simţi că se sufocă şi i se face rău. Bărbatul intui, se propti în cei din spate şi-i făcu puţin loc. Cei împinşi se dădură la o parte protestînd.

Mulţumesc, spuse ea, revenindu-şi, simţind că-i dispăruse ameţeala. Da, mulţumesc.

— Sînt Rosemont, Stanley Rosemont. Ne-am întîlnit la petrecerea tai-panului.

Casey tresări şi se întoarse.

— Oh, iertaţi-mă, cred că... cred că eram cu gîndul departe, n-am... Ce mai faceţi ? întrebă ea, fără să-şi aducă aminte de el.

— Destul de bine, Casey, i se adresă Rosemont foarte familiar. Tu nu faci prea bine, aşa e ? întrebă el cu blîndeţe.

— O, o duc grozav. Da, grozav.

Se întoarse, jenată că el observase. Marinarii de la prova şi pupa aruncară parîmele care fură imediat prinse şi înfăşurate în jurul babalelor. Funiile groase scîrţîiră sub tensiune, ceea ce o făcu să se înfioare. Pe cînd feribotul se apropia încet de locul de amarare, pasarela de acostare începu să se lase în jos, dar înainte să fie bine aşezată, mulţimea se năpusti pe cheu, luînd-o cu ea şi pe Casey. După cîţiva metri ieşi mai la larg, şi ea putu urca rampa în pas normal, pe cînd pe rampa opusă se scurgeau pasagerii care se îmbarcau pentru Hong Kong. Rosemont o ajunse din urmă.

— Stai la *V şi A* ?

— Da, spuse ea. Şi dumneata ?

— Oh, nu. Avem un apartament în partea Hong Kongului — proprietatea consulatului.

— Eşti de mult aici ?

— De doi ani. E interesant, Casey, că după vreo lună te simţi claustrat, n-ai unde să te duci, peste tot îmbulzeală, şi-n fiecare zi te vezi cu aceiaşi prieteni. Dar în curînd devine nemaipomenit. În curînd începi să simţi că eşti în centrul agitaţiei, centrul Asiei unde astăzi are loc toată frămîntarea lumii. Sigur, Hong Kongul este centrul Asiei — ziarele sînt bune, ai mîncare bună, golf, dans,

curse, bărci, şi poţi ajunge uşor în Taipe, Bangkok sau oriunde. Hong Kongul e minunat — sigur că nu se compară cu Japonia. Japonia e cu totul altceva. E ca un tărîm de basm.

— Şi asta-i bine sau rău ?

— E grozav — dacă eşti bărbat. Greu, foarte greu pentru soţii, şi pentru copii. Neputinţa ta, faptul că eşti străin ţi se aruncă peste tot în faţă — nu poţi nici măcar să citeşti o firmă de pe stradă. Am fost acolo pentru o perioadă de doi ani. Mi-a plăcut mult. Athena, soţia mea, a ajuns să urască Japonia, Rosemont rîse. Urăşte şi Hong Kongul şi vrea să se întoarcă în Indochina, Vietnam sau Cambodgia. A fost infirmieră acolo cu cîţiva ani în urmă, în armata franceză.

Prin negura problemelor ei, Casey simţi ceva în tonul lui şi începu să fie atentă.

— E franţuzoaică ?

— Americancă. Tatăl ei a fost ambasador o perioadă, în timpul războiului francez. Din Vietnam.

— Aveţi copii ? întrebă ea.

— Doi. Băieţi amîndoi. Athena a mai fost căsătorită.

Surprinse iar o nuanţă deosebită în glasul lui.

— Băieţii sînt din prima ei căsătorie ?

— Numai unul. A fost măritată cu un vietnamez. A fost omorît chiar înainte de Dien Bien Phu, cînd francezii au părăsit ţara, sau mai bine zis au fost alungaţi. Amărîtul a fost omorît înainte ca Vien să se nască. E ca şi băiatul meu. Da, amîndoi fiii mei sînt grozavi. Stai mult aici ?

— Depinde de şeful meu şi de afacerea noastră. Bănuiesc că ştii că sperăm să ne unim cu *Struan*.

— Nu se vorbeşte decît despre asta — în afară de incendiul din Aberdeen, de inundaţie, alunecările de teren, furtună, căderea acţiunilor *Struan*, problemele băncilor şi prăbuşirea bursei — asta-i o mare calitate a Hong Kongului : nu te plictiseşti niciodată aici. Crezi că o s-o scoată la capăt ?

— Tai-panul ? Tocmai m-am despărţit de el. Sper că da. El e încrezător, da, foarte încrezător. Îmi place.

— Da. Şi mie îmi place Bartlett. Eşti de mult alături de el la firmă ?

— De aproape şapte ani.

Ieşiseră acum din staţia terminus, în strada la fel de aglomerată. Portul era în dreapta, şi ei discutau mai de-

parte îndreptîndu-se către est, spre pasajul subteran pentru pietoni care îi scotea la *V şi A.* Rosemont arătă spre o prăvălioară : *Castronul de Orez.* — Athena lucrează uneori acolo. E un magazin de caritate, condus de americani. Tot profitul e pentru refugiaţi. O mulţime de soţii lucrează acolo cîteva zile, îşi umplu timpul. Bănuiesc că tu eşti ocupată tot timpul.

— Numai şapte zile pe săptămînă.

— L-am auzit pe Linc spunînd că plecaţi în weekend la Taipe. E prima voastră vizită acolo ?

— Da, dar eu nu merg, numai Linc şi tai-panul.

Casey încercă să-şi oprească următorul gînd care-i veni, dar nu reuşi o s-o ia pe Orlanda cu el ? Are dreptate, nu e treaba mea. Dar *Par-Con* este. Şi pentru că Linc a înghiţit momeala duşmanului, cu cît ştie mai puţin despre proiectul cu *First Central* cu atît mai bine.

Satisfăcută că putuse să ia o hotărîre imparţială, continuă să discute cu Rosemont, răspunzînd la întrebările lui, fără a se concentra prea mult, mulţumită să vorbească cu un prieten, interesant, care-i furniza informaţii.

... şi Taipe e altfel, mult mai plăcut, mai puţin sofisticat, dar promiţător, urmă el. Sîntem iubiţi în Taiwan, ceea ce e cu totul altceva. Deci chiar aveţi de gînd să vă extindeţi ? Într-o afacere atît de mare ca asta bănuiesc că aveţi cu voi o duzină de directori ?

— Nu. Nu sîntem decît noi doi pentru moment, plus Forrester — şeful departamentului nostru de spume poliuretanice — şi juristul nostru, cînd pomeni de el, Casey se încruntă. Să-l ia dracu'. a încercat să ne pună beţe în roate ! Linc a organizat foarte bine *Par-Con.* Eu mă ocup de problemele zilnice şi el stabileşte strategia.

— Sînteţi o companie publică ?

— Da, sigur, dar asta e bine. Linc controlează totul, iar directorii şi acţionarii noştri nu ne fac probleme. Dividendele cresc, iar dacă afacerea cu *Struan* iese, vor deveni uriaşe.

— Am putea avea mai multe companii americane în Asia. Comerţul este cel care a făcut ca imperiul să fie atît de important pentru Anglia. Îţi doresc succes, Casey. Ei, stai puţin, adăugă el pe un ton nonşalant, îţi aduci aminte de Ed, Ed Langan, amicul meu, care era cu mine la petrecerea tai-panului ? El îl cunoaşte pe unul din acţionarii voştri. Un tip numit Bestacio, sau cam aşa ceva.

Casey fu surprinsă.

— Banastasio ? Vincenzo Banastasio ?

— Da, cred că ăsta e numele, minţi el cu dezinvoltură, uitîndu-se la ea cu atenţie, iar cînd îi văzu privirea întrebă : Am spus ceva ciudat ?

— Nu, e doar o coincidenţă. Banastasio soseşte mîine aici. Mîine dimineaţă.

— Cum ?

Casey îi văzu privirea uluită şi rîse.

— Poţi să-i spui prietenului tău că stă la Hilton.

Mintea lui Rosemont intră în alertă.

— Mîine ? Să fiu al naibii !

Casey întrebă prudent :

— E prieten bun cu Langan ?

— Nu, dar îl cunoaşte. Spune că Banastasio e un tip deosebit. Jucător, nu ?

— Da.

— Nu-ţi place ?

— L-am întîlnit doar de cîteva ori. La curse. E grozav la Del Mar. Nu mă dau în vînt după jucători, şi nici după jocurile de noroc şi pariuri.

Se strecurau acum prin mulţime. Lumea împingea din spate, iar cei care veneau din faţă împingeau şi ei. Pasajul mirosea a mucegai şi a trupuri încinse. Fu bucuroasă să iasă din nou la aer, aşteptînd cu nerăbdare să facă un duş, să ia o aspirină şi să se odihnească puţin pînă la ora 8. Dincolo de clădirile din faţă se întindea tot portul de est. Un avion cu reacţie care pleca intră cu viteză în nori. Rosemont zări bigile înalte de pe puntea lui *Sovieţky Ivanov*, amarat la ţărm. Involuntar, se uită spre partea Hong Kongului şi văzu cît de uşor era pentru un binoclu de mare precizie să cerceteze portavionul nuclear american, şi chiar să-i numere şuruburile.

— Te face să te simţi mîndru că eşti american, nu ? spuse fericită Casey, urmărindu-i privirea. Dacă lucrezi la consulat, o să ajungi pe el ?

— Sigur. Vizită de grup.

— Ce noroc pe tine !

— Am fost ieri. Căpitanul a dat o petrecere pentru localnici. M-am lipit şi eu.

Din nou minţi, dezinvolt. Fusese la bord seara tîrziu şi din nou în dimineaţa aceea. La început discuţia cu amiralul, căpitanul şi şeful securităţii fusese furtunoasă. De-a-

biă cînd scosese fotocopiile certificatului secret de încărcătură şi a manualului de funcţionare crezuseră cu adevărat că există o breşă mare în sistemul lor de securitate. Acum trădătorul era sub strictă supraveghere în arestul navei, păzit de oamenii săi de la CIA, 24 de ore din 24. În curînd omul va ceda. Da, îşi spuse Rosemont, şi pe urmă închisoare pe douăzeci de ani. Dacă ar fi după mine, l-aş arunca pe ticălos în afurisitul ăsta de port. Drace, n-am nimic împotriva Metkin-ilor şi a KGB-ului. Ticăloşii ăştia nu-şi fac decît meseria pentru ai lor — oricît de mult ar greşi. Şi-ai noştri ?

— O.K., băiete, te-am prins ! Mai întîi spune-ne de ce-ai făcut-o.

— Bani.

— Isuse Cristoase ! În dosarul marinarului scria că venise dintr-un orăşel din Middle West, fără nimic bătător la ochi în activitatea lui trecută sau prezentă, care să indice un risc potenţial de securitate. Era un tip liniştit, priceput la programarea computerelor, camarazii săi ţineau la el, iar superiorii aveau încredere în el. Nimic despre simpatii de stînga, homosexualitate, posibilităţi de a fi şantajat, nimic.

— Şi-atunci de ce ? îl întrebase.

— Tipul ăsta a venit la mine în San Diego şi mi-a spus că ar vrea să ştie totul despre *Corregidor*, şi că o să mă plătească.

— Dar nu ştii ce înseamnă trădare ? Ce-nseamnă să-ţi trădezi ţara ?

— Pe naiba ! Nu voia decît cîteva date şi cifre. Şi ce-i cu asta ? Care-i problema ? Putem să-i aruncăm dracului în aer cînd vrem pe afurisiţii de comunişti. *Corregidor* este cel mai mare portavion nuclear din lume ! A fost doar o distracţie şi-am vrut să văd dac-o pot face şi tipii au plătit pe loc...

Isuse, cum să ne păstrăm securitatea dacă există d-ăştia ca el, care gîndesc cu curu', se întrebă Rosemont. Merse mai departe, sporovăind cu Casey, iscodind-o, încercînd să-şi dea seama cît de periculoasă era ea şi cît Bartlett, ce însemna această legătură cu Banastasio. În curînd se amestecară printre ceilalţi oameni care urcau treptele largi ale hotelului. Un băiat de serviciu le deschise zîmbitor uşa batantă.

— Casey, mai am timp pînă la întîlnire. Pot să-ţi ofer ceva de băut ?

Casey ezită, apoi îi surîse, pentru că îi era simpatic şi-i făcea plăcere să discute cu el.

— Sigur, mulţumesc. Dar mai întîi lasă-mă să văd ce mesaje am primit, da ?

Se duse la biroul recepţiei. O aştepta un teanc de telexuri, şi mesaje de la Jannelli, Steigler şi Forrester care o rugau să-i sune. Şi o notă scrisă de mînă de la Bartlett. Nota conţinea instrucţiuni de rutină pentru *Par-Con*, cu care ea fu de acord, şi rugămintea să aibă grijă ca avionul să fie pregătit să plece duminică. Nota se încheia cu „Casey, mergem cu *Rothwell-Gornt*. Hai să ne întîlnim la micul dejun în apartament, la 9 dimineaţa. Pe curînd.

Se întoarse la Rosemont.

— Putem amîna pe altă dată ?

— Veşti proaste ?

— O, nu, doar o groază de lucruri de făcut.

— Bine, dar poate luăm masa împreună, împreună cu Linc, săptămîna viitoare ? Aş vrea să o cunoşti pe Athena. O să te sune ea să stabiliţi ziua, da ?

— Mulţumesc. Mi-ar face plăcere.

Casey plecă, hotărîtă cu toată fiinţa ei, mai mult ca oricînd, să împlinească ceea ce socotea că e bine. Rosemont o privi îndepărtîndu-se, apoi comandă un Cutty Sark cu sifon şi începu să aştepte, pierdut în gînduri. Cîţi bani a băgat Banastasio în *Par-Con* şi ce a primit în schimb ? Isuse Cristoase, *Par-Con* are comenzi de la apărare şi industria spaţială şi deţine o mulţime de secrete. Ce face ticălosul ăsta aici ? Slavă Domnului că am urmărit-o eu azi pe Casey şi n-am trimis pe altcineva să se ocupe de ea. I-ar fi putut scăpa chestia cu Banastasio... Robert Armstrong sosi.

— Isuse, Robert, arăţi îngrozitor, spuse americanul. Ai face bine să-ţi iei o vacanţă, sau să dormi şi tu o noapte ca lumea, sau să te laşi de curve.

— Du-te dracului ! Eşti gata ? Hai să plecăm.

— Ai timp să bei şi tu ceva. Întîlnirea de la bancă s-a amînat pentru şapte, e timp suficient.

— Da, dar nu vreau să întîrzii pentru că ne întîlnim cu guvernatorul în biroul lui.

— Bine.

Ascultător, Rosemont își terminǎ paharul, semnă nota de plată și se îndreptară împreună spre stația terminus a feribotului.

— Cum merge operațiunea *Manevra* ?

— Sînt tot acolo, cu steagul sus. Se pare că revolta din Azerbaidjan a eșuat, Rosemont observă deprimarea englezului. Ce te frămîntă, Robert ?

— Uneori nu-mi place că sînt polițist, atîta tot, și Armstrong scoase o țigară și și-o aprinse.

— Credeam că te-ai lăsat de fumat.

— M-am lăsat. Ascultă, Stanley, prietene, cred că ar trebui să te avertizez : ai încurcat-o. Crosse e atît de furios încît ar trebui legat.

— Ce s-a mai întîmplat ? Oricum o groază de lume consideră că ar trebui legat. Isuse, Ed Langan a fost cel care v-a spus primul despre dosarele AMG. Sîntem aliați, pentru numele lui Dumnezeu !

— E-adevărat, răspunse acru Armstrong, dar nu e permis să faci o descindere total neautorizată într-un apartament pe de-a-ntregul curat aparținînd companiei de telefoane pe de-a-ntregul curată.

— Cine, eu ? Rosemont păru jignit. Ce apartament ?

— Sinclair Towers, apartamentul 32. Tu și gorilele tale ați spart ușa în miezul nopții. De ce, dacă pot să întreb ?

— De unde să știu ?

Conștient că trebuia să mintă pînă la capăt, Rosemont era încă și mai furios că acela care fusese în apartament scăpase fără să fie identificat. Furia sa pentru scurgerea de informații despre portavionul nuclear, faptul că Metkin nu era disponibil pentru interogare, întreaga afacere *Sevrin* și perfidia lui Crosse îl făcuseră să ordone descinderea. Unul dintre informatorii săi chinezi prinsese un zvon că, deși apartamentul era aproape tot timpul nelocuit, era uneori folosit de agenți inamici comuniști — de sex necunoscut — și că în seara aceasta avea loc o întîlnire. Connochie, unul din cei mai buni agenți ai săi, condusese descinderea, și i se păruse că zărește doi bărbați tulind-o pe ieșirea din spate, dar nu era prea sigur, și deși cercetase minuțios, indivizii dispăruseră și nu găsise nimic în apartament care să confirme, sau să infirme zvonul, doar două pahare pe jumătate goale. Paharele fuseseră aduse la poliție și căutate amprente. Unul din ele era curat, celălalt avea amprente vizibile.

— N-am fost niciodată în apartamentul 32 din Sinclair Towers, pentru numele lui Dumnezeu !

— Poate, dar principalii tăi agenţi erau acolo. Cîţiva locatari au relatat că au văzut patru caucazieni înalţi şi solizi năvălind pe scări, Armstrong adăugă şi mai acru : Toţi tari de cur şi tari de cap. Trebuie să fie ai tăi.

— Nu-s ai mei. În nici un caz.

— Oh, da, ai tăi erau, şi greşeala asta o să te coste. Crosse a trimis deja două telegrame destul de neplăcute la Londra. Partea proastă e că n-ai reuşit să pui mîna pe nimic, iar noi sîntem puşi pe frigare din cauza tîmpeniilor pe care le faci mereu !

Rosemont oftă.

— Lasă-mă în pace. Am ceva pentru tine, şi îi spuse lui Armstrong de discuţia sa cu Casey, şi de Banastasio. Sigur că ştiam de legătura lui cu *Par-Con*, dar habar n-aveam că soseşte mîine. Ce crezi ?

Armstrong văzuse sosirea acestuia notată în agenda lui Ng Fotograful. — Interesant, spuse el neutru. O să-i spun Bătrînului. Dar ai face bine să găseşti o explicaţie inteligentă pentru Sinclair Towers şi să nu-i spui că te-am anunţat.

Oboseala îl copleşea. În dimineaţa aceea la 6.30 începuse interogatoriul sever al lui Brian Kwok. Totul fusese bine regizat : aflat încă sub efectul narcoticelor, Brian Kwok fusese scos din celula lui albă şi curată şi închis în pielea goală într-alta murdară, cu pereţi jilavi şi o saltea subţire şi împuţită pe podeaua mucegăită. Apoi, zece minute după ce medicamentul de trezire îl făcuse să-şi vină brusc în fire, uscat de sete şi simţind dureri în tot trupul, se aprinse o lumină puternică şi Armstrong deschise brusc uşa şi îl înjurase pe agentul secret care-l păzea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i faci inspectorului Kwok ? Ai înnebunit ? Cum îndrăzneşti să te porţi aşa cu el ?

— Ordinul inspectorului şef Crosse, domnule. Deţinutul acesta a fost...

— Trebuie să fie o greşeală ! Puţin îmi pasă de Crosse ! Îl dădu pe om afară şi apoi se ocupase cu blîndeţe şi cu toată atenţia de prietenul său. Hei, bătrîne, vrei o ţigară ?

— Oh, Cristoase. Mulţumesc... mulţumesc, degetele lui Brian Kwok tremurau cînd luase ţigara şi trăsese adînc din ea. Robert, ce... ce dracu' se întîmplă ?

— Nu ştiu. Tocmai am aflat, d-asta sînt aici. Mi s-a spus că te-ai învoit pentru cîteva zile. Crosse a înnebunit. Susţine că eşti spion comunist.

— Eu ? Pentru Dumnezeu... în ce zi sîntem azi ?

— Treisprezece, vineri, spusese el imediat. Se aşteptase la întrebarea asta, şi adăugase şapte zile.

— Cine a cîştigat a cincea cursă ?

— Butterscotch Lass, spusese el, luat pe neaşteptate, uimit că mintea lui Brian Kwok încă mai funcţiona atît de bine, şi fără să fie deloc sigur că propria lui ezitare nu fusese interpretată ca o minciună, ceea ce şi era. De ce ?

— Mă întrebam... doar... Ascultă, Robert, e o greşeală. Trebuie să mă ajuţi. Nu vezi...

Conform planului Roger Crosse intrase exact atunci plin de furie.

— Ascultă, spionule, vreau numele şi adresele tuturor legăturilor tale, acum, în acest moment. Cine e superiorul tău ?

Fără putere, Brian Kwok se ridicase în picioare, clătinîndu-se.

— Sir, e o greşeală. Nu există nici un superior şi nu sînt spion şi...

Crosse îi băgă brusc sub nas fotografiile mărite.

— Atunci explică-mi cum de ai fost fotografiat în Ning-tok, în faţa farmaciei familiei tale, cu mama ta, Fang-ling Wu alături. Explică-mi cum de adevăratul tău nume e Chu-toy Wu, al doilea fiu al lui Ting-top Wu şi Fang-ling Wu...

Văzură amîndoi şocul de o clipă pe faţa lui Brian Kwok.

— Minciuni, murmurase el, minciuni, sînt Brian Kar-shun Kwok şi sînt...

— Eşti un mincinos ! strigase Crosse. Avem martori ! Avem dovezi ! Ai fost recunoscut de *gan sun* a ta, Ah Tam !

Din nou uluială, ascunsă aproape perfect, apoi

— Eu... eu n-am nici o *gan sun* numită Ah Tam. Eu a...

— O să-ţi petreci restul vieţii în această celulă dacă nu ne spui totul. Ne vedem peste o săptămînă. Ai face bine să răspunzi cinstit la toate întrebările, dacă nu vrei

să te pun în lanţuri ! Robert ! şi Crosse se întorsese către el. N-ai voie să vii aici fără permisiune !

Apoi ieşise cu paşi mari din celulă. În tăcerea care urmase, îşi aminti Armstrong, simţise că i se face rău, văzînd adevărul scris pe faţa prietenului său. Era un observator prea bun ca să se înşele.

— Cristoase, Brian, spusese el, continuînd jocul, şi urîndu-se pentru ipocrizie. De ce-ai făcut asta ?

— Ce-am făcut ? întrebase sfidător Brian Kwok. Nu mă poţi înşela... sau păcăli. Robert... Nu pot fi şapte zile. Sînt nevinovat.

— Şi fotografiile ?

— Contrafăcute... sînt contrafăcute, aranjate de Crosse. Brian Kwok îl apucase de braţ, cu disperare în ochi, şi şoptise răguşit : Ţi-am spus că adevăratul spion e Crosse. El e spionul, Robert... e homo — încearcă să dea vina pe mine şi...

Aşa cum stabiliseră, temnicerul arţăgos şi plin de zel deschisese brusc uşa celulei.

— Regret, domnule, dar trebuie să plecaţi.

— Bine, dar mai întîi dă-i nişte apă.

— Nu are voie apă !

— Fir-ai să fii, adu-i nişte apă !

Fără tragere de inimă, temnicerul făcu ce i se cerea. Cît rămaseră singuri pentru un moment, Armstrong îi strecurase ţigările sub saltea.

— Brian, o să fac tot ce pot...

Apoi temnicerul se întorsese în celulă cu o ceaşcă ciobită.

— Asta-i tot ce poţi primi ! spuse el furios. Vreau ceaşca înapoi !

Recunoscător, Brian Kwok înghiţise lacom apa şi o dată cu ea şi narcoticul. Apoi Armstrong plecase. Uşa se trîntise şi zăvoarele fuseseră trase. Brusc lumina se stinsese, lăsîndu-l pe Brian Kwok în întuneric. Zece minute mai tîrziu Armstrong se întorsese cu doctorul Dorn. Şi cu Crosse. Brian Kwok era inconştient, din nou bine drogat, visînd din cînd în cînd şi tresărind.

— Robert, te-ai descurcat foarte bine, spusese blînd Crosse. I-ai văzut şocul ?

— Da, domnule.

— Bun. Şi eu. Nici o îndoială despre vinovăţia lui. Doctore, adoarme-l şi trezeşte-l din oră în oră pentru următoarele douăzeci şi patru...

— Cristoase, izbucnise Armstrong, nu crede...

— Din oră în oră, doctore, cu condiţia să reziste din punct de vedere medical... nu vreau să-l distrug, îl vreau doar docil... în următoarele douăzeci şi patru de ore. Robert, îl interoghezi apoi din nou. Dacă nu merge, îl băgăm în Camera Roşie.

Doctorul Dorn se înfiorase, iar lui i se oprise pentru o clipă inima.

— Nu, spusese el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, e vinovat, Robert, mîrîise Crosse, fără a mai juca teatru. Vinovat ! I-a vîndut pe Fong-fong şi pe băieţii noştri şi Dumnezeu ştie ce rău ne-a mai făcut. Sîntem în vizor. Ordinele au venit de la Londra ! Ţi-aduci aminte de comisarul Metkin, teribila noastră captură de pe *Ivanov* ? Tocmai am auzit că avionul Forţelor Aeriene cu care l-am trimis a dispărut. A făcut plinul în Bombay, apoi a dispărut undeva deasupra Oceanului Indian.

22

Ora 18.58.

Guvernatorul era furibund. Coborî din maşină şi se îndreptă băţos către uşa laterală a băncii unde îl aştepta Johnjohn.

— Ai citit asta ? şi guvernatorul îi flutură în aerul nopţii ediţia de seară a ziarului *Guardian*, cu titlul de-o şchioapă — PARLAMENTARII ACUZĂ R.P.C. Afurisiţii ăia de proşti şi incompetenţi !

— Da, sir, Johnjohn era la fel de furios, îl conduse pe lîngă portarul în uniformă într-o antecameră mare. Nu-i puteţi spînzura pe amîndoi ?

La conferinţa lor de presă de după-amiază, Grey şi Broadhurst susţinuseră public tot ceea ce el, Johnjohn,

Dunross şi ceilalţi tai-pani izbutiseră, în timp şi cu răbdare, să convingă că era total împotriva intereselor Marii Britanii, Hong Kongului şi Chinei. Grey intrase în detalii discutînd opinia sa personală şi confidenţială conform căreia China Roşie şi-a pus în cap să cucerească lumea şi trebuia tratată ca cel mai mare duşman al păcii mondiale.

— Deja am primit un protest oficial încă nepublicat.

Johnjohn tresări.

— Dumnezeule, sper că nu de la Tiptop ?

— Evident că de la Tiptop. Mi-a spus cu vocea aia calmă şi insinuantă a lui : „Excelenţa Voastră, cînd mai marii noştri din Pekin vor citi cum este privit Regatul Mijlociu de către membrii importanţi ai marelui dumneavoastră Parlament Britanic, cred că vor fi într-adevăr foarte furioşi. Mă tem că acum şansele noastre de a ne fofolsi pentru un timp de banii lor sînt nule.

Un alt val de furie îl cuprinse pe Johnjohn.

— Ticălosul ăla a dat de înţeles că părerile lui sînt părerile comitetului parlamentar, ceea ce e total neadevărat ! Oricum, e ridicol să enervezi China. Fără bunăvoinţa Chinei poziţia noastră aici nu poate fi deloc menţinută. Deloc ! Prost afurisit ! Şi noi toţi ne-am dat peste cap să ne explicăm ! Guvernatorul îşi scoase o batistă şi-şi suflă nasul. Unde sînt ceilalţi ?

— Inspectorul şef Crosse şi domnul Sinders au puţină treabă în biroul meu. Ian e pe drum. Ce ziceţi de Ian şi Grey, domnule, Grey cumnatul lui Ian ? Ei ?

— Extraordinar (deoarece Grey menţionase asta răspunzînd la o întrebare, în aceeaşi după-amiază guvernatorul primise o mulţime de telefoane). Surprinzător că Ian nu a pomenit niciodată nimic.

— Sau Penelope ! Foarte ciudat. Crede...

Johnjohn ridică privirea şi se opri. Dunross venea către ei.

— Bună seara, sir.

— Bună, Ian. Am amînat-o pentru 7 ca să am timp să vorbesc cu Sinders şi Stanley Rosemnot, şi guvernatorul ridică ziarul. Ai văzut asta ?

— Da, domnule. Ziarele chinezeşti de seară sînt atît de aprinse, încît mă mir că n-au luat foc toate ediţiile şi tot Centralul o dată cu ele.

— I-aş da în judecată pentru trădare, spuse Johnjohn furios. Ce dracu' putem face, Ian ?

— Să ne rugăm ! Am vorbit deja cu Guthrie, parlamentarul liberal, şi cu cîţiva conservatori. Unul din cei mai buni reporteri de la *Guardian* le ia chiar acum un interviu şi părerile lor total diferite vor fi pe prima pagină, dezminţind toate prostiile astea.

Dunross îşi şterse palmele. Îşi simţea şi spatele la fel de transpirat. Combinaţia Grey, Tiptop, Jacques, Phillip Chen, moneda şi dosarele AMG îl speria, Isuse Cristoase, îşi spuse, ce mai urmează ? Întîlnirea cu Murtagh de la *Royal Belgium* fusese cum prevăzuse Casey — o încercare, dar care merita. Cînd ieşise de la întîlnire, cineva îi dăduse ziarele de după-amiază şi gîndul la explozia pe care asemenea remarci nechibzuite aveau s-o producă aproape îl doborîse.

— Va trebui să retractăm public totul, şi să acţionăm în taină să ne asigurăm că proiectul lui Grey de a impune în Hong Kong jurisdicţia Angliei nu va fi niciodată propus spre votare sau nu va întruni numărul necesar de voturi şi Partidul Laburist nu va ajunge niciodată la conducere. Simţi în gură un gust amar de fiere. Broadhurst a vorbit la fel, dacă nu chiar mai rău.

— Ian, ai discutat cu Tiptop ?

— Nu, Bruce. Telefonul lui continuă să sune ocupat, deşi i-am trimis un mesaj.

Le spuse ce aranjase cu Phillip Chen. Apoi guvernatorul reproduse cuvintele de nemulţumire ale lui Tiptop. Dunross rămase uluit.

— Cînd a sunat, domnule ?

— Cu puţin înainte de şase.

— Ar fi trebuit să primească pînă atunci mesajul nostru, Dunross îşi simţi inima bătîndu-i mai tare. După acest... acest prăpăd, sînt mai mult ca sigur că nu mai avem nici o şansă cu banii de la chinezi.

— Sînt de acord cu tine.

Dunross era pe deplin conştient că ei nu pomeniseră nimic de rudenia lui cu Grey.

— Robin Grey e mai mult decît prost, mormăi el, gîndindu-se că ar fi bine să deschidă el discuţia. Blestematul meu de cumnat nu-i putea servi mai bine pe sovietici nici dacă era membru al biroului politic sovietic. La fel şi Broadhurst. Proşti !

După o pauză, guvernatorul spuse :

— Cum zic chinezii : Diavolul îţi dăruieşte rudele, mulţumeşte zeilor că-ţi poţi alege singur prietenii.

— Mare dreptate aveţi. Din fericire, parlamentarii urmează să plece duminică. Cu toate oursurile de mîine şi toate... toate celelalte probleme, poate că se va uita, şi Dunross îşi şterse fruntea. E cam înăbuşitor aici, nu ?

Guvernatorul dădu din cap aprobator, apoi adăugă morocănos :

— E totul gata, Johnjohn ?

— Da, domnule, Subso...

Se auzi liftul oprindu-se în hol şi Roger Crosse şi Edward Sinders, şeful secţiei MI-6, coborîră din el.

— Ah, Sinders, făcu guvernatorul cînd cei doi intrară în antecameră, ţi-l prezint pe domnul Dunross.

— Mă bucur să vă cunosc, sir şi Sinders dădu mîna cu Dunross.

Era un bărbat între două vîrste, de înălţime mijlocie, îmbrăcat în haine mototolite, faţa subţire, palidă, şi barba nerasă, albă.

— Vă rog să-mi scuzaţi ţinuta, sir, dar încă n-am ajuns la hotel.

— Îmi pare rău, răspunse Dunross. Treaba asta ar fi putut aştepta pînă mîine. Bună seara, Roger.

— Bună seara, domnule. Bună seara, Ian, spuse pe un ton tăios Crosse. Pentru că sîntem cu toţii aici, cred că putem începe.

Docil, Johnjohn o luă înainte, dar Dunross zise :

— O clipă. Iartă-mă, Bruce, vrei să ne laşi puţin singuri ?

— Da, sigur.

Johnjohn îşi ascunse uimirea, întrebîndu-se ce se întîmplă şi cine era Sinders, dar fu înţelept şi nu întrebă nimic. Ştia că dacă ei ar fi vrut ca el să ştie i-ar fi spus. Uşa se închise în urma lui. Dunross se uită la guvernator.

— Confirmaţi, sir, în mod oficial, că acesta este Edward Sinders, şeful secţiei MI-6 ?

— Da ! guvernatorul îi dădu un plic. Bănuiesc că ai vrut confirmarea în scris.

— Mulţumesc, sir, şi Dunross îi spuse lui Sinders : Regret, dar îmi înţelegeţi prudenţa.

— Sigur. Bun, deci asta s-a rezolvat. Mergem, domnule Dunross ?

— Cine e Mary McFee ?

Sinders împietri. Crosse şi guvernatorul se uitară surprinşi la el, apoi la Dunross.

— Aveţi prieteni sus-puşi, domnule Dunross. Pot să vă întreb de unde ştiţi ?

— Regret.

Dunross continuă să-l privească ţintă. Alastair Struan căpătase informaţia de la un personaj foarte important de la Banca Angliei, care abordase o persoană cu funcţie înaltă în guvern.

Nu vrem decît să fim siguri că domnul Sinders este ceea ce pretinde a fi.

— Mary McFee e o cunoştinţă.

— Îmi pare rău, dar nu e suficient.

— O prietenă.

— Îmi pare rău, dar nici asta nu e destul. Care e numele ei adevărat ?

Sinders ezită, apoi alb la faţă, îl apucă de braţ pe Dunross şi îl duse în celălalt capăt al camerei. Îşi apropie gura de urechea lui Dunross.

— Anastasia Kekilova, prima secretară a Ambasadei Cehoslovaciei la Londra, şopti el, cu spatele la Crosse şi guvernator.

Dunross aprobă dînd din cap, satisfăcut, dar Sinders continuă să-l strîngă de braţ cu o surprinzătoare forţă şi şopti şi mai uşor :

— Aţi face bine să uitaţi numele ăsta. Dacă KGB-ul bănuieşte că ştiţi ceva o să-l scoată de la dumneavoastră. Şi-atunci ea e moartă, eu sînt mort, şi dumneavoastră la fel.

Dunross aprobă din cap.

— Corect.

Sinders respiră adînc, apoi se întoarse şi-i făcu semn lui Crosse.

— Acum hai să terminăm şi cu treaba asta. Roger.

— Excelenţa voastră ?

Încordaţi, îl urmară cu toţii. Johnjohn aştepta lîngă lift. Subsolul era cu trei etaje mai jos. Doi paznici în civil stăteau în micul hol din faţa porţilor grele de fier, unul de la Departamentul de investigaţii criminale, celălalt din Serviciul secret. Salutară amîndoi. Johnjohn descuie porţile şi îi lăsă pe toţi să treacă, cu excepţia paznicilor, apoi le încuie la loc.

— Asta e obiceiul băncii.

— Aţi avut vreodată vreo spargere ? întrebă Sinders.

— Nu, deşi japonezii au forţat porţile atunci cînd cheile s-au... ăăă... pierdut.

— Eraţi atunci aici, domnule ?

— Nu. Am avut noroc.

După ce Hong Kongul capitulase, în 1941, de Crăciun cele două bănci britanice *Blacs* şi *Victoria* deveniseră cele mai importante ţinte ale japonezilor şi li se ceruse să fie preluate. Toţi directorii au fost separaţi, ţinuţi sub supraveghere şi obligaţi să ajute la operaţiuni. În cursul lunilor şi anilor de ocupaţie fuseseră toţi supuşi unor presiuni foarte mari. Fuseseră obligaţi să emită ilegal bancnote. Şi apoi Kampeitai-ul, poliţia secretă japoneză, atît de urîtă şi de temută, se amestecase şi ea.

— Kampeitai-ul i-a omorît pe cîţiva din oamenii noştri şi le-a făcut celorlalţi viaţa grea, explică Johnjohn. Cum se face de obicei fără mîncare, bătăi, privaţiuni, întemniţări. Unii au murit din cauza subnutriţiei — de fapt *de foame* — şi atît *Blacs* cît şi noi ne-am pierdut principalii directori.

Johnjohn descuie alte gratii. În spatele lor se aflau şiruri nesfîrşite de seifuri în cîteva încăperi din beton, consolidate, care comunicau între ele.

— Ian ?

Dunross îşi scoase cheia.

— Numărul 16.85.94.

Johnjohn o luă înainte. Foarte stingherit, introduse cheia băncii într-una din broaşte. Dunross făcu acelaşi lucru cu cheia lui. Răsuciră amîndoi cheile. Se auzi un declic. Toţi ochii se aţintiră asupra seifului. Johnjohn îşi scoase cheia din broască.

— Eu... eu o să aştept la poartă, spuse el, bucuros că pentru el totul se terminase, şi plecă.

Dunross ezită.

— Mai am şi alte documente înăuntru, hîrtii personale. Vă rog să vă retrageţi.

Crosse nu se mişcă.

— Regret, dar fie domnul Sinders, fie eu, trebuie să ne convingem că am obţinut toate dosarele.

Dunross văzu sudoarea care curgea pe amîndoi. Şi spatele lui era ud.

— Excelenţa voastră, vă deranjează dacă rămîneţi doar dumneavoastră lîngă mine ?

— Deloc.

Fără tragere de inimă, ceilalţi doi se retraseră. Dunross aşteptă pînă ce se îndrepărtară suficient, apoi deschise seiful. Era adînc. Sir Geoffrey făcu ochii mari : În afară de dosarele cu coperţi albastre, seiful era gol. Fără nici un comentariu le luă. Erau opt. Dunross trînti uşa care se închise cu un declic. Crosse se apropie iute cu mîna întinsă.

— Să le iau eu, sir ?

— Nu.

Crosse se opri surprins şi-şi înghiţi o înjurătură.

— Dar, exce...

— Ministrul a stabilit o procedură aprobată de prietenii noştri americani cu care am fost de acord, îi anunţă sir Geoffrey. Ne întoarcem cu toţii în biroul meu. Asistăm cu toţii la fotocopierea lor. Doar două copii. Una pentru domnul Sinders, una pentru domnul Rosemont. Ian, am primit ordin direct de la ministru să-i dau domnului Rosemont copii.

Dunross ridică din umeri, sperînd cu disperare că în ochii tuturor părea tot nepăsător.

— Dacă asta vrea ministrul, e în regulă. După ce aţi făcut fotocopiile, sir, vă rog să ardeţi originalele ! Îi văzu uitîndu-se la el uimiţi, el îl privi pe Crosse şi crezu că vede pentru o clipă o lucire de bucurie pe chipul lui. Dacă dosarele sînt atît de importante atunci e mai bine să nu existe — să rămînă doar în mîinile cui trebuie, MI-6 şi CIA. Sigur că eu nu trebuie să deţin o copie. Dacă nu sînt de importanţă deosebită — atunci nu contează. Sărmanul AMG uneori exagera destul de mult şi acum, că a murit, trebuie să mărturisesc că nu consider că dosarele mai prezintă interes pentru mine, cu atît mai bine dacă sînt în mîinile dumneavoastră. Vă rog să le ardeţi sau să le rupeţi, Excelenţă.

— Bine ! guvernatorul îşi întoarse ochii de un albastru pal spre Roger Crosse. Ce-i, Roger ?

— Nimic, domnule. Mergem ?

— Am de verificat nişte hîrtii de-ale companiei, dacă tot sînt aici, spuse Dunross. Nu mă aşteptaţi.

— Bine. Mulţumesc, Ian, spuse sir Geoffrey şi plecă împreună cu ceilalţi doi.

Rămas singur, Dunross se duse la alt şir de seifuri în încăperea alăturată. Îşi scoase inelul cu chei şi alese două chei, gîndindu-se încruntat că Johnjohn ar face un infarct dacă ar şti că el avea un duplicat al cheii băncii. Broasca se deschise fără zgomot. Acest seif era unul din multele pe care *Nobila Casă* le deţinea sub diferite nume. Înăuntru erau teancuri de bancnote de o sută de dolari SUA, documente şi hîrtii vechi. Deasupra se afla un revolver încărcat. Dunross nu se simţi în largul lui. Şi ura armele, o ura pe Struan Cotoroanţa, cu o ură plină de admiraţie. În „Instrucţiunile pentru tai-pani" scrise de ea chiar înainte de moarte, în 1917, care făceau parte din ultima sa dorinţă testamentară şi se aflau în seiful tai-panului, ea notase mai multe reguli, şi una din ele era că întotdeauna să existe disponibile sume mari de bani gheaţă de care să nu ştie nimeni, pentru folosul tai-panului, iar alta să existe în permanenţă cel puţin patru pistoale încărcate la îndemîna sa, în locuri secrete. Ea scria „Urăsc armele, dar ştiu că sînt necesare. În 1916, în ajunul zilei de sfîntul Mihai, infirmă şi bolnavă fiind, nepotul meu Kelly O'Gorman, cel de-al patrulea tai-pan (numai cu numele), crezînd că mă aflu pe patul de moarte, m-a obligat să mă ridic din pat şi să mă duc la seiful din Casa cea Mare ca să-i predau parafa *Nobilei Case* care să-i dea puteri absolute ca tai-pan. Dar eu am luat pistolul care era ascuns în seif şi l-am împuşcat. A zăcut două zile şi apoi a murit. Sînt o femeie cu frica lui Dumnezeu şi detest armele şi crimele, dar Kelly era un cîine turbat şi este de datoria tai-panului să protejeze succesiunea. Nu regret absolut deloc moartea lui. Tu cel care citeşti aceste rînduri ai grijă : prietenii şi rudele sînt la fel de însetate de putere ca şi toţi ceilalţi. Nu te teme să foloseşti *orice* mijloc pentru a apăra moştenirea lui Dirk Struan..."

O picătură de sudoare i se scurse pe obraz. Îşi aminti cum i se zbîrlise părul pe ceafă cînd citise instrucţiunile ei pentru prima oară, în noaptea în care devenise tai-pan. El întotdeauna crezuse că vărul Kelly — cel mai mare fiu al ultimei fiice a Cotoroanţei — murise de holeră, într-una din marile epidemii care bîntuiau mereu Asia.

Ea mai scrisese şi despre alte lucruri îngrozitoare. „În 1894, cel mai teribil an, mi s-a adus cea de-a doua monedă a lui Jin-qua. Acesta a fost anul în care ciuma apăruse în Hong Kong, ciuma bubonică. Dintre păgînii de chinezi zeci de mii au murit. Şi ai noştri au fost îmbolnăviţi şi ciuma a răpus mari şi mici, pe verişoara Hannah şi trei copii, doi dintre copiii lui Chen-chen, cinci nepoţi. Se spune că ciuma bubonică este adusă de vînt. Alţii credeau că era blestemul lui Dumnezeu sau ceva asemănător malariei, „aerul stricat“ ucigător sau Happy Valley. Şi apoi, miracol! Doctorii japonezi Vitasato şi Aoyama, pe care i-am adus în Hong Kong, au izolat virusul ciumei şi au dovedit că ciuma se datora puricilor şi şobolanilor, şi că o igienă corespunzătoare şi eliminarea şobolanilor vor îndrepta pentru totdeauna blestemul. Grozava pantă a Tai-ping Shan-ului, care îi aparţine lui Gordon — Gordon Chen, fiul iubitului meu Tai-Pan — unde locuiau dintotdeauna majoritatea păgînilor noştri, era o cloacă împuţită, putredă, scîrnavă, plină de şobolani, şi oricît au rugat, au ordonat şi insistat autorităţile, locuitorii ei superstiţioşi nu credeau nimic şi nu voiau să facă nimic să aibă viaţa mai uşoară, deşi continuau să moară pe capete. Nici măcar Gordon, acum fără dinţi, nu putea face nimic — îşi smulgea părul din cap ori de cîte ori pierdea chiriaşi, şi-şi păstra energia pentru cele patru neveste tinere din casa lui.

În duhoarea sfîrşitului de vară, cînd se părea că din nou Colonia era osîndită, cu tot mai mulţi morţi în fiecare zi, am cerut să se dea foc la Tai-ping Shan, la toată acea cloacă monstruoasă şi îmbîcsită. Am pe conştiinţă moartea unora dintre locuitorii săi, dar fără focul purificator, colonia ar fi fost condamnată la ciumă şi sute de mii de oameni morţi. Am pus să se ardă Tai-ping Shan, dar astfel am rămas devotată Hong Kongului. Am rămas devotată testamentului lui Dirk Struan, devotată celei de a doua jumătăţi de monedă.

La data de douăzeci aprilie, un bărbat pe nume Chiang Wu-tah, i-a prezentat jumătatea de monedă dragului meu văr mai tînăr, Dirk Dunross, al treilea tai-pan, care mi-a adus-o mie, pentru că el nu cunoştea secretul monedelor. Am trimis după acel bărbat Chiang care vorbea englezeşte. Favoarea pe care a cerut-o a fost ca *Nobila Casă* să ofere imediat adăpost şi ajutor unui

tînăr, un rebel chinez educat în Vest şi numit Sun Yat-sen ; să îl ajutăm pe acest Sun Yat-sen cu bani ; şi să-l ajutăm toată viaţa lui, cît de mult putem, în lupta lui de a îndepărta dinastia străină Manchu din China. Ajutorarea unui rebel împotriva dinastiei aflată la conducerea Chinei, cu care aveam relaţii de prietenie şi de care depindeau în mare măsură comerţul şi veniturile noastre era împotriva principiilor mele, şi aparent şi împotriva intereselor Casei. Am spus nu, nu voi ajuta la îndepărtarea împăratului lor. Dar Chiang Wu-tah a spus «Aceasta este favoarea cerută *Nobilei Case*». Aşa că s-a împlinit. Cu mari riscuri, am oferit bani şi protecţie. Dragul meu Dirk Dunross l-a scos în mare taină pe doctorul Sun din Canton şi l-a adus în colonie, iar de aici l-a dus în America. Am vrut ca doctorul Sun să-l însoţească pe tînărul Dirk în Anglia — pleca o dată cu fluxul, căpitan al vaporului nostru *Sunset Cloud*. În acea săptămînă am vrut să-i încredinţez *Casa* ca unui adevărat tai-pan, dar el a spus : «Nu, cînd mă întorc». Dar nu aveau să se mai întoarcă niciodată. El şi tot echipajul au pierit pe mare, undeva în largul Oceanului Indian. O, ce îngrozitoare a fost pierderea aceasta pentru mine, pentru noi !

Dar moartea face parte din viaţă, şi noi, cei în viaţă, trebuie să ne îndeplinim datoria. Încă nu ştiu cui îi voi încredinţa succesiunea. Ar fi trebuit să fie Dirk Dunross, care purtase numele bunicului său. Fiii lui sînt mici şi prea cruzi, nici unul din Cooperi nu e potrivit, nici cei din familia deVille, posibil Daglish, nici unul din clanul MacStruan nu e pregătit. Poate Alastair Struan, dar există în el o slăbiciune moştenită de la Robb Struan.

Nu mă dau în lături să-ţi mărturisesc, următorule tai-pan, că-mi doresc moartea. Dar nu sînt încă pregătită să mor. Mă rog lui Dumnezeu să-mi mai dea putere pentru încă vreo cîţiva ani. Nu există nimeni din spiţa mea sau din spiţa iubitului meu Dirk Struan demn de locul acesta. Şi acum e acest Mare Război care trebuie dus, Casa de reconstruit, flota noastră comercială de pus la punct — pînă acum submarinele germane au scufundat treizeci din vasele noastre, aproape întreaga noastră flotă. Da, şi trebuie îndeplinit favorul celei de-a doua monede. Acest doctor Sun Yat-sen trebuie ajutat, şi va fi

ajutat pînă ce moare şi astfel ne vom păstra în Asia cinstea obrazului..."

Şi aşa am făcut, îşi spuse Dunross. *Nobila Casă* l-a ajutat în toate momentele grele, chiar şi cînd a vrut să se alăture Rusiei sovietice, pînă la moartea lui în 1925, cînd Ciang Kai-şi, locotenentul lui pregătit în Rusia, i-a preluat rolul şi a lansat China în viitor — pînă ce fostul său aliat, în acelaşi timp vechi duşman, Mao Tse-tung, i-a luat-o înainte pentru a urca pe Tronul Dragonului din Pekin cu mîinile însîngerate, el fiind primul dintr-o nouă dinastie.

Dunross îşi scoase batista şi-şi şterse fruntea. Aerul din subsol era plin de praf şi uscat, îl ustura pe gît şi tuşi. Mîinile îi erau şi ele ude şi încă îl mai lua cu frig în spate. Scotoci cu grijă în fundul seifului adînc de metal şi găsi propria sa parafă a companiei de care urma să aibă nevoie în cursul weekend-ului, în cazul în care afacerea *Royal Belgium — First Central* reuşea. Îi datorez într-adevăr lui Casey mai mult decît o favoare dacă afacerea reuşeşte, îşi spuse el.

Inima îi bătea din nou tare şi nu rezistă să nu se asigure din nou Cu mare grijă, ridică pentru o fracţiune de secundă fundul fals, secret, al seifului. În spaţiul de cîţiva centimetri de dedesubt se aflau opt dosare cu coperţi albastre. Adevăratele dosare ale lui AMG (cele pe care cu puţin timp în urmă i le dăduse lui Sinders fuseseră puse în pachetul sigilat pe care Kirk şi soţia sa îl aduseseră cu o zi înainte — opt dosare contrafăcute). Şi o scrisoare : „Tai-pan. Sînt foarte îngrijorat că amîndoi sîntem trădaţi şi că informaţiile aflate în dosarele anterioare ar putea cădea în mîinile cui nu trebuie. Aceste dosare, care le înlocuiesc pe celelalte, sînt redactate aproape la fel ca celelalte, şi autentice. Ele nu conţin însă numele şi informaţiile de importanţă vitală. Puteţi să le daţi pe acestea dacă sînteţi obligat, dar numai atunci. Cît despre cele originale, trebuie să le distrugeţi, după ce vă întîlniţi cu Riko. Unele pagini sînt scrise cu cerneală invizibilă. Riko vă va da cheia. Scuze pentru toate aceste tactici diversioniste, dar spionajul nu este o joacă de copii : el poate aduce moarte oricînd, acum sau mai tîrziu. Iubita noastră Anglie este plină de trădători şi răul este pe pămînt. Concret, libertatea este în primejdie aşa cum n-a mai fost niciodată. Vă rog să

căutaţi să-l întrebaţi pe ilustrul vostru strămoş. El a luptat pentru libertatea de a face comerţ, de a trăi şi de a fi venerat. Îmi pare rău, dar eu nu cred că a murit în furtună. N-o să ştim niciodată adevărul, dar eu cred că a fost omorît, aşa cum voi fi şi eu. Nu vă faceţi probleme, tînărul meu prieten. M-am descurcat bine în viaţă. Am bătut o mulţime de piroane în sicriul duşmanului, mai multe decît trebuia — vă cer să faceţi la fel."

Scrisoarea se încheia cu cuvintele „Cu mult respect".

Amărîtul, se întristă Dunross. Cu o zi în urmă strecurase dosarele contrafăcute în subsolul băncii, înlocuind originalele din celălalt seif. Ar fi vrut să distrugă originalele, dar n-o putea face în siguranţă şi oricum trebuia să aştepte întîlnirea cu japoneza. E mai bine şi mai sigur să le lase deocamdată unde sînt, îşi spuse el. Suficient timp...

Deodată se simţi privit. Mîna i se furişă spre pistol. Cînd degetele sale îl apucară se întoarse. Simţi că i se întoarce stomacul pe dos. Crosse îl privea. Şi Johnjohn. Erau la intrarea în subsol.

După o clipă Crosse spuse :

— Am vrut doar să-ţi mulţumesc pentru cooperare, Ian. Domnul Sinders şi cu mine apreciem asta în mod deosebit.

Dunross simţi un val de uşurare.

— N-ai de ce. Mi-a făcut plăcere.

Încercînd să pară netulburat, dădu drumul pistolului şi acesta alunecă în spate. Fundul fals coborî la loc în tăcere. Văzu privirea scrutătoare a lui Crosse, dar nu-i păsă. Din locul unde stătea inspectorul şef, Dunross nu credea că putea vedea adevăratele dosare. Dunross îşi binecuvîntă *joss*-ul care-l oprise să scoată un dosar ca să-l frunzărească. Nepăsător, trînti uşa seifului şi începu din nou să respire normal.

— Chiar e sufocant aici, nu ?

— Da. Din nou, Ian, mulţumesc, spuse Crosse şi plecă.

— Cum ai deschis seiful ăla ? întrebă tăios Johnjohn.

— Cu o cheie.

— Cu două chei, Ian. Asta e contrar regulilor, şi Johnjohn întinse mîna. Vrei să-mi dai, te rog, ceea ce ne aparţine ?

— Regret, bătrîne, zise calm Dunross, nu vă aparţine.
Johnjohn ezită.
— Întotdeauna am avut o bănuială că ai un duplicat al cheii băncii. Paul are dreptate într-o privinţă : ai prea multă putere, consideri că banca asta e a ta, fondurile noastre ale tale, şi colonia a ta.
— Am colaborat mult şi în mod fericit împreună cu voi doi, şi numai în ultimii ani, cînd Paul Havergill a căpătat o oarecare putere, am avut probleme, eu personal şi Casa mea personal. Dar ce-i mai rău, e că-i de modă veche şi acesta a fost singurul motiv pentru care nu l-am votat. Tu nu eşti, gîndeşti modern. Tu vei fi mai corect, vei vedea în perspectivă, vei fi mai puţin emotiv şi mai direct.
Johnjohn dădu din cap.
— Mă îndoiesc. Dacă voi deveni vreodată tai-pan al băncii, o să am grijă ca ea să fie deţinută în întregime de acţionarii săi şi controlată de directori numiţi de către ei.
— Aşa este şi acum. Noi deţinem doar 21 la sută din bancă.
— Aţi deţinut 21 la sută. Stocul acesta este depus ca garanţie pentru fondul tău circulant pe care nu poţi şi probabil că n-o să poţi niciodată să-l plăteşti. Şi pe urmă, 21 la sută nu înseamnă control, slavă Domnului.
— Înseamnă, pe undeva pe aproape.
— Asta şi vreau să spun, şi vocea lui Johnjohn deveni metalică. E foarte periculos pentru bancă, foarte periculos.
— Nu cred.
— Eu da. Vreau înapoi 11 la sută.
— Nu vînd, bătrîne.
— Cînd o să ajung tai-pan, bătrîne, o să le capăt prin orice mijloace.
— O să vedem.
— Cînd o să ajung tai-pan, o să fac o mulţime de schimbări. Toate aceste broaşte, de pildă. Fără chei personale, doar ale băncii.

— O să vedem, zîmbi Dunross.
Pe malul Kowloon-ului, Bartlett sări de pe ponton în barca ce se legăna, şi o ajută pe Orlanda să urce. Cu un gest automat ea îşi aruncă din picioare pantofii cu

tocuri înalte ca să nu zgîrie puntea frumoasă din lemn de teck.

— Bine ați venit la bordul lui *Sea Witch*, domnule Bartlett. Bună seara, Orlanda, îi salută zîmbind Gornt, era la cîrmă și imediat făcu un semn către echipaj care molă parîma de la cheul aflat lîngă stația terminus a feribotului. Sînt încîntat că ați acceptat invitația mea la masă, domnule Bartlett.

— Abia acum o jumătate de oră am aflat că sînt invitat, cînd mi-a spus Orlanda... Ei, ce iaht grozav!

Jovial, Gornt puse motorul încet în marșarier.

— Abia acum o oră am aflat că aveți de gînd să luați masa singuri. M-am gîndit că n-ați mai văzut niciodată portul Hong Kong noaptea, așa că mi-am spus că ar fi ceva nou pentru dumneavoastră. Aveam cîteva lucruri de discutat personal așa că am întrebat-o pe Orlanda dacă ar avea ceva împotrivă să vă invit la bord.

— Sper că n-a fost un deranj prea mare să veniți pe partea Kowloon-ului.

— Nici un deranj, domnule Bartlett. E ceva obișnuit să iau invitații de aici.

Gornt zîmbi în sinea lui, gîndindu-se la Orlanda și la toți ceilalți invitați pe care îi luase de-a lungul anilor de la cheul din Kowloon. Cu îndemînare, Gornt scoase nava din docul din Kowloon, de lîngă Golden Ferry, unde valurile se izbeau de cheu periculos. Puse maneta motorului la „încet înainte“ și răsuci timona cîrmei spre dreapta, pentru a ieși în radă și îndreptă vasul spre vest.

Iahtul avea douăzeci și unu de metri, era dichisit, elegant, strălucitor și se manevra ca o vedetă rapidă. Erau în cabina de comandă acoperită lateral cu sticlă, bine aerisită, la pupă deasupra se aflau tendele întinse, pleznind în adierea vîntului, iar în urmă siajul spumega. Gornt era îmbrăcat comod, modest, cu o haină ușoară din pînză groasă și o șapcă cu cozoroc, purtînd emblema Clubului de iahting. Arăta bine în hainele acestea și cu barba grizonată tăiată scurt. Se legăna ușor o dată cu mișcarea bărcii, firesc, marinărește.

Bartlett îl privea. Îi era bine în pantofii sport și tricoul cu mînecă lungă. Orlanda stătea lîngă el, o simțea aproape, deși nu se atingeau. Purta un costum pantalon de seară, negru și un șal, să se apere de răceala mării,

stătea în picioare, legănîndu-se ușor cu părul învolburat de vînt, atît de mică fără pantofi. Se uită în spate spre port la feriboturi, jonci, pacheboturi și imensul port-avion nuclear, de culoare kaki, cu punțile scăldate în lumină, cu steagul fluturînd triumfător. Un avion cu reacție se ridică cu zgomot ascuțit din Kai Tak și se pierdu în înalt și alte avioane se auzeau apropiindu-se de Kowloon. Din unghiul acesta nu putea zări aeroportul și avionul său, dar știa unde era parcat. În după-amiaza aceea fusese la bordul lui cu permisiunea poliției ca să-l verifice și să aducă niște documente și provizii. Orlanda, lîngă el, îl atinse ușor și el se uită la ea. Ea îi zîmbi și pe el îl pătrunse o căldură în tot trupul.

— E grozav, nu ?

Ea dădu din cap fericită. Nu mai era nevoie să răspundă. Știau amîndoi.

— Este, spuse Gornt, crezînd că Bartlett vorbea cu el, și se întoarse să-l privească. E grozav să navighezi noaptea, stăpîn al propriului tău vas. Mergem spre vest, apoi o ținem drept spre sud în jurul Hong Kongului — aproape trei sferturi de oră.

Făcu semn căpitanului său aflat în apropiere, un chinez subțirel și tăcut din Shanghai, îmbrăcat în pantaloni albi, apretați, bine croiți.

— *Shey-shey*, mulțumesc, spuse omul luînd cîrma.

Gornt arătă spre pupa, unde în jurul unei mese erau cîteva scaune.

— Ne-așezăm ? se uită la Orlanda. Arăți foarte bine, Orlanda.

— Mulțumesc, spuse ea.

— Nu ți-e frig ?

— Oh, nu, Quillan, mulțumesc.

Un steward în livrea apăru de sub punte, cu o tavă pe care erau gustări calde și reci. În frapiera de lîngă masă se afla o sticlă de vin deschisă, alături de patru pahare, două cutii de bere americană și cîteva băuturi răcoritoare.

— Ce să vă ofer, domnule Bartlett ? întrebă Gornt. Vinul este Frascatti, dar am auzit că preferați bere de la gheață direct din cutie.

— Astă seară Frascatti — bere mai tîrziu, dacă se poate.

— Orlanda ?

— Vin, te rog, Quillan, spuse ea calmă, ştiind că el ştia că preferă Frascatti oricărui alt vin.

Va trebui să fiu foarte înţeleaptă astă-seară, îşi spuse ea, foarte puternică şi foarte înţeleaptă şi foarte deşteaptă. Fusese imediat de acord cu propunerea lui Gornt pentru că şi ei îi plăcea să străbată marea noaptea deşi ar fi vrut să fie singură cu Linc Bartlett. Dar propunerea fusese în mod clar un... Nu, se corectă ea. Nu era un ordin. Era o rugăminte. Quillan e de partea mea. Şi acum partea mea şi partea lui au acelaşi ţel : Linc. Oh, cît de mult mă atrage Linc !

Cînd se uită la el, văzu că îl privea pe Gornt. Inima începu să-i bată mai repede. Era iar ca atunci cînd Gornt o luase în Spania şi ea văzuse o *mano a mano*. Da, bărbaţii ăştia doi sînt ca nişte matadori în seara asta. Ştiu că Quillan încă mă mai doreşte, indiferent ce-ar spune. Îi zîmbi, înăbuşindu-şi tulburarea.

— Da, vreau vin.

Pe punte, lumina era plăcută şi intimă. Stewardul turnă vinul, ca întotdeauna foarte bun, sec, fin şi plăcut. Bartlett deschise o geantă sport pe care o adusese cu el.

— E un vechi obicei american să aduci un dar prima dată cînd intri într-o casă — bănuiesc că aceasta este o casă. Puse sticla de vin pe masă.

— Oh, sînteţi foarte amabil să...

Gornt se opri. Cu un gest delicat luă sticla şi se uită atent la ea, apoi se ridică şi o privi din nou la lumina habitaclului. Apoi se aşeză la loc.

— Acesta nu e un dar, domnule Bartlett, este o vrajă închisă într-o sticlă. Credeam că mă înşeală ochii (era un Château Margaux, unul din cele mai grozave vinuri roşii *premier cru* din Médoc, provincia Bordeaux). N-am băut niciodată un '49. Ăsta a fost un an de vis pentru vinurile roşii de Bordeaux. Mulţumesc foarte mult.

— Orlanda mi-a spus că preferaţi vinurile roşii mai degrabă decît cele albe, dar m-am gîndit că s-ar putea să mîncăm peşte, şi nonşalant aşeză pe masă o a doua sticlă.

Gornt se uită surprins la ea. Era un Château Haut-Brion. Vinul roşu Château Haut-Brion din anii buni rivaliza cu cele mai minunate vinuri de Médoc, dar cel alb — sec, delicat, şi puţin cunoscut pentru că nu există

în cantităţi mari — era considerat unul din cele mai grozave vinuri de Bordeaux. Acesta era din '55. Gornt oftă.

— Dacă sînteţi un atît de bun cunoscător al vinurilor, domnule Bartlett, de ce beţi bere ?

— Îmi place berea cu *pasta*, domnule Gornt, şi berea înainte de masă. Dar la mîncare — vin, şi Bartlett zîmbi. Veniţi marţi, o să bem bere la *pasta*, apoi Frascatti sau Verdicchio sau Casale umbrian cu... cu ce ?

— *Piccata* ?

— Grozav, spuse el, nedorind altă *piccata* decît cea făcută de Orlanda. Asta-mi place cel mai mult.

Îşi concentră atenţia asupra lui Gornt şi nu se uită la Orlanda, dar ştiu că ea pricepuse ce vrea să spună. Mă bucur că am verificat-o.

— Oh, te-ai distrat bine ? îl întrebase ea cînd venise să-l ia dimineaţă de la micul hotel din Sunning Road. Sper că da, Linc dragă.

Cealaltă fată fusese frumoasă, dar nu încercase alte sentimente pentru ea decît dorinţă, iar satisfacţia fusese minimă. I-o spusese.

— Oh, atunci eu sînt de vină. N-am ales bine, se indispuse ea.

Diseară o să luăm masa împreună şi o să încercăm în altă parte.

Fără să vrea zîmbi şi se uită la ea. Briza mării o făcea şi mai frumoasă. Apoi observă că Gornt îi privea.

— Mîncăm peşte în seara asta ?

— Oh, sigur că da. Orlanda, i-ai spus domnului Bartlett despre Pok Liu Chau ?

— Nu, Quillan, doar că am fost invitaţi la o plimbare cu iahtul.

— Bine. Nu va fi un banchet, dar peştele este excelent aici, domnule Bartlett. Dumneavoastră...

— Ce-ar fi să-mi spuneţi Linc şi eu o să vă spun Quillan ? Chestia asta cu „domnule" îmi provoacă indigestie.

Riseră cu toţii. Gornt spuse :

— Linc, cu acordul tău n-o să deschidem darul tău astă-seară. Mîncarea chinezească nu merge cu vinurile astea grozave, nu prea se potrivesc. O să le păstrez, dacă se poate, pentru masa noastră de marţi.

— Sigur.

Urmă o tăcere scurtă în duduitul înfundat al motoarelor de sub punte. Simţind imediat că Gornt vrea să rămînă singur cu Bartlett, Orlanda se ridică cu un zîmbet.

— Scuzaţi-mă o clipă, aş vrea să mă pudrez.

— Foloseşte cabinele de la prova, pasarela din faţă, Orlanda, o îndrumă Gornt, privind-o.

— Mulţumesc, răspunse ea şi se îndepărtă, într-un fel bucuroasă, într-un fel jignită.

Cabinele de la prova erau pentru invitaţi. Ea s-ar fi dus în mod automat de-a lungul acestei pasarele în cabina principală, la toaleta de lîngă apartamentul principal — cel care odinioară fusese al lor. Nu-i nimic. Trecutul e trecut şi acum există Linc, îşi spuse ea, îndreptîndu-se spre prova.

Bartlett luă o înghiţitură de vin, întrebîndu-se de ce Orlanda păruse să ezite. Îşi concentră atenţia asupra lui Gornt.

— Cîte persoane pot dormi pe vas ?

— Zece, comod. Există un echipaj permanent de patru oameni — căpitanul-maşinist, un marinar, un bucătar şi un steward. Dacă vrei, îţi arăt nava mai tîrziu, şi Gornt îşi aprinse o ţigară. Nu fumezi ?

— Nu, nu, mulţumesc.

— Putem naviga o săptămînă fără să ne facem plinul. Dacă e nevoie.

Mai încheiem marţi afacerea noastră ?

— Sigur, marţi a rămas marea zi.

— Te-ai răzgîndit ? Cu *Struan* ?

— Luni se va hotărî bătălia. Luni la ora 3 după-amiază. Cînd se închide bursa, l-ai terminat pe Ian, sau nu l-ai terminat şi din nou e inatacabil.

— De data asta nu. E ruinat.

— Sînt absolut sigur.

— Te mai duci în Taipe cu el ?

— Deocamdată aşa a rămas stabilit.

Gornt trase adînc din ţigară. Privirea lui cercetă poziţia iahtului. Intraseră mult în canalul principal. Gornt se ridică şi rămase o clipă lîngă căpitan, dar căpitanul văzuse şi el mica joncă neluminată din faţă şi o ocolise fără probleme.

— Cu viteză înainte, spuse Gornt şi se întoarse la masă, umplu din nou paharele, alese o *dim-sum* prăjită în

grăsime încinsă și se uită la american. Linc, pot să fiu sincer ?

— Sigur.

— Orlanda.

Ochii lui Bartlett se îngustară.

— Ce-i cu ea ?

— După cum probabil că știi, ea și cu mine am fost cîndva prieteni foarte buni. Foarte buni. Hong Kongul e un loc unde se bîrfește mult, dar am rămas prieteni, deși nu mai sîntem împreună de trei ani, și Gornt îl privi de sub sprîncenele zburlite, cu fire albe în ele. Am vrut doar să-ți spun că n-aș vrea să sufere, zîmbi și dinții îi luciră în lumina lămpii agățate deasupra mesei. Și e cea mai plăcută femeie și tovarășă pe care o poți găsi.

— Sînt de acord cu tine.

— Iartă-mă, nu vreau să te sîcîi cu nimic, am vrut doar să-ți spun trei lucruri, ca între bărbați. Asta a fost primul. Al doilea că e foarte discretă. Al treilea, că nu are nici o legătură cu afacerea noastră — nu mă folosesc de ea, nu e o recompensă, sau momeală sau altceva de genul ăsta.

Bartlett tăcu un timp. Apoi dădu din cap.

— E-n regulă.

— Nu mă crezi ?

Bartlett rîse din toată inima.

— La naiba, Quillan, sîntem în Hong Kong ! Sînt depășit de o groază de lucruri. Nici măcar nu știu dacă Pok Liu Chau e numele restaurantului, o parte din Hong Kong sau e în China roșie. Bău din vin cu plăcere. Cît despre Orlanda, e grozavă și nu e cazul să-ți faci probleme. Am înțeles.

— Sper că nu te-a deranjat ce ți-am spus.

Bartlett clătină din cap.

— Mă bucur că am discutat și asta, ezită, apoi, pentru că celălalt era sincer, se hotărî să vorbească deschis. Mi-a spus despre copil.

— Bun.

— De ce te-ai încruntat ?

— Sînt surprins că Orlanda a pomenit de fetiță. Probabil că ține la tine foarte mult.

Bartlett simți forța ochilor care îl priveau și căută invidia în ei.

— Sper. Mi-a spus că te-ai purtat foarte frumos cu ea după ce v-aţi despărţit. Şi cu ai ei.

— Sînt oameni de treabă. E greu să creşti cinci copii în Asia, şi să-i creşti bine. A fost întotdeauna politica firmei să-i ajutăm pe oamenii noştri cînd putem. Gornt sorbi din vin. Prima dată cînd am văzut-o pe Orlanda avea zece ani. Într-o duminică la curse în Shanghai. Pe vremea aceea toată lumea se îmbrăca cu ce avea mai bun şi se plimba prin padocuri. Era prima ei ieşire oficială în lume. Tatăl ei era directorul departamentului nostru de comerţ naval — un tip cumsecade, Eduardo Ramos, a treia generaţie în Macao, soţia lui din Shanghai. Dar Orlanda... Gornt oftă. Orlanda era cea mai drăgălaşă fetiţă pe care-am văzut-o vreodată. Avea o rochie albă... Nu-mi aduc aminte să o mai fi văzut apoi, pînă ce s-a întors de la şcoală. Avea atunci aproape optsprezece ani şi, ei bine, m-am îndrăgostit nebuneşte de ea, Gornt ridică privirea din pahar. Nu pot să-ţi spun cît de bucuros m-am simţit în toţi anii în care am fost împreună, privirea îi deveni mai aspră. Ţi-a spus că l-am distrus pe bărbatul care a sedus-o ?

— Da.

— Bun. Atunci ştii tot, şi Gornt adăugă foarte demn : Am vrut doar să-ţi spun cele trei lucruri.

Bartlett simţi o simpatie bruscă pentru celălalt.

— Le apreciez, se aplecă în faţă să i se mai toarne nişte vin. Ce-ar fi să o lăsăm aşa ? De marţi toate datoriile şi prieteniile sînt şterse şi începem din nou. *Toţi.*

— Pînă una alta de partea cui eşti ? întrebă Gornt cu faţa zîmbitoare.

— Pentru atac, de partea ta, sută la sută ! se repezi Bartlett. Pentru pătrunderea lui *Par-Con* în Asia ? Sînt la mijloc. Aştept să văd cine-i învingătorul. Înclin spre tine şi sper să cîştigi, dar aştept.

— Cele două puncte de vedere nu duc tot acolo ?

— Nu. Am stabilit regulile de bază ale atacului cu mult timp în urmă. Am spus că atacul e o operaţiune pe care n-o poţi desfăşura decît o dată, ca să-ţi păcăleşti rivalul. Bartlett zîmbi. Sigur, Quillan, sînt sută la sută cu tine în privinţa atacului — n-am pus jos cele două milioane fără parafă, fără hîrtie, doar cu o strîngere de mînă ?

După o pauză, Gornt spuse :

— În Hong Kong, o strîngere de mînă e uneori mai prețioasă. Nu am cifra exactă, dar pe hîrtie avem în fața noastră ceva între 24 și 30 de milioane.

Bartlett ridică paharul.

— Aleluia ! Dar, pînă una alta, ce facem cu problema băncilor ? Cît ne va afecta ?

Gornt se încruntă.

— Nu cred că ne va afecta. Bursa noastră e foarte schimbătoare, dar *Blacs* și *Victoria* sînt bănci solide, care nu pot da faliment, guvernul trebuie să le sprijine pe amîndouă. Se aude că guvernatorul va declara ziua de luni zi de pauză bancară și va închide băncile atît timp cît va fi nevoie — e doar o problemă de timp pînă ce apar bani gheață disponibili care să înlăture neîncrederea oamenilor în bănci. Pînă atunci, mulți se vor arde și o mulțime de bănci vor da faliment, dar asta nu trebuie să ne afecteze planul.

— Cînd cumperi din nou ?

— Depinde de momentul în care anunți că nu mai închei afacerea cu Struan.

— Ce zici de luni la amiază ? Asta-ți va da suficient timp ție și cumpărătorilor tăi secreți să cumpere după ce știrea se răspîndește și acțiunile scad și mai mult.

— Excelent. Chinezii acționează în funcție de zvonuri, se bazează foarte mult pe ele, așa că bursa poate ușor trece de la boom la crah și invers. E bine la amiază. O să faci asta în Taipe ?

— Da.

— O să am nevoie de un telex de confirmare.

— O să ți-l dea Casey.

— Știe despre plan ?

— Da. Acum știe. De cîte acțiuni ai nevoie ca să deții controlul ?

— Ar trebui să ai informația asta.

— E singura care-mi lipsește.

— După ce vom cumpăra din nou vom deține suficient ca să dispunem de cel puțin trei locuri în consiliul de conducere, inclusiv cel al lui Ian. Odată ce am intrat în consiliu, *Struan* e în mîinile noastre, și apoi, foarte curînd, voi fuziona *Struan* cu *Rothwell-Gornt*.

— Și vei fi tai-pan al *Nobilei Case*.

— Da, ochii lui Gornt scînteiară, umplu din nou paharele. Noroc !

— Noroc !

Băură, mulţumiţi de înţelegerea lor. Dar fiecare în sinea lui nu avea nici un pic încredere în celălalt. Amîndoi se bucurau că mai aveau şi alte planuri pentru orice eventualitate — dacă va fi nevoie.

Încruntaţi, cei trei bărbaţi ieşiră din reşedinţa guvernatorului şi urcară în maşina lui Crosse. Crosse conducea. Sinders stătea în faţă, Rosemont în spate, şi amîndoi ţineau strîns în mîini exemplarele încă necitite ale dosarelor AMG. Noaptea era întunecată, pe cer vîntul mîna norii şi traficul era mai intens ca de obicei.

Rosemont, din spate, spuse :

— Credeţi că guvernatorul va citi originalele înainte să le rupă ?

— Eu le-aş citi, răspunse Sinders fără să se întoarcă să-l privească.

— Sir Geoffrey e mult prea deştept ca să facă asta, spuse Crosse. N-o să rupă originalele pînă ce copia ta nu se află în siguranţă în mîinile ministrului, asta în cazul în care tu nu ajungi. Chiar şi aşa, e mult prea isteţ ca să citească ceva ce ar putea constitui o complicaţie pentru un reprezentant plenipotenţiar al Majestăţii sale, şi deci pentru guvernul Majestăţii sale.

Urmă din nou o tăcere.

Apoi nemaiputîndu-se abţine, Rosemont spuse tăios

— Şi cu Metkin ? Ei ? Unde au sabotat avionul ?

— La Bombay. Probabil că avionul a fost sabotat acolo, dacă a fost un sabotaj.

— Pentru numele lui Dumnezeu. Rog, trebuie să fi fost. Sigur că cineva a fost informat. Cum s-a aflat ? Din nou afurisitul tău de spion ? aşteaptă, dar nici unul din cei doi nu răspunse. Şi *Ivanov*, Rog ? Ai de gînd să o pui sub sechestru şi să faci o percheziţie pe neaşteptate ?

— Guvernatorul a discutat cu Londra şi ei cred că nu ar fi înţelept să se creeze un incident.

— Ce dracu' ştiu capetele alea pătrate ? se răsti furios Rosemont. E o navă de spionaj, pentru numele lui Dumnezeu ! Pun pariu pe ce vrei că am găsi coduri curente, cea mai bună aparatură rusească de supraveghere şi cinci sau şase experţi KGB. Nu ?

— Evident, aveţi dreptate, domnule Rosemont, zise Sinders. Dar nu putem s-o facem, nu fără aprobarea necesară.

— Lăsaţi-mă pe mine şi băieţii mei s-o fa...

— În nici un caz !

Nervos, Sinders îşi scoase ţigările. Pachetul era gol. Crosse i-l întinse pe-al lui.

— Deci aveţi de gînd să-i lăsaţi să scape ?

— Am de gînd să-l invit mîine pe căpitanul Suslev la sediu să-i cer o explicaţie, spuse Sinders.

— Aş vrea să asist şi eu.

— Mă mai gîndesc.

— O să primiţi acordul oficial pînă la 9 dimineaţa.

Sinders rosti sec :

— Regret, domnule Rosemont, dar pot să trec peste orice directive ale şefilor dumitale dacă vreau cît sînt aici. Sîntem aliaţi, pentru numele lui Dumnezeu !

Crosse îi replică tăios :

— Şi-atunci de ce ai năvălit în apartamentul 32 din Sinclair Towers neinvitat ?

Rosemont oftă şi le explică. Gînditor, Sinders îi aruncă o privire lui Crosse, apoi se uită din nou la Rosemont.

— Cine ţi-a spus că e un loc conspirativ al duşmanului, domnule Rosemont ?

— Avem o reţea mare de informaţii. Am aflat dintr-un raport. Nu pot să vă spun cine, dar dacă vreţi o să vă dau copii după amprentele pe care le-am găsit pe pahar.

Sinders spuse :

— Ar fi foarte util. Mulţumesc.

— Asta tot nu te scuză pentru o descindere neautorizată şi inutilă. spuse Crosse tăios.

— Am spus că-mi pare rău, nu ? izbucni Rosemont şi-şi împinse înainte bărbia. Toţi facem greşeli. Ca şi Philby, Burgess şi Maclean ! Londra e aşa de afurisit de deşteaptă, ei ? Avem o informaţie de ultimă oră că există şi un al patrulea tip — mai sus, la fel de bine situat şi care vă dă cu tifla.

Crosse şi Sinders fură uluiţi. Se uitară unul la celălalt. Apoi Sinders întoarse capul.

— Cine ?

— Dacă aş şti ar fi executat. Philby a dispărut cu atît de multe secrete despre noi încît ne-a costat milioane ca să reorganizăm şi să recodificăm.

— Îmi pare rău de Philby, spuse Sinders. Da, tuturor ne pare rău pentru ce ne-a făcut.

— Toţi facem greşeli şi singurul păcat e eşecul, nu ? Dacă aseară aş fi prins doi agenţi duşmani acum aţi chiui de bucurie. Dar am ratat. Am spus că-mi pare rău, da ? Data viitoare o să întreb, da ?

Crosse spuse :

— N-o s-o faci, dar ne-ar scuti de o mulţime de necazuri dacă ai face-o.

— Ce-ai auzit despre un al patrulea ? întrebă Sinders, palid, barba nerasă făcîndu-l să pară şi mai murdar decît era.

— Luna trecută am distrus un alt grup de roşii, în Statele Unite. Ce porcărie, mişună ăştia ca gîndacii. Celula respectivă era formată din patru oameni, doi în New York, doi în Washington. Tipul din New York era Ivan Egorov, alt ofiţer din secretariatul O.N.U., şi Rosemont adăugă cu amărăciune Isuse, de ce nu realizăm o dată că afurisitele de Naţiuni Unite sînt pline de spioni, reprezintă cea mai bună armă sovietică de cînd ne-au furat afurisita de bombă ? I-am prins pe Ivan Egorov şi pe soţia lui Alessandra transmiţînd secrete de spionaj industrial, computere. Tipii din Washington îşi luaseră amîndoi nume americane, ale unor oameni care muriseră un preot romano-catolic şi o femeie din Connecticut. Cei patru ticăloşi erau în legătură cu un individ de la Ambasada sovietică, un ataşat care era superiorul lor. L-am descoperit pe cînd încerca să-l racoleze pe unul din tipii noştri din CIA ca să spioneze pentru ei. Da. Dar înainte să-l extrădăm l-a speriat suficient cît să-i vîndă pe ceilalţi patru. Unul din ei ne-a spus că nu Philby era şeful, că mai era şi un al patrulea.

Sinders tuşi şi-şi aprinse altă ţigară de la chiştocul celeilalte.

— Ce a spus ? Exact.

— Doar că celula lui Philby era formată din patru. Cel de-al patrulea e tipul care i-a atras pe ceilalţi, şeful celulei şi principala legătură cu sovieticii. Se spune că e mare acolo. Persoană foarte, foarte importantă.

— Unde ? În politică ? Externe ? Lumea bună ?

Rosemont ridică din umeri.

— Doar o persoană foarte, foarte importantă.

Sinders se uită lung la el, apoi se retrase din nou în sine. Crosse coti pe Sinclair Road și opri la apartamentul său pentru a-l lăsa pe Sinders, apoi se îndreptă spre consulat, care se afla lîngă reședința oficială a guvernatorului. Rosemont luă o copie a amprentelor, apoi îl conduse pe Crosse în biroul său. Biroul era mare și bine dotat cu băuturi.

— Whisky ?

— Vodcă cu un strop de suc de lămîie, spuse Crosse, uitîndu-se la dosarele AMG pe care Rosemont le așezase nepăsător pe biroul său.

— Noroc, ciocniră, Rosemont își dădu peste cap whisky-ul. Ce te frămîntă, Rog ? Ai fost toată ziua ca pe ace.

Crosse arătă cu capul spre dosare.

— Astea. Vreau spionul ăla. Vreau *Sevrin*-ul distrus.

Rosemont se încruntă.

— Bun, spuse el după o pauză, hai să vedem ce avem aici.

Luă primul dosar, își urcă picioarele pe birou și începu să citească. Nu-i trebuiră decît cîteva minute să-l termine, apoi i-l dădu lui Crosse care-l citi la fel de repede. În grabă, trecură pe rînd prin toate dosarele. Crosse închise ultima pagină a celui din urmă și-l dădu înapoi. Își aprinse o țigară.

— Prea mult de comentat acum, murmură absent Rosemont.

Crosse simți ceva în vocea americanului și se întrebă dacă îl testa sau nu.

— Un lucru e evident, spuse el privindu-l cu atenție pe Rosemont. Acestea nu se compară calitativ cu celălalt, cel pe care l-am interceptat.

Rosemont aprobă dînd din cap.

— Am văzut și eu, Rog. Cum ți-o explici ?

— Astea par anoste. Tot felul de probleme rămîn nelămurite. *Sevrin* este evitat, ca și spionul, Crosse se jucă cu paharul, apoi își termină vodca. Sînt dezamăgit.

Rosemont sparse tăcerea.

— Deci fie că cel pe care am pus mîna era singurul, și altfel, scris altfel, sau astea sînt contrafăcute sau aranjate ?

— Da.

Rosemont oftă.

— Ceea ce ne duce din nou la Ian Dunross. Dacă astea sînt false, înseamnă că el le mai are pe cele adevărate.

— Fie în mînă, fie în cap.

— Ce vrei să spui ?

— Se pare că are o memorie fotografică. Ar fi putut să le distrugă pe cele adevărate și să le construiască pe astea, și totuși să le țină minte pe celelalte.

— Ah, dar ar putea fi interogat sub narcoză dacă... dacă ne-a păcălit.

Crosse își mai aprinse o țigară.

— Da. Dacă actualii șefi ar considera asta necesar, ridică privirea spre Rosemont. Evident, orice asemenea interogare ar fi deosebit de periculoasă și ar trebui să fie cerută numai sub incidența Legii secretului de stat.

Fața obosită a lui Rosemont se întunecă și mai mult.

— Vrei să mă ocup eu de asta ?

— Nu. Mai întîi să fim siguri. Pare să fie destul de ușor, și Crosse se uită spre băuturi. Pot să mai iau ?

— Sigur. Eu mai vreau un whisky mic.

Crosse îi dădu paharul umplut din nou.

— Facem o înțelegere. Colaborezi cu adevărat, total, nu faci nimic fără să-mi spui înainte, fără secrete, n-o iei înainte de capul tău...

— Și-n schimb ?

Crosse zîmbi subțire și scoase niște fotocopii.

— Ți-ar place să influențezi, poate chiar să controlezi, cîțiva aspiranți la președinție — poate chiar niște alegeri ?

— Nu înțeleg.

Crosse îi dădu scrisorile lui Thomas K.K. Lim pe care Armstrong le găsise în urmă cu două zile în percheziția de la Lo Dinte-în-afară.

— Se pare că anumite familii americane foarte bogate și cu relații sus-puse sînt în legătură cu anumiți generali americani pentru a construi cîteva aeroporturi mari, dar inutile, în Vietnam, pentru interese personale. Aici se precizează cum, cînd și cine, și Crosse îi spuse unde și cum fuseseră găsite hîrtiile și adăugă : Nu e senatorul Wilf Tillman, cel care e acum aspirant la președinție ? Bănuiesc că te-ar face șeful CIA pentru deli-

catesele astea — *dacă* ai vrea să i le dai. Astea două sînt mai savuroase, Crosse le puse pe birou. Arată cum anumiţi politicieni cu relaţii sus-puse şi aceleaşi familii cu relaţii sus-puse au primit aprobarea Congresului pentru a trimite milioane pentru un program de ajutor total fraudulos în Vietnam. Deja s-au plătit 8 milioane.

Rosemont citi scrisorile. Se albi la faţă. Ridică telefonul.

— Dă-mi-l pe Ed Langan, aşteptă un moment, apoi se înroşi brusc. Nu mă interesează ! scrîşni el. Mişcă-ţi afurisitul de fund şi găseşte-mi-l imediat pe Ed ! trînti telefonul, înjurînd obscen, îşi deschise biroul, găsi o sticluţă cu pastile anti-acide şi luă trei. În ritmul ăsta nu mai ajung eu la cincizeci de ani, murmură el. Rog, tipul ăsta, Thomas K.K. Lim, putem să ne ocupăm noi de el ?

— Dacă îl găsiţi, cu plăcere. E undeva în America de Sud, şi Crosse puse pe birou altă hîrtie. Asta-i raportul secret al Comisiei anticorupţie. Ar trebui să-l găsiţi uşor.

Rosemont îl citi.

— Isuse ! după o pauză spuse : Putem să păstrăm toate astea secret ? Ar putea să arunce în aer cîteva din monumentele noastre naţionale.

— Sigur. Deci ne-am înţeles ? Nici un secret de nici o parte ?

— S-a făcut. Rosemont se duse la seif şi-l descuie. Serviciu contra serviciu, găsi dosarul pe care-l căuta, scoase din el cîteva hîrtii, puse dosarul la loc şi încuie seiful. Uite, astea sînt fotocopii. Poţi să le păstrezi.

Fotocopiile aveau notat sus „Luptătorul pentru libertate“ şi erau datate cu luna aceea şi cu o lună în urmă. Crosse le parcurse repede, fluierînd din cînd în cînd. Erau rapoarte de spionaj, de o calitate excelentă. Toate se refereau la Canton, tot ce se petrecea în interiorul şi în jurul capitalei provinciei Kwantung, mişcări de trupe, avansări, numiri în prezidiile locale şi în Partidul Comunist, inundaţii, lipsă de alimente, armată, cantitatea şi tipul de mărfuri est-germane şi cehoslovace aflate în magazine.

— De unde le ai ? întrebă el.

— Avem o celulă în Canton. Asta e unul din rapoartele lor, le primim lunar. Vrei şi tu o copie ?

— Da. Da, mulţumesc. O să verific prin sursele noastre dacă datele sînt corecte.

— Sînt corecte, Rog. Evident, ultrasecrete, da ? Nu vreau să dispară şi oamenii mei ca Fong-fong. Rămîne între noi doi, da ?

— S-a făcut.

Americanul se ridică şi întinse mîna.

— Şi, Rog, îmi pare rău pentru descindere.

— Da.

— Bun. Cît despre tipul ăsta, Lim, o să-l găsim. Rosemont se întinse obosit şi-şi mai turnă un pahar. Rog ?

— Nu, mulţumesc, plec, spuse Crosse.

Rosemont puse un deget pe scrisori.

— Pentru asta, mulţumesc. Da, mulţumesc, deşi... se opri o clipă, gata să plîngă de furie. Uneori mi-e atît de greaţă de ce-s în stare oamenii noştri să facă pentru o mînă de bani afurisiţi, că-mi vine să mor. Înţelegi, da ?

— Chiar prea bine ! spuse Crosse cu vocea blîndă şi prietenoasă, dar în gînd : Ce naiv eşti, Stanley !

Plecă imediat şi se duse la sediul poliţiei şi verifică amprentele în dosarele sale personale, apoi se urcă din nou în maşină şi se îndreptă la întîmplare spre West Point. Cînd fu sigur că nu era urmărit, se opri la prima cabină telefonică şi formă un număr. Într-o clipă la capătul firului telefonul fu ridicat. Nu se auzi nici un cuvînt, doar o răsuflare. Imediat Crosse tuşi uscat şi scurt ca Arthur şi vorbi imitînd perfect vocea lui Arthur

— Cu domnul Lop-*sing*, vă rog.

— Nu e nici un domn Lop-*ting* aici, aţi format un număr greşit.

Mulţumit, Crosse îl recunoscu pe Suslev.

— Vreau să las un mesaj, spuse el continuînd codul cu aceeaşi voce pe care şi el şi Jason Plumm o folosеau la telefon, amîndoi considerînd foarte util să poată pretinde că sînt Arthur cînd era nevoie, acoperindu-se astfel unul pe altul, şi ascunzîndu-şi adevărata lor identitate.

După ce termină codul, Suslev spuse

— Ei ?

Crosse zîmbi uşor, bucuros că-l poate păcăli pe Suslev.

— Am citit materialul. L-a citit şi prietenul nostru — prietenul nostru era propriul său nume, Roger Crosse.

— Ah ! Şi ?

— Şi am fost amîndoi de acord că este excelent. „Excelent“ era un cuvînt codificat pentru „contrafăcut“ sau „informaţii false“.

Urmă o pauză lungă.

— Deci ?

— Poate prietenul nostru să ia legătura cu tine sîmbătă la patru ? (Adică : poate Roger Crosse să ia legătura cu tine diseară la 10 la un telefon sigur ?).

— Da. Mulţumesc pentru telefon. Da. Mesajul s-a înţeles.

Crosse închise.

Scoase o altă fisă şi mai formă un număr de telefon.

— Alo ?

— Bună, Jason, sînt Roger Crosse, spuse el afabil.

— Oh, bună, inspectore, ce surpriză plăcută, răspunse Plumm. Mai rămîne valabil bridge-ul nostru de mîine ? (Ai interceptat dosarele AMG ?)

— Da, spuse Crosse, apoi adăugă nonşalant : Dar în loc de şase se poate la opt ? (Da, dar sîntem în siguranţă, nici un nume nu e menţionat.)

Se auzi un oftat adînc de uşurare. Apoi Plumm spuse :

— Să-i anunţ şi pe ceilalţi ? (Ne întîlnim astă seară cum am stabilit ?)

— Nu, nu e nevoie să-i deranjăm astă seară, putem să o facem mîine — (Nu, ne întîlnim mîine.)

— În regulă. Mulţumesc pentru telefon.

Crosse se întoarse în strada aglomerată. Foarte mulţumit de sine, urcă în maşină şi-şi aprinse o ţigară. Mă întreb ce-ar gîndi Suslev — sau şefii lui — dacă ar şti că eu sînt adevăratul Arthur şi nu Jason Plumm. Secrete în secretele secretelor şi doar Jason e singurul care ştie cine-i cu adevărat Arthur ! Chicoti. KGB ar fi furios. Nu le plac secretele pe care nu le cunosc. Şi ar fi mai furioşi dacă ar şti că eu sînt cel care l-am racolat pe Plumm şi am format *Sevrin*-ul, şi nu invers. Fusese uşor să aranjeze asta. Cînd Crosse era în Serviciul secret militar în Germania, chiar la sfîrşitul războiului, primise o informaţie personală că Plumm, expert în transmisiuni, folosea un transmiţător clandestin pentru sovietici. Într-o lună îl cunoscuse pe Plumm şi informaţia se confirmase, dar aproape imediat războiul se sfîrşise. Aşa că păstrase informaţia pentru a o folosi mai tîrziu — ca să obţină ceva în schimbul ei, sau pentru momentul în care voia să

treacă de cealaltă parte. În spionaj nu știi niciodată cînd ești tras pe sfoară sau trădat sau vîndut pentru ceva sau cineva mai valoros. Ai nevoie întotdeauna de secrete cu care să faci schimb, și cu cît e mai important secretul cu atît ești în mai mare siguranță, pentru că nu știi niciodată cînd tu sau un inferior sau un superior fac greșeala care te lasă descoperit și neajutorat ca un fluture prins în insectar. Ca Voranski. Ca Metkin. Ca Dunross cu dosarele sale false. Ca Rosemont cu idealismul său naiv. Ca Gregori Suslev, ale cărui amprente sînt acum în fișele CIA și astfel intrat într-o cursă pe care eu am aranjat-o. Crosse rîse cu voce tare. Porni mașina, amestecîndu-se în traficul străzii. Să treci dintr-o parte în alta și să-i faci să dea vina unul pe altul asta, da, poate face viața mai interesantă. Da, secretele într-adevăr fac viața foarte interesantă.

23

Ora 21.45.

Pock Liu Chau era o insuliță la sud-vest de Aberdeen. Cina chinezească fusese cea mai bună din cîte mîncase vreodată Bartlett. Erau la al optulea fel, mici castronașe cu orez. În mod tradițional, orezul era ultimul fel la o masă.

— De fapt nu ești obligat să mănînci chiar tot, Linc ! rîse Orlanda. Asta ar însemna pentru gazda ta că ești atît de plin încît pocnești !

— Asta-i adevărul, Orlanda ! Quillan, a fost fantastic !

— Da, da, a fost, Quillan ! aprobă și Orlanda. Ai făcut o alegere grozavă.

Restaurantul era lîngă un mic debarcader în apropierea unui sat de pescari amărît, luminat doar cu cîteva becuri, cu mușama pe mese, scaune stricate și cu pardoseala de gresie spartă. În spatele lui era o alee cu bazine cu pești unde era adus pentru vînzare tot ce se prindea într-o zi. Sub îndrumarea proprietarului aleseseră din

bazine crevete, calmari, homari, crabi mici şi peşti de toate felurile, mărimile şi formele.

Gornt discutase cu proprietarul meniul, stabilind ce peşti le-ar place. Erau amîndoi experţi, iar Gornt un client deosebit. Mai tîrziu se aşezaseră la o masă în patio. Era răcoare şi băură bere, simţindu-se bine împreună, toţi trei. Ştiau că cel puţin în timpul mesei era o perioadă de armistiţiu, cînd neîncrederea putea fi lăsată deoparte.

În cîteva clipe primul fel de mîncare sosise — grămezi de crevete prăjite, avînd dulceaţa mării şi deosebit de gustoase. Apoi bucăţele mici de caracatiţă cu usturoi, ghimbir, ciuşcă şi toate condimentele Orientului. Apoi nişte aripioare de pui prăjite în multă grăsime pe care le mîncaseră cu sare de mare, apoi peştele cel mare gătit la aburi, cu soia şi feliuţe de ceapă verde proaspătă şi ghimbir şi aşezat pe un platou, iar falca, cea mai bună bucăţică din peşte, îi fu oferită lui Bartlett, ca invitat de onoare.

— Isuse, cînd am văzut cocioaba asta, iartă-mă, locul ăsta, am crezut că-ţi baţi joc de mine.

— Ah, dragul meu, spuse Gornt, nu-i cunoşti pe chinezi. Nu-i interesează ambianţa, ci doar mîncarea. Ei privesc cu neîncredere orice restaurant unde s-au risipit bani pe decoraţiuni, feţe de masă sau lumînări. Ei vor să vadă ce mănîncă — de aceea lumina e puternică. Chinezii se simt cel mai bine cînd mănîncă. Sînt ca italienii. Le place să rîdă, să mănînce, să bea şi să rîgîie...

Băură cu toţii bere.

— Asta merge cel mai bine cu mîncarea chinezească, deşi ceaiul chinezesc e mai bun — uşurează digestia şi îneacă tot uleiul.

— De ce zîmbeşti, Linc ? întrebă Orlanda, care stătea între cei doi.

— Fără motiv. Doar pentru că voi aici ştiţi cu adevărat să mîncaţi. Ei, ce-i asta ?

Ea se uită la farfuria de orez prăjit amestecat cu diverse feluri de peşte.

— Calmar.

— Ce ?

Ceilalţi rîseră şi Gornt spuse

— Chinezii spun că orice stă cu spatele la cer e comestibil. Mergem ?

Imediat ce se întoarseră la bord şi o porniră din nou în larg, îndepărtîndu-se de cheu, se servi cafea şi brandy. Gornt spuse :

— Mă iertaţi puţin ? Trebuie să mă ocup de nişte hîrtii. Dacă vă e frig, intraţi în salonul de la prova, şi coborî sub punte.

Bartlett îşi sorbi gînditor brandy-ul. Orlanda era în faţa lui şi stăteau întinşi în şezlonguri pe puntea de la pupa. Brusc dori ca vasul acesta să fie al său şi ei să fie singuri. Ea il privea. Fără ca el să-i spună nimic se apropie şi-şi puse mîna pe ceafa lui, masîndu-i uşor şi cu pricepere muşchii.

— E grozav, mărturisi el, dorind-o.

— Ah, răspunse ea foarte mulţumită. Mă pricep la masaj, Linc. Am învăţat de la o japoneză. Nu faci masaj în mod regulat ?

— Nu.

— Ar trebui. E foarte important pentru corp, foarte important să-ţi menţii fiecare muşchi în formă. Tu-ţi pui la punct avionul, nu ? De ce n-ai face acelaşi lucru şi cu trupul tău ? Mîine o să aranjez o şedinţă de masaj, îşi băgă unghiile răutăcioasă în gîtul lui. E femeie, dar să nu te atingi de ea, *heya !*

— Haide, Orlanda !

— Te necăjeam, prostule, îi spuse ea repede, zîmbind şi îndepărtînd imediat tensiunea. Femeia e oarbă. Pe vremuri, în China, şi chiar şi azi în Taiwan orbii au monopolul artei şi afacerilor cu masajul, degetele ţinîndu-le loc de ochi. Oh, da. Sigur că există o mulţime de vraci şi şarlatani care pretind că se pricep, dar nu ştiu o boabă. În Hong Kong afli repede cine este ceea ce pretinde şi cine nu. Nu-i decît un sat foarte mic, se plecă şi-l atinse uşor cu buzele pe gît. Asta pentru că eşti frumos.

El rîse.

— Eu ar trebui să-ţi spun ţie asta.

O luă de umeri, vrăjit, şi o strînse uşor, conştient de prezenţa căpitanului care stătea la cîrmă, trei metri mai departe.

— Vrei să mergi la prova şi să vezi şi restul iahtului ? întrebă ea.

El se uită uluit la ea.

— Ştii să citeşti gîndurile ?

Ea rîse, şi faţa ei frumoasă îi oglindi bucuria.

— Nu e rolul fetei să observe dacă... dacă prietenul ei este fericit sau trist, sau vrea să fie singur sau altceva? Am fost învăţată să-mi folosesc ochii şi simţurile, Linc. Sigur că încerc să-ţi citesc gîndurile, dar dacă greşesc trebuie să-mi spui, ca să ştiu mai bine. Dar dacă ghicesc... nu te simţi minunat?

Şi e mult mai uşor să te prind în mreje fără putinţă de scăpare. Şi să te ţin legat de un fir atît de subţire, încît, dacă vrei, să-l poţi rupe uşor, dar arta mea să facă din firul acesta subţire o plasă de oţel. Oh, dar n-a fost uşor să învăţ asta! Quillan a fost un profesor crud, oh, atît de crud. O mare parte din educaţia mea a fost făcută cu mînie, şi cu înjurăturile lui Quillan.

— Pentru numele lui Dumnezeu, n-o să înveţi odată să-ţi foloseşti afurisiţii de ochi? Ar fi trebuit să-ţi fie foarte clar cînd am sosit aici pentru că mă simţeam mizerabil şi că am avut o zi mizerabilă. De ce dracu' nu mi-ai dat imediat ceva să beau, nu m-ai mîngîiat imediat şi apoi să fi tăcut dracului din gură zece minute pînă îmi reveneam — să fii doar tandră şi înţelegătoare pentru zece afurisite de minute şi apoi m-aş fi simţit din nou bine!

— Dar. Quillan, scîncise ea printre lacrimi, speriată de furia lui, ai venit atît de furios încît m-ai indispus şi apoi...

— Ţi-am spus de nu ştiu cîte ori să nu fii prost dispusă doar pentru că eu sînt prost dispus! E datoria ta să mă calmezi! Foloseşte-ţi afurisiţii de ochi şi de urechi şi al şaselea tău simţ! Tot ce vreau eu sînt zece minute şi pe urmă devin din nou blînd şi docil. Pentru numele lui Dumnezeu eu nu sînt tot timpul atent cu tine? Nu-mi folosesc afurisiţii de ochi şi încerc să te liniştesc? În fiecare lună în aceleaşi zile eşti întotdeauna nervoasă, nu? Nu am eu grijă să fiu cît pot de calm şi să te calmez şi pe tine? *Nu*?

— Da, dar nu...

— Nici un *dar*! Pentru numele lui Dumnezeu, acum sînt mai nervos decît cînd am venit! E vina ta pentru că eşti proastă, nu ştii să te porţi ca o femeie, şi tu ar trebui să ştii cel mai bine dintre toţi!

Orlanda îşi aminti cum ieşise el din apartament trîntind uşa şi ea izbucnise în plîns, masa aniversară gătită de ea se stricase şi seara fusese ratată. Mai tîrziu el se întorsese calmat şi o luase în braţe şi o strînsese cu tan-

drețe cît ea plînsese, regretînd cearta pe care o considera acum inutilă și numai din vina ei.

— Ascultă, Orlanda, îi spusese el blînd. Nu sînt singurul bărbat pe care va trebui să-l ții în mîinile tale, și nici singurul de care vei depinde — e o realitate fundamentală că orice femeie depinde de un bărbat, oricît ar fi el de ticălos și de rău și de dificil. E atît de ușor pentru o femeie să conducă un bărbat. Oh, atît de ușor dacă ești atentă și înțelegi că bărbații sînt copii și, din cînd în cînd — aproape tot timpul — proști, cu toane și groaznici. Dar ei aduc banii și e greu să faci asta, foarte greu. E foarte greu să aduci mereu bani zi de zi, oricine ai fi. *Moh ching moh meng*... n-ai bani n-ai viață. În schimb femeia trebuie să aducă armonie — bărbatul nu poate asta, nu tot timpul. Dar femeia poate *întotdeauna* să-l binedispună pe bărbatul ei dacă vrea, poate *întotdeauna* să-i îndepărteze amărăciunea. *Întotdeauna*. Doar fiind calmă și iubitoare și tandră și înțelegătoare pentru scurt timp. O să te învăț jocul vieții. Vei avea o diplomă în supraviețuire, ca femeie, dar va trebui să muncești...

Oh, și cum am muncit, își spuse Orlanda încruntată, amintindu-și de toate lacrimile sale. Dar acum știu. Acum pot să fac instinctiv ceea ce m-am străduit să învăț.

— Haide, vino să-ți arăt prova vasului.

Se ridică, conștientă de privirea căpitanului asupra ei, și o luă înainte, sigură pe ea. Pe cînd se îndreptau spre prova, își strecură pentru o clipă brațul sub cel al lui Linc, apoi se apucă de balustradă și coborî sub punte. Salonul era mare, cu fotolii și canapele comode, fixate în punte. Barul era bine garnisit.

— Cambuza e la prova, pe teugă, lîngă cabina echipajului, îl informă ea. Sînt cam înghesuiți, dar pentru Hong Kong stau bine.

Un coridor mic ducea la prova. Patru cabine, două cu cușetă dublă, două cu cușete suprapuse. Curate și bune și atrăgătoare.

— La pupa e salonul principal al lui Quillan și apartamentul principal, zîmbi gînditoare. Îi place să aibă tot ce-i mai bun.

— Da, spuse Bartlett.

O sărută și ea răspunse cu toată ființa sa. Înfierbîntarea lui îi luă toată vlaga și o înmuie și se lăsă cuprinsă de dorința lui, stăpînită de aceeași patimă, sigură că el se

va opri și nu va trebui ca ea să-l oprească. Așa fusese gîndit jocul. Îi simți forța. Imediat coapsele ei se lipiră mai mult, mișcîndu-se ușor. Mîinile lui începură să alerge și ale ei răspunseră. Era minunat în brațele lui, mai bine decît se simțise vreodată cu Quillan, care era întotdeauna profesor, întotdeauna controlat, întotdeauna fără să dea prea mult. Erau pe cușetă cînd Bartlett se ridică. Trupul ei îl dorea, și totuși ea jubilă.

— Hai înapoi pe punte, îl auzi rostind, răgușit.

Gornt traversă frumosul salon, intră în apartamentul principal și încuie ușa după el. Fata dormea grațios în patul uriaș, sub pătura subțire. El rămase în picioare la capătul patului, privind-o cu plăcere înainte de a o atinge. Ea se trezi încet.

— Aiii iaaa ! am dormit atît de bine, onorate stăpîne. Patul tău este atît de plăcut, spuse ea în dialectul din Shanghai cu un zîmbet și un căscat și se întinse frumos, ca o pisică. Ai mîncat bine ?

— Excelent, îi răspunse el în același dialect. Și mîncarea ta a fost la fel de bună ?

— Oh, da, delicioasă ! răspunse ea, politicoasă. Stevardul Cho mi-a adus aceleași feluri pe care le-ai mîncat și tu. Cel mai mult mi-a plăcut caracatița cu sos negru de soia și usturoi. se ridică și se rezemă de pernele de mătase, complet goală. Să mă îmbrac și să vin pe punte acum ?

— Nu, Pisicuțo, încă nu.

Gornt se așeză pe pat, întinse mîna și-i atinse sînii și o simți cum se înfioară. Numele ei de animatoare era Frumusețea Zăpezii și o închiriase pentru seara aceasta de la Clubul de Noapte al Animatoarelor Vesele. Se gîndise întîi să o aducă pe Mona Leung, actuala lui iubită, dar ea era mult prea independentă ca să rămînă sub punte liniștită și să urce doar cînd voia el. O alesese cu mare grijă pe Frumusețea Zăpezii. Era de-o frumusețe extraordinară, atît la față și la trup, cît și în textura pielii. Avea optsprezece ani și era în Hong Kong abia de-o lună. Un prieten din Taiwan îi vorbise despre această raritate și spusese că urma să vină la Clubul de Noapte al Animatoarelor Vesele dintr-un club asemănător din Taiwan. Cu două săptămîni în urmă, fusese acolo și făcuse un aranjament care se dovedise profitabil pentru amîndoi. În seara aceea, cînd Orlanda îl anunțase că ia masa cu Bartlett și el îi invitase pe vas, sunase imediat la Clubul de

noapte şi o rezervase pe Frumuseţea Zăpezii pentru toată noaptea şi o adusese repede aici.

— Îi fac o farsă unui prieten în seara asta, ii spusese el. Vreau să rămîi aici în cabina asta, în locul ăsta, pînă ce te aduc eu pe punte. Poate să dureze o oră sau două, dar tu rebuie să stai aici liniştită ca un şoricel, pînă vin să te iau.

— Aiii iaaa, în palatul ăsta plutitor sînt gata să stau o săptămînă pe gratis. Doar mîncare şi mai multă şampanie... deşi ar fi grozav să fac şi dragoste. Pot să dorm în pat dacă vreau ?

— Sigur, dar mai întîi te rog să faci un duş.

— Un duş ? Binecuvîntaţi fie toţi zeii ! Apă caldă şi rece ? Asta va fi un adevărat paradis — lipsa asta de apă e foarte neigienică.

Gornt o adusese ca să o umilească pe Orlanda dacă va hotărî că vrea să o umilească. Frumuseţea Zăpezii era mult mai tînără, mai drăguţă, şi el ştia că dacă Orlanda o vedea purtînd una din rochiile elegante pe care le purtase ea odinioară, va face o criză de gelozie. În tot timpul cinei el jubilase în sinea lui, întrebîndu-se cînd s-o aducă pentru a obţine efectul maxim să-l aţîţe pe Bartlett şi să-i amintească Orlandei că era deja bătrînă după criteriile Hong Kongului şi că fără ajutorul lui efectiv nu-l va avea niciodată pe Bartlett, nu aşa cum îl dorea. Oare vreau să se mărite cu Bartlett ? se întrebă el gînditor. Nu. Şi totuşi, dacă Orlanda ar fi soţia lui Bartlett, el ar fi mereu în puterea mea pentru că *ea este şi va fi mereu*. Pînă acum ea n-a uitat asta. Pînă acum ea a fost ascultătoare şi docilă ca o fiică. Şi speriată. Rîse. O, ce dulce va fi răzbunarea cînd vei primi lovitura mea de graţie, iubito. Şi-o s-o fac, într-o zi. Oh, da, draga mea, n-am uitat chicotelile acelor ticăloşi plini de ei — Pug, Plumm, Havergill sau afurisitul de Ian Dunross — cînd au auzit că te-ai grăbit să te arunci în patul unui armăsar care avea pe jumătate vîrsta mea. Să-ţi spun acum că eşti *mui jai* a mea ?

Cînd Orlanda avea treisprezece ani, mama ei venise la el.

— Timpurile sînt foarte grele, Stăpîne, datoriile noastre faţă de companie sînt uriaşe şi răbdarea şi bunătatea ta ne copleşesc.

— Timpurile sînt grele pentru oricine, ii spusese el.

— Din nefericire, de săptămîna trecută departamentul soțului meu nu mai există. La sfîrșitul lunii trebuie să plece, după șaptesprezece ani de serviciu, și noi nu putem să ne plătim datoriile față de tine.

— Eduardo Ramos e un om de treabă și va găsi ușor un alt post mai bun.

— *Yin ksiao shih ta*, spusese ea. Pierdem mult pentru un lucru mărunt.

— *Joss*, spusese el, sperînd că lațul era întins și că semințele pe care le semănase vor da în cele din urmă rod.

— *Joss*, aprobase ea. Dar există Orlanda.

— Ce-i cu Orlanda ?

— Poate că ar putea fi o *mui jai*.

O *mui jai* era o fiică dăruită de un datornic unui creditor pentru totdeauna, pentru a-și reglementa datoriile care altfel n-ar putea fi plătite — urmînd să fie crescută așa cum dorea creditorul, sau folosită sau dăruită, în funcție de dorința creditorului. Era un vechi obicei chinezesc, și total legal.

Gornt își aminti bucuria pe care o simțise. Negocierile duraseră cîteva săptămîni. Gornt acceptase să-i anuleze datoriile lui Ramos — datoriile pe care Gornt avusese grijă să le încurajeze —, să-l repună în drepturi pe Ramos, dîndu-i o pensie modestă, dar sigură, și-i ajută să se stabilească în Portugalia, și să plătească pentru studiile Orlandei în America. În schimb familia Ramos garanta să i-o ofere pe Orlanda virgină, și îndrăgostită așa cum se cuvine de el, cînd împlinea optsprezece ani, sau înainte. Nu trebuia să existe nici un refuz.

— Pe toți zeii, acesta va rămîne mereu un secret între noi. Și cred că ar fi la fel de bine să rămînă un secret și pentru ea, Stăpîne, mereu. Dar noi sîntem siguri că și ea va ști care e interesul ei.

Gornt zîmbi. Anii cei buni au meritat răbdarea și toate planurile și puținii bani pierduți. Toată lumea a avut de cîștigat, își spuse el, și încă mai urmează bucurii. Da, își spuse el și își concentră atenția asupra Frumuseții Zăpezii.

— Viața e foarte bună, spuse el, mîngîind-o.

— Sînt fericită că ești fericit, onorate stăpîne. Și eu sînt mulțumită. Dușul tău a fost un dar al zeilor. M-am spălat pe păr, peste tot, zîmbi. Dacă nu vrei încă să-i păcălim pe prietenii tăi, nu vrei să facem dragoste ?

— Ba da. acceptă el, încîntat ca întotdeauna de franchețea unei chinezoaice în intimitate.

Tatăl lui îi explicase demult „Tu le dai bani. și ele îți dau tinerețea lor, Norii și Ploaia și te fac să te simți bine. În Asia e un schimb cinstit și onorabil. Cu cît sînt mai tinere, cu cît e mai mare bucuria și mulțumirea, cu atît trebuie să plătești mai mult. Asta e înțelegerea, dar să nu te aștepți la o poveste de dragoste, sau lacrimi adevărate — astea nu fac parte din obligațiile lor. Doar te fac să te simți bine pe moment și fac dragoste cu tine. Nu abuza de corectitudinea schimbului !"

Gornt se dezbrăcă fericit și se întinse lîngă ea. Ea își plimbă mîinile peste pieptul lui, cu păr negru și mușchi netezi, și începu. În curînd se auziră gemetele ei ușoare care îl stîrneau. Și deși *mama-san* îi spusese că acest *quai-loh* era diferit și că nu trebuia să se prefacă, ea își aminti instinctiv de prima regulă atunci cînd devii parteneră de pat a unui străin : „Niciodată corpul tău să nu se implice prea mult în relația cu un străin, pentru că atunci nu mai poți să mai faci nimic cu eleganță sau îndrăzneală. Ține minte, cînd ești cu un *quai loh*, trebuie întotdeauna să te prefaci că-ți face mare plăcere, întotdeauna să te prefaci că ai atins Norii și Ploaia. altfel va considera un afront adus virilității sale. *Quai loh*-ii sînt necivilizați și nu vor înțelege niciodată că *yin*-ul nu poate fi cumpărat și că talentul tău de a face dragoste e doar pentru plăcerea clientului.

Cînd Gornt termină și bătăile inimii începură să i se liniștească, Frumusețea Zăpezii coborî din pat și se duse în baie și făcu din nou un duș, cîntînd fericită. El rămase să decanteze euforia momentului, cu mîinile sub cap. În curînd ea se întoarse cu un prosop.

— Mulțumesc, zîmbi el, se șterse și ea se strecură din nou lîngă el.

— O, mă simt atît de curată și de minunat. Facem din nou dragoste ?

— Nu acum, Frumusețea Zăpezii. Acum te poți odihni, iar eu îmi voi lăsa gîndurile să rătăcească. Ai liniștit *yang*-ul într-un mod foarte plăcut. O să-i spun lui *mama-san*.

— Mulțumesc, răspunse ea politicos. Mi-ar place să fii clientul meu special.

El dădu din cap aprobator, mulțumit de ea, de căldura și senzualitatea ei. Cînd ar fi cel mai bine să apară pe punte ? se întrebă din nou, sigur că Bartlett și Orlanda sînt acum acolo și nu în așternut, cum ar face o persoană civilizată. Chicoti în sinea sa. Lîngă pat era un hublou și prin el zărea în depărtare luminile Kowloonului, și șantierul naval. Motoarele duduiau ușor, el se ridică din pat și se duse la dulap. În el se aflau cîteva cămăși de noapte, articole de lenjerie, rochii lungi multicolore și rochii de interior, toate foarte scumpe, pe care le cumpărase pentru Orlanda. Îl amuza să le păstreze ca să le poarte altele.

— Fă-te foarte frumoasă și pune-ți asta, îi dădu un *cheong-sam* din mătase galbenă, lung pînă la pămînt, care fusese unul dintre cele preferate de Orlanda. Nu-ți pune nimic pe dedesubt.

— Da, sigur. Oh, ce minunată e !

El începu să se îmbrace.

— Dacă farsa reușește, poți să o păstrezi, ca premiu, spuse el.

— Oh ! Oh, atunci totul va fi cum dorești, se înflăcără ea, și vizibila ei lăcomie îl făcu să rîdă.

— O să-i lăsăm pe pasagerii mei în partea Hong Kongului, și arătă prin hublou. Vezi cargoul ăla mare, cel legat la cheu, cu steagul cu secera și ciocanul ?

— Ah, da, stăpîne. Vasul care aduce răul ? Acum îl văd.

— Cînd ajungem în traversul lui urcă, te rog, pe punte.

— Am înțeles. Ce trebuie să spun ?

— Nimic. Nimic. Doar zîmbești dulce către bărbat și către femeie, apoi către mine și cobori din nou aici și mă aștepți.

Frumusețea Zăpezii rîse.

— Asta-i tot ?

— Da, doar fii dulce și frumoasă și zîmbește — în special către femeie.

— Ah ! Trebuie să o plac sau să o urăsc ? întrebă ea imediat.

— Nici una, nici alta, spuse el, impresionat de istețimea ei, conștient pînă la exaltare că se vor detesta în clipa în care se vor vedea.

În singurătatea cabinei sale de pe *Sovetsky Ivanov* căpitanul Gregori Suslev termină de codificat mesajul ur-

gent, apoi luă o înghiţitură de vodcă, verificînd din nou telegrama. „*Ivanov* către Centru. Arthur mi-a raportat că dosarele ar putea fi false. Prietenul lui îmi va da astăseară copii. Sînt încîntat să raportez că prietenul lui Arthur a interceptat şi informaţiile despre portavionul nuclear. Recomand să primească imediat o bonificaţie. Am trimis de asemenea alte copii la Bangkok pentru valiza diplomatică şi la Londra şi Berlin pentru siguranţă.",

Satisfăcut, puse cartea de coduri la loc în seif şi îl încuie, apoi ridică telefonul.

— Să vină la mine semnalizatorul de serviciu. Şi secundul.

Descuie uşa cabinei, după care se întoarse şi se uită prin hublou la portavionul din partea cealaltă a portului, apoi văzu iahtul care trecea pe lîngă ei. Îl recunoscu, era *Sea Witch*. Îşi luă alene binoclul şi-l îndreptă spre vas. Îl zări pe Gornt pe puntea de la pupa, stînd la o masă cu o femeie şi un bărbat care era cu spatele spre el. Obiectivul său puternic cercetă cu atenţie vasul şi invidia lui crescu. Ticălosul ăsta ştie să trăiască, îşi spuse el. Ce frumuseţe ! Ce n-aş da să am şi eu unul ca ăsta pe Caspică, ancorat la Baku ! Nu trebuie să te rogi prea mult pentru el, îşi spuse, privind cum *Sea Witch* trecea pe lîngă el, nu după atîţia ani de serviciu atît de folositori cauzei. Mulţi comisari au, cei vechi. Din nou binoclul său se îndreptă spre cei de pe vas. O altă fată urcă de sub punte, o frumuseţe asiatică, cînd se auzi un ciocănit politicos în uşă.

— Bună seara, tovarăşe căpitan, îl salută semnalizatorul. Luă mesajul şi semnă pentru primirea lui.

— Trimite-l imediat.

— Da, tovarăşe comandant.

Sosi şi secundul, Vasili Boradinov, un bărbat frumos şi robust trecut de treizeci de ani, căpitan în KGB, absolvent al secţiei de spionaj a Universităţii din Vladivostok, cu brevet de căpitan în marina comercială.

— Da, tovarăşe comandant ?

Suslev luă o telegramă din teancul de hîrtii de pe birou şi i-o dădu. În telegramă scria : „Secundul Vasili Boradinov va prelua sarcinile lui Dimitri Metkin în calitate de comisar al lui *Ivanov*, dar căpitanul Suslev va prelua comanda totală la toate nivelurile pînă ce se vor face alte schimbări."

— Felicitări, zise el.

Boradinov se lumină la față.

— Da, tovarășe comandant. Mulțumesc. Ce vreți să fac ?

Suslev îi arătă cheia de la seif.

— Dacă nu iau legătura cu tine, sau nu mă întorc pînă mîine la miezul nopții, deschide seiful. Instrucțiunile sînt în pachetul sigilat pe care scrie „Prima Urgență". Ele îți vor spune cum să acționezi mai departe. Pe urmă... Îi înmînă un plic sigilat. Aici ai două numere de telefon unde pot fi găsit. Deschide-l numai dacă apare o urgență.

— Bine, pe fața tînărului începu să curgă sudoarea.

— Nu e cazul să-ți faci probleme. Ești perfect capabil să preiei comanda.

— Sper că nu va fi nevoie.

Gregori Suslev rîse.

— Și eu sper, amice. Stai jos, te rog, și turnă vodcă în două pahare. Meriți avansarea.

— Mulțumesc. Boradinov ezită. Ce s-a întîmplat cu Metkin ?

— În primul rînd a făcut o greșeală prostească și inutilă. Pe urmă, a fost trădat. Sau s-a trădat singur. Sau afurisiții de agenți secreți l-au urmărit și l-au prins. Sau CIA l-a descoperit. Orice s-ar fi întîmplat, bietul prost n-ar fi trebuit niciodată să-și depășească atribuțiile și să se bage într-o astfel de situație periculoasă. A fost o prostie să-și riște viața, ca să nu mai vorbim de securitatea noastră. O prostie.

Secundul se foi nervos pe scaun.

— Care-i planul nostru ?

— Negăm totul. Și pentru moment nu facem nimic. Trebuia să ridicăm ancora marți la miezul nopții ne menținem programul.

Boradinov se uită pe hublou spre purtătorul de rachete, încordat.

— Păcat. Materialul acela ar fi putut să ne împingă mult înainte.

— Ce material ? întrebă Suslev îngustîndu-și ochii.

— Nu știați, tovarășe ? Înainte ca Dimitri să plece, amărîtul mi-a șoptit că de data asta urma să primim niște informații incredibile — o copie a sistemului de ghidare și o copie a listei lor de armament, inclusiv cel atomic — de aceea se ducea chiar el. Era mult prea important ca să

aibă încredere într-un simplu curier. Trebuie să vă spun că m-am oferit să mă duc în locul lui.

Suslev îşi ascunse şocul cînd auzi că Metkin se destăinuise cuiva.

— De unde aflase ?

Celălalt ridică din umeri.

— N-a spus. Bănuiesc că i-a spus marinarul american cînd Dimitri a vorbit la cabina telefonică să aranjeze preluarea materialului. Îşi şterse o picătură de sudoare. O să scoată tot de la el, nu ?

— Oh, da, şopti cu grijă Suslev, vrînd ca subordonatul său să fie îndoctrinat în mod corespunzător. Ei pot să scoată orice de la oricine. De aceea trebuie să fim pregătiţi, apucă uşor între degete mica umflătură din vîrful reverului unde se afla capsula cu otravă, şi Boradinov se cutremură. E mai bine s-o iei repede.

— Ticăloşii ! Probabil că cineva i-a anunţat dacă l-au prins înainte să o facă. Îngrozitor. Toţi sînt nişte fiare.

— A mai... a mai spus Dimitri ceva ? Înainte să plece ?

— Nu, doar că spera că o să căpătăm cu toţii o permisie de cîteva săptămîni — voia să-şi vadă familia în iubita lui Crimee.

Mulţumit că era acoperit, Suslev ridică din umeri.

— Mare păcat. Ţineam mult la el.

— Da. Ce păcat, mai avea puţin şi trebuia să se pensioneze. A fost un tip de treabă, chiar dacă a făcut o asemenea greşeală. Ce-or să-i facă ?

Suslev cîntări în gînd dacă să-i arate lui Boradinov una din celelalte telegrame decodificate de pe biroul lui care spunea printre altele „...Anunţă-l pe Arthur că, drept răspuns la cererea lui pentru o Primă Prioritate în legătură cu trădătorul Metkin, a fost ordonat imediat un control la Bombay". Nu e nevoie să-i comunic informaţia asta, îşi spuse el. Cu cît Boradinov ştie mai puţin, cu atît mai bine.

— Pur şi simplu va dispărea — pînă ce prindem un peşte de-al lor mai mare pe care să-l folosim pentru schimb. KGB-ul are grijă de oamenii lui, adăugă el cu smerenie, fără să o creadă, ştiind că nici celălalt nu crede, dar era obligatoriu să spună aşa, făcea parte din politică.

Ar trebui să mă schimbe pe mine, îşi zise el foarte mulţumit. Da, şi foarte repede. Ştiu prea multe secrete. Ele sînt singurul meu atu. Dacă n-aş şti atîtea, ar ordona

o Primă Prioritate şi pentru mine tot atît de repede cum au făcut-o şi pentru Metkin. Şi eu aş face la fel în locul lor. Mi-aş fi muşcat eu oare reverul aşa cum ar fi trebuit să o facă rahatul ăla idiot ? Îl trecu un fior. Nu ştiu. Sorbi din vodcă. Avea un gust foarte bun. Nu vreau să mor. Viaţa asta e prea bună.

— Vă duceţi din nou pe ţărm, tovarăşe comandant ?

— Da, Suslev se concentră, îi dădu tînărului o notă pe care o bătuse el la maşină şi o semnase. Tu ai comanda acum. Iată împuternicirea — afişeaz-o pe punte.

— Mulţumesc. Mîi...

Boradinov se opri cînd interfonul vasului bîzîi şi o voce alertată spuse repede :

— Sînt puntea ! Două maşini de poliţie pline cu poliţişti se îndreaptă spre pasarela principală de acces — Suslev şi Boradinov se albiră — sînt aproape o duzină. Ce să facem ? Îi oprim, îi respingem, ce facem ?

Suslev apăsă pe butonul interfonului.

— Nu faceţi nimic ! ezită, apoi ordonă : Către echipaj. Urgenţa Unu Roşie... (asta însemna : „Vizitatori inamici vin la bord. Cabina de radiotelegrafie şi radarul : pregătiţi mecanismul de distrugere al întregului echipament secret.") închise microfonul şi şuieră către Boradinov : Urcă pe punte, coboară pe pasarelă, întîmpină-i, ţine-i acolo cinci minute şi apoi *invită-i* pe şefi pe vas, numai pe ei dacă poţi. *Du-te !*

— Sigur că nu îndrăznesc să vină la bord să cau...

— Opreşte-i, *acum !*

Boradinov se năpusti afară. Rămas singur, Suslev pregăti mecanismul de distrugere al seifului său. Dacă altcineva în afară de el ar încerca acum să îl deschidă, napalmul incendiar ar distruge totul.

Încercă să-şi vină în fire. Gîndeşte-te ! Este totul pus la adăpost în cazul unei percheziţii neaşteptate ? Da. Da, am făcut manevra Unu Roşie de o duzină de ori. Dar blestemaţi fie Roger Crosse şi Arthur ! De ce dracu' n-am fost anunţaţi ? A fost Arthur prins ? Sau Roger ? *Kristos*, fă să nu fie Roger ! Dar...

Ochii îi căzură pe teancul de telegrame decodificate şi codificate. Înnebunit, le îndesă într-o scrumieră, blestemîndu-se că nu o făcuse mai devreme, neştiind dacă acum mai avea timp. Îşi găsi bricheta. Degetele-i tremurau.

Bricheta se aprinse în momentul în care în interfon se auzi :

— Doi bărbați vin la bord cu Boradinov. doi bărbați, restul au rămas jos.

— Bine, dar mai țineți-i în loc. O să urc pe punte.

Suslev stinse înjurînd flacăra și îndesă telegramele în buzunar. Înșfăcă o sticlă pe jumătate plină de vodcă, trase o înghițitură zdravănă. își luă o figură surîzătoare și urcă pe punte.

— A, bun venit la bord ! Ce s-a întîmplat, ei ? spuse el bolborosind acum ușor cuvintele, pentru a-și păstra binecunoscuta mască. Unul din marinarii noștri a făcut vreo prostie. domnule inspector Armstrong ?

— Acesta este domnul Sun. Putem discuta puțin cu dumneata ? se interesă Armstrong.

— Sigur. sigur ! spuse Suslev cu o jovialitate forțată pe care nu o simțea, nu-l mai văzuse niciodată pe chinez, studie fața gălbuie, plină de ură. cu ochi reci. Urmați-mă, vă rog. îl pofti el, apoi adăugă în rusește către Boradinov care vorbea o engleză perfectă Și tu, apoi din nou către Armstrong. cu aceeași bună dispoziție forțată Cine o să cîștige a cincea cursă, domnule inspector ?

— Aș vrea să știu și eu. domnule.

Suslev îi conduse în mica popotă aflată lîngă cabina sa.

— Luați loc. luați loc. Pot să vă ofer ceai sau vodcă ? Băiete, adu ceai și vodcă !

Fură imediat aduse. Foarte îndatoritor Suslev turnă în pahare vodcă. deși cei doi polițiști refuzară politicos.

— *Prosit*. închină el rîzînd vesel. Ei bine, care-i problema ?

— Se pare că un membru al echipajului dumitale se ocupă de spionaj împotriva guvernului Majestății sale, spuse Armstrong politicos.

— Imposibil. *tovarișci* ! De ce vă țineți de glume, ei ?

— Am prins unul. Guvernul Majestății sale este foarte nemulțumit.

— Aceasta e o navă pașnică, noi ne ocupăm de comerț. Ne cunoașteți de ani de zile. Inspectorul vostru șef Crosse ne ține sub observație de ani de zile. Nu ne ocupăm cu spionajul.

— Cîți membri ai echipajului sînt la țărm, domnule ?

— Şase. Ascultaţi, nu vreau să am necazuri. Am avut destule probleme nenorocite în călătoria asta cu unul din marinarii mei nevinovaţi, omorît de necun...

— Ah, da, răposatul maior Iuri Bakyan din KGB. Regretabil.

Suslev se prefăcu furios.

— Numele lui era Voranski. Nu ştiu nimic de maiorul ăsta de care tot vorbiţi. Nu ştiu nimic de asta, nimic.

— Sigur. Acum, domnule, cînd se întorc marinarii dumneavoastră din permisie ?

— Mîine seară.

— Unde stau ?

Suslev rîse.

— Sînt pe mal, în permisie. Unde să fie decît cu o fată, sau într-un bar ? Cu o fată; fericiţi, nu ?

— Nu toţi, spuse tăios Armstrong. Cel puţin unul se simte foarte prost acum.

Suslev îl privi, bucuros să ştie că Metkin a dispărut pentru totdeauna şi ei nu-l puteau şantaja.

— Haide, domnule inspector, nu ştiu nimic despre spionaj.

Armstrong puse pe masă fotografiile de opt pe zece. Îl arătau pe Metkin intrînd în restaurant, apoi sub pază, apoi împins în dubă, apoi un prim plan în care pe faţă i se putea citi teroarea.

— *Kristos !* exclamă uluit Suslev, jucînd perfect. Dimitri ? Imposibil ! Altă arestare făcută din greşeală ! O să cer guver...

— S-a raportat deja ambasadorului dumneavoastră din Londra. Maiorul Nicoli Leonov a recunoscut învinuirea de spionaj.

De data asta şocul lui Suslev fu real. Nu se aşteptase ca Metkin să cedeze atît de repede.

— Cine ? Cine aţi spus ?

Armstrong oftă.

— Maiorul Nicoli Leonov, din KGB-ul dumneavoastră. Acesta e adevăratul său nume şi grad. Era de asemenea comisar politic pe acest vas.

— Da... da, asta e adevărat, dar... dar numele lui e Metkin, Dimitri Metkin.

— Da ? Aveţi ceva împotrivă dacă percheziţionăm vasul ?

Armstrong începu să se ridice. Suslev fu cuprins de groază, ca și Boradinov.

— Da, nu sînt de acord, se bîlbîi Suslev. Da, domnule inspector, regret dar nu sînt de acord în mod oficial și treb...

— Dacă vasul dumneavoastră nu se ocupă de spionaj și este un cargou pașnic, de ce să nu fiți de acord ?

— Avem protecție internațională. Dacă nu aveți un mandat oficial de percheziție atun...

Armstrong băgă mîna în buzunar și Suslev simți cum i se strînge stomacul de groază. Va trebui să se supună unui mandat oficial și apoi va fi distrus pentru că vor găsi mai multe dovezi decît au sperat vreodată. Ticălosul ăla blestemat de Metkin sigur că le-a spus ceva deosebit de important. Vru să strige de furie, simțind că mesajele codificate și decodificate din buzunarul lui au devenit un pericol de moarte. Fața i se albi brusc. Boradinov era paralizat. Armstrong își scoase mîna din buzunar doar cu un pachet de țigări. Inima lui Suslev începu din nou să bată, deși greața încă îl mai copleșea.

— *Matyeryebyets !* murmură el.

— Ce-ați spus ? întrebă Armstrong inocent. S-a întîmplat ceva ?

— Nu, nu, nimic.

— Nu vreți o țigară englezească ?

Suslev se strădui să se stăpînsească, dorind să-l pocnească pe celălalt pentru că îl păcălise. Fruntea îi era plină de sudoare, și sudoarea îi curgea pe spate. Luă țigara cu mîini tremurînde.

— Lucrurile astea sînt... sînt îngrozitoare, nu ? Spionaj, și percheziții și amenințarea cu perchezițiile.

— Da. Poate că veți fi atît de amabili să plecați mîine în loc de marți.

— Imposibil ! Ne hăituiți ca pe niște șobolani ? țipă Suslev, neștiind pînă unde putea merge. O să-mi informez guverul și ap...

— Vă rog să-l informați. Vă rog să spuneți că l-am prins pe maiorul Leonov din KGB, l-am prins, într-o acțiune de spionaj și că a fost condamnat conform Legii secretului de stat.

Suslev își șterse sudoarea de pe față, încercînd să rămînă calm. Numai faptul că știa că Metkin era probabil mort acum îl făcea să nu clacheze. Dar ce le mai spusese,

urla el în sinea sa, ce le mai spusese ? Îl privi pe Boradinov, care stătea lîngă el, alb la față.

— Cine ești dumneata ? înarebă tăios Armstrong, urmărindu-i privirea.

— Secund Boradinov, spuse tînărul. cu vocea sugrumată.

— Cine este noul comisar, căpitane Suslev ? Cine a preluat funcția domnului Leonov al dumneavoastră ? Cine este comunistul cel mai înalt în grad la bord ?

Boradinov deveni pămîntiu și Suslev fu fericit că o parte din tensiune era îndreptată și asupra altcuiva.

— Ei bine ?

— El este. spuse Suslev. Secundul Boradinov.

Imediat Armstrong își îndreptă privirea tăioasă spre tînăr.

— Numele dumitale complet. te rog.

— Vasili Boradinov, secund, se bîlbîi el.

— Foarte bine. domnule Boradinov, răspunzi de plecarea acestui vas cel mai tîrziu duminică la miezul nopții. Ești avertizat oficial că există motive să credem că s-ar putea să fiți atacați de triazi — de bandiții chinezi. Se zvonește că atacul este proiectat pentru luni dimineață foarte devreme — imediat după miezul nopții. E un zvon foarte serios. Foarte. Există o mulțime de bandiți chinezi în Hong Kong. iar rușii au furat mult pămînt chinezesc. Noi sîntem preocupați de siguranța și sănătatea dumneavoastră. Cred că e vorba de ceva politic.

Boradinov era pămîntiu.

— Da. da. Înțeleg.

— Da... dar reparațiile mele. începu Suslev. Dacă repara...

— Ocupă-te. te rog. căpitane. să se încheie. Dacă aveți nevoie de ajutor suplimentar sau de remorcare în afara apelor Hong Kongului. vă rog să spuneți. Ah. da, și fii amabil și vino la sediul poliției duminică la ora 10 dimineața — regret că-ți stric weekend-ul.

Suslev păli.

— Ce ?

— Iată citațiile dumneavoastră. Armstrong îi înmînă o hîrtie oficială, Suslev o luă, și începu să citească cînd Armstrong scoase o a doua și completă numele lui Boradinov. Iat-o și pe-a dumitale. comisare Boradinov, i-o puse în mînă. Îți sugerez să consemnezi restul echipajului la

bord — cu excepţia dumneavoastră, evident — şi să-i aduceţi înapoi repede pe cei de pe ţărm. Sînt convins că aveţi o mulţime de lucruri de făcut. Noapte bună ! adăugă el cu bruscheţe, se ridică şi ieşi din încăpere, închizînd uşa în urma sa.

Urmă o tăcere lungă. Suslev îl văzu pe Malcolm Sun ridicîndu-se şi îndreptîndu-se alene spre uşă. Se ridică şi el să-l urmeze, dar se opri cînd chinezul se întoarse către ei.

— O să punem mîna pe voi, pe voi toţi ! spuse Sun cu răutate.

— De ce ? N-am făcut nimic, se holbă uluit Boradinov. N-am fă...

— Spionaj. Spionaj ? KGB-ul vostru crede că sînteţi foarte deştepţi, *matyeryebyets !*

— Pleacă dracului de pe vasul meu ! mîrîi Suslev.

— O să punem noi mîna pe voi toţi— nu noi poliţia. şi brusc Malcolm Sun trecu într-o rusească fluentă. Plecaţi de pe pămînturile noastre, hegemoniştilor ! China merge înainte ! Putem pierde cincizeci de milioane de soldaţi, o sută, şi încă mai avem de două ori pe atît. Plecaţi cît mai aveţi timp !

— O să vă ştergem de pe faţa pămîntului ! urlă Suslev. O să pulverizăm întreaga Chină. O să...

Se opri. Malcolm Sun rîdea de el.

— Pe măta cu atomica voastră ! Acum avem propriile noastre bombe atomice ! Începeţi voi, şi noi o să terminăm. Bombe, pumni, brăzdare ! Malcolm Sun coborî vocea. Plecaţi din China cît mai puteţi. Venim din est ca Genghis Han, toţi Mao Tse-tung, Ciang Kai-şi, eu, nepoţii mei, nepoţii lor, o să venim şi o să vă spulberăm, o să ne luăm înapoi pămînturile *toate !*

— Pleacă de pe vaporul meu ! Suslev simţi o durere în piept. Aproape orbit de furie, se pregăti să se arunce asupra călăului său, împreună cu Boradinov. Fără să-i fie frică, Malcolm Sun se dădu un pas înapoi.

— Yeb tvoyu mat, căcat ce eşti ! apoi în engleză : Loveşte-mă şi te arestez pentru atac cu violenţă fizică şi îţi confisc vasul !

Cu mare efort cei doi se opriră. Sufocat de furie, Suslev îşi îndesă pumnii în buzunar.

— Te rog, pleacă... pleacă. Te rog.

— *Dew neh loh moh pe tine* maică-ta, taică-tău şi toţi hegemoniştii voştri sovietici mîncători de căcat !

— Pleacă — *acum !*

— La fel de furios, Sun îi înjură pe ruseşte şi le strigă

— O să venim din răsărit ca lăcustele...

Apoi se auzi deodată o altercaţie zgomotoasă pe punte şi un uşor bubuit înfundat. Imediat se întoarse şi se îndreptă spre uşă, ceilalţi doi repezindu-se după el. Îngrozit, Suslev văzu că Armstrong stătea în pragul cabinei radiotelegrafistului, aflată lîngă cabina sa. Uşa era larg deschisă, cei doi operatori speriaţi se uitau îngroziţi la englez, iar în jur stăteau paralizaţi paznicii de punte. Deja dinspre interiorul echipamentului radio începea să se ridice fumul. Unu Roşie cerea ca radiotelegrafistul cu gradul cel mai mare să declanşeze mecanismul de distrugere în momentul în care un inamic deschidea uşa sau încerca să o spargă.

Armstrong se întoarse spre Suslev.

— Oh, căpitane, îmi pare rău, m-am împiedecat. Îmi pare rău, spuse el inocent. Credeam că aici e...

— Ce ?

— Toaleta. M-am împiedecat şi uşa s-a deschis. Îmi pare rău, poliţistul aruncă o privire înapoi în cabină. Dumnezeule ! Se pare că a luat foc. Chem imediat pompierii. Malcolm, cheamă...

— Nu... nu ! spuse Suslev, apoi mîrîi în ruseşte spre Boradinov şi marinari : Stingeţi focul !

Scoase un pumn din buzunar şi-l împinse pe Boradinov. Fără să observe, manşeta prinse una din telegramele decodificate, care căzu pe punte. Fumul ieşea din spatele unuia din panourile de radiotelegrafie. Deja unul din marinari apăruse cu un extinctor.

— Vai de mine, vai de mine ! Ce s-a întîmplat ! Sînteţi sigur că nu aveţi nevoie de ajutor ? întrebă Armstrong.

— Nu, nu mulţumesc, spuse Suslev, cu faţa congestionată de furie, mulţumesc, inspectore. Ne.... ne vedem duminică.

— Noapte bună, domnule. Haide, Malcolm.

În zăpăceala din ce în ce mai mare, Armstrong se îndreptă spre pasarelă, dar se aplecă şi înainte ca Suslev

să-şi dea seama ce face ridică o bucată de hîrtie şi porni grăbit pe pasarelă, cu Malcolm Sun în spatele lui. Îngrozit, Suslev duse mîna la buzunar. Uitînd de foc, se repezi în cabina sa, ca să vadă care dintre mesaje lipsea.

Jos pe cheu, poliţiştii în uniformă se răspîndiseră de mult, blocînd ambele pasarele. Armstrong se urcă în maşină, în spate lîngă Sinders. Şeful secţiei MI-6 avea ochii încercănaţi şi costumul puţin mototolit, dar era vioi şi glacial.

— V-aţi descurat bine, amîndoi ! Da, bănuiesc că-şi vor întrerupe transmisiunile vreo zi-două.

— Da, domnule.

Armstrong începu să-şi caute în buzunar bricheta, şi inima îi bătea tare. Sinders îl privi pe Malcolm Sun care se aşezase în scaunul şoferului.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă el gînditor, văzîndu-i faţa.

— Nimic, absolut nimic, domnule, Malcolm Sun întoarse capul, îşi simţi sudoarea pe spate, o durere în inimă şi în gură acel gust acru-dulce al excesului de furie şi frică. Cînd... cînd am încercat să-i reţin pentru inspector, eu... m-au înfuriat, ticăloşii ăia doi.

— Da ? Cum ?

— Au... au început să înjure, aşa că... i-am înjurat şi eu, se linişti, nevrînd ca ochii pătrunzători ai lui Sinders să-l privească. Doar i-am înjurat, adăugă el, încercînd să sune calm.

— Păcat că nu te-a lovit unul din ei.

— Da, da, eram pregătit.

Sinders aruncă o privire spre Armstrong pe cînd acesta îşi scăpără bricheta, aprinse o ţigară şi, la lumina flăcării, se uită la hîrtie. Sinders se uită la nava care se ridica imensă lîngă ei. Suslev stătea în capătul pasarelei uitîndu-se în jos spre ei.

— Pare într-adevăr foarte furios. Bun, urma unui zîmbet îi apăru pe faţă. Foarte bine.

Cu aprobarea lui sir Geoffrey ordonase descinderea bruscă şi încercarea de a întrerupe transmisiunile lui *Ivanov*, pentru a-i strînge cu uşa pe Arthur şi pe spionii *Sevrin* cu speranţa că se vor speria şi vor ieşi la vedere.

— Şi spionul nostru din poliţie, adăugase întunecat sir Geoffrey. E imposibil ca Brian Kwok să fie spionul menţionat în hîrtiile AMG, nu ?

— Sînt de acord, spuse el.

Armstrong stinse bricheta. În semiîntunericul mașinii ezită.

— Ar fi bine... organizați oamenii de pază, Malcolm. N-are rost să mai pierdem vremea aici. Nu, domnule Sinders ?

— Da. Da. putem pleca acum.

Ascultător, Malcolm Sun porni mașina. Armstrong îl privea pe Suslev care stătea pe punte.

— Dumneavoastră, ăăă. știați să citiți rusește, nu, domnule ?

— Da, da, știu. De ce ?

Cu grijă, Armstrong îi dădu hîrtia, ținînd-o de colțuri.

— Asta a căzut din buzunarul lui Suslev.

— Sinders luă la fel de atent hîrtia, dar ochii îi rămaseră ațintiți asupra lui Armstrong.

— N-ai încredere în agentul Sun ? întrebă el încet.

— Ba da. Dar chinezii sînt chinezi și hîrtia e în rusește. Eu nu știu să citesc rusește.

Sinders se încruntă. După o clipă dădu aprobator din cap. Armstrong aprinse bricheta. Sinders citi de două ori hîrtia și oftă.

— E un raport meteo, Robert. Regret. Dacă nu e codificat, e doar un raport meteorologic. Cu grijă îndoi hîrtia la loc. pe aceleași dungi. Amprentele ar putea fi importante. Poate e codificat. Oricum, pentru siguranță o s-o dau băieților de la cifru.

Sinders se așeză mai comod în mașină. Pe hîrtie era scris „Anunță-l pe Arthur că, drept răspuns la cererea sa pentru o Primă Prioritate în legătură cu trădătorul Metkin, a fost ordonat imediat un control la Bombay. În al doilea rînd, întîlnirea cu americanul este devansată pentru duminică. În al treilea și ultimul rînd, dosarele AMG continuă să fie. Prima Prioritate. *Sevrin* trebuie să depună efort maxim pentru a obține succesul. Centrul."

Dar care american ? se întrebă răbdător Sinders, și se întîlnește oare cu Arthur, sau cu cine ? Cu căpitanul Suslev ? Este el atît de nevinovat pe cît se pare ? Care american ? Bartlett, Tcholok, Banastasio, sau cine ? Peter Marlowe — scriitor-atotștiutor-anglo-american, cu ciudatele sale teorii ? Au luat Bartlett sau Tcholok legătura cu Centrul în iunie în Moscova cînd au fost acolo, cu sau fără Peter Marlowe, care s-a întîmplat să fie tot pe

acolo tocmai cînd avea loc o întîlnire deosebit de secretă a agenţilor străini ? Sau americanul nu este aici în vizită, ci trăieşte în Hong Kong ? Să fie Rosemont ? Sau Langan ? Amîndoi ar fi perfecţi. Atîtea întrebări fără răspuns. Ca de pildă cine e al patrulea individ ? Cine e persoana foarte importantă deasupra lui Philby ? Unde vor duce toate firele astea ? La Almanahul aristocraţiei al lui Burke ? Poate la un castel, sau chiar un palat ? Cine e această misterioasă doamnă Gresserhoff care a răspuns la al doilea apel al lui Kiernan şi apoi a dispărut fără urmă ? Şi afurisitele alea de dosare ? Şi afurisitul de AMG şi afurisitul de Dunross care încearcă să fie atît de afurisit de deştept...

Se apropia de miezul nopţii. Dunross şi Casey stăteau binedispuşi unul lîngă altul în partea închisă cu geamuri de la prova unui feribot, care se îndreptă sigur pe el spre locul său de acostare din partea Kowloon-ului. Era o noapte plăcută, deşi norii încă mai erau mînaţi de vînt la mică înălţime. Paravane de furtună din pînză groasă închideau şi protejau părţile deschise ale punţii, dar aici unde erau ei, vederea era bună şi printr-una din ferestrele deschise venea o briză plăcută şi mirosul sărat al mării sărate.

— Oare o să plouă din nou ? întrebă ea, întrerupînd tăcerea.

— Da, sigur. Dar sper să nu plouă foarte tare pînă tîrziu miine după-amiază.

— Tu şi cursele tale ! Sînt chiar atît de importante ?

— Pentru orice băştinaş din Hong Kong sînt foarte importante. Pentru mine şi da şi nu.

— O să-mi pun toată averea pe Noble Star al tău.

— Să nu faci asta, spuse el. Trebuie întotdeauna să te asiguri că nu pierzi tot.

Casey îi aruncă o privire.

— Pentru unele pariuri nu te asiguri.

— Pentru unele pariuri nu poţi să te asiguri, corectă el cu un zîmbet. O luă de braţ dezinvolt, şi-şi aşeză din nou mîna pe piciorul ei. Era prima dată cînd se atingeau cu adevărat. Atingerea le făcu plăcere la amîndoi. Tot timpul, pe drumul de la Hotelul *Mandarin* la feribot, Casey dorise să-l ia de braţ. Dar îşi stăpînise impulsul,

iar acum se făcea că nu observă înlănţuirea braţelor puternice, deşi instinctiv, se apropiase puţin.

— Casey, nu ţi-ai mai terminat povestea cu George Toffer. L-ai concediat ?

— Nu, n-am făcut-o, nu aşa cum mă gîndeam s-o fac. Cînd am obţinut controlul m-am dus în sala lui de consiliu. Sigur că era bun de legat, dar deja descoperisem că nu e eroul care se pretindea a fi. Mi-a fluturat doar una din scrisorile în care-i vorbeam de banii pe care mi-i datorează şi mi-a strigat că n-o să capăt niciodată banii ăia înapoi, niciodată, ridică din umeri. Nu i-am căpătat niciodată, dar am pus mîna pe compania lui.

— Ce s-a întîmplat cu el ?

Încă mai există, şi încă mai păcăleşte pe cîte cineva. Ascultă, nu vrei mai bine să nu mai vorbim de el ? Îmi provoacă indigestie.

El rîse.

— Doamne fereşte ! Grozavă noapte, nu ?

— Da.

Avuseseră parte de o cină perfectă în Salonul Dragonului la ultimul etaj al hotelului zgîrie-nori. Chateaubriand, cîţiva cartofi pai, subţiri ca firul de aţă, salată şi *crème brûlée*. Vinul fusese Château Lafitte.

— Sărbătorim ceva ? întrebase ea.

— Doar un mulţumesc pentru *First Central* New York.

— Oh, Ian ! Au fost de acord ?

— Murtagh a fost de acord să încerce.

Durase doar cîteva secunde să fixeze condiţiile pe baza acordului băncii de a finanţa, aşa cum spusese Casey că se poate : 120 la sută din preţul ambelor vase, un fond de rulment de 50 de milioane.

— Totul este garantat cu bunurile dumneavoastră personale ? întrebase Murtagh.

— Da, răspunse el, aruncînd în joc viitorul lui şi al familiei sale.

— Noi, ăăă, eu cred că, avînd corpul de direcţie foarte bun al companiei *Struan*, veţi obţine un profit mare aşa că banii noştri sînt în siguranţă şi... dar, domnule Dunross, trebuie să păstrăm totul în mare secret. O să încerc să conving consiliul băncii şi Murtagh se strădui să-şi ascundă nervozitatea.

— Te rog, domnule Murtagh. Încearcă din răsputeri. N-ai vrea să fii invitatul meu la cursele de mîine ? Regret, nu te pot invita la prînz, sînt ocupat pînă peste cap, dar uite, ai aici o invitație, dacă ești liber să vii după ora 14.30.

— Oh, Isuse, tai-pan, chiar vorbiți serios ?

Dunross zîmbi în sinea sa. În Hong-Kong o invitație în loja unui maestru de ceremonii echivala cu prezentarea la Curte, și era la fel de utilă.

— De ce zîmbiți, tai-pan ? întrebă Casey, mișcîndu-se ușor, și simțindu-i căldura.

— Pentru că în acest moment totul e frumos pe lume. Sau cel puțin diversele probleme sînt așezate în sertărașele lor.

Mergînd spre mal și apoi ieșind din stația terminus a feribotului el îi explică teoria lui, conform căreia singura modalitate de a rezolva problemele era metoda asiatică așezi problemele în sertărașe separate și le scoți de acolo numai cînd ești pregătit pentru ele.

— E bine așa, dacă poți s-o faci, spuse ea mergînd alături de el, dar acum fără să-l atingă.

— Dacă nu poți o să clachezi — ulcer, criză de inimă, îmbătrînire prematură sau, mă rog, sănătate ruinată.

— O femeie plînge, asta-i supapa ei de siguranță. Plînge și apoi se simte mai bine...

Casey plînsese, înainte să plece de la *V și A* ca să se întîlnească cu el. Din cauza lui Linc Bartlett. În plînsul ei se amestecaseră furia, neputința, dorul și dorința — dorința fizică. Trecuseră șase luni de la ultima din rarele, întîmplătoarelor și scurtele ei legături. Cînd dorința devenea prea puternică, pleca să schieze, sau să facă plajă cîteva zile, și acolo alegea pe cel căruia îi permitea să intre în patul său. Apoi, la fel de repede, îl uita.

— Dar, vai, nu este foarte rău, Ciran-Chek — o întrebase odată mama sa — să fii atît de rece ?

— Oh, nu mamă dragă, îi răspunsese ea. E un tîrg cinstit. Îmi place să fac dragoste — adică îmi place atunci cînd simt nevoia s-o fac, deși încerc să simt nevoia cît de rar posibil. Îl iubesc pe Linc, pe nimeni altcineva. Dar cred...

— Cum poți să-l iubești și să te culci cu altcineva ?

— Nu, nu e ușor, de fapt e îngrozitor. Dar, mamă, muncesc din greu pentru Linc în fiecare zi, weekend și duminică, muncesc din greu pentru noi toți, pentru tine

şi unchiul Tashjian şi Marian şi copii, eu sînt cea care întreţine familia, iar acum că Marian e independentă, mă bucur şi eu. Crede-mă că îmi place să muncesc, ştii doar. Dar uneori e prea mult, aşa că pur şi simplu plec. Şi atunci îmi aleg un partener. Zău, mamă, e doar ceva biologic, aşa nu e nici o diferenţă între noi şi bărbaţi şi acum, că avem binecuvîntatele anticoncepţionale, putem alege şi noi. Slavă Domnului, nu mai e ca pe vremea ta, draga mea...

Casey se dădu deoparte să evite un val de pietoni care veneau din faţă şi se ciocni uşor de Dunross. Automat îl luă de braţ. El nu se îndepărtă. De cînd îi ceruse egalitate în după amiaza aceea şi fusese refuzată... Nu, nu e cinstit, Casey, îşi spuse ea. Ian nu m-a refuzat, mi-a spus doar care-i realitatea din punctul lui de vedere. Din al meu ? Nu ştiu. Nu sînt sigură. Dar oricum nu sînt proastă, aşa că în seara asta m-am îmbrăcat cu grijă, puţin altfel, şi m-am parfumat şi m-am machiat mai mult şi în seara asta mi-am muşcat limba de multe ori şi m-am abţinut să-l pun la punct, purtîndu-mă prea convenţional.

El a fost atent, plăcut şi receptiv, iar eu m-am simţit minunat. Ian e cu siguranţă un bărbat grozav. Periculos şi oh, atît de atrăgător. Scările largi de marmură ale hotelului erau în faţa lor. Ea îi lăsă discret braţul şi se simţi aproape de el, pentru că înţelesese.

— Ian, tu eşti un bărbat înţelept. Crezi că e cinstit să faci dragoste cu cineva pe care nu-l iubeşti ?

— Ce ? se trezi el deodată din reverie, apoi spuse pe un ton frivol : *Dragoste* e un cuvînt occidental, doamnă. Eu sînt un bărbat din *China !*

— Vorbesc serios.

El rîse.

— Nu cred că e momentul să fim serioşi.

— Dar ai o părere a ta ?

— Întotdeauna.

Urcară scările şi intrară în holul plin chiar şi la această oră tîrzie. Imediat el simţi că mulţi îl privesc şi-l recunosc, şi acesta fusese motivul pentru care nu o părăsise pe scări. Fiecare lucru mărunt ajută, îşi spuse el. Trebuie să par calm şi sigur pe mine. *Nobila Casă* este intangibilă ! Nu vreau şi nu pot să-mi permit luxul unei frici

normale — s-ar revărsa şi i-ar distruge şi pe alţii şi ar face un imens rău.

— Nu vrei să mai bem ceva ? întrebă ea. Nu mi-e somn. Poate că vine şi Linc, dacă e în hotel.

— Bună idee. Eu vreau un ceai cu lămîie.

Ca prin minune ospătarul şef apăru. Şi o masă goală.

— Bună seara, tai-pan.

— Bună seara, Gup de Noapte.

— Si eu vreau tot ceai cu lămîie, comandă ea, un ospătar o luă repede din loc cu paşi mărunţi. Mă duc doar să văd ce mesaje am primit.

— Sigur.

Dunross o privi îndepărtîndu-se. În seara aceea, din primul moment cînd intrase în *Mandarin*, observase că părea mult mai feminină, nimic foarte vizibil, doar o schimbare fină. Interesantă femeie. O sexualitate gata să explodeze. Cum dracu' pot s-o ajut să-şi capete mai repede banii de tăvăleală !

Gup de Noapte îşi făcea de lucru în jurul mesei, şi spuse calm în cantoneză :

— Tai-pan, sperăm că o să te poţi descurca cu bursa şi cu A Doua Casă Mare.

— Mulţumesc.

Dunross vorbi mai departe cu el, cu un aer de încredere în sine, apoi ochii i se îndreptară din nou spre Casey care era la recepţie. Ochii bătrîni şi vicleni ai lui Gup clipiră.

— Traficantul de arme nu e în hotel, tai-pan.

— Ce ?

— Nu. A plecat devreme cu o fată. Pe la 7 după-amiază, eu tocmai venisem la slujbă, raportă bătrînul cel dichisit. Traficantul de arme era îmbrăcat foarte simplu. Pentru o plimbare cu iahtul, bănuiesc. Cu el era o fată.

Acum Dunross se concentră.

— Sînt multe fete în Hong Kong, Gup de Noapte.

— Nu ca asta, tai-pan, şi bătrînul chicoti cu precauţie. Odinioară a fost iubita lui Barbă Neagră.

— Ei, bătrîne, ai ochi ascuţiţi şi o memorie bună. Eşti sigur ?

— Oh, foarte sigur ! Gup de Noapte era încîntat de modul în care erau primite veştile sale. Da, adăugă el demn, pentru că am auzit că s-ar putea ca americanii să se unească cu *Nobila Casă* dacă poţi scăpa de toţi ceilalţi ti-

călosi, ar putea fi bine pentru tine să ştii asta. Ş: că Floci Aurii s-a mutat...

— Cine ?

Gup de Noapte îi explică de ce o porecliseră așa.

— Poţi să-ţi imaginezi aşa ceva, tai-pan ?

Dunross oftă, uimit ca întotdeauna de viteza cu care circulau bîrfele.

— Şi-a schimbat camera ?

— Oh, da, e pe coridor, 276, la acelaşi etaj. Eee, tai-pan, am auzit că a plîns noaptea, acum două nopţi, şi din nou în seara asta înainte să plece. Da. A treia îngrijitoare la closet Fung a văzut-o plîngînd în seara asta.

— S-au certat ? Ea şi cu traficantul de arme ?

— Oh, nu, fără ceartă, fără strigăte. Dar, *oh ko,* dacă Floci Aurii ştie despre tînăra Orlanda, e suficient ca dragonii să iasă afară.

Gup de Noapte zîmbi ştirb către Casey care se întoarse cu un teanc de telegrame şi mesaje în mînă. Dunross observă că acum îi apăruse o umbră în priviri. Nici un mesaj de la Linc Bartlett, presupuse el, ridicîndu-se în picioare. Gup de Noapte îi ţinu cu grijă scaunul, îi turnă ceai şi continuă în cantoneza lui vulgară :

— Nu-i nimic, tai-pan, cu Floci Aurii sau nu, toate-s la fel pe întuneric, *heya* ?

Bătrînul chicoti şi plecă. Dunross privi spre hîrtiile din mîna ei.

— Necazuri ?

— Oh, nu, tot aceleaşi probleme. Îl privi direct. Le-am pus în sertăraşe pentru ziua de mîine. Seara aceasta îmi aparţine. Linc nu s-a întors încă, sorbi cu plăcere din ceai. Aşa că te pot monopoliza.

— Credeam că eu sînt cel care monopolizează. Nu e...

Se opri observîndu-i pe Robert Armstrong şi Sinders intrînd pe uşa batantă. Cei doi se opriră la intrare căutînd din ochi o masă.

— Poliţia voastră face ore suplimentare, remarcă Casey şi, cînd privirea celor doi se opri asupra lor, le făcu semn cu mîna fără pic de entuziasm, în semn de salut. Cei doi ezitară, apoi se îndreptară spre o masă liberă în celălalt capăt al încăperii. Îmi place Armstrong, spuse ea. Celălalt e tot poliţist ?

— Bănuiesc. Unde l-ai cunoscut pe Robert ?

Îi spuse.

— Nimic încă despre armele de contrabandă. Nici de unde au venit. nici altceva.

— Afurisită treabă !

— Vrei un brandy ?

— De ce nu ? Unul drept combustibil pentru drum. și apoi trebuie să plec. Chelner ! comandă băuturile. Mașina va veni miine să te ia la 12 fix.

— Mulțumesc, Ian, pe invitație scrie „Doamnele cu pălărie și mănuși“. Chiar vorbești serios ?

— Sigur, se încruntă. Doamnele au purtat întotdeauna pălărie și mănuși la curse. De ce ?

— Va trebui să-mi cumpăr o pălărie. N-am mai purtat de ani de zile.

— Dacă vrei să știi, îmi plac doamnele cu pălărie.

Dunross aruncă o privire prin încăpere. Armstrong și Sinders îl priveau pe furiș. Să fie oare o coincidență că sînt aici ? se întrebă el.

— Și tu simți privirile, tai-pan ? Toată lumea de aici pare să te cunoască.

— Nu pe mine, ci *Nobila Casă* și tot ce reprezint eu.

Brandy-ul sosi. Ciocniră.

— Noroc !

— Acum vrei să-mi răspunzi la întrebarea aceea ? E corect să faci dragoste cu cineva pe care nu-l iubești ?

— Răspunsul e da, el învîrti băutura în pahar și apoi o dădu peste gît.

— Ce da ?

El zîmbi brusc.

— Da nimic, da nu e cinstit, dar, da, se întîmplă mereu și n-am de gînd să intru într-una din acele minunate psihanalize de genul : „Ai renunțat de curînd să-ți mai bați nevasta ?“, deși am auzit totuși că majorității doamnelor le place să fie din cînd în cînd bătute, cu sau fără pălărie !

Ea rîse și tristețea din ochi aproape dispăru.

— Depinde, nu ?

— Depinde, el o privea cu zîmbetul lui calm și plăcut, și ea își spunea că depinde cu cine și cînd și unde, și de moment și împrejurare și dorință, iar în acel moment ar fi fost minunat, el își întinse paharul și îl atinse pe al ei. Noroc, închină el, Pentru ziua de marți !

Îi zîmbi și ea și-și ridică paharul, iar inima îi bătu mai tare.

— Da !

— Totul poate să aştepte pînă atunci. Nu ?
— Da. Da, bănuiesc că da, Ian.
— Ei bine, acum o să plec.
— M-am simţit grozav.
— Şi eu.
— Mulţumesc pentru invitaţie. Mîi...
Se opri cînd îl văzu pe Gup de Noapte venind repede spre ei.
— Scuză-mă, tai-pan, telefon.
— Oh, mulţumesc. Vin imediat, oftă Dunross. Cei răi n-au nici un pic de linişte ! Casey, mergem ?
— Sigur, sigur, tai-pan, se ridică şi ea, inima îi bătea tare şi se simţea cuprinsă de o durere dulce-tristă. Mă ocup eu de nota de plată.
— Mulţumesc, dar s-a rezolvat. O s-o trimită la companie, lăsă un bacşiş şi o conduse la lift, amîndoi conştienţi de privirile care-i urmăreau, pentru o clipă el fu tentat să urce cu ea doar ca să stîrnească bîrfele, dar asta chiar înseamnă să-l provoci pe Diavol, şi deja am destui diavoli în jur, îşi zise el. Nopate bună, Casey, ne vedem mîine, şi nu uita, cocktailul de la 19.30 mîine seară. Salutări lui Linc !
Îi făcu vesel cu mîna şi se îndreptă spre recepţie.
Ea îl urmări îndepărtîndu-se, înalt, impecabil şi sigur pe sine. Uşile liftului se închiseră. Dacă n-am fi în Hong Kong, n-ai mai scăpa, nu în seara asta, Ian Dunross. Oh nu, în seara asta am face dragoste. Oh, da, da, am face.
Dunross se opri la biroul recepţiei şi ridică telefonul:
— Alo, Dunross.
— Tai-pan ?
— Oh, bună, Lim, spuse el, recunoscînd vocea majordomului său. Ce s-a întîmplat ?
— Domnul Tip Tok-toh tocmai a sunat, sir, şi inima lui Dunross începu să bată mai tare. Mi-a spus să încerc să dau de dumneavoastră şi vă roagă să-l sunaţi. A spus că puteţi să sunaţi oricînd pînă la ora două, sau după 7 dimineaţa.
— Mulţumesc. Altceva ?
— Domnişoara Claudia a sunat la opt şi a spus că a instalat-o la hotel pe invitata dumneavoastră — se auzi un fîşîit de hîrtii — doamna Gresserhoff şi că întîlnirea la biroul dumneavoastră la ora 1 dimineaţa s-a confirmat.
— Bun. Altceva ?

— Stăpîna a sunat de la Londra — totul e în regulă acolo —, şi un doctor Samson de la Londra.

— Ah ! doctorul lui Kathy. A lăsat vreun număr de telefon ? Lim i-l dădu şi el îl notă. Mai e ceva ?

— Nu, tai-pan.

— Fiica Numărul Unu s-a întors ?

— Nu, tai-pan. Fiica Numărul Unu a venit pe la 7 pentru cîteva minute cu un tînăr şi apoi a plecat din nou.

— Era Martin Haply ?

— Da, da, el era.

— Mulţumesc, Lim. O să-l sun pe Tiptop, apoi iau feribotul şi vin acasă.

Închise. Vrînd să nu fie auzit, se duse la cabina telefonică de lîngă papetărie. Formă un număr de telefon.

— *Weyyyy ?*

Recunoscu vocea lui Tiptop.

— Bună seara, sînt Ian Dunross.

— Ah, tai-pan ! O clipă. — Auzi cum celălalt acoperă receptorul cu o mînă şi apoi nişte voci înăbuşite, aşteptă. Ah, iertaţi-mă că v-am lăsat să aşteptaţi. Am primit nişte veşti neliniştitoare.

— Da ?

— Da. Se pare că poliţia dumneavoastră e din nou precum plămînul de cîine şi inima de lup. A arestat în mod neîntemeiat pe un foarte bun prieten al dumneavoastră, inspectorul şef Brian Kwok. El...

— Brian Kwok ? Dunross rămase încremenit. Dar de ce ?

— Am înţeles că a fost acuzat pe nedrept că ar fi un spion al RPC, un...

— Imposibil !

— Sînt de acord cu dumneavoastră. E ridicol ! Preşedintele Mao nu are nevoie de spioni capitalişti. Trebuie să fie eliberat imediat, imediat... şi dacă vrea să plece din Hong Kong trebuie să i se dea voie să o facă şi să plece unde vrea... imediat !

Dunross încercă să raţioneze. Dacă Tiptop spune că persoana numită Brian Kwok trebuie să fie imediat eliberată şi să i se permită să părăsească Hong Kongul dacă vrea, atunci Brian *este* într-adevăr nu spion al RPC, unul din spionii lor, şi asta e imposibil, imposibil, imposibil !

— Eu... eu nu ştiu ce să zic, ezită el, oferindu-i lui Tiptop pretextul de a ajunge la adevăratul subiect de discuţie.

— Trebuie să vă spun că nu vă puteţi aştepta ca vechii prieteni să se gîndească să-i ajute pe vechii prieteni cînd poliţia acestora face asemenea greşeli. *Heya ?*

— Sînt de acord cu dumneavoastră, se auzi răspunzînd pe tonul îngrijorat pe care celălalt îl aştepta, în timp ce în minte striga : Cristoase, vor să-l schimbe pe Brian pentru bani ! O să... o să vorbesc cu autorităţile la prima oră mîi...

— Poate reuşiţi să faceţi ceva în seara asta.

— E prea tîrziu să-l sun pe guvernator acum, dar...; apoi Dunross îşi aminti de Sinders şi de Armstrong şi inima îi bătu mai tare. O să încerc. Imediat. Sînt sigur că e o greşeală, domnule Tip. Da. Trebuie să fie o greşeală. Oricum, sînt convins că guvernatorul o să ne ajute. Şi poliţia. Sigur că o... o asemenea greşeală poate fi rezolvată într-un mod satisfăcător. La fel ca cererea *Victoriei* pentru folosirea temporară a banilor renumitei bănci ?

Urmă o tăcere lungă.

— E posibil ca aceasta să se realizeze. E posibil. Vechii prieteni trebuie să-i sprijine pe vechii prieteni, şi să se ajute ca greşelile să fie îndreptate... Da, ar putea fi posibil.

Dunross auzi acel „dacă" nerostit şi continuă în mod automat negocierile, cu gîndurile încă tulburi de ceea ce aflase.

— Aţi primit cumva biletul meu, domnule Tip ? M-am ocupat de toate celelalte. Apropo, *Victoria* o să ajute în mod sigur la finanţarea afacerii cu toriu, şi adăugă delicat : Şi multe alte cereri — în termeni avantajoşi.

— Ah, da, mulţumesc. Da, am primit biletul dumneavoastră şi prea amabila invitaţie. Regret că nu m-am simţit bine. Mulţumesc, tai-pan. Pentru cît timp ar dori guvernul dumneavoastră împrumutul de bani gheaţă în cazul în care e posibil ?

— Bănuiesc că treizeci de zile vor fi mai mult decît suficient, poate chiar două săptămîni. Dar e vorba de *Victoria, Blacs* şi celelalte bănci, şi nu de guvernul Hong Kongului. O să vă spun asta mîine. O să avem onoarea de a vă vedea la curse la prînz ?

— Regret, nu la prînz, dar poate după prînz. dacă e posibil.

Dunross zîmbi încruntat. Un compromis perfect.

— Sigur.

— Mulţumesc pentru telefon. Apropo, domnul Yu e foarte interesat de persoana dumneavoastră, tai-pan.

— Vă rog să-i trimiteţi complimentele mele. Aştept cu nerăbdare să ne vedem în curînd. La Canton.

— Am fost surprins să citesc comentariile cumnatului dumneavoastră despre Regatul Mijlociu.

— Da. Şi eu. Soţia mea şi fratele ei au rupt orice relaţie de ani de zile. Părerile lui sînt necuviincioase, duşmănoase şi total greşite, Dunross ezită. Sper să-l facem inofensiv.

— Da. Da, de acord. Mulţumesc. Noapte bună !

Legătura se întrerupse. Dunross puse receptorul jos. Cristoase ! Brian Kwok ! Şi era cît pe-aci să-i dau dosarele AMG. Cristoase ! Adunîndu-şi gîndurile cu mare efort, se întoarse în hol. Armstrong şi Sinders mai erau încă acolo.

— Bună seara, pot să stau o clipă cu dumneavoastră ?

— Sigur, domnule Dunross. E o supriză plăcută. Pot să vă ofer ceva ?

— Ceai, ceai chinezesc. Mulţumesc.

Masa lor era mai departe de celelalte şi cînd putu vorbi liniştit, Dunross se aplecă înainte.

— Robert, am auzit că l-aţi arestat pe Brian Kwok, începu el, sperînd că nu e adevărat.

Cei doi se uitară lung la el.

— Cine ţi-a spus ? întrebă Armstrong.

Dunross relată discuţia. Cei doi ascultară fără să spună nimic, deşi, din cînd în cînd, îi văzu uitîndu-se unul la celălalt.

— E clar că e vorba de un tîrg, le spuse el. El, în schimbul banilor.

Sinders sorbi din ciocolata fierbinte.

— Cît de importanţi sînt banii ?

— Deosebit de importanţi, urgenţi şi cu cît mai repede cu atît mai bine, Dunross îşi şterse fruntea. Banii vor opri cu totul hărţuiala creditorilor băncilor, domnule Sinders. Trebuie să...

Se opri brusc, speriat.

— Ce-i ? întrebă Sinders.

— Mi-am... mi-am amintit brusc ce a scris AMG în raportul interceptat. Că... spionul din poliţie s-ar putea să facă parte din *Sevrin*, sau nu. El face parte ?

— Cine ?

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu vă jucați cu mine, spuse Dunross furios, e ceva serios. Credeți că sînt tîmpit ? Există un spion *Sevrin* în compania *Struan*. Dacă Brian face parte din *Sevrin* am dreptul s-o știu.

— De acord, rosti calm Sinders, deși privirea îi devenise foarte rece. În momentul în care trădătorul este descoperit puteți fi sigur că veți fi informat. Aveți vreo idee cine ar putea fi ?

Dunross clătină negativ din cap, stăpînindu-și furia. Sinders îl privea cu atenție.

— Spuneați mai înainte : „trebuie să... Ce trebuie, domnule Dunross ?

— Trebuie să facem rost imediat de banii aceia. Ce-a făcut Brian ?

După o clipă Sinders spuse

— Băncile se deschid de-abia luni. Deci luni e ziua cea mare ?

— Bănuiesc că băncile vor trebui să primească banii pînă atunci — cînd deschid să aibă banii în casă. Ce dracu' a făcut Brian ?

Sinders își aprinse o țigară și i-o aprinse și pe a lui Armstrong.

— Dacă această persoană, Brian, a fost într-adevăr arestată nu cred că e o întrebare foarte discretă, domnule Dunross.

— Aș fi pus pariu pe orice, făcu neajutorat tai-panul, pe orice, dar Tiptop n-ar fi sugerat niciodată un schimb dacă nu ar fi adevărat. Niciodată. Brian trebuie să fie al dracului de important, dar Dumnezeule, unde o să ajungem ? O să vă ocupați dumneavoastră de schimb sau domnul Crosse ? Bănuiesc că va fi nevoie de aprobarea guvernatorului.

Gînditor, șeful secției MI-6 își scutură țigara.

— Mă îndoiesc că va fi la mijloc vreun schimb, domnule Dunross.

— De ce nu ? Banii sînt mai impor...

— E o chestiune de opinie, domnule Dunross, *dacă* acest Brian Kwok este într-adevăr arestat. Oricum, guvernul Majestății sale nu poate fi supus șantajului. E o chestiune de prost gust.

— Sigur. Dar sir Geoffrey va fi imediat de acord.

— Mă îndoiesc. Mi-a lăsat impresia că e mult prea deştept să facă aşa ceva. Cît despre schimb, credeam că trebuia să ne daţi dosarele AMG.

Dunross simţi o gheară de gheaţă în stomac.

— Vi le-am dat, în seara asta.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu vă jucaţi cu mine, este vorba de ceva serios ! Credeţi că sînt tîmpit ? replică Sinders pe exact acelaşi ton pe care-l folosise Dunross, brusc, rîse uscat şi continuă cu acelaşi calm care dădea fiori. Sigur, ne-aţi dat o versiune a lor, dar din păcate nu se compară calitativ cu cel interceptat, privirea îi deveni şi mai rece şi ciudat de ameninţătoare, deşi expresia nu i se schimbase. Domnule Dunross, subterfugiul dumneavoastră a fost abil, lăudabil, dar inutil. Noi totuşi vrem dosarele acelea, originalele.

— Dacă acelea nu vă satisfac, de ce nu vă uitaţi prin hîrtiile lui AMG ?

— Am făcut-o, Sinders zîmbi fără umor. Ei bine, e cum spune tîlharul de drumul mare : „Banii sau viaţa ! " Deţinerea acelor dosare ar putea fi fatală pentru dumneavoastră. Nu, Robert ?

— Da, domnule.

Sinders trase din ţigară.

— Aşa deci, domnule Dunross, domnul Tiptop al dumneavoastră vrea să negocieze, nu ? Toată lumea în Hong Kong vrea să negocieze. Pluteşte în aer un dor de negocieri, nu ? Dar ca să negociezi trebuie să capeţi ceva valoros în schimbul banilor. Îmi imaginez că dacă vrei concesii ca să primeşti de la *duşman*... ei bine, se spune că în dragoste şi-n război totul este permis. Nu-i aşa ?

Dunross îşi păstră o privire inocentă.

— Da, aşa se spune. O să vorbesc mai întîi cu guvernatorul. Să păstrăm totul secret pînă vorbesc cu el. Noapte bună.

Îl priviră ieşind prin uşa batantă şi dispărînd.

— Ce zici, Robert ? A schimbat Dunross dosarele ?

Armstrong oftă.

— Nu ştiu. N-am putut citi nimic pe faţa lui. M-am uitat cu atenţie. Nimic. E foarte deştept.

— Da. Sinders se gîndi o clipă. Deci duşmanul vrea un schimb, aşa-i ? Aş spune că îl avem în mîinile noastre pe individul ăsta pentru cel mult douăzeci şi patru de ore. Cînd îl mai interoghezi ?

— La 6.30 mîine dimineață.

— Oh ! ei bine, dacă începi devreme, ar fi bine să mergem acum. Sinders ceru nota de plată. O să discut cu domnul Crosse. dar știu ce-o să spună... ceea ce de altfel a ordonat Londra.

— Adică ?

— Sînt foarte îngrijorați pentru că deținutul cunoaște prea multe secrete — doar a urmat cursul pentru statul major, la poliția regală canadiană, Sinders ezită din nou. Gîndindu-mă mai bine, Robert, indiferent ce are de gînd domnul Dunross, următorul nostru pas e să grăbim interogarea severă. Da. O să contramandăm interogatoriul de la ora 6.30, dar vom continua cu schema tratamentului din oră în oră, cu condiția să reziste din punct de vedere medical, și apoi în Camera Roșie cu el.

Armstrong plăti.

— Dar domn...

— Regret, spuse Sinders, cu voce blîndă. Știu că e prietenul tău, a fost prietenul tău, dar acum domnul Tiptop al tău și domnul Dunross al tău te obligă să te grăbești...

24

Ora 9.32.

Avionul companiei JAL din direcția Tokio se apropie la joasă altitudine, dinspre mare, și ateriză lin la Kai Tak. Motoarele își schimbară imediat sensul de rotire și imensa pasăre de oțel se îndreptă vuind spre complexul aeroportului.

Terminalul, vama, serviciul de imigrare și zonele de așteptare forfoteau de pasageri, echipaje și vizitatori. De obicei, la plecare nu existau nici un fel de probleme. La sosire, în general se trecea ușor. Dar nu și în cazul cetățenilor japonezi. Chinezii nu uită cu una cu două. Iar anii de ocupație japoneză a Chinei și Hong Kongului, din timpul războiului, nu trecuseră de mult, amintirea lor era încă prea puternică și prea urîtă ca să fie uitată. Așa încît cetățenii japonezi erau verificați la sînge. Chiar și membrilor echi-

pajului JAL care treceau acum, chiar şi vioaielor, drăguţelor şi politicoaselor stewardese, dintre care unele nici nu se născuseră încă atunci cînd ocupaţia a luat sfîrşit. Li se înapoiară documentele de călătorie cu o atitudine glacială. După ele, la rînd, venea un american.

— Bună dimineaţa, spuse el, întinzîndu-i funcţionarului paşaportul.

— Bună dimineaţa.

Tînărul chinez deschise documentul, se uită la fotografie şi la bărbatul din faţa lui, începu să dea foile pentru a găsi viza. Fără să se observe, piciorul lui atinse un buton ascuns, ceea ce-i alertă pe Crosse şi Sinders care stăteau într-un birou de observaţie din preajmă. Se duseră la geamul de observaţie mascat pe dinafară cu oglindă şi se uitară la bărbatul care aştepta în faţa unuia din cele şase ghişee de la imigrare la care se formează cozi lungi de pasageri.

Pe paşaportul întocmit în urmă cu un an stătea scris : „Vincenzo Banastasio, sex masculin, născut New York City, la 16 august 1910. Păr cărunt, ochi căprui". Calm, funcţionarul se uită la celelalte vize şi ştampile Anglia, Spania, Italia, Olanda, Mexic, Venezuela, Japonia. Ştampilă şi el paşaportul cenuşiu şi-l întinse înapoi posesorului.

Banastasio trecu prin vamă, cu o servietă scumpă din piele de crocodil sub braţ, o sacoşă din plastic înflorat conţinînd băutură cumpărată cu scutire de vamă, şi un aparat de fotografiat atîrnat pe umăr.

— Arată bine, tipul, zise Sinders. Se îngrijeşte.

Îl văzură dispărînd în mulţime. Crosse dădu drumul la emiţătorul portabil.

— Îl aveţi în vizor ? întrebă el în aparat.

— Da, sir, sosi prompt răspunsul.

— Rămînt pe frecvenţa asta. Ţine-mă la curent.

— Da, sir.

Crosse îi spuse lui Sinders

— N-o să fie nici o problemă să-l urmărim.

— Nu. Îmi pare bine că l-am văzut. Întotdeauna îmi place să văd duşmanul în carne şi oase.

— Dar oare el e chiar duşman ?

— Domnul Rosemont aşa crede. Tu nu ?

— Mă întrebam dacă e duşmanul nostru. Că-i un escroc, sînt convins, dar nu ştiu dacă e băgat şi în spionaj.

Sinders suspină.

— Ai verificat microfoanele ?

— Da.

Cu o noapte înainte, tîrziu, o echipă de experţi ai SI pusese microfoane în camera rezervată de Banastasio la Hilton, precum şi în biroul şi în apartamentul particular al fotografului Ng. Vee Cee Ng. Aşteptară liniştiţi. Pe masă, aparatul fîşîia şi păcănea încet. După o pauză, Sinders zise cu un aer absent :

— Cum e cu celălalt client al nostru ?

— Cine ? Kwok ?

— Da. Cît crezi că o să mai dureze ?

— Nu prea mult, şi Crosse zîmbi în sinea lui.

— Cînd îl puneţi în Camera Roşie ?

— M-am gîndit că pe la prînz ar fi cel mai bine. Dar chiar şi mai devreme, dacă e *gata.*

— Armstrong îl va interoga ?

— Da.

— Armstrong e un bun profesionist. S-a descurcat foarte bine pe *Ivanov*.

— Data viitoare poate mă ţineţi şi pe mine la curent. La urma urmelor, e totuşi parohia mea.

—Bineînţeles, Roger. A fost o hotărîre luată brusc de cei de la Londra.

— Şi care e ideea ? Ce-i cu convocările de duminică ?

— Ministrul va trimite instrucţiuni speciale, se încruntă Sinders. În dosarul lui Brian Kwok scrie că e un om cu un caracter puternic. N-avem prea mult timp. Trebuie să fi fost grozav de îndoctrinat ca să stea el ascuns aşa bine, atît de mult timp.

— O, da. Dar sînt destul de sigur de rezultate. De cînd am pus să fie construită camera aia am experimentat-o de trei ori, pe mine însumi. Cel mai mult am stat cinci minute şi de fiecare dată mi-a fost rău în ultimul hal — şi asta fără program prealabil de dezorientare. Sînt convins că nu vom avea probleme, Crosse îşi stinse ţigara. E foarte eficientă. O copie fidelă a prototipului KGB.

— Păcat că trebuie folosite asemenea metode. Sînt riscante şi de-a dreptul dezgustătoare. Era mai bine cînd... ei, dar chiar şi atunci... cred că meseria noastră n-a fost niciodată tocmai curată.

— Vreţi să ziceţi în timpul războiului ?

— Da. Era mai bine atunci. Nu exista ipocrizie din partea unora din conducătorii noştri, şi nici a presei. Toată lumea înţelegea că sîntem în război. Dar astăzi, cînd este în joc însăşi supravieţuirea noastră, noi... Sinders se întrerupse şi arătă cu degetul Ia uite, Roger, ăla nu-i Rosemont ?

Americanul stătea lîngă uşa de la ieşire împreună cu un bărbat.

— Ba da, el e. Cel de lîngă el e Langan. De la FBI, zise Crosse. Aseară am acceptat să ne unim forţele în cazul Banastasio, deşi aş prefera ca cei de la CIA să ne lase să ne facem treaba singuri.

— Da. Tipii ăştia încep să fie tot mai obositori.

Crosse luă aparatul de emisie şi se-ndreptă spre ieşire.

— Stanley, îl avem în vizor. Am convenit aseară că noi ne ocupăm de urmărire, iar voi de hotel, nu-i aşa ?

— Desigur, desigur, Rog. Bună dimineaţa, domnule Sinders.

Întunecat la faţă, Rosemont îl prezentă pe Langan, care era şi el la fel de negru de supărare.

— Nu ne amestecăm, deşi nemernicul e concetăţean de-al nostru. Dar nu pentru asta ne aflăm aici. Eu am venit să-l conduc pe Ed.

— Oh ?

— Da, spuse Langan. Arăta la fel de obosit şi tras la faţă ca şi Rosemont. E vorba de fotocopiile alea, Rog. Hîrtiile lui Thomas K.K. Lim. Trebuie să le predau personal. La Birou. I-am citit o parte şefului meu, care era gata să explodeze.

— Îmi închipui.

— O să găseşti o cerere pe biroul tău ca să ne daţi originalele şi...

— Nici o şansă, îi răspunse Sinders în locul lui Crosse.

Langan ridică din umeri.

— E o cerere pe biroul tău, Rog. Bănuiesc că şefii voştri o să trimită ordin de sus dacă ai noştri chiar au nevoie de ele. E cazul să plec. Ascultă, Rog, nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Noi, eu îţi rămîn îndatorat. Ticăloşii ăia... da, îţi sîntem îndatoraţi.

Îşi strînseră mîinile şi Langan se-ndreptă zorit spre avion.

— Care din informaţii e atît de explozivă, domnule Rosemont ?

— Toate sînt cumplite, domnule Sinders. E o lovitură pentru noi, pentru noi şi FBI, mai ales pentru FBI. Ed zice că pe ai lui i-au apucat istericalele. Implicaţiile politice pentru republicani şi democraţi sînt imense. Aveaţi dreptate. Dacă senatorul Tillman, cel care aspiră să ajungă preşedinte şi care e acum în oraş, ar pune mîna pe hîrtiile astea, nici nu vă închipuiţi ce ar ieşi (Rosemont nu mai era vesel ca de obicei). Şefii mei au comunicat contactelor noastre din America de Sud să lanseze o urmărire generală pentru prinderea lui Thomas K. K. Lim, aşa că în curînd o să-l putem interoga. O să vă dăm şi vouă o copie, nu vă faceţi griji. Rog, mai era ceva ?

— Poftim ?

— Pe lîngă informaţiile astea extraordinare, mai erau şi altele care ne-ar putea fi utile ?

Crosse zîmbi fără umor.

— Bineînţeles. Fotocopia unui plan de finanţare a unei revoluţii în Indonezia.

— Dumnezeule !

— Da. Ori copii ale unor aranjamente de a depune într-o bancă franceză bani pentru o doamnă şi un domn din Vietnam, persoane foarte importante, în schimbul unor servicii anume.

Rosemont se făcuse livid.

— Şi mai ce ?

— Nu ajunge ?

— Mai sînt şi altele ?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Stanley, sigur că mai sînt. Doar ştii bine, şi o ştim şi noi. Întotdeauna mai e cîte ceva.

— Ni le puteţi da acum ?

Sinders zise :

— Dar voi ce puteţi face pentru noi ?

Rosemont se uită lung la ei.

— La masă o să...

Aparatul de emisie-recepţie prinse viaţă.

— Obiectivul şi-a luat valizele şi iese din vamă, întîmpinat de cineva, un chinez chipeş, în haine scumpe, nu-l recunosc... Se îndreaptă spre un Rolls, înmatriculat la Hong Kong... a, e limuzina hotelului. Se urcă amîndoi în maşină.

Crosse vorbi în aparat

— Rămîi pe frecvenţa asta.

Schimbă frecvenţa. Se auzeau paraziţi şi zgomot înfundat de circulaţie auto.

Rosemont se lumină la faţă.

— Aţi pus microfoane în limuzină ? (Crosse încuviinţă din cap). Excelent, Rog, la asta nu mă gîndisem !

Ascultară, apoi se auzi clar :

— ...mulţumesc că m-ai întîmpinat, Vee Cee, spunea Banastasio. Da'.nu trebuia să faci atîta drum.

— O, e plăcerea mea, răspunse o voce plăcută. Putem vorbi în maşină şi asta te va scuti să vii la birou, iar apoi...

— Sigur... sigur. Glasul americanului îl acoperi pe al celuilalt. Ascultă, am ceva pentru tine, Vee Cee...

Zgomote înfundate, iar apoi un ţiuit ascuţit acoperi totul. Crosse schimbă imediat pe alte frecvenţe, dar acestea funcţionau normal.

— Drace ! Foloseşte un aparat de ras portativ ca să ne acopere microfonul, spuse Rosemont scîrbit. Nemernicul e profesionist ! Pariez pe cincizeci de dolari contra un cent că ne scoate din uz toate microfoanele noastre şi precis că atunci cînd o să-i auzim pe acel canal nu va fi decît vorbărie banală. V-am spus eu că Banastasio ăsta e uns cu toate alifiile.

25

Ora 10.52.

— Tai-pan, doctorul Samson de la Londra. Pe linia trei.

— Mulţumesc, Claudia, Dunross apăsă pe buton. Bună, doctore. Văd că stai treaz pînă la ore tîrzii...

— Tocmai am venit de la spital, scuzaţi-mă că nu am sunat mai devreme. Aţi sunat în legătură cu sora dumneavoastră, doamna Gavallan ?

— Da. Cum se simte ?

— Păi, sir, am început o altă serie de investigaţii. Trebuie să vă spun că din punct de vedere mental e într-o formă excelentă. Din păcate nu şi fizic...

Dunross ascultă cu inima îndurerată amănuntele pe care i le dădea medicul despre scleroza multiplă ; o boală despre care nu se ştiu prea multe, nu exista un tratament eficace, şi se agravează tot mai mult, căci după ce se produce o deteriorare a structurii nervului nici o medicamentaţie cunoscută nu-l mai poate readuce la starea de înainte.

— Mi-am permis să-l sun pe profesorul Klienberg, de la Universitatea din Los Angeles, pentru o consultaţie. Este cel mai bun expert din lume pentru această boală. Fiţi sigur că vom face tot ce putem pentru doamna Gavallan.

— Din cîte-mi spuneţi, nu prea puteţi face nimic.

— Ei, nu-i chiar atît de rău, sir. Dacă doamna Gavallan se îngrijeşte, se odihneşte şi e înţelegătoare poate să mai ducă o viaţă normală încă mulţi ani.

— Ce-nseamnă mulţi ani ? Dunross auzi şovăirea îndelungă de la capătul firului. O, Kathy, sărmana Kathy !

— Nu ştiu. De multe ori astfel de cazuri ţin şi de voia lui Dumnezeu, domnule Dunross. Durata de viaţă a pacienţilor nu e aceeaşi. În cazul doamnei Gavallan v-aş putea da un răspuns mai sigur peste vreo şase luni, în jurul Crăciunului. Deocamdată am internat-o ca pacient pe baza Asigurărilor Sociale aşa că...

— Nu. Aş vrea să fie internată ca pacient particular, doctore Samson. Te rog trimite toate notele de plată la biroul meu.

— Domnule Dunross, asta nu schimbă cu nimic serviciile mele față de dînsa. Singura diferență e că are puțin de așteptat în sala de așteptare și stă la spital într-un salon în loc să stea într-o rezervă.

— Vă rog înscrieți-o ca pacient particular. Și eu și soțul ei am prefera așa.

Dunross auzi suspinul și asta îl indispuse.

— Am toate numerele dumneavoastră de telefon și vă voi suna de îndată ce o examinează profesorul Klienberg și avem rezultatele testelor.

Dunross îi mulțumi și închise telefonul. Of, Kathy, sărmana, draga de ea ! În zori, cînd se trezise, vorbise cu ea și cu Penelope. Kathy îi spusese că se simte mult mai bine și că doctorul Samson o încurajase. Apoi însă Penn îi povestise că de fapt Kathy arată foarte istovită.

— Nu mi se pare că se simte prea bine, Ian. E vreo speranță să poți veni încoace pentru o săptămînă sau două înainte de zece octombrie ?

— În clipa asta nu, Penn, dar nu se știe niciodată.

— O să o iau pe Kathy la Avisyard imediat după ce iese din spital. Cel tîrziu săptămîna viitoare. O să-i fie mai bine acolo. Nu-ți fă griji, Ian, aerul de țară îi va face bine.

— Penn, cînd ajungi la Avisyard, vrei să te duci în locul meu la Copacul Descătușării ?

— Ce s-a întîmplat ?

Dunross simți îngrijorarea din vocea ei.

— Nimic, scumpo, îi spuse el, gîndindu-se la Jacques și la Phillip Chen. Nimic deosebit, tot ca de obicei. Voiam doar să saluți din partea mea adevăratul nostru Copac al Descătușării.

— Palisandrul nostru de acolo nu e bun ?

— Ba da, foarte bun, dar nu-i același lucru. Poate ar trebui să aduci un lăstar cînd te întorci la Hong Kong.

— Nu. Mai bine să-l lăsăm acolo unde e. Căci astfel vei fi silit să vii și tu acasă, Ian.

— Vrei să pariez pentru tine azi după-masă ?

O nouă pauză.

— Zece dolari pe calul ales de tine. Mă bazez întotdeauna pe alegerea ta. Sună-mă mîine. Te iubesc... Pa.

Își amintea de prima dată cînd ea i-a spus că-l iubește și apoi, după ce o ceruse în căsătorie, cît de mult se

opusese tocmai ea, pentru ca, în cele din urmă, să-i mărturisească, printre sfîşietoare lacrimi, adevăratul motiv :

— O, Doamne, Ian, eu nu-s destul de bună pentru tine. Tu eşti din înalta societate, iar eu nu. Engleza destinsă pe care o vorbesc acum am învăţat-o în şcoală, nu acasă. Şi numai fiindcă am fost evacuată la începutul războiului undeva la ţară — Doamne, pînă atunci nu mai ieşisem din Londra decît de două ori, pînă la malul mării. Am fost evacuată la un minunat conac din Hampshire unde toate celelalte fete erau de la una din şcolile celor din lumea bună, numit Byculla. A ieşit o încurcătură, toată şcoala mea a mers în altă parte şi numai eu am nimerit la Byculla. Abia atunci am constatat că eu vorbeam altminteri, de altfel — vezi, şi acum mai am cîte o scăpare ! Dumnezeule, Ian, nici nu-ţi dai seama ce îngrozitor a fost să descopăr, atît de mică fiind, că sînt o fitecine, că vorbesc ca o fitecine şi că în Anglia există asemenea diferenţe ca de la cer la pămînt, în modul cum vorbim — care este un lucru atît de important ! De-ai şti cît m-am străduit să le imit pe celelalte. Iar ele m-au ajutat, şi era acolo o profesoară care s-a purtat minunat cu mine. M-am azvîrlit cu trup şi suflet în noua mea viaţă, jurîndu-mi să mă ridic şi să nu mă mai întorc niciodată, niciodată, acolo de unde plecasem, şi n-o voi face. Dar nu mă pot căsători cu tine, scumpul meu, de ce să nu rămînem doar iubiţi, oricum nu voi fi niciodată destul de bună pentru tine ? !...

Dar într-o bună zi, ziua aleasă de ea, s-au căsătorit. O convinsese bunica Dunross. Penelope a acceptat, dar numai după ce s-a dus la Copacul Descătuşării, singură. Nu i-a spus niciodată ce vorbise acolo. Sînt un om norocos, gîndi Dunross. E cea mai bună soţie pe care şi-ar putea-o dori un bărbat. De cînd revenise, în zori, de la hipodrom, lucrase neîntrerupt. Srisese peste cincizeci de telegrame. Răspunsese la zeci de apeluri telefonice internaţionale şi la nenumărate convorbiri locale. La 9.30 îl sunase pe guvernator în legătură cu propunerea lui Tiptop.

— Va trebui să mă consult cu ministrul, spusese sir Geoffrey. Nu pot însă să-l sun înainte de patru după-amiază. Treaba asta trebuie ţinută complet secretă. Ian. Ei, drace, Brian Kwok trebuie să fie foarte important pentru ei !

— Sau poate e doar o concesie la îndemînă în schimbul banilor.

— Ian, eu nu cred că ministrul va fi de acord cu schimbul.

— De ce ?

— Guvernul Majestății Sale ar putea să-l considere drept un precedent nefavorabil. Eu așa l-aș considera.

— Banii sînt o chestiune vitală.

— Banii sînt o problemă temporară. Iar precedentele, din păcate, dăinuie o veșnicie. Ai fost la hipodrom ?

— Da, sir.

— Cum sînt caii ?

— Toți păreau a fi în formă excelentă. Alexi Travkin zice că principalul nostru rival e Pilot Fish, pentru că terenul va fi jilav. Noble Star e grozavă, deși nu a concurat niciodată pe vreme umedă.

— Va ploua, oare ?

— Da. Dar poate că vom avea noroc, sir.

— Să sperăm. Groaznice vremuri, Ian. Dar de fapt toate astea ne sînt date ca să ne pună la încercare, nu-i așa ? Mergi la înmormîntarea lui John ?

— Da, sir.

— Și eu. Săracul de el...

Dimineață, la înmormîntare, Dunross rostise cuvinte frumoase despre John Chen, pentru reputația Casei Chen și pentru toți strămoșii Chen care serviseră *Nobila Casă* de multă vreme și cu multă silință.

— Mulțumesc, tai-pan, răspunsese simplu Phillip Chen. Și încă o dată, îmi pare rău.

Mai tîrziu, îi spusese lui Phillip Chen între patru ochi

— Că-ți pare rău, îți pare rău, dar asta nu ne scoate din buclucul în care ne-ai băgat tu, cu fiu-tău. Și nici nu rezolvă problema cu Patru Degete și cea de-a treia monedă.

— Știu, știu, zisese Phillip Chen frîngîndu-și mîinile. Știu, și dacă nu reușim să ridicăm cota acțiunilor sîntem ruinați, sîntem ruinați cu toții ! *Oh ko*, după ce ați anunțat dezvoltarea companiei eu am tot cumpărat acțiuni, iar acum sîntem ruinați.

Dunross îi spusese răstit

— Avem la dispoziție tot weekendul, Phillip. Ascultă-mă, fir-ar să fie ! Vei cere de la toți toate favorurile

care ţi se datorează. Vreau ca pînă duminică la miezul nopţii să am sprijinul lui Lando Mata şi al lui Tung Zgîrcitul. Cel puţin douăzeci de milioane.

— Dar, tai-pan, nu...

— Dacă nu-mi aduci asta pînă duminică la miezul nopţii, să-ţi pui demisia pe birou luni înainte de ora nouă. Nu mai eşti comprador, am terminat cu fiul tău Kevin, am terminat cu toată spiţa ta şi îmi voi alege un nou comprador dintr-un alt neam.

Acum oftă adînc, indignat că Phillip Chen şi John Chen — şi probabil şi Jacques deVille — îi înşelaseră încrederea. Se duse şi îşi turnă puţină cafea. Astăzi nici asta nu mai avea un gust plăcut. Telefoanele sunaseră fără încetare, majoritatea în legătură cu sumbra perspectivă a prăbuşirii pieţei şi a sistemului bancar. Havergill, Johnjohn, Richard Kwang. Nici o veste de la Lando Mata, Zgîrcitul şi Murtagh. Singura clipă luminoasă fusese convorbirea cu David MacStruan de la Toronto :

— David, vreau să fii aici luni, pentru o şedinţă. Poţi...

Cuvintele îi fuseseră acoperite de chiotul de bucurie.

— Tai-pan, am şi pornit spre aeroport !

— Hei, David, ascultă întîi !

Îi explicase apoi planul lui de a-l transfera pe Jacques în Canada.

— Băiete, dacă faci asta, sînt robul tău pe vecie !

— Voi avea nevoie să fii chiar mai mult decît rob, David, spusese el prudent.

Urmase o pauză lungă, după care glasul de la celălalt capăt al firului căpătă un ton grav :

— Orice vrei tu, tai-pan, vei avea. Orice.

Dunross surîse, înduioşat de gîndul la vărul său de departe. Îşi lăsă privirea să rătăcească spre fereastră. Portul era învăluit în pîclă, cerul înnegurat şi sumbru, dar încă nu ploua. E bine, îşi spuse el, atîta timp cît plouă pînă după a cincea cursă. După ora patru n-are decît să plouă. Vreau să-l înving pe Gornt şi pe al lui Pilot Fish. Dă Doamne să vină banii de la *First Central*, sau de la Lando Mata, de la Zgîrcit, sau de la *Par-Con !* Ai încercat tot ce-ţi stă în putinţă, îşi zise el cu stoicism. Dar Casey ? Oare şi ea încearcă să mă tragă pe sfoară la fel ca Bartlett ? Şi ca Gornt ? Dar...

Se auzi telefonul :

— Tai-pan, a sosit persoana cu care aveați întîlnire la ora unsprezece.

— Claudia, vino o clipă.

Scoase din sertar un plic în care se aflau o mie de dolari americani și i-l dădu.

— Banii de pariu, după cum ți-am promis.

— O, mulțumesc, tai-pan.

Chipul ei vădea îngrijorare și avea un zîmbet puțin trist.

— Vei fi în loja lui Phillip ?

— Da. M-a invitat unchiul Phillip. Pare să fie... foarte necăjit, spuse ea.

— Din cauza lui John. (Dunross nu era sigur dacă ea știa. Probabil că știe, își spuse el, sau va ști curînd, în Hong Kong nu există secrete). Ce cai alegi ?

— Winner's Delight în prima și Buccaneer în a doua cursă.

— Doi outsideri ? se uită lung la ea. Ai ceva informații speciale ?

— O nu, tai-pan, își recăpătă puțin din obișnuita-i bună dispoziție. Doar după formă.

— Și în a cincea ?

— În a cincea nu pariez, dar toate speranțele mele sînt pentru Noble Star, și Claudia adăugă cu glas îngrijorat Pot face ceva să te ajut, tai-pan ? Orice ? Bursa și... trebuie cumva să-l nimicim pe Gornt.

— Eu țin la Gornt, e atît de *fang-pi !* (obscenitatea cantoneză era savuroasă și ea rîse). Acum poftește-o pe doamna Gresserhoff.

— Da, desigur, tai-pan, spuse Claudia. Și mulțumesc pentru *h'eung yau !*

Peste o clipă, Dunross se ridica să-și întîmpine musafira. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

— *Ikaga desu ka ?* Ce mai faceți ? întrebă el în japoneza-i curgătoare, uluit că această femeie se putuse căsători cu Alan Medford Grant al cărui nume, ferească-ne Dumnezeu, se pare că era de fapt Hans Gresserhoff.

— *Genki,* tai-pan. *Domo. Genki desu ! Anatawa ?* Bine, mulțumesc, tai-pan. Și dumneavoastră ?

— *Genki.*

Înclină uşor din cap ca răspuns la salutul ei, fără să dea mîna, dar observă că avea mîini şi picioare mici, gambe lungi. Mai schimbară cîteva cuvinte după care, zîmbind, ea vorbi în limba engleză.

— Cunoaşteţi foarte bine limba japoneză, tai-pan. Soţul meu nu mi-a spus că sînteţi atît de înalt.

— Doriţi o cafea ?

— Mulţumesc... lăsaţi-mă pe mine să vă servesc.

Înainte ca el să o poată opri, se duse la tava pe care era serviciul de cafea. O urmări cum toarnă cu delicateţe. Prima ceaşcă i-o oferi lui, cu o mică plecăciune.

— Poftiţi.

Riko Gresserhoff — Riko Anjin — nu era mai înaltă de un metru cincizeci, perfect proporţionată, cîntărind probabil vreo patruzeci şi ceva de kilograme, tunsă scurt, avînd un zîmbet adorabil. Purta o bluză şi o fustă din mătase cafenie, elegant croite, franţuzeşti.

— Mulţumesc pentru banii de cheltuială pe care mi i-a dat domnişoara Claudia.

— Pentru nimic. Îi datoram soţului dumneavoastră vreo opt mii de lire. O să pun să vi se pregătească un cec pînă mîine.

— Mulţumesc.

— Mă simt oarecum dezavantajat, doamnă Gresserhoff. Dumneavoastră...

— Vă rog spuneţi-mi Riko, tai-pan.

— Prea bine, Riko-*san*. Tu mă cunoşti pe mine, dar eu nu ştiu nimic despre tine.

— Da. Soţul meu mi-a spus ca să-ţi răspund la orice întrebare. Mi-a spus ca după ce mă asigur că eşti tai-panul, să-ţi dau un plic pe care ţi l-am adus din partea lui. Pot să-l aduc mai tîrziu ? iarăşi acel surîs întrebător. Pot ?

— O să vin acum cu tine la hotel să-l iau.

— O, nu, ar fi prea mare deranjul. Aş putea să-l aduc după prînz, bine ?

— Cît e de mare plicul ?

Arătă cu mînuţele ei mici cam ce dimensiuni avea.

— Este un plic obişnuit, nu foarte gros. Încape într-un buzunar, zîmbi din nou.

— Poate ai vrea... uite cum facem, îi spuse el. fermecat de frumuseţea ei. Peste cîteva minute, te va duce maşina mea la hotel. Poţi să iei plicul şi să te întorci aici

imediat, după care adăugă, ştiind că asta va strica aşezarea la masă, dar păsîndu-i prea puţin : Ai vrea să iei masa împreună cu noi, la curse ?

— O, dar... dar ar trebui să mă schimb şi... mulţumesc, mai bine nu, ar fi prea mare deranjul pentru tine. Aş putea eventual să aduc scrisoarea mai tîrziu, sau mîine ? Soţul meu mi-a spus să ţi-o dau direct în mînă.

— Nu-i nevoie să te schimbi, Riko-*san*. Arăţi foarte bine. A ! Ai cumva o pălărie ?

Uimită, ea făcu ochii mari.

— Poftim ?

— Da, e... aşa e obiceiul ca doamnele să poarte la curse pălărie şi mănuşi. E un obicei cam trăznit, dar ai pălărie ?

— Da. Orice doamnă are o pălărie. Bineînţeles că am.

El se simţi străbătut de un fior de uşurare.

— Bun, atunci ne-am înţeles.

— Dacă aşa spui tu, Riko se ridică. Să plec acum ?

— Nu, dacă ai timp, te rog ia loc. Cît timp aţi fost căsătoriţi ?

— Patru ani. Hans... şovăi, apoi spuse cu glas decis : Hans mi-a zis să-ţi spun, dar numai şi numai ţie, dacă se va întîmpla ca el să moară şi voi veni aici aşa cum am venit să-ţi spun că de fapt căsătoria noastră a fost una de convenienţă.

— Poftim ?

Ea se îmbujoră puţin, dar continuă

— Iartă-mă, dar trebuia să-ţi spun. A fost o convenienţă utilă pentru noi amîndoi. Eu am obţinut cetăţenia elveţiană şi un paşaport, iar el avea astfel pe cineva care să aibă grijă de el cînd venea în Elveţia. Eu... eu nu am vrut să mă mărit cu el, dar m-a cerut de mai multe ori şi... şi a subliniat faptul că astfel voi fi protejată după moartea lui.

Dunross era uluit.

— Ştia că va muri ? !

— Cred că da. A spus că între noi contractul de căsătorie va fi pe cinci ani, dar că nu trebuie să avem copii. M-a dus la un avocat la Zürich, care a întocmit un contract pe cinci ani, îşi deschise geanta cu degete ce tremurau, dar nu şi glasul, scoase un plic. Hans mi-a spus să-ţi dau astea. Sînt copii după contract, după certificatul meu de naştere şi de căsătorie, după testamentul şi după

certificatul lui de naştere. Scoase un şerveţel şi îşi tamponă nasul. Iartă-mă te rog.

Desfăcu cu grijă sforicica din jurul plicului şi scoase o scrisoare. Dunross o luă din mîna ei. Recunoscu scrisul lui AMG.

„Tai-pan, prin aceasta confirm că soţia mea, Riko Gresserhoff — Riko Anjin — este cine spune ea că este. O iubesc din tot sufletul. Merită şi a meritat ceva mult mai bun decît un bărbat ca mine. Dacă are nevoie de ajutor... vă rog, vă rog." Era semnat Hans Gresserhoff.

— Nu merit mai mult, tai-pan, spuse ea cu glas încet, tristă. Soţul meu a fost bun cu mine, foarte bun. Şi îmi pare rău că a murit.

Dunross o privi atent.

— A fost bolnav ? Ştia cumva că are o boală de care va muri ?

— Nu ştiu. Nu mi-a spus niciodată. Unul din lucrurile pe care mi le-a cerut înainte de a mă căsători cu el a fost să nu-i pun întrebări despre el, unde se duce, de ce, şi cînd se întoarce. Trebuia să-l accept aşa cum era, o străbătu un fior. Mi-a fost foarte greu să trăiesc aşa.

— De ce ai acceptat să trăieşti aşa ? De ce ? Doar nu erai în situaţia de a nu avea-ncotro ?

Riko avu iarăşi o clipă de ezitare.

— M-am născut în Japonia, în 1939, şi am mers împreună cu părinţii mei la Berna, pe cînd eu eram foarte mică. Tatăl meu era un funcţionar mărunt la ambasada japoneză de acolo. În 1943 el s-a întors în Japonia, dar pe noi ne-a lăsat la Geneva. Familia noastră este... familia noastră se trage de la Nagasaki. În 1945 tatăl meu a murit şi ne-am pierdut toată familia. Nu mai aveam la ce ne întoarce, iar mama mea dorea să rămînă în Elveţia, aşa că ne-am dus să locuim la Zürich cu un om bun care s-a prăpădit acum patru ani. El... ei au plătit pentru educaţia mea, au avut grijă de mine şi am fost o familie fericită. Mulţi ani de zile am ştiut că nu sînt căsătoriţi, dar se prefăceau a fi, iar eu mă prefăceam a-i crede. La moartea lui n-au rămas bani, sau, mă rog, doar foarte puţini. Hans Gresserhoff era o cunoştinţă a acestui om, ta... tatăl meu vitreg. Îl chema Simeon Tzerak. Era un refugiat, un apatrid originar din Ungaria, tai-pan, care se stabilise în Elveţia. Zicea că înainte de război fusese contabil, la Budapesta. Mama a aranjat căsătoria mea cu Hans Gresserhoff, acum îşi ridică privirea de pe covor şi se uită la el. A

fost... a fost o căsnicie bună, tai-pan, eu cel puțin m-am străduit să fiu așa cum dorea soțul meu și cum dorea mama mea. *Giri*-ul meu, datoria mea era să-mi ascult mama, *neh* ?

— Da, zise el cu blîndețe, știind ce înseamnă datoria și *giri*, acel cuvînt specific japonez, cel mai important cuvînt, ce cuprinde în el o întreagă moștenire și un mod de viață. Ți-ai îndeplinit perfect *giri*-ul, sînt sigur. Și acum mama ta ce zice, care e *giri*-ul tău acum ?

— Mama mea a murit, tai-pan. A murit așa cum și-a dorit să moară, în momentul și locul ales de ea. Bărbatul ei murise, eu eram în siguranță, ce-i mai rămînea de făcut ?

— Nimic, răspunse el, ascultîndu-i glasul cald, sincer și liniștit.

Îi veni în minte cuvîntul japonez *wa*, armonie. Asta e ceea ce posedă fata asta, armonie, gîndi el. Poate că de asta și pare atît de frumoasă. *Ayeeyah*, de-aș putea avea și eu vreodată asemenea *wa* ! Sună unul dintre telefoane.

— Da, Claudia ?

— E Alexi Travkin, tai-pan. Îmi cer scuze, dar a zis că e important.

— Mulțumesc, îi spuse lui Riko : Scuză-mă o clipă. Da, Alexi ?

— Îmi cer scuze că deranjez, tai-pan, dar Johnny Moore s-a îmbolnăvit și nu va putea călări.

Johnny Moore era jocheul lor principal. Glasul lui Dunross se-năspri.

— Azi dimineață nu părea să aibă nimic.

— Are febră aproape patruzeci de grade, iar doctorul zicea că ar putea fi intoxicație alimentară.

— Vrei să spui că a fost intoxicat, Alexi ?

— Habar n-am, tai-pan. Oricum însă, azi nu ne poate fi de nici un folos.

Dunross ezită. Știa că e mai bun decît restul jocheilor săi, deși greutatea suplimentară pe care ar trebui să o care Noble Star ar fi în dezavantajul calului. S-o fac sau să n-o fac ?

— Alexi, programează-l pe Tom Wong. Vom decide înaintea cursei.

— Da, mulțumesc.

Dunross puse jos receptorul.

— Anjin e un nume ciudat. Înseamnă pilot, numai pilot şi navigator, nu-i aşa ?

— Legenda familiei mele zice că unul din strămoşii noştri ar fi fost un englez care a devenit samurai şi sfetnic al Shogunului Yoshi Toranaga, o, cu mulţi, mulţi ani în urmă, demult de tot. Sînt multe poveşti, dar se zice că la început a avut un domeniu în Hemi, lîngă Yokohama, iar apoi s-a mutat la Nagasaki, împreună cu familia lui, ca mare supraveghetor al tuturor străinilor, zîmbi din nou, ridicînd din umeri şi îşi umezi buzele cu vîrful limbii. E doar o legendă, tai-pan. Se zice că s-ar fi căsătorit cu o doamnă de viţă nobilă, pe nume Riko, rîsul ei umplu încăperea. Ştii Japonia ! Un *gai-jin*, un străin, să se însoare cu o doamnă de viţă nobilă ! Cum să fie cu putinţă ? ! Oricum, e o poveste frumoasă şi o explicaţie pentru un nume, *neh ?* se ridică în picioare şi el făcu la fel. E timpul să plec. Bine ?

Daimlerul negru cu blazonul Struanilor pictat discret pe portiere opri în faţa hotelului „*V and A*". Casey şi Bartlett aşteptau în capul scărilor, ea îmbrăcată într-o rochie verde, pe cap cu o pălărioară elegantă, verde, fără boruri, şi mănuşi albe, iar Bartlett, cu o cravată albastră la gît, asortată cu costumul bine croit. Amîndoi aveau un aer sobru. Şoferul se apropie de ei.

— Domnu' Bartlett ?

— Da, coborîră treptele. Ai venit să ne iei ?

— Da, domnule. Scuzaţi-mă, domnule, dar aveţi amîndoi cocardele şi invitaţia ?

— Da, uite-le, răspunse Casey.

— În regulă. Îmi pare rău, dar fără ele... Numele meu e Lim. Obiceiul este ca domnii să-şi pună ambele cocarde la butonierele de la revere, iar doamnele au de obicei un ac.

— Fie cum spui tu, răspunse Bartlett.

Casey se urcă în spate, iar el o urmă. Şedeau departe unul de celălalt. În tăcere, începură să-şi prindă cocardele mici, numerotate. Impasibil, Lim închise portiera, observînd răceala dintre cei doi şi jubilînd în sinea lui. Ridică geamul despărţitor şi dădu drumul la microfonul interfonului

— Dacă vreţi să vorbiţi cu mine, domnule, folosiţi microfonul de deasupra dumneavoastră.

În oglinda retrovizoare îl văzu pe Bartlett apăsînd o clipă pe buton.

— Bine, mulţumesc, Lim.

Intrat în trafic, Lim apăsă pe un buton ascuns sub bord. În difuzor se auzi îndată vocea lui Bartlett.

— ... să plouă ?

— Nu ştiu, Linc. La radio au zis că da, dar toată lumea se roagă să nu plouă, după o clipă de ezitare, spuse cu răceală Eu tot sînt de părere că greşeşti.

Lim se lăsă fericit pe speteaza scaunului. Fratele lui mai mare, Lim Chu, om de încredere, majordom al tai-panilor *Nobilei Case*, aranjase cu un frate mai mic, priceput tehnician radio, să monteze acest circuit suplimentar ca să se poată auzi ce vorbesc între ei pasagerii. Costase o grămadă de bani şi avea drept scop protejarea tai-panului, iar fratele mai mare Lim dăduse ordin să nu fie folosit niciodată cînd în maşină se afla tai-panul. Niciodată. Şi nici nu fusese vreodată. Pînă acum. Lui Lim i se făcea rău numai la gîndul de a fi prins, dar dorinţa lor de a şti — de a proteja, desigur — era mai mare decît spaima. O, ho, ho, rîse el. Floci Aurii e neagră de furie !

Casey fierbea de nervi.

— Hai s-o lăsăm moartă, Linc, zise ea. De azi de dimineaţă de la micul dejun te porţi ca un urs căruia i-a intrat o ţeapă în fund.

— Că tu oi fi mai brează, spuse Bartlett încruntîndu-se la ea. Mergem cu Gornt, aşa cum vreau eu.

— Asta e afacerea mea, ai spus-o de cincizeci de ori, mi-ai promis. Pînă acum ascultai întotdeauna ce spun. Dumnezeule, doar sîntem de aceeaşi parte. Nu vreau decît să te protejez. Ştiu că nu ai dreptate.

— *Crezi* că nu am dreptate. Şi toate astea numai din pricina Orlandei !

— Prostii ! Ţi-am explicat raţiunile mele de cincizeci de ori. Dacă Ian scapă din capcană, e mai bine să fim cu el decît cu Gornt.

Chipul lui Bartlett era rece.

— Pînă acum n-am avut niciodată o controversă, Casey, dar dacă vrei să votăm, acţiunile tale contra acţiunile mele, eşti în pom cît ai zice peşte !

Inima lui Casey bătea cu putere. Ziua începuse prost încă de dimineaţă, de la întîlnirea cu Seymour Steigler, la micul dejun. Bartlett o ţinea una şi bună că pentru ei

cel mai bine era să meargă cu Gornt, şi nici un argument al ei nu-l putuse îndupleca. După un ceas de încercări de a-l convinge, pusese capăt discuţiei şi se dusese să rezolve teancul de telexuri sosite peste noapte. După care, amintindu-şi de asta în ultima clipă, dăduse fuga să-şi cumpere o pălărie.

Cînd se întîlnise cu Bartlett în holul hotelului, nerăbdătoare, vrînd să-l împace şi sperînd că îi va plăcea pălărioara, el o întrerupsese :

— Las-o baltă. Bun, nu sîntem de aceeaşi părere. Şi ce dacă ?

Ea tot aşteptase să spună ceva de pălărie, dar el nici nu o remarcase măcar.

— Ce părere ai ?

— Ţi-am spus. Gornt e cel mai bun pentru noi.

— Vorbeam de pălăria mea.

Îi observase privirea lipsită de interes.

— A, e ceva nou ! Arată bine.

Îi venise să şi-o smulgă de pe cap şi să arunce cu ea în el.

— E pariziană, îl informase ea, fără entuziasm. Ştii că pe invitaţie scrie pălărie şi mănuşi. E o prostie, dar Ian zicea că...

— Ce te face să crezi că poate scăpa din capcană ?

— E deştept. Şi el e tai-panul.

— Gornt l-a prins la înghesuială.

— Aşa pare. Dar hai să nu mai discutăm acum. Poate ar fi mai bine să aşteptăm afară.

— Stai puţin, Casey. Ce tot cloceşti tu ?

— Ce vrei să spui ?

— Te cunosc mai bine decît oricine. Ce pui la cale ?

Casey ezită, nesigură pe ea, întrebîndu-se dacă să-i destăinuie chestiunea cu *First Central*. Dar nu e nici un motiv, se linişti ea. Dacă Ian obţine creditul şi scapă din strîmtoare, eu voi fi prima care să afle. Ian mi-a promis. Şi atunci Linc îşi poate acoperi cele două milioane ale lui cu Gornt şi pot amîndoi să răscumpere ce au vîndut, făcînd un profit uriaş. În acelaşi timp, Ian, Linc şi cu mine intervenim în structura bursei şi dăm propria noastră lovitură. Eu voi fi prima care să afle, după Murtagh şi Ian. Ian mi-a promis. Da. Dar pot să am încredere în el ? O cuprinse un val de greaţă. În afaceri, poţi oare să ai încredere în cineva, aici sau aiurea ? Bărbat sau femeie ?

Cu o seară înainte, la cină, avusese încredere în el. Sub influenţa vinului şi a bucatelor îi povestise despre relaţia ei cu Linc, despre înţelegerea dintre ei.

— E cam dur, pentru voi, nu-i aşa ?

— Da, da şi nu. Eram amîndoi majori, Ian, iar eu îmi doream mult mai mult decît să fiu doamna Bartlett, mamă-amantă-slugă-spălătoreasă şi veşnic la coada cratiţei. Un astfel de trai distruge pe oricare femeie. Veşnic eşti lăsată acasă. Iar casa devine o închisoare şi pînă la urmă, te înnebuneşte, să stai aşa, închisă, pînă ce moartea te va scoate de-acolo ! Am văzut asta de prea multe ori.

— Cineva trebuie să aibă grijă de casă şi de copii. E treaba bărbatului să cîştige banii. Iar treaba soţiei...

— Da. În general. Dar aşa ceva nu e pentru mine. *Eu* nu sînt dispusă să accept aşa ceva şi nu cred că e rău să-ţi doreşti o altfel de viaţă. Eu sînt cea care cîştigă bani pentru familia noastră. Soţul surorii mele a murit, aşa încît o am pe sora mea şi pe copiii ei, pe mama şi pe un unchi bătrîn. Sînt şcolită şi pricepută, mai pricepută decît mulţi alţii la afaceri. Lumea se schimbă, totul se schimbă, Ian.

— După cum ţi-am mai spus, nu şi aici, slavă Domnului !

Casey îşi amintea cum era gata să se ia la harţă pe această temă, dar înfrîngîndu-şi pornirea întrebase :

— Ian, dar cum a fost cu Cotoroanţa ? Care a fost secretul ei ? Cum a devenit ea egală cu bărbaţii ?

— Ea a ţinut băierile pungii. Neabătută. O, de ochii lumii i-a lăsat în faţă, în ce priveşte poziţia şi reputaţia, pe Culum şi următorii tai-pani, dar ea ţinea registrele, angaja şi concedia prin intermediul lui — ea era stîlpul familiei. Cînd Culum era pe moarte, nu i-a fost greu să-l convingă să o facă pe ea tai-pan. El i-a dat pecetea Struanilor, pecetea familiei şi toate frînele puterii, toate secretele. Dar ea a avut înţelepciunea să păstreze această taină, şi după moartea lui Culum i-a numit numai pe aceia pe care îi putea controla, fără ca să-i dea vreodată pe mînă vreunuia din ei băierile pungii sau adevărata putere, pînă ce ea însăşi ajunse pe moarte.

— Dar e oare destul să conduci prin intermediul altora ?

— Puterea e putere şi nu cred că are vreo importanţă atîta timp cît tu conduci. Pentru o femeie, după o anu-

mită vîrstă, puterea depinde de controlul asupra banilor. Însă ai dreptate în privința banilor de tăvăleală. Hong Kongul e singurul loc din lume unde îi poți obține și îi poți păstra. Cu bani, bani adevărați, poți să fii mai presus de oricine. Chiar și decît Linc Bartlett. Apropo, mie îmi place Linc, îmi place foarte mult.

— Eu îl iubesc. Relația noastră ca parteneri a fost bună, Ian. Cred că i-a prins bine lui Linc, sper asta din tot sufletul. El este tai-panul nostru și eu n-am de gînd să devin tai-pan. Vreau doar să reușesc ca femeie. El m-a ajutat, desigur, foarte mult. Fără el n-aș fi ajuns niciodată ceea ce sînt. Așa încît sîntem parteneri pînă la ziua mea de naștere, pe 25 noiembrie. Atunci e ziua Z, cînd vom lua amîndoi o hotărîre.

— Și ?

— Nu știu. Sincer nu știu. Da, țin la Linc, mai mult ca oricînd, dar nu sîntem amanți.

Mai tîrziu, pe cînd se întorceau cu feribotul, fusese tentată să-l întrebe despre Orlanda, dar se hotărîse să n-o facă.

— Poate ar fi trebuit să o fac, murmură ea cu voce tare.

— Poftim ?

— O ! se trezi din visare, dîndu-și seama că se află în mașină, pe feribot, în drum spre Hong Kong. Iartă-mă, Linc, visam cu ochii deschiși.

Se uită la el și-și dădu seama că e la fel de chipeș ca-ntotdeauna, deși acum o privea cu răceală. Pentru mine tu ești mai atrăgător și decît Ian și decît Gornt, își spuse ea. Și totuși, acum aș prefera să mă culc cu oricare dintre ei mai curînd decît cu tine. Fiindcă ești un afurisit.

— Vrei să o facem ? Să votăm, fiecare cu cîte acțiuni are ? întrebă el.

Casey îl privi fix, furioasă. Strigă-i să se ducă naibii, țipa drăcușorul din ea, el are nevoie de tine mai mult decît ai tu nevoie de el. Tu ai frîiele *Par-Conului,* tu cunoști toate dedesubturile, și poți să distrugi ceea ce l-ai ajutat să creeze. Însă cealaltă jumătate a ei o îndemnă la prudență. Își aminti ce-i spusese tai-panul despre această lume a bărbaților și despre putere. Și despre Cotoroanța. Așa că plecă ochii în jos și lăsă să-i scape cîteva lacrimi. Simți de-ndată schimbarea atitudinii lui Linc.

— Isuse, Casey, nu plînge, iartă-mă..., se înmuie el şi o luă în braţe. Dumnezeule, nu te-am mai văzut niciodată plîngînd... Uite, noi ne-am ciorovăit de zeci, de sute de ori, nu e cazul s-o pui aşa la suflet. Deocamdată companiile *Struan* şi *Gornt* sînt asmuţite una contra alteia. Pînă la urmă, nu-i nici o diferenţă. Tot noi vom fi *Nobila Casă*, deşi Gornt e de fapt cel mai bun, ştiu eu că am dreptate.

O nu, n-ai dreptate, gîndi Casey mulţumită, încălzită de îmbrăţişarea lui.

26

Ora 12.32.

Brian Kwok ţipa întruna. Depăşise stadiul groazei. Ştia că se află în închisoare, în iad, şi că e acolo de o veşnicie. Universul lui dement se reducea la o clipită, o lumină orbitoare fără de sfîrşit, totul de culoarea sîngelui, pereţii celulei, podeaua, tavanul sîngeriu, nici uşi nici ferestre, podeaua scăldată în sînge, totul însă sucit, totul cu susu-n-jos căci el parcă stătea lungit pe tavan, fiinţa-i chinuită încercînd să se agaţe cu ghearele de normalitate, recăzînd însă de fiecare dată în mizeria propriei sale vome, iar în clipa următoare din nou în beznă, glasuri şuierătoare pulsînd în hohote de rîs, acoperindu-l pe prietenul lui, acoperindu-l pe Robert care-i ruga pe diavoli să se oprească, încetaţi, pentru numele lui Dumnezeu, încetaţi, şi din nou lumina ce sfîşie retina şi face să-ţi explodeze capul, lumina sîngerie peste valurile de sînge ce nu curge, agăţarea disperată, încercînd să prindă scaunele şi masa aflate în valul de sînge, dar căzînd înapoi, mereu înapoi, unde tavanul se uneşte cu podeaua, toate aiurea, sus, jos şi pe părţi, nebunie, demenţă, născocirea diavolului. Lumină sîngerie şi beznă şi rîsete, duhoare, iarăşi sînge, la nesfîrşit...

Ştia că începuse să bată cîmpii de ani şi ani, implorîndu-i să înceteze, implorîndu-i să-i dea drumul, jurîndu-se că va face orice numai să-i dea drumul, că el nu

era cel pe care îl căutau, că nu era bun de trimis în iad... E o greşeală, totu-i o greşeală, nu, nu e o greşeală, eu eram duşmanul care era duşmanul... ce duşman ? Doamne, fă ca lumea să se întoarcă la locul ei, să zac acolo unde ar trebui să zac, acolo sus, acolo jos, unde... Isuse, Robert, ajută-mă, ajută-măăă...

— Gata, Brian, sînt aici. Le îndrept eu pe toate. Ai încredere. Le pun pe toate la locul lor !

Auzea cuvintele pline de compasiune ce parcă se desprindeau din vîrtej şi acopereau rîsetele. Sîngele ce acoperea totul dispăru. Simţi mîna prietenului său, răcoroasă şi blîndă, şi se agăţă de ea, speriat să nu fie şi asta un vis dintr-un vis... O, Isuse, Robert, nu mă părăsi !... Doamne, nu e cu putinţă ! Uite, tavanul e acolo unde trebuie să fie şi eu sînt aici, întins pe patul meu, unde mi-e locul, încăperea e slab luminată, dar e o lumină caldă, acolo unde trebuie să fie, totul e curat, flori, draperiile sînt trase, dar sînt flori şi apă în vază, şi eu stau cu faţa în sus...

— Isuse, Robert...

— Hei, băiete, zise Robert Armstrong cu blîndeţe.

Îi venea greu să vorbească şi se simţea slăbit, fără putere, însă era minunat să se afle aici, scăpat din coşmar, avînd aproape chipul prietenului său, chipul adevărat, deşi îl zărea ca prin pîclă. Şi să fumeze. Oare fumez ? Da. Da, parcă îmi amintesc că Robert mi-a lăsat un pachet de ţigări deşi diavolii ăia au venit, le-au găsit şi mi le-au luat săptămîna trecută... Ce bine e să fumezi... Cînd a fost asta, luna trecută, săptămîna trecută ? Da, da, mi-amintesc că Robert s-a întors iarăşi şi mi-a dat un fum pe furiş luna trecută, luna trecută a fost asta ?

— Ce gust bun are, Robert, e atît de bun... şi liniştea, fără coşmar, Robert, fără să mai văd sînge acolo sus, tavanul curat, să stau întins nu acolo sus, ci aici jos, nu în iad... o, mulţumesc, mulţumesc...

— Acum trebuie să plec.

— Dumnezeule, nu pleca, s-ar putea să se întoarcă ei, nu pleca, şezi, mai stai, te rog stai. Uite, o să stăm de vorbă, da, să vorbim, voiai să vorbim... nu pleca. Te rog vorbeşte-mi...

— Bine, prietene, atunci vorbeşte. Nu o să plec cît timp stăm de vorbă. Ce vrei să-mi spui ? O să stau cît

timp vorbim. Spune-mi despre Ning-tok şi despre tatăl tău. Nu te-ai mai întors acolo să-l vezi ?

— Ba da, m-am dus înapoi să-l văd o dată, înainte de a muri, m-au ajutat prietenii mei, m-au ajutat, nu a durat decît o zi, prietenii mei m-au ajutat... asta, asta a fost atît de demult...

— Ian a mers şi el cu tine ?

— Ian ? Nu... să fi fost Ian ? Nu-mi amintesc... Ian, tai-panul ? Cineva a mers cu mine. Oare tu, Robert ? A, cu mine la Ning-tok ? Nu, n-aţi fost nici tu nici Ian, ci John Chancellor de la Ottawa. Şi el îi urăşte pe sovietici, Robert, ei sînt principalul duşman. Chiar şi la şcoală, chiar şi diavolul de Ciang Kai-şi şi asasinii lui Fong-fong şi... şi... Of, sînt atît de obosit şi atît de bucuros să te văd...

— Vorbeşte-mi despre Fong-fong.

— A, ăla. Era un om rău, Robert. El şi cu tot grupul lui de spioni erau contra noastră, a RPC, şi pro-Ciang, ştiu eu. Nu-ţi fă griji, de cum am citit... Ce m-ai întrebat ? Poftim ?

— Din cauza nenorocitului ăla de Grant, nu-i aşa ?

— Da, aşa e, şi era cît pe ce să leşin cînd am aflat că el ştie că sînt... unde rămăsesem ? A, da, dar l-am oprit pe Fong-fong imediat... O, da...

— Cui i-ai spus ?

— Lui Tsu-yan. I-am şoptit lui Tsu-yan. Acum e înapoi la Pekin... Era un tip foarte mare, deşi nu ştia cu adevărat cine sînt eu, Robert, totul e foarte secret... Cînd eram la şcoală, tatăl meu m-a trimis după ce a fost ucis bătrînul Sh'in... au venit criminalii şi l-au biciuit pînă a murit în piaţa satului fiindcă era unul de-ai noştri, unul din oamenii preşedintelui Mao, şi cînd am ajuns la Hong Kong am stat cu Unchiul... am mers la şcoală... iar el mă şcolea noaptea... Acum pot să dorm ?

— Cine era unchiul tău, Kar-shun, şi unde locuia ?

— Nu... nu-mi amintesc...

— Atunci trebuie să plec. Săptămîna viitoare o să...

— Nu, aşteaptă, Robert, aşteaptă, era Wu Tsa-fing, pe... pe Fourth Alley, în Aberdeen... numărul opt, opt cu noroc, etajul cinci. Gata, mi-am amintit ! Nu pleca !

— Foarte bine, foarte bine, băiete. Ai stat mult la şcoală în Hong Kong ?

Robert Armstrong vorbea încet şi cu glas blînd şi în sinea lui îi era milă de acest om care cîndva îi fusese prieten. Se mira că Brian clacase atît de rapid, atît de uşor. Mintea arestatului era acum deschisă, pregătită să fie desfăcută bucăţică cu bucăţică. Stătea cu privirea fixată pe chipul bărbatului culcat pe pat, încurajîndu-l să-şi amintească astfel ca cei ce ascultau în taină să poată înregistra toate faptele, cifrele, numele şi adresele, adevărurile şi frînturile de adevăr ce se revărsau şi vor continua să se reverse pînă cînd din Brian Kar-shun Kwok nu va mai rămîne decît un înveliş gol. Şi ştia că va continua să-l tragă de limbă, îmbunîndu-l sau ameninţîndu-l, făcînd pe nerăbdătorul sau pe supăratul, prefăcîndu-se că vrea să plece sau înjurîndu-l şi alungîndu-l pe gardianul care i-ar întrerupe, dacă va fi nevoie. Pentru Crosse şi Sinders care urmăreau totul, el nu era decît o unealtă, aşa cum şi Brian Kwok fusese o unealtă pentru alţii care folosiseră mintea şi aptitudinile lui pentru scopurile lor. Datoria lui era să fie pe post de mediu, să-l facă pe pacient să vorbească, să-l readucă la subiect cînd divaga sau devenea incoerent, să fie singurul lui prieten şi singurul sprijin în acest univers ireal, cel care îl stimula să scoată la iveală adevărul. John Chancellor de la Ottawa, cine o fi ? Ce rol are ? Încă nu ştiu. O să aflăm tot ce ştie nenorocitul, îşi spuse el. Toate contactele lui, mentorii, duşmanii şi prietenii. Sărmanul Fong-fong şi băieţii lui ! Nu-i vom mai vedea niciodată, decît dacă nu cumva o să apară ca agenţi ai părţii adverse. Ce treabă murdară e şi asta, să-ţi trădezi prietenii, să lucrezi pentru duşmanul care, toată lumea o ştie, vrea să te îngenuncheze.

— ...la Vancouver a fost minunat, minunat, Robert. Era acolo o fată care... Da, şi a fost cît pe ce să mă însor cu ea, dar Înţeleptul Tok, Înţeleptul era superiorul meu, locuia... locuia... da, pe Pedder Street, în Chinatown, şi era proprietarul restaurantului Hoho-tok... da, Înţeleptul Tok a spus că eu trebuie să-l cinstesc pe preşedintele Mao mai presus de oricare *quai loh*... De-ai şti cît o iubeam, dar el mi-a spus că *quai loh* au fost cei care timp de veacuri au siluit China... Ştii că asta e adevărat, e adevărat...

— Da, e adevărat, zise el cîntîndu-i în strună. Înţeleptul Tok era singurul tău prieten în Canada ?

— O nu, Robert, am cu zecile...

Armstrong îl ascultă, uluit de bogăția de informații privind Poliția canadiană, dimensiunile infiltrării comuniste chineze peste tot în cele două Americi și în Europa, și în special pe coasta de vest — Vancouver, Seattle, San Francisco, Los Angeles, San Diego. Pretutindeni unde exista și posibilitatea de a exercita presiuni, de a obține fonduri și mai ales informații.

— ...și Wo Tuk de pe Gerrard Street de la Londra este Centrul unde eu... cînd eram... Au, ce mă doare capul, și mi-e așa sete...

Armstrong îi dădu apa care conținea un excitant. Cînd el sau Crosse vor considera că a sosit timpul, clientului i se va da ceaiul lui preferat, ceai chinezesc cu aromă delicată, menit să-i potolească setea. Acesta conținea somniferul. După aceea Crosse și Sinders hotărau ce mai urmează, dacă mai continuă la fel, iarăși cu Camera Roșie, sau dacă încheie tratamentul și apoi, cu multă grijă, îl readuc pe pacient la realitate, treptat, pentru a nu-l vătăma definitiv. De ei depinde, gîndi el. Sinders a avut dreptate că e mai bine să-l stoarcem acum, cît mai avem timp. Știe prea multe. E prea bine pregătit și dacă ar fi trebuit să-l dăm înapoi fără să aflăm ce știe ar fi fost un act necugetat. Trebuie să le-o luăm înainte. Armstrong aprinse două țigări și trase adînc din a lui. Pînă de Crăciun mă las de fumat. Da' știu eu, cu toate grozăviile astea ? Țipetele jalnice ale lui Brian Kwok, la nici douăzeci de minute după ce fusese pus pentru a doua oară în cameră, îl zguduiseră. El privea împreună cu Crosse și Sinders prin ochiurile de observație, urmărind acea demență de a încerca să ajungă la tavanul care era ba podea, ba tavan, uimit că cineva atît de puternic, atît de bine pregătit ca Brian Kwok clachează atît de repede.

— E imposibil, murmurase el.

— S-ar putea să se prefacă, spusese Sinders.

— Nu, răspunsese Crosse. Nu. Lui îi pare real. Eu știu.

— Nu-mi vine să cred că a cedat atît de repede.

— Ba o să crezi, Robert.

Apoi, după ce Brian Kwok a fost scos pentru a fi adus în camera lui, curată și frumoasă, și după ce Camera Roșie a fost curățată, Roger Crosse spusese :

— Ei bine, Robert, încearcă și tu. Atunci o să înțelegi.

— Nu, nu mulțumesc. Parcă-i dintr-un roman de groază, bîiguise el. Nu, mulțumesc !

— Te rog încearcă, numai un minut. E o experiență importantă pentru tine. Ai putea să fii prins de ei, de adversari, într-o bună zi. Trebuie să fii pregătit. Un minut s-ar putea să te ajute să scapi cu mintea întreagă. Încearcă pentru binele tău.

Așa încît acceptase. Au închis ușa. Încăperea era toată stacojie, mică și complet șuie, cu toate liniile aiurea, toate unghiurile aiurea, podeaua atingînd tavanul într-un colț, perspectivele toate deformate, nici un unghi normal. Tavanul înclinat de deasupra era de fapt o placă de sticlă stacojie. Deasupra sticlei curgea apă, care apoi era reciclată. Prinse de această suprafață înclinată din sticlă stacojie se aflau scaune stacojii, o masă pe care stăteau împrăștiate creioane și hîrtii, perne stacojii pe scaune, făcînd să pară că ar fi podeaua, cu o falsă ușă în apropiere, aproape dată de perete...

Deodată, beznă. Apoi fascicolul de lumină orbitoare și înfricoșătorul impact al stacojiului. Beznă, stacojiu, beznă, stacojiu. Involuntar, s-a întins să apuce masa palpabilă, să simtă realitatea scaunelor, a podelei și a ușii. S-a împleticit și a căzut, incapabil să se orienteze, apă deasupra, sticla dispărută, doar o nestăvilită apă stacojie pe podeaua de deasupra. Beznă, glasuri vibrînd și iarăși iad sîngeriu. Stomacul îi spunea că era cu susul în jos deși mintea-i zicea că totul e o păcăleală, să-și închidă ochii, e o păcăleală, păcăleală... După o veșnicie, cînd în cele din urmă s-au aprins luminile normale și s-a deschis ușa adevărată, el zăcea pe podea, cuprins de spasme de vomă.

— Ticălosule, se răstise el la Crosse, deși abia putea glăsui. Ai spus un minut, mincinos nemernic !

Respira greu. Amețit, a încercat să se ridice în picioare, să nu mai vomite.

— Îmi pare rău, dar n-a fost decît un minut, Robert, spusese Crosse.

— Nu te cred...

— Zău, atît a fost, intervenise Sinders. Chiar eu am cronometrat. E fantastic ! Foarte eficient !

Armstrong simți din nou apăsarea aceea pe piept și se gîndi la apa de deasupra, la scaune și la masă. Alungă aceste gînduri, concentrîndu-se asupra lui Brian Kwok, simțind că-l lăsase pe pacient să bată destul cîmpii și că era timpul să-l readucă la subiect.

— Ce spuneai ? Că i-ai transmis dosarele noastre prietenului tău Lo Dinţosul ?

— Ba nu, nu era... Sînt obosit, Robert, tare obosit... ce...

— Dacă eşti obosit, plec ! se ridică şi-l văzu pe celălalt albindu-se la faţă. Luna viitoare o să...

— Nu... nu... te rog nu pleca... ei... nu, nu pleca ! Te rooog !

Se aşeză la loc, continuînd jocul, ştiind că nu e corect şi că un pacient atît de dezorientat ar putea fi uşor pus să semneze orice, să spună orice.

— Cît timp vorbeşti, stau, prietene. Spuneai despre Lo Dinţosul, tipul din Princes Building... El era intermediarul ?

— Nu... nu... da, într-un fel... Doctorul Meng... Doctorul Meng trebuia să ia orice pachet lăsat de mine... Meng nu ştia că eu... că eu eram cel care-l lasă... se stabilise totul la telefon, sau printr-o scrisoare... el le ducea lui Lo care era plătit... Lo Dinţosul era plătit ca să le dea altcuiva, nu ştiu cui... nu ştiu...

— Ba eu cred că ştii, Brian, dar nu vrei tu să mai rămîn.

— Vreau, Isuse, zău vreau... Dinţosul... Dinţosul... trebuie să ştie... ori poate Ng, Vee Cee Ng, Ng Fotograful, el e de partea noastră, Robert... Întreabă-l, trebuie să ştie... el s-a ocupat împreună cu Tsu-yan de importul de toriu...

— Ce-i aia toriu ?

— Un zăcămînt rar... pentru industria atomică... industria noastră atomică... da, o să avem şi noi bombele noastre atomice şi cu hidrogen, peste cîteva luni... Brian Kwok fu cuprins de un acces de rîs paroxistic. Prima, peste cîteva săptămîni... prima noastră explozie peste numai cîteva săptămîni... sigur, nu perfectă, dar prima, şi curînd o bombă cu hidrogen, zeci de bombe, Robert, curînd o să le avem pe ale noastre ca să ne apărăm de hegemoniştii ăia care ameninţă să ne facă praf, peste cîteva săptămîni ! Isuse, Robert, gîndeşte-te la asta ! Preşedintele Mao a reuşit asta, el a făcut-o... da, pe urmă la anu' bombe cu hidrogen, da, ne vom lua înapoi pămîntul nostru, da, cu arme atomice anulăm... da, Joe o să ne ajute, Joe Yu o să... O, acum o să-i oprim, să-i stăvilim şi să

ne luăm înapoi pămîntul nostru, întinse mîna şi îl apucă pe Robert Armstrong de braţ, dar strînsoarea lui era slabă. Ascultă, noi sîntem deja în război, noi şi sovieticii, mi-a spus Chung Li, el e contactul meu în caz de ur... de urgenţă... e război... se trage chiar acum. În nord, divizii, nu patrule lîngă Amur, ucid, ucid alţi chinezi şi fură iar pămînt, dar... dar nu pentru mult timp.

Se lăsă istovit pe spate şi începu să bîiguie, cu mintea rătăcită.

— Bombe atomice ? La anul ? Nu te cred. zise Armstrong prefăcîndu-se a-l lua în rîs, dar simţind cum îi plesneşte capul în timp ce asculta şuvoiul continuu de date precise, de nume. Isuse, bombe atomice peste cîteva luni ? Cîteva luni ? Lumea ştie că aşa ceva nu-i posibil decît peste vreo zece ani. China cu bombe atomice şi cu hidrogen ? Grijuliu, îl lăsă pe Brian Kwok să isprăvească, apoi întrebă pe ton de conversaţie banală :

— Cine e Joe ? Joe Yu ?

— Cine ?

Îl văzu pe Brian Kwok întorcîndu-se spre el şi privindu-l fix, cu o privire ciudată, schimbată, sfredelitoare. Deveni imediat prudent.

— Joe Yu, zise Armstrong pe un ton şi mai indiferent.

— Cine ? Nu cunosc nici un Joe Yu... nu... Ce. ce... ce caut eu aici ? Ce loc e ăsta ? Ce se petrece ? Yu ? De ce... de ce ar trebui să-l cunosc ? Cine ?

— Nu-i nici un motiv anume, îl linişti Armstrong. Uite, bea nişte ceai, cred că ţi-o fi foarte sete, bătrîne.

— Da... da, mi-e... unde... da... Isuse, ce se pe... petrece ?

Armstrong îl ajută să bea. Apoi îi mai dădu o ţigară şi continuă să-l liniştească. Peste cîteva minute Brian Kwok era iarăşi cufundat într-un somn adînc. Armstrong îşi şterse palmele şi fruntea, epuizat şi el. Uşa se deschise şi apărură Sinders şi Crosse.

— Excelent, Robert, zise Sinders încîntat, foarte bine !

— Da, spuse Crosse. Am simţit şi eu că e pe cale să-şi revină. Ai calculat perfect momentul.

Armstrong nu răspunse nimic. Se simţea mînjit.

— Dumnezeule, jubilă Sinders, pacientul ăsta e o mină de aur. Ministrul va fi încîntat. Bombe atomice

peste cîteva luni şi un război în curs chiar acum ! Nici nu-i de mirare că cei din Comisia noastră parlamentară pe problemele comerciale au obţinut rezultatele pe care le-au obţinut. Excelent, Robert, pur şi simplu excelent !

— Îl credeţi pe pacient, sir ? spuse Crosse.

— Absolut. Tu nu ?

— Cred că a spus ceea ce ştie. Dar dacă astea sînt adevărate sau nu, e altă treabă. Joe Yu ? Numele de Joe sau Joseph Yu vă spune ceva ? Ceilalţi clătinară din cap. John Chancellor ?

— Nu.

— Chung Li ?

Armstrong spuse :

— E unu' Chung Li care e prieten cu Br... cu pacientul, un pasionat de maşini, shanghaiez, mare industriaş... s-ar putea să fie el.

— Bun. Dar Joe Yu, numele ăsta i-a provocat o reacţie puternică. S-ar putea să fie ceva important, Crosse se uită la Sinders. Continuăm ?

— Bineînţeles.

27

Ora 1.45.

Din cincizeci de mii de gîtlejuri se ridică un vuiet de emoţie atunci cînd cei şapte cai înscrişi în prima cursă, cu jocheii în şa, urcară rampa de sub tribune, îndreptîndu-se falnici şi sprinteni spre paddockul unde îi aşteptau antrenorii şi proprietarii. Aceştia din urmă şi soţiile lor erau cît se poate de eleganţi, multe dintre neveste fiind chiar prea împopoţonate, etalîndu-şi blănurile de vizon. Printre ele se aflau şi Mai-ling Kwang şi Dianne Chen, conştiente de privirile invidioase ale mulţimii care-şi lungea gîturile să vadă caii — şi pe ele.

De ambele părţi ale ierbii umede a paddockului şi a cercului cîştigătorilor masa compactă a mulţimii se întindea pînă la albul strălucitor al balustradelor şi la gazonul perfect întreţinut al pistei înconjurătoare. Potoul se afla

vizavi şi, alături de el, pe partea opusă a pistei, se găsea imensul totalizator pe care apăreau numele cailor şi ale jocheilor şi pariurile, la fiecare cursă. Totalizatorul era proprietatea Clubului, la fel ca şi hipodromul. Aici, în Hong Kong, nu existau book-makeri legali şi nici un fel de locuri unde să se facă pariuri în afara hipodromului. Aceasta era singură formă legală de pariuri din toată Colonia.

Cerul era întunecat şi amenințător. Mai devreme căzuseră cîţiva stropi, dar acum aerul era limpede. În spatele paddockului şi al cercului cîştigătorilor, se aflau vestiarele jocheilor şi birourile oficialilor, chioşcuri cu mîncare şi primul grup de ghişee pentru pariuri. Deasupra lor se aflau tribunele, cu patru etaje acoperite, fiecare avînd propriul său grup de ghişee pentru pariuri. Primul etaj era pentru membrii fără drept de vot, al doilea pentru cei cu drept de vot, iar cele două etaje de sus erau rezervate pentru lojele particulare şi cabina radio. Fiecare lojă avea bucătăria ei proprie. Fiecare din cei zece membri ai consiliului de administraţie al clubului, aleşi pe un an, avea loja sa şi mai erau şi unele loje permanente : mai întîi cea a excelenţei sale guvernatorul, sponsorul clubului ; apoi cea a comandantului şef ; una a băncii *Blacs* şi una a băncii *Victoria*. Şi, în sfîrşit, cea a companiei *Struan*. Aceasta era cea mai bine plasată, exact vizavi de potou.

— Din ce cauză, tai-pan ? întrebă Casey.

— Fiindcă Dirk Struan a fost iniţiatorul Clubului Hipic, a stabilit regulile, a adus un faimos expert în materie de curse de cai, pe sir Roger Blore, şi l-a făcut primul secretar al clubului. El a dat banii pentru prima întrunire, bani pentru tribune, bani pentru a importa primul lot de cai din India şi a reuşit să-l convingă pe primul plenipotenţiar, sir William Longstaff, să cedeze acest teren clubului, pe veci.

— Ei, hai, tai-pan, spuse jovial Donald McBride, care răspundea de organizarea actualei întîlniri, povesteşte lucrurile aşa cum s-au petrecut. Zici că Dirk „a reuşit să-l convingă" ? Dirk pur şi simplu i-a „poruncit" lui Longstaff s-o facă.

Dunross rîse împreună cu ceilalţi care mai şedeau încă la masa al cărei amfitrion fusese : Casey, Hiro Toda şi McBride, care tocmai venise în vizită. În lojă se găseau

un bar şi trei mese rotunde, la fiecare din ele putînd sta comod douăsprezece persoane.

— Prefer versiunea mea, zise el. În tot cazul, Casey, legenda spune că lui Dirk Struan i-a fost acordată această poziţie prin vot general atunci cînd au fost construite primele tribune.

— Nici asta nu-i adevărat, Casey, strigă Willie Tusk de la masa vecină. N-a revendicat oare bătrînul Tyler Brock această poziţie, pentru *Brock and Sons* ? Şi nu l-a provocat el pe Dirk să mizeze această lojă la o cursă, ca de la bărbat la bărbat, la prima întrunire ?

— Nu, astea-s doar basme.

— Cei doi s-au întrecut, tai-pan ? se interesă Casey.

— Urmau să o facă. Dar se zice că taifunul a venit prea devreme. Oricum, Culum a refuzat să se clintească, aşa că iată-ne aici. Poziţia asta ne aparţine, cît timp va exista hipodromul.

— Şi cred că pe bună dreptate, interveni McBride. *Nobila Casă* merită tot ce-i mai bun. Încă de la alegerea primului consiliu de administraţie, domnişoară Casey, tai-panul companiei Struan a fost întotdeauna membru al consiliului. Întotdeauna. Ales prin vot unanim. Ei, dar e timpul să plee, se uită la ceas şi îi zîmbi lui Dunross, şi cu un aer foarte oficial, spuse : Permiteţi să dăm startul în prima cursă, tai-pan ?

Dunross îi surîse şi el.

— Aveţi permisiunea.

McBride plecă zorit. Casey se uită la Dunross cu ochi mari :

— Trebuie să îţi ceară ţie permisiunea ca să înceapă ?

— E numai un obicei ! Dunross ridică din umeri. Cred că e o idee bună ca cineva să spună „Bun, hai să începem“, nu crezi ? Din păcate, spre deosebire de sir Geoffrey, foştii guvernatori ai Hong Kongului nu erau prea faimoşi pentru punctualitatea lor. Şi apoi, tradiţia nu-i deloc un lucru rău — îţi dă un sentiment de continuitate, de apartenenţă, şi de protecţie. Îşi termină cafeaua. Iertaţi-mă o clipă. Trebuie să rezolv cîteva lucruri. Distracţie plăcută !

Casey se uită după el, plăcîndu-l chiar mai mult decît în seara trecută. Tocmai atunci intră Peter Marlowe şi Dunross se opri o clipă.

— A, bună, Peter, mă bucur să te văd. Ce mai face Fleur ?

— E mai bine, mulţumesc, tai-pan.

— Intră. Serveşte-te cu băutură. Mă întorc într-o clipă. Pune-ţi banii pe Excellent Day, numărul cinci, în prima cursă ! Pe curînd.

— Mulţumesc, tai-pan.

Casey îi făcu semn lui Peter Marlowe, dar acesta nu o observă. Ochii îi rămăseseră aţintiţi pe Grey care era împreună cu Broadhurst pe balcon, ţinîndu-le discursuri cîtorva dintre ceilalţi oaspeţi. Casey îl văzu întunecîndu-se la chip şi, amintindu-şi de ostilitatea dintre ei, sufletul i se înmuie, aşa că strigă :

— Peter ! Hello, hai şi şezi.

Privirea lui îşi pierdu fixitatea.

— A, hello, zise el.

— Hai şi şezi. Fleur se va face bine.

— S-a bucurat mult că te-ai dus s-o vezi.

— Mi-a făcut plăcere. Copiii sînt bine ?

— Da. Tu ?

— Mă simt splendid. Aşa zic şi eu să mergi la curse !

Dejunul oferit în loja *Struan* pentru treizeci şi şase de persoane constase dintr-un excelent bufet cu mîncare chinezească fierbinte sau, la alegere, plăcintă caldă cu carne şi rinichi şi legume, platouri cu somon afumat, aperitive şi friptură rece, brînzeturi şi patiserii de tot soiul şi, ca desert, tort meringue sculptat în forma Struan Building-ului — toate preparate în bucătăria proprie. Şampanie, cele mai bune vinuri roşii şi albe, lichioruri.

— Va trebui să ţin cură de slăbire cincizeci de ani de acum încolo.

— N-ai nevoie. Cum merge ?

Îi simţi privirea iscoditoare.

— Bine, de ce ?

— A, nimic, se uită iarăşi spre Grey, apoi îşi concentră atenţia asupra celorlalţi.

— Permiteţi-mi să vi-l prezint pe Peter Marlowe. Hiro Toda, de la *Toda Shipping Industries*, din Yokohama. Peter este romancier şi autor de scenarii la Hollywood.

Brusc, îşi aminti de cartea lui, de Changi, de cei trei ani şi jumătate petrecuţi ca prizonier de război, şi aşteptă să se producă explozia. Între cei doi bărbaţi dăinui un moment de ezitare. Toda oferi politicos cartea lui de vi-

zită şi, la fel de politicos, Peter Marlowe i-o dădu pe a lui. După o clipă, întinse mîna.

— Bună ziua.

Japonezul îi strînse mîna.

— E o cinste pentru mine, domnule Marlowe.

— Oh ?

— Nu întîlneşti deseori un autor renumit.

— Dar nu sînt, cîtuşi de puţin.

— Sînteţi prea modest. Mi-a plăcut foarte mult cartea dumneavoastră. Sincer.

— Aţi citit-o ?, îl privi cu ochi mari Peter Marlowe. Zău ?

Se uită la Toda, care era mult mai scund decît el, vioi, bine făcut şi arătos. Purta un costum albastru, iar de el tocmai atîrnase de speteaza scaunului un aparat de fotografiat. Ochii acestuia aveau o privire la fel de directă şi amîndoi erau cam de aceeaşi vîrstă.

— Unde aţi găsit-o ?

— La Tokio. Avem multe librării englezeşti. Vă rog să mă iertaţi, am citit ediţia de buzunar, nu cea de lux. Nu am găsit ediţia de lux. Romanul dumneavoastră a fost cu adevărat edificator.

— Da ?

Peter Marlowe îşi scoase ţigările şi oferi celor din jur. Toda luă una. Casey spuse :

— Fumatul nu vă face bine, ştiţi amîndoi !

Ei îi zîmbiră.

— O să ne lăsăm în Postul Paştilor, zise Peter Marlowe.

— Bineînţeles.

Peter Marlowe se întoarse iarăşi spre Toda.

— Aţi fost în armata de uscat ?

— Nu, domnule Marlowe, în marină. Pe distrugătoare. Am participat la bătălia din Marea Coralilor, în '42, apoi la Midway, ca sublocotenent, şi mai tîrziu la Guadalcanal. Am fost scufundat de două ori, dar am avut noroc. Da, am avut noroc, pare-se că mai mult noroc decît dumneavoastră.

— Sîntem amîndoi în viaţă, amîndoi întregi, mai mult sau mai puţin.

— Mda, mai mult sau mai puţin, domnule Marlowe. De acord. Războiul este un mod de viaţă ciudat, Toda trase din ţigară. Cîndva, dacă vă face plăcere şi nu e prea

dureros, aş vrea să stăm de vorbă despre Changi, despre învăţămintele sale şi războaiele noastre. Bine ?

— Desigur.

— Sînt aici pentru cîteva zile, îl anunţă Toda. Stau la *Mandarin*. O să plec săptămînă viitoare. Poate ne vedem într-o zi, la un prînz sau o cină.

— Mulţumesc. O să vă sun. Dacă nu acum, poate data viitoare cînd ne vom întîlni. Vreau să merg la Tokio într-o bună zi.

După o pauză, japonezul spuse :

— Nu e nevoie să discutăm despre Changi, dacă nu vreţi. Aş dori însă să vă cunosc mai bine. Anglia şi Japonia au multe în comun. Şi acum vă rog să mă scuzaţi, cred că e cazul să mă duc să pariez.

Se înclină politicos şi plecă. Casey luă o înghiţitură din cafea.

— Ţi-a fost foarte greu ? Să fii politicos ?

— O nu, Casey. Deloc. Acum sîntem egali, el şi cu mine, orice japonez. Japonezii şi coreenii pe care i-am urît au fost cei care aveau baionete şi gloanţe, atunci cînd eu nu aveam nici una, nici alta. Casey îl văzu ştergîndu-şi fruntea de transpiraţie şi îi remarcă zîmbetul chinuit. *Mahlu*, nu mă aşteptam să întîlnesc unul pe aici.

— *Mahlu* ? În ce limbă e asta ? Cantoneză ?

— Malaieză. Înseamnă „ruşinat".

Zîmbi în sinea lui. Era de fapt o prescurtare de la *puki mahlu*. *Mahlu* — ruşinat, iar *puki* — Făgaş de Aur. Malaiezii îi atribuie acelei părţi a femeii simţire : foame, tristeţe, bunătate, lăcomie, ezitare, ruşine, mînie — de toate.

— Nu ai de ce să fii ruşinat, Peter, spuse ea, neînţelegînd nimic. Mă miră că mai accepţi să vorbeşti cu unul din ei după toate ororile din lagărul ăla de prizonieri. Să ştii că mi-a plăcut mult cartea. Totuşi, nu e minunat că a citit-o şi el ?

— Ba da. Asta m-a uimit şi pe mine.

— Pot să te întreb ceva ?

— Ce ?

— Ai spus că Changi a însemnat o geneză. Ce ai vrut să spui cu asta ?

Marlowe oftă.

— Changi ne-a schimbat pe toţi, a modificat pentru totdeauna criteriile noastre valorice. De exemplu, ne-a

făcut aproape insensibili la moarte — am văzut prea multă moarte pentru ca ea să mai aibă aceeaşi semnificaţie ca pentru aceia ce n-au fost acolo — pentru oamenii normali. Noi, puţinii care am supravieţuit, sîntem o generaţie de dinozauri. Presupun însă că oricine ia parte la război, indiferent ce război, vede după aceea viaţa cu alţi ochi, dacă scapă întreg.

— Tu ce vezi ?

— O mulţime de prostii care sînt considerate ca însemnînd totul, ţelul suprem al existenţei. Nici nu poţi să-ţi închipui ce mare parte a vieţii „normale, civilizate" e făcută din prostii. Noi, cei care am fost la Changi, avem noroc, sîntem purificaţi, ştim ce înseamnă viaţa. Ceea ce pe tine te înspăimîntă, pe mine nu mă sperie, iar tu probabil că ai rîde de lucrurile care mă înspăimîntă pe mine.

— Ca de exemplu ?

Marlowe îi zîmbi.

— Gata, am vorbit destul despre mine şi *karma* mea. Am un pont pentru... se întrerupse şi făcu ochii mari. Mamăăă, cine e tipa ?

Casey rîse.

— Riko Gresserhoff. E japoneză.

— Şi care e domnul Gresserhoff ?

— E văduvă.

— Aleluia !

O privire traversînd încăperea şi ieşind pe terasă.

— Peter, să nu îndrăzneşti !

Glasul lui deveni plin de importanţă :

— Sînt scriitor ! E vorba de documentare !

— Gogoşi !

— Ai dreptate.

— Peter, se zice că întotdeauna primul roman al unui scriitor e autobiografic. Cine eşti tu în carte ?

— Eroul, bineînţeles.

— King ? Americanul care făcea comerţ ?

— Nu. Nu el. Şi cu asta, destul despre trecutul meu. Hai să vorbim despre tine. Chiar nu ai probleme ? o privea ţintă, vrînd să afle de la ea adevărul.

— De ce ?

— Se zice că aseară ai fi fost înlăcrimată.

— Prostii.

— Precis ?

Ea își întoarse privirea, știind prea bine că Peter era în stare să vadă prin ea.

— Bineînțeles, ezită. La un moment dat, la un moment dat, s-ar putea să am nevoie de o favoare...

— O ? încruntă din sprîncene. Sînt în loja lui McBride, mai încolo pe coridor. Dacă vrei, poți să vii în vizită, se uită spre Riko și se încruntă, neplăcut surprins, ea stătea de vorbă cu Robin Grey și cu Julian Broadhurst, parlamentarul laburist. Cred că nu e ziua mea norocoasă, bombăni el. Mă întorc mai tîrziu, trebuie să pariez. Pe curînd, Casey.

— Care e pontul de care ziceai ?

— Numărul șapte, Winner's Delight.

Winner's Delight, un outsider, cîștigă cu numai o jumătate de lungime față de favorit, Excellent Day. Foarte încîntată de sine, Casey se așeză la coadă în fața ghișeului unde își luau banii cîștigați, ținînd în mînă tichetele ei cîștigătoare, conștientă de privirile invidioase ale celor care treceau pe coridorul din spatele lojelor. La alte ghișeuri, se făceau deja cu înfrigurare pariurile pentru a doua cursă, care reprezenta prima parte a dublei quinella. Pentru a cîștiga o quinella trebuia să ghicești primul și al doilea cal. Quinella dublă avea două manșe : cursa a doua și cea de a cincea, care era marea cursă a zilei, de această dată. Cîștigurile la quinella aveau să fie uriașe, căci erau foarte mici șansele de a nimeri patru cai. Pariul minim era de cinci dolari Hong Kong. Maxim nu exista.

— Ce se întîmplă, Linc ? întrebase ea chiar înaintea cursei, întinzînd gîtul ca să vadă peste balustrada balconului caii aflați la start.

Tot băștinașii hongkonghezi își ațintiseră binoclurile într-acolo.

— Uită-te la totalizator. Afișajul electronic se schimba cu repeziciune, pe măsură ce banii erau mizați pe diverși cai, diferențele micșorîndu-se tot mai mult, pînă ce, chiar înainte de a se da startul cifrele înghețară. Uită-te la cîți bani s-au investit în cursa asta, Casey ! Peste trei milioane și jumătate de dolari Hong Kong. Asta înseamnă aproape un dolar de fiecare bărbat, femeie și copil din Hong Kong, și este numai prima cursă. Cred că ăsta e cel mai bogat hipodrom din lume ! Indivizii ăștia sînt nebuni după pariuri !

Cînd porţile startului s-au deschis, mulţimea vui. Casey se uitase la Linc, zîmbind.

— Îţi place ?

— Desigur. Dar ţie ?

— O, da.

Şi chiar mă simt bine, îşi spuse ea din nou, aşteptîndu-şi rîndul să ia banii. Sînt cîştigătoare ! Rîse cu glas tare.

— A, bună, Casey ! Şi tu ai cîştigat ?

— Bună, Quillan da, am cîştigat, ieşi din rînd şi se duse în spate, lîngă Gornt, căci în rest nu cunoştea pe nimeni acolo. Nu am pariat decît zece dolari, dar am cîştigat.

— Suma nu contează, contează să cîştigi, Gornt îi zîmbi. Îmi place pălăria ta.

— Mulţumesc.

Curios, gîndi ea, şi Ian şi Quillan au remarcat-o imediat. Să-l ia naiba pe Linc !

— E mare noroc să ghiceşti primul cîştigător, de prima dată cînd vii la curse.

— Nu eu l-am ghicit. A fost un pont pe care mi l-a vîndut Peter. Peter Marlowe.

— A, da, Marlowe, Casey văzu cum i se schimbă puţin expresia privirii. Rămîne pe mîine, cum am vorbit ?

— O, sigur. Crezi că vremea va fi bună ?

— Chiar şi dacă plouă, putem lua oricum prînzul.

— Splendid. La zece fix, la cheu. Care e loja ta ?

Remarcă şovăiala lui, pe care el încercă să o ascundă.

— Nu am lojă. Nu fac parte doar din consiliul clubului. Deocamdată. Sînt un oaspete aproape permanent la loja *Blacs* şi uneori o închiriez toată pentru cîte o petrecere. E mai încolo pe coridor. N-ai vrea să treci pe acolo ? *Blacs* are o poziţie excelentă...

— Dar nu la fel de bună ca *Victoria*, strigă vesel, în trecere, Johnjohn. Casey, să nu crezi o vorbă din tot ce-ţi spune. Felicitări ! E *joss* bun să-l ghiceşti pe primul. Pe curînd.

Casey se uită după el gînditoare, apoi spuse :

— Quillan, ce e cu retragerea asta masivă de depuneri de la bănci ? Nimănui nu pare să-i pese. Ca şi cum nu s-ar întîmpla nimic, bursa nu ar fi pe cale să se prăbuşească şi nu ar exista nici un pericol.

Gornt rîse, conştient de urechile ce urmăreau cu atenţie discuţia lor.

— Azi e zi de curse, o zi rară, iar ce-o fi mîine vom vedea. *Joss !* Bursa se deschide luni la zece dimineaţa şi săptămîna viitoare se va decide soarta multora. Dar, pînă atunci, toţii chinezii care au reuşit să-şi scoată banii îi au acum în mînă, aici. Casey, e rîndul tău.

Îşi încasă banii : 15 la unu. 150 de dolari Honk Hong.

— Aleluia !

Gornt încasă un teanc gros de bancnote roşii, 15.000.

— Oho, grozav !

— Cea mai proastă cursă pe care am văzut-o vreodată, spuse un glas acru, cu accent american. La dracu, de mirare că nu l-au dat în brînci pe jocheu şi nu au anulat cîştigul !

— O, bună ziua, domnule Biltzmann, domnule Pugmire, Casey îşi aminti de ei din noaptea incendiului. Pe cine să dea în brînci ?

Biltzmann şedea la cealaltă coadă, să-şi ia cîştigul.

— La noi acasă s-ar fi protestat imediat. Cînd au ieşit în linie dreaptă, după ultima turnantă, s-a văzut clar că jocheul lui Excellent Day nici măcar nu încearcă să o facă să dea tot ce poate. A fost o treabă aranjată.

Cei care ştiau adevărul, foarte puţini la număr, zîmbiră în sinea lor. În camera jocheilor şi în cea a antrenorilor se şoptea că nu va cîştiga Excellent Day ci Winner's Delight.

— Ei, hai, domnule Biltzmann, zise Dunross, care fără să fie observat, auzise discuţia în timp ce trecea pe acolo şi se oprise. Dacă jocheul nu s-ar fi străduit, sau dacă ar fi fost vreo neregulă, organizatorii s-ar fi sesizat imediat.

— Poate că ţine la amatori, Ian, şi la hipodromul ăsta mic, dar pe orice hipodrom profesionist de la noi jocheul lui Excellent Day ar fi descalificat pe viaţă. L-am urmărit tot timpul cu binoclul. Biltzmann îşi încasă încruntat banii şi plecă.

Dunross întrebă liniştit :

— Pug, l-ai văzut pe jocheu făcînd ceva ce nu se cuvine ? Eu nu am urmărit cursa.

— Nu. N-am văzut nimic.

— Altcineva ?

Cei din jur clătinară din cap.

— Mie mi s-a părut în regulă, spuse careva. Nimic neobişnuit.

— Nici unul dintre organizatori nu şi-a exprimat vreo îndoială, apoi Dunross remarcă teancul gros de bancnote din mîna lui Gornt. Îşi ridică ochii spre el. Tu, Quillan ?

— Nu. Dar trebuie să-ţi spun sincer că manierele individului ăsta mi se par complet deplasate. Nu cred că e potrivit să fie primit în club, tocmai atunci îl zări pe Robin Grey trecînd pe acolo, ducîndu-se să parieze, şi zîmbi la gîndul ce-i veni în minte. Scuzaţi-mă, vă rog.

Dădu politicos din cap şi plecă. Casey îl văzu pe Dunross cu privirea aţintită pe teancul de bancnote pe care Gornt şi-l pusese în buzunar şi se înfricoşă în sinea ei de expresia ce i se citi pe chip preţ de o clipă.

— E posibil ca Biltzmann... să fi avut dreptate ? întrebă ea cu nervozitate.

— Bineînţeles, şi Dunross se întoarse spre ea. Aranjamente se fac peste tot. Nu asta e problema. Nu a fost nici o obiecţie, din partea nici unuia din organizatori, jochei sau antrenori, ochii lui erau de un cenuşiu metalic, iar mica vinişoară de pe frunte pulsa. Nu asta e principala problemă.

Nu, gîndea el. E o problemă de maniere. Oricum, însă, calmează-te. În weekendul ăsta trebuie să fii calm, cu mintea limpede şi stăpîn pe tine. Toată ziua el nu avusese parte decît de necazuri. Singurul moment luminos fusese Riko Anjin Gresserhoff. Dar după aceea ultima scrisoare a lui AMG îl umpluse iarăşi de gînduri negre. O mai avea şi acum în buzunar. În ea scria că dacă nu a ars cumva dosarele originale, să încălzească douăsprezece pagini anume, răspîndite în aceste dosare. Informaţiile secrete scrise cu cerneală simpatică pe aceste pagini trebuia să le transmită direct primului ministru sau actualului şef al MI-6, Edward Sinders, personal, iar o copie să i-o dea lui Riko Anjin într-un plic sigilat.

Dacă fac asta, atunci trebuie să recunosc că dosarele pe care i le-am dat erau false, îşi zise el, plictisit de AMG, de spionaj şi de instrucţiunile acestuia. Fir-ar să fie, Murtagh soseşte abia mai tîrziu, sir Geoffrey nu poate să sune la Londra decît după-masă la patru în legătură cu Tiptop şi cu Brian Kwok şi, Isuse Hristoase, acum mai vine şi un individ necioplit care ne face pe toţi amatori..., ceea ce şi sîntem. Pariez pe o sută contra o para chioară că Quillan

a ştiut înainte de cursă. Deodată, îi trecu prin minte un gînd, şi întrebă pe un ton de conversaţie banală

— Tu cum ai ghicit cîştigătorul, Casey ? Închizînd ochii şi punînd degetul la nimereală ?

— Peter mi l-a dat. Peter Marlowe. Se schimbă la faţă. O ! Crezi că el a auzit că... da, cursa e aranjată ?

— Dacă aş fi crezut aşa ceva o clipă, cursa ar fi fost anulată. Acum nu mai pot să fac nimic. Biltzmann...

Brusc, îi veni o idee nemaipomenită şi scoase o exclamaţie.

— Ce s-a întîmplat ? tresări Casey.

Dunross o luă de braţ şi o trase deoparte.

— Ca să obţii banii de tăvăleală pe care-i vrei, eşti dispusă să joci ? întrebă el încet.

— Desigur, desigur, Ian, dacă e legal. Dar ce să pun în joc ? întrebă ea, căci prudenţa ei înnăscută o îndemna la oarecari reţineri.

— Tot ce ai la bancă, locuinţa ta de la Laurel Canyon, acţiunile tale *Par-Con*, contra două pînă la patru milioane, în treizeci de zile. Ce zici ?

Inima îi bătea cu putere, iar agitaţia lui i se transmise şi ei.

— Bine, răspunse ea, dar după aceea regretă. Isuse !

— În regulă. Rămîi aici o clipă. Mă duc să-l caut pe Bartlett.

— Stai puţin. E şi el părtaş la treaba asta ? Despre ce e vorba, Ian ?

El îi zîmbi larg.

— O modestă şansă în afaceri. Da, Bartlett este esenţial. Acest lucru te face să te răzgîndeşti ?

— Nu, îi răspunse ea stînjenită, dar am spus că vreau să-mi scot... miza de la *Par-Con*.

— Nu am uitat. Aşteaptă-mă aici.

Dunross se întoarse grăbit în loja lui, îl găsi pe Bartlett, apoi o luară împreună pe coridorul aglomerat, spre bucătăria companiei *Struan*, salutînd din cînd în cînd cîte un cunoscut. Bucătăria era mică, plină de forfotă, şi strălucea de curăţenie. Cei care lucrau nu le acordară nici o atenţie. O uşă dădea către o cameră mică, retrasă, izolată fonic. Patru scaune, o masă şi un telefon.

— Tatăl meu a spus să fie construită camera asta, cînd era el tai-pan. În timpul curselor se fac multe afaceri. Ia

loc, te rog. Iată... se uită spre Bartlett... am o propunere de afaceri pentru tine şi Casey ca persoane particulare, în afara înţelegerii noastre cu *Par-Con*, neavînd deci nimic de-a face cu propunerea *Par-Con-Struan*. Te interesează ?

— Sigur. E ceva în stil hongkonghez ?

— Te deranjează ? zîmbi Dunross. Da. E o propunere de afacere în stil hongkonghez, cît se poate de cinstită.

— În regulă. Să auzim despre ce e vorba.

— Înainte de a o expune, trebuie să convenim asupra unor reguli : e jocul meu, voi doi sînteţi doar spectatori, dar aveţi 49 la sută din profit, pe care să-l împărţiţi în mod egal între voi. Bun ?

— Care e întregul plan al jocului, Ian ? întrebă Bartlett bănuitor.

— Mai departe : pînă luni dimineaţa la ora nouă, voi depuneţi două milioane de dolari americani, într-o bancă elveţiană aleasă de mine.

Bartlett miji ochii.

— Contra ce ?

— Contra 49 la sută din profit.

— Care profit ?

— Ai dat 2 milioane de dolari americani pentru Gornt, fără nici-un act, nici o pecete, nimic decît un profit potenţial...

Bartlett zîmbi.

— De cît timp ai ştiut de treaba asta ?

Dunross zîmbi şi el.

— Ţi-am mai spus, aici nu există secrete. Accepţi ?

Dunross îl văzu pe Bartlett uitîndu-se către Casey şi îşi ţinu respiraţia.

— Casey, tu ştii despre ce e vorba ?

— Nu, Linc, Casey se-ntoarse spre Dunross. Care este planul, Ian ?

— Întîi vreau să ştiu dacă îmi daţi cele 2 milioane avans, fără obligaţii, dacă vă învoiţi cu această afacere.

— Care e profitul potenţial ? întrebă Casey.

— Între 4 şi 12 milioane. Scutiţi de impozit.

Casey păli.

— Fără impozit ?

— Scutiţi de orice impozit în Hong Kong, şi vă putem ajuta să evitaţi şi taxele americane, dacă vreţi.

— Care e termenul de plată ? întrebă Bartlett.
— Profitul va fi stabilit în treizeci de zile. Plata va dura între cinci şi şase luni.
— Cele 4 pînă la 12 milioane reprezintă totalul, sau numai partea noastră ?
— Partea voastră.
— Asta e un profit foarte mare, pentru o afacere complet legală.
Se lăsă o tăcere prelungită. Dunross aştepta.
— 2 milioane bani peşin ? zise Bartlett. Fără gaj, fără nimic ?
— Nu. Dar după ce vă spun despre ce e vorba puteţi marşa sau ziceţi pas.
— Ce amestec are Gornt în treaba asta ?
— Absolut nici unul. Afacerea asta nu are nimic de-a face cu Gornt şi cu *Rothwell-Gornt*, cu *Par-Con*, cu interesele voastre faţă de ei sau faţă de noi, sau chiar cu înţelegerea noastră cu *Par-Con*. E ceva cu totul în afară, orice s-ar întîmpla. Vă dau cuvîntul meu. Şi vă dau cuvîntul meu în faţa lui Dumnezeu că nu îi voi spune niciodată că aţi mizat aceste 2 milioane, că îmi sînteţi parteneri şi participanţi la profit. Apropo, şi nici că ştiu că voi trei aţi speculat fără acoperire acţiuni ale mele. (Surîse). De altfel, a fost o idee foarte bună.
— Afacerea depinde de cele 2 milioane ale mele ?
— Nu. E doar facilitată. După cum ştiţi, nu dispun de 2 milioane de dolari americani gheaţă, altfel nu v-aş fi invitat să participaţi.
— De ce tocmai noi, Ian ? Puteai obţine 2 milioane de la oricare din prietenii tăi de aici, fără probleme, dacă e o afacere atît de grozavă.
— Da. Dar m-am gîndit să vă ispitesc pe voi. Apropo, trebuie să respecţi termenul de marţi, la miezul nopţii, zise el pe un ton plat, apoi glasul i se schimbă, şi ceilalţi îi simţiră bucuria. Dar cu asta, această afacere, îţi pot demonstra cu cît sîntem noi superiori companiei *Rothwell-Gornt*, cu cît mai palpitant va fi să fii asociat cu noi decît cu el. Eşti un jucător, la fel ca şi mine. Ţi se spune Corsarul Bartlett, iar eu sînt tai-panul *Nobilei Case*. Ai mizat neînsemnata sumă de 2 milioane cu Gornt, fără nici o garanţie, de ce n-ai face-o şi cu mine ?

Bartlett îi aruncă o privire lui Casey. Aceasta nu-i răspunse nici da, nici nu, deşi era clar că ispita o atrăgea.

— Din moment ce tu stabileşti regulile, Ian, răspunde-mi un lucru : eu mizez cele 2 milioane, atunci de ce să împărţim în mod egal, Casey şi cu mine ?

— Îmi amintesc de ce ai spus la cină în legătură cu banii de tăvăleală, banii albi pentru zile negre. Tu îi ai, ea nu. Asta ar fi o modalitate de a-i face şi ei rost de aceşti bani.

— De ce te îngrijeşti atît de mult de Casey ? Vrei să aplici principiul dezbină şi stăpîneşte ?

— Dacă aşa ceva ar fi cu putinţă, atunci între voi doi nu ar exista o relaţie personală şi de afaceri foarte specială. Ea este mîna ta dreaptă, chiar tu mi-ai spus-o. În mod evident, e foarte important pentru tine şi pentru *Par-Con*, aşa că are dreptul la o parte.

— Dar ea ce riscă ?

— Îşi mizează casa, economiile pe care le are, acţiunile *Par-Con* — altceva nu are — alături de tine. O să-ţi semneze o hîrtie că le mizează pe toate în schimbul a jumătate din profitul vostru. Aşa e ?

— Bineînţeles, răspunse Casey, ca hipnotizată.

Bartlett se întoarse brusc spre ea.

— Parcă ziceai că nu ştii nimic de treaba asta ?

Casey îl privi în ochi.

— Acum cîteva minute, Ian m-a întrebat dacă aş risca tot ce am pentru a obţine bani, bani mulţi, trase aer în piept şi adăugă : Am zis „da“, şi deja încep să regret.

Bartlett rămase o clipă pe gînduri.

— Pe scurt, Casey : marşezi sau nu ?

— Da.

— În regulă, zîmbi Bartlett. Este O.K., tai-pan, acum spune pe cine trebuie să omorîm ?

Chu Nouă Carate, care fusese cîndva salahor de aur la Banca *Victoria*, tatăl a doi băieţi şi două fete — Lily Su, prietena ocazională a lui Havergill, şi Wisteria, amanta lui John Chen, al cărei *joss* fusese să fie călcată în picioare şi omorîtă în faţa băncii *Ho-Pak*, la Aberdeen — îşi aştepta rîndul la ghişeul de pariuri.

— Da, bătrîne ? întrebă casierul, nerăbdător.

Scoase din buzunar un ghemotoc de bani. Erau toţi banii pe care îi avea şi toţi banii pe care îi putuse lua cu împrumut, lăsîndu-şi doar pentru trei prize din Praful Alb, de care va avea nevoie ca să reziste la muncă, la noapte.

— Dubla quinella, pe toţi zeii ! Opt şi cinci în cursa a doua, şapte şi unu în a cincea.

Casierul numără tacticos bancnotele boţite. 728 de dolari Hong Kong. Apăsă pe butoanele numerelor respective şi verifică primul tichet. Era corect : cinci şi opt — cursa a doua ; şapte şi unu — cursa a cincea. Numără atent 145 de tichete de cîte 5 dolari fiecare, pariul minim, şi i le întinse împreună cu 3 dolari rest.

— Grăbeşte-te, pe toţi zeii, strigă următorul la rînd. Ce, ţi-s degetele în Gaura Neagră ?

— Ai răbdare ! bombăni bătrînul, vlăguit de emoţie. Asta e treabă serioasă !

Grijuliu, îşi verifică tichetele, erau corect completate, şi numărul lor era corect, aşa că cedă locul la ghişeu şi îşi croi drum prin înghesuială să iasă afară, la aer. O dată ajuns la aer, se simţi ceva mai bine, deşi încă îi mai era greaţă, dar oricum, se mai înviorase. Venise pe jos tot drumul de la şantierul de construcţii unde lucra în schimbul de noapte, deasupra lui Kotewall Road, în Mid Levels, ca să economisească banii de transport. Îşi mai verifică o dată tichetele. Opt şi cinci în cursa asta şi şapte şi unu în a cincea, cursa cea mare. Bun, gîndi el. Am făcut tot ce-am putut. Acum depinde de zei. Pieptul îl durea foarte tare, aşa că se strecură prin mulţime pînă la toaletă, unde aprinse un chibrit şi inhală adînc fumul Prafului Alb. Încet, încet, se linişti şi ieşi din nou afară. A doua cursă începuse deja. Nerăbdător şi îngrijorat, îşi croi drum pînă la balustradă, înghiontind lumea, nepăsător la blestemele care se auzeau în urma lui. Caii tocmai luau turnanta galopînd spre el pe ultima linie dreaptă înainte de sosire, depăşindu-l acum, ca într-o ceaţă. Îşi miji bătrînii ochi, acum injectaţi de încordare, încercînd să-şi găsească numerele.

— Cine e în frunte ? întrebă el gîfîind, dar nimeni nu-i acordă atenţie.

Toţi îşi încurajau favoritul, într-un vuiet crescînd obsedant, care se stinse cînd primul cal ajunse la potou.

— Cine a cîştigat ? bîigui Chu Nouă Carate, simţind că-i explodează capul.

— Cui îi pasă ? ! spuse cineva printre înjurături. N-a ieşit al meu ! Pişa-s-ar toţi zeii pă jocheul ăla !

— Nu văd tabela, cine a cîştigat ?

— Se va decide pe bază de fotografie, bătrîne, nu vezi ! Au fost trei cai în grup compact. Să le ia naiba deciziile astea ! Avem de aşteptat !

— Dar numerele... care sînt numerele ?

— Cinci, opt şi patru, Lucky Court, calul meu ! Haide, fiu de tîrfă ! Patru şi opt pentru quinella, pe toţi zeii !

Aşteptară. Şi aşteptară. Bătrînul, aproape să leşine, îşi îndreptă gîndurile spre lucruri mai plăcute, cum ar fi conversaţia din acea dimineaţă pe care o avusese cu Chen al *Nobilei Case.* Sunase de trei ori şi de fiecare dată îi răspunsese un servitor, care închisese telefonul. Numai după ce a zis „vîrcolacul" a venit la telefon însuşi Chen al *Nobilei Case.*

— Vă rog să mă iertaţi că am pomenit de oribilii ucigaşi ai fiului dumneavoastră, preacinstite stăpîne, spusese el. Nu, n-am fost eu. Eu nu sînt decît tatăl lui Wisteria Su, amanta defunctului dumneavoastră fiu, căreia el i-a scris că o va iubi veşnic, într-o scrisoare ce a fost publicată în toate ziarele.

— Ce ? Mincinosule ! toate astea-s minciuni. Mă crezi un prost, să mă las şantajat de orice nemernic care-mi dă telefon ? Cine eşti ?

— Numele meu e Xi-men Su, minţise el, fără să clipească. Mai sînt două scrisori, Preacinstite Chen. M-am gîndit că poate aţi vrea să le recuperaţi, deşi e tot ce ne-a mai rămas de la sărmana mea fiică moartă şi sărmanul dumneavoastră fiu mort, pe care l-am considerat ca pe propriul meu copil tot timpul cît el şi...

— Alte minciuni ! Curviştina aia mieroasă n-a avut niciodată vreo scrisoare de la fiul meu ! Poliţia noastră necruţătoare i-a băgat pe falsificatori la puşcărie, o, da ! Ce-s eu, o maimuţă cu minte de ţăran din Provinciile Îndepărtate ? Ai grijă ! Acum bănuiesc că o să scoţi la iveală şi vreun plod pe care chipurile l-a făcut fiul meu ? ! Ei ? *Ei ?*

Chu Nouă Carate era cît pe ce să scape receptorul din mînă. Exact treaba asta o pusese la cale împreună cu nevastă-sa, cu fiii lui şi cu Lily. Fusese uşor de găsit o rudă care să le împrumute un bebeluş, contra unei sume.

— Ce, bîiguise el uluit, eu să mint ? Eu care, corect şi cinstit, contra unei sume modeste, mi-am dat singura fiică virgină să fie curva fiului dumneavoastră, *singura lui-iubire* ? Ultimele cuvinte le rostise în englezeşte, cu

grijă, aşa cum îl învăţase fiica lui, Lily, care-l pusese să le repete ceasuri întregi, ca să le pronunţe corect. Pe toţi zeii, noi v-am apărat numele, fără să vă cerem un ban! Cînd ne-am dus să ridicăm cadavrul sărmanei mele fiice, nu le-am spus celor de la poliţie care vor, *oh ko*, care vor să afle cine e cel care a scris, pentru a-i prinde în cursă pe Vîrcolaci! Să-i blesteme toţi zeii pe afurisiţii ăia de fii de curve! N-au oferit deja patru ziare chinezeşti recompense pentru numele celui care a scris, *heya?* Mi se pare cinstit să vă ofer scrisorile dumneavoastră, înainte de a încasa recompensa de la ziare, *heya*?

Răbdător, ascultase potopul de invective care au marcat începutul negocierii. De mai multe ori, şi unul şi celălalt se prefăcuseră a fi pe punctul de a închide telefonul, dar nici unul nu pusese capăt tîrguielii. În cele din urmă, a rămas să trimită o fotocopie a uneia din celelalte scrisori lui Chen al *Nobilei Case*, ca dovadă că nu e vorba de un fals, şi atunci „s-ar putea, Preacinstite Su, ca celelalte scrisori, şi aceasta, să merite o foarte modestă sumă de Unsoare Parfumată". Chu Nouă Carate chicoti în sinea lui. O, da, îşi spuse el mulţumit, Chen al *Nobilei Case* va plăti bani frumoşi, mai ales după ce va citi pasajele despre sine însuşi. Ehe, dacă alea ar fi publicate ar fi ridiculizat în ochii întregului Hong Kong şi şi-ar pierde pe vecie cinstea obrazului. Bun, cam cu cît să mă mulţumesc? În jurul lui izbucni un adevărat vacarm şi era cît pe ce să cadă. Inima îi bătea cu putere, abia respira. Se cramponă de balustradă şi încercă să vadă ce scrie pe tabela îndepărtată.

— Cine... care sînt numerele? întrebă el, apoi urlă ca să acopere zgomotul şi îi trase de mînecă pe vecinii lui. Numerele, ziceţi-mi numerele!

— Cîştigătorul e opt, Buccaneer, juganul *Nobilei Case. Ayeeyah*, nu vezi că tai-panul îl duce acum în cercul cîştigătorilor? Buccaneer plăteşte 7 la 1.

— Dar al doilea? Care a fost al doilea cal?

— Numărul cinci, Winsome Lady, 3 la 1 pentru... Ce e, bătrîne, ai paralizat?

— Nu... nu...

Anevoie, Chu Nouă Carate se îndepărtă de la balustradă. Pînă la urmă, găsi un petic de ciment liber, îşi întinse pe jos pliantul competiţiei şi se aşeză, cu capul sprijinit pe genunchi şi pe braţe, ameţit de bucuria de a fi

cîştigat prima manşă. O, ho, ho ! Acum nu-mi rămîne decît să aştept, iar dacă aşteptarea e prea lungă o să mai folosesc unul din Prafurile Albe, da, iar pe ultimul o să-l păstrez ca să pot rezista la noapte, la muncă. O, zeilor, concentraţi-vă ! Prima manşă am cîştigat-o prin propria-mi isteţime. Vă rog, concentraţi-vă pe a cincea cursă. Şapte şi unu ! Zeilor, concentraţi-vă...

La cercul cîştigătorilor se adunaseră organizatorii, proprietarii şi oficialii. Dunross îşi întîmpinase calul şi îl felicitase pe jocheu. Buccaneer făcuse o cursă frumoasă şi acum, conducîndu-l în cercul cîştigătorilor în ropote de aplauze şi felicitări, tai-panul lăsă în mod intenţionat să se observe bucuria pe chipul lui. Voia ca lumea să-i citească pe faţă plăcerea şi încrederea în sine, dîndu-şi perfect de bine seama că şi cîştigarea acestei curse era un semn bun, nu numai pentru acele curse. Iar acest bun augur va fi dublat, triplat chiar, dacă va cîştiga şi cu Noble Star. Doi cai în dubla quinella o să-i pună pe Gornt şi pe aliaţii lui definitiv la loc, în banca lor. Iar dacă vrăjitoria lui Murtagh reuşeşte, dacă Tiptop îşi respectă înţelegerea de a da banii în schimbul lui Brian Kwok, ori dacă Zgîrcitul, ori Lando, ori Patru Degete...

— Hei, domnule Dunross, sir, felicitări !

Dunross se uită spre mulţimea de pe balustradă.

— A, bună ziua, domnule Choy, strigă el, recunoscîndu-l pe Al Şaptelea Fiu şi presupus nepot al lui Wu Patru Degete. Se apropie de el şi-i dădu mîna. Aţi mizat pe cîştigător ?

— Da, sigur, sir, eu merg pînă la capăt cu *Nobila Casă !* Jucăm amîndoi la dubla quinella, unchiul meu şi cu mine. Tocmai am cîştigat prima manşă, cinci şi opt, şi în a cincea cursă avem pe şapte şi opt. El a pariat 10.000, iar eu leafa mea pe toată săptămîna !

— Atunci să sperăm că vom cîştiga, domnule Choy.

— Aşa să fie, tai-pan, spuse tînărul, cu plăcuta lui familiaritate americănească.

Dunross zîmbi şi se îndreptă spre Travkin.

— Eşti sigur că John Moore nu poate încăleca pe Noble Star ? Nu-l vreau pe Tom Wong.

— Ţi-am spus, tai-pan, lui Johnny îi e mai rău decît unui cazac beat criţă.

— Am nevoie de victoria asta. Noble Star trebuie să cîştige.

Travkin îl văzu pe Dunross uitîndu-se îndelung la Buccaneer.

— Nu, tai-pan, te rog nu încăleca tu pe Noble Star. Pista e proastă, foarte proastă și periculoasă, iar pe măsură ce se strică o să fie și mai rea. *Kristos!* Cred că acest lucru te va face să vrei și mai mult să călărești chiar tu.

— S-ar putea ca de cursa asta să depindă viitorul meu și reputația *Nobilei Case*.

— Știu, și supărat, bătrînul rus noduros se plezni cu cravașa de care nu se despărțea niciodată peste pantalonii lui vechi de călărie, lustruiți de atîta purtat. Și știu că ești mai bun decît oricare din ceilalți jochei. dar pista asta e peri...

— Nu am încredere în nimeni în treaba asta, Alexi. Nu pot să-mi permit o greșeală, și Dunross coborî glasul. Prima cursă a fost aranjată ?

Travkin îi întoarse privirea fără să clipească.

— Nu au fost dopați, tai-pan. Din cîte știu eu, nu. Medicul poliției i-a speriat de moarte pe toți cei ce ar fi tentați s-o facă.

— Bun. Dar a fost aranjată ?

— Nu a fost cursa mea, tai-pan. Pe mine mă interesează numai caii mei și cursele mele. Nu am urmărit cursa aia.

— O scuză convenabilă. Se pare că nici unul din ceilalți antrenori nu a urmărit-o.

— Ascultă, tai-pan. Am un jocheu pentru tine. Eu! O să călăresc eu pe Noble Star.

Dunross miji ochii. Se uită la cer. Era mai întunecat decît înainte. Curînd începe să plouă și sînt multe de făcut înainte de a veni ploaia. Eu sau Alexi ? Alexi are picioare bune, mîini pricepute și o mare experiență. Dar se gîndește mai mult la cal decît la victorie.

— O să mă mai gîndesc, șovăi el. Voi lua o hotărîre după a patra cursă.

— Voi cîștiga, spuse bărbatul mai vîrstnic, disperat de a avea o șansă să se sustragă înțelegerii făcute cu Suslev. Voi cîștiga, chiar dacă ar trebui să o omor pe Noble Star.

— Nu-i nevoie să faci așa ceva, Alexi. Țin destul de mult la calul ăsta.

— Tai-pan, ascultă, pot să-ţi cer o favoare ? Am o problemă. Pot să te văd în seara asta sau duminică, duminică sau luni seara, să zicem la Sinclair Towers ?

— De ce tocmai acolo ?

— Noi acolo am încheiat înţelegerea noastră şi acolo aş vrea să stăm de vorbă. Dar, dacă nu poţi, atunci altădată.

— Vrei să ne părăseşti ?

— Nu, nu de asta e vorba. Dacă ai timp. Te rog.

— Bine. Dar nu pot nici azi, nici duminică şi nici luni, plec la Taipe. Ne-am putea vedea marţi, la zece seara. Ce zici ?

— Perfect, marţi e perfect, îţi mulţumesc.

— Mai vin pe aici după cursa următoare.

Alexi îl urmări cu privirea pe tai-pan, care se îndrepta spre lifturi. Era cu ochii aproape înlăcrimaţi, cuprins de o neţărmuită afecţiune pentru Dunross. Apoi privirea i se îndreptă spre Suslev, care şedea în tribuna din apropiere. Încercînd să pară cît mai firesc, ridică mîna în sus, arătînd pe degete numărul convenit dinainte : unu pentru seara asta, două pentru duminică, trei pentru luni, patru — marţi. Avea ochi foarte buni, aşa că-l văzu pe Suslev confirmînd primirea mesajului. *Matieriebiets,* gîndi el. Trădător al Maicii Rusii şi al tuturor ruşilor, tu şi cu toţi ai tăi de la KGB ! Vă blestem în numele Domnului, din partea mea şi a *tuturor* ruşilor. Lasă asta acum, gîndi el. Voi călări pe Noble Star, orice ar fi. Dunross urcă în lift, primit cu felicitări şi priviri invidioase. La etajul de sus îl aşteptau Gavallan şi Jacques.

— Totul e pregătit ? întrebă el.

— Da, răspunse Gavallan. Gornt e acolo, şi toţi ceilalţi care ai vrut tu. Ce pregăteşti ?

— Vino şi o să vezi. Apropo, Andrew, îi schimb între ei pe Jacques şi pe David MacStruan. Jacques va prelua filiala din Canada pentru un an, iar David...

Jacques se lumină la faţă.

— O, îţi mulţumesc, tai-pan. Da, îţi mulţumesc foarte mult. Promit că voi face afacerile din Canada foarte profitabile.

— Cînd se face schimbarea ? se interesă Gavallan. Vrei ca Jacques să plece mai întîi el acolo, sau va veni David aici ?

— Soseşte luni, Jacques, îi predai totul lui David, iar pe urmă, săptămîna cealaltă, puteţi pleca amîndoi acolo, pentru vreo două săptămîni. Mergeţi prin Franţa, da ? Să le iei pe Susanne şi Avril, cred că pînă atunci se va simţi mai bine. Pentru moment nu e nimic urgent în Canada, aici sînt mai multe urgenţe.

— O, da, *ma foi !* Îţi mulţumesc, tai-pan.

Gavallan zise gînditor :

— Mă voi bucura să-l văd pe David.

Îi plăcea foarte mult David MacStruan, dar se întreba care-i motivul schimbării. Să însemne asta că Jacques iese din cursa pentru moştenirea mantiei de tai-pan şi că David intră în cursă şi că propria lui poziţie s-a schimbat, se va schimba sau va fi ameninţată ? Dacă va mai fi ceva de moştenit după ziua de luni... Şi cu Kathy cum rămîne ? *Joss,* îşi spuse el. Ce-o fi, o fi. La naiba cu toate astea !...

— Voi doi luaţi-o înainte, rosti Dunross. Eu mă duc să-l chem pe Phillip.

Intră în loja Chen. Conform unui vechi obicei, compradorul *Nobilei Case* era în mod automat membru în consiliul clubului. S-ar putea ca ăsta să fie ultimul lui an, îşi spuse Dunross mohorît. Dacă Phillip nu aduce ajutorul cerut, din partea lui Wu Patru Degete, Lando Mata, Zgîrcitul sau orice altceva tangibil, pînă duminică la miezul nopţii, îl dau afară.

— Bună, Phillip, zise el cu glas prietenos, salutîndu-i şi pe ceilalţi oaspeţi din loja arhiplină. Eşti gata ?

— Da da, tai-pan, Phillip Chen părea să fi îmbătrînit. Felicitări pentru victorie.

— Vai, tai-pan, ce semn minunat, ne rugăm cu toţii pentru a cincea cursă ! zise tare Dianne Chen, încercînd din răsputeri să-şi ascundă îngrijorarea, în vreme ce Kevin, alături de ea, îi repeta vorbele ca un ecou.

— Mulţumesc, răspunse Dunross, convins că Phillip îi spusese despre întrevederea lor.

Dianne purta o pălărie cu pene de pasărea paradisului şi o platoşă de bijuterii.

— Bei un pahar de şampanie, tai-pan ?

— Nu, mulţumesc, poate mai tîrziu. Iartă-mă, Dianne, trebuie să vi-l răpesc puţin pe Phillip. Nu durează mult.

Afară, pe coridor, se opri o clipă.

— Ai avut vreun succes pînă acum, Phillip ?

— Am... am vorbit cu toţi... cu ei toţi. Se întîlnesc mîine dimineaţă.

— Unde ? La Macao ?

— Nu, aici, Phillip Chen coborî glasul şi mai mult. Îmi pare rău de... de toate necazurile pe care le-a pricinuit fiul meu, da, foarte rău, zise el, cu toată sinceritatea.

— Îţi accept scuzele. Dacă n-ar fi fost neglijenţa şi neloialitatea ta, n-am fi ajuns niciodată atît de vulnerabili. Isuse Hristoase, dacă Gornt pune mîna pe bilanţurile noastre din ultimii doi ani şi află sistemul nostru de legături între corporaţii, am încurcat-o definitiv.

— M-am... m-am gîndit, tai-pan, la o soluţie cum să scăpăm Casa. După curse, aş putea... cîteva minute, te rog ?

— Vii diseară cu Dianne să bem un pahar ?

— Da, da... mulţumesc... Pot să-l aduc şi pe Kevin ?

Dunross zîmbi uşor în sinea lui. Kevin era deja oficial desemnat moştenitor, atît de curînd.

— Da.

— Despre ce e vorba acum, tai-pan ?

— Vei vedea. Te rog să nu spui nimic, să nu faci nimic, să accepţi, cu multă încredere, căci vei avea partea ta, şi, cînd plec, urmează-mă, răspîndeşte vestea şi uralele. Dacă ne scufundăm, Casa Chen cade prima, orice ar fi !

Intră în loja lui McBride. Urmară imediat alte felicitări. Mulţi îl asigurau că e un *joss* minunat.

— Dumnezeule, tai-pan, spuse McBride, ar fi grozav dacă Noble Star ar cîştiga în a cincea cursă !

— Pilot Fish o s-o bată pe Noble Star, prezise Gornt sigur pe el, era la bar împreună cu Jason Plumm, turnîndu-şi un pahar. Pe zece mii că termină cursa înaintea iepei tale.

— S-a făcut, răspunse pe loc Dunross.

Cei vreo treizeci de oaspeţi izbucniră în urale şi fluierături. Din nou, Bartlett şi Casey, care, aşa cum conveniseră cu Dunross, se prefăcuseră a fi picat tocmai atunci ca să-l vadă pe Peter Marlowe, fură uluiţi în sinea lor de aerul festiv şi desăvîrşita încredere în sine pe care le afişa tai-panul.

— Ce mai faci, Dunstan ? întrebă Dunross.

Nu le acordă nici o atenţie lui Casey şi lui Bartlett, uitîndu-se numai la tipul masiv şi roşu la faţă, care acum era chiar mai roşu ca de obicei, cu un coniac mare în mînă.

— Foarte bine, mulţumesc, Ian. Am nimerit în prima cursă, şi pe Buccaneer. Am cîştigat frumuşel pe Buccaneer, dar am dat-o în bară la quinella, fir-ar să fie. Lucky Court m-a dezamăgit.

Încăperea era la fel de mare ca şi loja Struan, dar mai puţin elegant decorată, deşi era populată cu tot atît de mulţi reprezentanţi ai elitei hongkongheze, dintre care unii tocmai fuseseră invitaţi aici de Gavallan şi McBride, pentru Dunross. Lando Mata, Holdbrook — agentul de bursă al companiei *Struan*, sir Luis Basilio — şeful bursei, Johnjohn, Havergill, Southerby — preşedintele de la *Blacs*, Richard Kwang, Pugmire, Biltzmann, sir Dunstan Barre, tînărul Martin Haply de la *China Guardian*. Şi Gornt. Dunross se uită spre el :

— Şi tu ai mizat pe cîştigător în ultima cursă ?

— Nu. Nu m-a interesat nici un concurent. Despre ce e vorba, Ian ? întrebă Gornt, şi atenţia tuturor se îndreptă spre ei. Vrei să faci un anunţ ?

— Da. Ca o curtoazie, m-am gîndit că trebuie să ştiţi, şi tu şi alte persoane importante, şi Dunross se întoarse către Pugmire. Pug, *Nobila Casă* contestă în mod oficial preluarea de către *American Superfoods* a controlului asupra companiei tale, *H.K. General Stores*.

Se lăsă o tăcere adîncă. Toţi se uitau la el cu ochi mari. Pugmire se albise la faţă.

— Ce faceeee ?

— Oferim pentru fiecare acţiune cu 5 dolari americani mai mult decît *Superfoods ;* în plus, faţă de ceea ce au oferit ei, dăm 30 la sută în numerar şi 70 la sută acţiuni, totul în treizeci de zile !

— Ai înnebunit ! izbucni Pugmire. Nu am tatonat întîi pe toată lumea, îi venea lui să strige, inclusiv pe tine ? Nu aţi fost de acord, ori cel puţin nu v-aţi opus, tu şi toţi ceilalţi ? Pentru numele lui Dumnezeu, aşa se procedează aici, discuţii personale la Club, aici la curse, la o cină, nu ? Nu poţi să faci asta, bîigui el.

— Am şi făcut-o, zîmbi Dunross, netulburat.

Gornt remarcă arţăgos :

— N-ai făcut nimic altceva, Ian, decît un anunţ. Cum o să plăteşti ? În treizeci sau trei sute de zile ?

Dunross îi aruncă numai o privire.

— Oferta e publică. Încheiem tranzacţia în treizeci de zile. Pug, luni pînă la ora nouă şi jumătate vei primi hîrtiile oficiale, împreună cu o plată în numerar pentru a cimenta oferta.

Pentru moment, glasul lui nu se mai auzi. Toţi vorbeau deodată, puneau întrebări, fiecare preocupat de modul în care îl va afecta pe el personal această evoluţie neaşteptată. Pînă acum nimeni nu mai contestase vreodată preluarea oficială a altei întreprinderi. Johnjohn şi Havergill erau furioşi că treaba se făcuse fără a-i consulta, iar celălalt bancher, Southerby, de la *Blacs*, banca prin intermediul căreia urma să se facă tranzacţia cu *Superfoods*, era şi el la fel de supărat că fusese luat prin surprindere. Însă toţi bancherii, pînă şi Richard Kwang, cîntăreau posibilităţile, căci dacă bursa ar fi fost în stare normală şi acţiunile *Nobilei Case* la nivelul lor normal, oferta Struan ar fi putut să fie foarte profitabilă pentru ambele părţi. Toţi ştiau că, gestionat de compania *Struan*, bogatul dar stagnantul *hong*, companie, ar putea fi revitalizat, iar această achiziţie ar întări fantastic *Nobila Casă*, sporindu-i cu cel puţin 20 la sută veniturile anuale şi, bineînţeles, le-ar creşte şi lor dividendele. În plus, în acest fel toate profiturile ar rămîne în Hong Kong, nescurgîndu-se către cineva din afară. Mai ales în buzunarul unuia ca Biltzmann.

O, Dumnezeule, gîndea Barre plin de admiraţie şi nu lipsit de invidie. a fost o manevră strălucită din partea lui Ian să facă oferta aici, în public, într-o sîmbătă, fără să existe urmă de zvon că pune la cale ceva neaşteptat. fără ca cel mai mic lucru să te facă să bănuieşti una ca asta. Aşa că a putut cumpăra liniştit săptămîna trecută la preţ minim, cîştigînd în felul ăsta o avere numai cu un telefon. Precis că luni acţiunile *General Stores* ale lui Pug vor creşte vertiginos. Dar cum naiba au izbutit Ian şi cu Havergill să păstreze secretul ? Isuse, aş fi putut cîştiga bani grei dacă aş fi ştiut, poate că încă nu-i timpul pierdut ! Zvonurile cum că banca *Victoria* nu ar susţine compania *Struan* sînt, în mod evident, nişte simple născociri. Ia stai puţin, îşi spunea sir Luis Basilio, nu am cumpărat noi săptămîna trecută un pachet uriaş de ac-

țiuni *General Stores* pentru un cumpărător care există doar cu numele ? Doamne Dumnezeule, oare tai-panul să ne fi păcălit pe toți ? Dar, pe Sfînta Fecioară, ia stai, cum rămîne atunci cu scăderea acțiunilor lui, cu prăbușirea pieței, cu banii peșin pe care va trebui să-i dea ca să cimenteze oferta, cu... Pînă și Gornt își făcea socoteli, copleșit de furie că nu se gîndise el primul la manevra asta. Știa că oferta e bună, chiar perfectă, că nu o poate depăși, nu în clipa de față. Dar Ian nu are cum să ducă la bun sfîrșit treaba asta, nu se poate...

— Putem publica acest lucru, tai-pan ? răzbătu prin tumultul agitat glasul incisiv, cu accent canadian, al lui Martin Haply.

— Desigur, domnule Haply.

— Pot să vă pun cîteva întrebări ?

— Depinde care sînt acestea, răspunse Dunross degajat.

Privind acei ochi căprui sfredelitori, își spuse cu umor macabru : Nu ne-ar strica în familie un tînăr nemernic fără scrupul, dacă ar fi în stare s-o țină în frîu pe Adryon.

— Ce voiai să mă întrebi ?

— E prima dată cînd o preluare este contestată. Pot să vă întreb de ce o faceți tocmai în acest moment ?

— Compania *Struan* a fost întotdeauna inovatoare. Cît despre moment, ni s-a părut cel mai nimerit.

— Considerați că această sim...

Biltzmann îi întrerupse cu asprime.

— Avem o înțelegere. E stabilită, Dickie ? se întoarse vijelios spre Pugmire. Ei ?

— Era totul stabilit, domnule Biltzmann, răspunse Dunross pe un ton tranșant. Dar vă disputăm oferta, așa cum se face și în America, conform regulilor americane. Presupun că nu vă deranjează competiția ? Bineînțeles că noi, cei de aici, sîntem niște simpli amatori, dar ne străduim să învățăm de la confrații noștri. Pînă la întîlnirea acționarilor, nimic nu e definitiv hotărît, nu-i așa regula ?

— Da, dar... dar era stabilit ! bărbatul înalt, cu părul cărunt, se întoarse către Pugmire, abia reușind să articuleze cuvintele, de supărare. Ai spus că am convenit asupra tuturor detaliilor...

— Păi, directorii au fost de acord, zise Pugmire stînjenit, conștient că toți urmăresc discuția, mai ales Haply,

era pe jumătate în culmea fericirii pentru această ofertă incomparabil mai bună, pe jumătate furios că nici el nu fusese avertizat dinainte, ca să fi putut cumpăra masiv. Dar, ăăă, trebuie desigur ca înțelegerea să fie ratificată la întîlnirea de vineri a acționarilor. N-aveam idee că va fi o... Uitați ce este... Ian, Chuck, nu credeți că nu-i tocmai locul potrivit să dis...

— Așa e, încuviință tai-panul. Dar pentru moment nu prea avem nimic de discutat. Oferta e făcută. Apropo, Pug, în ce te privește, înțelegerea rămîne valabilă, numai că se prelungește de la cinci la șapte ani și vei avea un loc în consiliul companiei *Struan*, pe aceeași perioadă.

Pugmire rămase cu gura căscată.

— Asta face parte din ofertă ?

— Vom avea nevoie de experiența ta, bineînțeles, îl lămuri Dunross pe un ton degajat, și toți își dădură seama că Pugmire era cucerit definitiv. Restul înțelegerii, așa cum ai negociat-o cu *Superfoods*, rămîne valabil. Actele vor fi pe biroul tău pînă la nouă și jumătate. Poate le prezinți acționarilor tăi oferta noastră la ședința de vineri, se apropie de Biltzmann și îi întinse mîna : Vă doresc noroc. Presupun că veți veni imediat cu o contraofertă.

— Da... va trebui să mă consult cu biroul central, domnule... tai-pan, răspunse Bilzmann congestionat la față și furios. Noi... noi am făcut cea mai bună ofertă pe care o puteam face și... Oferta pe care ați făcut-o e grozavă. Da. Însă dată fiind situația acțiunilor dumneavoastră, a băncilor, și căderea pieței, va fi cam dificil de finalizat, nu-i așa ?

— Cîtuși de puțin, domnule Biltzmann, surîse Dunross, mizînd totul pe faptul că Bartlett nu-și va încălca promisiunea de a-i da banii, că va încheia afacerea cu *Par-Con*, că va scăpa din strînsoarea lui Gornt și că pînă la sfîrșitul săptămînii viitoare acțiunile lui vor reveni la locul ce li se cuvine. Putem să o finalizăm fără nici un fel de probleme.

Glasul lui Biltzmann deveni tăios :

— Dickie, eu zic să te gîndești bine la oferta noastră. E valabilă pînă marți, îl avertiză el, convins că pînă marți compania *Struan* se va duce de rîpă. Acum mă duc să pariez pentru următoarea cursă.

Ieși cu pași mari. Zarva din încăpere crescu cu cîțiva decibeli. Începură toți să vorbească, dar Haply strigă :

— Tai-pan, pot să pun o întrebare ?

Atenţia tuturor se concentră iarăşi.

— Şi anume ?...

— Înţeleg că în astfel de afaceri, de preluare a unei companii de către alta, e obiceiul să se facă o plată în numerar, în avans, ca dovadă de bună-credinţă. Pot să vă întreb ce sumă va da compania *Struan* ?

Toţi aşteptară cu răsuflarea tăiată, urmărindu-l de Dunross. Acesta îi lăsă să se perpelească, scrutînd cu privirea chipurile din jur, bucurîndu-se de nerăbdarea ce se citea pe ele, ştiind că toţi voiau să-l vadă umilit, aproape toţi, cu excepţia... cu excepţia cui ? A lui Casey cu siguranţă, deşi ea e la curent. Bartlett ? Ştiu eu ? Nu sînt convins. Claudia ? O, da, Claudia îl privea fix, albă la faţă. Donald McBride, Gavallan, chiar şi Jacques. Privirea i se opri asupra lui Haply.

— Poate că domnul Pugmire ar prefera să afle acest amănunt în particular, se eschivă el, aţîţîndu-le curiozitatea. Ce zici, Pug ?

Gornt îl întrerupse pe Pugmire şi îl provocă direct

— Ian, dacă tot te-ai hotărît să fii neortodox, de ce să nu faci totul public ? Cîţi bani avansezi, atît înseamnă că valorează oferta ta. Nu-i aşa ?

— Nu. Nu tocmai, spuse Dunross, auzi vuietul înfundat ce însoţea startul în a treia cursă şi îşi dădu seama, uitîndu-se la feţele din jur, că nimeni în afară de el nu-l auzise. Bine, fie, răspunse. Pug, ce zici de 2 milioane de dolari americani, odată cu actele, luni la nouă şi jumătate ? Ca semn de bună-credinţă.

Cei de faţă rămaseră cu gura căscată. Havergill, Johnjohn, Southerby, Gornt erau uluiţi. Phillip Chen era cît pe ce să leşine. Involuntar, Havergill începu :

— Ian, nu crezi că noi, ăăă, că...

Dunross se întoarse spre el.

— O, ţi se pare insuficient, Paul ?

— Nu, nu, sigur că nu asta am vrut să zic, e mai mult decît suficient, dar...

Sub privirea lui Dunross, Havergill nu-şi mai termină vorba.

— O clipă... Dunross se întrerupse, ca şi cum tocmai i-ar fi trecut ceva prin minte. O, nu-i nevoie să-ţi faci griji, Paul, bineînţeles că nu te-aş fi angajat în afacerea

asta fără acordul tău. Pentru asta am finanțare din altă parte, din afară, continuă el cu obișnuitu-i ton fermecător. După cum știi, băncile japoneze și multe altele sînt nerăbdătoare să se extindă în Asia. M-am gîndit că e mai bine — pentru a păstra totul secret și a împiedica obișnuitele scurgeri de informații — să găsesc finanțare externă pentru această afacere, pînă în clipa cînd sînt pregătit să o anunț. Din fericire, *Nobila Casă* are prieteni în întreaga lume ! Pe curînd !

Se răsuci pe călcîie și plecă. Phillip Chen îl urmă. Martin Haply se repezi la telefon și în clipa următoare toți vorbeau deodată, zicînd :

— Nu-mi vine să cred, Isuse, dacă Ian are asemenea fonduri externe...

În zarva generală, Havergill îl întrebă pe Johnjohn :

— Care bancă japoneză ?

— Aș vrea și eu să știu. Dacă Ian a obținut finanțare pentru asta... Dumnezeule, 2 milioane înseamnă dublul a ceea ce trebuia să ofere.

Southerby, care era lîngă ei, își ștergea palmele.

— Dacă Ian reușește treaba asta, o să facă zece milioane de dolari americani, în primul an cel puțin, surîse sardonic. Ei, Paul, acum se pare că nici unul nu vom avea o bucățică din prăjitura asta.

— Da, așa e, dar eu tot nu văd cum a reușit Ian... și să țină totul atît de secret ? !...

Southerby se aplecă spre el și-i șopti :

— Pînă atunci, cum rămîne cu Tiptop ? Asta e cel mai important.

— Nimic. Nimic, deocamdată. Nu mi-a răspuns la telefon nici mie, nici lui Johnjohn.

Privirea lui Havergill căzu pe Gornt, care vorbea încet cu Plumm. Se întoarse cu spatele spre ei.

— Ce o să facă Quillan acum ?

— O să cumpere, luni de dimineață la prima oră. N-are încotro. Acum trebuie să o facă, e prea primejdios să continue, zise Southerby.

— Așa cred și eu, adăugă sir Luis Basilio, venind lîngă ei. Dacă Ian poate să scoată atîția bani gheață, cei care i-au vîndut acțiunile fără acoperire ar fi bine să se păzească. Dacă stau bine să mă gîndesc, săptămîna asta care a trecut am cumpărat acțiuni *General Stores* pentru niște

cumpărători în spatele cărora s-ar putea să fie Ian, cine ştie ? Probabil că şi-a asigurat o poziţie, băftosul !

— Da, mormăi Johnjohn. Pe viaţa mea dacă pricep... Maica Ta Doamne, iar dacă mai cîştigă şi cu Noble Star !... Cu asemenea *joss* poate să răstoarne complet situaţia, ştiţi cum sînt chinezii !...

— Da, spuse Gornt pe neaşteptate. Dar slavă Domnului că nu sîntem toţi chinezi. Mai trebuie să vedem şi banii.

— Trebuie să-i aibă, nu se poate, zise Johnjohn. E o chestiune de cinste a obrazului.

— Ei, cinstea obrazului, rînji Gornt. Nouă jumătate dimineaţa, ei ? Dacă era deştept, ar fi zis la prînz, sau la trei după-masă, în felul ăsta noi n-am fi ştiut toată ziua şi ne-ar fi putut manipula. Dar aşa... Gornt ridică din umeri.

Aruncă o privire spre partea cealaltă a lojei, îi salută cu o uşoară înclinare a capului pe Bartlett şi Casey, apoi plecă. Bartlett o luă pe Casey de braţ, conducînd-o pe balcon.

— Ce părere ai ? întrebă el încet.

— Despre Gornt ?

— Despre Dunross.

— Formidabil ! E formidabil. „Bancă japoneză" — ce frumos i-a dus de nas, se entuziasmă ea. I-a dat peste cap pe toţi de aici, ceea ce înseamnă tot Hong Kongul. Ai auzit ce spunea Southerby ?

— Da. Pare-se că vom da cu toţii lovitura, dacă scapă din capcana lui Gornt.

— Să sperăm, apoi îi observă zîmbetul. Ce e ?

— Ştii ce am realizat noi acum, Casey ? Tocmai am cumpărat *Nobila Casă*, contra promisiunii a 2 milioane de dolari.

— Cum ?

— Ian mizează pe faptul că îi voi da cele 2 milioane.

— Asta nu-i joc, Linc. E o înţelegere.

— Da. Dar să zicem că nu vin cu banii. Tot castelul lui din cărţi de joc se prăbuşeşte. Dacă nu are cele 2 milioane, e terminat. Ieri i-am spus lui Gornt că s-ar putea ca luni dimineaţă să-i fac figura. Să zicem că-i retrag lui Ian cele 2 milioane, înainte de a se deschide bursa. Ian s-a dus pe apa sîmbetei...

Casey se holbă la el, îngrozită.

— N-ai fi în stare să faci aşa ceva !

— Noi am venit aici să jefuim şi să devenim *Nobila Casă*. Ai văzut ce i-a făcut Ian lui Biltzmann, ce i-au făcut ei toţi... Amărîtul parcă a fost lovit cu leuca în cap. Pugmire încheiase o înţelegere, dar a dat înapoi pentru a accepta oferta mai bună a lui Ian. Este ?

— Asta e altceva, Casey îl privi iscoditor. Vrei să dai înapoi după ce ai făcut o înţelegere ?

Bartlett avu un zîmbet ciudat, privind în jos spre mulţime şi spre Totalizator.

— Poate. Poate că asta depinde de ce reuşeşte fiecare să facă în acest weekend. Gornt sau Dunross, e tot una.

— Nu-s de acord.

— Desigur, Casey, ştiu, spuse el calm. Dar sînt milioanele mele şi jocul meu.

— Da, şi cuvîntul tău şi obrazul tău ! Ai bătut palma !

— Casey, indivizii ăştia ne-ar mînca cu fulgi cu tot dacă ar avea prilejul. Tu crezi că Dunross nu ne-ar trăda dacă ar avea de ales între el şi noi ?

După o pauză, ea răspunse :

— Vrei să zici că o înţelegere nu e niciodată o înţelegere, oricum ar fi ?

— Vrei patru milioane scutite de impozit ?

— Cunoşti răspunsul la întrebarea asta.

— Să zicem că ai avea 49 la sută din noua companie *Par-Con-Gornt*, fără taxe. Trebuie să valoreze cel puţin atît.

— Mai mult, interveni ea, îngrijorată de cursul discuţiei şi, pentru prima oară în viaţă, nesigură de Bartlett.

— Vrei aceşti 49 la sută ?

— În schimbul a ce, Linc ?

— Să fii alături de *Gornt-Par-Con*, sută la sută.

Ea simţi cum i se contractă stomacul şi îl privi scrutător, încercînd să ghicească ce e în mintea lui. În mod normal, ar fi putut să o facă, dar nu şi acum, cînd apăruse Orlanda.

— Este o ofertă ?

El clătină din cap, cu acelaşi surîs, şi răspunse pe acelaşi ton :

— Nu. Încă nu.

Casey se înfioră, temîndu-se că ar accepta, dacă i s-ar oferi într-adevăr aşa ceva.

— Mă bucur, Linc. Da, cred că mă bucur.

— Treaba e simplă, Casey : Dunross și Gornt joacă amîndoi ca să cîștige, dar pentru alte mize. Pentru el loja asta înseamnă mai mult decît 2 sau 4 milioane. Noi am venit aici, tu și cu mine, ca să facem profit și să cîștigăm.

— Își ridicară amîndoi privirea spre cer, căci începuseră să cadă cîțiva stropi. Dar erau picături de pe acoperiș, nu o nouă aversă. Casey deschise gura să zică ceva, dar se opri.

— Ce voiai să spui, Casey ?

— Nimic.

— Mă duc să circul puțin prin preajmă, să văd care e reacția. Ne vedem înapoi în loja noastră.

— Ce facem cu cursa a cincea ?

— Așteaptă să vezi cotele concurenților. Mă întorc înainte de a începe.

— Distracție plăcută !

Casey îl urmări cu privirea pînă ieși pe ușă, apoi se întoarse și se sprijini de balustrada balconului, vrînd să se ascundă de el și de toată lumea. Fusese cît pe ce să-l întrebe deschis O să-i faci figura, să-ți retragi promisiunea ? Isuse, înainte de a apărea Orlanda, înainte de a veni în Hong Kong, n-aș fi avut niciodată motive să-l întreb așa ceva. Înainte, Linc nu ar fi revenit niciodată asupra unei înțelegeri. Dar acum, acum nu mai sînt sigură. Se cutremură iarăși. Dar eu, cu lacrimile mele ? Nu m-am mai folosit niciodată de trucul ăsta. Și povestea cu Murtagh ? Să-i spun lui Linc de Murtagh acum, sau mai tîrziu, căci trebuie să afle, în tot cazul înainte de ora nouă și jumătate luni dimineață. Doamne, mai bine n-am fi venit niciodată aici !

Stropi de ploaie începură să cadă peste stadion și cineva spuse : „Isuse, sper să nu se întețească !“ Pista era deja răscolită, înnoroiată și foarte alunecoasă. În fața intrării principale drumul era lucios, plin de bălți, încărcat de circulația intensă și de mulți întîrziați care se grăbeau să intre pe stadion. Roger Crosse, Sinders și Robert Armstrong coborîră din mașina de poliție, trecură de barieră, pe la punctul de control, și se îndreptară spre liftul rezervat membrilor, cu ecusoane albastre la revere. Crosse era de cinci ani membru cu drept de vot, iar Armstrong de un an. Anul acesta Crosse era și membru în consiliul de administrație. În fiecare an prefectul poliției le

sugera membrilor consiliului că poliţia ar trebui să aibă propria sa lojă şi în fiecare an consiliul accepta cu entuziasm ideea, dar fără să ia nici o măsură. În tribună, Armstrong îşi aprinse o ţigară. Chipul îi era brăzdat de oboseală, iar ochii roşii. Încăperea imensă, plină de lume, ţinea cît jumătate din tribune. Se duseră la bar şi comandară de băut, salutînd între timp lumea din jur.

— Cine e tipa aceea ? întrebă Sinders.

Armstrong îi urmări privirea.

— Aceea face parte din pitorescul locului, domnule Sinders, tonul lui era sardonic. Numele ei este Venus Poon şi este principala noastră starletă de televiziune.

Venus Poon purta un mantou lung de vizon şi era înconjurată de un grup de admiratori chinezi.

— Tipul din stînga ei e Charles Wang, producător de filme, multimilionar, proprietar de săli de cinema, saloane de dans, baruri de noapte, cluburi, fete şi vreo două bănci în Thailanda. Bătrînul scund, care seamănă cu un bambus şi e la fel de dur ca acesta, e Wu Patru Degete, unul dintre piraţii noştri de aici. Principala lui activitate e contrabanda şi se pricepe foarte bine la asta.

— Da, zise Crosse. Acum vreo două zile a fost cît pe ce să-l prindem. Credem că acum se ocupă de heroină şi, bineînţeles, de aur.

— Cine e tipul nervos în costum gri ? Cel de pe margine ?

— Ăla e Richard Kwang, cel cu dezastrul de la *Ho-Pak*, răspunse Armstrong. Bancherul. E amantul ei *en titre*, sau mai degrabă era.

— Interesant, Sinders se uită atent la Venus Poon, purta o rochie decoltată şi cochetă. Mda, foarte interesant. Şi aceea cine e ? Acolo, cea cu europeanul ?

— Unde ? A, aceea e Orlanda Ramos, portugheză, ceea ce aici înseamnă de obicei eurasiatică. A fost cîndva amanta lui Quillan Gornt. Acum, nu mai ştiu. Bărbatul este Linc Bartlett, „traficantul de arme".

— A, deci fata e liberă ?

— S-ar putea.

— Pare o tipă costisitoare, Sinders sorbi din paharul lui şi oftă. Adorabilă, dar costisitoare.

— Aş zice chiar că foarte, îi răspunse Crosse scîrbit. Orlanda Ramos se afla împreună cu mai multe femei de

vîrstă mijlocie, toate foarte elegante, în jurul lui Bartlett. Cam prea împopoţonată pentru gustul meu.

Sinders îi aruncă o privire mirată.

— De ani de zile n-am mai văzut atîtea femei uluitoare, sau atîtea bijuterii. Aţi avut vreodată un jaf aici ?

Crosse ridică ochii.

— La clubul hipic ? Doamne Dumnezeule, nimeni n-ar îndrăzni.

Armstrong surîse cinic.

— Fiecare poliţist care face de serviciu aici, de la mic la mare, îşi petrece mai tot timpul încercînd să găsească un mod de a da o lovitură. Încasările de la sfîrşit de zi trebuie să fie de cel puţin 15 milioane. Dar sistemul de securitate e prea bun, prea ingenios şi ne-a dejucat orice plan. Domnul Crosse l-a pus la punct.

— A !

Crosse zîmbi.

— Doreşti cumva o gustare, Edward ? Sau un sandviş ?

— Bună idee. Mulţumesc.

— Robert ?

— Nu, mulţumesc, sir. Dacă nu vă deranjează, mă duc să studiez pliantul şi ne vedem mai tîrziu.

Armstrong ştia că după cea de a şaptea cursă trebuiau să se întoarcă la cartierul general, unde Brian Kwok era programat pentru o nouă sesiune, şi acest lucru îl întorcea pe dos.

— Robert este un parior profesionist, foarte serios, Edward. Robert, fă-mi o favoare, arată-i domnului Sinders ce e pe aici, unde să parieze, şi comandă-i un sandviş. E cazul să văd dacă guvernatorul are o clipă liberă. Mă întorc peste cîteva minute.

— Bucuros, spuse Armstrong, fără tragere de inimă, simţind cum cei 40.000 de dolari de *h'eung yau*, din buzunar, pe care îi luase din sertarul biroului lui sub impulsul momentului, parcă îl ardeau întruna. Isuse, s-o fac sau să n-o fac ? se întreba el iarăşi şi iarăşi, încercînd să se decidă, încercînd tot timpul să alunge gîndul la grozăvia prin care trecea prietenul lui Brian, la următoarea sesiune. Nu, nu mai era prietenul lui, ci un agent străin devotat, foarte bine pregătit, care pentru ei reprezenta o captură de o valoare uriaşă, descoperită printr-un miracol.

— Robert, zise Crosse cu glas intenţionat amabil, ai făcut o treabă foarte bună azi. Foarte bună.

— Da, confirmă Sinders. Şi voi avea grijă să afle şi ministrul de ajutorul tău, şi, bineînţeles, prefectul.

Crosse se îndreptă spre lift. Peste tot pe unde trecea, era urmărit de privirile neliniştite ale chinezilor. La ultimul etaj, depăşi loja guvernatorului şi intră în cea a lui Plumm.

— Bună, Roger, îl salută Plumm politicos. Bei un păhărel ?

— Aş prefera o cafea, mulţumesc. Cum merg lucrurile ?

— Pînă acum am pierdut şi cămaşa de pe mine, deşi cîţiva dintre noi au nimerit-o în prima manşă a dublei quinella. Tu ?

— Abia am sosit.

— A, atunci ai pierdut momentul dramatic ; Plumm îi povesti lui Crosse despre oferta lui Dunross. Ian i-a încurcat rău de tot treburile lui Pug.

— Ori i-a făcut o ofertă splendidă, se amestecă cineva în vorbă.

— Aşa e, aşa e.

Loja lui Plumm era la fel de plină de lume ca şi celelalte. Se sporovăia, se rîdea, se bea şi se mînca bine.

— Ceaiul se serveşte peste o jumătate de oră. Mă duc pînă la camera consiliului. Roger, nu vrei să faci cîţiva paşi cu mine ?

Camera consiliului se afla la capătul coridorului, dincolo de nişte uşi batante, păzite. Era mică, cu o masă şi douăsprezece scaune, un telefon, ferestre ce ofereau o bună vedere spre pistă, şi un mic balcon. Şi era goală. Imediat cum intrară, aerul de jovialitate dispăru de pe chipul lui Plumm.

— Am vorbit cu Suslev.

— O ?

— E furios din cauza descinderii de noaptea trecută pe *Ivanov*.

— Îmi închipui. A fost comandată de la Londra. Mie nici măcar nu mi s-a spus pînă azi dimineaţă. Blestematul de Sinders !

Plumm se întunecă şi mai mult la faţă.

— Nu se poate să fi aflat de tine, nu-i aşa ?

— O, nu. Veşnica poveste : cei de la Secţia Specială, de la MI-6 şi Sinders vor şi ei să se dea mari. Sînt nişte tipi foarte secretoşi, şi poate pe bună dreptate, dar n-au nimic de-a face cu SI. Spune mai departe.

— Mi-a spus, dacă vii, că aşteaptă lîngă o cabină telefonică. Plumm îi întinse o hîrtiuţă. Asta e numărul. Va fi acolo exact cînd se dă startul în următoarele trei curse. Te rog sună-l, zicea că e urgent. Ce rost a avut descinderea ?

— Nimic altceva decît să-i sperie pe KGB-iştii de pe vas, să-i sperie, ca să dea în vileag *Sevrin*. Presiuni. La fel ca şi ordinul ca Suslev şi noul comisar să se prezinte duminică la cartierul general. Totul a fost numai ca să-i sperie.

— Suslev chiar că e speriat, pe chipul frumos al lui Plumm trecu un zîmbet cinic. I s-a dereglat sfincterul pentru cel puţin zece ani. Dar toţi vor trebui să dea unele explicaţii. Cînd Armstrong a dat „întîmplător" buzna în camera radio, Roşu Unu era în funcţiune şi le-au distrus metodic, fără să fi fost necesar, tot echipamentul de bruiaj şi descifrare, împreună cu cel de radiolocaţie.

Crosse ridică din umeri.

— *Ivanov* urmează să plece şi au destule cu care să le înlocuiască. Nu a fost vina lui Suslev şi nici a noastră. Putem trimite un raport la Centru, explicînd ce s-a întîmplat. Dacă vrem.

Plumm încruntă din sprîncene.

— Dacă ?!...

— Rosemont şi cu nemernicii lui de la CIA au găsit un pahar cînd au dat buzna la Sinclair Towers. Pe el amprentele lui Suslev, cîte vrei.

Plumm se făcu alb la faţă.

— Isuse ! Acum e fişat ?

— Precis. În dosarele noastre, după cum ştii, figura deja, nu ca KGB-ist, şi cred că eu am singurele copii care există după amprentele lui. Le-am sustras de la dosarul lui acum cîţiva ani buni. Dar cred că e doar o chestiune de timp pînă cînd CIA va fi pe urmele lui, aşa încît cu cît pleacă mai repede din Hong Kong, cu atît mai bine.

— Crezi că ar trebui să le spunem celor de la Centru ? întrebă Plumm crispat. O să-l facă de două parale pentru că a fost atît de neglijent.

— Putem să ne hotărîm în weekendul ăsta. Pe Voranski îl cunoşteam de mai mulţi ani, ştiam că putem avea încredere în el. Dar tipul ăsta ? Crosse lăsă întrebarea în aer, prefăcîndu-se în continuare că şi el îl cunoscuse abia de curînd pe Suslev, la fel ca şi Plumm. La urma urmelor, e doar un mic ofiţeraş în KGB, un curier care a ajuns mare. Nici măcar nu este înlocuitorul oficial al lui Voranski, şi noi trebuie să ne gîndim în primul rînd la situaţia noastră.

— Aşa e ! Plumm deveni mai ferm. Poate că este într-adevăr un prost. Ştiu sigur că eu nu am fost urmărit la Sinclair Towers. Cît despre telegrama decriptată, asta a fost culmea !

— Poftim ?

— Telegrama decriptată, cea pe care el a pierdut-o şi pe care Armstrong a găsit-o pe puntea lui *Ivanov*. Trebuie să luăm o hotărîre în privinţa asta.

Crosse îi întoarse spatele ca să-şi ascundă surpriza şi încercă să-şi vină în fire, întrebîndu-se îngrijorat de ce nici Armstrong, nici Sinders, nu-i pomeniseră de acest lucru. Se prefăcu a-şi înăbuşi un căscat, ca să-şi ascundă tulburarea.

— Iartă-mă, am stat treaz aproape toată noaptea, zise el, făcînd un mare efort ca să vorbească liniştit. Ţi-a spus ce conţinea ?

— Bineînţeles. Am insistat.

Crosse îl văzu pe Plumm că-l priveşte intrigat.

— Exact ce ţi-a spus că ar conţine ?

— A, te gîndeşti că s-ar putea să mă fi minţit ? Neliniştea lui Plumm era vizibilă. Mi-a spus cam aşa : „Informaţi-l pe Arthur că, urmare a cererii lui de a acorda Prioritate Unu în cazul trădătorului Metkin, s-a ordonat interceptare imediată la Bombay. În al doilea rînd, întîlnirea cu americanul va avea loc mai devreme, adică duminică. În al treilea şi ultimul rînd, dosarele AMG continuă să fie Prioritate Unu. *Sevrin* trebuie să facă eforturi maxime pentru a reuşi. Centrul." Plumm îşi umezi buzele. E corect ?

— Da, încuviinţă Crosse la noroc, aproape transpirat de uşurare.

Începu să se gîndească la Armstrong şi Sinders. Căci era evident că în mod deliberat nu îi spuseseră de treaba asta. De ce ?

— Groaznic, nu-i aşa ? întrebă Plumm.
— Da, dar nu-i chiar foarte grav...
— Nu sînt de acord cu tine, răspunse Plumm enervat. Reiese clar legătura dintre KGB şi *Sevrin,* se confirmă categoric existenţa lui Arthur şi existenţa reţelei *Sevrin.*
— Da, dar asta se ştia deja din dosarele AMG. Calmează-te, Jason, sîntem în siguranţă.
— Oare ? Au fost prea multe scurgeri de informaţie, după părerea mea. Mult prea multe. Poate că ar fi bine un timp să întrerupem activitatea.
— Am şi întrerupt-o. Numai blestematele alea de dosare ale lui AMG ne dau bătaie de cap.
— Da. Nici măcar nemernicul ăla de Grant nu a fost precis în toate privinţele.
— Te referi la Banastasio ?
— Da. Mă mai întreb şi acum care e locul lui în toată povestea asta.
— Da.
— În dosarul interceptat scria, în mod eronat, că Banastasio ar fi legătura americană a *Sevrinului.* Abia după aceea Crosse aflase de la Rosemont cine era în realitate Banastasio.
— Tipul care l-a întîmpinat era Vee Cee Ng, zise Crosse.
Plumm ridică ochii la cer.
— Fotograful Ng ? Ce legătură are el ?
— Nu ştiu. E băgat în tot soiul de afaceri dubioase. Transport, nave, contrabandă, Crosse dădu din umeri.
— S-ar putea oare ca teoria tipului ăluia să fie valabilă ? Ăla, cum îl cheamă ? Marlowe. E posibil ca KGB-ul să întreprindă o operaţiune pe teritoriul nostru fără ca să ne spună ?
— Poate. Sau s-ar putea să fie vorba de cu totul alt departament, posibil GRU, de o operaţiune pusă la cale de oamenii KGB sau GRU din America. Ori să fie o simplă coincidenţă.
Crosse îşi recăpătase complet stăpînirea de sine, odată ce spaima pe care o încercase auzind de telegramă se risipise. Putea acum să gîndească mult mai limpede.
— Ce vrea Suslev ? Ce e atît de urgent ?
— Are nevoie de cooperarea noastră. Koronski soseşte cu avionul de după-masă.
Crosse scoase un fluierat.

— De la Centru ?

— Da. A venit un mesaj azi dimineață. Acum că echipamentul de pe *Ivanov* e stricat, eu servesc de intermediar.

— Bun. Care e numele sub care circulă ?

— Hans Meikker, vest-german. Va locui la *Seven Dragons*. Neliniștea lui Plumm spori. Ascultă, Suslev a spus că Centrul ne-a dat ordin să ne pregătim să-l răpim pe Ian și...

— Au înnebunit ! exploda Crosse.

— De acord cu tine, dar Suslev zicea că e singurul mod de a afla rapid dacă dosarele sînt contrafăcute sau nu, și, în acest caz, unde sînt ascunse. Susține că Koronski poate face treaba asta. În cursul unui interogatoriu sub narcotic memoria lui Ian poate fi... poate fi golită.

— Asta e o nebunie, se răsti Crosse. Nici măcar nu sîntem siguri dacă dosarele sînt contrafăcute. E o simplă supoziție, pentru numele lui Dumnezeu !

— Suslev zicea că cei de la Centru au sugerat că putem să dăm vina pe Vîrcolaci — indivizii care l-au răpit pe John Chen, așa că de ce nu s-ar arunca la bani mai mulți, la tai-pan ?

— Nu. E prea periculos.

Plumm își șterse palmele.

— Răpindu-l acum pe Ian, toți tai-panii, întreg Hong Kongul ar intra într-o stare de nebunie frenetică. S-ar putea să fie momentul cel mai bun, Roger.

— De ce ?

— *Nobila Casă* ar fi într-o confuzie totală și, dată fiind stiuația băncilor, dezastrul de la bursă, Hong Kongul s-ar duce pe copcă, ceea ce ar face ca întreaga Chină să intre în stare de șoc. Astfel, cauza noastră ar avansa cu cel puțin zece ani și am ajuta fantastic comunismul mondial și pe toți muncitorii din lume. Doamne, Roger, nu te-ai săturat să stai cu mîinile încrucișate și să faci numai pe mesagerul ? Acum putem îndeplini misiunea *Sevrinului* aproape fără nici un risc. După care întrerupem orice activitate pentru un timp.

Crosse își aprinse o țigară. Simțise din glasul lui Plumm cît de încordat este acesta.

— O să mă mai gîndesc, răspunse el într-un tîrziu. Deocamdată lasă asta. O să te sun diseară. Suslev ți-a spus cine e americanul din telegramă ?

— Nu. Mi-a spus doar că nu are nimic de-a face cu noi.

Glasul lui Crosse deveni tăios.

— Tot ce se întîmplă aici are de-a face cu noi.

— Sînt de aceeaşi părere. Plumm îl privi atent. S-ar putea şi să fie vorba de un cuvînt codificat, un nume de cod pentru cine ştie cine.

— Posibil.

— Ce-ai zice să fie Banastasio ?

— De ce tocmai el ? îl iscodi Crosse, care se gîndise la acelaşi lucru.

— Nu ştiu de ce. dar pariez că toată schema aia, dacă există o schemă, este pusă la cale, sau sprijinită de KGB. Sun Tzu clasic : folosirea forţei inamicului contra lui însuşi — a ambilor inamici : Statele Unite şi China. Un Vietnam puternic şi unificat ar fi în mod garantat o forţă militantă antichineză. Ei ?

— Posibil. Mda, toate se leagă, fu de acord Crosse. Cu o singură excepţie, îşi zise el : Vee Cee Ng. (Înainte ca lui Brian Kwok să-i scape „Vee Cee e unul de-ai noştri", nu avusese nici urmă de bănuială că individul ar fi altceva decît un fotograf, care se mai ocupa şi cu comerţul pe mare din cînd în cînd.) Dacă americanul e Banastasio, vom afla, spuse el cu glas tare. Îşi termină ţigara. Mai era ceva ?

— Nu. Roger, te rog gîndeşte-te la treaba cu Dunross. Dacă acceptăm varianta cu vîrcolacii, poate o scoatem la capăt.

— În regulă.

— Weekendul ăsta ar fi numai bun.

— Ştiu.

Orlanda privea prin binoclul ei puternic caii ce tocmai năvăleau vijelios pe porţile de la start, pornind în cea de a patra cursă. Se afla într-un colţ al balconului membrilor, cu Bartlett fericit alături. Toată lumea se uita la cai, în afară de el. El o urmărea pe ea, rotunjimea sînilor ei sub mătase, unghiul pometilor obrajilor, şi intensitatea încordării ei.

— Hai, Crossfire, murmură ea, haide ! Stă tot pe locul cinci, Linc, o, hai, splendoare, hai...

El rîse încet, fără ca Orlanda să-l bage în seamă. Se înţeleseseră să se întîlnească aici între a treia şi a patra cursă.

— Tu ești membru cu drept de vot ? o întrebase el cu o seară înainte.

— O, nu, dragul meu, merg cu niște prieteni. Vechi prieteni de familie. Mai bei ceva ?

— Nu, mulțumesc, e timpul să plec.

Se sărutaseră iarăși și el simțise din nou atracția copleșitoare pe care i-o inspira. Acest lucru îl făcuse să nu-și găsească liniștea și să fie ca pe ace tot timpul cît a durat drumul de întoarcere și traversarea portului, aproape toată noaptea. Oricît se străduia, cu greu își putea stăpîni dorința de a fi cu ea. Te-a prins în mreje, amice, își spuse el în timp ce o privea cum urmărește cu privirea ațintită, cu limba între buzele întredeschise, calul sur, favoritul, pe care pariase 50 de dolari americani, uitînd de orice altceva.

— Hai... hai... o, cîștigă teren, Linc... e al doilea...

Bartlett se uită la concurenții care galopau acum pe ultima linie dreaptă : Crossfire, surul, bine plasat față de Western Scott, un jugan murg care avea un mic avans, înaintînd toți foarte prudent căci în a treia cursă un cal căzuse. Acum un alt concurent, Winwell Stag, un jugan proprietatea lui Havergill, (despre care Peter Marlowe spusese că probabil va cîștiga), venea tare din spate, pe exterior față de Crossfire și Western Scott care alergau grumaz lîngă grumaz. În vuietul tot mai puternic al mulțimii, jocherii înălțară toți cravașele.

— O, hai, hai, hai, Crossfire... a cîștigat, a cîștigat !

În mijlocul vacarmului, Bartlett izbucni în rîs cînd Orlanda dădu frîu liber bucuriei ei și îl sărută.

— O, Linc, ce splendid !

Peste o clipă se înălță un nou muget, cînd pe tabelă apărură numerele cîștigătoare, confirmînd ordinea sosirii. Acum toți așteptau cota finală. Iarăși urale Crossfire plătea 5 la 2.

— Nu-i prea mult, remarcă el.

— Ba e, ba e, ba e !...

Nicicînd Orlanda nu i se păruse mai frumoasă, cu pălărioara ei drăgălașă, mult mai cochetă decît cea a lui Casey. O observase imediat și o complimentase pentru ea. Orlanda se duse mai în față și, aplecîndu-se peste balustradă, se uită către cercul cîștigătorilor.

— Uite-l pe proprietar, Vee Cee Ng, unul dintre comercianții noștri shanghaiezi milionari. Tatăl meu îl cunoștea destul de bine.

Orlanda îi întinse binoclul. Bartlett și-l reglă. Bărbatul care conducea calul cu ghirlande puse în jurul gîtului, în cercul învingătorilor, era un chinez de cincizeci și ceva de ani, bine făcut, cu un surîs fericit pe chip, îmbrăcat într-un costum scump. După aceea, Bartlett îl recunoscu pe Havergill conducîndu-și de căpăstru calul, Winwell Stag, ieșit pe locul doi, depășit doar cu o lungime de bot. În paddock se mai aflau și Gornt, Plum, Pugmire și mulți dintre membrii consiliului. Dunross stătea de vorbă, lîngă balustradă, cu un tip mărunțel. Guvernatorul mergea din grup în grup, însoțit de soția lui și de aghiotant. Bartlett se uită la ei cu oarecare invidie: proprietarii care stăteau acolo, cu șepci pe cap, în impermeabile, cu scăunele pliante în mînă, însoțiți de neveste și iubite elegante, salutîndu-se unii pe alții, toți membri ai acelui cerc restrîns care reprezenta puterea Hong Kongului — acolo și în lojile de deasupra. Toți foarte britanici, gîndi el, toți foarte abili. Oare mi-aș găsi locul printre ei mai bine decît Biltzmann ? Cu siguranță. Numai dacă nu ar vrea să scape de mine la fel de mult cum vor să scape de el. Aș ajunge cu ușurință membru cu drept de vot. Ian așa zicea. Dar Orlanda s-ar potrivi printre ei ? Bineînțeles. Ca soție sau prietenă, e tot una.

— Ăla cine e ? întrebă el. Bărbatul care stă de vorbă cu Ian ?

— O, ăla e Alexi Travkin, antrenorul cailor tai-panului... se opri, căci lîngă ei își făcuse apariția Robert Armstrong.

— Bună ziua, domnule Bartlett, îl salută acesta politicos. Și dumneavoastră ați mizat pe cîștigător ?

— Nu, de data asta am pierdut. Permiteți-mi să v-o prezint pe domnișoara Ramos, Orlanda Ramos, comisarul Robert Armstrong de la Poliția Judiciară.

— Bună ziua, Orlanda îi zîmbi și ea lui Armstrong.

Acesta simți însă că fata era, deodată, în gardă. Oare de ce s-or fi temînd cu toții de noi, nevinovații la fel ca și vinovații, se întrebă el, cînd noi nu facem altceva decît ne străduim să aplicăm legile *lor*, ne străduim să-i apărăm de răufăcători și de nelegiuiți ? Asta din cauză că fiecare încalcă zi de zi, mai tot timpul, vreo lege, fie ea și

una minoră, pentru că o mulţime de legi sînt prosteşti — precum legile noastre de aici privind pariurile. Aşa încît toată lumea e vinovată, chiar şi tu, frumoasă doamnă, care ai un mers atît de senzual şi un surîs atît de plin de promisiuni. Pentru Bartlett. Oare ce nelegiuire ai comis astăzi. pentru a-l prinde în mreje pe acest sărman nevinovat ? Zîmbi zeflemitor în sinea lui. De fapt, nu chiar atît de nevinovat. Dar faţă de cineva care are şcoala lui Quillan Gornt ? O fată eurasiatică frumoasă şi nesăţioasă, care nu are altă perspectivă decît să coboare tot mai jos ? *Ayeeyah !* Dar ce n-aş da să putem schimba locurile ! Da; cu armele, cu banii tăi, femei precum Casey şi asta de aici, legături cu lichele precum Banastasio, o, da !, aş da zece ani din viaţă, ba şi mai mult, fiindcă jur pe Dumnezeu că detest ceea ce trebuie să fac azi, ceea ce numai eu singur pot face pentru bătrîna Anglie.

— Şi dumneavoastră aţi pariat pe favorit ? întrebă Orlanda.

— Nu, din păcate nu.

— Ea cîştigă pentru a doua oară, spuse Bartlett mîndru.

— A; dacă sînteţi într-o zi norocoasă, pe cine mizaţi în a cincea cursă ?

— Încă nu m-am decis, domnule comisar. Nu am nici o preferinţă, cursa e deschisă. Care e preferatul dumneavoastră ?

— Eu am auzit ceva de Winning Billy. Nici eu nu sînt în stare să mă decid. Ei bine, noroc.

Armstrong se despărţi de ei, îndreptîndu-se spre ghişeele de pariuri. Pusese 500 pe calul de pe locul trei, căci întotdeauna paria pe mai mulţi cai deodată — o miză principală şi altele mai mici —, sperînd să iasă în cîştig. Cel mai adesea reuşea. În după-masa asta era puţin în pierdere, dar nu se atinsese încă de cele patruzeci de mii.

Pe coridor, avu o ezitare. Şarpele, inspectorul şef Donald C.C. Smyth, tocmai pleca de la unul din ghişeele unde se încasau cîştigurile, cu un teanc de bani în mînă.

— Bună, Robert. Ce mai faci ?

— Aşa şi aşa. Văd că iar îţi merge din plin.

— Mă străduiesc, Şarpele se apleacă spre el. Cum stau lucrurile ?

— Merg înainte.

Armstrong simţi că-l cuprinde din nou greaţa gîndindu-se la Camera Roşie, în care avea să oblige creierul lui Brian Kwok să deşerte tainele sale cele mai ascunse, lucrînd contra cronometru, căci timpul presa şi ştiau cu toţii că guvernatorul era pe cale să ceară de la Londra permisiunea de a negocia schimbul.

— Nu arăţi prea bine, Robert.

— Nici nu mă simt prea bine. Cine va cîştiga în a cincea ?

— M-am lipit de prietenul tău, Şontorogul, la Para. Parola e Pilot Fish. În prima cursă a zis că iese Buccaneer. Deşi avînd în vedere halul în care e pista orice e posibil.

— Da. Ceva nou despre Vîrcolaci ?

— Nimic. Toate pistele se înfundă. Am pus să fie trecută prin sită toată zona, dar din cauza ploii ăsteia n-am nici o speranţă. Am discutat azi dimineaţă cu Dianne Chen şi cu Barbara, soţia lui John Chen. Vorbărie goală. Pariez pe ce vrei tu că ele ştiu mai multe decît spun. Am avut o scurtă discuţie cu Phillip Chen, dar şi el e la fel de puţin cooperant. Amărîtul de el este destul de zdruncinat. (Şarpele se uită ţintă la el). Mary ştie ceva în legătură cu John ?

Armstrong îl privi în ochi.

— Nu am avut cînd să o întreb. În seara asta, mai apuc şi eu să respir.

— Nu o să te lase, chipul lui Smyth se strîmbă într-un zîmbet şui. Pune-ţi cele 40 pe Pilot Fish.

— Care 40 ?

— Mi-a şoptit mie ceva o păsărică, bărbatul mai scund ridică din umeri. Nu-ţi fă griji, Robert, joacă din gros. Acolo de unde vin banii ăştia, mai sînt o grămadă. Noroc.

Şarpele plecă, iar Armstrong rămase uitîndu-se după el, urîndu-l. Şi totuşi, nemernicul are dreptate, îşi spuse el, simţind cum i se strînge inima. Mai sînt o grămadă, dar după ce iei prima dată nu e mult pînă la a doua şi chiar dacă nu dai nimic, nu recunoşti nimic, nu garantezi nimic, va veni o vreme cînd... Pe lumea asta totul se plăteşte. Mary. Are nevoie de vacanţa asta, are mare nevoie, şi pe urmă mai e şi nota agentului de bursă, toate celelalte note de plată şi, Dumnezeule, cu bursa asta care a luat-o razna, sînt aproape ruinat. Blestemaţi să fie banii — sau mai degrabă lipsa lor ! 40 pe o quinella cîştigătoare ar rezolva totul. Ori să pun totul pe Pilot Fish ? To-

tul sau jumătate, sau nimic. Dacă pariez totul, am timp berechet să mă înscriu la alte ghişee.

Picioarele îl purtară către una din cozile de la ghişeele de pariuri. Mulţi îl recunoscură şi, cuprinşi de-ndată de o teamă lăuntrică, gîndiră în sinea lor că poliţiştii ar trebui să aibă propria lor lojă şi propriile lor ghişee, ca să nu trebuiască să se amestece printre cetăţenii oneşti. Unul dintre aceştia era Wu Patru Degete. Parie în grabă cele 50.000 pe o quinella formată din Pilot Fish şi Butterscotch Lass, după care o şterse repede înapoi în încăperea membrilor, ca să-şi soarbă liniştit brandyul cu sifon. Poliţai împuţiţi, carne de dat la cîini, care bagă spaima în cetăţenii cinstiţi, îşi zise el, aşteptînd-o pe Venus Poon. Eiii, chicoti el, Făgaşul ei De Aur face toate caratele diamantului pe care i l-am promis aseară. Am avut parte de două ori de Nori şi Ploaie pînă la ivirea zorilor şi de promisiunea unei alte întîlniri, duminică, după ce *yang*-ul îşi va recăpăta... Gîndurile îi fură întrerupte de un vuiet iscat brusc afară. Îşi croi imediat loc prin mulţimea adunată pe balcon. Pe tabelă apăreau, rînd pe rînd, numele cailor din a cincea cursă, cu jocheii lor. Pilot Fish, numărul unu, fu întîmpinat cu urale ; apoi Street Vendor, un outsider, numărul doi ; Golden Lady, trei, şi un freamăt îi străbătu pe numeroşii ei susţinători. Cînd apăru numele lui Noble Star, şapte, mulţimea izbucni în chiote, iar numărul opt, Butterscotch Lass, favorita, fu întîmpinată cu urale puternice. Jos, lîngă balustradă, Dunross şi Travkin inspectau încruntaţi pista. Era răscolită şi alunecoasă. Iar lîngă balustradă era aproape impracticabilă. Deasupra, cerul se întuneca tot mai mult. Se porni o uşoară răpăială şi din cincizeci de mii de gîtlejuri se auzi un geamăt.

— E proastă, tai-pan, spuse Travkin. Pista e foarte proastă.

— E aceeaşi pentru toţi.

Dunross începu să treacă în revistă, în gînd, pentru ultima oară, şansele. Dacă încalec eu şi cîştig, ar fi un semn formidabil de bun. Dacă încalec şi pierd, semnul ar fi dezastruos. Iar a fi învins de Pilot Fish ar fi şi mai rău. Aş putea să fiu rănit, cu uşurinţă. Nu-mi pot permite... *Nobila Casă* nu-şi poate permite să rămînă azi, mîine şi luni fără căpetenie. Dacă încalecă Travkin şi pierde, sau termină după Pilot Fish, ar fi rău, dar nu tot atît de rău. Ar însemna doar că aşa a fost *joss*-ul. Dar nu voi fi rănit,

voi cîştiga. Îmi doresc această cursă mai mult decît orice pe lume. Nu voi da greş. De Alexi nu sînt sigur. Eu pot să cîştig — dacă zeii ţin cu mine. Da, dar cît de mult eşti dispus să rişti pe seama zeilor ? „Eiii, tinere Ian, îi spusese de multe ori Bătrînul Chen-chen, fereşte-te să aştepţi ajutor de la zei, oricît de mult i-ai îmbuna cu aur şi cu promisiuni. Zeii sînt zei şi mai pleacă şi ei să mănînce sau să se culce sau se plictisesc şi-şi întorc privirile în altă parte. Zeii sînt asemeni oamenilor : buni şi răi, leneşi şi puternici, voioşi şi mohorîţi, proşti şi înţelepţi ! Că de ce altceva sînt zei, *heya* ?"

Inima lui Dunross bătea cu putere. Avea parcă în nări mirosul cald, dulce-acrişor al sudorii de cal, simţea acea încordare care întunecă mintea, mîna strîngînd cravaşa, ghemuit pe spinarea calului cînd lua turnanta, apoi linia dreaptă, ultima cotitură, chinuitoare, dulcea groază a vitezei, mînuirea cravaşei, împunsătura pintenilor, acum întins, împingîndu-l pe Pilot Fish cu grijă înspre parapet, deviindu-i traiectoria, iar acum în linia dreaptă, intrînd vijelios, cu Pilot Fish în spate, potoul de sosire în faţă... haide... haide... şi cîştigînd...

— Trebuie să ne hotărîm, tai-pan. E timpul.

Dunross reveni încet la realitate, avînd un gust amar în gură.

— Da. Călăreşti tu, decise el, punînd înaintea persoanei lui interesele casei.

Iar acum că o spusese lăsă toate celelalte gînduri la o parte şi-l bătu călduros pe umeri pe Travkin.

— Să cîştigi, Alexi, pentru numele lui Dumnezeu, să cîştigi.

Bărbatul mai vîrstnic, noduros şi supt la faţă, se uită în sus la el, dădu scurt din cap, apoi plecă să se schimbe. Întorcîndu-se, îl văzu pe Suslev care îl urmărea cu binoclul. Îl străbătu un fior. Suslev îi promisese că de acest Crăciun Nestorova va veni la Hong Kong, i se va da voie să vină la el la Hong Kong — şi să rămînă la Hong Kong — de Crăciun. Dacă el cooperează şi face ce i se spune. Chiar crezi asta ? Nu, cîtuşi de puţin. Aceşti *matieriebiet* sînt mincinoşi şi trădători, dar poate că de data asta... Isuse Hristoase, de ce mi s-o fi ordonat să mă întîlnesc cu Dunross la Sinclair Towers noaptea, noaptea tîrziu ? De ce ? Isuse Hristoase, ce trebuie să fac ? Nu te mai gîndi, bătrîne. Eşti bătrîn şi nu peste mult vei fi mort,

dar prima ta datorie este să cîştigi. Dacă o să cîştigi, taipanul va face ce-l rogi. Dacă pierzi ? Dar fie că o să cîştigi, fie că o să pierzi, cum o să poţi trăi cu ruşinea de a-l fi trădat pe omul care te-a considerat prieten şi s-a încrezut în tine ? Intră în camera jocheilor.

Rămas pe loc, Dunross se întoarse să se uite la tabelă. Cotele scăzuseră, banii pariaţi deja fiind două milioane şi jumătate. Butterscotch Lass avea cota 3 la 1, Noble Star 7 la 1, fără jocheu afişat, Pilot Fish 5 la 1, Golden Lady 7 la 1. Încă e devreme, îşi zise el, mai e destul timp să se facă pariuri. Travkin va face să cadă cotele. Simţi că-l străbate un fior rece. Mă-ntreb dacă nu cumva, chiar în clipa asta, se face un aranjament între antrenori şi jochei ? Isuse, e cazul să urmărim foarte atenţi cursa asta.

— A, Ian !

— Bună ziua, sir, Dunross îi zîmbi lui Sir Geoffrey, care se apropiase de el, apoi îşi întoarse privirea spre Havergill, care îl însoţea pe guvernator. Păcat de Winwell Stag, Paul. Mie mi s-a părut că a făcut o cursă excelentă.

— *Joss*, spuse politicos Havergill. Cine încalecă pe Noble Star ?

— Travkin.

— Guvernatorul se lumină la faţă.

— A, foarte bună alegere. Da, va face să fie o cursă bună. O clipă, Ian, mi-a fost teamă că o să te simţi tentat.

— Am fost, şi încă mai sînt, sir, Dunross zîmbi uşor. Dacă pînă să înceapă cursa Alexi e lovit de un autobuz, eu o s-o călăresc.

— Ei bine, pentru noi toţi şi pentru *Nobila Casă*, să sperăm că nu se va întîmpla aşa ceva. Nu ne putem permite ca tu să fii rănit. Pista arată înfiorător.

Peste stadion se abătură din nou cîţiva stropi de ploaie, care trecură mai departe.

— Pînă acum am avut mare noroc că nu au fost accidente grave. Dar dacă se pune pe ploaie zdravănă, poate n-ar fi rău să ne gîndim să renunţăm.

— Am discutat deja despre asta, sir. Dar este cam tîrziu. Cursa va fi decalată cu zece minute. Dacă vremea mai ţine aşa şi pentru cursa asta, marea majoritate vor fi satisfăcuţi.

Sir Geoffrey îl privi atent.

— A, apropo Ian, am încercat acum cîteva minute să-l prind pe ministru, dar intrase deja în şedinţe. Am lăsat vorbă să mă sune cît poate de repede. Se pare că implicaţiile acestui blestemat de scandal Profumo sapă iarăşi temeliile guvernului conservator. Presa face mare tămbălău, şi pe bună dreptate, să se declare dacă au avut loc scurgeri de informaţii privind securitatea naţională. Nu va fi liniştit pînă cînd nu-şi va da verdictul comisia de anchetă, luna viitoare, stabilind o dată pentru totdeauna dacă a fost sau nu vorba de chestiuni de securitate şi dacă zvonuri cum că ar mai fi la mijloc şi alţii din guvern sînt sau nu reale.

— Da, zise Havergill. Dar cu siguranţă că ce a fost mai rău a trecut, sir. Cît despre raport, sînt convins că nu va fi nefavorabil.

— Favorabil sau nefavorabil, acest scandal îi va distruge pe conservatori, rosti Dunross pe un ton moderat, amintindu-şi de previziunile lui AMG din ultimul raport.

— Doamne Dumnezeule, sper că nu, se înspăimîntă Havergill. Să ajungă la putere ăia doi zănateci, Grey şi Broadhurst, împreună cu toată adunătura lor de socialişti ? Dacă e să judecăm după conferinţa lor de presă, atunci putem să ne ducem cu toţii acasă.

— Noi sîntem acasă, şi toate faptele rele se întorc împotriva autorului lor, spuse sir Geoffrey trist. Oricum, Ian a luat o hotărîre bună, să nu călărească.

Se întoarse spre Havergill şi îl privi scrutător.

— După cum ziceam, Paul, important este să iei hotărîri bune şi corecte. Am oferi o imagine foarte jalnică dacă depunătorii *Ho-Pak* ar fi ruinaţi, poate numai din cauza judecăţii slabe a lui Richard Kwang şi a unei lipse de bunăvoinţă din partea acelora care, dacă ar vrea, ar putea lua hotărîrea să evite un asemenea dezastru. Şi asta s-ar putea dovedi a fi spre marele lor avantaj. Ei ?

— Da, sir.

Sir Geoffrey îi salută cu o înclinare a capului şi plecă.

— Ce a vrut să zică ? întrebă Dunross.

— Guvernatorul e de părere că noi ar trebui să salvăm banca *Ho-Pak*, răspunse Havergill pe un ton dezinvolt.

— Şi de ce n-o faceţi ?

— Hai mai bine să vorbim despre *General Stores*.

— Întîi să terminăm cu *Ho-Pak*. Guvernatorul are dreptate, ar fi bine pentru noi toţi, pentru Hong Kong, şi pentru bancă.

— Tu ai fi pentru ?

— Da, bineînţeles.

— Vei aproba, tu şi cu pachetul tău de acţiuni, să preluăm noi controlul asupra ei ?

— Nu am un pachet de acţiuni, dar cu siguranţă că aş susţine o preluare rezonabilă.

Paul Havergill zîmbi şiret.

— Mă gîndeam la 20 de cenţi pentru un dolar din acţiunile lui Richard.

Dunross fluieră.

— Asta nu-i mare lucru.

— Pînă luni seara nu o să mai aibă decît zero. Probabil că se va mulţumi cu atît. Acţiunile lui ar oferi control asupra băncii. Am putea cu uşurinţă să garantăm pentru sută la sută din depunătorii lui.

— Are chiar atît de multe asigurări ?

— Nu, dar cu o normalizare a pieţei şi un management judicios din partea noastră, este adevărat că într-un an sau doi achiziţionarea *Ho-Pak*-ului ar putea să ne aducă un mare beneficiu. O da. Şi există o nevoie disperată de a restabili încrederea. O astfel de preluare ar fi de un mare ajutor în acest sens.

— Azi după-masă ar fi un moment perfect pentru a face anunţul.

— Sînt de aceeaşi părere. Ceva nou cu Tiptop ?

Dunross se uită lung la el.

— Cum se explică brusca ta schimbare, Paul ? Şi cum de discuţi toate astea cu mine ?

— Nu e vorba de nici o schimbare. M-am gîndit foarte bine la treaba cu *Ho-Pak*. Achiziţionarea ei ar fi o bună politică bancară. Îi vom salva reputaţia lui Kwang şi îi vom oferi un loc în consiliul nostru de conducere.

— Deci zvonurile în legătură cu Marea Bancă sînt adevărate ?

— Nu, din cîte ştiu eu, răspunse bancherul netulburat. Şi discut toate astea cu tine fiindcă eşti unul din directorii băncii, în momentul de faţă cel mai important, cu o influenţă considerabilă în consiliu. Nu crezi că e înţelept din partea mea ?

— Da, şi totuşi...

Privirea lui Havergill deveni şi mai glacială.

— Interesele băncii nu au nimic de-a face cu faptul că eu nu pot să te sufăr, pe tine şi metodele tale. Însă ai avut dreptate în privinţa afacerii *Superfoods*. Ai făcut o ofertă bună, într-un moment perfect ales, care a produs un adevărat val de încredere în sufletele tuturor celor de aici. Şi care se va răspîndi în tot Hong Kongul. Ai ales excelent prilejul şi acum, dacă venim şi noi să anunţăm că preluăm toate obligaţiile *Ho-Pak* faţă de depunătorii săi, asta va reprezenta încă un fantastic vot de încredere. Tot ce trebuie este să recîştigăm încrederea. Iar dacă Tiptop ne vine în ajutor cu bani gheaţă, luni va fi o zi de boom pentru Hong Kong. Aşa încît luni dimineaţă primul lucru pe care îl vom face va fi să cumpărăm din gros acţiuni *Struan*. Pînă luni seara cîştigăm controlul. Totuşi, îţi fac o ofertă chiar acum : îţi dăm cele 2 milioane pentru *General Foods* contra a jumătate din acţiunile tale la banca noastră.

— Nu, mulţumesc.

— Pînă la weekendul viitor le vom avea pe toate. Vom garanta în tot cazul cele 2 milioane pentru a acoperi preluarea şi a garanta oferta totală pe care i-ai făcut-o lui Pug — în caz că nu reuşeşti să eviţi propria ta înghiţire de către o altă companie.

— O să reuşesc.

— Desigur. Dar nu te superi dacă îi menţionez asta şi cretinului ăla mic şi băgăreţ de Haply ?

— Eşti un nemernic, recunoşti ?

Buzele subţiri ale lui Havergill schiţară un zîmbet strîmb.

— Aici e vorba de afaceri. Vreau pachetul tău de acţiuni ale băncii. Strămoşii tăi le-au cumpărat pe mai nimica, practic le-au furat de la cei din familia Brock după ce i-au ruinat. Asta vreau să fac şi eu. Şi vreau controlul asupra *Nobilei Case*, desigur. La fel ca mulţi alţii. Probabil la fel ca şi prietenul tău american, Bartlett, dacă s-ar şti tot adevărul. De unde vin cele 2 milioane ?

— Sînt o mană cerească.

— Mai devreme sau mai tîrziu, aflăm noi. Sîntem bancherii tăi şi ne datorezi cam mulţi bani ! Tiptop ne va ajuta ?

— Nu pot să-ţi spun sigur, dar am vorbit cu el aseară. A fost încurajator. A acceptat să vină aici după prînz, însă încă nu a sosit. Asta nu-i un semn prea bun.

— Da. Havergill îşi şterse cîţiva stropi de pe nas. Am primit o ofertă foarte promiţătoare din partea Băncii Comerciale de la Moscova.

— Nici măcar tu nu poţi să fii atît de îngust la minte !

— Este o ultimă resursă, Ian. Una foarte serioasă.

— O să convoci imediat o şedinţă a consiliului ca să discuţi preluarea băncii *Ho-Pak* ?

— Dumnezeule mare, nu, zîmbi Havergill zeflemitor. Mă crezi chiar atît de prost ? Dacă am face asta, ai putea să le ceri celorlalţi directori să-ţi acorde o prelungire a împrumutului. Nu, Ian, am de gînd să discut cu ei individual, ca şi cu tine. Cu acceptul tău, am deja o majoritate şi ceilalţi precis că o să fie de acord. Am accentul tău ?

— La 20 de cenţi pentru un dolar şi plata integrală a investitorilor, da.

— S-ar putea să am nevoie de o marjă, să merg pînă la 30 de cenţi. De acord ?

— Da.

— Am cuvîntul tău ?

— O da, ai cuvîntul meu.

— Mulţumesc.

— Dar vei convoca o şedinţă a consiliului înainte de deschidere, luni dimineaţa ?

— Am acceptat să mă gîndesc la asta. Atît. M-am gîndit, şi acum răspunsul e *nu*. Hong Kongul este o lume de piraţi, în care cei slabi nu răzbat, iar cei puternici păstrează roadele strădaniei lor.

Havergill zîmbi şi îşi îndreptă privirea spre Totalizator. Cotele scăzuseră. 2 la 1 pentru Butterscotch Lass, despre care se ştia că-i place umezeala. Pilot Fish avea acum 3 la 1. În timp ce urmăreau tabela, alături de Noble Star apăru numele lui Travkin, însoţit de vuietul puternic al mulţimii.

— Eu cred că guvernatorul n-a avut dreptate, Ian. Ar fi trebuit să încaleci tu. Atunci aş fi pariat modesta mea sumă pe tine. Da. Ai fi ieşit într-o aureolă de glorie. Da, tu ai fi cîştigat. Dar nu sînt sigur în privinţa lui Travkin. La revedere.

Își ridică pălăria și se îndreptă spre Richard Kwang, care stătea mai la o parte împreună cu soția și cu antrenorul lui.

— A, Richard ! Am putea sta...

Glasul îi fu acoperit de strigătele puternice ale mulțimii, căci cei opt concurenți în a cincea cursă începeau să se ivească de sub tribune. În frunte era Pilot Fish, a cărui piele neagră strălucea, umezită de stropii de ploaie.

— Da, Paul, spuse Richard Kwang, urmîndu-l într-un loc mai retras. Și eu voiam să vorbesc cu tine, dar nu am vrut să vă întrerup, cînd erai cu guvernatorul și cu tai-panul. Uite, spuse el cu o jovialitate forțată, am un plan. Hai să strîngem laolaltă toate valorile *Ho-Pak* și dacă voi îmi împrumutați 50 de mil...

— Nu, mulțumesc, Richard, răspunse Havergill scurt. Dar avem o propunere care e valabilă pînă azi după-amiază la ora cinci. Ne punem noi garanți pentru *Ho-Pak* față de toți depunătorii voștri. În schimb, vom cumpăra toate acțiunile tale la valoare nominală și...

— Valoare nominală ? Asta e o cincime din valoarea lor ! strigă Richard Kwang. O cincime din cît fac !

— De fapt, cam toată valoarea lor e de 5 cenți la dolar. Facem tîrgul ?

— Nu, bineînțeles că nu. *Dew neh loh moh*, ce, doar nu sînt nebun !

Richard Kwang simți că inima stă să-i plesnească. Pînă cu o clipă mai înainte crezuse imposibilul, că Havergill îl va ajuta să depășească temporar dezastrul, care, acum se convinsese, era total, oricît și-ar fi spus el că nu; deși nu era vina lui, ci a purtătorilor de zvonuri și a răuvoitorilor care-l împinseseră la afaceri bancare necugetate. Însă acum era prins la strîmtoare. *Oh ko !* Acum va fi stors și orice ar face nu are cum să scape de tai-pan. Of, of, of ! Dezastru peste dezastru, iar acum curviștina aia nerecunoscătoare de Venus Poon mă mai face și ea de rîs în fața unchiului Patru Degete, a lui Charlie Wang și chiar și a fotografului Ng, deși i-am dat eu însumi, personal, noul mantou de vizon pe care acum îl tîrîie prin noroi cu atîta nepăsare.

— Nou ? se răstise ea de dimineață. Pretinzi că haina asta prăpădită luată la mîna a doua este nouă ?

— Cum să nu ! strigase el. Ce, mă iei drept maimuţă ? Bineînţeles că e nouă ! A costat 50.000, bani gheaţă, *oh ko !*

Povestea cu 50.000 era o exagerare, dar că o plătise cu bani gheaţă era adevărat, însă amîndoi ştiau foarte bine că ar fi necivilizat să nu exagereze puţin. Mantoul îl costase 14.000, luat printr-un intermediar, după o îndelungată tîrguială cu o *quai loh* care ajunsese la strîmtoare, plus încă 2.000 blănarului care îl scurtase peste noapte şi îl modificase, făcîndu-l de nerecunoscut. În preţ intra şi promisiunea blănarului de a jura pe toţi zeii că a vîndut haina cu 42 de mii, sub preţ, ea făcînd de fapt 63.500.

— Paul, spuse Richard Kwang dîndu-şi importanţă, *Ho-Pak* este într-o stare mai bună decît...

— Fii bun, taci şi ascultă, zise Havergill întrerupîndu-l. A sosit momentul să iei o decizie gravă. Poţi să te duci la fund, luni, fără să te alegi cu nimic. Am înţeles că acţiunile tale vor fi primele puse în vînzare.

— Dar Sir Luis mi-a promis că...

— Am auzit că vor fi puse în vînzare, aşa că pînă luni seara nu vei mai avea bancă, nu vei mai avea acţiuni, nici cai, nici bani cu care să cumperi mantouri de vizon pentru Venus Po...

— Ce ? Richard Kwang păli, conştient că nevastă-sa se afla la nici douăzeci de paşi de ei, urmărindu-i cu o privire întunecată. Ce mantou de vizon ?

Havergill suspină.

— Bine, dacă nu te interesează...

Se întoarse să plece, dar bancherul îl prinse de braţ.

— 5 cenţi e ridicol. 80 ar fi mai aproape de cît aş putea obţine pe piaţă.

— Aş putea eventual să merg pînă la 7.

— 7 ? bancherul începu să înjure, mai mult ca să aibă timp să se gîndească. Aş fi de acord cu o fuziune. Un loc în consiliul băncii, cu un salariu de...

— Pentru cinci ani, cu condiţia să îmi dai, înainte, demisia ta, nedatată, şi să votezi întotdeauna aşa cum vreau *eu*, şi un salariu egal cu al celorlalţi directori.

— Fără demisie.

— Regret, nu facem tîrgul.

— Bine, accept condiţia asta, acceptă Richard Kwang mărinimos. Cît despre bani, cred...

— Nu. Cît despre bani, regret, Richard, dar nu vreau să ne apucăm de o tîrguială fără sfîrşit. Guvernatorul, tai-panul şi cu mine sîntem de acord că ar trebui să salvăm *Ho-Pak*. Este un lucru hotărît. Voi avea grijă să nu-ţi fie ştirbită cinstea obrazului. Promitem să păstrăm secretul în ce priveşte preţul preluării băncii tale şi sîntem dispuşi chiar să spunem că e vorba de o fuziune. Şi, apropo, aş vrea să fac anunţul la cinci după-masă, imediat după a şaptea cursă. *Sau nu-l mai fac deloc.*

Chipul lui Havergill era sumbru, dar în sinea lui jubila: Dacă nu ar fi fost anunţul lui Dunross şi modul cum fusese primit acesta, nici prin cap nu i-ar fi trecut să facă acelaşi lucru. Individul are dreptate! E timpul să fim inovatori, şi cine poate face asta mai bine decît noi? Astfel Southerby va fi blocat şi noi vom ajunge, în sfîrşit, egali cu *Blacs*. Iar dacă săptămîna viitoare avem în buzunar şi compania *Struan*, pînă la anul...

— 57 de cenţi, şi e un preţ de jaf, zise Kwang.

— Merg pînă la 10 cenţi.

Richard Kwang încercă să-l ia cu vorbe dulci, cu amăgeli, avea lacrimi în ochi. Dar în sinea lui era în al nouălea cer că i se oferea o asemenea şansă. *Dew neh loh moh,* îi venea lui să strige, pînă acum cîteva minute nu mai aveam nici cu ce să plătesc nutreţul lui Butterscotch Lass pe săptămîna viitoare, darămite inelul cu diamante, iar acum am cel puţin trei milioane şi jumătate de dolari americani, iar dacă sînt puţin mai abil, mult mai mult.

— 30, pe toţi zeii!

— 11.

— Va trebui să mă sinucid, se jelui el. Soţia mea se va omorî, copiii mei...

— Iertaţi-mă, stăpîne, spuse în cantoneză antrenorul lui, apropiindu-se de ei. Cursa e decalată cu zece minute. Aveţi vreo instrucţiune pe care...

— Nu vezi că sînt ocupat, burtă-verde?! Pleacă de aici! şuieră Kwang în cantoneză, apoi se tîngui lui Havergill, cu o ultimă jalnică implorare: 30, domnule Havergill, şi veţi salva un biet om şi fami...

— 18 şi cu asta basta!

— 25 şi s-a făcut.

— Dragul meu, îmi pare rău dar trebuie să mă duc să pariez. Da sau ba?

Richard Kwang continuă să bîiguie jalnic, dar în minte își calcula șansele. Văzuse umbra de enervare de pe chipul adversarului său. Bucată împuțită de carne de cîine ! Oare e cazul să închei acum tîrgul ? Pînă la cinci rahatul ăsta lepros s-ar putea să se răzgîndească. Dacă tai-panul a găsit sursa aia nouă de finanțare poate aș reuși... Nu, nici o șansă. 18 e de trei ori mai mult decît mi-a oferit la început ! Da, e limpede că ești un tip isteț și te pricepi să negociezi, rîse el încîntat în sinea lui. Oare să mă opresc ? Gîndindu-se la Venus Ponn și la felul cum își bătuse ea joc de darul lui costisitor, cum își atinsese intenționat sînii ei superbi de brațul lui Patru Degete, ochii i se umplură de lacrimi de furie.

— Of, of, of, șopti el sfîșietor, încîntat că stratagema lui de a-și provoca lacrimi adevărate îi reușise atît de bine. 20, pe toți zeii, și sînt sclavul tău pe veci.

— Bun, răspunse Havergill, foarte satisfăcut. Vino în loja mea la cinci fără un sfert. Voi avea gata semnat un contract provizoriu și demisia ta nedatată. La cinci anunțăm fuziunea. Și, Richard, pînă atunci nici o vorbă ! Dacă se află ceva, înțelegerea e anulată.

— Sigur.

Havergill dădu scurt din cap și plecă, iar Richard Kwang se întoarse lîngă soția lui.

— Ce se petrece ?

— Șșșt, șuieră el. Am acceptat o fuziune cu *Victoria.*

— La ce preț pentru acțiunile noastre ?

El coborî și mai mult glasul.

— La 20 de cenți din... valoarea contabilă oficială.

Ochii ei se aprinseră de bucurie.

— *Ayeeyah !* exclamă ea și lăsă repede ochii în jos ca să nu i se vadă încîntarea. Te-ai descurcat foarte bine.

— Normal. Și un post de director, pentru cinci ani și...

— Eiii, și o imensă cinste a obrazului !

— Da. Acum ascultă, avem timp pînă la ora cinci să încheiem niște afaceri secrete cu acțiunile *Ho-Pak.* Trebuie să cumpărăm chiar azi, la preț de nimic, înainte ca toți aventurierii nemernici să ne fure de sub nas profitul ce ni se cuvine. Nu putem să facem asta noi înșine, căci am da de bănuit. Pe cine am putea folosi ?

Ea se gîndi puțin. Apoi în ochi i se aprinse un licăr.

— Pe Profitabilul Choy. Dă-i 7 la sută din tot ce cîștigă pentru noi.

— Pentru început îi voi oferi 5, poate ne înțelegem la 6 și jumătate ! Excelent ! Și îl voi folosi și pe Ching Zîmbărețul, care acum e ruinat. A pierdut totul. Cu ei doi... Ne revedem în lojă.

Plin de importanță, făcu stînga-mprejur, îndreptîndu-se spre antrenorul lui, pe care îl pocni discret în fluierul piciorului.

— O, scuze, zise el, pentru urechile celor din jur, apoi scrîșni numai pentru celălalt : Să nu mă întrerupi niciodată cînd am treabă, javră nemernică de trișor ! Iar dacă mă înșeli și pe mine cum ai făcut-o cu Tok Burtosul...

— Dar vă spusesem dinainte, stăpîne, răspunse omul îmbufnat. Și știa și el ! Nu a fost ideea lui ? N-ați cîștigat amîndoi o avere ?

— *Oh ko*, dacă iapa mea nu cîștigă cursa asta, o să-i cer Unchiului Patru Degete să-și trimită oamenii să-ți facă piláf Mugurii cei Binecuvîntați !...

O pală de ploaie se abătu peste paddock și toți ridicară îngrijorați privirile spre cer. În tribune și în balcoanele de deasupra, toată lumea era la fel de neliniștită. Răpăiala se transformă într-o burniță măruntă și, în balconul membrilor, Orlanda se înfioră, emoționată.

— O, Linc, trebuie să mă duc să pariez.

— Te-ai decis ? întrebă el rîzînd, fiindcă toată după-amiaza ea se frămîntase, nehotărîtă între Pilot Fish și Noble Star, apoi se gîndise la un pont proaspăt — outsiderul Winning Billy, apoi iarăși înapoi la Butterscotch Lass. Cotele erau la paritate pentru Butterscotch Lass, 3 la 1 pentru Pilot Fish și Noble Star — în clipa cînd fu anunțat Travkin începură să curgă pariurile — 6 la 1 pentru Golden Lady, iar restul mult în urmă. Pînă în acest moment, miza totală, amețitoare, era de 4.700.000 dolari Hong Kong.

— Cît ai de gînd să pariezi, Orlanda ?

Ea închise ochii și grăi dintr-o suflare

— Tot ce am cîștigat, și ceva pe deasupra... 100 pe deasupra ! Vin într-o clipă, Linc !

— Noroc. Ne vedem după cursă.

— O, da, iartă-mă, cu toată agitația asta am uitat. Distracție plăcută !

Îi surîse vesel și plecă grăbită, înainte ca el să se intereseze pe ce cal vrea să parieze. El pariase deja. Cursa aceasta era o quinella, fiind totodată manșa a doua a du-

blei quinella. 10.000 de dolari Hong Kong pe oricare combinaţie între Pilot Fish şi Butterscotch Lass. Cred că n-am greşit, îşi spuse el, simţindu-se tot mai cuprins de agitaţia celor din jur. Părăsi balconul, îndreptîndu-se spre lift ca să se întoarcă sus. Mulţi dintre cei pe lîngă care trecea îl urmăreau cu privirea, unii îl salutau, cei mai mulţi invidiindu-l pentru cocardele de la butonieră.

— Bună, Linc !

— A, bună, îi răspunse el lui Blitzmann care-l oprise din drum. Cum merge ?

— Ai auzit cum s-a dat totul peste cap ? A, da, erai acolo ! spuse Blitzmann. Ascultă, Linc, ai o clipă liberă ?

— Desigur.

Bartlett îl urmă pe coridor, conştient de privirile curioase ale celor din jur.

— Ascultă, zise Blitzmann după ce au ajuns într-un colţ mai retras, eu cred că e bine să te păzeşti de englezoii ăştia ticăloşi. Noi aveam clar o înţelegere cu *General Stores.*

— Ai de gînd să supralicitezi ? întrebă Bartlett.

— Asta vor hotărî cei de la biroul central, dar, din partea mea, eu unul aş lăsa toată insula asta blestemată să se scufunde.

Bartlett nu răspunse, observînd privirile aţintite asupra lor.

— Ia zi, Linc ?... Blitzmann coborî glasul şi se aplecă spre el, zîmbind şmechereşte. E ceva deosebit între tine şi fata aia ?

— La cine te referi ?

— Tipesa. Eurasiatica. Orlanda, cea cu care stăteai de vorbă.

Bartlett simţi că i se urcă sîngele la cap, dar Blitzmann continuă :

— Te superi dacă mă bag şi eu ? făcu cu ochiul. Dacă îi dau o întîlnire ?

— E... e o ţară liberă, răspunse Bartlett, cuprins brusc de ură pentru individ.

— Mulţumesc. Are nişte fese grozave, Blitzmann zîmbi larg şi se apropie şi mai mult. Care e tariful ei ?

Barlett rămase cu gura deschisă, luat pe nepregătite.

— Nu e o curvă, pentru numele lui Dumnezeu !

— Ce, tu nu ştiai ? Hei, dar se ştie în tot oraşul ! Însă Dickie zicea că nu prea e bună la pat. Aşa e ? Blitzmann

interpretă greşit expresia de pe chipul lui Bartlett. A, tu încă nu ai ajuns pînă acolo ? Ei, drăcie, Line, nu trebuie decît să-i fluturi sub nas cîţiva verzişori...

— Ascultă, pui de căţea, şuieră Bartlett printre dinţi, aproape orbit de furie. Nu e o curvă şi dacă îi spui o vorbă sau te apropii de ea îţi bag pumnul pe gît. Ai priceput ?

— Hei, ia-o uşor, bălmăji celălalt. N-am...

— Ai priceput ?

— Sigur, sigur, nu-i nevoie să... bătu Blitzmann în retragere. Ia-o uşor. Am întrebat şi eu... Dickie... se întrerupse speriat, cînd Bartlett se apropie de el. Pentru Dumnezeu, nu-i vina mea, ia-o încet !

— Taci din gură ! Bartlett îşi stăpîni furia făcînd un efort, ştiind că nu era nici locul, nici momentul ca să-l pocnească pe Blitzmann, se uită în jur dar Orlanda dispăruse deja. Să nu te mai văd în ochi, fiu de căţea, îi spuse el printre dinţi. Şi să nu te prind că te apropii de ea !

— Bine, bine, ia-o uşor, da ?...

Blitzmann mai bătu în retragere cu încă un pas, apoi o luă la picior, bucuros că scăpase. Bartlett rămase o clipă pe loc, apoi intră la toaletă şi îşi dădu cu puţină apă pe faţă ca să se liniştească. Apa de la robinet, căreia i se dăduse drumul special pentru curse, era sălcie şi nu părea a fi deloc curată. Peste cîteva minute găsi liftul şi se îndreptă spre loja lui Dunross. Era ora ceaiului. Oaspeţilor li se serveau sandvişuri micuţe, prăjiturele, brînză şi ceai indian, cu lapte şi zahăr, însă el nu observă nimic, încă năucit de mînie. Donald McBride, care tocmai trecea zorit îndreptîndu-se spre loja lui, se opri o clipă.

— A, domnule Bartlett. Vreau să vă spun ce bine ne pare tuturor că dumneavoastră şi Casey veţi face afaceri aici. Păcat de Biltzmann, dar în afaceri totul e permis. Casey a dumneavoastră e fermecătoare. Iertaţi-mă, trebuie să fug.

Plecă grăbit. Bartlett ezita, stînd în uşă.

— Hei, Linc, îl strigă Casey veselă, de pe balcon. Vrei un ceai ? Întîlnindu-l la jumătatea drumului, zîmbetul ei se şterse. Ce s-a întîmplat ?

— Nimic, nimic, Casey, Bartlett încercă să zîmbească. Sînt deja la start ?

— Încă nu. Dintr-o clipă în alta. Ești sigur că te simți bine ?

— Bineînțeles. Pe cine ai pariat ?

— Noble Star, cine altul ? Peter zice că outsiderul doctorului Tooley, Winning Billy, ar putea să iasă, așa că am pariat 50 și pe el. Nu arăți bine, Linc. Te supără stomacul ?

El dădu din cap, înduioșat de grija pe care i-o arăta.

— Nu, n-am nimic. Tu ce faci ?

— Mă simt grozav. Peter e în mare formă, iar bătrînul Tooley e un drăguț, Casey făcu o pauză. Mă bucur că nu te supără stomacul. Doctorul zice că s-ar putea să scăpăm de infecție, fiindcă încă nu ne-a apucat burta, dar nu se va ști precis decît peste douăzeci de zile.

— Isuse, bîigui Bartlett, încercînd să nu se mai gîndească la cele spuse de Blitzmann. Aproape că uitasem de Aberdeen, de incendiu și de toată nenorocirea aia. Parcă ar fi trecut o mie de ani.

— Și mie mi se pare la fel. Cînd o fi trecut timpul ? Gavallan se afla lîngă ei.

— Așa e Hong Kongul, interveni el, cu un aer absent.

— Ce vrei să spui ?

— E o trăsătură specifică Hong Kongului. Dacă trăiești aici, niciodată nu-ți ajunge timpul, indiferent cu ce te ocupi. Întotdeauna ai prea multe de făcut. Tot timpul e un du-te-vino, prieteni, oameni de afaceri. Mereu apare cîte ceva neașteptat, un moment de criză — inundație, incendiu, alunecare de teren, scandal, moment propice în afaceri, înmormîntare, banchet sau cocktail pentru persoane importante aflate în vizită... Este o comunitate mică și curînd ajungi să îi cunoști pe aproape toți cei din mediul tău. Și apoi, noi sîntem răscrucea de drumuri a Asiei și chiar cine nu lucrează la *Struan* este tot timpul în mișcare, făcînd planuri, făcînd bani, riscînd bani ca să facă mai mulți, sau fiind pe picior de plecare spre Taiwan, Bangkok, Singapore, Sydney, Tokio, Londra sau mai știu eu unde. Asta e magia Asiei. Gîndiți-vă numai cîte s-au întîmplat de cînd ați venit voi : sărmanul John Chen a fost răpit și ucis, s-au găsit arme în avionul vostru, pe urmă a fost incendiul, dezastrul de la bursă, cu acțiunile noastre, Gornt care vrea să ne termine și noi pe el. Iar acum s-ar putea ca luni băncile să țină închis sau, dacă Ian are dreptate, luni să fie o zi

de boom. Şi facem afaceri împreună... zîmbi obosit. Ce părere aveţi de oferta noastră ?

Casey se stăpîni să spună ce-i stătea pe limbă şi se uită la Bartlett.

— Grozavă, zise Bartlett, gîndindu-se la Orlanda. Crezi că Ian va izbuti să întoarcă lucrurile în favoarea lui ?

— Dacă poate cineva s-o facă, atunci numai el e acela. Gavallan oftă adînc. Ei, să sperăm, asta e tot ce putem face. Aţi pariat deja ?

Bartlett zîmbi şi Casey se simţi mai uşurată.

— Tu pe cine mergi, Andrew ?

— Noble Star şi Winning Billy pentru quinella. Pe curînd. Gavallan se îndepărtă.

— Interesant ce a spus despre Hong Kong. Are dreptate. Ai impresia că America e la milioane de kilometri depărtare.

— Da, dar de fapt nu este.

— Vrei să rămîi aici, Casey ?

Ea îl privi, gîndindu-se ce se ascunde sub această întrebare.

— Asta depinde de tine, Linc.

Bartlett dădu încet din cap.

— Cred că o să-mi iau un ceai.

— Hei, lasă că îţi aduc eu, sări ea, apoi, zărindu-l pe Murtagh care tocmai intrase pe uşă, agitat, simţi că i se opreşte inima în loc. Tu nu l-ai cunoscut pe bancherul nostru, Linc. Mă duc să-l chem.

Casey se strecură prin mulţime.

— Bună, Dave.

— Bună, Casey, l-ai văzut pe tai-pan ?

— E ocupat pînă după cursă. S-a rezolvat sau nu ? întrebă ea repede, în şoaptă, stînd cu spatele spre Bartlett.

— S-ar putea. Agitat, Murtagh îşi tamponă fruntea şi îşi scoase trenciul, avea ochii roşii. Un ceas întreg am căutat un taxi, fir-ar să fie !

— S-ar putea ce ?

— Poate că poate. Le-am expus planul şi mi-au zis să-mi strîng catrafusele şi să mă întorc acasă pentru că precis am luat-o razna. Pe urmă, după ce s-au mai potolit, au zis că o să mă sune ei. Bezmeticii ăia mi-au telefonat la patru dimineaţa şi m-au pus să repet toată povestea,

iar apoi a venit la telefon însuşi S.J. Ridică ochii la cer. S.J. mi-a strigat că-s nebun şi mi-a trîntit telefonul.

— Dar ai spus „poate". Ce s-a întîmplat după aceea ?

— I-am sunat eu iarăşi şi cinci ceasuri din ultimele zece le-am petrecut la telefon încercînd să le explic ideea mea strălucită, căci schema ta complet trăznită a făcut să-mi zbîrnîie creierul. Deodată, Murtagh zîmbi vesel. Să-ţi spun ceva, Casey, acum S.J. ştie şi el cine e Dave Murtagh !

Casey rîse.

— Fii atent, să nu pomeneşti nimic, nimănui de aici. Nimănui. În afară de tai-pan, s-a făcut ?

El o privi cu durere în ochi.

— Crezi că o să mă apuc să spun la toată lumea că e vai de fundul meu ?

Se auzi un ropot de aplauze şi cineva de pe balcon strigă :

— Se îndreaptă spre start !

— Repede, zise Casey, du-te şi pariază pentru quinella. Unu şi şapte. Fuga, cît mai e timp !

— Care sînt caii ?

— Lasă asta, nu mai ai timp.

Îl împinse uşor şi el plecă. Casey se calmă, luă o ceaşcă de ceai şi ieşi pe balcon unde se aflau Bartlett şi toţi ceilalţi.

— Poftim ceaiul, Linc.

— Mulţumesc. Pe cine i-ai spus să parieze ?

— Unu şi şapte.

— Eu am zis unu şi opt.

Fură întrerupţi de un vuiet puternic. Caii treceau prin faţa tribunei în galop mic şi începeau să se adune la poartă. Îl văzură pe Pilot Fish, cu jocheul înălţat în scări, ţinîndu-l strîns între genunchi, stăpînindu-l, dirijîndu-l spre locul lui. Însă armăsarul nu voia să se lase, îşi scutura coama şi necheza. De-ndată, iapa şi cele două mînze, Golden Lady şi Noble Star, se înfiorară, cu nările fremătînd, şi îi răspunseră la nechezat. Pilot Fish rîncheză puternic, se ridică în două picioare şi izbi aerul cu copitele. Toată lumea încremeni. Jocheul lui, Bluey White, înjură încet şi îşi înfipse mîinile puternice ca oţelul în coama calului, ţinîndu-se în şa.

— Haide, băiete, strigă el tare şi blestemă, domolindu-l. Ia arată-le la fete ce bălăngănici ai tu !

Travkin, călare pe Noble Star, era în apropiere. Mînza simţise mirosul armăsarului care-o tulburase. Înainte ca Travkin să o poată ţine, se suci, dădu înapoi şi-l izbi cu crupa pe Pilot Fish, care, luat prin surprindere, se dădu într-o parte, ciocnindu-se de outsider-ul Winning Billy, un jugan murg care se ducea spre locul lui la start, acesta făcu un salt lateral, scutură supărat din cap şi fu cît pe ce să dea peste Lochinvar, un alt cîrlan maro.

— Pentru Dumnezeu, Alexi, stăpîneşte animalul ăla !

— Numai nu-mi sta în cale, *ubliudok*, bombăni Travkin, simţind în genunchi tremurul rebel ce o cuprinsese pe Noble Star.

Şedea foarte drept, una cu calul, cu scările scurte, şi se întreba, blestemînd, dacă nu cumva antrenorul lui Pilot Fish unsese pieptul şi flancurile calului cu miros de mosc pentru a agita iapa şi mînzele. E un truc vechi, îşi spuse el, foarte vechi.

— Haideţi, strigă starterul cu glas răsunător. Domnilor, duceţi caii la locurile lor !

Cîţiva erau deja acolo. Butterscotch Lass, iapa cea cafenie, considerată de mulţi favorita, frămînta pămîntul cu copitele, nările îi fremătau, tulburarea cursei ce urma să înceapă şi vecinătatea armăsarului făcînd să o străbată fior după fior. Avea locul opt de la parapet, iar Pilot Fish tocmai intra în boxa unu. Winning Billy era al treilea, între Street Vendor şi Golden Lady. Mirosul lor şi provocarea sfruntată a armăsarului îl înnebuneau pe cîrlan. Înainte ca poarta să fie închisă în urma lui, dădu înapoi şi, simţindu-se liber, îşi muşca zăbala, smucea din frîu, scuturînd violent din cap, răsucindu-se ca un dansator, cît pe ce să se ciocnească cu Noble Star care sări sprintenă la o parte.

— Alexi, hai odată ! strigă starterul. Grăbeşte-te !

— Da, vin, răspunse Travkin, dar nu se grăbea.

O cunoştea bine pe Noble Star şi o luă cu mînza murgă, ce tremura pe ocolite, departe de armăsar, lăsînd-o să se ridice în două picioare, să o bată vîntul.

— Uşurel, drăguţo, îi susură el pe ruseşte, vrînd să tragă de timp, să-i ţină pe ceilalţi încordaţi, el fiind acum singurul care nu-şi luase locul în primire.

Înspre răsărit cerul fu despicat de lumina unui fulger, dar nu îi acordă nici o atenţie, nici tunetului ameninţător. Ploaia se înteţi. Toată fiinţa lui era concentrată. Ime-

diat după cîntărire, unul din ceilalţi jochei se apropiase pe furiş de el.

— Domnule Travkin, şopti acesta, nu trebuie să cîştigaţi.

— Da ? Cine zice asta ?

Jocheul ridicase din umeri.

— Cine e cîştigătorul ?

Jocheul ridicase din nou din umeri.

— Dacă antrenorii şi jocheii au un aranjament, atunci spune-le din partea mea că eu nu particip la el. N-am făcut-o niciodată. Nu în Hong Kong.

— Dumneavoastră şi tai-panul aţi cîştigat cu Buccaneer, ar trebui să fiţi mulţumiţi.

— Sînt mulţumit, dar în cursa asta am de gînd să-mi încerc şansa.

— Mi se pare corect. O să le spun.

— Cine sînt ei ?

Jocheul se făcuse nevăzut în vestiarul plin de lume, de zgomot şi de miros de transpiraţie. Travkin ştia foarte bine care era grupul, cel puţin pe cîţiva din grup, care din cînd în cînd aranjau cursele, dar el nu se amestecase niciodată. Şi nu fiindcă ar fi fost mai cinstit decît ceilalţi, sau mai puţin necinstit. Nu o făcuse fiindcă nevoile lui erau modeste, un lucru dinainte ştiut nu mai avea fiorul neprevăzului, iar atingerea banilor nu-i făcea plăcere. Starterul începea să-şi piardă răbdarea.

— Haide odată, Alexi ! Grăbeşte-te !

Supus, o îmboldi pe Noble Star cu pintenii şi o băgă în boxa ei. Poarta se închise cu un clinchet. O clipă de tăcere. Acum concurenţii aşteptau semnalul starterului.

28

Ora 16.00.

În boxele lor, jocheii îşi înfipseseră degetele în coama cailor, toţi nervoşi, iar cei care erau la curent — pregătiţi să o înghesuie pe Noble Star. Apoi uşile se deschiseră şi iată, într-o clipită ameţitoare, cei opt concurenţi ga-

lopînd alături pe o scurtă porţiune din linia dreaptă, trecînd de potou, intrînd în prima turnantă. Călăreţii erau toţi ghemuiţi, mult în faţă, unul lîngă altul, aproape atingîndu-se, unii chiar atingîndu-se, iar caii îşi intrau în ritm, gonind pe prima parte a curbei care avea să-i scoată la sfertul traseului, în cealaltă linie dreaptă. Pilot Fish, lîngă parapet, era deja cu o jumătate de lungime înainte, Butterscotch Lass într-o poziţie bună, nedînd încă tot ce putea, Winning Billy alături, puţin în urmă faţă de Noble Star, aflată pe exterior, înghesuindu-i pe ceilalţi pentru a obţine un loc mai bun în grup, toţi jocheii ştiind că toate binoclurile sînt aţintite asupra lor, aşa încît orice înghionteală sau împingere trebuie făcută cu dexteritate şi prudenţă. Toţi fuseseră avertizaţi că erau în joc milioane şi orice greşeală îi va costa cariera.

Trecură duduind prin turnantă, împroşcîndu-i cu noroi pe cei din spate, pista fiind proastă. Cînd ieşiră în linie dreaptă, tot grupaţi, luptîndu-se să cîştige o poziţie cît mai bună, lungiră pasul, mirosul de sudoare şi viteza excitîndu-i în egală măsură pe cai şi pe călăreţi. Winning Billy întinse pasul şi se alătură lui Butterscotch Lass, acum la o jumătate de lungime în urma lui Pilot Fish, care alerga bine, restul galopau grupaţi, aşteptînd toţi să se strecoare. Butterscotch Lass simţi împunsătura pintenilor şi ţîşni înainte, îl depăşi pe Pilot Fish, rămase puţin în urmă, apoi îl depăşi iarăşi, Pilot Fish ţinîndu-se în continuare lîngă parapet.

Travkin stăpînea bine tînăra iapă, stînd mai în urmă în grup, tot pe exterior, apoi o îmboldi şi ea mări viteza, apropiindu-se de cei din frunte, aproape izbindu-l pe Lochinvar. Ploaia se înteţise. Îi simţea înţepătura în ochi, iar genunchii şi coapsele începeau deja să-l doară de încordare. Nu îi despărţea nici măcar o lungime cînd intrară în galop în turnantă. În turnanta asta, cea mai îndepărtată de tribune, alergau toţi strîns grupaţi, pentru a profita de colţ, cînd, venită de nu se ştie unde, o cravaşă îl plesni pe Travkin peste încheietura mîinilor. Durerea neaşteptată îl făcu să slăbească o clipă strînsoarea şi era cît pe ce să-l dezechilibreze. Peste o fracţiune de secundă era din nou stăpîn pe situaţie. De unde venise lovitura nu ştia şi nici nu-i păsa, pentru că erau toţi în turnantă şi pista era înfiorătoare. Deodată, Kingplay, out-

siderul sur ce alerga pe lîngă parapet chiar în spatele lui Pilot Fish, alunecă şi se poticni, jocheul lui simţi pămîntul răsturnîndu-se şi se prăbuşiră, izbindu-se în parapet, antrenînd în cădere încă doi cai. Toată lumea de pe stadion era în picioare.

— Isuse, cine e la pămînt...

— E... e Noble Star...

— Nu, nu..., e Winning Billy...

— Nu, el stă pe locul trei...

— Haide, pentru numele lui Dumnezeu...

— În mijlocul vuietului din încăperea organizatorilor, Dunross, cu binoclul nedezlipit de la ochi, strigă :

— Cel care a căzut a fost Kingplay... Kingplay, Street Vendor şi Golden Lady... Golden Lady e pe picioare, dar jocheul e rănit... Kingplay nu se poate ridica... e rănit...

— Care e ordinea, care e ordinea ?

— Butterscotch Lass cu un bot avans, pe urmă Pilot Fish lîngă parapet, Winning Billy, Noble Star, la egalitate. Acum intră în ultima turnantă, Lass e în faţă cu un grumaz, ceilalţi ţin aproape... Dunross urmărea caii cu atîta încordare încît parcă şi inima i se oprise în loc. Haide, Alexi !...

Strigătul lui se adăugă celorlalte. Casey palpita şi ea toată, de încordare, numai Bartlett privea detaşat, neinteresat, cu gîndul în altă parte. Gornt, în loja *Blacs*, urmărea totul prin binoclu la fel de atent ca şi tai-panul, stăpînindu-şi la fel de bine emoţiile.

— Haide, şopti el, urmărindu-l pe Bluey White care îl atinse cu cravaşa pe Pilot Fish în turnantă.

Noble Star era bine plasată pe exterior, Winning Billy alături de Lass, care avea un grumaz avans. Unghiul turnantei făcea greu de urmărit cursa. Travkin simţi din nou cravaşa peste mîini, dar nu-i dădu atenţie şi se apropie puţin mai mult în turnantă, cei cinci cai rămaşi aflîndu-se doar la cîţiva centimetri unii de alţii, Butterscotch Lass ţinînd aproape de parapet. Bluey White, pe Pilot Fish, ştia că în curînd va sosi momentul să atace. Zece metri, cinci, patru, trei, doi, *acum !* Ieşeau din curbă şi îl plesni pe Pilot Fish cu cravaşa. Armăsarul ţîşni înainte, la cîţiva centimetri de parapet, dînd tot ce putea, acum cînd Butterscotch Lass simţi şi ea pintenii şi cravaşa, o clipă mai tîrziu, căci toţi jocheii ştiau că venise momentul : acum ori niciodată. Travkin, aplecat în faţă, pa-

ralel cu gîtul lui Noble Star, se lăsă şi mai mult înainte şi scoase un chiot căzăcesc chiar lîngă urechea lui Noble Star. Această chemare primitivă o făcu pe mînză să lungească pasul, cu nările fremătînd, botul înspumat. Cei cinci concurenţi galopau acum în linie dreaptă, Noble Star pe exterior, Winning Billy încercînd să o depăşească pe Lass, acum Pilot Fish în faţă, juganul pag Lochinvar încercîndu-şi şi el şansa, preluînd de la Pilot Fish conducerea, toate cravaşele scoase, pintenii înfipţi, iar în faţă doar potoul de sosire. Încă o sută de metri. Din tribune, balcoane şi loje se auzea un singur glas. Pînă şi guvernatorul bătea în balustrada balconului.

— Hai, hai Butterscotch Lassss !

Jos, lîngă potou, Chu Nouă Carate era aproape strivit de balustradă din cauza presiunii mulţimii ce voia să vadă mai bine.

Nouăzeci de metri, optzeci... noroiul împroaşcă, toţi caii dau totul din ei, imboldiţi de urletul crescînd.

— Lass se distanţează...

— Nu, uită-te la Pilot Fish...

— Isuse, e Lochinvarrrr...

— Winning Billy...

— Haide, haide, haiii...

Travkin văzu potoul apropiindu-se de ei. Încă o strălucire de fulger. Cu coada ochiului îl vedea pe Lochinvar, în faţă cu o lungime de gît, apoi Lass, acum Winning Billy, acum Pilot Fish preluînd conducerea, acum Winning Billy, Lochinvar presîndu-l...

Apoi Bluey White văzu culoarul ce se deschisese în faţa lui şi îi dădu armăsarului o ultimă cravaşă. Ţîşni ca o săgeată şi ajunse lîngă Butterscotch Lass, apoi o depăşi. Era înainte cu un grumaz. Îl văzu pe jocheul lui Lass, care nu era la curent cu aranjamentul, cravaşînd-o, îndemnînd-o înainte. Travkin ţipă din rărunchi şi Noble Star făcu un ultim efort. Pe ultimii metri cei cinci cai alergau grumaz lîngă grumaz, acum Pilot Fish în frunte, acum Winning Billy, Noble Star apropiindu-se, doar cu un cap în urmă, un bot, o nară, mulţimea urlînd dezlănţuită, ca un singur dement, toţi concurenţii grupaţi, Noble Star pe exterior, Winning Billy cîştigînd cîţiva centimetri, Lass apropiindu-se, Pilot Fish apropiindu-se, acum în frunte cu un bot. Patruzeci... treizeci... douăzeci... cincisprezece... Noble Star în frunte cu o nară, apoi Pilot

Fish, apoi Lass, apoi Noble Star... Winning Billy... iar acum erau trecuţi de potoul de sosire și nici unul dintre ei nu ştia sigur cine a cîștigat. Numai Travkin era sigur că a pierdut. Brusc, smuci frîul spre stînga, cu o strînsoare de oţel, înfigînd zăbala adînc, cu cîţiva centimetri, dintr-o mişcare imperceptibilă, dar suficientă să deruteze mînza şi să o facă să-l azvîrle din şa. Cu un nechezat ascuţit, Noble Star se prăvăli în noroi, aruncîndu-şi călăreţul în parapet. Lass cît pe ce să cadă și ea, dar rămînînd în picioare, ceilalţi trei cai teferi. Travkin simţi că plutește, apoi îl fulgeră o sfîşiere în piept şi — beznă. Mulţimea scoase un geamăt, uitînd pentru o clipă de cursă. Alt trăznet şi, odată cu înteţirea ploii zarva infernală a stadionului se amestecă cu bubuitul tunetului.

— Pilot Fish cu un bot...

— Pe naiba, Noble Star, cu atîtica...

— Greşeşti, bătrîne, a ieşit Pilot Fish...

— *Dew neh loh moh*...

— Isuse, ce cursă...

— Doamne ! Uite ! Steguleţul de contestare al organizatorilor !

— Unde ? O, Dumnezeule ! Cine a fost incorect ?..

— Eu nu am văzut nimic, dar tu ?...

— Nici eu. Pe ploaia asta e greu, chiar şi cu binoclu...

— Isuse ! Şi acum ce se întîmplă ? Blestemaţii ăia de organizatori, dacă retrag victoria cîştigătorului meu, pe Dumnezeu...

Dunross se repezise spre lift în clipa cînd o văzuse pe Noble Star căzînd şi azvîrlindu-l pe Travkin. Nu văzuse din ce cauză, Travkin fusese prea abil. Şi alţii se îmbulziseră pe coridor, agitaţi, aşteptînd liftul, toată lumea vorbind deodată, fără ca cineva să asculte.

— Cine a cîştigat cu o nară...

— Care e motivul obiecţiei, pentru Dumnezeu...

— Care e obiecţia, tai-pan ?

— Asta o vor anunţa organizatorii.

În zarva generală, Dunross apăsă din nou pe buton. Cînd uşile se deschiseră apăru şi Gornt grăbit. Se înghesuiră înăuntru; iar lui Dunross îi veni să urle din cauza încetinelii cu care se mişca liftul.

— Pilot Fish a fost primul, Ian, cu un bot, strigă Gornt ca să se facă auzit, congestionat la faţă.

— Ce cursă ! strigă unul. Ştie careva care e obiecţia?

— Tu ştii, Ian ? întrebă Gornt.

— Da, replică el.

— E contra lui Pilot Fish al meu ?

— Cunoşti procedura. Mai întîi cercetează organizatorii, apoi anunţă, văzu privirea opacă a lui Gornt şi îşi dădu seama că duşmanul lui turba de necaz pentru că nu făcea şi el parte din consiliu, dintre organizatori.

Şi nici nu o să ajungi vreodată, ticălosule, îşi zise Dunross furibund. Mă voi opune la asta cîte zile voi avea.

— E contra lui Pilot Fish, tai-pan ?

— Pentru Dumnezeu, doar cunoaşteţi procedura, răspunse el.

Liftul oprea la fiecare etaj. Se urcară alţi proprietari de cai, alţi prieteni, toată lumea zicînd că a fost o cursă grozavă, toţi întrebîndu-se ce anume se contestă. În sfîrşit, ajunseră la parter, Dunross se repezi spre pistă, unde un grup de *ma-foo* şi de oficiali erau strînşi în jurul lui Travkin, care zăcea ghemuit şi nemişcat. Noble Star se ridicase în picioare, teafără, şi acum galopa pe pistă fără călăreţ, în vreme ce cîţiva rîndaşi aşteptau să o prindă. Mai încolo pe pistă, la turnantă, veterinarul era îngenuncheat lîngă un cîrlan sur aflat în agonie, Kingplay, care avea piciorul din spate rupt, cu osul ieşit. Zgomotul împuşcăturii nici nu se auzi în urletele spectatorilor nerăbdători, cu ochii aţintiţi pe Totalizator, aşteptînd decizia organizatorilor. Dunross îngenunche lîngă Travkin, unul dintre *ma-foo* ţinînd o umbrelă deasupra bărbatului inconştient.

— Cum e, doctore ?

— Nu s-a lovit în parapet, ca printr-o minune. Nu e mort, cel puţin nu încă, tai-pan, zise nervos doctorul Meng, medicul legist al poliţiei, mai obişnuit cu cadavrele decît cu pacienţi vii. Nu pot să mă pronunţ, pînă nu-şi revine. Nu are semne exterioare de hemoragie. Gîtul... şi spinarea par să fie întregi... încă nu pot să mă pronunţ... Doi brancardieri de la spitalul St. John apărură grăbiţi cu o targă.

— Unde să-l ducem, sir ?

Dunross aruncă o privire în jur.

— Sammy, îi spuse el unuia dintre grăjdarii lui, du-te şi adu-l pe Doc Tooley. Trebuie să fie în loja noastră,

către brancardieri, zise : Ţineţi-l pe domnul Travkin în ambulanţă pînă soseşte doctorul Tooley. În ce stare sînt ceilalţi trei jochei ?

— Doi sînt numai zdruncinaţi, sir. Unul, căpitanul Pettikin, are un picior fracturat, dar deja a fost pus în atele.

Cu multă grijă, cei doi îl puseră pe Travkin pe targă. Se apropie de ei McBride, apoi Gornt şi alţii.

— În ce stare e, Ian ?

— Nu ştim. Deocamdată. Pare să nu fie grav. Cu blîndeţe, Dunross ridică una din mîinile lui Travkin, examinînd-o. I se păruse că vede o lovitură, în turnanta mai îndepărtată, şi pe Travkin avînd o ezitare, pe dosul mîinii drepte avea o dîră groasă, vineţie. Şi la fel şi pe cealaltă mînă. Ce ar fi putut cauza asta, doctore Meng ?

— O ! mai sigur pe sine, tipul cel mărunţel răspunse : Poate frîul. Poate o cravaşă, ar putea fi de la o lovitură... poate în cădere.

Gornt nu scotea o vorbă, privea doar, turbînd în sinea lui că Bluey White putuse fi atît de tîmpit, cînd totul fusese atît de bine şi curat aranjat dinainte, cu o vorbă ici, o promisiune colo. Probabil că jumătate din blestematul de stadion văzuse ce s-a întîmplat, gîndi el. Dunross studie chipul pămîntiu al lui Travkin. Nu avea alte urme în afară de vînătăile inevitabile. Din nas îi şiroia puţin sînge.

— Deja se coagulează. Asta e semn bun, zise Dr. Meng.

Guvernatorul se apropie cu pas grăbit.

— Cum se simte ?

Dunross repetă cele spuse de doctor.

— Al naibii ghinion, ca Noble Star să îl azvîrle aşa.

— Da.

— Care e obiecţia organizatorilor, Ian ?

— Tocmai urmează să discutăm, sir. Nu vreţi să veniţi şi dumneavoastră ?

— O nu, nu, mulţumesc. Eu o să aştept cu răbdare. Voiam doar să mă asigur că Travkin e teafăr, guvernatorul simţi ploaia şiroindu-i pe spate, ridică privirea spre cer. Blestemată vreme, şi pare că ploaia asta nu vrea să stea. Veţi continua întîlnirea ?

— Eu voi propune să anulăm celelalte curse sau să le amînăm.

— Bună idee.

— Da, interveni McBride. Sînt de acord. Nu ne putem permite să mai avem vreun accident.

— Cînd ai o clipă liberă, Ian, spuse guvernatorul, te aştept în loja mea.

Dunross deveni atent.

— Aţi vorbit cu ministrul, sir ? întrebă el, încercînd să pară detaşat.

— Da, răspunse Sir Geoffrey pe un tôn la fel de neutru. Da, a sunat pe linia mea personală.

Brusc, tai-panul deveni conştient de prezenţa lui Gornt şi a celorlalţi.

— Vă conduc cîţiva paşi, sir. Apoi i se adresă lui McBride : Vin şi eu imediat.

Se îndepărtară amîndoi în direcţia liftului. Rămaşi singuri, sir Geoffrey şopti :

— Nu prea e locul potrivit pentru o conversaţie particulară, nu-i aşa ?

— Am putea să vedem cum se prezintă parcursul, sir. Dunross o luă înainte, spre balustradă. Pista e groaznică, nu-i aşa ? zise el.

— Într-adevăr, sir Geoffrey stătea şi el cu spatele spre ochii curioşilor. Ministrul este foarte neliniştit. A lăsat la latitudinea mea decizia în ce-l priveşte pe Brian, cu condiţia ca Sinders şi Crosse să fie de acord cu eliberarea lui, dacă...

— Doar nu se poate să nu fie de acord cu dumneavoastră, sir, zise Dunross, amintindu-şi însă de discuţia pe care o avusese cu ei cu o seară înainte.

— Eu nu pot decît să le fac o recomandare. Le voi recomanda să accepte, dacă tu mă asiguri că este necesar. Tu personal.

— Desigur, spuse Dunross. Dar precis că Havergill, Southerby sau ceilalţi bancheri ar avea mai multă greutate.

— În chestiuni bancare, Ian, da. Dar cred că am nevoie de asigurarea ta personală şi de cooperarea ta.

— Sir ?

— Chestiunea asta trebuie tratată foarte delicat, de către tine, nu de către ei. Şi mai este şi problema dosarelor acelora. Dosarele AMG.

— Ce-i cu ele, sir ?

— Asta tu trebuie să-mi spui. Domnul Sinders mi-a relatat conversaţia pe care aţi avut-o aseară.

Sir Geoffrey îşi aprinse pipa, ţinînd flacăra în căuşul palmei, ca să o ferească de ploaie. După telefonul pe care-l primise de dimineaţă de la tai-pan, pusese să fie chemaţi imediat Crosse şi Sinders, pentru a discuta chestiunea schimbului, înainte de a-l întreba pe ministru. Sinders îşi exprimase din nou îngrijorarea că s-ar fi putut ca dosarele să fie falsificate. Declarase că ar fi de acord cu eliberarea lui Kwok, dacă ar fi sigur de acele dosare. Crosse propusese să negocieze eliberarea lui Kwok în schimbul lui Fong-fong şi al celorlalţi.

Sir Geoffrey îi aruncă lui Dunross o privire iscoditoare.

— Ei, Ian?

— Tiptop trebuie să vină, sau trebuia să vină azi după-masă. Să consider că pot să-i răspund afirmativ la propunerea lui?

— Da, cu condiţia să obţii întîi acordul domnului Sinders. Şi al domnului Crosse.

— Nu puteţi să mi-l daţi dumneavoastră, sir?

— Nu. Ministrul a vorbit limpede. Dacă vrei să-i întrebi acum, se află în tribuna membrilor.

— Ei cunosc rezultatul convorbirii dumneavoastră?

— Da. Îmi pare rău, dar ministrul a fost categoric. Sir Geoffrey vorbea cu glas blînd. Se pare că faima de corectitudine şi cinste a tai-panului *Nobilei Case* e cunoscută în sferele înalte. Atît ministrul cît şi eu însumi contăm pe tine.

Atenţia le fu distrasă de un ropot de aplauze. Noble Star trecuse prin cordonul de *ma-foo* care încercau să o prindă şi galopa mai departe, împrăştiindu-i pe rîndaşi şi pe oficiali de acolo.

— Poate ar fi bine să te ocupi întîi de contestarea cursei. Voi fi în loja mea. Dacă vrei, te aştept să bem ceva.

Dunross îi mulţumi, apoi se îndreptă grăbit spre camera organizatorilor, frămîntat de gînduri.

— A, Ian, îl strigă Shitee T'Chung, preşedintele în exerciţiu, de cum intră pe uşă, toţi membri consiliului fiind deja prezenţi. Trebuie să luăm rapid o decizie.

— E greu de făcut asta fără mărturia lui Travkin, zise Dunross. Cîţi dintre voi l-au văzut pe Bluey White plesnindu-l ?

Numai McBride ridică mîna.

— Asta înseamnă numai noi doi, din doisprezece. Dunross îl văzu pe Crosse privindu-l atent. Eu sînt sigur. Şi avea o dîră umflată pe amîndouă mîinile. Doctorul Meng zicea că ar fi putut fi provocată de o cravaşă sau de frîu, în cădere. Pug, care-i părerea ta ?

Pugmire sparse tăcerea stînjenitoare.

— Personal, eu nu am văzut nici o neregulă. Şi am urmărit foarte atent, căci am pariat 1.000 pe Noble Star. Că a fost sau nu o lovitură, nu cred că a avut vreo influenţă. Nu am văzut-o să aibă vreun moment de descumpănire, de fapt nici un alt cal n-a avut în afară de Kingplay. Noble Star a fost tot timpul în cursă la fel cu toţi ceilalţi, pînă la potou, şi toţi jocheii erau cu cravaşele scoase.

Puse pe masă una din fotografiile finişului. Dunross o ridică. Fotografia arăta lucrurile aşa cum le văzuse şi el : Pilot Fish cu un bot faţă de Noble Star, înainte cu o nară faţă de Butterscotch Lass, înainte cu un bot faţă de Winning Billy.

— Toţi au cravaşele scoase, continuă Pugmire, şi le aveau scoase încă din turnantă, pe bună dreptate. S-ar fi putut foarte bine să fie ceva accidental, dacă a fost o lovitură.

— Shitee ?

— Trebuie să mărturisesc, bătrîne, că eu am fost cu ochii pe Street Vendor a mea, blestemat fie Kingplay. Credeam că mînza ta l-a bătut pe Pilot Fish. Noi am discutat cu ceilalţi antrenori şi... şi nu există nici o plîngere oficială. Sînt de acord cu Pug.

— Roger ?

— Nu am văzut nimic în neregulă.

— Jason ?

Spre surprinderea lui, Plumm dădu din cap, nefiind de acord cu ceilalţi, şi Dunross se gîndi iarăşi la AMG şi uimitoarele acuzaţii ale acestuia la adresa lui Plumm şi *Sevrin*.

— Ştim cu toţii că Bluey White e şmecher, tocmai zicea Plumm. Au mai fost ocazii cînd a trebuit să-l avertizăm. Dacă tai-panul şi cu Donald spun că l-au văzut, eu

votez pentru ca să i se interzică să mai concureze, iar Pilot Fish să fie descalificat.

Dunross îi întrebă şi pe ceilalţi ce părere au, toţi oscilînd, nehotărîţi.

— Să-i chemăm pe jochei, pe White la urmă.

Îi chemară. Toţi jocheii bălmăjiră variaţiuni pe aceeaşi temă, cum că erau prea ocupaţi cu propriul lor cal pentru ca să mai observe ceva. Acum toţi membrii consiliului îşi îndreptară privirile către Dunross, aşteptînd. El le întoarse privirea, conştient că dacă va spune : propun să-i interzicem lui Bluey White să mai concureze şi să-l descalificăm pe Pilot Fish, toţi vor vota aşa cum doreşte el.

Eu l-am văzut cînd a lovit, gîndi el. Şi l-a văzut şi Donald, poate şi alţii. Iar asta l-a derutat pe Alexi pentru o fracţiune de secundă. Dar, oricum, cinstit vorbind, nu cred că din cauza asta Noble Star nu a cîştigat cursa. Greşeala a fost a mea, cînd l-am ales pe Alexi. Ar fi trebuit să-l înghesuie pe Pilot Fish la parapet, în a doua turnantă, cînd a avut şansa de a o face, sau să-l plesnească pe Bluey White peste faţă, nu peste mîini, aşa cum aş fi făcut eu, o da, fără şovăială. Şi mai sînt şi alte considerente.

— În sinea mea nu am nici un dubiu că a fost o neregulă, rosti el. Dar că a fost ceva accidental ori ceva intenţionat, mă îndoiesc că pînă şi Alexi ar fi în stare să ne spună. Sînt de acord că nu din cauza asta Noble Star n-a cîştigat cursa, aşa încît propun să-i dăm numai un avertisment lui Bluey şi rezultatul să rămînă valabil.

— Excelent.

Shitee T'Chung respiră uşurat şi zîmbi larg, şi toţi se relaxară, nici unul nedorindu-şi o înfruntare cu tai-panul, iar Pugmire mai puţin ca oricare altul.

— Cineva împotrivă ? Bun ! Să le dăm atunci celor de la ziare fotografia şi să facem anunţul la megafon. Vrei să faci tu asta, tai-pan ?

— Desigur. Dar ce facem cu restul programului ? Uitaţi-vă cum plouă.

Acum turna cu găleata.

— Ascultaţi, am o idee.

Le spuse despre ce era vorba. Un freamăt străbătu încăperea şi izbucniră cu toţii în rîs.

— Splendid ! Splendid !

— Superb ! explodă Dunstan Barre.

— Asta le va da tipilor un subiect de gîndire ! zise Pugmire.

— Grozavă idee, tai-pan, zîmbi încîntat McBride. Grozavă.

— Eu mă duc la centrul de control, iar voi poate îl chemaţi înapoi pe Bluey şi îi trageţi o săpuneală care să-l sperie puţin.

Pugmire spuse :

— Putem vorbi o clipă, Ian ?

— N-am putea-o lăsa pe mai tîrziu ?

— Sigur. Roger, ai o clipă liberă ?

— Bineînţels. Mă găseşti jos în loja membrilor, cu Sinders.

— O, nu eşti în loja ta ?

— Nu, i-am lăsat-o prefectului pentru o petrecere intimă.

— Ian ?

— Da, Jason ?

— Crezi că se va ţine întrecerea de mîine ?

— Dacă vremea va fi tot aşa, nu. Toată zona va fi o mlaştină. De ce ?

— Nimic deosebit. Mă gîndeam să dau un cocktail duminică seara, devreme, să sărbătorim preluarea firmei *Superfoods*.

Shitee T'Chung chicoti.

— Bună idee ! Felicitări, Ian ! Ai văzut mutra lui Blitzmann ?

— Ian, vei fi liber ? Promit să nu-l invit pe Blitzmann. zise Plumm, rîzînd cam prea zgomotos. Cocktailul va fi la Sinclair Towers, în apartamentul companiei.

— Regret, dar plec la Taipe după-amiază devreme, cel puţin ăsta mi-e planul pînă la ora actuală.

Pugmire interveni, brusc îngrijorat :

— Nu vei fi aici luni ? Atunci cum rămîne cu actele noastre, cu tot ?

— Nici o problemă, Pug. Încheiem afacerea la nouă şi jumătate. Lui Plumm, Dunross îi răspunse : Jason, dacă anulez sau amîn plecarea la Taipe, accept invitaţia.

— În regulă. Între 7.30 şi 9.30, ţinută obişnuită.

Dunross plecă, cuta dintre sprîncene adîncindu-i-se, mirat că Plumm este atît de prietenos. De obicei era mereu împotriva lui, în toate consiliile din care făceau parte, aliat cu Gornt şi cu Havergill, mai ales în comitetul di-

rector al băncii *Victoria*. În fața camerei organizatorilor erau adunate grupuri de reporteri nerăbdători, proprietari, antrenori și gură-cască. Dunross evită barajul de întrebări, pe tot parcursul pînă la camera de control, care se afla la ultimul etaj.

— Bună ziua, sir, spuse crainicul.

În micuța încăpere de sticlă, care avea cea mai bună vedere asupra parcursului, toți erau încordați.

— Splendidă cursă, păcat de... Aveți decizia ? E vorba de Bluey, nu-i așa, noi am văzut cu toții cravașa...

— Pot să mă folosesc de microfon ?

— O, desigur.

Omul se dădu repede la o parte și Dunross se așeză în locul lui. Apăsă pe buton.

— Vă vorbește Ian Dunross. Organizatorii m-au rugat să fac două anunțuri...

Se făcuse liniște deplină în timp ce cuvintele lui răsunau peste stadion. Cincizeci de mii de oameni ascultau cu răsuflarea tăiată, nepăsîndu-le de ploaie.

— Întîi, rezultatul celei de a cincea curse.

Tăcere de mormînt, cu excepția zgomotului ploii. Dunross respiră adînc.

— Pilot Fish, cu un bot față de Noble Star, la mustață față de Butterscotch Lass...

Ultimele cuvinte fură înecate de zarva spectatorilor, unii fericiți, alții dezamăgiți. Toată lumea țipa, se certa, aplauda, blestema și, jos în paddock, Gornt rămăsese uluit, convins că și alții îl văzuseră pe jocheul lui, așa cum îl văzuse el însuși, că acesta fusese prins asupra faptului, muștruluit, și rezultatul anulat. În mijlocul vacarmului, numerele cîștigătoare apărură pe tabelă : unu, șapte, opt.

Dunross așteptă o clipă, apoi repetă cu glas limpede anunțul în cantoneză, mulțimea potolindu-se puțin între timp, emoțiile lor fiind acum consumate.

— În al doilea rînd, organizatorii au hotărît, din cauza vremii și a condițiilor nefavorabile, să anuleze restul întîlnirii...

Un vuiet puternic se auzi din mulțime.

— ...de fapt, să amîne pînă sîmbăta viitoare, pentru o altă competiție specială.

Urale, și entuziasmul reveni.

— Vom avea o întîlnire formată din opt curse, iar cursa a cincea va fi aceeaşi ca azi, cu aceiaşi concurenţi, Pilot Fish, Butterscotch Lass, Winning Billy, Street Vendor, Golden Lady, Lochinvar şi Noble Star. O revanşă specială, cu mize duble, 30.000 în plus...

Urale şi aplauze, strigăte, şi cineva din cabină zise :

— Isuse, ce idee grozavă, tai-pan ! Noble Star o să-l bată pe nemernicul ăla negru !

— Ba nu ! Butterscotch...

— Grozavă idee, tai-pan.

În microfon, Dunross spuse :

— Organizatorii vă mulţumesc pentru participare.

Repetă acelaşi lucru în cantoneză, adăugînd apoi în ambele limbi :

— Peste cîteva minute va mai fi încă un anunţ special. Mulţumesc !

Încă un vuiet puternic, apoi cei care stăteau în ploaie se grăbiră să intre la adăpost sau se îndreptară către ghişeele unde se încasau cîştigurile, toţi sporovăind, oftînd, înjurînd sau binecuvîntîndu-i pe zei. Blocînd ieşirile, şiruri lungi de bărbaţi, femei şi copii o luară spre casele lor, cuprinşi de o nouă bucurie. Numai cei care aveau numerele cîştigătoare ale dublei quinella — opt şi cinci în a doua cursă şi unu şi şapte în a cincea — stăteau încremeniţi, aşteptînd să fie declarate pe tabelă cotele.

— Încă un anunţ, tai-pan ? întrebă crainicul neliniştit.

— Da, spuse Dunross. Pe la ora cinci.

Havergill îi spusese că s-a înţeles cu Richard Kwang şi îi ceruse să vină cît mai repede în loja *Victoria*. Dunross coborî scările cîte trei deodată, foarte mulţumit de sine. Faptul că i-am acordat cîştigul lui Pilot Fish probabil că l-a dat peste cap pe Gornt, îşi zise el. Gornt a ştiut şi eu am ştiut că e vorba de o împărţeală a cîştigurilor şi că Alexi a fost aranjat, de fapt principalul motiv pentru care nu am călărit eu. Dacă încercau treaba asta cu mine, eu aş fi omorît pe cineva. Însă sîmbăta viitoare voi călări eu şi Bluey White nu va îndrăzni să mai facă ceva, nici ceilalţi antrenori. Sîmbăta viitoare va fi un joc cinstit. Încîntarea lui spori. Apoi, mai încolo pe coridor, îl zări pe Murtagh care îl aştepta.

— O, tai-pan, aş putea...

— Desigur, Dunross îl conduse, prin bucătărie, spre camera lui privată.

— A fost o cursă grozavă. Am cîştigat o grămadă de bani, îi zise tînărul, bucuros. Şi îmi pare bine de sîmbăta viitoare.

— Bravo. Dunross remarcă transpiraţia de pe fruntea celuilalt. Isuse, îşi zise el în gînd. Cum stăm, domnule Murtagh ?

— Vă rog spuneţi-mi Dave. Mai-marii au zis... au zis că s-ar putea. Au programat o şedinţă a consiliului pentru mîine dimineaţă, la nouă ora lor. După ora noastră asta înseamnă...

— Zece astă seară. Da, splendid. Domnule Murtagh, sunaţi-mă după aceea la numărul ăsta, i-l scrise. Vă rog să nu-l pierdeţi şi să nu-l daţi altcuiva.

— Bineînţeles, tai-pan. Voi suna de îndată ce... Pînă cît de tîrziu pot să telefonez ?

— Imediat după ce vorbiţi cu ei. Continuaţi să sunaţi pînă mă găsiţi. Dunross se ridică. Îmi cer scuze, dar am multe de făcut.

— Da, sigur, sigur ! Murtagh adăugă, stînjenit : Ascultaţi, tai-pan, tocmai am aflat de cele două milioane ca garanţie a ofertei pentru *General Stores*. 2 milioane de la noi, pînă la ora nouă şi jumătate luni dimineaţă, e cam greu.

— Mă şi aşteptam că ar fi greu — pentru grupul vostru. Din fericire, domnule Murtagh, nici nu m-am gîndit ca această modestă sumă să o iau de la voi. Ştiu că *First Central* de obicei e precum morile Domnului, macină încet. Cu excepţia cazurilor cînd vrea să se retragă din arenă, adăugă el, amintindu-şi de mulţi prieteni care avuseseră de suferit de pe urma retragerii grăbite a Băncii *First Central*, cu ani în urmă. Nu vă faceţi griji, *noua* mea sursă de credit e mai mult decît...

— Poftim ? Murtagh pălise.

— Noua mea sursă de finanţare externă reacţionează prompt la orice ocazii neaşteptate de a face o afacere, domnule Murtagh. Lor le-au trebuit numai opt minute. Se pare că au mai multă încredere decît superiorii dumneavoastră.

— La naiba, tai-pan, vă rog spuneţi-mi Dave, nu-i vorba de lipsă de încredere ci, ei bine, ei nu cunosc deloc Asia. Trebuie să-i conving că preluarea lui *General Stores* vă va dubla încasările în trei ani.

— În unul, îl întrerupse Dunross cu un ton categoric, distrîndu-se. Regret nespus că grupul vostru nu va participa la profiturile uriaşe din această minoră părticică a fantasticelor noastre planuri de extindere. Serviţi-vă cu un ceai în lojă, eu mai am de dat un telefon, îl luă pe Murtagh de braţ, conducîndu-l pînă la uşă, apoi o închise după el.

În bucătărie, Murtagh se holba la uşa închisă, în zgomotul sporovăielilor vesele în cantoneză, al clinchetului veselei. Isuse, bîigui el într-o stare vecină cu panica, opt minute ! Drace, oare blestemaţii de elveţieni sînt cei care vor să ne sufle clientul ? Plecă grăbit.

În cameră, Dunross era cu receptorul la ureche.

— *Weyyyyy ?*

— Domnul Tip, vă rog, zise el cu grijă în cantoneză. Aici domnul Dunross.

Auzi zgomotul receptorului pus jos repede şi pe *amah* strigînd ascuţit :

— La telefon ! Pentru tine, tată !

— Cine e ?

— Un diavol străin.

Dunross zîmbi.

— Alo ?

— Ian Dunross, domnule Tip. Voiam doar să vă întreb de sănătate.

— A, da, da, regret că nu am putut veni. Da. Am avut nişte treburi urgente, mă înţelegeţi, nu-i aşa ? Da, foarte urgente. Apropo, a fost *joss* rău pentru Noble Star. Tocmai am auzit la radio că Pilot Fish a cîştigat la un bot, după o obiecţie. Care a fost obiecţia ?

Cu multă răbdare, Dunross răspunse la întrebările privind oferta lui pentru achiziţionarea lui *General Stores*, încîntat că Tiptop aflase deja vestea. Dacă ştia el, înseamnă că ştiau şi ziarele. Aşteptă ca Tiptop să deschidă vorba despre ce îl interesa, dar acesta se dovedi mai şiret.

— Ei bine, mulţumesc pentru telefon, tai-pan.

Imediat, Dunross răspunse :

— Mi-a făcut plăcere, o, apropo, cu titlu confidenţial, înţeleg că s-ar putea ca cei de la poliţie să fi descoperit că unul din subalternii lor a făcut o eroare.

— A ! Şi presupun că aceasta va fi reparată de-ndată ?

— Cred că foarte curînd, dacă persoana în cauză dorește să-și dea demisia și să profite de permisiunea de a călători în străinătate.

— Cît de repede ar putea fi foarte curînd, tai-pan ?

Dunross își alegea cu grijă cuvintele, și, deși pe un ton categoric, voia să fie în mod deliberat imprecis.

— Există unele formalități, dar este posibil să se poată face repede. Din păcate, peste tot trebuie să fie consultate persoanele importante. Sînt convins că înțelegeți.

— Desigur. Dar puternicul dragon nu-i un rival pe măsura șarpelui autohton, *heya* ? Înțeleg că se află deja la Hong Kong unul din oamenii dumneavoastră foarte importanți. Un domn Sinders ?

Dunross rămase interzis de cît de multe știa Tiptop.

— Am deja unele aprobări, spuse el, neliniștit.

— Eu aș fi crezut că e nevoie de foarte puține aprobări. Aurul adevărat nu se teme de foc.

— Da. Unde aș putea să vă telefonez diseară, să vă spun ce noutăți am ?

— Pot fi găsit la numărul ăsta. Vă rog să mă sunați la ora nouă. Glasul lui Tiptop deveni și mai sec. Înțeleg că e foarte posibil ca ultima dumneavoastră sugestie în legătură cu banca să fie satisfăcută. Bineînțeles, orice bancă ar avea nevoie de documentație aferentă pentru a asigura imediat o jumătate de miliard de dolari Hong Kong în numerar, dar am auzit că semnătura băncii *Victoria*, a guvernatorului și a dumneavoastră sînt suficiente ca garanție a împrumutului pentru treizeci de zile. Această... insignifiantă sumă în numerar este disponibilă, pentru o perioadă limitată de timp, oricînd vor fi îndeplinite procedurile necesare. Pînă atunci această chestiune rămîne confidențială, strict confidențială.

— Bineînțeles.

— Mulțumesc pentru telefon.

Dunross puse jos receptorul și își șterse palmele. „Pentru o perioadă limitată de timp" îi rămăsese întipărit în minte. Știa, și știa și că Tiptop știe, că el a înțeles că cele două „proceduri" sînt legate una de alta, dar nu neapărat. Doamne Dumnezeule, ce-mi place Asia asta, își zise el vesel și plecă grăbit. Coridoarele erau pline de lume, mulți îmbulzindu-se deja la lift ca să plece acasă. Aruncă o privire în loja lui și îi făcu semn lui Gavallan.

— Andrew, du-te jos la tribuna membrilor şi găseşte-l pe Crosse. E acolo împreună cu un tip pe nume Sinders. Roagă-i să vină o clipă la mine în lojă ! Grăbeşte-te !

Gavallan o luă din loc. Dunross porni grăbit pe coridor, trecînd pe lîngă ghişee.

— Tai-pan ! îl strigă Casey. Îmi pare rău de Noble Star !

— Mă întorc imediat, Casey. Iartă-mă, sînt grăbit ! îi răspunse Dunross din fugă.

Îl observă pe Gornt la ghişeul de cîştiguri, dar asta nu-i strică bucuria. Mai întîi, lucrurile importante, îşi zise el.

— Cum vrei cei 10.000 ? Pariul nostru ?

— Bani gheaţă, mulţumesc, răspunse Gornt.

— Ţi-i trimit acasă mai tîrziu.

— Poate să rămînă şi pe luni.

— În seara asta. Luni voi fi ocupat.

Dunross plecă mai departe, salutîndu-l politicos. În loja *Victoria*, plină ochi, era aceeaşi zarvă ca peste tot. Băutură, rîsete, agitaţie şi unele blesteme la adresa lui Pilot Fish, dar se făceau deja prinsori pentru sîmbăta viitoare. Cînd intră Dunross, se auziră noi urale, consolări şi un nou val de întrebări. Le pară pe toate degajat, inclusiv pe Martin Haply care era lîngă uşă, înghesuit, împreună cu Adryon.

— Vai, tată, ce ghinion cu Noble Star. Mi-am pierdut şi haina de pe mine, şi banii de buzunar pe toată luna !

Dunross îi surîse vesel :

— Tinerele domnişoare nu ar trebui să parieze ! Salut, Haply !

— Pot să vă întreb...

— Mai tîrziu. Adryon, scumpo, nu uita de cocktail. Eşti gazdă.

— Da, voi fi acolo. Tată, poţi să-mi avansezi banii pe luna...

— Cum să nu, răspunse el spre mirarea fetei, o sărută şi se strecură pînă la Havergill, care era cu Richard Kwang alături.

— Bună, Ian, zise Havergill. Ghinion, dar e clar că Pilot Fish a avut un avantaj.

— Da, aşa e. Bună, Richard. Dunross îi dădu o copie a fotografiei cu finişul. Am avut amîndoi un ghinion afurisit.

Cîţiva din cei din jur se îmbulziră să vadă fotografia.

— Doamne Dumnezeule, la mustaţă...

— Credeam că Noble Star...

Profitînd de diversiune, Dunross se aplecă spre Havergill.

— Totul este semnat ?

— Da. 20 de cenţi pentru un dolar. A acceptat şi a semnat actele preliminare. Actele oficiale la sfîrşitul săptămînii. Bineînţeles că afurisitul a încercat să mă ducă cu vorba, dar totul e semnat.

— Splendid. Ai făcut o afacere grozavă.

Havergill dădu din cap.

— Da, ştiu.

Richard Kwang se întoarse spre ei.

— A, tai-pan. Coborî glasul şi spuse în şoaptă : Ţi-a spus Paul despre fuziune ?

— Desigur. Permite-mi să te felicit.

— Felicitări ? repetă Southerby ca un ecou, apropiindu-se de ei. Dacă vrei să ştii, eu zic că a fost un ghinion afurisit ! Îmi pusesem banii pe Butterscotch Lass.

În încăpere, tensiunea crescu o dată cu intrarea guvernatorului. Havergill îi ieşi în întîmpinare, urmat de Dunross.

— A, Paul, Ian. Blestemat ghinion, dar o foarte bună decizie ! Amîndouă deciziile, zîmbi. Sîmbăta viitoare va fi cu siguranţă o întrecere strînsă.

— Da, sir.

— Paul, voiai să faci un anunţ oficial ?

— Da, sir. Havergill ridică glasul : Vreţi să îmi acordaţi puţină atenţie...

Nimeni nu-l băgă în seamă, pînă ce Dunross luă o linguriţă şi bătu cu ea într-un ceainic. Treptat, se făcu linişte.

— Excelenţa voastră, doamnelor şi domnilor, am cinstea să anunţ, în numele directorilor Băncii *Victoria* a Hong Kongului şi Chinei, că s-a convenit o fuziune imediată cu marea bancă *Ho-Pak* din Hong Kong...

Martin Haply scăpă din mînă paharul.

— ...şi că *Victoria* garantează complet sută la sută pe depunătorii *Ho-Pak,* iar...

Restul fu acoperit de urale. Oaspeţii din lojele vecine îşi iţeau gîtul de pe balcoane, încercînd să vadă ce se întîmplă. Vestea era strigată din gură în gură, în timp ce alţii intrară în cameră de pe coridor şi se auziră noi apla-

uze. Havergill era asaltat cu întrebări şi ridică mîna, încîntat de efectul anunţului său. Cînd se aşternu tăcerea, sir Geoffrey zise repede :

— Trebuie să spun, în numele guvernatorului Majestăţii Sale, că este o veste minunată, Paul, bună pentru Hong Kong, bună pentru bancă, bună pentru voi, pentru Richard şi pentru *Ho-Pak !*

— O, da, sir Geoffrey, spuse Richard Kwang cu voce tare, jovial, convins că acum se apropiase cu un pas foarte mare de titlul de cavaler. Am considerat, bineînţeles că împreună cu directorii noştri, am considerat că ar fi bine ca *Victoria* să aibă un punct de sprijin important în sînul comunităţii chineze şi...

Havergill îl întrerupse grăbit şi îi acoperi vorbele.

— Richard, poate ar fi mai bine să termin anunţul oficial şi să lăsăm detaliile pentru conferinţa de presă, îi aruncă o privire lui Martin Haply. Am programat o conferinţă de presă pentru luni la prînz, dar toate detaliile, ăăă, detaliile fuziunii au fost deja convenite. Nu-i asa, Richard ?

Richard Kwang deschise iarăşi gura să mai spună şi el ceva, dar se răzgîndi repede văzînd privirile lui Dunross şi ale lui Havergill.

— Da, da, zise el, dar nu putu rezista să nu adauge : Sînt încîntat că vom fi parteneri cu *Victoria.*

Haply strigă rapid :

— Scuzaţi, domnule Havergill, pot să pun o întrebare ?

— Desigur, răspunse amabil Havergill, ştiind foarte bine care va fi întrebarea. (Trebuie să scăpăm de afurisitul ăsta de Haply, într-un fel sau altul, gîndi el).

— Pot să întreb, domnule Havergill, cum intenţionaţi să-i plătiţi pe toţi clienţii *Ho-Pak,* ai dumneavoastră, ai băncii *Blacs* şi ai tuturor celorlalte bănci, cînd de la toate oamenii îşi retrag banii şi nu mai sînt destule fonduri în numerar în casă ?

— Zvonuri, zvonuri, domnule Haply, răspunse Havergill nepăsător, făcînd să sporească rîsetele. Nu uitaţi, un nor de ţînţari poate produce un zgomot ca de tunet ! Economia Hong Kongului nu a fost nicicînd mai puternică. Iar cît despre aşa-zisa retragerea masivă de la *Ho-Pak,* s-a încheiat. *Victoria* garantează pentru depunătorii *Ho-Pak,* garantează fuziunea *Struan-General Stores* şi

garantează să funcţioneze şi în următorii o sută douăzeci de ani.

— Dar, domnule Havergill, vreţi să răs...

— Nu vă faceţi griji, domnule Haply, să lăsăm însă detaliile privind ajutorul nostru benevol acordat băncii *Ho-Pak* pînă la conferinţa de presă de luni, se întoarse apoi spre guvernator. Dacă vreţi să mă scuzaţi, sir, aş vrea să fac anunţul public.

În timp ce îşi croia drum spre uşă se auziră noi strigăte de bucurie. Cineva începu să cînte „For he's a jolly good fellow..." şi toată lumea i se alătură. Hărmălaia deveni asurzitoare. Dunross îi zise lui Richard Kwang în cantoneză, citînd o veche expresie :

— Cînd e de-ajuns, opreşte-te, *heya* ?

— A, da, da, tai-pan. Ai dreptate.

Bancherul zîmbi pierit, pricepînd ameninţarea, amintindu-şi de norocul care dăduse peste el, că Venus Poon va fi cu siguranţă la picioarele lui, acum că ajunsese un important director în conducerea Băncii *Victoria*. Zîmbetul i se lărgi.

— Ai dreptate, tai-pan. „Dincolo de uşile roşii se face multă risipă de carne şi vin !" Experienţa mea va fi de mare folos băncii noastre, *heya* ?

Se îndepărtă plin de importanţă.

— Dumnezeule, ce zi ! bîigui Johnjohn.

— Da, da, splendidă ! Johnjohn, prietene, zise McBride, cred că eşti foarte mîndru de Paul.

— Da, desigur. Johnjohn îl urmărea cu privirea pe Havergill.

— Te simţi bine ?

— Da, sînt numai puţin obosit, am lucrat pînă tîrziu.

Johnjohn stătuse treaz aproape toată noaptea, gîndindu-se cum ar putea să facă mai bine preluarea, mai bine pentru banca lor şi pentru depunătorii *Ho-Pak*. Fusese ideea lui, iar de dimineaţă petrecuse încă vreo cîteva ceasuri istovitoare străduindu-se să-l convingă pe Havergill că acum era momentul să aibă iniţiativă.

— Putem să o facem, Paul, şi asta ar face să reînvie încrederea...

— Şi ar crea un foarte periculos precedent ! Nu cred că ideea ta este atît de grozavă precum îţi închipui !

Numai după ce văzuse fantastica reacţie generată de anunţul neaşteptat al lui Dunross, Havergill îşi reconside-

rase poziţia. Ce contează, îşi zise Johnjohn istovit, în fond ieşim cu toţii în cîştig. Banca, Hong Kongul, *Ho-Pak*. Precis că noi sîntem mai pricepuţi decît Richard, şi investitorii, acţionarii şi susţinătorii *Ho-Pak* vor avea de profitat ! Cînd voi ajunge tai-pan, voi folosi modelul *Ho-Pak* pentru alte achiziţii. Cu managementul nostru, *Ho-Pak* va deveni un bun patrimonial de mare valoare. Asemeni oricăreia dintre primele zece întreprinderi. Chiar precum compania *Struan !*

Oboseala lui Johnjohn parcă se evaporă. Surîsul îi deveni mai larg. Ah, de-ar veni odată lunea, să se deschidă bursa !

În loja Struan, Peter Marlowe privea abătut peste balustradă, la mulţimea de jos. De pe acoperişul care proteja lojele, ploaia se rostogolea în cascade. Cele trei balcoane în consolă ale membrilor şi membrilor fără drept de vot nu erau la fel de bine apărate. Cai uzi leoarcă erau conduşi pe rampă de rîndaşi ciuciulete, iar mii de oameni muraţi de ploaie se scurgeau pe porţi.

— Ce-i cu tine, Peter ? întrebă Casey.

— O, nimic.

— Sper că nu e vreo problemă cu Fleur ?

— Nu.

— Din cauza lui Grey ? V-am văzut stînd de vorbă.

— Nu, nu-i vorba de Grey, deşi e un nesuferit, necioplit şi contra la tot ce înseamnă valoare. Marlowe zîmbi ciudat. Am discutat numai despre vreme.

— Da, precis. Arătai cumplit de deprimat în momentele alea. Ai pierdut la a cincea ?

— Da, dar nu-i vorba de asta. Oricum, per total am ieşit bine azi. Bărbatul şovăi puţin, apoi arătă cu mîna spre loje, de jur împrejur. Mă gîndesc numai că aici sînt cincizeci de mii de chinezi, iar acolo, afară, încă vreo trei sau patru milioane, şi fiecare dintre ei este moştenitorul unei vechi tradiţii, unor minunate taine, ar putea spune nişte poveşti fantastice, ca să nu mai vorbim de cei vreo douăzeci de mii de europeni de aici, mari şi mici, tai-pani, piraţi, corsari, contabili, comercianţi, lucrători în administraţie — de ce oare au ales şi ei Hong Kongul ? Şi ştiu că oricît m-aş strădui, oricît aş citi, aş asculta sau aş întreba, nu-i voi convinge cu adevărat pe chinezii din Hong Kong, şi nici Hong Kongul. Niciodată. Voi rămîne doar la suprafaţa lucrurilor.

— La fel se întîmplă oriunde, rîse Casey.

— O, nu, nu-i aşa. Aici este creuzetul Asiei. Ia-l de exemplu pe tipul ăla, cel din a treia lojă, chinezul rotofei. Este multimilionar. Nevasta lui e cleptomană, aşa că de cîte ori iese în oraş el îşi pune oamenii să o urmărească şi, cînd ea fură ceva, oamenii lui plătesc. E cunoscută în toate magazinele şi pe el îl cunoaşte toată lumea şi totul se petrece în mod foarte civilizat. Unde pe lumea asta s-ar mai putea face la fel ? Tatăl ăluia a fost culi, şi al celuilalt tîlhar la drumul mare şi al celuilalt mandarin şi al ăluia ţăran. Unul dintre tipii de lîngă el este alt multimilionar, din contrabanda de opiu şi mărfuri ilegale introduse în China, iar nevasta lui... ei, da' asta e altă poveste.

— Ce poveste ?

Marlowe rîse.

— Unele neveste au o poveste la fel de fascinantă ca şi bărbaţii lor, altele chiar şi mai şi. Una dintre soţiile pe care le-ai cunoscut azi e nimfomană şi...

— Ei hai, Peter ! Fleur are dreptate, astea sînt scornelile tale.

— Poate. Da, însă unele dintre femeile chineze sînt la fel de rapace ca orice alte femei de pe pămînt, dar fără să facă zgomot.

— Asta-i şovinism ! Eşti sigur ?

— Aşa se zice... rîseră amîndoi. De fapt, chinezii sînt cu mult mai deştepţi decît noi. Mi s-a spus că cele cîteva chinezoaice măritate care sînt aici şi care sînt rele de muscă, de obicei preferă să-şi ia de amant un european, din motive de siguranţă. Chinezii dîndu-se în vînt după bîrfă şi scandaluri, ar fi greu de găsit un amant chinez care să fie în stare să păstreze un astfel de secret sau să apere onoarea unei doamne. Pe bună dreptate, doamnei i-ar fi teamă. A fi prinsă ar fi ceva foarte grav. Îşi scoase o ţigară. Poate că asta contribuie la a face jocul mai palpitant.

— Jocul de a avea un amant ?

Peter se uită atent la ea, întrebîndu-se oare ce ar zice dacă i-ar spune cum era poreclită. Poreclă ce-i fusese şoptită cu voioşie de patru prieteni chinezi diferiţi.

— O da, doamnele de aici au şi ele iubiţi, unele dintre ele. Priveşte acolo, în loja aia, tipul din faţă, în bluză. Poartă o pălărie verde, asta fiind expresia chinezească ce

înseamnă că e încornorat, că nevastă-sa are un amant. De fapt, în cazul ei, a fost vorba de un chinez, prieten de-al soțului ei.

— Pălărie verde ?

— Da. Chinezii sînt minunați ! Au un simț atît de dezvoltat al umorului. Tipul ăla a publicat acum cîteva luni un anunț într-un ziar chinezesc, în care zicea : „Știu că port o pălărie verde, dar nevasta celui care mi-a dat-o i-a făcut doi fii cu alți bărbați !"

Casey se holbă la el.

— Vrei să spui că a semnat anunțul ?

— Da. Cu o anagramă a unuia din numele lui, dar toată lumea știa de cine e vorba.

— Și era adevărat ?

Peter Marlowe ridică din umeri.

— N-are importanță. I-a dat peste nas tipului celuilalt, a cărui nevastă a încasat-o zdravăn.

— Dar asta nu-i o treabă corectă, deloc.

— În cazul ei a fost.

— Ce făcuse ?

— Făcuse doi băieți cu alții...

— Ei hai, domnule povestitor !

— Uite-l pe Doc Tooley !

Casey scrută cu privirea aleea de jos, și în sfîrșit îl zări.

— Nu pare deloc vesel.

— Sper că Travkin e bine. Am auzit că Tooley s-a dus să-l consulte.

— A fost o căzătură zdravănă.

— Da, groaznică.

Doctorul Tooley îi întrebase pe amîndoi cum se simt, știind că spectrul tifosului, holerei poate, și în orice caz al hepatitei, încă mai plutea deasupra lor.

— *Joss*, spusese Peter Marlowe pe un ton liniștit.

— *Joss*, repetase și ea, încercînd să nu-și facă griji pentru Linc.

Pentru un bărbat e mai rău, gîndi ea, amintindu-și spusele lui Tooley : „Hepatita îți poate distruge ficatul, și viața, pentru totdeauna, dacă ești bărbat."

După o clipă, spuse :

— Oamenii de aici par să fie mai interesanți. Să fie oare din pricina Asiei ?

— Probabil. Moravurile sînt atît de diferite. Iar aici în Hong Kong se adună crema. Eu cred că Asia este centrul lumii, iar Hong Kongul nucleul ei.

Peter Marlowe îi făcu semn cu mîna cuiva din altă lojă, care la rîndul lui îi făcu semn lui Casey.

— Acesta este încă un admirator al tău.

— Lando ? Un bărbat fascinant.

Casey se întreținuse cu el între două curse.

— Trebuie să veniți la Macao, domnișoară Tcholok, poate cinăm împreună mîine seară. La șapte și jumătate vă convine ? spusese Mata cu minunatul lui farmec de om din lumea veche, și Casey pricepuse foarte repede mesajul.

În timpul prînzului, Dunross o pusese puțin în gardă în privința lui.

— E un tip de treabă, Casey, îi spusese tai-panul cu delicatețe. Dar aici, pentru o străină *quai loh*, mai ales pentru una frumoasă ca tine, aflată pentru prima dată în Asia, ei bine, e cazul să ții minte că a avea peste optsprezece ani nu e întotdeauna suficient.

— Am priceput, tai-pan, îi răspunse ea rîzînd.

Dar în această după-amiază, simțindu-se în siguranță în loja tai-panului, îl lăsase pe Mata să îi facă curte. Cînd era singură, mecanismul ei de autoapărare funcționa întotdeauna, și precis așa va fi și mîine seară.

— Depinde, Lando, îi spusese ea. Ar fi plăcut să cinăm împreună, dar depinde la ce oră mă întorc din plimbarea cu iahtul, dacă vremea va fi sau nu bună.

— Cu cine te duci, cu tai-panul ?

— Cu niște prieteni.

— A. Ei bine, dacă nu se poate duminică, draga mea, atunci poate luni. Există destul de multe posibilități de a face niște afaceri aici sau la Macao, împreună cu domnul Bartlett dacă vreți, cu *Par-Con*. Pot să vă sun mîine la șapte să văd dacă ești liberă ?

Pot eu să mă descurc cu el, într-un fel sau altul, își zise ea și acest gînd o liniști, deși va trebui să fiu atentă la cît vin beau, ba chiar și la apă, căci și-n ea poate fi pus vreun drog.

— Peter, bărbații de aici, cei care umblă să obțină ceva, au obiceiul să drogheze băutura ?

Marlowe miji ochii.

— Te referi la Mata ?

— Nu, în general.

— Mă îndoiesc că un chinez sau un euroasiatic i-ar da așa ceva unei *quai loh*, dacă la asta te gîndești, se încruntă. Deși cred că nu e rău să fii circumspectă, atît cu ei cît și cu europenii. Ca să ți-o spun pe șleau, ești o candidată prioritară. Oricare dintre ei poate leșina de excitație în fața ta.

— Mulțumesc foarte mult!

Casey se sprijini pe balustrada balconului, savurînd complimentul. Mi-ar părea bine să fie Linc aici. Ai răbdare.

— Cine-i ăla? întrebă ea. Bătrînul care se uită pofticios la tînăra de acolo. Jos, în primul balcon. Uite, i-a pus mîna pe fund!

— A, ăla este unul dintre pirații noștri din partea locului, Wu Patru Degete. Fata e Venus Poon, o starletă a televiziunii locale. Tînărul care stă de vorbă cu ei e nepotul lui. De fapt, se zice că ar fi fiu-său. Tipul are o diplomă în comerț la Harvard, pașaport american, și e isteț foc. Bătrînul Patru Degete este un alt multimilionar, de care se zvonește că ar fi contrabandist, cu aur și altele, avînd o nevastă oficială, patru concubine de diverse vîrste și acum a pus ochii pe Venus Poon. Ea a fost amanta lui Richard Kwang. A fost. Dar poate că acum, după fuzionarea cu *Victoria*, îl va părăsi pe Patru Degete pentru a se întoarce la Kwang. Patru Degete locuiește pe o joncă veche și putredă, la Aberdeen, și de acolo își dirijează vastele averi. A, uite colo! Bătrînul ridat și femeia cu care vorbește tai-panul.

Casey îi urmări privirea, în a doua lojă mai încolo.

— Aceea e loja lui Shitee T'Chung, spuse el. Shitee este descendent direct al lui May-may și Dirk Struan, prin fiul lor Duncan. Ți-a arătat vreodată tai-panul portretele lui Dirk?

— Da, și Casey se simți străbătută de un scurt fior la amintirea pumnalului Cotoroanței înfipt în portretul tatălui ei, Tyler Brock, se gîndi să-i povestească lui Peter, dar își zise că mai bine să n-o facă. Asemănarea e foarte mare, spuse ea.

— Chiar că este. Aș vrea să fi văzut și eu Galeria Lungă. Bun, așadar perechea în vîrstă cu care stă de vorbă locuiește într-un mic apartament închiriat, de două camere, la etajul șase, fără lift, în Glessing Point. Ei dețin un pachet uriaș din acțiunile *Struan*. În fiecare an, înaintea fiecărei adunări anuale a consiliului, tai-panul, oricine ar fi el, trebuie să meargă cu pălăria în mînă și să le ceară

dreptul de a vota şi pentru acţiunile deţinute de ei. Acest drept i se acordă întotdeauna, aşa a fost înţelegerea iniţială, dar trebuie să meargă personal să-l ceară.

— De ce asta ?

— Chestiune de cinste a obrazului. Şi din cauza Cotoroanţei, zîmbi scurt. A fost o mare doamnă, Casey. Ce mi-ar fi plăcut să o cunosc ! În timpul răscoalei Boxerilor, în 1899—1900, cînd China trecea din nou printr-o perioadă de conflicte, toate posesiunile *Nobilei Case* de la Pekin, Tiensin, Foochow şi Canton au fost lichidate de teroriştii Boxeri, care erau mai mult sau mai puţin patronaţi, dar în tot cazul încurajaţi, de Tz'u Hsi, bătrîna împărăteasă văduvă. Ei se autointitulau Pumnii Drepţi ai Armoniei şi strigătul lor de luptă era „Apăraţi-i pe Ch'ing şi ucideţi toţi diavolii străini !". Hai să fim cinstiţi, puterile europene şi cu Japonia cam ciopîrţiseră China. Oricum, Boxerii s-au năpustit asupra caselor de comerţ străine, aşezărilor, zonelor neapărate şi le-au făcut una cu pămîntul. *Nobila Casă* era la mare strîmtoare. În acea vreme, tai-pan cu numele era iarăşi bătrînul sir Lochlin Struan — el a fost ultimul fiu al lui Robb Struan, născut cu un braţ atrofiat. El a fost tai-pan după Culum. Cotoroanţa l-a numit cînd avea optsprezece ani, imediat după moartea lui Culum, apoi iarăşi după Dirk Dunross, şi l-a ţinut legat de fustele ei pînă la moartea lui, în 1915, la vîrsta de şaptezeci şi doi de ani.

— De unde obţii tu toate informaţiile astea, Peter ?

— Le născocesc, zise el solemn. În tot cazul, Cotoroanţa avea nevoie de o grămadă de bani, repede. Bunicul lui Gornt cumpărase o mulţime de titluri *Struan*. Nu exista sursă normală de finanţare, ea nu avea de unde să ia un împrumut căci toată Asia, toate *hong*-urile erau în aceeaşi situaţie disperată. Însă tatăl tipului de colo, al celui cu care vorbeşte tai-panul, era Regele Cerşetorilor din Hong Kong. Pe atunci, cerşitul era aici o afacere fantastică. Ei bine, acest om a venit s-o vadă, cel puţin aşa se povesteşte. „Am venit să cumpăr a cincea parte din Nobila Casă", i-a spus acest om, cu multă demnitate. „E de vînzare ? Ofer 200.000 de taeli de argint" — ceea ce reprezenta exact suma de care avea ea nevoie pentru a răscumpăra titlurile. Pentru a apăra cinstea obrazului, s-au tîrguit, şi el a lăsat la o zecime, zece la sută — o înţelegere incredibil de corectă — amîndoi ştiind că el ar fi putut obţine pentru acea sumă treizeci sau chiar patruzeci la sută, căci Cotoroanţa era la ananghie

deja. Nu a cerut alt contract, numai pecetea ei și promisiunea că o dată pe an ea sau tai-panul vor veni la el sau la urmașii lui, oriunde se vor afla, să ceară dreptul de a vota și pentru acea parte din acțiuni. „Atîta timp cît tai-panul o cere, dreptul de vot este acordat." „Dar de ce, Preacinstite Rege al Cerșetorilor ? De ce vrei să mă salvezi din ghearele dușmanilor mei ?" a întrebat ea. „Fiindcă bunicul tău, bătrînul Diavol cu Ochi Verzi, a salvat cîndva reputația bunicului meu și l-a ajutat să devină primul rege al Cerșetorilor din Hong Kong."

Casey suspină.

— Și tu crezi povestea asta, Peter ?

— O da, își întoarse privirea spre Happy Valley. Cîndva, toată zona asta era o mlaștină plină de malarie. Dirk a curățat-o și pe asta, pufăi din țigară. Într-o bună zi, am să scriu o carte despre Hong Kong.

— Dacă o să continui să fumezi, nu o să mai scrii nimic.

— Bine zis. În regulă, o să mă las. Acum. De azi. Fiindcă ești o drăguță, strivi țigara, apoi îi zîmbi, cu un zîmbet diferit. Eiii, da' ce povești ți-aș putea spune despre mulți din oamenii pe care i-ai cunoscut azi. Însă nu o să o fac, nu-i cinstit, nu-i drept. Nu voi putea spune niciodată poveștile reale, deși cunosc o mulțime.

Casey rîse, lăsîndu-și privirea să rătăcească, de la bătrîna pereche, în jos spre celelalte tribune. Fără să vrea scoase o exclamație. Așezată în partea adăpostită a balconului membrilor o văzu pe Orlanda. Linc era cu ea. Stăteau foarte aproape. Erau cît se poate de fericiți împreună, se vedea chiar și de la distanță.

— Ce e... începu Peter, apoi îi zări și el. O, nu-ți fă griji !

După cîteva clipe, ea își desprinse ochii de pe cei doi.

— Peter, favoarea aia. Pot să îți cer acea favoare acum ?

— Ce favoare vrei ?

— Vreau să aflu despre Orlanda.

— Pentru a o distruge ?

— Pentru apărare. Pentru a-l apăra pe Linc împotriva ei.

— Poate nu vrea să fie apărat, Casey.

— Jur că nu mă folosesc de ce-mi spui decît dacă, cinstit față de Dumnezeu, simt că e necesar.

Bărbatul oftă.

— Regret, spuse el cu multă înţelegere şi părere de rău, dar nimic din ce ţi-aş putea spune despre ea nu v-ar putea folosi ţie ori lui Linc ca apărare. Nimic care să o distrugă sau să o facă să-şi piardă cinstea obrazului. Şi dacă aş putea, n-aş face-o, Casey. Nu ar fi deloc un joc cinstit. Este ?

— Nu, dar eu tot vreau să ştiu, Casey se uită fix la el, insistă. Ai spus o favoare. Am venit la tine în clipa cînd aveai nevoie de ajutor. Acum eu am nevoie de ajutor. Te rog.

Marlowe o privi lung.

— Ce ştii despre ea ?

Casey îi spuse ce a aflat — despre Gornt care a întreţinut-o pe Orlanda, despre Macao, despre copil.

— Atunci ştii tot ceea ce ştiu şi eu, în afară poate de faptul că ar trebui să îţi fie milă de ea.

— De ce ?

— Fiindcă e eurasiatică, singură, Gornt e singurul ei sprijin şi asta e ceva la fel de trecător ca totul pe lumea asta. Trăieşte pe muchie de cuţit. E tînără, frumoasă şi merită să aibă un viitor. Iar aici nu are nici unul.

— În afară de Linc ?

— În afară de Linc sau cineva ca el. Ochii lui Peter Marlowe erau de culoarea oţelului. Poate că nici n-ar fi aşa rău din punctul lui de vedere.

— Fiindcă ea e asiatică şi eu nu ?

Iarăşi acel zîmbet ciudat.

— Fiindcă este femeie şi la fel eşti şi tu, numai că tu deţii toate atuurile şi nu trebuie de fapt decît să hotărăşti dacă doreşti cu adevărat această luptă.

— Fii cinstit cu mine, Peter, te rog. Ţi-o cer. Ce mă sfătuieşti ? Începe să-mi fie teamă, uite, recunosc asta faţă de tine.

— În regulă, dar asta nu este favoarea pe care ţi-o datorez, spuse el. Se zice că tu şi cu Linc nu aţi fost amanţi, deşi e evident că tu îl iubeşti. Se zice că sînteţi împreună de şase sau şapte ani; în strînsă legătură, dar fără... fără să fie ceva între voi. El e un tip grozav şi tu eşti o femeie grozavă, aţi face o pereche grozavă. Cuvîntul cheie e *pereche*, Casey. Poate că tu îţi doreşti bani, *Par-Con*-ul, mai mult decît ţi-l doreşti pe el. Asta e problema ta. Nu cred să poţi avea şi una şi alta.

— De ce nu ?

— Părerea mea e că sau alegi *Par-Con*-ul, puterea și bogăția, fără Bartlett altfel decît ca prieten, sau devii doamna Linc Bartlett și te porți, *iubești* și ești genul de femeie care, fără nici o îndoială, ar fi Orlanda. În ambele cazuri, trebuie să fii pe de-a-ntregul ceea ce alegi să fii. Tu și cu Linc sînteți amîndoi prea tari și probabil că v-ați testat unul pe altul de prea multe ori pentru a putea fi păcăliți. El a divorțat o dată, așa că e în gardă. Tu nu mai ești la vîrsta unei orbiri de Julietă, așa că și tu ești în gardă.

— Ești cumva și psihiatru ?

— Nu, rîse Marlowe. Și nici duhovnic, deși îmi place să cunosc oamenii, să îi ascult, dar nu să le țin predici sau să le dau sfaturi. Asta e cea mai ingrată sarcină din lume.

— Deci nu există posibilitate de compromis ?

— Eu nu cred să fie, dar eu nu sînt tu. Tu ai propria ta *karma*. Indiferent de Orlanda. Dacă nu e ea, va fi o altă femeie, mai bună sau mai rea, mai drăguță, deși puțin probabil, fiindcă orice se va întîmpla, Orlanda e de calitate și are acel cevà care îl poate mulțumi pe un bărbat, îl poate face fericit, să se simtă *bărbat*. Iartă-mă, nu vreau să fiu șovin, dar fiindcă m-ai întrebat, te sfătuiesc să te decizi repede.

Gavallan intră zorit în loja lui Shitee T'Chung, ducîndu-se la tai-pan.

— Bună ziua, spuse el politicos la adresa celor doi bătrîni. Regret, tai-pan, Crosse și cu celălalt tip pe care voiai să-l vezi plecaseră deja.

— Ei drăcie ! Dunross rămase o clipă pe gînduri, apoi se scuză și ieși împreună cu Gavallan. Vii la cocktail ?

— Da, dacă vrei tu. Teamă mi-e că nu-s o companie prea plăcută.

— Hai să intrăm aici o clipă, Dunross o luă înainte spre încăperea lui privată.

Era servit ceaiul și într-o frapieră cu gheață se afla o sticlă de Dom Pérignon.

— Serbăm ceva ? întrebă Gavallan.

— Da. Trei lucruri : achiziționarea lui *General Stores*, salvarea *Ho-Pak*-ului și zorii unei epoci noi.

— O ?

— Da, Dunross se apucă să deschidă sticla. Vreau să pleci spre Londra luni seară împreună cu copiii. Gavallan făcu ochii mari, dar nu zise nimic. Vreau să vezi ce face

Kathy, să discuţi cu medicul ei, apoi să o duci, pe ea şi pe copii, la Castelul Avisyard. Vreau să preiei Avisyard pentru şase luni, poate chiar un an sau doi. Şase luni cu siguranţă. Instalează-te în toată aripa de est. Gavallan scoase o exclamaţie. Vei pune bazele unei noi divizii, foarte secrete, secretă faţă de Alastair, de tatăl meu, de toţi membrii familiei, inclusiv David. Secretă faţă de oricine în afară de mine.

— Ce divizie ? interesul şi bucuria lui Gavallan erau vizibile.

— Andrew, în seara asta va fi acolo un tip de care vreau să te apropii. Jamie Kirk. Nevastă-sa e puţin cam plicticoasă, dar invită-i la Avisyard. Vreau să te strecori în Scoţia, mai ales la Aberdeen. Vreau să cumperi proprietăţi, dar fără zgomot : zone cu fabrici, antrepozite pe cheu, posibile aerodromuri, heliporturi lîngă docuri. Oare sînt docuri acolo ?

— Isuse, tai-pan, nu ştiu. N-am fost niciodată acolo.

— Nici eu.

— Poftim ?

Dunross rîse de expresia de pe chipul lui Gavallan.

— Nu-ţi fă griji. Bugetul tău iniţial este de un milion de lire sterline.

— Doamne, de unde naiba luăm un milion...

— Ce-ţi pasă ! ? Dunross răsuci dopul, ţinîndu-l, înăbuşind pocnetul, turnă în pahare băutura deschisă la culoare spumantă. Ai un milion de lire sterline pe care să le angajezi în următoarele şase luni. Plus încă cinci milioane în următorii doi ani.

De data asta, Gavallan nu-şi mai ascunse uimirea.

— În acest timp, vreau ca *Nobila Casă*, foarte pe tăcute, să devină cea mai puternică din Aberdeen, avînd cele mai bune pămînturi, relaţii în consiliile orăşeneşti. Vreau ca tu să fii moşierul Aberdeenului — şi spre vest pînă la Iverness iar spre sud pînă la Dundee. În doi ani. În regulă ?

— Da, dar...

Gavallan se întrerupse nemaiştiind ce să spună. Toată viaţa îşi dorise să plece din Asia. Kathy şi copiii la fel, dar acest lucru nu fusese nicicînd cu putinţă, nici nu se gîndiseră la asta. Iar acum Dunross îi oferea Utopia, şi nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Dar de ce ?

— Vorbeşte cu Kirk, farmec-o pe soţia lui, şi nu uita, băiete, gura pecetluită, Dunross îi dădu un pahar şi îşi luă şi el unul. Să bem pentru Scoţia, pentru noua epocă şi noul fief.

După care adăugă, în adîncul sufletului său : Şi să bem pentru Marea Nordului ! Zeilor, fiţi martori *Nobila Casă* trece la aplicarea Planului Alternativ Numărul Unu.

29

Ora 17.50.

Tribunele erau acum goale, cu excepţia măturătorilor, în majoritatea lojelor era întuneric. Din cer ploaia se scurgea şiroaie, ca o perdea de apă. Era aproape ceasul amurgului. În jurul hipodromului, circulaţia se scurgea greu. Miile de oameni se tîrau spre casele lor, uzi pînă la piele, dar cu inimile uşoare. Sîmbăta următoare va fi o altă zi de competiţie şi o altă cursă a cincea şi, ho ho ho, o altă provocare şi de data asta precis că tai-panul va călări pe Noble Star şi poate că Barbă Neagră va călări pe Pilot Fish şi poate că acei doi diavoli *quai loh* vor muri pentru distracţia noastră.

Un Rolls ce ieşea pe intrarea membrilor îi împroşcă cu apă pe cîţiva pietoni, care îi strigară un val de obscenităţi, nici unul dintre chinezi nefiind însă cu-adevărat supărat. Într-o bună zi o să am şi eu una din asta, îşi zicea fiecare. Nu-mi trebuie decît un pic de afurisit de *joss*. Doar un pic de *joss* sîmbăta viitoare şi voi avea cu ce să cumpăr nişte pămînt, sau un apartament pe care să-l dau cu chirie, să-l schimb pe unul mai mic într-un zgîrie nori, să-l ipotechez pentru un acru în cartierul central. Eiii, ce o să-mi placă să mă plimb cu Rollsul meu, cu un număr norocos, ca cel pe care-l are ăsta pe placă ! Aţi văzut cine era ? Taximetristul Tok, cel care cu şapte ani în urmă conducea un *bo-pi*, un taxi ilegal, şi a găsit într-o zi, pe bancheta din spate, 10 000 de dolari Hong Kong, pe care i-a ţinut ascunşi cinci ani, pînă a trecut termenul de prescripţie, apoi i-a investit la bursă în boomul de acum trei

ani, cu un profit uriaş, şi a cumpărat apartamente. Eiii, boomul ! Vă amintiţi ce a scris în rubrica lui Bătrînul Tung Orbul despre boomul ce va să vie ! ? Dar cum rămîne cu prăbuşirea bursei şi toate problemele băncilor ?

Ayeeyah, s-a terminat cu toate astea ! Nu aţi auzit veştile uluitoare ? Marea Bancă preia *Ho-Pak*-ul şi garantează pentru toate datoriile bancherului Kwang. Aţi auzit că *Nobila Casă* cumpără *General Stores ?* Ce veşti bune, anunţate într-o zi de curse ! Aşa ceva nu s-a mai întîmplat niciodată ! Ciudat ! Foarte ciudat ! Nu cumva credeţi... Pe toţi zeii ! Să fie oare un tertip al împuţiţilor ălora de diavoli străini pentru a manipula piaţa şi a ne fura profiturile ce ni se cuvin ? Oh oh oh, aşa e ! Da, trebuie să fie un tertip ! Prea e mare coincidenţa ! Ah, barbarii ăştia şmecheri şi oribili ! Mulţumesc zeilor că mi-am dat seama şi pot să mă pregătesc ! Bun, ce ar trebui deci să fac ?...

Îndreptîndu-se spre casă, pe mintea lor punea tot mai mult stăpînire emoţia şi agitaţia. Majoritatea erau mai săraci decît atunci cînd veniseră la hipodrom, doar cîţiva erau mult mai bogaţi. Wu Ochelaristul, agentul de poliţie de la comisariatul East Aberdeen, era unul din aceştia. Crosse îi permisese să meargă la curse deşi trebuia să fie înapoi la 18.15, cînd pacientul urma să fie interogat din nou, Wu Ochelaristul servind ca interpret pentru dialectul Ning-tok. Tînărul se cutremură şi îşi simţi Săculeţul Tainic rece ca gheaţa gîndindu-se cît de repede divulgase marele Brian Kwok secretele sale cele mai ascunse. *Ayeeyah,* îşi zise el, cuprins de o spaimă superstiţioasă. Aceşti barbari rozalii sînt cu-adevărat diavoli care ne pot suci pe noi, oamenii civilizaţi, după cum vor ei, pînă ne pierdem minţile. Dar dacă intru în SI, voi fi la adăpost şi voi afla şi eu unele din secretele lor, şi cu astea şi cu alte secrete ale diavolilor străini voi deveni un om venerabil ! Începu să zîmbească vesel. *Joss*-ul lui se schimbase de cînd o prinsese pe bătrîna *amah.* Iar azi zeii îi fuseseră deosebit de prielnici. Jucase la o quinella, dublul zilei şi trei cai în ordine, reinvestind de fiecare dată toate cîştigurile, şi acum era mai bogat cu 5.753 de dolari Hong Kong. Ştia deja ce va face cu banii. Îl va finanţa pe unchiul numărul cinci să cumpere o maşină uzată de făcut matriţe din plastic, pentru a porni o fabrică de flori din plastic, contra 51 la sută, alţi 1.000 vor

intra în construirea a două locuințe pe noile terenuri de închiriat, iar ultimii 1.000 îi va păstra pentru sîmbăta viitoare.

Un Mercedes claxonă asurzitor, făcîndu-l să tresară. Wu Ochelaristul îl recunoscu pe unul din bărbații din spate : Rosemont, barbarul de la CIA, care dispunea de sume nelimitate. Ce naivi sînt americanii, gîndi el. Anul trecut, cînd neamurile lui începuseră să sosească cu ghiotura peste frontieră, în exod, îi trimisese pe toți la consulat, prin rotație, în fiecare lună sub alt nume și cu o altă poveste, pentru a se alătura grupului tot mai mare de pomanagii creștini sau, mai exact, de pomanagii necomuniști. Nu erau greu de obținut mese gratuite și ceva ajutoare de la consulatul american. Nu trebuia decît să te prefaci a fi înspăimîntat și să spui, cu nervozitate, că abia ai venit de dincolo de frontieră, că ești un înverșunat adversar al președintelui Mao și că în satul tău comuniștii au făcut cutare sau cutare lucru îngrozitor. Americanii erau fericiți să audă de orice mișcări de trupe ale RPC, reale sau imaginare. Ce iute notau totul și cereau mereu noi informații, oricît de stupide, pe care le putea găsi oricine în stare să citească un ziar. Dar pentru ei, dacă le spuneai cu o privire înspăimîntată, erau de mare valoare.

Cu trei luni în urmă, Wu Ochelaristul avusese o idee nemaipomenită. Împreună cu patru membrii ai clanului său, dintre care unul fusese cîndva jurnalist la un ziar comunist din Canton, Wu Ochelaristul se oferise — însă prin intermediul unor oameni de încredere, astfel ca să nu li se poată da de urmă lui și rudelor sale — să-i furnizeze lui Rosemont, lunar, un raport secret de informații, cu numele de cod „Luptător pentru libertate“, despre situația de dincolo de Cortina de Bambus, din Canton și împrejurimile acestuia. Pentru a-i dovedi calitatea materialelor, Wu Ochelaristul se oferise să-i furnizeze primele două ediții pe gratis — pentru a prinde un tigru puternic e înțelept să sacrifici un miel de furat. Dacă CIA considera că acestea sînt acceptabile, onorariul va fi de cîte 1.000 dolari Hong Kong pentru următoarele trei, iar dacă acestea erau la fel de valoroase, urmau să negocieze un contract pentru un an. Primele două fuseseră atît de lăudate că s-a încheiat imediat un tîrg pentru cinci rapoarte, la 2.000 de dolari bucata. Săptămîna următoare trebuiau să încaseze primul onorariu. Oho, ce se mai felicitaseră pe ei înșiși.

Conținutul rapoartelor era spicuit din vreo treizeci de ziare din Canton, care soseau zilnic cu trenul de la Canton, care aducea de asemenea păsări și alimente de tot soiul, și puteau fi cumpărate fără nici un efort de la oricare depozit de hîrtie din Wanchai. Nu trebuiau să facă altceva decît să le citească atent și apoi să copieze articolele, scoțînd expresiile comuniste : articole despre recolte, construcții, economie, numiri în partid, nașteri, decese, sentințe, tot ce li se părea interesant. Wu Ochelaristul traducea textele alese de ceilalți.

Se simți cuprins de un val de bucurie. „Luptătorul pentru libertate" avea perspective grozave. Cheltuielile lor erau aproape zero. „Uneori însă trebuie să avem grijă să mai facem unele greșeli", le spusese Wu Ochelaristul, „și din cînd în cînd să mai sărim peste o lună, zicînd că regretăm, dar agentul nostru din Canton a fost asasinat pentru că a divulgat secrete de stat..." O, da. Și curînd, cînd voi deveni membru SI și un agent de spionaj bine pregătit, o să știu mai bine cum să prezint informațiile din presă pentru CIA. Poate că ne vom extinde, să încercăm să facem un raport de la Pekin și unul de la Shanghai. Putem obține ziarele de la Pekin și de la Shanghai cu o zi în urmă fără probleme și cu un minim de investiție. Mulțumesc zeilor pentru curiozitatea americănească ! Un taxi claxonă, trecînd pe lîngă el și împroșcînd cu apă. Se opri o clipă să-l lase să treacă, apoi își croi drum prin mulțime, nepăsător la înjurături, la claxoanele și zarva de lîngă zidul înalt ce mărginea stadionul. Aruncă o privire la ceas. Avea timp berechet. Sediul central nu era departe. Ploaia se înteți, dar nici nu o simțea, căldura banilor cîștigați pe care îi avea în buzunar făcîndu-i pasul ușor. Se îndreptă din spate. Fii tare, fii înțelept, își porunci el. În noaptea asta trebuie să fiu atent. Poate că o să-mi ceară părerea. Știu că Brian Kwok, comisarul comunist, mai minte pe ici-colo și exagerează. Cît despre industria atomică, ce-i așa important în asta ? Bineînțeles că Regatul Mijlociu are propria sa producție. Orice prost știe ce se petrece de ani de zile în Sinkiang, pe lîngă malurile Lacului Bosteng-hu. Și bineînțeles că vom avea în curînd propriile noastre rachete și sateliți. Bineînțeles ! Ce, noi nu sîntem civilizați ? ! Nu noi am inventat praful de pușcă și rachetele ? Dar am renunțat la ele cu milenii în urmă ca fiind barbare.

Pe tot stadionul, de partea cealaltă a gardului, femei de serviciu adunau resturile muiate de apă lăsate de miile de oameni, răscolind cu răbdare gunoiul în căutarea vreunei monede scăpate sau a unui inel, stilou sau sticle goale care făceau un bănuţ bucata. Chircit lîngă o grămadă de lăzi de gunoi, la adăpost de ploaie, se afla un bărbat.

— Haide, bătrîne, nu poţi să dormi aici, îi spuse o femeie, nu lipsită de blîndeţe, zgîlţîindu-l. E vremea să pleci acasă !

Ochii bătrînului se întredeschiseră o clipă, încercă să se ridice, apoi oftă din greu şi căzu înapoi ca o păpuşă de cîrpă.

— *Ayeeyah*, murmură Yang Un Dinte. Văzuse în cei şaptezeci de ani de viaţă ai ei destui oameni murind, ca să recunoască fenomenul. Hei, surioară mai mică, o strigă ea politicos pe prietena ei, care făcea parte din aceeaşi echipă. Vino încoace ! Bătrînul ăsta e mort.

Prietena ei avea şaizeci şi patru de ani, cocîrjată şi ridată, dar era la fel de puternică şi tot shanghaieză. Ea se ivi din ploaie şi se uită.

— Arată ca un cerşetor.

— Da. Mai bine să-i zicem supraveghetorului. Yang Un Dinte se aplecă şi îi inspectă atent buzunarele zdrenţuite. Nu găsi decît 3 dolari Hong Kong, mărunţiş. Nu-i mare lucru, zise ea. Dar ce contează. Împărţi monezile frăţeşte. De-a lungul anilor, întotdeauna împărţiseră în mod egal ce găseau.

— Ce-s alea în mîna lui stîngă ? întrebă cealaltă femeie.

Un Dinte se aplecă, cu mîna ca o gheară deschisă.

— Nimic, nişte tichete, se holbă la ele, apoi şi le apropie de ochi şi le răsfiră. Pentru dubla quinella... începu ea, apoi, deodată, zise hîrşîit : Eiii, sărmanul de el, a cîştigat prima manşă şi a pierdut-o pe a doua... a ales-o pe Butterscotch Lass !

Ambele femei rîseră isteric, cît de răutăcioşi sînt zeii.

— Probabil că asta i-a provocat sărmanului bătrîn un atac. Mie mi-ar provoca ! *Ayeeyah*, să fii atît de aproape şi totuşi atît de departe, soră mai mare.

— *Joss*, Yang Un Dinte chicoti iarăşi şi aruncă tichetele în lada de gunoi. Zeii sînt zei şi oamenii sînt oameni, dar, eiii, îmi închipui cum a murit bătrînul. Şi eu aş fi mu-

rît ! cele două bătrîne rîseră iarăşi, *joss*-ul neprielnic întristîndu-le.

Şi cea mai vîrstnică îşi frecă pieptul ca să-şi aline durerea.

— Ayeeyah, trebuie să mă duc la un doctor. Du-te şi spune-i supraveghetorului de el. Soră mai mică, mă simt obosită în seara asta. Aşa un *joss* neprielnic ! Putea să fie milionar, dar acum ? *Joss !* Du-te şi spune-i supraveghetorului. Azi mă simt obosită, zise ea din nou, sprijinindu-se în greblă, cu glas stins.

Cealaltă femeie se îndepărtă, gîndindu-se cît de repede zeii pot să-ţi dea sau să-ţi ia. Dacă există într-adevăr, îşi zise ea. Ah, *joss*-ul !

Istovită, Yang Un Dinte îşi continuă treaba, dar în clipa cînd fu sigură că nu o vede nimeni se repezi la lada de gunoi şi căută cu înfrigurare tichetele, inima bătîndu-i mai tare ca oricînd. Cu febrilitate, verifică dacă ochii nu o înşelaseră şi numerele erau corecte. Nu era nici o greşeală. Toate tichetele erau cîştigătoare. Cu aceeaşi agitaţie febrilă şi le înfundă în buzunar, verificînd apoi dacă nu-i scăpase vreunul în gunoi. Umplu repede lada, apoi o ridică şi o goli în alta, mintea ei strigîndu-i tot timpul Mîine pot să încasez tichetele, am trei zile ca să le încasez ! Binecuvîntaţi fie toţi zeii, sînt bogată, sînt bogată, sînt bogată ! Probabil că-s vreo sută sau două sute de tichete, toate de cinci dolari, pentru fiecare se dau 265... dacă-s o sută, asta face 26.500 dolari Hong Hong, dacă sînt două sute, 53.000...

Simţind că o ia cu leşin, se ghemui lîngă cadavru, sprijinită de zid, fără să-l mai bage în seamă. Ştia că nu are curajul să numere acum tichetele, nu era timp. Fiecare secundă era vitală. Trebuia să se pregătească. „Ai grijă, proastă bătrînă !“ murmură ea, apoi din nou o cuprinse panica. Nu mai vorbi cu glas tare ! Ai grijă, proastă bătrînă, că dacă nu, sora mai mică va bănui... Oh oh oh, poate chiar în clipa asta îi spune supraveghetorului de bănuiala ei ? Ce mă fac ? *Joss*-ul e al meu, eu l-am găsit pe bătrîn... *ayeeyah*, ce să fac ? Poate o să mă percheziţioneze. Dacă mă găsesc în starea asta precis că o să bănuie...

Capul stătea să-i plesnească şi o cuprinse un val de greaţă. În apropiere era o toaletă. Se ridică cu greu în picioare şi se îndreptă anevoie într-acolo. În urma ei, alte

femei cercetau gunoiul şi îl strîngeau. Mîine se vor întoarce toate, căci va rămîne destulă treabă de făcut. Schimbul ei trebuia să se prezinte la nouă dimineaţa. În toaleta pustie scoase tichetele, cu degete tremurînde, le înfăşură într-o bucată de cîrpă şi, găsind o cărămidă desprinsă, le puse în spatele acesteia. Ajunsă cu bine afară, îi reveni suflul. Cînd veni supraveghetorul împreună cu cealaltă femeie se uită lung la bărbat, apoi îi scotoci meticulos buzunarele şi găsi un rotocol de staniol care lor le scăpase. În acesta se afla un vîrf de cuţit de Praf Alb.

— O să vă aduc 2 dolari, spuse el, ştiind foarte bine că face 6,04 dolari. Îi împărţim, 70 pentru mine şi 30 pentru voi două.

Aşa, de obraz, Un Dinte se tîrgui, şi se înţeleseră să încerce să ia 3,10 dolari pe el, dîndu-i 60 lui şi 40 pentru ele. Mulţumit, supraveghetorul plecă. Rămase singure, femeia mai tînără începu să scotocească în gunoi.

— Ce faci ? întrebă Un Dinte.

— Voiam numai să verific tichetele alea, soră mai mare. Tu nu mai ai vederea prea bună.

— N-ai decît, zise Un Dinte ridicînd din umeri. Eu am verificat tot ce e aici. Mă duc acolo. Degetul ei noduros arătă spre o nouă grămadă de gunoi, necercetat, sub un şir de scaune. Cealaltă femeie şovăi, apoi o urmă, şi Un Dinte aproape chicoti de bucurie, ştiind că nu mai are de ce să se teamă. Mîine o să vin înapoi, zic că mi-e rău la stomac, îmi recuperez comoara şi mă duc înapoi acasă. Ce o să fac cu averea asta ? Întîi şi-ntîi, plătesc două rochii de dansatoare *quai loh* pentru a treia nepoată, în schimbul a jumătate din cîştigul ei pe primul an. O să fie o curvă grozavă la salonul de dans *Good Luck*. Pe urmă, al doilea fiu va înceta să mai fie culi pe şantierul de construcţii de pe Kotewall Road. El şi cu nepotul al cincilea şi nepotul al doilea vor deveni constructori, şi într-o săptămînă vom plăti pentru o bucată de teren şi vom porni o construcţie...

— Pari foarte fericită, soră mai mare.

— O da, sînt, surioară mai mică. Oasele mă dor, frigurile mă scutură ca de obicei, dar eu sînt în viaţă, în timp ce bătrînul ăla a murit. Este o lecţie din partea zeilor. Îmi sînt martori toţi zeii că în prima clipă cînd l-am văzut am avut impresia că e soţul meu, mort în timpul fugii

noastre de la Shanghai, acum cincisprezece ani. Am crezut că văd o fantomă ! Era să-mi pierd mințile, căci bătrînul ăla parcă i-ar fi fost geamăn !

— *Ayeeyah*, ce îngrozitor ! Îngrozitor ! Fantome ! Apere-ne zeii de fantome !

O da, își zise bătrîna. Fantomele sînt îngrozitoare. Bun... unde rămăsesem ? a da... 1.000 le țin pentru quinella de sîmbăta viitoare. Şi din cîştigul ăsta o să-mi cumpăr... o să-mi cumpăr o proteză dentară ! Eiii, ce fantastic o să fie, i-ar fi venit ei să strige în gura mare, aproape leşinînd de bucurie. Toată viața, toată viața ei de la vîrsta de paisprezece ani, cînd patul unei arme manciuriene îi sfărîmase dinții din față, în una din veşnicele revoluții împotriva dinastiei străine Ch'ing, fusese poreclită Un Dinte. Poreclă pe care o detestase din totdeauna. Însă acum... zeilor, îmi sînteți martori, o să-mi cumpăr dinți falşi, din cîştigul de sîmbăta viitoare, şi o să cumpăr de asemenea şi o să aprind două lumînări în cel mai apropiat templu, ca răsplată pentru un astfel de *joss*.

— Mă simt slăbită, soră mai mică, spuse ea, căci într-adevăr o luase cu leşin de atîta extaz. Poți să-mi aduci puțină apă ?

Cealaltă femeie plecă bodogănind. Un Dinte se aşeză o clipă şi zîmbi cu gura pînă la urechi, pipăindu-şi gingiile cu limba. Eiii, cînd o să cîştig, dacă o să cîştig destul de mult, o să-mi pun un dinte de aur, chiar la mijloc, ca amintire. Yang Dinte de Aur, sună bine, gîndi ea, grijulie să nu murmure cu voce tare, deşi se afla complet singură. Da, Preacinstita Yang Dinte de Aur, de la Compania de construcții Yang...

30

Ora 18.15.

Suslev şedea incomod, cu genunchii la gură, pe scaunul din față al maşinuței lui Ernie Clinker, în timp ce urcau anevoie dealul. Toate geamurile erau aburite, ploaia fiind tot mai deasă. Noroiul şi pietrişul ce şiroiau la vale

de pe coasta abruptă a dealului făceau ca drumul să fie periculos. Trecuseră deja pe lîngă două accidente nu foarte grave.

— Fir-ar să fie, poate n-ar fi rău să rămîi peste noapte, amice, zise Clinker, conducînd cu dificultate.

— Nu, în seara asta nu, răspunse Suslev iritat. Ţi-am mai spus că i-am promis lui Ginny şi asta e ultima mea seară.

De cînd cu descinderea poliţiei, Suslev era ca turbat, furia lui fiind alimentată de o teamă neobişnuită — teamă de convocarea la sediul poliţiei dimineaţă, teamă de catastrofalele repercusiuni posibile din cauza telegramei găsite, teamă de reacţia Centrului la pierderea lui Voranski, pentru că trebuia să părăsească urgent Hong Kongul, pentru distrugerea echipamentului lor radio, pentru că trebuia să răspundă de afacerea Metkin şi acum de sosirea lui Koronski şi posibila răpire a lui Dunross. Prea multe lucruri au mers prost în această călătorie, gîndi el, înfiorat, fiind de prea multă vreme băgat în acest joc ca să-şi mai facă vreo iluzie. Nici măcar discuţia telefonică cu Crosse, în timpul celei de a cincea curse, nu-l liniştise.

— Nu-i motiv de îngrijorare. Convocarea la poliţie e o treabă de rutină, Gregori. Doar cîteva întrebări despre Voranski, Metkin şi aşa mai departe, spusese Crosse, deghizîndu-şi glasul.

— *Kristos*, ce înţelegi prin „aşa mai departe" ?

— Nu ştiu, Sinders a cerut să fii convocat, nu eu.

— Ai grijă cum mă acoperi, Roger.

— Eşti acoperit. Ascultă, în legătură cu răpirea aia, e o idee foarte proastă.

— Ei insistă, aşa că ajută-l pe Arthur să pregătească totul, bine ? Dacă nu poţi să îmi amîni plecarea, o *vom face* cînd ni s-a ordonat.

— Eu recomand să nu. Este domeniul meu şi eu re...

— Centrul aprobă, şi o vom face dacă ni se ordonă ! lui Suslev îi venea să-i ordone lui Crosse să-şi ţină fleanca, dar nu voia să-l jignească pe cel mai preţios om al lor în Asia. Ne putem vedea diseară ?

— Nu, dar o să te sun. Ce zici de patru ? La 10.30 ?

Patru era actualul lor cod pentru 32 Sinclair Towers, iar 10.30 însemna 21.30.

— E prudent ?

Auzise rîsul sec, sigur pe sine.

— Foarte prudent. Crezi că proştii ăia vor veni din nou ? Sigur nu e nici o problemă. Îţi garantez eu.

— Bun. Va fi şi Arthur acolo. Trebuie să punem la punct planul.

Clinker trase brusc de volan pentru a evita un taxi şi înjură, apoi făcu să scrîşnească cutia de viteze şi plecă mai departe, cu nasul vîrît în parbriz. Suslev şterse condensul de pe geamul de pe partea lui.

— Blestemată vreme, zise el, cu gîndul în altă parte.

Cum rămîne cu Travkin ? Ce imbecil, să cadă de pe cal după ce trecuse de potou. Eu credeam că a cîştigat. Prostănac ! Nici un cazac adevărat n-ar fi păţit aşa ceva. Aşa că acum am terminat cu el, cu el şi cu boşoroaga lui de prinţesă schiloadă, cu oasele rupte. Dar cum facem să-l atragem pe Dunross la apartament mîine, în loc de marţi, cum îmi făcuse semn Travkin ? Trebuie să-l atragem azi sau mîine. Cel tîrziu mîine seară. Asta vor trebui să o aranjeze Arthur sau Roger. Ei sînt elementele cheie în planul Dunross. Şi trebuie neapărat să pun mîna pe dosarele alea — sau pe Dunross. Una din două. Sînt singurul meu mijloc de apărare împotriva Centrului.

Bartlett şi Casey coborîră din limuzina Struan la Hilton, portarul indian, splendid în costumul şi turbanul lui, ţinîndu-le o umbrelă de care nu era nevoie, căci intrarea era oricum destul de adăpostită de ploaie.

— Vă aştept aici, sir, cînd sînteţi gata, spuse Lim, şoferul.

— În regulă. Mulţumesc, răspunse Bartlett.

Urcară scările pînă la parter.

— Eşti foarte tăcută, Casey, spuse el.

Pe tot drumul de la hipodrom la hotel nu schimbaseră aproape nici o vorbă, cufundaţi fiecare în gîndurile sale.

— Şi tu, Linc. Credeam că nu ai chef de vorbă. Păreai preocupat, schiţă un zîmbet. Poate din cauza agitaţiei şi emoţiilor.

— A fost o zi grozavă.

— Crezi că tai-panul va izbuti ? În achiziţionarea firmei *General Stores* ?

— Vom vedea luni, Bartlett se duse la recepţie. Domnul Banastasio, vă rog.

Chipeşul funcţionar eurasiatic zise :

— Numai o clipă, vă rog. O da, iarăşi şi-a schimbat camera. Acum e la 832.

Îi întinse telefonul interior şi Bartlett formă numărul.
— Da ?
— Vincenzo ? Linc, sînt jos.
— Hei, Linc, mă bucur să te aud. Casey e cu tine ?
— Desigur.
— Vreţi să veniţi sus ?
— Sosim.
Bartlett reveni la Casey.
— Precis vrei să vin şi eu ?
— Chiar a întrebat de tine.
Bartlett o luă înainte spre lift, gîndindu-se la Orlanda şi la întîlnirea pe care o aveau mai tîrziu, la Blitzmann, la Gornt, la călătoria de a doua zi la Taipe şi dacă să-l întrebe sau nu pe Dunross dacă o poate lua şi pe Orlanda. Drace, viaţa a devenit dintr-o dată complicată.
— Nu durează decît vreo cîteva minute, spuse el. După aceea urmează cocktailuri cu tai-panul. Weekendul va fi interesant. La fel ca şi săptămîna viitoare.
— În seara asta iei cina în oraş ?
— Da. Dar trebuie să ne vedem la micul dejun. Seymour are nevoie de unele lămuriri şi, cum eu plec pe vreo două zile, trebuie să ne punem de acord.
Se înghesuiră în lift. Casey evită în ultima clipă să fie călcată pe picior şi, degajată, îşi înfipse tocul în laba piciorului atacantei.
— Vai, scuze, zise ea cu glas dulce, apoi adăugă încet cît s-o audă numai femeia : *Dew neh loh moh*, cum o învăţase Peter în după-amiaza asta.
O văzu înroşindu-se. La mezanin, femeia se strecură şi coborî grăbită, iar Casey îşi dădu seama că a cîştigat o mare victorie. Amuzată, se uită la Bartlett, dar acesta era pierdut în gînduri, cu privirea aţintită în gol, şi se-ntrebă oare care o fi problema care-l preocupă, Orlanda ? La etajul opt, coborîră. Casey îl urmă pe Bartlett pe culoar.
— Tu ştii, Linc, despre ce e vorba ? Ce vrea Banastasio ?
— A spus că vrea doar să ne salute şi să ne vadă.
Bartlett apăsă pe sonerie. Uşa se deschise. Banastasio era un bărbat bine, cu părul grisonat şi ochi foarte negri. Îi primi cu cordialitate.
— Hei, Casey, ai mai slăbit, arăţi superb. Ce beţi ?

Îi arătă cu mîna barul, unde se găseau de toate. Casey deschise o bere pentru Bartlett, apoi își făcu un martini, dusă pe gînduri. Peter Marlowe are dreptate. La fel și tai-panul. La fel și Linc. Tot ce am de făcut este să mă hotărăsc. Pînă cînd ? Repede. Azi, mîine ? Pînă marți la cină, cu siguranță. Precis. Iar pînă atunci, poate n-ar fi rău să mă distrez puțin.

— Cum merge ? întrebă Banastasio.

— Bine. Tu ?

— Excelent.

Banastasio luă o înghițitură din cutia de coca cola, apoi se aplecă și dădu drumul la un mic casetofon. Se auzi un zgomot de voci amestecate, genul de fundal sonor al oricărei petreceri.

— Chestie de obișnuință, Linc, Casey, cînd vreau să discut ceva în particular, zise Banastasio liniștit.

Bartlett se holbă la el.

— Crezi că aici sînt microfoane ?

— Poate că da, poate că nu. Dar nu știi niciodată cine poate să tragă cu urechea.

Bartlett îi aruncă o privire lui Casey, apoi își întoarse ochii spre Banastasio.

— Ce vrei să discutăm, Vincenzo ?

Banastasio zîmbi.

— Cum merge *Par-Con* ? întrebă el.

— Ca de obicei, foarte bine, zise Bartlett. Ne vom dezvolta mai mult decît se prevedea.

— Cu 7 la sută, adăugă Casey, cu toate simțurile la pîndă.

— Vreți să încheiați afaceri cu *Struan* sau cu *Rothwell-Gornt* ?

— Încă ne mai gîndim. Bartlett își ascunse surprinderea. Vincenzo, de cînd ai luat obiceiul să întrebi de o afacere înainte de a fi încheiată ?

— Vreți să mergeți cu *Struan* sau cu *Rothwell-Gornt* ?

Bartlett se uită atent la privirea rece a ochilor și zîmbetul ciudat de amenințător. Casey era și ea la fel de uluită.

— După ce vom încheia afacerea o să-ți spun. Cînd le voi spune și celorlalți acționari. Zîmbetul rămase neschimbat. Privirea deveni și mai rece.

— Băieții și cu mine am vrea să ne...

— Care băieți ?

Banastasio oftă.

— Noi avem o bucăţică bună din *Par-Con*, Linc, şi acum am dori să participăm la unele decizii. Considerăm că ar trebui să mi se acorde un loc în consiliu. Şi în comitetul financiar şi în comitetul pentru noi achiziţii.

Casey şi Bartlett îl priviră cu ochi mari, fără să se ascundă.

— Asta n-a făcut parte din înţelegerea noastră cînd ţi-am vîndut acţiunile, îi spuse Bartlett. Ai spus că pentru tine e doar o investiţie.

— Aşa e, adăugă Casey, cu un glas care şi ei îi suna pierit. Ne-ai scris că eşti doar un investitor şi...

— Vremurile s-au schimbat, micuţă doamnă. Acum vrem să participăm. Aţi priceput ? glasul lui Banastasio era aspru. Numai un loc, Linc. Cu atîtea acţiuni, la *General Motors* aş avea două locuri.

— Noi nu sîntem *General Motors*.

— Sigur, sigur, ştim. Dar ceea ce vrem nu este o absurditate. Vrem ca *Par-Con* să crească mai repede. Poate aş...

— Se dezvoltă foarte bine. Nu crezi că...

Banastasio îi aruncă iarăşi o privire rece. Casey se opri. Bartlett simţea că-i vine să strîngă din pumni, dar se stăpîni. Banastasio zise :

— Ne-am înţeles, zîmbetul reveni. De azi înainte, fac parte din consiliu, aşa e ?

— Nu-i aşa. Directorii sînt aleşi de către acţionari la adunarea generală anuală, spuse Bartlett pe un ton sec. Mai înainte nu se poate. Nu e nici un loc liber.

Banastasio rîse.

— Poate că o să fie.

— Vrei să mai spui o dată asta ?

Brusc, Banastasio deveni dur.

— Ascultă, Linc, asta nu e o ameninţare, doar o posibilitate. Aş fi util în consiliu. Am multe relaţii. Şi vreau să mă implic.

— În ce ?

— În afacerile încheiate, de exemplu. *Par-Con* merge cu Gornt.

— Şi dacă nu-s de acord ?

— Un mic brînci de la noi şi Dunross ajunge pe drumuri. Gornt e omul nostru, Linc. Am verificat şi e mai bun.

Bartlett se sculă în picioare, urmat de Casey, care-şi simţea genunchii moi. Banastasio nu se clinti.

— O să mă mai gîndesc, zise Bartlett. În clipa asta încă nu e sigur că vom face vreo afacere cu nici unul din ei.

Ochii lui Banastasio se îngustară.

— Ce face ?!

— Nu sînt convins că vreunul dintre ei e bun pentru noi. Nu-i aşa, Casey ?

— Da, Linc.

— Eu votez pentru Gornt. Aţi priceput ?

— Du-te dracului !

Bartlett se întoarse să plece.

— O clipă, Banastasio se ridică şi se apropie de ei. Nimeni nu vrea scandal. Nici eu, nici băieţii, nici...

— Care băieţi ?

Din nou, celălalt bărbat oftă.

— Hai, Linc, nu mai eşti copil. Ţi-a mers bine pînă acum. Noi nu vrem să facem valuri, doar bani.

— Asta-i ceva ce avem în comun. O să-ţi răscumpărăm acţiunile şi o să-ţi dăm un profit de...

— Nu ţine. Nu-s de vînzare, alt oftat. Le-am cumpărat cînd aveai nevoie de mălai. Am plătit un preţ cinstit şi te-ai folosit de banii noştri ca să te extinzi. Acum vrem să participăm la decizii. Pricepi ?

— Voi supune cererea la adunarea generală anuală a...

— La naiba, acum !

— La naiba, nu ! Bartlett era categoric, ameninţător. Ai priceput ?

Banastasio se uită la Casey, cu o privire inexpresivă, ca de reptilă.

— Asta e şi votul tău, domnişoară vice-preşedinte şi trezorier ?

— Da, răspunse ea, mirată că vocea îi este atît de fermă. Nu, în privinţa unui loc în consiliu, domnule Banastasio. Dacă trebuie să votăm, acţiunile mele sînt contra dumneavoastră şi categoric contra lui Gornt.

— Cînd vom obţine noi controlul, vei fi concediată.

— Cînd vei obţine controlul, eu voi fi deja plecată.

Casey se îndreptă spre uşă, mirată că poate să-şi mişte picioarele. Bartlett stătea în faţa celuilalt bărbat, în gardă.

— Ne mai vedem, spuse el.

— Mai bine te-ai răzgîndi.

— Mai bine să stai dracului deoparte, nu te lega de *Par-Con !*

Bartlett îi întoarse spatele şi o urmă pe Casey afară din cameră. La lift, zise :

— Isuse !

— Da, şopti ea, cu glas la fel de disperat.

— Cred că ar trebui să... să stăm de vorbă.

— Da. Simt nevoia să beau ceva, Linc. Doamne, tipul ăsta m-a îngrozit. În viaţa mea nu am fost atît de speriată, scutură din cap, de parcă ar fi vrut să şi-l limpezească. A fost ca un coşmar.

La barul de la ultimul etaj, ea comandă un martini iar el o bere şi, după ce le băură în tăcere, mai comandară un rînd. Tot timpul, minţile lor cumpăneau lucrurile, comparînd faptele cu ipotezele, modificînd ipotezele.

Bartlett se foi în scaun. Casey îl privi.

— Eşti gata să asculţi ce gîndesc eu ? întrebă ea.

— Sigur, sigur, Casey. Dă-i drumul.

— Întotdeauna s-a şoptit că tipul ar fi în mafie sau ar avea legături cu mafia, iar după mica noastră discuţie aş zice că aşa trebuie să fie. Mafia înseamnă narcotice şi tot soiul de rele. Ipoteză : crezi că asta ar putea să ne ducă cumva şi la arme ?

Ridurile subţiri de la ochii lui Bartlett se încreţiră.

— M-am gîndit şi eu la asta. Mai departe ?

— Fapt : dacă lui Banastasio îi e teamă să nu fie ascultat, asta te duce cu gîndul la supraveghere. Ceea ce înseamnă FBI.

— Sau CIA.

— Sau CIA. Fapt : dacă el e în mafia şi dacă sînt amestecate CIA sau FBI, sîntem băgaţi într-un joc în care nu avem ce căuta şi din care nu poate ieşi nimic bun. Cît despre ce vrea... Casey se întrerupse şi scoase o exclamaţie.

— Ce e ?

— Tocmai... tocmai mi-am amintit de Rosemont, l-ai cunoscut la petrecere, Stanley Rosemont, tipul ăla bine, înalt, cărunt, de la consulat. Ieri ne-am întîlnit pe feribot, ieri după-masă. Din întîmplare. Poate că-i o coincidenţă, poate că nu, dar dacă stau să mă gîndesc, a deschis vorba despre Banastasio, zicînd că prietenul lui Ed nu-ştiu-cum, tot de la consulat, îl cunoaşte puţin, iar cînd i-am zis că soseşte astăzi a rămas cu gura căscată. Îi re-

lată discuţia. Nu m-am mai gîndit la asta, dar acum... consulatul, cele spuse de el, toate se leagă şi înseamnă CIA.

— Aşa trebuie să fie. Precis. Şi dacă... se întrerupse şi el. Dacă mă gîndesc bine, Ian a adus şi el vorba despre Banastasio, din senin. Marţi, în hol, cînd tu erai la telefon, înainte de a merge la depozitul de aur.

După o pauză, ea zise :

— S-ar putea să fim băgaţi într-o mare dandana ! Fapt : avem o crimă, răpire, arme, Banastasio, mafia, John Chen. Dacă mă gîndesc bine, John Chen şi Tsu-Yan erau foarte amici cu nemernicul ăsta. Făcu ochii mari. Banastasio şi uciderea lui John Chen, oare se leagă ? Din cîte ziceau ziarele. Vîrcolacii nu par a fi chinezi — treaba cu urechea. E ceva brutal.

Bartlett sorbi din bere.

— Gornt ? Ce e cu Gornt ? De ce-l vrea Banastasio pe el şi nu compania *Struan* ?

— Nu ştiu.

— Gîndeşte-te puţin la asta, Casey. Să zicem că ceea ce urmăreşte Banastasio sînt arme, sau narcotice, sau şi arme şi narcotice. Ambele companii i-ar putea fi utile. *Struan* are nave şi un complex imens la aeroport, de unde pot fi manipulate atît încărcăturile care vin cît şi cele care pleacă, ideal pentru contrabandă. Gornt are şi el nave şi antrepozite. Iar Gornt are şi *All Asia Airways*. O influenţă asupra principalei linii aeriene de alimentare din Asia, i-ar oferi — le-ar oferi exact ce le trebuie. Compania are avioane pentru Bangkok, India, Vietnam, Cambodgia, Japonia, peste tot.

— Şi are legătură aici cu *Pan-Am*, *TWA*, *JAL* şi astfel cu orice loc de la est, vest, nord şi sud ! Iar dacă noi îl ajutăm pe Gornt să-l distrugă pe Dunross, cele două companii reunite le oferă toate posibilităţile.

— Deci, să revenim la întrebarea de o sută de puncte ce facem ? întrebă Bartlett.

— N-am putea să tergiversăm lucrurile ? Competiţia *Struan-Gornt* va fi decisă cel mai tîrziu săptămîna viitoare.

— Pentru lupta asta avem nevoie de informaţii şi de forţe de contraatac. Alte arme, arme puternice, pe care noi nu le avem. Bău din bere, îngîndurat. Cred că ar trebui să ne sfătuim cu nişte experţi. Şi să le cerem ajutorul. Ra-

pid. Avem de ales între Armstrong și poliția engleză, sau Rosemont și CIA.

— Sau și unii și alții ?

— Sau și unii și alții.

Dunross coborî din Daimler și intră cu pas grăbit la sediul central al poliției.

— Bună seara, sir, zise tînărul inspector australian, de serviciu la intrare. Îmi pare rău că ați pierdut în a cincea cursă. Am auzit că Bluey White a fost admonestat. Nu poți să ai încredere într-un asiatic.

Dunross zîmbi.

— El a cîștigat, inspectore. Organizatorii au decis că cursa a fost cîștigată cinstit și clar. Am o întîlnire cu domnul Crosse.

— Da, sir, clar, dar nu cinstit. Ultimul etaj, a treia ușă pe stînga. Baftă pe sîmbăta viitoare, sir.

Crosse îi ieși în întîmpinare la ultimul etaj.

— Bună seara. Intră. Bei ceva ?

— Nu, mulțumesc. Mulțumesc că m-ați primit imediat. Bună seara, domnule Sinders.

Dădură mîna. Dunross nu mai fusese niciodată în biroul lui Crosse. Pereții arătau la fel de searbezi ca și individul, iar după ce ușa se închise și rămaseră doar ei trei atmosfera parcă deveni și mai sufocantă.

— Ia loc, te rog, zise Crosse. Păcat de Noble Star, noi am pariat amîndoi pe ea.

— Sîmbăta viitoare merită să pariați din nou pe ea.

— O vei călări chiar tu ?

— Voi n-ați face-o ?

Amîndoi bărbații zîmbiră.

— Cu ce-ți putem fi de folos ? întrebă Crosse.

Dunross se întoarse spre Sinders.

— Nu pot să vă dau alte dosare, nu pot să fac imposibilul. Dar pot să vă dau ceva — încă nu știu ce anume, dar tocmai am primit un pachet de la AMG.

Amîndoi bărbații rămaseră uimiți. Sinders spuse

— Livrat de cineva ?

— Livrat de cineva, răspunse Dunross după o scurtă ezitare. Acum, vă rog să nu-mi mai puneți întrebări pînă nu termin ce am de zis.

Sinders își aprinse pipa și rîse înfundat.

— Tipic pentru AMG, Roger, să aibă o ascunzătoare. Întotdeauna a fost şmecher, fir-ar el să fie. Iertaţi-mă, continuaţi, vă rog.

— Mesajul de la AMG zice că informaţiile sînt de o importanţă deosebită şi nu trebuie comunicate decît primului-ministru personal sau actualului şef al MI-6, Edward Sinders, dacă vreau eu, şi *dacă mi se pare politic s-o fac*. În tăcerea mormîntală, Dunross trase adînc aer în piept. Dat fiind că ştiţi ce-i ăla troc, vă voi da, dumneavoastră direct, în secret, în prezenţa guvernatorului, acel „ceva", orice naiba o fi. În schimb, îl lăsaţi pe Brian Kwok liber, să treacă frontiera dacă vrea, pentru ca să putem face tîrgul cu Tiptop.

Tăcerea continua. Sinders pufăia din pipă. Îi aruncă o privire lui Crosse.

— Roger ?

Roger Crosse se gîndea la acel „ceva" şi ce informaţii puteau fi atît de importante încît să nu le poată vedea decît Sinders ori primul-ministru.

— Cred că ar trebui să luaţi în considerare propunerea lui Ian, zise el pe un ton neutru. Fără grabă.

— Ba nu e timp, spuse Dunross cu glas tranşant. Banii sînt o urgenţă, iar eliberarea este şi ea considerată, în mod clar, urgentă. Nu putem amîna dincolo de luni la ora zece, cînd se deschid băncile...

— Poate că Tiptop şi banii nu au nici o importanţă, îl întrerupse Sinders, cu glas intenţionat ascuţit. Pentru SI sau MI-6 nu contează deloc dacă Hong Kongul se duce de rîpă. Aveţi idee ce valoare poate să aibă pentru duşman un comisar principal în SI, mai ales unul cu pregătirea şi experienţa lui Brian Kwok, dacă într-adevăr acesta ar fi arestat aşa cum credeţi dumneavoastră şi cum susţine Tiptop ? V-aţi gîndit de asemenea că informaţiile pe care le-am putea obţine de la un astfel de trădător duşman în legătură cu contractele lui, cu *ei*, s-ar putea să fie de mare importanţă pentru întreg regatul ? Eh ?

— Asta e răspunsul dumneavoastră ?

— Doamna Gresserhoff e cea care v-a adus pachetul ?

— Sînteţi dispus să faceţi trocul ?

Crosse zise iritat :

— Cine e Gresserhoff ?

— Nu ştiu, îi răspunse Sinders. Ştiu doar că ea a fost a doua persoană care a dispărut, căreia i-a dat telefon

asistentul lui AMG, Kiernan. O căutăm cu ajutorul poliției elvețiene, îi zîmbi, doar cu buzele, lui Dunross. Doamna Gresserhoff v-a adus pachetul ?

— Nu, răspunse Dunross. (De fapt, nici nu-i o minciună, își zise el, mi l-a dat Riko Anjin).

— Cine atunci ?

— Sînt gata să vă răspund după ce încheiem tîrgul.

— Nu facem tîrgul, zise Crosse.

Dunross se pregăti să se scoale.

— Numai o clipă, Roger, spuse Sinders și Dunross se așeză la loc.

Șeful MI-6 ciocăni cu pipa în dinții săi îngălbeniți de tutun. Dunross păstra pe chip o expresie neutră, știind că se află în fața unor experți. În cele din urmă, Sinders zise :

— Domnule Dunross, sînteți gata să jurați oficial, în condițiile prevăzute de Legea secretului de stat, că nu dețineți originalul dosarelor AMG ?

— Da, răspunse Dunross imediat, dispus să răstălmăcească adevărul — originalele le avusese întotdeauna AMG, lui i se trimitea prima copie, dacă va trebui însă să declare asta sub prestare de jurămînt, va fi altă treabă. Mai departe ?

— Luni nu se poate.

Dunross era cu ochii ațintiți pe Sinders.

— Nu se poate fiindcă Brian este în curs de interogare ?

— Orice agent dușman capturat ar fi, desigur, interogat imediat.

— Iar Brian va fi greu de făcut să-și deșarte sacul.

— *Dacă* el e agentul, dumneavoastră ar trebui să știți mai bine decît noi. Ați fost mult timp prieteni.

— Da, și mă jur pe Dumnezeu că tot nu cred că așa ceva e posibil. Brian n-a fost niciodată altceva decît un polițist britanic corect și de nădejde. Cum e cu putință ?

— Cum au fost cu putință Philby, Klaus Fuchs, Sorge, Rudolf Abel, Balke și toți ceilalți ?

— De cît timp aveți nevoie ?

Sinders ridică din umeri, uitîndu-se la el. Dunross îl privea și el. Tăcerea deveni apăsătoare.

— Ați distrus originalele ?

— Nu, și trebuie să vă spun că și eu am observat diferența dintre toate copiile pe care vi le-am dat eu și

cea pe care aţi interceptat-o. Aveam de gînd să-l sun pe AMG să-l întreb de ce această diferenţă.

— Cît de des luaţi legătura cu el ?

— O dată sau de două ori pe an.

— Ce ştiaţi despre el ? Cine vi l-a sugerat ?

— Domnule Sinders, sînt gata să vă răspund la întrebări, îmi dau seama că e de datoria mea să o fac, dar în seara asta nu e momentul potrivit...

— Poate că e, domnule Dunross. N-avem nici o grabă.

— A, sînt de aceeaşi părere. Dar din păcate am oaspeţi care mă aşteaptă, iar asocierea mea cu AMG nu are nimic de-a face cu propunerea mea. Propunerea mea necesită un simplu da sau nu.

— Sau un poate.

Dunross se uită lung la el.

— Sau un poate.

— Mă voi gîndi la ce aţi spus.

Dunross zîmbi în sinea lui, plăcîndu-i jocul ăsta de-a şoarecele şi pisica, conştient că are de-a face cu nişte maeştri. Lăsă din nou tăcerea să dăinuie, exact cît trebuie.

— Foarte bine. AMG a spus că lasă la *discreţia mea*. În clipa asta nu ştiu ce conţine pachetul lui. Îmi dau seama că nu-i treaba mea şi n-ar trebui să mă amestec în chestiuni privind SI sau MI-6. Nu eu am vrut-o. Mi-aţi interceptat corespondenţa personală. Înţelegerea mea cu AMG a fost foarte limpede : am avut asigurarea lui scrisă că avea permisiunea să fie angajatul meu şi că pentru toate informaţiile care mi le trimitea va obţine în prealabil girul guvernului. Dacă doriţi, vă voi da copii ale corespondenţei mele cu el, pe căile cuvenite, cu secretul cuvenit. Entuziasmul pentru oferta mea îmi scade clipă de clipă (îşi înăspri glasul). Poate că nu contează pentru SI sau MI-6 dacă Hong Kongul se duce de rîpă, dar pentru mine contează, aşa că vă mai fac oferta o ultimă dată, se ridică. Oferta e valabilă pînă la ora 20.30.

Nici unul din ceilalţi bărbaţi nu se mişcă.

— De ce 20.30, domnule Dunross ? De ce nu miezul nopţii sau mîine la prînz ? întrebă Sinders, netulburat.

Continua să pufăie din pipă, dar Dunross remarcase că ritmul avusese o întrerupere în momentul cînd lansase provocarea. Asta e semn bun, îşi zise el.

— Atunci trebuie să-l sun pe Tiptop. Mulţumesc că m-aţi primit, Dunross se întoarse spre uşă.

Crosse, care şedea la birou, îi aruncă o privire lui Sinders. Bărbatul mai vîrstnic dădu din cap. Ascultător, Crosse apăsă pe buton. Broasca se deschise fără zgomot. Dunross tresări şi se opri, dar îşi reveni repede, deschise uşa şi ieşi fără nici un comentariu, închizînd-o după el.

— Tare tip, zise Crosse plin de admiraţie.

— Prea tare.

— Nu prea tare. Este tai-pan al *Nobilei Case.*

— Şi un mincinos, însă unul deştept, care se pricepe la vicleşuguri. Oare ar fi în stare să distrugă pachetul de la AMG ?

— Da. Însă nu ştiu dacă ora H e 20.30. Crosse îşi aprinse o ţigară. Tind să cred că este. Probabil că l-au presat foarte mult, căci or fi bănuind că l-am băgat pe client la interogatoriu. Au avut timp berechet să studieze tehnicile sovietice şi au şi ei cîteva trucuri ale lor. Probabil că îşi închipuie că şi noi sîntem destul de eficienţi.

— Tind să cred că nu mai are alte dosare şi pachetul e real. Dacă vine de la AMG, trebuie să aibă o valoare deosebită. Tu ce părere ai ?

— Repet ce i-am spus guvernatorului. Dacă îl avem pe client la dispoziţie pînă luni la prînz, pînă atunci scoatem de la el tot ce e important.

— Dar ce ne facem cu *ei ?* Ce-ar putea el să le spună despre noi cînd îşi revine ?

— De-acum, cam ştim. În privinţa Hong Kongului, putem să ne ocupăm de toate problemele legate de securitate, încă de azi. Este politica obişnuită a SI ca nici o singură persoană să nu cunoască planurile esenţiale şi...

— Cu excepţia ta.

Crosse surîse.

— Cu excepţia mea. Şi tu în Anglia, desigur. Clientul ştie multe, dar nu totul. Putem să rezolvăm totul aici, să schimbăm codurile şi aşa mai departe. Nu uita, aproape toate informaţiile transmise de el sînt chestiuni de rutină. El nu mai reprezintă un pericol. A fost descoperit, din fericire la timp. Cu siguranţă că el ar fi izbutit să ajungă primul chinez prefect, şi poate viitor şef al SI. Ar fi fost un dezastru. Nu putem recupera dosarele personale, al lui Fong-fong şi celelalte, nici planurile pentru prevenirea răzmeriţelor sau insurecţiilor. Cît despre *Sevrin,* nu ştie mai multe decît ştiam noi înainte de a-l prinde. Poate că

mesajul lui AMG conţine nişte chei, chei la întrebări pe care ar trebui noi să i le punem.

— Asta mi-a trecut şi mie prin minte. După cum am spus, domnul Dunross e al naibii de tare, Sinders aprinse alt chibrit, pufăi din pipă, apoi scutură tutunul ars. Tu îl crezi ?

— În privinţa dosarelor, nu ştiu. Cred însă cu certitudine că are un pachet şi că AMG s-a întors dintre morţi. Îmi pare rău că nu l-am întîlnit niciodată. Da. Mesajul lui s-ar putea să fie mai important decît clientul-ăsta, după luni la prînz. Acum nu prea mai e decît o carapace goală.

De cînd reveniseră la sediu, interogarea lui Brian Kwok continuase, în mare parte vorbe dezlînate şi incoerente, dar ici-colo cîte un detaliu important. Tot despre industria atomică, nume şi adrese ale contactelor din Hong Kong şi Canton, riscuri de securitate, informaţii despre poliţia canadiană, împreună cu o extrem de interesantă repetare a vastei infiltrări sovietice în Canada.

— De ce Canada, Brian ? întrebase Armstrong.

— Graniţa de nord, Robert... cel mai slab zid despărţitor din lume. În Canada sînt asemenea bogăţii... ce-aş vrea... fata aia cu care era să mă însor, mi-au zis că datoria mea... dacă sovieticii îi pot dezbina pe canadieni... acolo în nord sînt atît de încrezători şi minunaţi... îmi dai o ţigară... mulţumesc... Pot să beau ceva că... Aşa că avem peste tot celule de contraspionaj pentru a scinda celulele sovietice şi a afla... mai e şi Mexicul... Sovieticii se bagă tare şi acolo... da, au oameni implantaţi peste tot... ştiai că Philby...

O oră a fost de ajuns.

— Ciudat că a clacat atît de repede, zise Sinders.

Crosse era şocat.

— Îţi garantez că nu se controlează, nu minte, spune absolut tot ceea ce crede, ce-a fost şi...

— Da, sigur, zise Sinders, oarecum înţepat. Am vrut să spun că mi se pare ciudat ca un om de calitatea lui să cedeze atît de repede. Eu sînt de părere că de ani de zile oscila, că devotamentul lui este inexistent sau foarte şubred şi că probabil era gata să treacă de partea noastră, dar nu izbutea să scape de ei. Păcat. Ar fi putut fi de mare preţ pentru noi, Sinders oftă şi aprinse alt chibrit. După o vreme asta li se întîmplă, în societatea noastră, tuturor cîrtiţelor lor. Întotdeauna se iveşte ceva, un gest de bu-

nătate, un prieten sau o fată, libertatea sau fericirea care le întoarce lumea cu susu-n jos, săracii de ei. Din cauza asta, pînă la urmă noi vom cîştiga. Pînă şi în Rusia lucrurile se vor schimba şi KGB-ul îşi va primi pedeapsa ce i se cuvine, de la ruşi, de-asta le e teamă. Nici un soviet din lume nu poate supravieţui fără dictatură, poliţie secretă, nedreptate şi teroare, scutură pipa în scrumieră, tutunul rămas la fund era umed. Nu eşti de aceeaşi părere, Roger ?

Crosse dădu din cap şi se uită în ochii de un albastru deschis cu privire intensă, întrebîndu-se ce s-o fi petrecînd în spatele lor.

— Îi telefonezi ministrului pentru instrucţiuni ?

— Nu. Pentru asta pot să-mi asum eu răspunderea. Vom decide la 20.30. Sinders aruncă o privire la ceas. Hai să ne întoarcem la Robert. E aproape timpul să o luăm de la capăt. Bun băiatul ăsta, foarte bun. Ai auzit că a cîştigat zdravăn ?

31

Ora 20.50.

— Ian ? Scuză-mă că te întrerup, spuse Bartlett.

— A, bună ! Dunross se întoarse spre el, desprinzîndu-se din grupul de musafiri cu care stătea de vorbă.

Bartlett era singur.

— Sper că voi doi nu plecaţi deja. Cocktailul mai durează cel puţin pînă la nouă şi jumătate.

— Casey mai rămîne. Eu am o întîlnire.

Dunross zîmbi vesel.

— Sper că este suficient de drăguţă.

— Este, dar asta e pe mai tîrziu. Mai întîi am o întîlnire de afaceri. Ai o clipă liberă ?

— Sigur. Scuzaţi-mă o clipă, spuse Dunross la adresa celorlalţi, şi o luă înainte prin încăperea plină de lume, spre una din terase.

Ploaia mai slăbise din intensitate dar continua neabătută.

— Achiziţionarea lui *General Stores* se va face aproape sigur la cifra oferită de noi, fără ca *Superfoods* să mai supraliciteze. Vom face nişte bani ca-n poveşti, dacă izbutesc să-l opresc pe Gornt.

— Da. Luni se va şti.

Dunross îl privi atent.

— Eu sînt foarte optimist.

Bartlett zîmbi, dar zîmbetul lui ascundea oboseală şi îngrijorare.

— Am observat. Ce voiam să te întreb, mai mergem mîine la Taipe ?

— Tocmai voiam să-ţi propun să amînăm pe săptămîna viitoare, weekendul următor. Mîine şi luni sînt zile foarte importante pentru noi amîndoi. E în regulă ?

Bartlett aprobă dînd din cap, ascunzîndu-şi uşurarea.

— În ce mă priveşte, e perfect (şi asta îmi rezolvă problema cu Orlanda, îşi zise el în gînd). Bine, atunci eu plec.

— Ia maşina. Trimite-l pe Lim înapoi cînd nu mai ai nevoie de el. Vii mîine dacă se ţine raliul ? E la ora zece, pînă pe la prînz.

— Unde se ţine ?

— În New Territories. Dacă vremea e bună, trimit o maşină să te ia. Şi pe Casey, dacă vrea.

— Mulţumesc.

— Pentru seara asta, nu-ţi fă griji în privinţa lui Casey. Voi avea grijă să ajungă cu bine la hotel. După cocktail e liberă ?

— Cred că da.

— Bun. Atunci o să o invit să vină cu noi. Mergem mai mulţi la o cină chinezească. Dunross îi studie chipul. Nici o problemă ?

— Nu. Nimic cu care să nu mă descurc.

Bartlett zîmbi şi se îndepărtă, pregătindu-se pentru următoarea repriză : Armstrong. Pe Rosemont îl prinsese cu cîteva minute în urmă şi îi relatase discuţia cu Banastasio.

— Mai bine lasă asta în seama noastră, Linc, spusese Rosemont. În ce te priveşte pe tine, sîntem informaţi oficial. Consulatul. Voi comunica eu cui trebuie. Tu fă-te că nu ştii nimic şi spune-i şi lui Casey, O.K. ? Dacă Banastasio vă sună pe unul din voi, duceţi-l cu vorba, anunţaţi-ne şi găsim noi o soluţie. Uite cartea mea de vizită. La

numerele astea mă poţi găsi douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Bartlett era acum în faţa uşii de la intrare, alăturîndu-se celorlalte persoane care îşi aşteptau cu nerăbdare maşina să tragă la scară.

— A, bună, Linc, zise Murtagh, coborînd grăbit dintr-un taxi, cît pe ce să se ciocnească de Bartlett. Scuze. Petrecerea mai continuă ?

— Sigur că da, Dave. Ce-i cu zorul ăsta ?

— Trebuie să-l văd pe tai-pan ! Murtagh îşi coborî glasul, agitaţia lui fiind evidentă. Există şanse ca biroul central să accepte, dacă Ian face cîteva concesii ! Casey mai e aici ?

— Sigur, răspunse Bartlett imediat, cu toate simţurile la pîndă, uitînd de orice altceva. Ce concesii ? întrebă el, prudent.

— Dublarea perioadei de schimb şi să trateze direct cu *First Central,* acordîndu-ne primă opţiune pentru toate împrumuturile în următorii cinci ani.

— Asta nu-i mult, zise Bartlett, ascunzîndu-şi perplexitatea. Şi acum cum se prezintă înţelegerea în ansamblu ?

— N-am timp. Linc, trebuie să obţin aprobarea tai-panului. Cei de la sediu aşteaptă, dar e exact aşa cum am preconizat-o Casey şi cu mine. Doamne, dacă iese treaba asta, tai-panul ne va fi îndatorat pînă la sfîrşitul zilelor ! Murtagh plecă zorit.

Bartlett se uită după el, lung. Picioarele erau cît pe ce să-l ducă înapoi în casă, dar se întoarse şi îşi reluă locul în rînd. Am timp destul, îşi zise el. Nu e nevoie să o întreb, încă. Mai bine să rumeg întîi cele aflate. Casey îi spusese de legătura dintre banca *Royal Belgium* şi *First Central,* iar după-masă Murtagh îi explicase cît de greu era să pătrunzi aici — dar atîta tot. Bartlett remarcase nervozitatea lui Casey şi pe cea a texanului, dar la momentul acela o pusese pe seama curselor. Dar acum ? se întrebă el bănuitor. Casey, Murtagh şi tai-panul ! *First Central* acceptă, dacă..." şi „tai-panul ne va fi îndatorat pînă la sfîrşitul zilelor..." şi „exact aşa cum am preconizat-o Casey şi cu mine". Ea este intermediarul ? Casey e mult mai tare decît fraierul ăsta, îl poate duce de nas. Deci probabil că ea l-a convins să... să ce ? De ce are cel mai mult nevoie tai-panul ? De credit, rapid, de

ordinul milioanelor, pînă luni. Isuse, *First Central* îl va susţine ! Asta trebuie să fie. Dacă. Dacă face concesii, şi n-are cum să nu facă pentru a scăpa de...

— Doriţi maşina, sir ?

— O, da, Lim, sigur. Sediul poliţiei, în Wanchai. Mulţumesc.

Se urcă în spate, cu mintea în fierbere. Deci Casey face un joc pe cont propriu. Probabil că l-a rumegat cel puţin o zi, dar mie nu mi-a spus. De ce ? Dacă am ghicit bine şi schema iese, Ian capătă mijloacele necesare pentru a-l contracara pe Gornt, ba chiar să-i ia crema. Casey s-a dat peste cap ca să-l ajute. De ce ? În schimbul a ce ? Bani albi pentru zile negre ! Să fie împărţeala 50—50 — două milioane ale mele, dar profitul se împarte 50—50 ? Precis. Asta e o posibilitate, una pe care o întrevăd în clipa asta. Care or fi celelalte ? Isuse ! Casey independentă, poate lucrînd cu adversarul ? Căci deocamdată amîndoi ne sînt încă adversari, şi Ian şi Gornt. Febrilitatea îi spori. Ce e de făcut ? Banii pe care îi risc cu Gornt au oricum acoperire. Cele două milioane cu *Struan*, la fel, şi rămîn valabile. Nici o clipă nu m-am gîndit să-mi iau cuvîntul înapoi, am spus-o doar ca să o pun la încercare pe Casey. Afacerea cu compania *Struan* e bună, oricum. Afacerea cu Gornt e bună, oricum. Deci planul meu rămîne valabil în continuare, pot încă să-l aleg pe care vreau eu, dar momentul va trebui foarte bine calculat. Acum însă mai e şi Orlanda.

Dacă o aleg pe Orlanda, trebuie să aleg America sau alt loc, nu Hong Kong. E limpede că ea n-ar fi nicicînd binevenită în cercul învingătorilor de la Happy Valley. Ori la serate şi cluburi. N-ar fi niciodată invitată cu dragă inimă în marile case, poate cu excepţia celei a lui Ian. Şi a lui Gornt, dar asta ar însemna să întinzi coarda prea tare, să-i amintească de trecut — ca noaptea precedentă cînd a ieşit pe punte fata cealaltă. Am văzut chipul Orlandei. Da, e drept că şi-a ascuns sentimentele, cum nimeni altcineva n-ar fi izbutit să o facă, în afară poate de Casey. Se vedea că detesta faptul că cealaltă fată a fost în cabina principală, care cîndva a fost a ei. Poate că Gornt nu a făcut-o în mod intenţionat ? Poate că fata a venit sus de capul ei. A coborît foarte repede înapoi. Poate că nici nu avea deloc voie să vină sus. Poate. Drace ! Se petrec prea multe lucruri şi prea repede : ca

treburile cu *General Stores* şi cu salvarea *Ho-Pak* — prea multe lucruri convenite de cîţiva indivizi într-o sîmbătă, între două pahare de whisky şi două telefoane. Dacă eşti de-al lor, e dinamită, dar să te ferească Dumnezeu dacă nu eşti. Ca să-ţi găseşti locul aici, trebuie să fii englez sau chinez. Eu sînt din afară, ca Orlanda. Şi totuşi, aş putea fi fericit aici, o vreme. Şi aş putea chiar să fac faţă fiind împreună cu Orlanda, dacă am veni pentru scurt timp, în vizită. Aş putea face ca *Par-Con* să devină *Nobila Casă* în cercul Pacificului, dar pentru a fi acceptat ca *Nobila Casă* de către englezi şi de către chinezi tot ar trebui să fie *Struan-Par-Con*, cu numele nostru în litere mici, ori *Rothwell-Gornt-Par-Con*, tot aşa.

Casey ?

Cu Casey *Par-Con* ar putea fi o Nobilă Casă, cu uşurinţă. Dar oare Casey mai e demnă de încredere ? De ce nu mi-a spus ? Oare a absorbit-o Hong Kongul şi începe să-şi facă propriul joc pentru a deveni Numărul Unu ? E cazul să-ţi faci alegerea, amice, cît mai eşti încă tai-pan.

— Da, Phillip ?

— Se aflau în birou, sub portretul lui Dirk Struan, şi Dunross alesese acest loc în mod deliberat. Phillip Chen şedea în faţa lui. Foarte oficial, foarte corect şi foarte obosit.

— Ce face Alexi ?

— E tot inconştient. Doc Tooley zice că va fi bine dacă îşi revine în două ore.

— Tiptop ?

— Urmează să-l sun la nouă.

— Tot nu s-a aprobat oferta lui de către... autorităţi ?

Dunross miji ochii.

— Cunoşti aranjamentul pe care l-a propus ?

— O, da, tai-pan. Am... am fost întrebat. Încă tot îmi vine greu să cred... Brian Kwok ? Dumnezeu să ne ajute. Însă da, mi s-a cerut părerea înainte ca acest aranjament să-ţi fie propus ţie.

— Şi de ce naiba nu mi-ai spus ? izbucni Dunross.

— Pe bună dreptate, nu mă mai consideri comprador al *Nobilei Case* şi nu mă mai bucur de încrederea ta.

— Te consideri demn de încredere ?

— Da. Am dovedit-o de multe ori în trecut, la fel ca și tatăl meu, și tatăl lui. Dar chiar și așa, dacă aș fi în locul tău și aș sta unde stai tu, nu aș fi acceptat această întrevedere, nu te-aș fi primit în casa mea și aș fi decis deja asupra căilor și mijloacelor de a te distruge.

— Poate că am și făcut-o.

— Tu, nu, Phillip Chen arătă spre portret. El ar fi făcut-o, dar tu, Ian Struan Dunross, nu.

— Nu conta pe asta.

— Contez.

Dunross nu zise nimic, așteptînd.

— Întîi, moneda : așteaptă pînă ți se cere favoarea. Mă voi strădui să aflu dinainte care este. Dacă e prea mult...

— Va fi prea mult.

— Ce o să ceară ?

— Ceva legat de narcotice. Există un zvon insistent că Patru Degete, Yuen Contrabandistul și Lee Praf Alb sînt parteneri de afaceri în contrabanda cu heroină.

— Este un lucru în studiu. Încă nu sînt parteneri, spuse Phillip Chen.

— Încă o dată, de ce nu mi-ai spus ? E de datoria ta, de comprador, să mă informezi, nu să stai să așterni pe hîrtie detalii intime despre secretele noastre și pe urmă să le lași să ajungă la dușmani.

— Încă o dată, îmi cer iertare. Dar acum e momentul să vorbesc.

— Pentru că ești terminat ?

— Pentru că s-ar putea să fiu terminat, dacă nu reușesc să îmi dovedesc încă o dată valoarea.

Bătrînul se uita posomorît la Dunross, văzînd în chipul bărbatului din fața lui chipul multor tai-pani, neplăcîndu-i nici acest chip, nici cel al bărbatului de deasupra șemineului, ai cărui ochi îl sfredeleau — piratul diavol străin care îl abandonase pe stră-străbunicul lui pentru că avea sînge amestecat, deși jumătate era chiar al lui. *Ayeeyah,* gîndi el, înăbușindu-și mînia. Barbarii ăștia și intoleranța lor ! Am servit cinci generații de tai-pani și acum ăsta amenință să schimbe testamentul lui Dirk pentru o singură greșeală ?

— În privința cererii, chiar dacă e legată de heroină sau narcotice, va fi ceva în perspectiva unei acțiuni viitoare. Accept-o, tai-pan, și-ți promit să mă ocup eu de

Patru Degete cu mult înainte ca cererea să trebuiască să fie satisfăcută.

— Cum ?

— Aici e China. Mă voi ocupa de asta în stilul chinezesc. Jur pe sîngele strămoşilor mei. Phillip Chen arătă spre portret. Voi continua să apăr *Nobila Casă* aşa cum am jurat s-o fac.

— Ce alte acte importante mai aveai în seiful tău ? Am răsfoit toate documentele şi bilanţurile financiare pe care i le-ai dat lui Andrew. Dacă astfel de informaţii pică în mîna cui nu trebuie, sîntem în pielea goală.

— Da, dar numai faţă de Bartlett şi *Par-Con*, dacă el le ţine pentru sine şi nu i le comunică lui Gornt sau altui adversar de aici. Tai-pan, mie Bartlett nu mi se pare o persoană rău-intenţionată. Poate ne putem înţelege cu el să recuperăm ceea ce are şi să-l rugăm să păstreze secretul.

— Ca să faci asta, ar trebui să poţi să-i oferi la schimb un secret al lui de care nu vrea să se ştie. Ai aşa ceva ?

— Nu încă. Dar ca partener al nostru, ar trebui să ne protejeze.

— Da. Însă negociază deja cu Gornt şi a avansat 2 milioane de dolari americani pentru a-l ajuta pe Gornt în vînzarea fără acoperire a acţiunilor noastre.

— Eiii, asta nu ştiam, păli Phillip Chen şi se gîndi o clipă. Deci Bartlett se va retrage de la noi luni şi va trece de partea duşmanului ?

— Nu ştiu. În momentul de faţă cred că aşteaptă să vadă dincotro bate vîntul. Eu aşa aş face în locul lui.

Phillip Chen se foi pe scaun.

— El ţine foarte mult la Orlanda, tai-pan.

— Da. Ea ar putea fi o cheie. Trebuie să fie aranjamentul lui Gornt, care probabil că a împins-o spre Bartlett.

— Ai de gînd să-i spui ?

— Nu, dacă nu am un motiv. E major. Dunross se înăspri şi mai mult. Ce propui ?

— Eşti de acord cu concesiile pe care le vrea ***First Central*** ?

— Deci ştii şi despre asta ?

— Cred, tai-pan, că ai vrut să ştie toată lumea că le cauţi sprijinul. Altfel de ce să-l fi invitat pe Murtagh în loja ta, la curse, de ce să-l fi invitat aici ? N-a fost greu

de tras o concluzie, chiar pentru cineva care nu are copii ale telexurilor lui...

— Tu ai ?

— Cîteva. Phillip Chen scoase o batistă și își șterse palmele. Vei face concesiile ?

— Nu. I-am spus că mă voi mai gîndi. Așteaptă jos răspunsul meu, dar acesta nu poate fi decît nu. Nu pot să le garantez că le voi acorda primă opțiune pentru toate împrumuturile viitoare. Nu pot, fiindcă *Victoria* este atît de puternică aici și deține atît de multe din titlurile noastre și ne-ar stoarce de tot. În orice caz, nu-i pot înlocui cu o bancă ce s-a dovedit a fi politic nesigură. *First Central* e foarte bună ca soluție de rezervă și ar fi grozav dacă ne-ar scoate din buclucul ăsta, dar nu-s prea sigur pe ei pe termen lung. Trebuie să dovedească dacă sînt de încredere.

— Cred că și ei sînt gata să accepte un compromis. La urma urmelor, faptul că ne dau 2 milioane pentru afacerea cu *General Stores* e un mare vot de încredere, *heya* ?

Dunross nu comentă.

— Tu la ce te gîndeai ?

— Permite-mi să-ți sugerez să le răspunzi făcînd o ofertă concretă : toate împrumuturile canadiene, americane, australiene și sud americane pentru cinci ani — asta acoperă expansiunea noastră în aceste teritorii — plus împrumutul intermediar pentru două uriașe tancuri petroliere ce să fie cumpărate prin Toda, și apoi închiriate tot lor, și pentru un asociat, comenzi ferme pentru încă șapte.

— Isuse Hristoase, cine are o activitate de asemenea anvergură ? explodă Dunross.

— Vee Cee Ng.

— Fotograful Ng ? Imposibil.

— În douăzeci de ani, Vee Cee va avea o flotă mai mare decît Onassis.

— Imposibil.

— Ba e foarte probabil, tai-pan.

— De unde știi ?

— Mi s-a cerut să ajut la finanțarea și aranjarea unei uriașe extinderi a flotei lui. Dacă includem primele șapte tancuri în oferta noastră, promițînd că vor mai fi și altele, și eu pot s-o fac, *pot*, asta ar trebui să-i mulțu-

mească pe cei de la *First Central*. Phillip Chen își șterse transpirația de pe frunte. *Heya ?*

— Dumnezeule, asta ar mulțumi și pe cei de la *Chase Manhattan* și *Bank of America* luate împreună ! Vee Cee ? Dunross își reveni din uimire și, deodată, mintea lui începu să funcționeze cu viteză maximă. Aha ! Vee Cee plus toriu plus vechi prieteni plus tot felul de echipamente delicate plus petrol plus Vechi Prieteni. Eh ?

Phillip Chen zîmbi timid.

— Toate ciorile de sub soare sînt negre.

— Da, după o pauză zise :*First Central* s-ar putea să accepte. Dar ce fac cu Bartlett ?

— Cu *First Central*, nu mai ai nevoie de *Par-Con*. Cei de la *First Central* vor fi bucuroși să ne găsească pe altcineva în SUA, ca susținător sau partener. Va dura ceva timp, dar cu Jacques în Canada, David MacStruan aici, Andrew în Scoția... Tai-pan, nu știu ce ai de gînd în legătură cu Andrew și tipul ăsta Kirk, dar teoriile pe care le etalează el mi se par trase de păr, foarte trase de păr.

— Ce spuneai despre Bartlett ?

— Cred că trebuie să ne rugăm ca *First Central* să muște momeala, ca Tiptop să ne dea banii, ca eu să pot acoperi *First Central* cu un sindicat format din Mata, Zgîrcitul și Patru Degete. Atunci tu, David MacStruan și cu mine putem găsi cu ușurință o alternativă pentru *Par-Con*. Eu propun să deschidem de-ndată un birou la New York. Pune-l pe David la conducerea lui pentru trei luni cu... poate cu Kevin ca asistent. Phillip Chen lăsă aceste vorbe să plutească o clipă în aer, apoi continuă repede : În trei luni ne vom da seama dacă tînărul Kevin este bun de ceva. Cred că vei fi foarte impresionat, tai-pan, de fapt, garantez că vei fi. În trei luni vom ști ce părere are tînărul George Trussler despre Rhodesia și Africa de Sud. După ce pune pe picioare biroul acela, l-am putea trimite la New York. Sau poate îl atragem pe celălalt văr al tău, cel din Virginia, Mason Kern, să plece de la Cooper-Tillman și să se ocupe de biroul nostru de la New York. După șase luni, Kevin ar fi bine să plece la Salisbury și Johannesburg. Eu am convingerea că afacerile cu toriu și cu metale prețioase se vor dezvolta tot mai mult.

— Pînă atunci, mai avem niştè probleme imediate. Bartlett, Gornt şi situaţia acţiunilor noastre.

— Pentru a ne asigura de tăcerea lui Bartlett trebuie să-l despărţim complet de Gornt şi să ni-l facem aliat total.

— Cum se poate face asta, Phillip ?

— Lasă asta în seama mea. Există... există unele posibilităţi.

Dunross îl privea ţintă pe bătrîn, dar acesta nu îşi ridică privirea de pe masa de lucru. Ce posibilităţi ? Orlanda ? Probabil.

— Bun, zise el. Mai departe ?

— În privinţa pieţei. Dacă ne sprijină *Banca Chinei*, se termină cu retragerile de fonduri de la bănci. Cu achiziţionarea lui *General Stores* şi un sprijin financiar masiv, situaţia acţiunilor noastre se îmbunătăţeşte. Toată lumea va da buzna să cumpere. Uite, zise Phillip Chen, ştiu că pînă acum n-ai vrut s-o faci, dar să zicem că am reuşit să-l convingem pe sir Luis să retragă acţiunile noastre de pe piaţă pînă luni la prînz...

— Poftim ?

— Da. Să zicem că pînă la prînz nimeni să nu poată vinde sau cumpăra în mod oficial acţiuni *Struan*, şi apoi stabilim preţul la cît a fost miercurea trecută — 28,80. Gornt e încolţit. Trebuie să cumpere, indiferent de preţ, pentru a se acoperi. Dacă nimeni nu oferă destule acţiuni sub cifra asta toate profiturile lui zboară pe fereastră. Ar putea chiar să se ducă la fund.

Dunross se simţea vlăguit. Ideea de a bloca acum acţiunile nu-i trecuse prin cap.

— Isuse, dar sir Luis nu va accepta niciodată asta.

Phillip Chen era foarte palid, cu fruntea brobonită de sudoare.

— Dacă cei din comitetul bursei sînt de acord că acest lucru e necesar „pentru a stabiliza piaţa" ...şi dacă principalii agenţi de bursă, firmele lui Joseph Stern şi Arjan Soorjani acceptă să nu ofere acţiuni, pachete de acţiuni sub 28,80, ce poate Gornt să facă ? Îşi şterse fruntea cu o mînă tremurîndă. Asta e planul meu.

— Dar de ce crezi că sir Luis va coopera la treaba asta ?

— Cred că o va face. Iar Stern şi Soorjani ne datorează multe favoruri, bătrînul îşi frămînta degetele cu nervozitate. Sir Luis, Stern, Soorjani, tu şi cu mine controlăm împreună cea mai mare parte a pachetelor de acţiuni pe care Gornt le-a comercializat fără acoperire.

— Stern este agentul lui Gornt.

— E adevărat, dar e Hong Kong *yan* şi bunăvoinţa celorlalţi contează pentru el mai mult decît un client.

Phillip Chen se apleacă mai mult spre cercul de lumină. Dunross îi remarcă paloarea şi se îngrijoră. Se ridică şi se duse la bar, aducînd două pahare cu brandy şi sifon.

— Poftim.

— Mulţumesc, Phillip Chen îşi bău repede paharul. Mulţumesc lui Dumnezeu că există brandy.

— Crezi că îi putem convinge pe toţi pînă luni, înainte de deschiderea bursei ? Apropo, mi-am anulat excursia la Taipe.

— Bine, bine ai făcut. Atunci te duci la cocktailul lui Jason Plumm ?

— Da. Am spus că mă voi duce.

— Bun. O să mai putem sta de vorbă atunci. Despre sir Luis. Există mari şanse, tai-pan. Chiar dacă acţiunile nu sînt retrase, preţul tot va creşte vertiginos, trebuie — dacă obţinem sprijinul de care avem nevoie.

Este evident pentru oricine, îşi zise Dunross amar. Dacă ! Se uită la ceas. Era 20.35. Sinders trebuia să sune pînă la 20.30. Îi acordase o marjă de o jumătate de oră înainte de a-l suna pe Tiptop. Îşi simţi stomacul contractîndu-se, dar se stăpîni. Isuse, nu pot să îl sun, gîndi el enervat.

— Poftim ? întrebă el, căci nu auzise ce spusese Phillip Chen.

— Termenul limită pe care mi l-ai dat pentru a-ţi pune pe birou demisia mea — duminică la miezul nopţii, dacă Mata sau Zgîrcitul... pot să te rog să-l prelungeşti cu o săptămînă ?

Dunross luă paharul lui Phillip Chen ca să i-l umple din nou, plăcîndu-i subtilitatea asiatică a rugăminţii, de a prelungi termenul pînă la o dată cînd nu va mai avea valoare căci, într-o săptămînă, criza va fi fost de mult rezolvată. Modul cum a fost făcută rugămintea le salva obrazul la amîndoi. Da, dar el trebuie să facă un efort

maxim. Oare sănătatea lui va rezista ? Asta este singura mea preocupare reală. În timp ce-i turna brandy, se gîndi la Phillip Chen, Kevin Chen, Claudia Chen, şi bătrînul Chen-chen şi ce să facă cu ei. Am nevoie de cooperare şi de ajutor, fără alte trădări sau înşelăciuni.

— Mă voi gîndi la asta, Phillip. Să discutăm luni, imediat după ceasul Rugăciunii. Apoi adăugă, cu grijă : Poate că prelungirile ar fi justificate.

Recunoscător, Phillip Chen acceptă brandyul şi luă o înghiţitură mare, mai revenindu-i culoarea în obraji. Auzise pluralul semnificativ folosit şi se simţea extrem de uşurat. Nu trebuie decît să fac tot ce pot. Asta-i tot. Se ridică să plece.

— Mulţumesc pentru...

Telefonul zbîrnîi enervant şi îl făcu să tresară. Ca şi pe Dunross.

— Alo ? A, bună seara, domnule Sinders. Dunross îşi auzea bătăile inimii, acoperind parcă răpăitul ploii. Ce e nou ?

— Teamă mi-e că foarte puţin. Am discutat propunerea dumneavoastră cu guvernatorul. Dacă pachetul este în posesia mea pînă mîine la prînz, am motive să cred că prietenul dumneavoastră ar putea fi la terminalul Lo Wu, de la frontieră, pînă luni la apusul soarelui. Nu pot să garantez, fireşte, că va voi să treacă frontiera în China Roşie.

Dunross se forţă să vorbească.

— Am multe motive să cred că va voi, domnule Sinders.

— Oficial, asta e tot ce pot să fac.

— Eu ce garanţii am ?

— Regret, nici una; de la domnul Crosse sau de la mine. Se pare că va trebui să mergem pe încredere de ambele părţi.

Nemernicii, îşi spuse Dunross furios, ştiu că n-am încotro.

— Mulţumesc. Mă voi gîndi la ce mi-aţi spus. Mîine la prînz ? Dacă se ţine cursa de automobile, mîine sînt acolo de la zece pînă la prînz. După aceea, vin cît pot de repede la sediul poliţiei.

— Nu vă faceţi griji, domnule Dunross. Dacă se ţine, vin eu acolo. La prînz, aici sau acolo. În regulă ?

— În regulă. Noapte bună. Încruntat, Dunross puse jos receptorul. Răspunsul e *poate*, Phillip. *Poate*, luni la apusul soarelui.

Phillip Chen se așeză, uluit. Paloarea i se accentuă.

— E prea tîrziu.

— Vom afla, luă receptorul și formă un număr. Bună seara, pot, vă rog să vorbesc cu guvernatorul ? Ian Dunross sorbi din brandy. Iertați-mă că vă deranjez, dar tocmai m-a sunat domnul Sinders. Răspunsul lui a fost : *poate*. Poate, pînă luni la apusul soarelui. Îmi permiteți să vă întreb, dumneavoastră puteți să-mi garantați acest lucru ?

— Nu, Ian, nu pot. Eu nu am jurisdicție în această chestiune. Regret. Trebuie să faceți toate aranjamentele direct. Dar mie Sinders mi s-a părut un om rezonabil. Ție nu ?

— Mi s-a părut foarte nerezonabil, zise Dunross cu un zîmbet dur. Mulțumesc. Nu-i nimic. Scuzați-mă că v-am deranjat, sir. A, apropo, dacă se va rezolva această chestiune, Tiptop a spus că va fi nevoie de sigiliul dumneavoastră, alături de al băncii și al meu. Puteți fi găsit mîine, dacă va fi nevoie ?

— Bineînțeles. Și, Ian, succes.

Dunross puse la loc receptorul. După o clipă, spuse :

— Crezi că o să accepte, banii mîine, contra tipului luni la apusul soarelui ?

— Eu n-aș accepta, zise Phillip Chen cu glas neajutorat. Tiptop a fost clar : „Cînd vor fi îndeplinite procedurile corecte“. Schimbul trebuie să fie simultan.

Dunross se lăsă pe spate în scaunul înalt, sorbind din brandy, lăsîndu-se în voia gîndurilor. La nouă, formă numărul lui Tiptop și discutară despre diverse, pînă cînd consideră că e momentul potrivit.

— Am auzit că subalternul de la poliție va fi cu siguranță dat afară pentru că a făcut o asemenea greșeală, și partea vătămată ar putea fi la Lo Wu marți la prînz. Urmă o tăcere prelungă. Glasul lui Tiptop era mai rece ca oricînd.

— Nu mi se pare deloc că e foarte repede.

— De acord. Poate reușesc să-i conving să devanseze pentru luni. Poate că prietenii dumneavoastră ar putea

să aibă puţină răbdare. Aş considera asta drept o foarte mare *favoare*, folosi în mod deliberat acest cuvînt, apăsînd pe el.

— Voi transmite mesajul dumneavoastră. Mulţumesc, tai-pan. Vă rog sunaţi-mă din nou mîine seară la ora şapte. Noapte bună.

— Noapte bună.

Phillip Chen sparse tăcerea, foarte preocupat.

— Un cuvînt foarte costisitor, tai-pan.

— Ştiu, dar nu am de ales, spuse el, cu glas aspru. Cu siguranţă, într-o zi mi se va cere să plătesc cu o altă favoare, Dunross îşi dădu la o parte părul care îi intra în ochi. Poate că va fi cu Joseph Yu, cine ştie ? Dar a trebuit să-l rostesc.

— Da. Eşti foarte înţelept. Mult mai înţelept decît anii pe care îi ai, mai înţelept decît Alastair şi decît tatăl tău, nu la fel de înţelept cum a fost Cotoroanţa, îl străbătu un mic fior. Ai fost înţelept tîrguindu-te pentru timp şi nepomenind nimic de bani, banii pentru bancă, foarte înţelept. E mult prea deştept ca să nu ştie că nouă banii ne trebuie mîine, cred că cel tîrziu pînă seara.

— Cumva o să-i obţinem. Asta ne va mai scăpa de presiunile băncii *Victoria*. Paul va trebui să convoace curînd o şedinţă a consiliului, adăugă Dunross sumbru. Iar cu Richard în consiliu... Richard ne datorează multe favoruri. Noul consiliu va vota ca să ni se mărească fondurile ce se reînnoiesc automat, şi atunci nu vom mai avea nevoie de Bartlett, *First Central* sau blestematul de sindicat al lui Mata.

Phillip Chen ezită, apoi se decise să-i spună.

— Regret că trebuie să-ţi dau încă o veste proastă, dar am auzit că parte din înţelegerea lui Richard Kwang cu Havergill a fost şi demisia lui, semnată şi nedatată, din consiliul băncii, şi promisiunea de a vota exact aşa cum doreşte Havergill.

Dunross oftă. Totul se lega. Dacă Richard Kwang vota cu opoziţia, poziţia lui dominantă era neutralizată.

— Tot ce ne mai trebuie e să pierdem încă un susţinător şi Paul cu opoziţia lui ne vor strînge cu uşa cît pot. Poate reuşeşti să faci ceva cu Richard.

— Voi... voi încerca, dar e deja cumpărat. Ce zici de P.B. White ? Crezi că el ne-ar ajuta ?

— Nu contra lui Havergill ori a băncii. Cu Tiptop, s-ar putea, zise Dunross cu greutate. El e următorul — şi ultimul — pe listă.

32

Ora 22.55.

Cele şase persoane coborîră din două taxiuri, la intrarea particulară a clădirii băncii *Victoria*, pe străduţa laterală. Casey, Riko Gresserhoff, Gavallan, Peter Marlowe, Dunross şi P.B. White, un englez uscăţiv şi plin de vioiciune, de şaptezeci şi cinci de ani. Ploaia se oprise, dar străduţa slab luminată era plină de băltoace.

— Precis nu vrei să vii să mai bei un ultim pahar cu noi, Peter ? întrebă P.B. White.

— Nu, mulţumesc, P.B. E cazul să merg acasă. Noapte bună şi mulţumesc pentru cină, tai-pan.

Se îndepărtă în noapte, în direcţia terminalului de la feribot, care era dincolo de piaţă. Nici el, nici ceilalţi nu observară maşina care se apropia şi apoi opri mai încolo pe stradă. În ea se aflau Malcolm Sun, agent principal în SI, şi Povitz, omul CIA. Sun conducea.

— Asta este singura cale de intrare şi ieşire ? întrebă Povitz.

— Da.

Se uitară cum P.B. White apasă pe soneria de la uşă.

— Băftoşi indivizii. Gagicile astea două sînt cele mai grozave din cîte am văzut eu.

— Casey e bună, dar aialaltă ? În orice salon de dans găseşti fete mai drăguţe... Sun se-ntrerupse.

Pe lîngă ei trecu un taxi.

— Alţi urmăritori ?

— Nu, nu cred. Dar dacă noi îl supraveghem pe tai-pan, poţi să fii sigur că mai sînt şi alţii.

— Da.

Îl văzu pe P.B. White apăsînd iarăşi pe sonerie. Uşa se deschise şi paznicul indian, somnoros, îi salută.

— Bună seara, domnilor, doamnelor, apoi se duse la lift, apăsă pe buton şi închise uşa de la intrare.

— Liftul e cam lent. Bătrîn, ca şi mine. Îmi pare rău, zise P.B. White.

— De cînd locuieşti aici, P.B. ? întrebă Casey, ştiind că el numai bătrîn nu era, judecînd după mersul sprinten şi sclipirea din privire.

— De vreo cinci ani, draga mea, răspunse el luînd-o de braţ. Sînt foarte norocos.

Cred şi eu, îşi zise ea în gînd. Şi trebuie să fii cineva foarte important pentru bancă şi foarte puternic, ca să ai unul din cele numai trei apartamente din toată această clădire uriaşă. El le spusese că unul din celelalte apartamente îi aparţinea directorului general, care în momentul de faţă era în concediu de boală. Ultimul, era mobilat, dar liber.

— Este ţinut pentru alteţe regale ce vin în vizită, guvernatorul *Băncii Angliei*, prim-miniştri, personalităţi de acest soi, le spusese mîndru P.B. White în timpul cinei cu mîncare picantă de Szechuan. Eu sînt ca un fel de paznic, un îngrijitor neplătit. M-au lăsat să stau aici ca să am grijă de local.

— Da, precis !

— Zău aşa e ! Din fericire, partea asta a clădirii nu comunică cu banca propriu-zisă, căci altfel aş fi tentat să bag mîna în sertarul cu bani.

Casey se simţea foarte fericită, satisfăcută de mîncarea şi vinul bun, de conversaţia intresantă şi plină de spirit, de atenţiile celor patru bărbaţi, mai ales ale lui Dunross, foarte mulţumită că nu fusese mai prejos decît Riko. Totul în viaţa ei părea să reintre în ordine. Linc părea să fie din nou Linc al ei, deşi petrecea seara cu inamicul. Ce să mă fac cu ea ? se întrebă ea pentru a suta mia oară. Uşa liftului se deschise. Intrară, înghesuindu-se în cabina strîmtă. P.B. White apăsă pe cel mai de sus din cele trei butoane.

— Dumnezeu locuieşte la ultimul etaj, cînd e în oraş, zise el rîzînd.

Dunross întrebă :

— Cînd urmează să se întoarcă ?

— Peste trei săptămîni, Ian, dar mai bine că nu ţine legătura cu Hong Kongul, căci s-ar întoarce cu primul avion. Casey. directorul nostru general e un tip minunat. Din păcate, de aproape un an e cam bolnav şi peste trei luni se pensionează. L-am convins să-şi ia un concediu şi să se ducă în Kashmir, într-o localitate mică pe care o ştiu eu, pe malul rîului Jehlum, la nord de Srinagar. Valea e situată la o altitudine de vreo două mii de metri; şi acolo, între unii din cei mai înalţi munţi din lume, e un paradis. Pe rîuri şi pe lacuri au case plutitoare şi rătăceşti în voie. fără telefon, fără corespondenţă, doar tu şi infinitul. Oamenii sînt minunaţi, aerul e minunat, mîncarea e minunată, munţii sînt fantastici, ochii îi scăpărară ghiduş. Trebuie să te duci acolo cînd eşti foarte bolnav, sau cu cineva care ţi-e foarte drag.

Rîseră.

— Tu aşa ai făcut, P.B. ? întrebă Gavallan.

— Bineînţeles, băiete dragă. Era în 1915, atunci am fost prima dată acolo. Aveam douăzeci şi şapte de ani, eram în permisie de la Regimentul Trei de Lăncieri din Bengal. Suspină, făcînd pe tinerelul îndrăgostit pînă peste urechi. Ea era gruzină, o prinţesă.

Rîseră toţi.

— De fapt ce căutai în Kashmir ? întrebă Dunross.

— Fusesem detaşat pentru doi ani de la Statul Major din India. Întreaga zonă a munţilor Hindukush, Afganistanul şi ceea ce acum se cheamă Pakistan, la frontiera cu Rusia şi cu China, care a fost şi va fi întotdeauna nesigură. După aceea am fost trimis la Moscova — asta se petrecea pe la sfîrşitul lui 1917. Chipul i se contractă puţin. Eram acolo în timpul puciului, cînd guvernul adevărat, cel al lui Kerenski, a fost înlăturat de Lenin, Troţki şi bolşevicii lor...

Liftul se opri. Coborîră. Uşa apartamentului era deschisă, servitorul numărul unu, Shu, aşteptîndu-i.

— Intraţi şi simţiţi-vă ca acasă, zise P.B. jovial. Baia pentru doamne e în stînga, pentru domni. în dreapta, şampania e în salon... Vă arăt apartamentul într-o clipă. O, Ian, voiai să dai un telefon ?

— Da.

— Haide cu mine. Poţi telefona din birou.

O luă înainte pe un coridor pe ai cărui pereţi erau frumoase picturi în ulei şi o colecţie de icoane rare. Aparta-

mentul era spaţios, cu patru dormitoare, trei salonaşe şi o sufragerie pentru douăzeci de persoane. Biroul se afla la capătul coridorului. Trei din pereţi erau acoperiţi cu cărţi. Fotolii tapisate cu piele, miros de trabucuri fine, un şemineu. Brandy, whisky şi vodcă în sticle de cristal. Şi vin de Porto. După ce închise uşa, pe chip i se citi îngrijorarea.

— Cît timp îţi trebuie? întrebă el.

— Termin cît pot de repede.

— Nu-ţi fă griji, mă ocup eu de ei. Dacă nu te întorci la timp, te scuz eu. Pot să te mai ajut cu ceva ?

— Încearcă să-l presezi pe Tiptop.

Dunross îi povestise mai devreme despre posibila înţelegere de a-l da pe Brian Kwok în schimbul banilor, dar nu-i spusese nimic despre hîrtiile de la AMG şi despre problemele lui cu Sinders.

— Mîine telefonez la Pekin cîtorva prieteni influenţi şi unora de la Shanghai. Poate că ei o să-şi dea seama că merită să ne ajute.

Dunross îl cunoştea de mulţi ani pe P.B. White, deşi, la fel ca toată lumea, ştia foarte puţine despre trecutul lui, despre familia lui, dacă fusese căsătorit şi dacă avea copii, de unde proveneau banii lui sau care era adevăratul lui rol la banca *Victoria*. „Eu nu sînt decît un fel de consilier juridic, deşi m-am retras de mult“, obişnuia să spună el vag, fără să facă vreo precizare. Însă Dunross îl ştia ca fiind un bărbat fermecător, cu numeroase relaţii printre femei, extrem de discrete.

— Casey e o femeie grozavă, P.B., zise el zîmbind vesel. Cred că ţi-a cam picat cu tronc.

— Cred că da. Of, de-aş fi numai cu treizeci de ani mai tînăr ! Cît despre Riko !... sprîncenele lui P.B. se ridicară în sus. E adorabilă ! Eşti sigur că e văduvă ?

— Foarte sigur.

— Ei, trei din astea, tai-pan, şi nu mai vreau nimic.

Chicoti şi se îndreptă spre bibliotecă, unde apăsă pe un buton. O parte a rafturilor se dădu în lături. O scăriţă ducea în sus. Dunross se mai folosise de ea, pentru discuţii secrete cu directorul general. Din cîte ştia, era singurul om din afară la curent cu acest pasaj secret — încă unul din

multele secrete pe care nu putea să-l transmită decît tai-panului ce îi va urma.

— Cotoroanța a aranjat, îi spusese Alastair Struan în seara cînd i-a predat conducerea companiei. Împreună cu asta, zisese el, înmînîndu-i cheia de la casetele din seiful băncii. Banca folosește dintotdeauna serviciile firmei *Ch'ung Lien Loh Locksmiths Ltd.* pentru a schimba încuietorile. Numai tai-panii noștri știu că noi sîntem proprietarii acestei firme.

Dunross îi zîmbi lui P.B., dorindu-și în sinea lui să fie și el tot atît de tînăr cînd va fi atît de vîrstnic.

— Mulțumesc.

— Nu te grăbi, Ian.

P.B. White îi întinse o cheie. Dunross urcă scările în fugă, pînă la etajul directorului general. Descuie o ușă ce dădea spre un lift. Cu aceeași cheie deschise liftul. Nu exista decît un singur buton. Încuie la loc ușa exterioară și apăsă pe buton. Mecanismul era bine uns și silențios. În cele din urmă se opri și ușa interioară se deschise, o împinse. Se afla în biroul directorului general. Johnjohn se ridică în picioare, obosit.

— Ce naiba înseamnă toată povestea asta, Ian ?

Dunross închise ușa secretă, perfect mascată în corpul bibliotecii.

— Nu ți-a spus P.B. ? întrebă el cu glas egal, nelăsînd să i se ghicească încordarea.

— Mi-a spus că trebuie să mergi la seif în seara asta, să iei niște hîrtii, și că mă roagă să-ți deschid eu, că nu e nevoie să-l deranjăm pe Havergill. Dar de ce secretoșenia asta ? De ce nu puteai intra pe ușa din față.

— Hai, las-o, Bruce. Știm amîndoi că dispui de autoritatea necesară pentru a-mi deschide seiful.

Johnjohn voi să zică ceva, dar se răzgîndi. Înainte de plecare, directorul general îi spusese : „Fii bun și fă tot ceea ce îți sugerează P.B., în regulă ?" P.B. era per-tu cu guvernatorul, cu majoritatea persoanelor foarte simandicoase care veneau în vizită, și avea acces, împreună cu directorul general, la telefonul direct ce făcea legătura cu personalul extrem de redus din birourile băncii care mai funcționa încă în Shanghai și Pekin.

— În regulă, spuse el.

Pașii lor răsunau pe podeaua sălii principale a băncii, luminată slab. Johnjohn îi făcu semn cu capul unuia din-

tre paznicii de noapte care își făcea rondul, apoi apăsă pe butonul liftului ce ducea la seif, înăbușindu-și un căscat nervos.

— Isuse, sînt frînt.

— Achiziționarea *Ho-Pak* a fost ideea ta, nu-i așa ?

— Da, a mea, dar dacă n-ar fi fost lovitura ta nemaipomenită cu *General Stores*, nu cred că Paul... oricum, asta a contribuit. Grozavă lovitură, Ian, dacă reușești să o duci pînă la capăt.

— E ca și făcută.

— Care bancă japoneză te sprijină cu 2 milioane ?

— De ce l-ați obligat pe Richard Kwang să vă dea în avans demisia lui ?

— Ce face ? Johnjohn se holbă la el, nedumerit, liftul sosi și se urcară. Ce spui ?

Dunross îi explică ce-i spusese Phillip Chen.

— Asta nu-i foarte corect. Un director al băncii *Victoria* să fie pus să semneze o demisie nedatată, ca un coate-goale ? Ei ?

Johnjohn clătină încet din cap.

— Nu, asta n-a făcut parte din planul meu, oboseala i se evaporase. Înțeleg de ce ești îngrijorat.

— *Furibund* ar fi termenul corect.

— Paul cred că a vrut să aibă controlul, pînă se întoarce șeful. Toată operația asta creează un precedent așa că...

— Dacă obțin de la Tiptop banii pentru voi, vreau ca hîrtia aia să fie ruptă și lui Richard Kwang să i se garanteze dreptul de a vota liber.

După o pauză, Johnjohn spuse

— Te voi susține în orice decizie rezonabilă — pînă se întoarce șeful. Atunci va decide el.

— Mi se pare corect.

— Cu cît te sprijină *Royal Belgium* și *First Central* ?

— Parcă vorbeai de o bancă japoneză ?

— Ei hai, bătrîne, știe toată lumea. Cît ?

— Destul, destul pentru toate.

— Noi încă mai deținem majoritatea titlurilor voastre, Ian.

Dunross ridică din umeri.

— N-are importanță. Noi încă mai avem un cuvînt hotărîtor în Banca *Victoria*.

— Dacă nu obținem banii din China, *First Central* nu te va salva de la prăbușire.

Dunross ridică iarăşi din umeri. Uşile liftului se deschiseră. Lumina slabă din seif arunca umbre întunecate. Grilajul imens din faţă i se păru lui Dunross asemenea unei uşi de celulă. Johnjohn îl descuie.

— Îmi trebuie vreo zece minute, spuse Dunross, cu fruntea lucioasă de transpiraţie. Trebuie să găsesc o hîrtie anume.

— În regulă. Îţi descui eu caseta... Johnjohn se întrerupse. O, am uitat că tu ai propria ta cheie.

— Termin cît pot de repede. Mulţumesc.

Dunross porni cu paşi siguri, îndreptîndu-se spre şirul de casete din fund. Ajuns acolo, se asigură că nu a fost urmărit. Acum era cu toate simţurile la pîndă. Băgă cele două chei în broaştele respective, care se deschiseră cu un ţăcănit. Scoase din buzunar scrisoarea lui AMG în care erau date numerele paginilor speciale răspîndite prin toate dosarele, o lanternă, foarfeci şi o brichetă Dunhill cu gaz, pe care i-o făcuse cadou Penelope pe vremea cînd încă mai fuma. Scoase repede fundul fals al casetei şi trase afară dosarele. Ce n-aş da să le pot distruge acum, să scap de toate, gîndi el. Ştiu tot ce conţin, tot ce e important, dar trebuie să am răbdare şi să aştept. Curînd, la un moment dat, ei — oricine ar fi ei, împreună cu SI, CIA şi RPC — nu mă vor urmări. Atunci o să pot lua liniştit dosarele şi să le distrug.

Urmînd foarte atent instrucţiunile lui AMG, aprinse lanterna şi o plimbă înainte şi înapoi pe sub colţul din dreapta al primei pagini speciale. Într-o clipă, începură să apară nişte simboluri fără noimă, litere şi cifre. Pe măsură ce căldura le scotea în evidenţă, textul dactilografiat se ştergea. Curînd, nu mai rămase decît textul cifrat. Tăie grijuliu cu foarfeca sfertul de pagină şi puse dosarul deoparte. AMG scrisese : „Nimeni nu poate face legătura între această hîrtie şi dosare, tai-pan, şi cred că nici între informaţii şi dosare, cu excepţia persoanelor celor mai sus-puse din ţară".

Un mic zgomot îl făcu să tresară şi privi în jur. Îşi auzea bătăile inimii în urechi. Un şobolan trecu în fugă pe lîngă un perete cu casete şi se făcu nevăzut. Aşteptă, dar nu era nici un semn de pericol. Într-o clipă, se calmă. Următorul dosar. Apăru iarăşi cifrul şi textul se şterse. Dunross lucra neîntrerupt, cu eficienţă. Cînd flacăra brichetei slăbi, era pregătit, scoase rezerva de gaz şi o umplu. Acum

ultimul dosar. Decupă cu grijă sfertul şi băgă în buzunar cele unsprezece bucăţi de hîrtie, apoi strecură dosarele la loc în ascunzătoare.

Înainte de a încuia caseta, scoase un act, ca pretext, apoi puse lîngă el scrisoarea lui AMG. Eziță o clipă, după care, mascînd scrisoarea cu trupul lui, îi dădu foc. Hîrtia se răsuci în timp ce ardea.

— Ce faci ?

Dunross se întoarse brusc, privind silueta care apăruse.

— A, tu erai. Îşi recăpătă suflul. Nu-i nimic, Bruce. Numai o veche scrisoare de amor, pe care n-ar fi trebuit să o păstrez.

Flacăra se stinse şi Dunross prefăcu cenuşa în scrum, apoi o scutură.

— Ian, ai necazuri ? Necazuri grave ? întrebă Johnjohn cu blîndeţe.

— Nu, bătrîne. Numai probleme cu Tiptop.

— Precis ?

— O da. Istovit. Dunross îşi scoase batista şi îşi şterse fruntea şi palmele. Iartă-mă că ţi-am dat bătaie de cap.

Porni spre ieşire cu paşi hotărîţi, urmat de Johnjohn. În spatele lor, uşa se închise cu un ţăcănit. Peste o clipă, se auzi zgomotul uşilor de la lift care se deschideau, apoi se închideau, şi, în afară de foşnetul şobolanilor şi fîsîitul uşor al aerului condiţionat, era linişte. O umbră se mişcă. Fără zgomot, Roger Crosse ieşi de după un perete înalt de casete, oprindu-se în faţa secţiunii tai-panului. Fără grabă, scoase un mic aparat de fotografiat Minox, o lanternă şi un mănunchi de speracluri. Într-un minut, caseta lui Dunross era deschisă. Cu degetele-i lungi, scotoci în ea, găsi fundul fals şi scoase dosarele. Foarte satisfăcut, le aşeză teanc, aprinse lanterna şi, cu îndemînarea pe care ţi-o dă experienţa, începu să fotografieze dosarele, pagină cu pagină. Ajuns la una din paginile speciale se uită atent la ea şi la bucata ce lipsea. Zîmbi sinistru. După care continuă mai departe, fără nici un zgomot.

DUMINICĂ

33

Ora 6.30.

Koronski ieşi din foaierul hotelului *Nine Dragons* şi făcu semn unui taxi, dîndu-i indicaţii şoferului într-o cantoneză acceptabilă. Îşi aprinse o ţigară, se lăsă pe spate pe banchetă şi aruncă o privire în urmă, din obişnuinţă profesională, ca să se asigure că nu e urmărit, deşi era puţin probabil. Nu exista un risc real. Actele sale pe numele de Hans Meikker erau fără cusur, acoperirea lui ca ziarist străin colaborînd ocazional pentru o revistă vest germană, reală, şi vizita deseori Hong Kongul. După ce se asigură, se întoarse să privească forfota străzii, întrebîndu-se cine urmează să fie interogat sub narcoză şi unde. Era un tip scund, bine hrănit, cu o înfăţişare oarecare, purtînd ochelari fără ramă. În urma lui, la vreo cincizeci de metri, strecurîndu-se printre celelalte maşini, era un Mini vechi. În spate şedea Tom Connochie, agent principal CIA, iar unul dintre asistenţii lui, Roy Wong, era la volan.

— O ia la stînga.

— Da. L-am văzut. Relaxează-te, Tom, pentru Dumnezeu, că-mi transmiţi şi mie nervii tăi.

Roy Wong era american, a treia generaţie, licenţiat în litere, şi de patru ani în CIA, lucrînd în Hong Kong. Conducea cu multă îndemînare. Connochie stătea cu ochii în patru, ghemuit pe bancheta din spate, frînt de oboseală. Aproape toată noaptea lucrase cu Rosemont, încercînd să pună ordine în potopul de instrucţiuni, cereri şi ordine strict secrete pe care îl provocaseră scrisorile interceptate ale lui Thomas K. K. Lim. La puţin după miezul nopţii, unul din informatorii lor de la hotel le-a comunicat că Hans Meikker tocmai a sosit de la Bangkok, pentru două zile. Acesta figura de ani de zile pe listele lor ca posibil risc de securitate.

— Fir-ar să fie ! zise Roy Wong, văzînd că în faţă, pe străduţa îngustă, se face un ambuteiaj, aproape de intersecţia aglomerată de la Mong Kok.

Connochie scoase capul pe geamul lateral.

— Şi el e blocat, Roy. Cu vreo douăzeci de maşini mai în faţă.

Peste o clipă, blocajul începu să se desfacă, apoi se închise iarăşi, din cauza unui camion care nu se mişca destul de repede. Pe cînd să pornească din nou, prada lor se făcuse nevăzută.

— Drace !

— Mergi la întîmplare. Poate avem baftă şi-l zărim.

La două străzi mai încolo, Koronski coborî din taxi, luînd-o în jos pe o alee plină de lume, apoi pe o stradă aglomerată şi o altă alee, pînă la apartamentul lui Ginny Fu. Urcă scările murdare pînă la ultimul etaj. Bătu de trei ori la o uşă scorojită. Suslev îi deschise şi-l pofti înăuntru, apoi încuie uşa.

— Bine ai venit, zise el încet, pe ruseşte. Ai călătorit bine ?

— Da, tovarăşe căpitan, foarte bine, răspunse Koronski, vorbind şi el în şoaptă, din obişnuinţă.

— La loc.

Suslev arătă spre masa pe care se aflau cafea şi două ceşti. Încăperea era întunecoasă, cu puţin mobilier. Ferestrele erau acoperite de storuri murdare.

— E bună cafeaua, zise Koronski politicos, gîndind în sinea lui că e oribilă, nici nu suferă comparaţie cu cafeaua în stil franţuzesc de la Bangkok, Saigon sau Phnom Penh.

— Datorită whiskyului, spuse Suslev, cu chipul încruntat.

— De la centru mi s-a spus să mă pun la dispoziţia ta, tovarăşe căpitan. Ce vrei să fac ?

— Există aici un bărbat care are o memorie fotografică. Trebuie să aflăm ce conţine ea.

— Unde este clientul care trebuie interogat ? Aici ?

Suslev clătină din cap.

— Pe nava mea.

— Cît timp avem la dispoziţie ?

— Oricît îţi trebuie. Îl luăm cu noi la Vladivostok.

— Cît de important este să obţinem informaţii de calitate ?

— Foarte.

— În acest caz, aş prefera să facem cercetările la Vladivostok. Pot să-ţi dau sedative speciale şi indicaţii pentru a-l ţine pe client docil pe durata călătoriei, pregătind terenul.

Suslev rămase pe gînduri. Avea nevoie de informaţiile lui Dunross înainte de a ajunge la Vladivostok.

— Nu poţi veni cu mine pe navă ? Plecăm la miezul nopţii, o dată cu fluxul.

Koronski şovăia.

— Ordinele mele de la Centru sînt să te ajut, dar fără să-mi periclitez acoperirea. Iar mergînd pe navă, cu siguranţă că s-ar întîmpla acest lucru, căci nava e precis supravegheată. Şi mai dispar şi de la hotel, eh ?

Suslev dădu din cap.

— Ai dreptate (n-are importanţă, îşi zise el, sînt un anchetator la fel de bine pregătit ca şi Koronski, deşi n-am mai interogat pe nimeni sub narcoză). Cum se face un interogatoriu sub narcoză ? întrebă el cu voce tare.

— E destul de simplu. Injecţii intravenoase cu o substanţă schimică numită Pentothal-V6, de două ori pe zi timp de zece zile, la intervale de douăsprezece ore, pînă ce clientul este adus într-o stare de spaimă şi dezorientare, prin obişnuita metodă de trezie-somn, urmată de patru zile fără somn.

— Avem un medic pe navă. Ar putea să facă el injecţiile ?

— Da, bineînţeles. Propun să-ţi scriu pe hîrtie procedura şi să-ţi furnizez substanţele necesare. Vrei să-l interoghezi chiar tu ?

— Da.

— Dacă urmezi corect procedura, nu văd să fie vreo problemă. Singurul lucru important de care trebuie ţinut seamă este că după administrarea de Pentothal-V6 mintea clientului e precum un burete ud. Este nevoie de multă delicateţe şi precauţie pentru a extrage cantitatea exactă de apă — informaţia —, într-un ritm adecvat, căci altfel creierul poate să fie vătămat pentru totdeauna şi celelalte informaţii să se piardă, Koronski trase din ţigară. Este uşor să pierzi un client.

— Întotdeauna este uşor să pierzi un client, spuse Suslev. Cît de eficace e acest Pentothal-V6 ?

— Am avut multe succese cu el, şi cîteva eşecuri, tovarăşe căpitan, răspunse Koronski precaut. Dacă clientul este bine pregătit şi, iniţial, sănătos, sînt sigur că vei reuşi.

Suslev nu răspunse, trecînd încă o dată în revistă, în gînd, planul prezentat cu atîta entuziasm de Plumn, tîrziu seara trecută, şi pe care Crosse îl acceptase cu îndoială.

— Mergem la sigur, Gregori, toate s-au potrivit. Acum că nu mai pleacă la Taipe, Dunross vine la petrecerea dată de mine. O să-i dau o băutură drogată, ca să-i fie rău, să-l pot convinge să se întindă într-unul din dormitoare. Acelaşi drog o să-l şi adoarmă. După ce pleacă ceilalţi — şi petrecerea o să fie scurtă, de la şase la opt —. îl pun într-un cufăr, care va fi dus la maşină pe uşa din dos. Cînd se va constata că a dispărut, eu o să zic că l-am lăsat acolo dormind şi n-am idee la ce oră a plecat. Acum, cum faci să ajungă cufărul la bordul navei ?

— Asta nu-i o problemă, spusese el. Tu pune să fie livrat la cheiul 7, la Kowloon. Avem de încărcat tot soiul de provizii, fiindcă ni s-a grăbit plecarea, şi de obicei nu prea sînt controale la navele care ies din port. Suslev adăugase cu un zîmbet sinistru : Avem chiar şi un sicriu, dacă va fi nevoie. Cadavrul lui Voranski soseşte de la morgă la ora 23, livrare specială. Nemernicii ! De ce nu i-a prins prietenul nostru pe nemernicii care l-au omorît ?

— Face tot ce poate. Zău, Gregori, îţi promit. O să-i prindă în curînd. Dar ce e mai important e că planul ăsta va reuşi !

Suslev aprobă în gînd. Da, poate să reuşească. Şi dacă tai-panul e interceptat şi descoperit ? Eu nu ştiu nimic, Boradinov nu ştie nimic, dar el răspunde şi eu o să plec pur şi simplu, lăsîndu-l pe Boradinov să plătească oalele sparte, dacă va fi nevoie. Roger o să acopere totul. O da, îşi zise el sinistru, de data asta, dacă nu mă acoperă, capul lui Roger ajunge pe butucul călăului englez. Plumm are dreptate. Răpirea tai-panului de către Vîrcolaci va crea pentru un timp o derută totală, practic fără nici un risc pentru noi suficient cît să fie date uitării dezastrul cu Metkin şi interceptarea armelor. Îl sunase seara pe Banastasio ca să se asigure că aranjamentul cu *Par-Con* era în funcţiune şi rămăsese şocat auzind de răspunsul lui Bartlett.

— Dar, domnule Banastasio, aţi garantat că nu veţi avea probleme. Ce aveţi de gînd să faceţi ?

— Presiuni, domnule Marshall, îi răspunsese Banastasio sigur pe sine, folosind numele sub care îl cunoştea el. Presiuni pe toată linia. Eu îmi fac partea mea, dumneavoastră faceţi-o pe a dumneavoastră.

— Bun. Atunci daţi-i înainte cu întîlnirea din Macao. Garantez că un alt transport, pentru a-l înlocui pe cel pierdut, va fi la Saigon într-o săptămînă.

— Dar indivizii ăştia de aici au spus că nu discută pînă nu au marfa în mînă.

— Va fi livrată direct prietenilor noştri comunişti vietnamezi, la Saigon. Puteţi face ce aranjamente vreţi pentru ca să fiţi plătit.

— Bine, bine, domnule Marshall. Unde veţi sta la Macao ? Unde să vă contactez ?

— Voi fi la acelaşi hotel, îi spusese el, neavînd deloc intenţia să ia legătura cu el. La Macao, un alt agent, folosind tot numele de Marshall, se va ocupa mai departe de această operaţiune.

Zîmbi în sinea lui. Chiar înainte de a pleca din Vladivostok primise ordin de la centru să fie controlorul acestei
operaţiuni primise ordin de la centru să fie controlorul aces-
tei operaţiuni independente, cu numele de cod King Wong, care fusese montată de una din celulele KGB de la Washington. Tot ce ştia despre acest plan era că li se trimiteau comuniştilor vietnamezi, la Saigon, prin valiză diplomatică, datele strict secrete privind viitoarele livrări de armament. În schimb, ca plată pentru informaţii, urma să fie livrat opiu, la Hong Kong, cantitatea depinzînd de numărul armelor ce vor fi interceptate. „Cine a avut ideea asta, merită să fie promovat de-ndată", le spusese el, încîntat, celor de la centru. Alesese numele conspirativ de Marshall după generalul Marshall, cel al cărui plan, ştia toată lumea, împiedicase subjugarea totală şi imediată a întregii Europe de către sovietici, la sfîrşitul anilor patruzeci. Asta va fi răzbunarea noastră, îşi zise el, reversul Planului Marshall. Brusc, izbucni tare în rîs. Koronski aştepta, atent, avînd prea multă experienţă ca să întrebe ce e atît de amuzant. Dar, fără să vrea, analizase rîsul. Din el răzbătea teama: Teama e molipsitoare. Oamenii speriaţi fac greşeli. Dar greşelile lor îi fac să cadă în capcană pe nevinovaţi. Da, îşi zise el, nesimţindu-se prea în largul lui, omul ăsta miroase a laşitate. Voi menţiona asta în următorul meu raport, dar cu grijă, în caz că e un tip important. Ridică ochii şi îl văzu

pe Suslev privindu-l atent şi se întrebă dacă nu cumva îi citise gîndurile.

— Da, tovarăşe căpitan ?

— Cît îţi trebuie ca să scrii instrucţiunile ?

— Cîteva minute. Pot să o fac acum, dacă doreşti, dar va trebui să mă duc înapoi la hotel după medicamente.

— Cîte substanţe trebuie folosite ?

— Trei : una pentru somn, una pentru trezire şi ultima, Pentothal-V6. Apropo, ăsta trebuie păstrat la rece pînă va fi folosit.

— Numai ultimul se administrează intravenos ?

— Da.

— Bun, atunci scrie. Acum. Ai hîrtie ?

Koronski dădu din cap, şi scoase din buzunar un mic bloc-notes.

— Preferi în rusă, în engleză, sau steno ?

— Rusă. Nu e nevoie să descrii metoda trezie-somn-trezie. Asta am folosit-o de multe ori. Numai ultima fază, şi nu scrie numele de Pentothal-V6, scrie doar medicament. Ai înţeles ?

— Perfect.

— Bun. După ce termini, pune hîrtia acolo, arătă spre un mic teanc de ziare vechi de pe sofaua mîncată de molii. Pune-o în al doilea de deasupra. O să o iau mai tîrziu. Cît despre medicamente, la parterul hotelului *Nine Dragons* e o toaletă pentru bărbaţi. Prinde-le cu o bandă adezivă sub capac, în ultima cabină pe dreapta, şi te rog să fii în camera ta diseară la nouă, în caz că mai am nevoie de vreo livrare. Totul e clar ?

— Desigur.

Suslev se ridică. Imediat, Koronski făcu la fel şi îi întinse mîna.

— Succes, tovarăşe căpitan.

Suslev înclină politicos din cap, ca faţă de un subaltern, şi plecă. Merse pînă la capătul culoarului, pînă la o uşă ce dădea spre scara care urca pe acoperiş. Se simţea mai bine la aer, pe acoperiş. Mirosul camerei şi mirosul lui Koronski îi displăcuseră. Îl atrăgea marea, întinsul ocean curat şi mirosul de sare şi vareh. Abia aştepta să fie iarăşi pe mare, departe de uscat. Marea, oceanul, nava te ajută să nu-ţi pierzi minţile. Ca pe mai toate acoperişurile din Hong Kong şi pe acesta era o îngrămădeală de locuinţe improvizate, spaţiul fiind închiriat. Era unica alternativă

în afară de așezările neautorizate de pe pantele noroioase din Noile Teritorii sau de pe dealurile din Kowloon și Hong Kong. Fiecare palmă de loc din oraş era de mult ocupată de valul masiv de imigranţi. Şi locuinţele de pe acoperişuri erau ilegale, dar autorităţile închideau ochii, căci unde s-ar fi putut duce aceşti nenorociţi ? Nu existau instalaţii sanitare, nu exista apă, nici condiţii elementare de igienă, dar tot era mai bine decît să dormi pe stradă. Cei de pe acoperişuri scăpau de gunoaie aruncîndu-le jos. Un băştinaş din Hong Kong nu mergea niciodată pe trotuar, chiar dacă exista unul, numai pe mijlocul străzii. Suslev trecu pe sub frînghii cu rufe, păşind peste gunoaie și lucruri aruncate, nepăsător la înjurăturile ce se auzeau în urma lui, amuzat de prichindeii ce alergau înaintea lui scoţînd chiote ascuţite, „*Quai loh... quai loh !*"[1], rîzînd şi întinzînd mîinile spre el. Era mult prea hîrşit ca să le dea bani, deşi îi era milă de ei, de sărăcia lor, şi îl impresiona buna lor dispoziţie, aşa că îi bombăni fără răutate şi ciufuli cîteva din creştelele cu păr tuns scurt. Spre marginea acoperişului, intrarea de la locuinţa lui Ginny Fu arăta ca un vechi horn. Uşa era deschisă. Coborî.

— Bună, Gregy, zise Ginny Fu, deschizîndu-i nerăbdătoare uşa. Era îmbrăcată aşa cum îi poruncise el, cu o haină jerpelită de culi, şi o pălărie mare, conică de pai, atîrnîndu-i pe spate. Îşi mînjise faţa şi mîinile. Cum arăt ? Ca un star de cinema, *heya* ?

— Greta Garbo, spuse el rîzînd şi ea i se aruncă în braţe, sărutîndu-l.

— Mai vrei *jig-jig* înainte să plecăm, *heya* ?

— *Niet*. Timp berechet în următoarele săptămîni. Berechet, *heya* ?

O lăsă jos. Făcuse amor cu ea în zori, mai mult ca să-şi dovedească bărbăţia decît din dorinţă. Asta-i problema, îşi zise el. Nu o doresc. Mă plictiseşte.

— Acum, ai înţeles planul, *heya* ?

— O da, zise ea cu siguranţă de sine. Găsesc cheul şapte şi mă amestec printre culi, car baloturi pe navă. Ajunsă acolo, mă duc la uşa din partea opusă scării, intru şi dau hîrtia, o scoase din buzunar ca să-i arate că o are pusă bine, pe hîrtie scria în ruseşte : „Cabina 3", Boradinov o va aştepta. În cabina 3, pot să mă spăl, să mă schimb în hainele cumpărate de tine, şi pe urmă aştept, îi zîmbi larg. *Heya* ?

— Bravo.

Hainele nu costaseră mare lucru şi astfel nu avea nevoie de bagaj. Era mult mai simplu fără bagaj, căci acesta ar fi atras atenţia şi ea nu trebuia în nici un caz să atragă atenţia.

— Precis nu-i nevoie să iau nimic cu mine, Gregy ? întrebă ea îngrijorată.

— Nu. Numai ce-ţi trebuie pentru machiaj. Lucruri femeieşti. Totul băgat în buzunar, pricèpi ?

— Bineînţeles, zise ea ţanţoşă. Ce, îs proastă ?

— Bun. Atunci şterge-o.

Ea îl mai îmbrăţişă încă o dată.

— O, mulţumesc pentru vacanţă, Gregy. O să fiu mai grozavă ca oricînd.

Fata plecă. Întîlnirea cu Koronski îi făcuse foame. Se duse la frigiderul vechi şi scoase nişte ciocolată. În timp ce mesteca, aprinse soba cu gaz şi se apucă să-şi prăjească nişte ouă. Neliniştea îi reveni. Nu-ţi fă griji, îşi porunci el. Planul va funcţiona, vei pune mîna pe tai-pan, iar la sediul poliţiei nu e decît o chestiune de rutină. Nu te mai gîndi la astea. Gîndeşte-te la Ginny. Poate că pe mare nu va mai fi plicticoasă. Pînă la destinaţie mă va distra nopţile, în unele dintre nopţi, iar tai-panul ziua. Pe cînd ajungem, el va fi golit de tot ce ştie, iar ea va dispărea într-o nouă viaţă, primejdia nu va mai exista şi mă voi duce la *datcha* mea, unde mă va aştepta furia aia de Zergheeva. Şi o să ne certăm, ea azvîrlindu-mi toate înjurăturile cu putinţă pînă îmi voi ieşi din fire şi o să smulg hainele de pe ea, poate o să folosesc iarăşi biciul, iar ea o să dea şi ea în mine, o să dea în mine pînă îmi voi croi cu forţa drum în ea şi o să explodez, să explodez, luînd-o uneori şi pe ea cu mine, *Kristos*, ce bine ar fi să fie aşa de fiecare dată ? Pe urmă o să dorm, fără să ştiu niciodată cînd mă va omorî în somn. Dar am prevenit-o, dacă mi se întîmplă ceva, oamenii mei o s-o dea leproşilor din partea de răsărit a Valdivostokului, împreună cu toată familia ei. La radio se anunţă buletinul de ştiri de la ora şapte, în engleză.

„Bună dimineaţa. Aici Radio Hong Kong. Se aşteaptă în continuare cantităţi mari de precipitaţii. Banca *Victoria* a confirmat în mod oficial că va plăti toate datoriile

băncii *Ho-Pak* către depunători și îi roagă pe aceștia să se așeze liniștiți la rînd, dacă își vor banii luni. În cursul nopții au fost numeroase alunecări de pămînt și de noroi în toată colonia. Cel mai greu lovite au fost zonele de așezări neautorizate de deasupra Aberdeenului, de la San Ming Ping și Sui Fai Terrace în Wanchai, unde șase mari alunecări de teren au afectat clădirile din zonă. În total, treizeci și trei de persoane și-au pierdut viața și există temerea că multe s-ar putea să fie încă îngropate sub alunecări. Nu există noi amănunte în legătură cu odioasa asasinare și răpire a domnului John Chen de către banda Vîrcolacilor. S-au oferit recompense de 100.000 de dolari pentru informații care să ducă la capturarea lor. Rapoarte de la Londra confirmă că în acest an recolta din URSS este din nou compromisă..."

Suslev nu mai auzi restul știrilor. Știa că cele comunicate de la Londra sînt adevărate. Estimări ultrasecrete ale KGB prevăzuseră că și în acest an recolta va fi sub nivelul necesar subzistenței. *Kristos,* de ce naiba nu sîntem în stare să ne asigurăm hrana ? Îi venea să strige în gura mare, cunoscînd din experiență suferințele foamei, ca să nu mai vorbim de poveștile înfricoșătoare pe care le auzise de la tatăl și mama lui.

Deci iarăși o să fie foamete, iarăși o să trebuiască să strîngem cureaua, ca să cumpărăm grîu din străinătate, folosind valuta atît de greu cîștigată, periclitîndu-ne viitorul, punîndu-l în mare primejdie, hrana fiind pentru noi călcîiul lui Achile. Niciodată nu e suficient. Nu avem niciodată destulă pricepere, sau destule tractoare, sau îngrășăminte, sau bani. Căci banii se duc pe arme și armate și nave și avioane, fiind mult mai important să devenim suficient de puternici pentru a ne apăra de porcii capitaliști și de porcii de revizioniști chinezi, mult mai important să-i zdrobim înainte să ne zdrobească ei pe noi. Dar niciodată nu-i destulă hrană pentru noi și pentru țările noastre tampon — Balcanii, Ungaria, Cehoslovacia, Polonia, Germania de Est, țările Baltice. De ce pe vremuri nemernicii ăștia produceau destulă hrană pentru ei ? De ce acum își falsifică recoltele, ne înșeală și ne mint și fură de la noi ?

Noi ii apărăm, şi ei ce fac ? Complotează, ne urăsc şi dacă nu ar fi armatele noastre şi KGB-ul ca să-i ţină în frîu pe împuţiţii de dizidenţi revizionişti, ăştia ar cloci rebeliuni — ca Germania Răsăriteană şi Ungaria — şi ar întoarce masele împotriva noastră.

Dar foametea duce la revoluţie. Întotdeauna. Foametea va face întotdeauna masele să se ridice contra guvernului. Aşa că ce ne rămîne de făcut ? Să-i ţinem în lanţuri — pe toţi — pînă ce zdrobim America şi Canada şi punem mîna pe grînarele lor. Atunci, cu sistemul nostru, vor da recolte duble. Nu te păcăli singur, îşi zise el, chinuit. Sistemul nostru agricol nu merge. Nu a mers niciodată. Într-o bună zi, poate. Dar pînă atunci nu ne putem asigura hrana. Ticăloşii ăia făr' de mamă de ţărani...

— Potoleşte-te, bombăni Suslev cu voce tare, asta nu e treaba ta, nu tu răspunzi de ea. Vezi-ţi de problemele tale, ai încredere în partid şi marxism-leninism !

Ouăle se făcuseră şi puse nişte pîine la prăjit. Pe geamurile deschise răpăiră stropi de ploaie. Cu o oră în urmă potopul ce ţinuse toată noaptea se potolise, dar peste stradă, deasupra clădirilor, se vedeau nori negri. Acolo iarăşi toarnă, gîndi el. În haznaua asta ori e secetă blestemată, ori potop blestemat ! O rafală de vînt luă învelitoarea improvizată din carton a unuia din adăposturile de pe acoperiş şi-l dărîmă. Imediat, oamenii săriră să-l repare, pînă şi copii ce abia învăţau să umble dînd o mînă de ajutor.

Cu mişcări îndemînatice îşi aşternu masa, plăcîndu-i ordinea, fredonînd în ritm cu muzica de la radio. Totul e în regulă, se liniştea el pe sine. Dunross se va duce la petrecere, Koronski, îmi va furniza cele necesare. Plumm clientul, Roger protecţia, şi nu trebuie decît să mă duc pînă la sediul poliţiei pentru vreun ceas, apoi să mă îmbarc fără grabă pe nava mea. La miezul nopţii, o dată cu fluxul, îmi iau adio de la Hong Kong, lăsîndu-i pe Vîrcolaci să îngroape morţii... Auzind ţiuitul unei sirene de poliţie ce se apropia simţi cum i se zbîrleste părul pe ceafă. Se ridică în picioare, paralizat. Dar sirena trecu şuierînd mai departe. Cu stoicism, se aşeză la masă şi începu să mănînce. Atunci răsună soneria telefonului secret.

Ora 7.30.

Micul elicopter Bell se ridică deasupra orașului, zburînd chiar pe sub plafonul norilor, apoi continuă să urce pe lîngă costișa de la est, peste funicularul de pe Pisc. Acum se afla în primul strat de nori.

Cu grijă, pilotul mai urcă o sută de picioare, încetini și se înclină puțin, apoi zări prin pîclă terenul de aterizare de la Casa Mare, lîngă un palisandru falnic. Coborî imediat. Dunross îl aștepta deja. Se aplecă să evite palele ce se roteau, se urcă în partea stîngă a cabinei, își prinse centura de siguranță și-și puse căștile.

— Bună dimineața, Duncan, spuse el în microfonul de la gură. Nu credeam că o să ajungi.

— Nici eu, zise omul mai în vîrstă, și Dunross își potrivi volumul sonorului de la căști ca să audă mai bine. Mă-ndoiesc că vom putea să ne întoarcem, tai-pan. Plafonul scade iarăși foarte repede. Mai bine să o luăm din loc, dacă tot mergem. Tu ai comanda.

— Am pornit.

Încet, cu mîna stîngă, Dunross trase maneta, mărind treptat turația și trase în sus de manetă, în timp ce cu mîna dreaptă mișca palonierul de control spre dreapta, stînga, înainte, înapoi, descriind un mic cerc, căutînd și tatonînd perna de aer în curs de formare. Mîna lui stîngă controla viteza, urcarea și coborîrea, cea dreaptă direcția, iar picioarele le avea pe pedalele de direcționare. Lui Dunross îi plăcea să piloteze elicoptere. Era ceva mult mai incitant decît zborul cu aripi fixe. Necesita atît de multă concentrare și pricepere încît uita de problemele lui, zborul purificîndu-l. Dar rareori zbura singur. Cerul era pentru profesioniști sau pentru cei ce pilotau zilnic, așa încît avea întotdeauna cu sine un pilot-instructor, această prezență neîmpiedicîndu-l să guste din plin plăcerea zborului.

Simțea în mîini cum se formează perna de aer și într-o clipă aparatul se ridică un deget de la pămînt. Imediat, corectă ușoara deviere spre dreapta provocată de o rafală de vînt. Verifică instrumentele, cu ochii ațintiți afară, urechile urmărind muzica motorului. Cînd constată

că totul e stabil, mări turația ridicînd maneta din stînga, împinse palonierul înainte și spre stînga cu doi centimetri, compensînd din picioare, și coti spre stînga, ușor înclinat, cîștigînd altitudine și viteză. După ce stabiliză aparatul, apăsă pe butonul de emisie de pe palonier, luînd legătura cu Controlul Traficului Aerian de la Kai Tak.

— Atenție la turație, zise Mac.

— Da, iartă-mă.

Dunross făcu puțin prea repede corecția și se înjură în gînd, apoi echilibră bine elicopterul, zburînd lin, la o mie de picioare deasupra nivelului mării, peste port, spre Kowloon, Noile Teritorii și locul unde se ținea cursa de automobile.

— Chiar țineți azi cursa, tai-pan ?

— Mă-ndoiesc, Duncan, spuse el în microfon. Dar doream să facem oricum această plimbare. O aștept de o săptămînă întreagă.

Duncan MacIver își avea mica lui firmă de elicoptere la aeroport. Lucra mai mult pe plan local, mai ales pentru administrație, pentru inspecții. Uneori, îl angajau și poliția, pompierii, vama. Era un tip scund, fost pilot în RAF, cu fața ridată, largă, ochi ageri ce nu stăteau o clipă locului. După ce Dunross echilibră aparatul, MacIver se aplecă și acoperi instrumentele cu cercuri de carton, pentru a-l obliga pe Dunross să piloteze ghidîndu-se numai după pipăit și auz, să asculte intensitatea și ritmul ; o încetinire însemna că motorul trage mai din greu, deci urcau — atenție ! — iar o creștere a ritmului însemna că pierd altitudine.

— Tai-pan, uită-te acolo jos ! MacIver arătă spre ceea ce semăna cu o cicatrice pe una din costișele muntelui, chiar lîngă Kowloon, și care tăia una din mahalalele formate din cocioabe. Peste tot sînt alunecări de teren. Ai auzit știrile de la ora șapte ?

— Da, le-am auzit.

— Lasă-mă pe mine o clipă.

Dunross își luă mîinile și picioarele de pe comenzi. MacIver începu să coboare frumos, înclinînd ușor aparatul în preajma așezării pentru a vedea ce pagube sînt. Pagubele erau foarte mari. Aproape două sute dintre cocioabe erau distruse și îngropate. Altele, din apropiere, arătau și mai precare ca înainte. Fumul de la incendiul ce însoțea fiecare alunecare încă mai plutea ca un văl întunecat.

— Isuse ! Pare să fie o grozăvie.

— Astăzi m-am trezit cu noáptea-n cap pentru că pompierii mi-au cerut să-i ajut pe Hill Three, deasupra Aberdeenului. Acolo a fost o alunecare acum vreo două zile, un copil era cît pe ce să fie îngropat. Noaptea trecută s-a produs alta, în aceeași zonă, foarte păcătoasă. Alunecarea e de vreo două sute de picioare pe cincizeci. Au fost distruse vreo două sau trei sute de cocioabe, dar sînt numai zece morți. Mare noroc !

MacIver se mai învîrti puțin în cerc, notă ceva pe un carnet, apoi readuse aparatul la altitudinea și viteza de croazieră. După aceea, îi spuse lui Dunross :

— E al tău.

Dunross prelua comanda.

Spre dreapta lor începea să se zărească Sha Tin. Cînd ajunseră mai aproape, MacIver luă acoperitorile de pe instrumente și verifică datele.

— Bun. Alege locul de aterizare.

— Ai mai avut în ultima vreme ceva interesant ?

— Nu, tot treburi de-astea. Am o cursă la Macao, dacă e bună vremea, mîine dimineață.

— Lando Mata ?

— Nu, un american pe nume Banastasio. Atenție la turație ! A, uite locul cel mai bun !

Satul de pescari Sha Tin se afla lîngă un drum ce ducea sus în munte, unde trebuia să se țină cursa de automobile. Parcursul consta dintr-un drum neasfaltat, săpat cu buldozerul în coasta muntelui. La poalele pantei se aflau cîteva mașini, unele pe remorci, dar practic nici un spectator. În mod normal ar fi venit cu sutele, mai ales europeni. Acesta era singurul eveniment sportiv automobilistic din colonie. Legea englezească interzicea folosirea sistemului de drumuri publice pentru curse și de aceea Marele Premiu de la Macao, pentru șoferi amatori, fusese organizat în comun de Clubul din Hong Kong pentru Mașini Sport și Raliuri și de Consiliul Municipal portughez. Cu un an în urmă, Guillo Rodriguez, din poliția din Hong Kong, cîștigase cursa de șaizeci de ture în trei ore și douăzeci și șase de minute, cu o viteză medie de 72 de mile la oră, iar Dunross, într-un Lotus, și Brian Kwok, într-un Jaguar luat cu împrumut, fuseseră unul lîngă altul în cursa pentru locul doi, pînă cînd lui Dunross i-a făcut explozie un cauciuc, tocmai cînd intra în Fisherman's Bend, și fu-

sese cît pe ce să moară exact în locul unde, în 1959, în anul dinainte de a deveni tai-pan, îi luase foc motorul.

Acum Dunross se concentra în vederea aterizării, ştiind că vor fi priviţi. Elicopterul era în poziţie bună, turaţia corectă de coborîre. Ateriză lin, perfect, mai bine ca oricînd. MacIver nu zise nimic, făcîndu-i astfel un frumos compliment, de parcă era ceva firesc. Îl privea pe Dunross care făcea acum manevra de oprire.

— Tai-pan, nu mă laşi pe mine să opresc motorul ? zise el. Tipii ăia par cam nerăbdători.

— Mulţumesc.

Dunross se îndreptă, uşor aplecat, păşind prin noroi, spre grupul de bărbaţi în mantale de ploaie.

— Bună dimineaţa.

— Este oribil, tai-pan, zise George T'Chung, fiul cel mare al lui Shitee T'Chung. Am încercat cu maşina mea şi s-a împotmolit la prima curbă, arătă spre drum, maşina era înămolită, cu una din aripi îndoită. Va trebui să aduc un tractor să o scot.

Îi stropi o nouă rafală de ploaie.

— Numai pierdere de vreme, zise Don Nikklin, acru. Era un tip scund şi arţăgos, de nici treizeci de ani. Trebuia să fi anulat de ieri cursa.

Aşa e, îşi zise Dunross satisfăcut, dar dacă o amînam de ieri nu aş fi avut un motiv să vin pînă aici pilotînd şi nici n-aş fi avut marea plăcere să vă văd aici, stricîndu-vă dimineaţa.

— Toată lumea a fost de acord să aşteptăm pînă azi. Am fost cu toţii de părere că e puţin probabil să putem ţine cursa, zise Dunross cu glas dulce. Erai de faţă. Şi tatăl tău era acolo. Eh ?

McBride interveni repede

— Fac oficial propunerea să o amînăm.

— Aprobat ! Nikklin se îndreptă spre camioneta lui nou-nouţă cu dublă tracţiune pe care se afla un Porsche puternic.

— Ce individ simpatic ! zise careva.

Îl urmăriră cu privirea plecînd, conducînd cu multă îndemînare pe drumul prost şi alunecos, trecînd de elicopter, al cărui motor se oprise, dar paletele se mai roteau încet.

— Păcat că-i aşa o scîrbă, spuse un altul. E un şofer formidabil.

— Rămîne de văzut la Macao, eh, tai-pan ? zise George T'Chung rîzînd, cu glasul lui patrician și accent de școală englezească de clasă.

— Da, răspunse Dunross pe un ton tranșant, abia așteptînd să vină luna noiembrie ca să-l bată iarăși pe Nicklin. Îl învinsese de trei ori din șase, dar nu cîștigase niciodată Marele Premiu, căci mașinile lui nu fuseseră niciodată destul de puternice pentru a face față apăsării piciorului lui drept. De data asta, pe Dumnezeu, o să cîștig.

— Ba n-o să cîștigi, tai-pan. Asta e anul meu ! Am un Lotus 22, trăznet, bătrînul meu a ales ce-i mai bun. O să-mi vezi coada toate cele șaizeci de ture !

— S-o crezi tu ! Noua mea mașină... Dunross se întrerupse.

Se îndrepta spre ei o mașină a poliției, alunecînd și derapînd prin noroi. De ce a venit Sinders atît de devreme ? se întrebă el, simțind cum i se strînge stomacul. Spusese la prînz. Involuntar, duse mîna la buzunarul de la șold, închis cu nasture, să verifice dacă plicul e acolo. Se liniști. Noaptea de dinainte, după ce revenise în biroul lui P.B. White, scosese cele unsprezece bucăți de hîrtie și le studiase din nou, la lumină. Cifrul era un talmeș-balmeș fără noimă. Mă bucur, își zisese el. Apoi se dusese la mașina de fotocopiat aflată lîngă masa de lucru acoperită cu piele și făcuse două copii după fiecare pagină. Fiecare set îl pusese în plic separat, lipit. Pe unul scrisese : „P.B. White — te rog dă acest plic tai-panului companiei *Struan*, fără să-l deschizi.“ Apoi îl pusese într-o carte aleasă la întîmplare din rafturi, pe care o așezase cu grijă la locul ei. Urmînd instrucțiunile lui AMG, pe al doilea scrisese un G, pentru Riko Gresserhoff, și-l băgase în buzunar. Originalele le băgase în alt plic, lipindu-l și pe acesta înainte de a-l pune în buzunar. Apoi, după ce verificase că ușa secretă e bine închisă, descuiase ușa de la birou și ieșise. Peste cîteva minute pleca împreună cu Gavallan, Casey și Riko. Deși ar fi avut tot timpul să-i dea lui Riko setul ei, hotărîse că e mai bine să aștepte pînă după ce va preda originalele. Să-i dau lui Sinders originalele acum sau la prînz ? se întreba el urmărind cu privirea mașina de poliție. Aceasta se opri. Din ea coborî inspectorul șef Donald C.C. Smyth. Nu se aflau cu el nici Sinders, nici Crosse.

— Bună dimineaţa, zise Smyth politicos, salutînd cu bastonul mic de trestie pe care-l duse la chipiu, cealaltă mînă avînd-o încă tot în eşarfă. Iertaţi-mă, domnule Dunross, elicopterul e angajat de dumneavoastră ?

— Da, domnule inspector şef, răspunse Dunross. Ce s-a întîmplat ?

— Eram mai la vale şi v-am văzut veninid încoace. Mă întrebam dacă i-am putea lua cu împrumut pe MacIver şi elicopterul pentru vreun ceas, sau, dacă plecaţi chiar acum, poate luăm aparatul după aceea.

— Sigur. Plec într-o clipă. Cursa s-a anulat.

Smyth aruncă o privire spre drumul de coastă, spre cer, şi scrîşni din dinţi.

— Aş zice că a fost o treabă înţeleaptă, sir. Cu siguranţă că s-ar fi întîmplat vreun accident. Dacă s-a aranjat, pot vorbi cu MacIver ?

— Sigur. Sper că nu e ceva grav.

— Nu, deloc. Deşi e ceva interesant. Ploaia a descoperit două cadavre care au fost îngropate în aceeaşi zonă unde s-a găsit trupul lui John Chen.

Ceilalţi se apropiară şi ei.

— Vîrcolacii ? întrebă George T'Chung speriat. Noi victime răpite ?

— Aşa presupunem. Amîndoi erau tineri. Unul are capul zdrobit, iar celălalt e pe jumătate decapitat, după cîte se pare cu o cazma. Amîndoi erau chinezi.

— Isuse ! Tînărul George T'Chung se făcuse alb ca varul.

Smyth dădu din cap, sumbru.

— N-aţi auzit de ceva fii de bogătaşi care să fi fost răpiţi ?

Toată lumea clătină din cap.

— Nu mă miră, zise Smyth. E o prostie din partea familiilor victimelor să trateze cu răpitorii şi să nu spună nimic. Din păcate, cadavrele au fost descoperite de localnici, aşa că pînă diseară vor scrie toate ziarele, de aici pînă la Pekin !

— Vreţi să luaţi cadavrele cu elicopterul ?

— O, nu, tai-pan. Aducem aici nişte experţi de la poliţia judiciară, să cerceteze zona pînă nu începe iar ploaia. Trebuie să încercăm să-i identificăm pe nenorociţii ăia. Puteţi să plecaţi chiar acum ?

— Da, sigur.

— Mulţumesc. Îmi cer scuze că vă deranjez. Îmi pare rău de Noble Star, dar sîmbătă pariez pe dumneavoastră.

Smyth salută politicos dînd din cap şi se îndepărtă. Se vedea clar că George T'Chung e foarte îngrijorat.

— Noi toţi reprezentăm posibile ţinte pentru ticăloşii ăia, Vîrcolacii. Tu, eu, bătrînul meu, oricine ! Isuse, cum putem să ne apărăm de ei ?

Nimeni nu-i răspunse. Apoi Dunross zise rîzînd :

— Nu-i nevoie să-ţi faci griji, amice, noi sîntem de neatins.

35

Ora 10.01.

În semiobscuritatea dormitorului răsună soneria telefonului. Bartlett se dezmetici cu greu din somn.

— Alo ?

— Bună dimineaţa, domnule Bartlett, aici Claudia Chen. Tai-panul voia să ştie dacă aveţi nevoie de maşină astăzi ?

— Nu, nu, mulţumesc. Bartlett se uită la ceas, Isuse, bîigui el cu voce tare, uluit cît de mult dormise. Aăăă, mulţumesc, mulţumesc, Claudia.

— Excursia la Taipe este reprogramată pentru vinerea viitoare, cu întoarcerea luni la prînz. Vă convine ?

— Da, da, sigur.

— Mulţumesc.

Bartlett închise telefonul şi se culcă la loc o clipă, ca să-şi adune gîndurile. Se întinse leneş, bucuros că nu are nici o grabă, savurînd atît de rara plăcere a trîndăvelii. Era ceasul patru dimineaţa cînd agăţase pe uşă un „nu deranjaţi". Ceruse să nu fie sunat pînă la ora 10 şi se băgase în pat. Seara trecută, Orlanda îl dusese la Aberdeen, unde închiriase o Barcă de Plăceri. Plutiseră liniştiţi pe canale, răpăitul ploii făcînd cabina să pară şi mai intimă, cu căldura focului şi mîncarea fierbinte şi picantă.

— În Shanghai noi gătim cu usturoi, cu chili şi ardei şi tot soiul de mirodenii, îi spusese ea, servindu-l, beţiga-

șele părînd ca o delicată prelungire a degetelor ei. Cu cît mergi mai spre nord, cu atît mîncarea e mai picantă, cu atît se mănîncă mai puțin orez, mai multă pîine și paste. În nord se mănîncă grîu, numai în sudul Chinei se mănîncă orez, Linc. Mai vrei ?"

Mîncase bine și băuse berea pe care Orlanda o adusese cu ea. Fusese pentru el o noapte plăcută, în care nu simțise cum trece timpul, Orlanda delectîndu-l cu povești despre Asia, despre Shanghai. Mai tîrziu, după ce mîncarea fusese luată, în timp ce ploaia răpăia pe prelată și ei stăteau întinși unul lîngă celălalt pe perne. cu degetele împletite. ea îi spusese

— Linc. îmi pare rău, dar te iubesc.

Asta îl luase prin surprindere.

— Nu ai de ce să-ți pară rău, răspunsese el, nepregătit încă să-i răspundă la fel.

— Dar zău îmi pare. Asta complică lucrurile, da, complică foarte mult lucrurile.

Da, își spuse el. E atît de ușor pentru o femeie să zică te iubesc, atît de greu pentru un bărbat, atît de necugetat, căci atunci nu mai ai ieșire. Oare ăsta o fi cuvîntul potrivit ? Nici la asta nu găsi un răspuns. Acum, stînd culcat în pat, cu capul pe brațe, trecu în revistă întîmplările din noaptea trecută. Se atinseseră, cu mîini fremătînde, și ale lui și ale ei, dar nu merseseră pînă la capăt. Nu că ea l-ar fi împiedicat sau l-ar fi oprit. Dar el se reținuse. pînă la urmă.

— Nu ai mai făcut niciodată asta, glăsui el acum cu voce. tare. Cînd aveai o fată, mergeai pînă la capăt.

Îi părea rău că n-o făcuse, amintindu-și cît de puternică fusese dorința amîndurora. Fraza „Eu nu-s o femeie de o noapte sau o curvă eurasiatică" îi răsunase tot timpul în urechi. În taxi, în drum spre casa ei, nu-și vorbiseră, ținîndu-se doar de mînă. Asta e culmea, își zise el, simțindu-se caraghios : ca niște copii, ținîndu-ne de mînă ! Dacă cineva mi-ar fi spus acum o lună, acum o săptămînă, că mă voi mulțumi cu atît, aș fi zis că e un tîmpit și aș fi pariat pe oricîți bani. Bani, am mai mult decît destui pentru Orlanda și pentru mine. Dar cum rămîne cu Casey ? Și *Par-Con* ? S-o luăm pe rînd. Să vedem mai întîi dacă îmi spune de treaba cu Murtagh și de ce a ținut-o secretă. Gornt ? Gornt sau Dunross ? Dunross e un tip care are stil, iar faptul că Banastasio e împotriva

lui însemnă un vot de încredere în favoarea lui. După ce îi relatase lui Armstrong teoria lor în legătură cu Banastasio, Armstrong spusese :

— Vom vedea ce găsim, deşi, în colonie, domnul Gornt este considerat un om de încredere. Fiţi liniştit, pe domnul Banastasio îl vom avea în vedere. Dar nu prezintă el o ameninţare în primul rînd pentru SUA ?

— O da. I-am spus lui Rosemont şi...

— Aaa, bun ! Bine aţi făcut. E un tip priceput. L-aţi văzut şi pe Ed Langan ?

— Nu. Şi el e tot de la CIA ?

— Oficial, eu nu ştiu nici măcar dacă domnul Rosemont e de la CIA, domnule Bartlett. Lăsaţi totul în seama mea. El a avut vreo idee în privinţa armelor ?

— Nu.

— Ei bine, n-are importanţă. Voi transmite informaţiile dumneavoastră şi voi lua legătura cu el. Apropò, e un tip foarte priceput.

Pe Bartlett îl străbătu un scurt fior. Va trebui să fie foarte priceput ca să înfrunte mafia, dacă Banastasio este într-adevăr din mafie. Se întinse spre telefon şi formă numărul camerei lui Casey. Nu răspundea, aşa că sună la recepţie să întrebe dacă are vreun mesaj. Recepţionerul îi spuse că toate îi fuseseră deja băgate pe sub uşă.

— Doriţi să vă trimitem sus telegramele şi telexurile ?

— Da, sigur, mulţumesc. Am vreun mesaj de la Casey Tcholok ?

— Nu, sir.

— Mulţumesc.

Sări din pat şi se duse la uşă. Printre mesajele telefonice se afla şi un plic. Îi recunoscu scrisul. Toate mesajele erau telefoane de afaceri, cu excepţia unuia : „A sunat domnul Banastasio. Vă roagă să-i telefonaţi“. Pe acesta îl puse deoparte. Deschise plicul de la Casey. Pe bilet figura ora 9.45, şi scria : „Bună Linc ! Nu am vrut să-ţi stric somnul cel dulce. Mă întorc pe la şase. Petrecere frumoasă !“

Unde o fi plecat ? se întrebă el cu gîndurile aiurea. Luă telefonul ca să-l sune pe Rosemont, dar se răzgîndi şi formă numărul Orlandei. Nu răspundea. Îl mai formă o dată, fără succes.

— Drace !

Încercă să-şi alunge nemulţumirea. Aveţi întîlnire la prînz, aşa că ce-i atît de grav ? Prînzul de duminică, aici, la restaurantul de la ultimul etaj al hotelului *V and A*, şi timp din belşug.

— La prînz, duminica, aici vine lumea cea mai aleasă, Linc. Bufetul, cu mîncăruri calde şi reci, este faimos în toată Asia. E cel mai bun din cîte există.

— Dumnezeule, cu atîta mîncare, într-o săptămînă o să atîrn o tonă !

— Nu tu, niciodată. Dacă vrei, facem după aceea o plimbare lungă sau ne ducem să jucăm tenis. Facem tot ce vrei tu ! O Linc, te iubesc atît de mult...

Casey stătea sprijinită de balustrada digului din Kowloon, printre mulţi alţii. Era îmbrăcată în pantaloni kaki, o bluză de mătase galbenă care îi scoatea în evidenţă silueta, dar nu prea mult, o jachetă asortată din caşmir, legată neglijent în jurul umerilor, tenişi, şi în geanta mare de umăr avea un costum de baie. Nu că mi-ar fi de folos azi, îşi zise ea, căci Piscul era învăluit pînă la jumătate în nori, spre est cerul era întunecat şi o dîră neagră de nori se apropia deja de insulă. Un mic elicopter trecu uruind pe deasupra, îndreptîndu-se, peste port, spre cartierul central. Îl văzu aterizînd pe una din clădiri. Nu-i aia clădirea companiei *Struan* ? Ba da, aia este. Oare Ian o fi în elicopter ? Mă-ntreb, oare se ţine cursa ? Seara trecută, el zicea că nu, dar că s-ar putea ca unii dintre ei să meargă oricum. Apoi ochii i se opriră pe iahtul de croazieră care se apropia. Era mare, cu linii zvelte, pavilionul britanic la pupa şi un steag viu colorat pe catargul scurt. Îl zări pe Gornt, la cîrmă. Era îmbrăcat într-o ţinută lejeră : cămaşă cu mînecile suflecate, pantaloni de pînză. Părul negru îi era ciufulit de briză. El îi făcu semn cu mîna şi Casey îi răspunse. Mai erau şi alţii pe puntea principală : Jason Plumm, pe care-l cunoscuse la curse, sir Dunstan Barre pe care-l ştia de la tai-pan — purta un blazer albastru, elegant, şi pantaloni albi —, Pugmire, într-o ţinută tot atît de nautică.

Gornt aduse nava cea mare cu multă îndemînare lîngă cheu, cu baloanele de acostare puse, doi marinari avînd în mînă pregătite cîngile de acostare. Casey o luă de-a lungul cheului, spre treptele ude şi alunecoase. Cinci tinere chinezoaice se aflau deja acolo, îmbrăcate în straie

vesele de iahting, rîzînd, sporovăind și făcînd semne cu mîna. În timp ce Casey privea, ele săriră cu stîngăcie pe punte, ajutate de un marinar, și își azvîrliră din picioare pantofii cu tocuri înalte. Una se duse spre Barre, alta la Pugmire, alta la Plumm, de parcă ar fi fost prieteni vechi, iar ultimele două coborîră vesele sub punte. Ei drăcie, își zise Casey scîrbită. E o petrecere de-alea... Era pe punctul să facă stînga împrejur și să plece, dar îl văzu pe Gornt sprijinit de parapet, privind-o.

— Bună, Casey, îmi pare rău de ploaia asta. Urcă !

Nava se pleca și se legăna din cauza hulei, valurile izbind treptele și coca.

— Haide, urcă, nu e periculos, îi strigă el.

Reacționînd de-ndată la ceea ce i se păru a fi o sfidare, Casey coborî repede treptele, refuză mîna întinsă de marinar pentru a o ajuta și, după ce așteptă momentul potrivit, sări pe punte.

— Ai făcut treaba asta de parcă ai mai fost și altădată pe un iaht, spuse Gornt plin de admirație, ieșindu-i în întîmpinare. Bun venit la bordul lui *Sea Witch*.

— Îmi place să navighez, Quillan, deși cred că s-ar putea să nu fiu la locul meu aici.

— Oh ! Gornt ridică din sprîncene și în expresia lui nu se citea nici sfidare, nici provocare. Te referi la fete ?

— Da.

— Ele sînt doar oaspeți ai oaspeților mei. O privi atent. Înțelesesem că vrei să fii tratată cu egalitate.

— Poftim ?

— Eu credeam că vrei să fii tratată cu egalitate într-o lume masculină, în afaceri și în plăceri ! Să fii acceptată, eh ?

— Da, zise ea cu răceală.

Gornt rămase la fel de prietenos.

— Te deranjează fiindcă ceilalți sînt căsătoriți și le-ai cunoscut pe unele din soțiile lor ?

— Da, presupun că da.

— Și nu ți se pare asta cam incorect ?

— Nu, nu cred, zise ea, stînjenită.

— *Tu* ești invitata *mea*, celelalte sînt invitatele invitaților mei. Dacă vrei egalitate, poate că ar trebui să fii pregătită să accepți egalitatea.

— Asta nu e egalitate.

— Eu te tratez ca pe un egal. Trebuie să-ți spun că ceilalți nu te considerau la fel de demnă de încredere cum te consider eu. Zîmbetul lui deveni mai dur. Le-am spus că pot să plece sau să rămînă. Fac ce-mi place pe iahtul meu și eu am garantat pentru discreția și bunele tale maniere. Aici sîntem în Hong Kong, obiceiurile noastre sînt diferite. Aceasta nu este o societate puritană, deși avem reguli foarte serioase. Tu ești singură, necăsătorită. Foarte atrăgătoare și foarte binevenită. Dacă erai măritată cu Linc, n-ai fi fost invitată, nici împreună cu el, nici singură, deși el ar fi putut să fie, iar ce ți-ar fi spus ție la întoarcere ar fi fost treaba lui.

— Vrei să zici că ăsta e un obicei, aici în Hong Kong, ca duminică după-masă băieții să iasă cu fetele ?

— Nu, cîtuși de puțin. Ce vreau să spun este că oaspeții mei m-au întrebat dacă pot să invite niște musafire, care să înveselească o ieșire, care altminteri ar fi fost poate plicticoasă pentru ei.

Privirea lui Gornt era sinceră. *Sea Witch* se clătină, izbit de un alt val, și Barre și cu prietena lui erau cît pe ce să cadă. Ea scăpă din mînă paharul de șampanie. Gornt nu se clintise, și nici Casey. Ea n-avu nici măcar nevoie să se prindă de ceva.

— Ai navigat de multe ori ? întrebă el cu admirație.

— Am o mică ambarcațiune, de șase metri lungime, din fibră de sticlă, clasă olimpică, un slup, pe remorcă. În unele weekenduri ies cu ea pe mare.

— Singură ?

— Cel mai adesea. Uneori vine și Linc.

— El e acum la cursa de automobile ?

— Nu. Am auzit că a fost anulată.

— Pleacă după-masă la Taipe ?

— Nu. Am auzit că și asta a fost anulată.

Gornt dădu din cap.

— E mai înțelept. Mîine sînt multe de făcut, privirea lui era blîndă. Îmi pare rău că te simți jignită. Credeam că ești altfel decît femeile obișnuite. Acum îmi pare rău că au venit și ceilalți.

Casey sesiză ciudata blîndețe.

— Da, și mie îmi pare rău.

— N-ai vrea totuși să rămîi ? Sper să vrei, deși trebuie să contez pe discreția ta. Eu am garantat-o.

— Rămîn, zise ea simplu. Mulțumesc pentru încredere.

— Vino pe puntea superioară. Avem şampanie şi cred că prînzul o să-ţi placă.

Dat fiind că se hotărîse să rămînă, Casey lăsă deoparte reţinerile ei, ca să se bucure de acea zi.

— Unde mergem ?

— Către Sha Tin. Acolo marea e mai liniştită.

— Ştii, Quillan, ai un iaht splendid.

— O să ţi-l arăt într-o clipă.

O ploaie uşoară stropi puntea şi se adăpostiră. Gornt aruncă o privire spre ceasul din turn. Arăta 10.10. Se pregătea să ordone plecarea, cînd Peter Marlowe coborî zorit treptele şi urcă la bord. Făcu ochii mari observînd-o pe Casey.

— Îmi pare rău că am întîrziat, domnule Gornt.

— Nu-i nimic, domnule Marlowe. Oricum voiam să vă mai dau cîteva minute, ştiu cum e cînd ai copii mici. Scuzaţi-mă o clipă, cred că vă cunoaşteţi. O, Casey e invitata *mea*, discreţia ei e garantată. Îi zîmbi. Nu-i aşa ?

— Bineînţeles.

Plecă, ducîndu-se pe puntea superioară ca să ia comanda la cîrmă. Casey şi Marlowe îl urmăriră cu privirea, amîndoi stînjeniţi, în timp ce briza mării făcea ploaia să aibă un miros proaspăt.

— Nu mă aşteptam să te văd, Peter, zise ea.

— Nici eu nu mă aşteptam să te văd pe tine.

Ea îl privi atentă, ochii ei căprui avînd o expresie sinceră.

— E vreuna dintre... dintre celelalte, a ta ? Spune-mi deschis.

Zîmbetul lui avea ceva ciudat.

— Chiar dacă ar fi, aş zice că asta nu e treaba ta. Discreţie şi aşa mai departe. Apropò, tu eşti prietena lui Gornt ?

Casey făcu ochii mari.

— Nu. Bineînţeles că nu !

— Atunci de ce te afli aici ?

— Nu ştiu. El... el mi-a spus doar că am fost invitată ca un egal.

— Aha, aşa va să zică. Peter Marlowe se simţi şi el uşurat. Are un ciudat simţ al umorului. Ei bine, te-am prevenit. Şi ca să-ţi răspund la întrebare, află că cel puţin opt fac parte din haremul Marlowe ! Rîseră, după care el

adăugă pe un ton mai serios : Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa lui Fleur. E foarte înţeleaptă.

— Aş vrea să fiu şi eu la fel, Peter. Toate astea sînt foarte noi pentru mine. Îmi pare rău de... da, îmi pare rău.

— E ceva nou şi pentru mine. N-am mai fost niciodată într-o croazieră de duminică. De ce...

Zîmbetul i se şterse. Casey îi urmări privirea. Robin Grey tocmai ieşise pe punte şi îşi turna un pahar de şampanie, una din fete întinzîndu-i şi paharul ei. Casey se întoarse să se uite la Gornt, văzîndu-l cum îşi plimbă privirea de la un bărbat la altul, apoi se opreşte asupra ei.

— Vino sus, îi strigă Gornt. E vin, şampanie, Bloody Mary sau, dacă preferi, cafea.

Pe chip nu i se citea nici o expresie, dar în sinea lui se distra grozav.

36

Ora 11.15.

— Vă repet, domnule Sinders, nu ştiu nimic de nici o telegramă, nu cunosc nici un Arthur, nu ştiu de nici un dosar, nici un american şi nu cunosc nici un maior Iuri Bakian — omul acela era Igor Voranski, marinar clasa întîi.

Suslev făcea eforturi să se stăpînească. Sinders şedea în faţa lui la biroul din camera de interogatorii de la sediul poliţiei. Suslev se aşteptase ca Roger Crosse să fie şi el aici, să-l ajute. Dar de cînd venise, nu-l zărise. Ai grijă, îşi spuse el, eşti singur. Nu vei avea nici un sprijin din partea lui Roger. Pe bună dreptate. Spionul trebuie protejat. Cît despre Boradinov, nici el nu e de vreun ajutor. Aruncă o privire spre secundul lui, care şedea alături, ţeapăn, drept în scaun şi foarte stingherit.

— Şi insistaţi să susţineţi în continuare că numele acestui spion Dimitri Metkin nu era Leonov — Nikolai Leonov —, tot maior în KGB ?

— E o prostie, totul e o aberaţie. Voi raporta acest incident guvernului meu, voi...

— Ați terminat cu reparațiile ?

— Da, sau cel puțin se vor termina pînă la miezul nopții. Noi aducem Hong Kongului bani buni și plătim...

— Da. Și nu faceți altceva decît să creați tot felul de probleme ciudate. Precum maiorul Leonov, precum Bakian ?

— Vreți să ziceți Metkin ? Suslev se uită la Boradinov, ca să-l implice și pe el în discuție. Tu cunoșteai vreun Leonov ?

— Nu, tovarășe comandant, bîigui Boradinov. Noi nu știam nimic.

— Ce de povești de adormit copiii ! Sinders oftă. Din fericire, Leonov ne-a spus destul de multe despre voi și despre *Ivanov* înainte ca voi să-l asasinați. Da, maiorul Leonov al vostru a fost foarte cooperant, brusc, glasul lui deveni tăios. Secund Boradinov, așteaptă te rog afară !

Bărbatul mai tînăr se ridică parcă împins de un arc, alb la față. Deschise ușa. Afară, un agent chinez din SI, cu un aer ostil, îi arătă un scaun, apoi închise din nou ușa. Sinders lăsă pipa deoparte, scoase un pachet de țigări și își aprinse una pe îndelete. În ferestre bătea ploaia. Suslev aștepta, cu sufletul la gură. Își urmărea dușmanul, privindu-l pe sub sprîncenele stufoase, întrebîndu-se ce o fi avînd Roger Crosse pentru el de e atît de urgent. Dimineață, cînd sunase telefonul secret, era Arthur, ca să întrebe dacă Suslev poate veni să se întîlnească cu Roger Crosse. pe la opt seara, la Sinclair Towers.

— Ce-i atît de urgent ? Trebuie să fiu pe navă să...

— Nu știu. Roger a zis că e urgent. N-am avut timp să discutăm. Te-ai văzut cu Koronski ?

— Da. Totul e aranjat. Poți să livrezi „marfa" ?

— O da, cu mult înainte de miezul nopții.

— Să nu dai greș. Centrul contează acum pe tine, adăugase el, mințind. Spune-i prietenului nostru că avem ordin.

— Excelent. Nu vom da greș.

Suslev sesizase nerăbdarea din glas. Ceva din teamă îl mai părăsise. Dar acum îi revenea. Nu-i plăcea că se află aici, atît de aproape de a rămîne permanent. Reputația lui Sinders era binecunoscută în KGB un tip devotat, isteț și cu foarte multă intuiție.

— M-am plictisit de aceste întrebări, domnule Sinders, zise el, mirat că șeful MI-6 venise personal la Hong

Kong şi că putea părea a fi un tip atît de lipsit de importanţă. Eu plec.

— Vorbeşte-mi de *Sevrin.*

— *Sevrin !* Cine e *Sevrin* ? Nu sînt obligat să stau să vă răspund la întrebări, nu...

— Aşa e, tovarăşe căpitan, în mod normal, dar unul din oamenii dumneavoastră a fost prins spionînd şi prietenii noştri americani tare ar vrea să pună mîna pe dumneavoastră.

— Ce ?

— Da, şi teamă mi-e că ei nu sînt la fel de răbdători ca noi.

Spaima lui Suslev crescu iarăşi.

— Alte ameninţări ! De ce mă ameninţaţi ? zise el tulburat. Noi respectăm legile. Eu nu-s răspunzător de problemele apărute ! Cer să fiu lăsat să mă întorc pe nava mea ! Acum !

Sinders continuă să-l privească.

— În regulă. Puteţi pleca, zise el calm.

— Pot să plec ?

— Da, sigur că da. Bună ziua.

Uimit, Suslev se holbă la el o clipă, apoi se-ntoarse, luînd-o spre uşă.

— Bineînţeles că noi le vom strecura superiorilor dumneavoastră faptul că dumneavoastră ni l-aţi dat pe Leonov.

Suslev se opri, cenuşiu la faţă.

— Ce, ce aţi spus ?

— Leonov ne-a zis, printre altele, că dumneavoastră l-aţi îndemnat să se ducă personal să ia mesajul. Apoi aţi lăsat să se afle de acest schimb.

— Minciuni... minciuni, spuse el, îngrozit deodată la gîndul că poate Roger Crosse a fost prins şi el, la fel ca Metkin.

— Şi nu tot dumneavoastră le-aţi strecurat nord-coreenilor o vorbă despre Bakian ?

— Nu, n-am făcut aşa ceva, bîigui Suslev, extrem de uşurat să constate că Sinders numai îl tatona, fără să aibă probabil nici o informaţie. Îi mai reveni puţin siguranţa de sine. Asta e altă aberaţie. Nu cunosc nici un nord-corean.

— Eu vă cred, dar sînt sigur că Direcţia Întîi n-o va face. Bună ziua.

— Ce vreţi să spuneţi ?

— Vorbiţi-mi de telegramă.
— Nu ştiu nimic despre asta. Comisarul dumneavoastră s-a înşelat. Nu mie mi-a scăpat din mînă.
— O, ba da. Care american ?
— Nu ştiu nimic despre vreun american.
— Vorbiţi-mi despre *Sevrin.*
— Nu ştiu nimic de acest *Sevrin.* Ce e, cine e ?
— Sînt convins că ştiţi că superiorii dumneavoastră din KGB sînt extrem de tranşanţi cînd e vorba de scurgeri de informaţii şi foarte suspicioşi. Dacă izbutiţi să plecaţi, eu v-aş sugera ca dumneavoastră, secundul dumneavoastră, nava şi întreg echipajul dumneavoastră să nu vă mai întoarceţi vreodată în aceste ape...
— Iarăşi mă ameninţaţi ? Acesta va deveni un incident internaţional. Voi informa guvernul meu şi pe al dumneavoastră şi...
— Da. Şi la fel vom face şi noi. Oficial şi în particular, foarte particular. Privirea lui Sinders era de gheaţă, deşi buzele zîmbeau.
— Pot... pot să plec acum ?
— Da. Şi aşteptăm informaţiile.
— Ce face ? !
— Cine e americanul ? Şi cine e Arthur ?
— Nu cunosc nici un Arthur. Arthur şi mai cum ?
— Voi aştepta pînă la miezul nopţii. Dacă plecaţi fără să-mi spuneţi. cînd mă întorc la Londra voi avea grijă să ajungă la urechile ataşatului naval sovietic de la Londra că dumneavoastră i-aţi dat pe Leonov, pe care-l numiţi Metkin, şi pe Bakian, căruia îi ziceţi Voranski, pentru a vă asigura favorurile SI.
— Astea-s minciuni, numai minciuni, ştiţi bine că-s minciuni.
— Cinci sute de oameni v-au văzut la hipodrom cu comisarul Crosse. Atunci i-aţi vîndut pontul cu Metkin.
— Toate-s minciuni, zise Suslev, încercînd să-şi ascundă groaza.
Sinders rîse încet.
— Vom vedea, nu-i aşa ? Noul vostru ataşat naval de la Londra se va agăţa de orice pai ca să se pună bine cu superiorii săi. Eh ?
— Nu înţeleg, spuse Suslev, înţelegînd de fapt foarte bine era prins în capcană.
Sinders se aplecă deasupra mesei ca să-şi scuture pipa.

— Ascultaţi-mă bine, zise el, pe ton de ultimatum. Fac un truc : viaţa dumneavoastră în schimbul americanului şi a lui Arthur.

— Nu cunosc nici un Arthur.

— Va fi un secret doar între noi doi. Nu voi spune nimănui. Vă dau cuvîntul meu.

— Nu cunosc nici un Arthur.

— Mi-l arătaţi şi sînteţi în siguranţă. Dumneavoastră şi cu mine sîntem profesionişti, ştim ce-i acela un schimb, ce-i aia garanţie de securitate, şi că uneori se poate încheia cîte un tîrg foarte secret. De data asta sînteţi prins în plasă, aşa că trebuie să plătiţi. Dacă ridicaţi ancora fără să-mi spuneţi cine e Arthur, tot atît de sigur cum e sigur că există KGB-ul, e şi că vă voi denunţa. Îl ţintui cu privirea. Bună ziua, tovarăşe căpitan.

Suslev se ridică şi plecă. După ce ajunseră în stradă, la aer, înapoi la realitatea Hong Kongului, atît el cît şi Boradinov începură din nou să poată respira. În tăcere, Suslev traversă strada şi intrară în barul cel mai apropiat. Comandă două pahare cu vodcă. Mintea lui Suslev era în fierbere. *Cristos*, îi venea lui să urle, dacă o fac sînt un om mort, şi dacă n-o fac sînt un om mort. Blestemata aia de telegramă ! Dacă-i dau pe Banastasio şi pe Arthur, recunosc implicit că ştiu de *Sevrin* şi sînt pe vecie în puterea lor. Iar dacă n-o fac, precis că s-a zis cu viaţa mea. Şi într-un fel, şi în celălalt, acum va fi periculos să mă duc înapoi acasă, şi tot atît de periculos să vin înapoi aici. Cum necum, am neapărată nevoie de dosarele alea AMG sau de Dunross, sau şi de una şi de alta, pentru a mă proteja.

— Tovarăşe comandant...

Se întoarse furios spre Boradinov şi-l înjură pe ruseşte. Acesta se făcu alb ca varul şi se opri, încremenit.

— Vodcă ! încă două, strigă el. Vă rog.

Fata de la bar sosi cu băutura.

— Eu Sally, pe voi cum cheamă, *heya* ?

— Cară-te, mîrîi Boradinov.

— *Dew neh loh moh* pe cară-te al tău, *heya* ? Tu domnu' Cară-te ? Mie nu-mi place mutra ta domnu' Cară-te, aşa încît cară-te fără să înjuri aici. Fata puse mîna pe sticla de vodcă, gata să continue sfada.

— Cere-i scuze, zise scurt Suslev, nevrînd scandal, nefiind convins că fata nu e pusă special acolo, barul aflîndu-se atît de aproape de sediul poliției.

Boradinov era uluit.

— Ce să fac ?!

— Cere-i scuze, idiotule !

— Scuze, mormăi Boradinov, roșu la față.

Fata izbucni în rîs.

— Hai, tu ăsta mare, vrei *jig-jig* ?

— Nu, răspunse Suslev. Doar încă o vodcă.

Crosse coborî din mașina de poliție și, grăbind pasul ca să nu-l ude prea tare ploaia, intră în clădirea companiei *Struan*. Strada era plină de lume cu umbrele, mașini multe, oameni ducîndu-se sau întorcîndu-se de la slujbă, căci duminica nu era neapărat zi liberă pentru toți. Se dădu jos din lift la etajul douăzeci.

— Bună dimineața, domnule comisar Crosse. Eu sînt Sandra Yi, secretara domnului Dunross. Pe aici, vă rog.

Crosse o urmă pe culoar, remarcînd arcuirea șoldurilor ei sub *cheong-sam*. Fata deschise o ușă și el intră.

— Bună, Edward, îl salută el pe Sinders.

— Și, tu ai venit mai devreme, ca întotdeauna. Sinders bea o bere. Vechi obicei din armată, eh, cu cinci minute înainte înseamnă la fix ?

În spatele lui, în eleganta sală de consiliu, se găsea un bar bine garnisit. Și cafea.

— Doriți ceva de băut, sir ? Bloody Mary ? zise Sandra Yi.

— Mulțumesc. Numai o cafea. Fără zahăr.

Fata îl servi, apoi plecă.

— Cum a mers ? întrebă Crosse.

— Cu vizitatorii noștri ? Bine, foarte bine. Cred că sfincterul lui e complet dereglat. Sinders zîmbi. Am înregistrat discuția. Poți să o asculți după prînz. A, că veni vorba de prînz, Roger, în Hong Kong poți găsi undeva pește cu cartofi prăjiți ?

— Sigur că da. Atunci la prînz mîncăm pește cu cartofi prăjiți.

Crosse își înăbuși un căscat. Mai toată noaptea și-o petrecuse cu developarea și copierea rolei de film pe care o făcuse în seif. De dimineață citise de mai multe ori, cu un enorm interes, rapoartele lui AMG, în sinea lui dîn-

du-i dreptate lui Dunross că a fost atît de circumspect. Fără îndoială că aceste dosare valorează o avere. Ceasul de perete bătu ora douăsprezece, cu un sunet plăcut. Uşa se deschise şi Dunross îşi făcu apariţia.

— Bună dimineaţa. Vă mulţumesc că aţi venit aici. Cei doi se ridicară politicos şi dădură mîna.

— Mai doriţi o cafea ?

— Nu, mulţumesc, domnule Dunross.

Sub privirea atentă a lui Crosse, Dunross scoase din buzunar un plic închis şi i-l întinse lui Sinders. Acesta îl luă, cîntărindu-l în palmă. Crosse observă că degetele îi tremurau uşor.

— Bineînţeles că aţi citit conţinutul, domnule Dunross ?

— Da, domnule Sinders.

— Şi ?

— Şi nimic. Puteţi să constataţi singur.

Sinders deschise plicul. Privi uimit prima pagină, apoi răsfoi toate cele unsprezece bucăţi de hîrtie. De unde stătea el, Crosse nu putea să vadă ce e pe hîrtii. În tăcere, Sinders i-o întinse pe cea de deasupra. Literele, cifrele şi simbolurile codului n-aveau nici un sens.

— Par a fi decupate din ceva. Crosse se uită la Dunross. Eh ?

— Cum rămîne cu Brian ?

— De unde ai astea, Ian ? Crosse observă că expresia ochilor lui Dunross se schimbă puţin.

— Eu am respectat partea mea din înţelegere, aveţi de gînd să o respectaţi pe a voastră ?

Sinders se aşeză.

— Eu nu am acceptat un schimb, domnule Dunross. Am spus doar că s-ar putea ca cererea dumneavoastră să fie satisfăcută.

— Atunci nu-l veţi elibera pe Brian Kwok ?

— E posibil ca el să fie acolo unde vreţi, cînd vreţi.

— Şi asta e tot ?

— Regret.

Urmă o tăcere prelungă. Ticăitul ceasului umplea încăperea. În rest nu se auzea decît ploaia. O nouă aversă, care veni şi trecu. De dimineaţă tot ploua, cu intermitenţe. Buletinul meteo zicea că furtuna se va potoli în curînd, dar rezervoarele de apă, cu toată ploaia, nu se umpuseră deloc.

Dunross zise :

— Vreți să-mi spuneți ce șanse sînt ? Cît mai exact, vă rog ?

— Trei întrebări mai întîi. Hîrtiile astea le-ați decupat chiar dumneavoastră din ceva ?

— Da.

— Din ce și cum ?

— Am avut instrucțiuni scrise de la AMG. Trebuia să folosesc o brichetă, sub colțul din dreapta jos al unora din paginile trimise de el. Era un raport bătut la mașină, aparent fără nimic deosebit. Cînd am încălzit paginile, textul dactilografiat a dispărut și a rămas ceea ce vedeți. După ce am terminat, urmînd tot instrucțiunile lui, am decupat bucățile și am distrus restul foilor. Precum și scrisoarea lui.

— Ați păstrat o copie ?

— După cele unsprezece bucăți ? Da.

— Trebuie să vă rog să mi le dați.

— Vi le voi da după ce vă îndepliniți partea din înțelegere, zise Dunross pe un ton amabil. Acum, care sînt șansele ?

— Vă rog dați-mi copiile.

— Vi le voi da, la sfîrșit. Luni la apusul soarelui.

Privirea lui Sinders era și mai rece.

— Copiile, acum, vă rog.

— La sfîrșit. Asta e o decizie. Și acum, șansele, vă rog.

— Pe jumătate sigur, spuse Sinders, testîndu-l.

— Bun. Mulțumesc. Am aranjat ca marți dimineață toate cele unsprezece pagini să fie publicate în *China Guardian* și în două ziare chineze, unul naționalist și unul comunist.

— Dacă faceți asta, riscați foarte mult. Guvernului Majestății Sale nu-i place constrîngerea.

— V-am amenințat eu cu ceva ? Nu, cîtuși de puțin. Acele litere și cifre sînt un talmeș-balmeș fără noimă pentru oricine, poate... *poate* cu excepția vreunui expert în cifruri. Poate. Poate că toată treaba asta nu e decît o glumă a unui mort.

— Pot să împiedic asta în virtutea Legii secretului de stat.

— Puteți desigur să încercați. Dunross dădu din cap. Dar orice ar fi, dacă vreau eu, acele pagini vor fi publi-

cate undeva în lumea asta, săptămîna viitoare. Şi asta e ceea ce am decis. AMG a lăsat această chestiune la discreţia mea. Mai e ceva, domnule Sinders ?

Sinders ezită.

— Nu, nu, mulţumesc, domnule Dunross.

La fel de politicos, Dunross le deschise uşa.

— Scuzaţi-mă, trebuie să mă întorc la treabă. Mulţumesc că aţi venit.

Crosse îl lăsă pe Sinders să o ia înainte, apoi îl urmă spre lift. Sandra Yi, care era la biroul de la recepţie, chemase deja liftul.

— O, iertaţi-mă, sir, îi spuse ea lui Crosse. Ştiţi cumva cînd se întoarce în colonie comisarul Kwok ?

Crosse o privi atent.

— Nu ştiu sigur. Dacă doriţi, pot să mă interesez. De ce ?

— Vineri seara trebuia să luăm cina împreună şi nici menajera lui, nici cei de la birou nu par să ştie.

— Mă voi interesa.

Pe pupitru sună telefonul.

— Vă mulţumesc mult, sir. Alo, compania *Struan*, zise ea în telefon. O clipă.

Făcu legătura. Crosse îi oferi o ţigară lui Sinders în timp ce aşteptau liftul, urmărind cifrele care se apropiau de douăzeci.

— Aveţi legătura cu domnul Alastair, tai-pan, zise Sandra Yi.

Iarăşi sună telefonul la pupitru.

— Alo, spuse Sandra Yi. O clipă, doamnă, să verific. Se uită pe o listă bătută la maşină pe care figurau întîlnirile, tocmai cînd se deschidea uşa de la lift. Sinders intră şi Crosse era pe punctul de a-l urma.

— Este la ora unu, doamnă Gresserhoff.

Imediat, Crosse se opri şi se aplecă, prefăcîndu-se că-şi leagă un şiret. Sinders, foarte prompt, prefăcîndu-se total nepăsător, blocă uşa liftului.

— Da, sigur, doamnă, se mai întîmplă să încurci orele. Masa e rezervată în numele tai-panului. Restaurantul Skyline, de la *Mandarin*, la ora unu.

Crosse se ridică.

— E în regulă ? întrebă Sinders.

— Da.

Uşa liftului se închise. Amîndoi zîmbeau.

— Răbdarea se răsplăteşte întotdeauna, zise Crosse.

— Da. Deci peştele cu cartofi prăjiţi rămîne pentru cină.

— Nu. Poţi să mănînci asta la prînz. Nu trebuie să luăm masa la Mandarin. Eu zic să o vedem în secret chiar noi doi, iar după aceea voi pune să fie filată ca să aflăm unde locuieşte, eh ?

— Excelent. Chipul lui Sinders se înăspri. Gresserhoff, ei ? Hans Gresserhoff a fost numele conspirativ al unui spion est-german pe care încercăm de ani de zile să-l prindem.

— Oh ? Crosse avu grijă să nu i se citească pe faţă interesul.

— Da. Lucra împreună cu un alt nemernic, un asasin de profesie. Unul din numele acestuia era Viktor Grunwald, altul Simeon Tzerek. Gresserhoff, ei ? Sinders păstră tăcerea o clipă. Roger, treaba aia cu publicarea, ameninţarea lui Dunross, ar putea fi foarte neplăcută.

— Poţi să citeşti codul ?

— Doamne Dumnezeule, nu.

— Ce ar putea să fie ?

— Orice. Paginile sînt pentru mine sau primul-ministru, aşa că probabil conţin nume şi adrese ale unor contacte. Sinders adăugă pe un ton grav Nu îndrăznesc să le transmit telegrafic, nici măcar aşa cifrate cum sînt. Cred că ar fi mai bine să mă întorc cît mai iute la Londra.

— Astăzi ?

— Mîine. Să termin întîi treaba asta. Şi ţin foarte mult să o identific pe doamna Gresserhoff. Dunross va face ce a spus ?

— Precis.

Sinders îşi mîngîie sprîncenele, ochii lui de un albastru spălăcit fiind şi mai lipsiţi de culoare decît de obicei.

— Ce facem cu clientul ?

— Eu zic...

Uşile liftului se deschiseră. Ieşiră şi traversară holul. Portarul în uniformă ţinea deschisă portiera maşinii lui Crosse. Crosse se urcă la volan şi intră în traficul intens. Portul era acoperit de pîclă şi, pentru moment, ploaja se oprise.

— Eu zic că încă o sesiune ajunge, pe urmă Armstrong poate să înceapă recuperarea. E cam devreme luni la apu-

sul soarelui. dar... Ridică din umeri. N-aş mai recomanda să-l băgăm iar în Camera Roşie.

— Nu, sînt de acord, Roger. Slavă Domnului că tipul are o constituţie solidă.

— Da.

— Cred că Armstrong, săracul de el, e gata să se prăbuşească.

— Mai poate face un interogatoriu. Fără probleme.

— Sper Dumnezeule, am avut mare noroc. De necrezut !

Sesiunea de la şase dimineaţa nu dăduse nimic la iveală. Dar tocmai cînd erau pe punctul să renunţe, tatonările lui Armstrong au scos la iveală o comoară în sfîrşit, au aflat cine e profesorul Joseph Yu, de la Institutul Politehnic din Princeton, Stanford. Expert mai ales în rachete şi consultant al NASA.

— Cînd urmează să sosească în Hong Kong, Brian ? întrebase Armstrong, toată echipa SI din camera de control aşteptînd cu răsuflarea oprită.

— Nu... nu ştiu... lasă-mă să mă gîndesc, să mă gîndesc... of, nu-mi amintesc... a, da, la o săp... la sfîrşitul... lunii ăsteia... în ce lună sîntem ? Nu-mi amintesc... în ce zi. Trebuia să sosească... şi apoi să plece mai departe.

— De unde şi încotro ?

— Of, nu ştiu, nu mi-au spus... doar că... doar că cineva a zis că... că vine cu o navă, în vacanţă, din Hawai în Guam şi stă aici, la zece zile... cred că la zece zile după... după ziua de curse.

Iar atunci cînd Crosse îl sunase pe Rosemont ca să-i spună toate astea — fără să-i divulge de unde are informaţia —, americanul rămăsese mut de uimire şi intrase în panică. Ordonase imediat să fie patrulată zona Guamului, pentru a împiedica o eventuală trecere la inamic a profesorului.

— Mă-ntreb dacă îl vor prinde, spuse Crosse încet.

— Pe cine ?

— Pe Joseph Yu.

— Sper s-o facă, zise Sinders. De ce naiba trec la duşman oamenii ăştia de ştiinţă ? E o ruşine ! Singura treabă bună e că el va lansa în stratosferă rachetele chinezilor şi le va provoca fiori de groază sovieticilor. Ceea ce e foarte bine, după părerea mea. Cearta dintre ăştia s-ar putea să ne folosească imens nouă. Se aşeză mai co-

mod pe bancheta maşinii, căci îl durea spatele. Roger, nu pot să risc ca Dunross să publice paginile alea şi să-şi păstreze o copie.

— Da.

— Tai-panul ăsta al tău prea face pe deşteptul şi riscă s-o păţească. Dacă se află că AMG ne-a trimis un mesaj cifrat şi dacă Dunross are într-adevăr o memorie atît de fantastică cum se zice, e o ţintă sigură. Eh ?

— Da.

Ajunseră destul de devreme la restaurantul Skyline, aflat la ultimul etaj al hotelului Mandarin. Crosse fiind recunoscut de-ndată, se găsi imediat o măsuţă mică şi discretă pentru ei, la bar. În timp ce Sinders comanda ceva de băut şi cafele, Crosse telefonă după doi agenţi, unul englez şi unul chinez. Aceştia sosiră rapid. La ora unu fără cîteva minute, îşi făcu intrarea Dunross, şi îl urmăriră cu privirea îndreptîndu-se spre cea mai bună masă, precedat de şeful de sală, cu ospătarii după el, şampania pregătită deja într-o frapieră din argint.

— Tipul ăsta ştie să-i facă pe toţi să-l respecte, eh ?

— Tu n-ai face-o ? zise Crosse. Îşi plimbă privirea prin sală şi se opri. Ia te uită ! Rosemont ! Să fie o coincidenţă ?

— Tu ce crezi ?

— A, uită-te acolo, în colţul îndepărtat. Ăla-i Vincenzo Banastasio. Chinezul care e cu el e Vee Cee Ng. Poate de-asta sînt la pîndă.

— Poate.

— Rosemont e isteţ, zise Crosse. Bartlett a vorbit şi cu el. S-ar putea ca ei să-l urmărească pe Banastasio.

Armstrong le relatase discuţia cu Bartlett, despre Banastasio. Supravegherea individului fusese mărită.

— Apropò, am auzit că a angajat un elicopter pentru Macao, luni.

— Ar trebui să anulăm acest zbor.

— S-a şi făcut. Probleme cu motorul.

— Bun. Presupun că faptul că Bartlett ne-a zis de Banastasio îl disculpă pe el, ce zici ?

— Poate.

— Cred că tot e mai bine să plec luni. Da, interesant că secretara aia a lui Dunross avea întîlnire cu clientul. Dumnezeule, uite ce tipă trăznet, zise Sinders.

Fata mergea după şeful de sală. Amîndoi bărbaţii rămaseră surprinşi cînd ea se opri la masa tai-panului, făcu o plecăciune şi se aşeză.

— Isuse ! Doamna Gresserhoff e chinezoaică ? întrebă Sinders stupefiat.

Crosse îi urmărea cu atenţie buzele.

— Nici o chinezoaică nu ar face o astfel de plecăciune. E japoneză.

— Dar de unde pînă unde ?

— Poate mai e vreo invitată. Poa... ah, Dumnezeule !

— Ce e ?

— Nu vorbesc englezeşte. Trebuie să fie japoneză.

— Dunross vorbeşte *japoneza* ?

Crosse se uită la el.

— Da, *japoneză*. Şi germană, franceză, trei dialecte chinezeşti şi o italiană acceptabilă.

Sinders îi întoarse privirea.

— Nu e nevoie să fii atît de dezaprobator, Roger. Am pierdut un fiu pe *HMS Prince of Wales*, fratele meu a murit de inaniţie pe Drumul Birmaniei, aşa că nu-mi ţine mie lecţii, deşi sînt de părere că tipa e nemaipomenită.

— Asta, cel puţin, dovedeşte că mai ai oarecare toleranţă. Crosse se întoarse, ca să-i studieze pe Dunross şi pe fată.

— Războiul l-ai făcut în Europa, eh ?

— Războiul meu nu se încheie niciodată, Edward. Crosse zîmbi, plăcîndu-i cum sună asta. Al doilea război mondial e istorie veche. Îmi pare rău de rudele tale, dar acum Japonia nu mai este duşmanul, e aliatul nostru, singurul aliat adevărat, pe care îl avem în Asia.

Aşteptară mai bine de o jumătate de oră. Crosse nu izbutea să desciferze nimic după mişcarea buzelor ce se discută.

— Ea trebuie să fie Gresserhoff, spuse Sinders.

Crosse aprobă dînd din cap.

— Ce facem, mergem ? Nu are rost să mai stăm. Mergem să mîncăm peşte cu cartofi prăjiţi ?

Ieşiră. Agenţii SI, englezul şi cu chinezul, rămaseră pe loc, aşteptînd răbdători, neputînd trage cu urechea la ce se vorbea, invidiindu-l pe Dunross, asemeni multora din sală, pentru că era tai-panul şi pentru că era cu ea.

— *Gehen Sie ?* întrebă ea în germană.

— În Japonia, Riko-*san* ? Da, îi răspunse el în aceeaşi limbă, peste două săptămîni. Trebuie să luăm în primire o nouă navă de mare tonaj de la *Toda Shipping*. Ai stat de vorbă cu Hiro Toda, ieri ?

— Da, da, am avut această cinste. Familia Toda e vestită în Japonia. Înainte de Restauraţie, cînd a fost desfiinţată clasa samurailor, familia mea a servit familia Toda.

— Familia ta era samurai ?

— Da, dar de un rang inferior. Nu... nu i-am pomenit de familia mea. Asta a fost pe cele vremuri. Nu aş vrea ca el să ştie.

— Cum doreşti, spuse el, fiindu-i aţîţată curiozitatea. Hiro Toda e un bărbat interesant, adăugă el, ca să o tragă de limbă.

— Toda-*sama* e foarte înţelept, foarte puternic, foarte vestit.

După ce ospătarul le aduse salata, ea spuse :

— Familia Struan e şi ea vestită în Japonia.

— Nu foarte.

— Ba da. Noi nu l-am uitat pe prinţul Yoshi.

— Ah, nu ştiam că ştii de asta.

În 1854, cînd Perry l-a obligat pe shogunul Yoshimitsu Toranaga să deschidă porţile Japoniei pentru comerţ, Cotoroanţa a pornit pe mare spre nord de Hong Kong, urmărită de Tyler Brock, tatăl şi duşmanul ei. Datorită ei, compania *Struan* a fost prima care a pus piciorul în Japonia, prima care a cumpărat terenuri pentru o casă de comerţ, prima companie străină acolo. De-a lungul anilor, prin numeroasele ei călătorii, ea a făcut din Japonia o verigă esenţială a politicii companiei *Struan*. În primii ani, ea a cunoscut un tînăr prinţ, pe prinţul Yoshi, rudă cu împăratul şi văr al shogunului — fără a cărui vrere nu se făcea nimic în Japonia. La sugestia şi cu ajutorul ei, prinţul s-a dus în Anglia, pe un clipper al Struanilor, ca să înveţe despre puterea Imperiului Britanic. Cînd s-a întors acasă, cîţiva ani mai tîrziu, tot cu o corabie a Struanilor, în chiar acel an, mai mulţi dintre baronii feudali — *daimyo* — nemulţumiţi de venirea străinilor, s-au răzvrătit împotriva shogunului a cărui familie, Toranaga, condusese Japonia timp de două veacuri şi jumătate, fără întrerupere, încă de pe vremea marelui general Yoshi Toranaga. Răzmeriţa acelor *daimyo* a izbutit şi puterea i-a fost redată împăratului, însă ţara era dezbinată.

— Fără prinţul Yoshi, care a devenit unul din principalii miniştri ai împăratului, spuse ea, revenind fără să-şi dea seama la engleză, Japonia ar mai tremura şi acum, sfîşiată de război civil.

— De ce crezi asta, întrebă el, vrînd să o audă vorbind în continuare, încîntat de accentul ei melodios.

— Fără ajutorul lui, împăratul nu ar fi reuşit, nu ar fi putut desfiinţa shogunatul, legea feudală, clasa *daimyo*, întreaga clasă a samurailor, şi să-i oblige să accepte o constituţie modernă. Prinţul Yoshi a fost cel care a negociat o pace între *daimyo*, iar apoi a invitat în Japonia specialişti englezi pentru a ajuta la construirea flotei noastre, a băncilor, administraţiei de stat, contribuind astfel la modernizarea Japoniei. Peste chipul ei trecu o umbră. Tatăl meu mi-a povestit multe despre acele timpuri, tai-pan, de acum nici o sută de ani. Trecerea de la stăpînirea samurailor la democraţie a fost deseori sîngeroasă. Dar împăratul a poruncit să i se pună capăt, aşa că i s-a pus capăt şi toţi *daimyo* şi samuraii s-au obişnuit, de voie, de nevoie, cu o viaţă nouă. Se jucă o clipă cu paharul, urmărind bulele de aer. Toda erau Stăpîni peste Izu şi Sagami, unde se află Yokohama. De secole întregi ei au şantiere de construcţii navale. Pentru ei şi aliaţii lor, Kasigi, a fost uşor să intre în epoca modernă. Pentru noi..., se opri. O, dar deja tu ştii toate astea, iartă-mă.

— Numai partea despre prinţul Yoshi. Ce s-a întîmplat cu familia ta ?

— Străbunicul meu a devenit un foarte mărunt membru al personalului prinţului Yoshi, ca funcţionar de stat. A fost trimis la Nagasaki, unde a locuit de atunci încoace familia mea. I-a fost greu la început să nu mai poarte cele două săbii. Bunicul meu a fost şi el funcţionar, la fel ca şi tatăl meu, dar foarte mărunt. Ridică ochii spre el şi-i zîmbi. Vinul e prea bun. Mă face să vorbesc la nesfîrşit.

— Nu, nu, deloc, spuse el, apoi, conştient de privirile aţintite asupra lor, adăugă în japoneză Hai să vorbim puţin în japoneză.

— Pentru mine e o cinste, tai-pan-*san*.

Mai tîrziu, la cafea, el spuse

— Unde să depun banii pe care ţi-i datorez, Riko-*san* ?

— Dacă ai putea să-mi dai un cec — folosi cuvîntul englezesc căci nu exista un echivalent în japoneză — înainte de plecare, ar fi perfect.

— O să ți-l trimit luni dimineață. Sînt 10.625 de lire, plus încă 8.500 în ianuarie și aceeași sumă în anul următor, spuse el, știind că buna creștere nu-i permitea ei să-l întrebe direct.

Observă sentimentul de ușurare ce se citi timp de o clipă pe fața ei și se bucură că se hotărîse să-i mai dea salariul pe încă doi ani. De fapt, numai informațiile primite de la AMG în privința petrolului meritau această sumă.

— Ora unsprezece e potrivită ca să primești un cec la vedere ?

— Oricînd îți convine ție. Nu vreau să te deranjez.

Dunross remarcă faptul că ea vorbea rar, ca să-i fie lui mai ușor.

— Ce planuri de călătorie ai ?

— Luni cred că voi pleca în Japonia, pe urmă... pe urmă nu mai știu. Poate înapoi în Elveția, deși n-am nici un motiv real ca să mă întorc acolo. Nu am rude, casa era cu chirie și grădina nu-mi aparținea. Viața mea ca Gresserhoff a luat sfîrșit o dată cu moartea lui. Cred că e cazul să redevin Riko Anjin. *Karma* e *karma*.

— Da, îi spuse el, *karma* e *karma*. Băgă mîna în buzunar și scoase un pachețel în ambalaj de cadou. Ai aici un dar din partea *Nobilei Case*, ca mulțumire că ai făcut pentru noi o călătorie atît de lungă și de obositoare.

— O, o, mulțumesc, dar a fost pentru mine o cinste și o plăcere. Făcu o mică plecăciune. Mulțumesc. Pot să-l deschid acum ?

— Mai bine mai încolo. Nu e decît un pandantiv din jad, dar în cutiuță se află și un plic confidențial pe care a dorit soțul tău să ți-l dau, care nu e decît pentru tine, nu pentru toți ochii ce ne urmăresc.

— A, înțeleg. Bineînțeles, înclină iarăși din cap. Regret, iartă-mă că am fost atît de proastă.

Dunross îi zîmbi.

— Nu, nici vorbă de prostie, nici o clipă, numai frumusețe.

Ea se îmbujoră și luă o înghițitură din cafea ca să-și ascundă emoția.

— Plicul e închis, tai-pan-*san* ?

— Da, conform instrucţiunilor lui. Tu ştii ce conţine ?

— Nu. Doar că... domnul Gresserhoff mi-a spus doar că urmează ca tu să îmi dai un plic sigilat.

— Ţi-a spus de ce ? Sau ce trebuie să faci cu el ?

— Într-o zi, va veni cineva să mi-l ceară.

— O persoană anume ?

— Da, dar soţul meu mi-a zis că nu trebuie niciodată să-i destăinui numele, nici măcar ţie. Niciodată. Pot să-ţi spun orice altceva, dar nu numele. Îmi pare rău, iartă-mă.

Dunross încruntă din sprîncene :

— Trebuie numai să i-l dai lui, pur şi simplu ?

— Sau ei, spuse ea. Da, cînd îmi va fi cerut. Domnul Gresserhoff mi-a zis că după ce va vedea ce conţine, persoana va plăti o datorie. Mulţumesc pentru cadou, tai-pan-*san*. Îl voi păstra cu drag.

Chelnerul turnă şampania care mai rămăsese, în paharul lui Dunross, apoi se îndepărtă.

— Cum pot să te găsesc în viitor, Riko-*san* ?

— Îţi voi da trei adrese şi numere de telefon unde pot fi găsită, una în Elveţia şi două în Japonia.

După o pauză, el zise :

— Vei fi în Japonia peste două săptămîni ?

Riko ridică ochii spre el, ameţindu-l cu frumuseţea ei.

— Da, dacă doreşti acest lucru, spuse ea.

— Doresc acest lucru.

37

Ora 14.30

Sea Witch stătea la ancoră spre largul coastei, lîngă portul de la Sha Tin, unde se opriseră pentru ca să ia prînzul. Îndată ce sosiseră acolo bucătarul, Casey şi Peter Marlowe coborîseră la ţărm cu Gornt în frunte pentru ca să aleagă creveţii, homarii şi peştele care deocamdată încă mai înotau în bazinele cu apă de mare, apoi dădură iama prin piaţa de verdeţuri cu legume culese în acea dimineaţă. Fu pregătit un prînz uşor şi rapid cu crevete prăjit, conopidă care troznea în dinţi, apoi peşte dat

prin usturoi și prăjit, servit cu legume chinezești asortate, *al dente*. Tot prînzul fu însoțit de rîsete, tinerele chinezoaice vioaie și fericite, toate vorbind în jargonul picant al marinarilor englezi, Dunstan Barre dovedindu-se un tip coleric și groaznic de caraghios, ceilalți ținîndu-i isonul, în vreme ce Casey se gîndea cît de deosebiți erau bărbații aceștia de cei pe care-i cunoștea, cît de neîngrădiți și băiețoși se dovedeau aici, și gîndul o întristă. Discuțiile se îndreptară la afaceri, și cele cîteva ore ea află despre Hong Kong și obiceiurile sale mai multe decît tot ce citise înainte. Îi deveni din ce în ce mai evident că dacă nu făceai parte din cercul lor intim, nu aveai cum vedea adevărata față a celor puternici și bogați.

— Casey, o să te descurci foarte bine aici, și tu și Bartlett, îi spuse Barre. Dacă joci jocul după regulile din Hong Kong, sistemul de taxe din Hong Kong și nu după cele din Statele Unite. Așa-i Quillan ?

— Pînă la un punct. Dacă mergi cu Dunross și firma *Struan*... dacă și firma *Struan* și Dunross vor mai exista vinerea viitoare, o să aveți și voi parte de ceva din laptele Hong Kongului, dar nu și de smîntîna lui !

— Dar cu tine o să ne meargă mai bine ? îl întrebă ea.

Barre rîse.

— Cu mult mai bine, Casey, dar și așa tot doar niște lapte și foarte puțină smîntînă.

— Casey, să zicem mai degrabă că dacă mergeți cu noi, laptele va fi bine omogenizat, îi spuse Gornt binevoitor.

Dinspre bucătărie veni deodată o aromă de cafea proaspăt prăjită și rîșnită. În jurul mesei acum vorbea toată lumea, tachinîndu-se unii pe alții, parcă mai mult pentru ca să-i audă ea, și trăncănind despre comerțul în Asia, despre cerere și ofertă, atitudinea asiaticilor față de contrabandă, în vreme ce chinezoaicele ciripeau despre ale lor. Deodată, deasupra rumorii generale izbucni vocea aspră și mușcătoare a lui Grey :

— Domnule Gornt, despre asta mai bine l-ați întreba pe Marlowe. El știe totul despre contrabandă și șantaj de pe vremea cînd eram la Changi.

— Ei, Grey, las-o baltă, interveni Peter Marlowe în tăcerea care se lăsase deodată.

— Credeam că ești mîndru nevoie mare de treaba asta, tu și cu șantajistul acela ianchéu al dumitale. Ce, nu-i așa ?

— Grey, hai s-o lăsăm baltă, repetă Marlowe cu o mînă plină de amărăciune.

— Cum spui tu, bătrîne, replică celălalt și se întoarse spre Casey. Dacă vrei, întreabă-l.

— Domnule Grey, nu-i acum momentul potrivit ca să reluați vechile voastre răfuieli ! îi spuse Gornt, pe un ton calm, dar cu o mînă care trăda nemulțumirea, în rest o imagine perfectă a gazdei.

— Ei, domnule Gornt, nici măcar nu reluăm vechi răfuieli. Vorbeați despre contrabanda și piața neagră. Expertul e Marlowe, asta-i tot.

— Ce ziceți, servim cafeaua pe punte ? spuse Gornt ridicîndu-se de la masă.

— Bună ideea. O ceașcă de cafea după atîta haleală-i binevenită — Grey folosise înadins cuvîntul acela vulgar tocmai pentru că știa că-i va ofensa pe toți, dar acum nu-i mai păsa, sătul de toată trăncăneala, simțind că-i urăște și pe ei și tot ce reprezintă aceștia, fiindu-i silă să se mai simtă ca un cui în coasta lor și dorind doar să înșface una din chinezoaicele alea, oricare dintre ele. Marlowe și prietenul său iancheul se delectau prăjind boabe de cafea în lagăr în vreme ce noi toți ceilalți muream de foame, spuse el mai departe cu o figură îndărătnică. Făceau tot ce puteau ca să ne înnebunească ! și se uită direct la Peter Marlowe, ura citindu-i-se acum limpede pe față. Nu-i așa ?

După un moment de tăcere, Peter Marlowe spuse:

— Toată lumea avea parte de cafea din cînd în cînd. Toată lumea prăjea cafea.

— Da, dar nu atîta cît voi doi ! și Grey se întoarse spre Casey. Eu eram ajutor al comandantului și nu aveam parte de cafea decît o dată pe lună dacă aveam noroc. Ăștia doi aveau cafea în fiecare zi, el și prietenul său iancheul ! și se uită din nou la celălalt. Și, ia spune-ne tu cum făceați rost de cafea și de mîncare în vreme ce noi ceilalți crăpam de foame ?

Casey băgă de seamă că artera de pe fruntea lui Marlowe se umflase și pulsa, și, cutremurată, își dădu seama că nici un fel de răspuns nu putea constitui de fapt un răspuns.

— Robin, începu ea, dar Grey interveni cu voce batjocoritoare.

— Marlowe, de ce nu răspunzi ?

În tăcerea care se lăsă, toţi ceilalţi se uitau de la Grey la Peter Marlowe, care se priveau ţintă, chiar şi chinezoaicele, încordate şi în alertă, simţiră că în cabină se strecurase un fior de violenţă.

— Dragul meu prieten, îl întrerupse Gornt, pronunţînd cuvintele cu un uşor accent, ştiind că în felul acesta îl va aţîţa pe Grey. Sînt sigur că tot ce spui aparţine vremurilor de demult, care acum nu mai contează deloc. Azi e duminică după-amiază şi sîntem aici între prieteni.

— Mie mi se par încă importante, fie că e duminică după-amiaza, fie că nu, iar eu şi Marlowe nu sîntem prieteni şi n-am fost niciodată. El e dintre granguri, eu nu ! şi Grey maimuţări accentul acela ales. Mda. Numai că războiul a schimbat faţa lumii şi noi, clasa muncitoare, nu vom uita niciodată !

— Tu te socoteşti a face parte dintre cei care muncesc şi eu nu ? îl întrebă Marlowe iritat.

— Noi sîntem cei exploataţi, voi cei ce exploataţi. Ca şi la Changi.

— Grey, lasă baltă răfuielile astea vechi ! Changi era altă lume, alt tărîm, alte vremuri, şi...

— Aşa a fost mereu, pretutindeni. Peste tot au fost boşii şi cei bosiţi de ei, muncitorii şi cei care s-au hrănit pe seama muncitorilor. Ca tine şi Împăratul.

— Prostie gogonată.

Casey era aproape de Grey, întinse mîna şi îl apucă de braţ.

— Hai mai bine să servim cafeaua, da ?

— Bineînţeles, îi replică Grey, dar mai întîi întreabă-l şi tu, Casey, insistă Grey mohorît acum conştient că-şi încolţise adversarul, în cele din urmă, în faţa celor de-o seamă cu el. Domnule Gornt, întrebaţi-l dumneavoastră, da ? Întrebaţi-l oricare dintre dumneavoastră...

Rămaseră cu toţii stînjeniţi în tăcerea care se lăsă, stînjeniţi pentru Peter Marlowe şi şocaţi de implicaţiile acuzaţiilor aduse acestuia, Gornt şi Plumm, în sinea lor, amuzaţi şi fascinaţi de situaţie. Apoi una dintre chinezoaice se îndreptă spre pasarelă şi urcară în linişte pe punte, celelalte o urmară. Casey ar fi avut mare chef să plece şi ea dar nu o făcu.

— Domnule Grey, nu e momentul unor astfel de discuții, îl auzi ea pe Gornt spunîndu-i amabil, și fetei îi păru bine că mai era și el acolo să pună capăt acestei hărțuieli. Vrei acum să fiți amabil și să lăsați subiectul ăsta deocamdată ? Vă rog.

Grey se uită la cei din jur, oprindu-se în cele din urmă cu privirea asupra adversarului său.

— Știi, Casey, nimeni n-are atîta curaj să-l întrebe... că toți fac parte din aceeași clasă socială cu el, așa-numita clasă de sus și ei au grijă de ai lor.

Barre se înroși.

— Bătrîne, eu aș zice că nu e cazul să ne ame...

Peter Marlowe interveni și el acum, fără emoție :

— Dar e ușor de pus capăt acestei aiureli. Nu se poate compara Changi... Dachau sau Buchenwald... cu normalitatea. Nu se poate și gata. Sînt alte reguli, trăiam sub alte orizonturi. Pe atunci eram soldați, prizonieri de război, cei mai mulți abia ne apropiam de douăzeci de ani. Changi era pentru noi geneza, totul atunci se năștea, totul cu fundul în sus, totul...

— Ai fost dintre cei ce se ocupau cu bursa neagră ?

— Nu. Eram interpret de limba malaieză pentru un prieten care făcea negoț, și e mare diferență între negoț și piața neagră și...

— Dar asta era împotriva regulilor lagărului, legilor lagărului, și atunci ceea ce făceați voi se chema bursă neagră, nu am dreptate ?

— Să faci negoț cu paznicii era împotriva legilor dușmanului, a legilor japoneze.

— Dar ia spune-le atunci cum cumpăra Împăratul cîte un ceas de la vreun amărît sau vreo verighetă sau stilou pentru o mînă de mîncare, ultimul lucru de valoare pe care-l mai avea și nenorocitul acela, și după aceea bosul îl vindea la preț bun, dar nu spunea cu cît niciodată, și te înșela întotdeauna, întotdeauna te înșela. Nu ?

Peter Marlowe se uită țintă la el.

— Citește cartea pe care am scris-o. În ea am...

— Cartea ? și Grey din nou rîse ca să-l ațîțe. Ia spune-le și celorlalți, pe onoarea ta de nobil, pe onoarea tatălui tău și pe onoarea familiei tale de care ești atît de afurisit de mîndru, spune-le dacă Împăratul înșela oamenii sau nu, ei ? Pe onoarea ta, ei ?

Aproape paralizînd de spaimă, Casey îl văzu pe Marlowe strîngîndu-și pumnul.

— Dacă nu am fi fost aici în calitate de invitați, șuieră el, atunci ți-aș fi spus eu ce fel de ticălos mi-ai fost și tu !

— Dar-ar Domnul să putrezești în iad...

— Ei, de-acum ajunge, interveni Gornt pe un ton poruncitor, și Casey începu din nou să respire mai ușurată. Vă spun pentru ultima dată și vă rog să lăsați baltă toată disputa asta.

Grey reuși cu greu să-și desprindă ochii de la Marlowe.

— Eu am s-o las naibii. Ei bine și acum pot să fac și eu rost de un taxi în satul ăsta ? Cred că mai bine mă ușchesc de-aici pe picioarele mele dacă nu vă deranjează.

— Faci cum vrei, spuse Gornt, cu o figură destul de gravă pe măsura momentului, bucuros că Grey se hotărîse să plece din proprie inițiativă ca să nu fie el obligat să-și folosească diplomația pentru aceasta. Bineînțeles, mai adăugă el, dînd și lovitura de grație. Sînt convins că dumneata și Marlowe puteți să vă dați acum mîna ca niște gentlemani ce sînteți și să uitați tot ce-a...

— Gentlemani ? Ei, dar de unde ? Cu nici un chip. De-o veșnicie am parte de gentlemani ca Marlowe. Gentlemani spui ? Mulțumesc Domnului că Anglia se schimbă de-acum și curînd va ajunge pe mîinile cui trebuie din nou și atunci accentul de Oxford nu va mai fi un permanent pașaport spre noblețe și putere, niciodată ! O să schimbăm noi și Camera Lorzilor dacă va fi așa cum mă gîndesc eu.

— Să sperăm că nu va fi așa, interveni Pugmire.

— Pug ! îl întrerupse Gornt, sîntem la cafele și la paharul nostru de porto ! Și, binedispus, îl luă pe Grey de braț. Vă rog ca pe mine și pe domnul Grey să ne scuzați o clipă.

Ieșiră pe punte, discuția dintre tinerele chinezoaice se întrerupse o clipă. Foarte încîntat în taină de sine, Gornt o luă înainte spre pasarelă și coborî la țărm, pe cheu. Totul îi ieșise chiar mai bine decît crezuse el la început.

— Îmi pare rău pentru cele întîmplate, domnule Grey, spuse el. Nici nu mi-a trecut prin minte că unul ca Marlowe ar fi putut... Dezgustător ! Ei bine, omul nu știe niciodată cu cine are de-a face, nu-i așa ?

— E un ticălos, totdeauna a fost, şi aşa o să fie întotdeauna... el şi jegosul ăla de prieten iancheu al lui. Îi urăsc şi pe ianchei ! A cam venit vremea s-o rupem şi cu nenorociţii ăştia !

Gornt îi găsi destul de uşor un taxi.

— Domnule Grey eşti sigur că nu ai să-ţi schimbi părerea şi să mai rămîi ?

— Hmm, nu, mulţumesc.

— Îmi pare rău de incidentul cu Marlowe. Mie mi-a fost limpede că el a pornit toată tărăşenia. Cînd plecaţi cu ceilalţi din comisia economică ?

— Mîine dimineaţă, devreme.

— Dacă aici pot face ceva pentru dumneavoastră, vă rog să-mi spuneţi.

— Hmm. Cînd vii în ţară dă-mi şi mie un telefon..

— Mulţumesc. Aşa am să fac şi mulţumesc că aţi venit. Gornt plăti taxiul dinainte şi făcu semne politicos din mînă pe cînd maşina se îndepărta, dar Grey nici nu întoarse capul.

Gornt zîmbi. Ticălosul ăsta care te scoate din sărite s-ar putea să se dovedească un foarte util aliat în anii care vor veni, rîse el în vreme ce se întorcea pe navă. Aproape toţi ceilalţi erau pe punte, bînd cafele şi lichioruri, Casey şi Peter Marlowe retraşi într-o parte.

— Ce porc nenorocit ! strigă Gornt ca să-l audă şi să-l aprobe toată lumea. Marlowe, îmi pare groaznic de rău pentru ce s-a întîmplat, nenorocitul a...

— Nu, vina a fost a mea, îl întrerupse Marlowe, vizibil foarte afectat. Îmi pare tare rău. Mă simt groaznic că a plecat din pricina mea.

— Nu-i cazul să-ţi ceri scuze. Eu n-ar fi trebuit să-l invit, în primul rînd. Îţi rămîn îndatorat că ai avut tăria să te porţi ca un gentleman, pentru că e limpede că el a căutat-o cu lumînarea şi te-a provocat.

— Prea adevărat, interveni şi Pugmire ca să întărească cele spuse de Gornt. Dacă eram eu în locul dumitale i-aş fi arătat eu ! Indiferent ce-o fi fost acolo, de-acum aparţine trecutului şi gata.

— Gata, să terminăm cu porcul ăla, spuse Gornt vesel, dorind să alunge de-acum fantomele. Nici să nu ne mai gîndim la el, să nu-i permitem să ne strice după-amiaza asta minunată. Îşi trecu braţul pe după umărul lui Ca-

sey şi o îmbrăţişă. Ei ? El citi în ochii ei admiraţia şi îşi dădu seama, plin de încîntare, că se apropia repede de ţintă. Acum e prea rece ca să facem o baie. N-ar fi mai bine să pornim şi să navigăm aşa alene spre casă ?

— Bună idee, spuse Dunstan Barre. Eu mă duc să-mi fac siesta mai bine.

— O idee grozavă, spuse careva spre hazul general.

Fetele rîseră şi ele, dar se vedea că rîsul lor era cam forţat. Toată lumea era încă sub impresia neplăcută a scenelor de mai înainte.

— Dar mai întîi să servim şi noi ceva de băut. Marlowe ?

— Nu, eu nu, mulţumesc, domnule Gornt.

Gornt îl cercetă mai îndeaproape.

— Ascultă, Marlowe, îi spuse el cu veritabilă compătimire şi toată lumea păstră tăcere. Toţi cei pe care-i zăreşti aici au văzut prea multe în viaţă, prea multe din Asia aşa că ştim că, indiferent ce-ai făcut, ai făcut-o cu intenţii bune şi nu păcătoase. Şi ceea ce ai spus e drept. Changi a fost o lume cu totul deosebită, cu problemele ei deosebite. Pug a avut şi el parte de lagărul de la închisoarea Stanley — asta-i pe insula Hong Kong, Casey — vreme de trei ani şi jumătate. La Shanghai eu am reuşit doar să-mi salvez pielea şi nimic mai mult cînd am fugit şi aveam mîinile pătate de sînge. Jason a fost înşfăcat de nazişti după Dunkerk şi vreme de cîţiva ani a fost la cheremul lor. Dunstan lucra pe atunci în China, Dunstan e în Asia de-o veşnicie şi ştie şi el cam cum stau lucrurile în situaţii din astea. Ei, ce zici ?

— Ei, bineînţeles, îşi aminti Dunstan cu tristeţe. Casey, la vreme de război ca să supravieţuieşti trebuie să priveşti cu totul altfel lucrurile. Iar cît priveşte chestia cu negoţul, Marlowe, sînt şi eu de aceeaşi părere cu tine : de cele mai multe ori trebuie să cîntăreşti problema asta în funcţie de loc şi de timp. Mulţumesc Celui de Sus că n-am fost închis niciodată. Nu cred că aş fi supravieţuit, ştiu bine că n-aş fi scăpat viu de-acolo, şi după aceste cuvinte se duse şi-şi umplu paharul, stînjenit de-a fi fost atît de sincer.

— Peter, cum a fost de fapt la Changi ? îl întrebă Casey în numele tuturor.

— E greu de povestit, răspunse el. Cînd ajungeai acolo era ca şi cum n-ai mai fi fost în viaţă. Ni se dădea cîte o

sută de grame de orez pe zi, nişte zarzavaturi acolo, un ou pe săptămînă, uneori carnea era... supa noastră nu vedea carnea decît de departe. Era cu totul altă viaţă, doar atît pot să spun. Cei mai mulţi dintre noi nu văzuseră în viaţa lor cum arată jungla, ca să nu mai vorbim că nu avuseseră niciodată de-a face cu chinezii sau japonezii, iar pe deasupra să mai şi ştii că ai pierdut un război... Cînd am ajuns la Changi nu aveam decît nouăsprezece ani.

— Dumnezeule Cristoase, tare nu-i pot eu înghiţi pe japonezi, nu pot şi basta ! spuse Pugmire şi ceilalţi încuviinţară dînd din cap.

— Dar nu aveţi dreptate, zău că nu. Ei jucau jocul ăsta al războiului după regulile lor, interveni Marlowe. Din punctul lor de vedere aşa era corect. Şi ia gîndiţi-vă ce soldaţi minunaţi erau, amintiţi-vă cum au luptat, şi aproape că nu-şi îngăduiau niciodată să cadă prizonieri. După legile lor noi ne pierdusem orice onoare pentru că ne predaserăm, şi Peter Marlowe se cutremură. M-am simţit umilit atunci din pricina asta şi mă simt umilit încă şi acum.

— Nu ai dreptate, Marlowe, îl întrerupse Gornt. Nu trebuie să te simţi dezonorat pentru asta. În nici un fel.

Casey, care stătea lîngă Gornt, îi puse mîna uşor pe braţ.

— Peter, să ştii că are dreptate. Zău că are dreptate.

— Aşa-i, întări şi Dunstan Barre. Dar ce naiba l-o fi stîrnit pe Grey să înceapă ciorovăiala asta, ei ?

— Totul şi nimic în acelaşi timp. Devenise un fanatic cînd era vorba să impună respectarea regulamentului lagărului... adică a regulamentului japonezilor, o tîmpenie, după cum gîndeau cei mai mulţi dintre ai noştri. Aşa cum am spus, Changi era o cu totul altă lume, ofiţerii şi soldaţii de rînd erau închişi laolaltă, nu se primea niciodată nici o scrisoare de-acasă, mîncare nu, şi în jur erau două mii de mile de teritoriu ocupat de inamic în orice direcţie. Aveam parte de malarie, dizenterie, mortalitate groaznic de ridicată. Grey l-a urît pe prietenul meu americanul, Împăratul. E adevărat că Împăratul era un negustor afurisit de priceput şi el mînca destul de bine atunci cînd alţii nu aveau nimic de pus în gură, bea cafele şi fuma ţigări de fabrică. Dar cu priceperea aia a lui ne-a ajutat pe mulţi să scăpăm cu viaţă. Împăratul era cel care-i hrănea aproape pe toţi cei din contin-

gentul american, vreo treizeci de oameni cu totul, ofițeri și soldați. Bineînțeles că trebuiau să-și cîștige mîncarea asta, în stil american, dar chiar și așa, fără el, ceilalți ar fi fost morți de-a binelea. Eu sigur nu mai scăpam de acolo. Asta știu precis, și pe Marlowe îl trecu iar un fior. *Joss, Karma.* Viața. Domnule Gornt, cred că acum aș bea și eu un pahar.

Gornt îi turnă în pahar.

— Dar ce-a pățit individul, ăla căruia îi spuneați Împăratul ! După război vreau să spun.

Pugmire îl întrerupse cu un hohot de rîs.

— Unul dintre nenorociții din lagărul nostru, care se ocupase și el cu negoț acolo, a ajuns milionar după aceea. Așa s-a întîmplat și cu Împăratul ?

— Nu știu, îi răspunse Peter Marlowe.

— Peter, chiar nu l-ai mai văzut de atunci ? îl întrebă Casey uimită. După ce te-ai întors în Statele Unite nu l-ai mai întîlnit ?

— Nu, niciodată de atunci. Am încercat să dau de el dar n-am reușit.

— Casey, cam așa se întîmplă de regulă, interveni Gornt ca din întîmplare. Cînd ai părăsit regimentul, toate datoriile și prieteniile se anulează.

Gornt era foarte mulțumit de sine. Totu-i perfect, își spuse el, gîndindu-se la patul dublu din cabina lui, și-i zîmbi fetei aflată acum de cealaltă parte a punții. Și ea îi răspunse zîmbindu-i la rîndul ei.

Riko Anjin Gresserhoff intră în foaierul hotelului *V* și *A*, plin acum de cei care-și luau ceaiul de după-amiază, ceva mai devreme, sau prînzul, ceva mai tîrziu. În vreme ce se îndrepta spre lift, simți cum o trece fior, toți ochii aceia o înfiorau, și nu privirile acelea pline de dorință ale bărbaților europeni și nici cele pline de dezgust ale femeilor lor, ci ochii chinezilor și eurasiaticilor. Niciodată în viața ei nu-i fusese dat să simtă deodată atîta ură împotriva ei. Încerca un sentiment ciudat. Se afla pentru prima dată singură dincolo de granițele Elveției, dacă făcea abstracție de scurtele vacanțe în Germania în timpul școlii, și de cele două călătorii la Roma cu mama ei. Soțul o dusese doar o singură dată în străinătate, la Viena, vreme de o săptămînă. Nu-mi place Asia, se gîndi ea, încercînd să-și stăpînească un alt fior. Dar aici nu e Asia, aici sînt în Hong Kong, dar mi-e teamă de locul ăsta, de

oamenii ăştia. Şi ştiu bine că au şi ei dreptul să nutrească sentimente duşmănoase. Mă întreb dacă o să-mi placă Japonia. Chiar şi acolo o să mă simt străină ?

Sosi liftul şi ea se duse spre apartamentul ei de la etajul al şaselea. Băiatul de serviciu nu-i deschise el uşa, aşa cum se cuvenea. Cînd rămase singură cu uşa zăvorîtă, se simţi ceva mai bine. Becul roşu de avertizare al telefonului clipea, dar ea nu-i dădu nici o atenţie, ci îşi scoase iute pantofii, pălăria, mănuşile şi haina, le puse imediat într-un şifonier imens, celelalte haine erau deja înăuntru frumos rînduite, ca şi cele trei perechi de pantofi care se vedeau. Apartamentul era mic, dar cochet, cu un salonaş, dormitor şi baie. Pe masă se aflau puse flori de la firma *Struan*, şi o fructieră plină de fructe, atenţie din partea hotelului. Degetele ei iuţi desfăcură cu atenţie hîrtia în care era învelit cadoul. Înăuntru era o cutie pătrată din catifea. O deschise. Simţi cum o inundă un val de căldură. De un lănţişor fin de aur era prins pandantivul — tăiat ca un corn al abundenţei într-o piatră de jad verzuie cu tonuri de un verde mai deschis în ea. Lumina tremura uşor pe faţa lustruită a pietrei. Îşi puse pandantivul imediat la gît, cercetîndu-se în oglindă, admiră felul cum lucea piatra pe fundalul sînului ei. Nu mai primise niciodată vreo bijuterie de jad.

Plicul se afla sub cartonul învelit în pluş negru. Un plic obişnuit, nu unul cu antetul firmei *Struan*, sigiliul la fel, cît se poate de obişnuit imprimat pe ceară roşie normală. Băgă cu mare grijă un cuţit de tăiat hîrtie sub sigiliu şi apoi cercetă paginile una cîte una, încruntîndu-se uşor. Pe paginile acelea se vedea doar un talmeş balmeş de cifre, litere şi din cînd în cînd cîte un simbol. Pe buze îi apăru un zîmbet uşor, satisfăcut. Găsi mapa de scrisori a hotelului, se aşeză confortabil la masă şi începu să copieze paginile, una cîte una. Cînd termină, mai verifică o dată. Puse copiile într-un plic cu antetul hotelului şi-l sigilă, originalele în alt plic, obişnuit, pe care-l scoase din geantă. Apoi găsi ceara de sigiliu, aprinse un chibrit şi puse ceara moale pe ambele plicuri, sigilîndu-le, avînd grijă ca sigiliul de pe plicul cu originalele să fie la fel cu cel al lui Dunross. Ea tresări cînd auzi sunînd telefonul. Se uită la el, simţind cum îi bate inima puternic. pînă cînd apelul se opri de la sine. Relaxîndu-se, se apucă din nou de treaba ei, se convinse că nu rămăsese nici un

fel de urme pe topul de hîrtii pe care copiase paginile mai înainte, cercetînd hîrtiile contra luminii. Cînd fu satisfăcută, puse timbre pe plicul în care erau copiile și scrise adresa : R. Anjin, cutia poștală 154, Oficiul poștal central, Sydney, Australia. Puse în geantă ambele plicuri. Mai cercetă o dată ca să se convingă că nu trecuse nimic cu vederea, apoi se duse la micul frigider de lîngă barul cu băuturi și scoase o sticlă lucioasă de apă minerală și bău.

Sună telefonul din nou. Privi telefonul în timp ce bea încet apă minerală, mintea lucrîndu-i mai departe, verificînd și răzverificînd totul din nou, gîndindu-se la prînzul cu Dunross, întrebîndu-se dacă procedase înțelept că acceptase invitația la cocktail în seara aceea, pentru ca după aceea să ia cina cu el și prietenii lui. Mă întreb dacă va fi acolo vreun prieten sau vom fi doar noi doi. Mi-ar place să rămîn singură cu bărbatul acesta ? Și gîndurile i se întoarseră iar la Hans Gresserhoff, bărbatul acela mărunțel, cam neglijent, cu un ușor început de chelie, și la cei patru ani petrecuți cu el, cînd rămînea singură săptămîni în șir, dormind singură, trezindu-se singură, plimbîndu-se singură, fără să aibă un prieten adevărat, ieșind doar rareori din casă, pentru că soțul ei ducea o viață ciudat de tainică, prevenind-o împotriva prietenilor, dorind ca ea să fie singură mereu, dar și calmă, răbdătoare, în siguranță. Asta a fost cel mai greu de suportat, se gîndi ea. Să aibă răbdare, să aibă răbdare cînd era singură, cînd erau împreună, cînd dormea, cînd era trează. Să aibă răbdare și să vădească totdeauna cît mai mult calm. Și asta cînd ea se simțea continuu ca un vulcan, dorindu-și cu disperare să erupă.

Nu era nici o îndoială în sufletul ei că el o iubea. Dar ea simțea pentru el doar *giri*, sentimentul datoriei. Îi dădea bani, ducea o viață îndestulată, fără să fie nici prea bogată, nici săracă, o viață așezată, așa cum era și țara pe care o aleseseră ca să locuiască. Nu știa niciodată cînd sosea el și nici cînd trebuia să plece. Cînd era împreună cu ea o dorea mereu, dorea să fie mereu lîngă ea. Dragostea lor îl satisfăcea pe el doar, pe ea nu. Ea doar se prefăcea satisfăcută de dragul lui. Dar, își spunea ea, nici n-ai cunoscut un alt bărbat pentru ca să poți judeca. A fost un bărbat bun, ne-am înțeles așa cum i-am spus taipanului. M-am străduit să-i fiu o bună nevastă, să-l ascult

în tot ce mi-a spus, să cinstesc dorința mamei mele, să-mi împlinesc acel *giri* față de ea și față de el. Dar acum ?

Se uită la verighetă și o răsuci pe deget. Pentru prima dată de cînd era măritată o scoase și se uită atent la ea ținînd-o în palmă. Îi părea mică, lipsită de sens, neînsemnată. Atîtea nopți de singurătate, atîtea lacrimi în întunericul nopții, mereu așteptînd, așteptînd, așteptînd. Așteptînd ce ? Să nu ai voie să ai copii, să nu ai voie să ai prieteni, să nu ai voie să călătorești. Și nu i se interziseseră toate acestea așa cum i-ar fi interzis un japonez : *Kin jiru !* Dar îi spunea adesea : „Draga mea, nu crezi că ar fi mai bine să nu te duci la Paris cînd sînt eu plecat ? Am putea merge împreună data viitoare cînd mă întorc...", știind foarte bine amîndoi că nu vor merge niciodată. Iar timpul petrecut la Viena a fost groaznic. În primul lor an de căsătorie s-au dus pentru o săptămînă. În prima seară i-a spus „Trebuie să ies puțin în noaptea asta. Te rog nu părăsi camera, mănîncă în cameră pînă mă întorc eu." Și au trecut două zile și cînd s-a întors era tras la față, pămîntiu, speriat, și atunci, în puterea nopții, s-au suit într-o mașină închiriată și au fugit înapoi spre Elveția, luînd-o pe cel mai ocolit drum, pe cel mai nenorocit drum, peste munții Tirolului, și-l vedea stînd cu ochii mereu pe oglinda retrovizoare ca să vadă dacă erau cumva urmăriți, și nu i-a spus o vorbă pînă cînd n-au fost în siguranță, dincolo de graniță. „Hans, dar de ce, ce s-a întîmplat ?" „Nu s-a întîmplat nimic ! Te rog, Riko, nu trebuie să-mi pui nici un fel de întrebări. Doar ai acceptat de la început... așa am convenit amîndoi. Îmi pare rău că ți-am stricat vacanța. O să ne ducem la Wengen sau la Biarritz, o să fie minunat, acolo o să fie nemaipomenit. Te rog să-ți amintești de *giri*, nu uita că te iubesc din tot sufletul."

Dragoste ! Eu nu înțeleg cuvîntul ăsta. se gîndi ea, în vreme ce ștătea în dreptul ferestrei, de unde se uita spre port, la norii mohorîți, la lumina urîtă de-afară. Ce ciudat că noi în japoneză nu avem acest cuvînt. Ci numai pentru datorie și tot felul de nuanțe ale datoriei, pentru afecțiune și nuanțe ale afecțiunii. Dar nici unul care să însemne *lieben*. *Ai ? Ai* înseamnă de fapt respect, deși unii îl folosesc și pentru *lieben*. Riko se surprinse că gîndește în germană și zîmbi. De cele mai multe ori gîndea în germană, deși în ziua aceea, cu tai-panul, gîndise în ja-

poneză. E mult de cînd n-am mai vorbit propria mea limbă. Dar care-i limba mea ? Japoneza ? E limba pe care o vorbeau părinţii mei şi cu mine. Germana ? E limba care se vorbeşte în regiunea din Elveţia unde am locuit. Engleza ? E limba soţului meu, cu toate că el pretindea că germana era prima lui limbă maternă. O fi fost englez oare ? Îşi pusese de multe ori întrebarea asta. Şi nu pentru că nu vorbea germana destul de fluent, ci mai mult datorită felului său de-a fi. Nu se purta deloc ca un neamţ, aşa cum nici eu nu mă port ca o japoneză. Sau poate că totuşi aşa ne-am purtat ? Nu ştiu. Dar acum, acum am să aflu. El nu-i spusese niciodată cu ce se ocupa de fapt şi nici ea nu-l întrebase niciodată. După întîmplarea de la Viena îi fusese destul de uşor să priceapă că munca lui era clandestină şi în legătură cumva cu spionajul sau criminalitatea internaţională. Dar Hans nu avea el aerul să fie amestecat în afaceri criminale. Dar din clipa aceea ea fusese şi mai prudentă. O dată sau de două ori i se păruse că sînt urmăriţi la Zürich sau cînd se duceau la ski, dar el o convinsese că nu, şi-i spusese să nu-şi facă griji în privinţa lui. „Dar trebuie să fii totdeauna pregătită dacă intervine vreun accident. Păstrează în geanta de voiaj toate lucrurile de valoare, actele personale, paşaportul, certificatul de naştere, *Ri-chan*, îi spusese el folosind numele ei de alint. Pentru orice eventualitate." O dată cu moartea soţului ei, ea împlinise toate indicaţiile pe care i le dăduse, cele privind banii, telefonul către tai-pan, celelalte legături de făcut. Totul fusese nou pentru ea. Aşa că acum putea lua viaţa de la capăt. Avea douăzeci şi patru de ani. Trecutul era trecut, *karma* era *karma*. Banii pe care-i dăduse ei tai-panul erau mai mult decît avea ea nevoie pentru ani de zile de-acum înainte. În noaptea nunţii, soţul ei îi spusese : „Dacă mi se întîmplă ceva, o să primeşti un telefon de la un domn Kiernan. Imediat după aceea tai firul telefonului aşa cum am să-ţi arăt eu şi pleci imediat din Zürich. Laşi totul aici, în afară de hainele pe care le porţi pe tine şi sacul de voiaj. Te duci cu maşina la Geneva. Uite aici o cheie. Cu cheia asta vei deschide un seif de la *Swiss Bank* din Geneva de pe strada Charles. Acolo o să găseşti nişte scrisori şi bani. Să împlineşti exact toate indicaţiile pe care le găseşti acolo, draga mea, ah cît de mult te iubesc. Restul laşi tot. Să faci exact aşa cum

ţi-am spus..." Şi aşa a făcut. Exact. Era şi asta tot *giri*. A tăiat firul telefonului cu un cleşte de sîrmă aşa cum îi arătase el, exact de la cutia de legătură prinsă de perete, încît tăietura abia dacă se vedea. La Geneva, la bancă a găsit o scrisoare cu instrucţiuni, 10.000 de dolari bani gheaţă în seif, un paşaport elveţian nou nouţ, vizat, cu fotografia ei, dar cu alt nume, altă dată de naştere, alt certificat de naştere care atesta că se născuse în Berna, cu douăzeci şi trei de ani înainte. Îi plăcuse chiar noul nume pe care i-l alesese el şi îşi aduse acum aminte cum, în camera de hotel, de unde se vedea lacul acela minunat, simţindu-se în siguranţă, plînsese pentru el. În acelaşi seif, găsise şi un carnet de cecuri pe noul ei nume, cu 20.000 de dolari pe el, plătibili la aceeaşi bancă, o cheie, o adresă şi un act de proprietate. Pentru o mică vilă pe malul lacului, retrasă, mobilată, totul plătit dinainte, cu o femeie care avea grijă de casă, care o ştia numai după nume şi faptul că era văduvă şi umblase pînă atunci prin străinătăţuri. Actul era pe noul ei nume, deşi totul fusese cumpărat cu cinci ani mai înainte, cu cîteva zile înainte de căsătoria ei. „Ah, madam, sînt atît de fericită că pînă la urmă aţi venit. Trebuie să fie tare obositor să tot călătoreşti prin lumea aia străină", îi spusese femeia aceea de serviciu, o bătrînică simpatică, şi cam simpluţă, cînd o întîmpinase. „În ultimul an, am închiriat casa dumneavoastră unui englez atît de simpatic şi liniştit. A plătit cu regularitate în fiecare lună, uitaţi aici sînt socotelile. S-ar putea să vină şi anul acesta, după cîte spunea el, dar poate că n-o să vină. Agentul dumneavoastră e pe strada Firmet..."

Mai apoi, se plimbase pe lîngă casa aceea frumoasă, pe lacul cu o apă limpede, întins în căuşul munţilor, şi vila la fel de curată ca şi munţii din jur, cu picturi pe pereţi, flori în glastre, cu trei dormitoare, o sufragerie, verande, o vilă micuţă dar perfectă pentru ea singură, cu o grădină frumoasă şi îngrijită. Şi se duse în dormitorul principal. Pe unul dintre pereţi, printre numeroasele picturi miniaturale în diverse stiluri, zări şi ceea ce putea fi o scrisoare pusă într-o ramă cu sticlă, hîrtia îngălbenită de-acum. Recunoscuse imediat scrisul lui. Era în engleză : „*Ri-chan*, atîtea ceasuri minunate în braţele tale, atîtea zile fericite alături de tine. Cum să-ţi mai spun cît

te iubesc? Te rog uită-mă. Eu n-am să te uit niciodată. Îl rog pe Dumnezeu să-ţi dăruiască zece mii de zile pentru fiecare din cele petrecute cu mine. Dragostea mea, dragostea mea, dragostea mea".

Şi patul acela dublu era aproape convex din pricina plăpumii groase, multicolore. Geamul era deschis şi lăsa să pătrundă aerul curat al munţilor, pe vîrfurile cărora se vedea încă zăpadă. Şi plînsese din nou, vila aceea parcă luînd-o în braţe. La doar cîteva ore după ce ajunsese acolo o sunase Dunross şi ea se urcase în primul avion şi acum se afla aici. Îşi împlinise mai toate instrucţiunile, nu mai era nevoie să se întoarcă acolo niciodată, trecutul era şters din mintea ei, dacă aşa poftea ea. Paşaportul cel nou era autentic din cîte putuse ea să-şi dea seama, la fel ca şi certificatul de naştere. Nu mai avea nici un motiv să se mai întoarcă vreodată în Elveţia. O mai lega de locurile acelea doar vila. Şi scrisoarea aceea înrămată, o lăsase pe perete acolo unde o găsise. Şi se hotărîse ca atîta vreme cît casa aceea va fi a ei, scrisoarea să rămînă acolo unde o pusese el. Întotdeauna.

38

Orlanda stătea la volanul micului ei automobil, Bartlett alături de ea, cu un braţ petrecut pe după umerii ei. Traversau trecătoarea muntelui dinspre Aberdeen, iar acum, strecurîndu-se încă printre nori, coborau panta muntelui de la Mid Levels, îndreptîndu-se spre locuinţa ei de la Rose Court. Se simţeau foarte bine împreună, anticipînd emoţia celor ce se vor întîmpla. După prînz traversaseră insula spre Hong Kong, ea îl dusese spre Shek-O, aflat pe promontoriul de sud al insulei, ca să-i arate locuinţele de vacanţă ale cîtorva dintre tai-pani. Peisajul de ţară se derula pe lîngă ei, populaţie foarte rară, coline, văgăuni, marea ivindu-se ici şi colo, mereu prin apropiere, stînci golaşe, bolovăniş. De la Shek-O, se strecurară de-a de-a lungul şoselei de sud, care se răsucea şi se contorsiona

pînă cînd ajunseră la Golful Repulse unde ea oprise la un hotel minunat ca să ia ceaiul cu cîteva felii de cozonac pe terasa cu vedere spre mare, apoi porniseră din nou la drum, trecuseră de Golful Deepwater apoi Golful Discovery, acolo se opriseră din nou într-un loc de unde aveau o foarte bună perspectivă.

— Linc, ia priveşte, Castle Tok ! Şi-i arătă o construcţie imensă, fără un stil anume, care arăta ca un castel normand cocoţat pe stînci, deasupra falezei stîncoase. În timpul războiului canadienii... soldaţii canadieni au apărat partea asta a insulei împotriva japonezilor şi pînă la urmă s-au retras cu toţii în Castle Tok, ultima poziţie de rezistenţă. Cînd au fost copleşiţi de numărul invadatorilor şi au trebuit să se predea, nu mai rămăseseră decît două sute cincizeci vii. Japonezii i-au înconjurat pe toţi şi i-au mînat pe terasa de la Castle Tok şi i-au împins din urmă ca pe oi, cu baionetele, obligîndu-i să se arunce în prăpastia de dedesubt.

— Dumnezeule ! făcu Linc, deoarece terasa era la peste o sută de picioare înălţime.

— Pe toţi, pe cei răniţi, pe cei... pe toţi i-au aruncat de acolo.

O văzu că se înfioară şi întinse mîna spre ea.

— Orlanda, lasă, a trecut atîta timp de atunci.

— Nu, nu-i chiar aşa de mult timp. Mi-e teamă că istoria şi războiul sînt şi acum foarte aproape de noi, Linc. Şi întotdeauna va fi aşa. Noaptea, fantomele amărîţilor acelora se plimbă pe terasă.

— Ei, doar nu crezi balivernele astea ?

— Ba da, cred.

Îşi aminti cum se uita la casa aceea mohorîtă, în vreme ce talazurile surfului se spărgeau de stînci la poalele ei, parfumul femeii atît de prezent în jurul lui, în vreme ce ea stătea sprijinită de el, simţindu-i căldura care iradia din ea, şi încercîndu-l brusc un sentiment de fericire pentru că era viu şi nu unul dintre nenorociţii care muriseră acolo.

— Castelul ăsta pare ca scos dintr-un film de groază. Ai fost în el vreodată ?

— Nu, dar se zice că e plin de costume de zale şi temniţe, copie exactă a unui castel din Franţa. Proprietarul său a fost bătrînul sir Cha-sen Tok, Tok Constructorul. Un multimilionar care şi-a cîştigat banii cu vase din co-

sitor. Se zice că pe cînd avea cincizeci de ani, un ghicitor i-ar fi spus să se apuce de construcția unui edificiu mai mare, altfel o să moară. Așa că s-a apucat de construit, și a ridicat o duzină de clădiri, trei în Hong Kong, una lîngă Sha Tin, mai multe în Malaya. Castle Tok a fost ultima lui construcție. Avea optzeci și nouă de ani, dar era sănătos, plin de viață ca unul de vîrstă mijlocie. Dar după ce a ridicat și Castle Tok, povestea spune că el ar fi zis că de-acum ajunge și din clipa aceea n-a mai construit nimic. Într-o lună era mort iar prevestirea ghicitorului s-a împlinit.

— Orlanda, asta ai inventat-o tu.

— Ba deloc, Linc, n-am inventat nimic, altfel ți-aș fi spus. Dar e adevărul adevărat ce ți-am spus. De ce n-ar fi ? Și cine știe cît adevăr e în asta, dragul meu ? Ei ?

— Singurul lucru pe care-l știu e că sînt nebun după tine.

— Ah. Linc, atunci știi că și eu simt la fel.

Au trecut de Aberdeen, simțindu-se bine împreună, plini de așteptare, el ținînd-o mereu pe după umeri, în vreme ce părul ei îi atingea ușor mîna. Din cînd în cînd ea îi arăta cîte o casă, cîte un loc anume, iar orele treceau aproape fără să le mai bage în seamă, prea prinși unul de celălalt. Iar acum, după ce trecură prin nori și ieșiră de cealaltă parte a trecătorii, se treziră cu aproape tot orașul la picioarele lor. Încă nu se aprinseseră luminile, deși ici și colo se puteau vedea imensele reclame de neon, colorate, în apropierea țărmului, lumina lor devenind tot mai puternică pe măsură ce se întuneca. Pe drumul acela abrupt de munte, era destul de mult trafic, prin rigole încă se mai strecurau șiroaie care împingeau la vale pămînt, pietre și vegetație proaspătă luate de viitură. Fata conducea cu mare dibăcie, fără să riște, el se simțea în siguranță alături de ea, deși la început, cînd se trezise că merg pe sensul opus îi cam dăduse fiori.

— Dar nu circulăm pe sens opus, îi replicase ea. Voi circulați pe sensul opus.

— La naiba, cum o să facem una ca asta. Numai englezii conduc pe partea stîngă. Orlanda, dar tu ești la fel de americancă pe cît sînt și eu.

— Linc. aș vrea eu să fiu, dar nu sînt, aș vrea atît de mult.

— Ba eşti. Vorbeşti ca o americancă sadea, te îmbraci la fel.

— Dragule, dar eu ştiu mai bine ce sînt şi ce nu.

Linc o privi îndelung. Niciodată n-am simţit mai multă bucurie cînd am privit pe cineva, se gîndi el. Nici chiar pe Casey, pe nimeni altcineva în viaţa mea. Apoi se întoarse cu gîndul la Blitzmann şi simţi dorinţa să-l strîngă pe individ de gît cu mîinile lui. Ei, lasă-l în plata Domnului, bătrîne, lasă-l naibii acolo unde e, cu tot rahatul lumii. Că ăsta-i el... la fel şi Banastasio. Şi Bartlett simţi din nou cum îl trece un fior. Exact înainte de prînz primise un telefon, primise scuze care sunau sincere şi din nou ameninţări. „Hei, baby, hai să batem palma, ei ce zici ? Linc, fir-ar să fie, o să iasă un rahat mare dacă eu şi cu tine nu ajungem la pace. Ce-ai zice să halim şi noi diseară împreună nişte friptane zdravene ? Ştiu eu o crîşmă cumsecade pe Nathan Road, căreia-i spune San Francisco." „Nu, mulţumesc, am o altă întîlnire diseară, îi răspunsese el cu răceală. Şi oricum, ieri ţi-ai arătat intenţiile. Şi să rămînem unde sîntem, bine ? O să ne întîlnim la adunarea anuală a consiliului de administraţie, dacă ai să vii şi tu." „Hei, Linc, cu mine vorbeşti acum, cu mine, bunul tău prieten. Doar n-ai uitat că noi am sărit în ajutorul tău cînd ai avut nevoie de bani gheaţă. Şi nu ţi-am pus atunci bani gheaţă în braţe ?" „Bani gheaţă în schimbul unor acţiuni ceea ce a constituit cea mai bună investiţie pe care o puteai face... cea mai bună investiţie legală pe care o puteai face ! În numai cinci ani ţi-ai dublat investiţia." „Bineînţeles. Dar acum am avea nevoie de nişte referinţe bune, şi mi se pare cinstit, nu-i aşa ?" „Nu. Nu după cele întîmplate ieri. Dar cu armele acelea ce-a fost ?" îl întrebă el îmboldit de o bruscă inspiraţie. Urmă o pauză. „Care arme ?" Cele introduse în avionul meu. Carabinele M14 şi grenadele sustrase." „Baby, eu nu-s amestecat în asta." „Pe mine mă cheamă Linc, Baby ! Ai priceput ?" Urmă altă pauză. Apoi auzi vocea aceea ameninţătoare acum. „Am priceput. În privinţa afacerii dintre noi. Şi nu ai de gînd să-ţi schimbi atitudinea ?" „Nu, cu nici un chip". „Nici acum, nici mai tîrziu ?" „Nu !" La celălalt capăt al liniei se lăsase linişte şi apoi se auzi un declic şi veni tonul care sună continuu. Îl sunase deîndată pe Rosemont. „Linc, nu-ţi mai fă griji în privinţa lui. Banastasio e în colimatorul nostru de-acum

și aici avem sprijin din plin." „Ați mai rezolvat ceva în privința armelor ?" „Tu ai ieșit din chestiune. Poliția de aici și-a retras sechestrul. O să auzi asta în mod oficial mîine." „Au descoperit ceva ?" „Nu ei, noi. Am extins cercetările la hangarul pe care-l ai la Los Angeles. Unul dintre paznicii de noapte și-a adus aminte că a văzut vreo cîțiva indivizi făcîndu-și de lucru pe acolo. Dar nu s-a gîndit la nimic rău pînă cînd nu l-am iscodit noi." „Dumnezeule, dar ați prins pe careva ?" „Nu, și nici nu cred că o să prindem pe careva vreodată. Dar nu-ți fă griji. Iar cu Banastasio, curînd, curînd o să scapi de el. Fii liniștit." Dar chiar și acum cînd se gîndi la tărășenia asta, Bartlett simți că-l trece un fior.

— Dragule, ce s-a întîmplat ? îl întrebă acum Orlanda. Ce-i ?

— Nimic.

— Spune-mi !

— Mă gîndeam doar așa și eu că teama e tare nenorocită și te poate distruge dacă nu te stăpînești îndeajuns.

— Da, știu, știu atît de bine ! O secundă își întoarse privirile de la șoseaua care se derula înainte și-i zîmbi nesigură, apoi îi puse mîna pe genunchi. Dar tu, dragul meu, tu ești puternic. Ție nu ți-e frică de nimic.

— Aș vrea și eu să fie adevărat ce spui, rîse el.

— Dar e adevărat, știu eu bine ce știu.

Ea încetini, ca să ocolească o mocirlă, apa năboind ici și colo din rigole. Mașina mergea pe șoseaua tăiată în peretele înalt de stîncă și se îndrepta spre drumul Kotewall ca apoi s-o cotească spre Rose Court. Cînd ajunse în fine acasă, rămase o clipă nemișcată ca și cum n-ar fi știut ce să facă, apoi, hotărîtă, trecu de intrare și o luă pe drumul în pantă ce ducea la garaj.

— Exact la timp pentru cocktail ! spuse ea.

— Minunat, îi spuse el cu voce cam răgușită.

Nici nu se uită la ea. Cînd mașina se opri, el coborî întîi, se duse în partea cealaltă și-i deschise și ei portiera. Ea închise mașina și se îndreptă spre lift. Bartlett simți cum îi zvîcnește inima în gît. Doi comisionari chinezi, cu niște tăvi mari cu comenzile poruncite în mînă, intrară o dată cu ei și întrebară unde era apartamentul firmei *Asian Properties*.

— La etajul cinci, le spuse ea.

După ce comisionarii se făcură nevăzuți, Bartlett îi spuse :

— Mai marii de la *Asian Properties* locuiesc aici ?

— Da, îi răspunse ea. Ei sînt chiar cei care au construit clădirea. Ea se opri și rămase pe gînduri. Jason Plumm și Quillan sînt prieteni foarte buni. Apartamentul meu și acum îi aparține lui Quillan, dar de cînd am rupt relațiile cu el i-am plătit chirie.

— Îmi pare bine că ai făcut așa, îi spuse el și o luă pe după umeri.

— Și mie la fel ! zîmbi plină de tandrețe, și ridică spre el niște ochi curați. Acum da, sînt și eu fericită.

Ajunseră la etajul opt, el băgă de seamă că fetei îi cam tremurau degetele cînd introduse cheia în broască.

— Linc, poftește înăuntru. Ceai, cafea, bere sau un cocktail, ce dorești ? fata își aruncă pantofii din picioare și-l privi, el simți cum i se zbate inima și toate simțurile i se ascuțiră ca să simtă dacă mai era cineva în apartament. Sîntem numai noi doi, îi spuse ea simplu.

— De unde știi tu la ce mă gîndesc eu ?

— Așa ! și ea ridică din umeri.

El o prinse de mijloc.

— Orlanda !

— Știu, dragul meu.

Vocea ei răgușită acum îl făcea să se înfioare. Cînd o sărută, buzele ei parcă îl așteptau, mijlocul ei se lipi de el. Trecu mîna peste trupul ei. Simți cum sub mîna lui sfîrcul sînilor ei se întărește, cum inima ei bate la fel de nebunește ca și a lui. Apoi ea își desfăcu mîinile de după gîtul lui, și încercă să-l îndepărteze de ea, dar el o strînse mai tare, și o sărută și mai înfocat. Ea nu-l mai împinse cu mîinile, ci îl luă iar de după gît, lipindu-se și mai tare de el acum. Nu se mai sărutau, dar se strîngeau în brațe.

— Te iubesc, Linc.

— Orlanda, și eu te iubesc, îi răspunse el și adevărul acestor cuvinte i se revelă deodată făcîndu-l să se înfioare.

Se sărutară din nou, îi simți mîinile la fel de gingașe, dar ferme, în vreme ce mîinile lui le urmau pe ale ei. Îi cuprinse patima. Simți cum se sprijină pe el și mai mult cînd genunchii o lăsară, el o ridică ușor și o purtă așa spre dormitor. Voalul care atîrna de sus și încadra patul se unduia ușor în bătaia brizei răcoroase ce pătrundea prin

fereastra deschisă. Simţi cuvertura moale şi plină a patului.

— Să fii blînd cu mine, dragule, îi şopti ea. Ah, cît de mult te iubesc.

De la pupa iahtului *Sea Witch*, Casey le făcu cu mîna lui Dunstan Barre, Plumm şi Pugmire care coborîseră pe cheu în partea dinspre Hong Kong. După-amiaza aceea tîrzie era plăcută, deşi cerul continua să rămînă închis. Nava porni înapoi, traversînd portul. Peter Marlowe şi chinezoaicele coborîseră la Kowloon, dar Gornt o convinsese pe Casey să mai rămînă la bord, să mai facă o scurtă plimbare numai ei doi.

— Trebuie să ajung şi eu la Kowloon, îi spusese el. Am o întîlnire la *Nouă Dragoni*. Te rog să-mi ţii tovărăşie. Te rog.

— De ce nu ! fusese ea de acord foarte fericită, pentru că nu avea nici un rost să se grăbească, şi timp destul să se schimbe ca să ajungă la cocktail din acea după-amiază la care o invitase Plumm.

Se hotărîse să amîne întîlnirea cu Lando Mata pentru săptămîna următoare. În după-amiaza aceea, pe cînd se întorceau de la Sha Tin, ea moţăise cea mai mare parte a timpului, culcuşită pe bancheta largă şi confortabilă în formă de potcoavă de la pupa, învelită bine ca să nu răcească în bătaia brizei, în vreme ce fiecare invitat îşi căutase şi el cîte un culcuş undeva pe navă. Îl văzuse de cîteva ori pe Gornt venind în cabina de comandă, înalt, puternic, adevărat comandant de navă, şi pe Peter Marlowe stînd singur pe punte, într-un şezlong, moţăind şi el la prova. Mai tîrziu se strînseseră din nou laolaltă, ea, Gornt, Marlowe şi Barre, să bea ceai cu prăjituri. În vremea asta apărură şi Pugmire şi Plumm, cam şifonaţi, dar satisfăcuţi, urmaţi de fetele lor.

— Aţi dormit bine ? îi întrebă Gornt zîmbind.

— Foarte ! îi răspunsese Plumm.

Cred şi eu, se gîndise ea atunci, uitîndu-se la el şi la fata care-l însoţise, o chinezoaică înaltă, cu ochi negri, zveltă, un suflet fericit, pe nume Wei-wei, care-l urma ca o umbră. Lui Casey îi plăcuse fata aceea. Ceva mai înainte, pe cînd Casey şi Gornt rămăseseră singuri pe punte, el îi mărturisise că niciuna dintre acele fete nu

constituia o prietenie trecătoare, din contra erau nişte legături cu totul deosebite între ei.

— Aici fiecare are cîte o amantă ?

— Dumnezeule, sigur că nu. Ştii, te rog iartă-mă, dar femeile şi bărbaţii îmbătrînesc în chipuri diferite, şi după o anumită vîrstă e foarte dificil pentru amîndoi. Pe scurt, căsătoria, dragostea şi culcatul cu o femeie nu sînt acelaşi lucru.

— Fidelitatea nu există ?

— Dar bineînţeles. Pentru o femeie înseamnă un singur lucru, dar pentru un bărbat cu totul altceva.

— E groaznic. Groaznic şi atît de nedrept, oftă Casey.

— Da, dar numai atunci cînd tu vrei cu tot dinadinsul să fie groaznic.

— Nu e drept ! Gîndeşte-te la milioanele de femei care trudesc ca nişte roabe toată viaţa, avînd grijă de bărbaţii lor, spălînd şi făcînd toată ziua curăţenie şi acum în zilele noastre muncind şi ca să-şi întreţină copiii, şi la urmă să fie măturate doar pentru că au îmbătrînit !

— Nu pe bărbaţi trebuie să dai vina. Aşa e societatea noastră.

— Şi cine conduce societatea asta, mă rog ? Bărbaţii ! Dumnezeule mare, Quillan, trebuie să recunoşti şi tu că numai bărbaţii sînt de vină.

— Am şi recunoscut mai înainte că nici mie nu mi se pare drept, dar şi pentru bărbaţi e nedrept. Ce zici atunci de milioanele de bărbaţi care trudesc pînă cad jos morţi pentru ca să întreţină familia, ce cuvinte frumoase, să întreţină familia cu bani pentru ca să-i cheltuiască ceilalţi, mai ales femeile lor. Ciranoush, trebuie să recunoşti şi asta : bărbaţii muncesc pînă dau în brînci pentru ca să-i întreţină pe ceilalţi, şi cel mai adesea, la capătul vieţii lor să aibă parte doar de o nevastă certăreaţă, rea de gură. Uită-te la nevasta lui Pug, Dumnezeule Doamne ! Pot să-ţi numesc cel puţin cincizeci de astfel de neveste care-s umflate de lăcomie, urîte şi put... cu adevărat ! Şi mai există şi a doua categorie de femei isteţe şi şmechere care-şi folosesc farmecele pentru ca să te tragă în cursă, rămîn însărcinate ca să te lege de ele, apoi fac scene de groază, ţipă să le audă toată lumea, să obţină un divorţ care să le aducă cît mai mulţi bani. De Linc Bartlett ce zici ? Prin cîte chinuri nu l-a trecut minunata aceea de nevastă a lui, ei ?

— Știi și asta ?

— Bineînțeles. Și tu mi-ai făcut mie un dosar, eu v-am făcut la amîndoi. Crezi că legea divorțurilor la voi e cinstită ? Nevasta îi ia cincizeci la sută din toate, și bietul bărbat din America trebuie să umble prin tribunale pentru ca să afle și el care e jumătatea bunurilor lui la care are și el dreptul.

— E adevărat, nevastă-sa și avocatul ei mai-mai că l-au dărîmat de tot. Dar nu orice nevastă procedează la fel. Dar nici să fim sclave nu se poate, cele mai multe femei au nevoie să fie apărate de lege. În lumea întreagă femeile încă duc o viață foarte nenorocită.

— N-am cunoscut nici o femeie care să ducă o viață foarte nenorocită, spuse el. Vreau să spun o femeie ca tine sau ca Orlanda care știu ce înseamnă feminitatea ! Și brusc el îi zîmbi larg. Bineînțeles, în trecere, femeia asta ne mai pune în brațe și cîte un bastard amărît, ca să nu zicem că nu sîntem oameni întregi.

Rîseră amîndoi, și simțiră amîndoi că e cazul să schimbe discuția, problemele fiind prea dificile ca să le rezolve ei acolo.

— Quillan, și tu ești un rău și jumătate.

— Da ?

— Da !

El se întoarse ca să cerceteze cerul. Ea îl urmări cu privirea, i se păru un bărbat arătos cum stătea dinaintea ei, legănîndu-se ușor, în vreme ce vîntul îi zburlea părul de pe brațul puternic, cu șapca pusă trufaș pe cap. Mă bucur că are încredere în mine și mă socotește o femeie adevărată, se gîndi ea, ușor amețită de vin, de mîncare și de propria ei dorință. De cînd se urcase la bord simțise asta foarte puternic și din nou se întrebă cum avea să se descurce cînd va veni timpul socotelilor, fiindcă știa că va veni. Va fi *da* sau *nu* ? Sau doar *poate* ? Poate săptămîna următoare ? Dar va exista săptămîna următoare ?

— Quillan, ce se va întîmpla mîine ? La bursă mă gîndesc.

— Ce e mîine vom vedea mîine, îi răspunse el, simțind cum îi biciuie vîntul.

— Serios !

— Ori cîștig, ori nu cîștig, și Gornt ridică din umeri. Și fie că e așa, ori altminteri, eu tot sînt acoperit. Mîine

am să cumpăr ! Dacă am parte de joss atunci îl am la cheremul meu.

— Şi după aceea ?

— Mai ai vreo îndoială ? rîse el. Preiau eu totul, dar totul. şi loja lui de la curse.

— Şi chiar îţi doreşti toate astea ? Eşti sigur ?

— Cît se poate de sigur. Asta înseamnă pentru mine victoria. El şi strămoşii lui m-au ţinut pe mine şi pe ai mei deoparte. Bineînţeles că doresc să-i iau totul.

Mă întreb dacă aş putea încheia o înţelegere cu Ian, se gîndi ea distrată. Mă întreb dacă aş putea să-l conving pe tai-pan să-i îngăduie lui Quillan să aibă şi el o lojă la curse, propria lui lojă şi să-l ajute să ajungă în comitetul lor de conducere. Ce nebunie pe indivizii ăştia doi să se înfrunte ca doi tauri înfuriaţi, pentru că e destul loc pe lumea asta pentru amîndoi. Ian îmi datorează o favoare dacă Murtagh se ţine de cuvînt şi trimite banii. Un fior îi trecu prin inimă şi se întrebă ce se întîmplase cu Murtagh şi cu banca, şi, în eventualitatea că răspunsul va fi afirmativ, ce va face Quillan. Şi unde o fi Linc acum ? O fi cu Orlanda, poate chiar în braţele ei, lăsîndu-se purtat de visurile acestei după-amieze ? Se făcu din nou colac pe canapeaua de la pupa şi închise ochii. Aerul acela sărat zgomotul monoton al motorului şi legănarea navei printre valuri o adormeau. Şi dormi somn fără vise, de pareă ar fi fost în braţele maică-si, iar după cîteva minute se trezi complet refăcută. Gornt stătea acum în faţa ei, privind-o. Erau singuri, numai căpitanul. un cantonez, se vedea la timonă.

— Eşti frumoasă cînd dormi, îi spuse el.

— Eşti tu drăguţ. Şi ea se ridică sprijinindu-se într-un cot. Eşti un om ciudat. Şi diavol şi prinţ, acum plin de compasiune, acum nemilos. Te-ai purtat foarte frumos cu Peter.

El doar zîmbea şi aşteptă, uitîndu-se la ea cu o privire ciudată, plăcut provocatoare.

— Linc... cred că Linc e robit de Orlanda, spuse ea fără să se gîndească şi văzu o umbră trecînd pe faţa lui.

— Da ?

— Da, ea aşteptă să vadă ce spune, dar el nu spuse nimic, se uita doar la ea, şi îmboldită de tăcerea lui, ea adăugă fără să vrea Cred că şi ea e robită de el ! Urmă

alt moment de tăcere. Quillan, face parte dintr-un plan pus de voi la cale ?

El rise insinuant şi ea se simţi dominată.

— Ah, Ciranoush, tare mai eşti tu ciudată. Eu n-am...

— Vrei să-mi spui Casey ? Te rog. Ciranoush nu se cuvine.

— Dar mie nu-mi place Casey. Pot să-ţi spun Kamalian ?

— Casey.

— Ce-ar fi să-ţi spun azi Ciranoush, şi Casey mîine, Kamalian poate la dineul de marţi, ei ? Doar atunci perfectăm înţelegerea. Da ?

Din instinct îi răspunse fără să se angajeze :

— Depinde numai de Linc.

— Nu eşti şi tu tai-pan la Par-Con ?

— Nu, şi nici nu voi fi vreodată.

El rîse din nou.

— Atunci hai să fii azi Ciranoush, mîine Casey şi la naiba, o să vedem noi cum va fi marţi. Bine ?

— Fie ! acceptă ea privindu-l cu căldură.

— Bun. Acum despre Orlanda şi Linc, începu el alene. E numai treaba lor şi niciodată nu discut legăturile de dragoste ale altora cu nimeni, nici chiar cu o lady. Niciodată. Nu aşa se joacă jocul ăsta. Dacă mă întrebi însă dacă am pus eu la cale vreun plan parşiv, folosindu-mă de ea împotriva lui Linc sau a firmei *Par-Con*, să ştii că e ridicol, şi-i zîmbi din nou. Am băgat şi eu de seamă că doamnele se cam folosesc de domni, dar niciodată invers.

— Mincinosule !

— Şi întrebarea ta îmi dă voie să-ţi pun şi eu o întrebare. Tu şi cu Linc sînteţi amanţi ?

— Nu. În orice caz nu în accepţiunea obişnuită, dar eu, da, eu îl iubesc.

— Şi ai de gînd să te căsătoreşti cu el ?

— Poate.

Se foi pe banchetă şi simţi cum el o îmbracă în privirile lui. Ea îşi strînse pătura mai bine pe ea, inima îi bătea puternic, foarte tulburată de prezenţa lui, după cum ştia că şi prezenţa ei îl tulburase pe el.

— Dar nici eu nu discut problemele mele de dragoste cu alţii, îi replică ea zîmbind. Nu aşa se joacă jocul ăsta. Nu ?

Gornt întinse mîna şi o atinse uşor.

— De acord, Ciranoush.
Sea Witch ieşi de după digul de larg şi simţi valurile din radă, în faţă se vedeau luminile de la Kowloon. Se întoarse şi urmări insula Hong Kongului. Piscul acoperit în cea mai mare parte de nori.
— Ah, e atît de frumos.
— Coasta de sud a Hong Kongului e fantastică, mai ales pe lîngă Shek-O, golful Repulse. La Shek-O am şi eu o casă. Ei, acum vrei să-ţi arăt nava ?
— Da, cred că mi-ar place.
Mai întîi o duse la prova, unde erau cabine îngrijite, nu se vedea nici un semn că ar fi fost folosite de cineva, fiecare avea propriul duş şi toaletă, o cabină mică le slujea tuturor de salon.
— Ne bucurăm de multă atenţie din partea doamnelor, pentru că în momentul de faţă ele nu prea au apă la duş acasă şi aici se pot spăla după pofta inimii. Penuria de apă are şi ea avantajele ei.
— Pun pariu ! îi replică ea furată de jovialitatea lui.
La pupa, separat de restul navei, se afla apartamentul stăpînului, un pat mare, dublu, plăcut şi îmbietor. Ea simţi cum îi bate inima în tîmple cînd el, cu un gest firesc închise uşa cabinei şi o apucă de mijloc. Ea nu se feri. El se apropie şi mai mult de ea — Casey nu mai sărutase niciodată un bărbat cu barbă, îi simţi trupul puternic, îi plăcea, începu să respire mai precipitat, buzele-i pline aveau gust de havana. O parte a sufletului ei îi şoptea : gata, nu te mai împotrivi, o parte a minţii ei îi poruncea : nu, nu te lăsa, şi cu toată fiinţa se simţea bine în braţele lui senzuale, chiar prea bine. Dar cum rămîne cu Linc ? Întrebarea îi explodă în minte mai puternic ca niciodată, gîndurile i se limpeziră ca prin farmec, şi pentru prima oară înţelese fără nici un echivoc că pe Linc îl dorea şi pe nimeni altcineva, nu *Par-Con*, şi nici putere, dacă era pusă să aleagă. Da, pe Linc, numai pe Linc, şi în seara asta am să anulez vechea noastră înţelegere. În seara asta am să-i propun să renunţăm la înţelegerea aceea.
— Nu, nu e acum momentul, şopti ea cu glas gîtuit.
— Cum ?
— Nu, nu acum. Nu se poate, iartă-mă, se ridică şi-l sărută uşor pe buze, insistînd printre sărutări Nu, nu acum, dragul meu, iartă-mă, acum nu se poate. Marţi. Poate marţi...

El se îndepărtă puţin de ea, şi îi văzu ochii întunecaţi cîntărind-o, îi înfruntă privirea cît putu, apoi îşi ascunse capul la pieptul lui, şi-l îmbrăţişă, bucurîndu-se încă de apropierea lui, convinsă că acum era în siguranţă, şi el renunţase. Ah, era aproape s-o păţesc, se gîndi ea sfîrşită, cu genunchii tremurînd. Aproape să accept, şi n-ar fi fost bine, nici pentru mine nici pentru Linc, şi nici chiar pentru el. Dar i-ar fi plăcut, se gîndi ea tulburată de ciudăţenia gîndului. Îşi simţi inima bătînd puternic, în vreme ce se sprijinea de el, aşteptînd reacţia lui, încrezătoare, convinsă că promisiunea unei întîlniri săptămîna viitoare îl va face să-i spună bine, hai să mergem pe punte !

Brusc simţi cum braţele lui se încordează, şi înainte de a apuca ea să-şi dea seama ce se întîmplă, se trezi aruncată pe pat, el o săruta şi o pipăia peste tot. Începu să se lupte cu el, dar el o prinse abil de mîini, o răstigni pe pat, folosindu-se de forţa sa, şi o ţintui cu trupul lui. Era neajutorată. Începu s-o sărute în voie, patima lui sporind pe măsură ce furia şi spaima ei, chiar dorinţa ei creşteau. Şi oricît se lupta, nu se putea clinti de sub el. El îşi mută greutatea, în aceeaşi secundă ea începu să se lupte şi mai aprig, şi mai hotărîtă să-i reziste, dar şi mai tulburată de propria ei patimă, din nou el o ţintui, ea se simţi copleşită, dorind să fie înfrîntă, opunîndu-se în acelaşi timp din răsputeri, nici ea nu mai ştia ce vrea, îi simţea greutatea, şoldurile puternice, patul moale dedesubt. Şi brusc, la fel de brusc cum începuse, el îi dădu drumul, se răsuci pe o parte rîzînd.

— Hai să bem şi noi ceva, îi spuse el fără ranchiună.

Ea se chinui să-şi recapete răsuflarea.

— Bestie !

— Chiar nu sînt deloc bestie. Sînt un om ca toţi oamenii, şi Gornt se ridică într-un cot, privind-o zîmbăreţ. Dar tu, Ciranoush, tu eşti o mare mincinoasă !

— Du-te dracului !

El îi vorbea calm, provocator.

— Am să mă duc, destul de repede. Departe de mine gîndul s-o pun pe o lady să-mi dovedească că nu se poate face dragoste.

Ea se repezi la el, încercînd să-l zgîrie cu unghiile pe faţă, furioasă că el era atît de stăpîn pe sine cînd ea nu reuşea să fie. El o prinse uşor de mîini şi o ţinu ferm.

— Ușurel, maimuță mică, îi spuse el binedispus. Potolește-te, Ciranoush. Adu-ți aminte că am trecut amîndoi de douăzeci și unu de ani. Și dacă-mi aduc aminte cred că te-am văzut o dată și goală, și dacă chiar aș fi dorit să te violez, tare mi-e teamă că n-ar fi slujit la mare lucru împotrivirea ta. Puteai să strigi cît te ținea gura, că nimeni din echipajul meu n-ar fi auzit ceva.

— Ești un afurisit tică...

— Gata ! Gornt tot mai zîmbea, dar ea se opri, simțind că de-acum era în primejdie. Nu te-am răsturnat pe pat ca să te înspăimînt, ci ca să ne amuzăm, îi spuse el blînd. O joacă, atît. Zău.

Îi dădu drumul și ea sări iute din pat, suflînd încă greu. Furioasă, se duse la oglindă, își aranjă iute părul, și atunci il văzu și pe el în oglindă, întins alene pe pat, urmărind-o, și ea se răsuci în loc.

— Afurisitule !

Gornt începu să rîdă în hohote, un rîs molipsitor, rîdea de se scutura din toată ființa, și simțind ridicolul situației, începu și ea să rîdă. Rîdeau amîndoi de simțeau că-i doare burta, el tolănit pe pat, ea rezemîndu-se de o ladă de marinar.

Pe punte, ca doi buni prieteni, au băut șampania care-i aștepta deschisă într-o frapieră la gheață, stewardul tăcut, stilat servindu-i atent, după care dispăru cu totul. La cheul din Kowloon, ea îl sărută

— Îți mulțumesc pentru ziua asta frumoasă. Marți, dacă nu chiar mai înainte !

Coborî la țărm, multă vreme făcu din mînă iahtului care se îndepărta, apoi se grăbi să ajungă la hotel.

Wu Ochelaristul se grăbea și el spre casă. Era obosit, neliniștit, plin de spaime. Drumul în pantă prin labirintul de locuințe și cocioabe din zona de noi coloniști aflată mai sus de Aberdeen era foarte dificil, lunecos, primejdios chiar, numai noroaie și gropi, și el gîfîia greu din pricina urcușului. Pe alocuri, apele ieșiseră din matca rigolelor betonate, săpate special pentru căderile masive de ploaie, viiturile aducînd o mulțime de resturi amplificînd imaginea de apocalips. Deasupra locuințelor avariate stăruiau încă perdele de fum, resturi mai ardeau mocnit de la incendiul care se întinsese neașteptat de

iute cînd se porniseră alunecările de pămînt. Trecu pe lîngă masiva alunecare de teren unde era să piară a cincea verişoară cu două zile înainte, mai bine de o sută de cocioabe rase de pe faţa pămîntului la o altă alunecare a terenului în aceeaşi zonă. Prăvălia de dulciuri dispăruse şi o dată cu ea şi bătrîna proprietăreasă.

— Unde-i ? întrebase el.

Cerşetorul care căuta prin gunoaie ridicase din umeri şi continuase să cerceteze resturile dezastrului, uitîndu-se după lemn bun, cartoane sau tablă ondulată.

— Şi mai sus cum arată lucrurile ?

— La fel cum arată şi mai la vale, îi răspunse individul într-o cantoneză poticnită. Ici mai bine, colo mai rău. Joss !

Wu îi mulţumi. Mergea cu picioarele goale, îşi ducea bocancii pe umăr ca să-i mai cruţe, păşi cu băgare de seamă prin rigola de viitură, peste gunoaiele aruncate acolo ca să găsească poteca ce urca şerpuind mai departe. Din locul unde se afla acum nu putea să vadă zona unde locuiau ai lui, dar se părea că pe aici nu avuseseră loc alunecări de teren. Armstrong îi îngăduise să vină acasă să vadă ce se întîmplase doar cînd auzise la radio ştirile referitoare la alte noi alunecări de teren catastrofale în acea zonă. „Întoarce-te cît poţi mai iute. Următorul interogatoriu e programat pentru ora şapte". „Sigur, voi fi înapoi pînă atunci", îl încredinţase el pe celălalt. Interogatoriul de dinainte fusese foarte obositor pentru el, dar cu bune rezultate, fiind mult lăudat de Armstrong şi de şeful Serviciului de informaţii, locul lui în acest serviciu fiind de-acum asigurat, urmînd ca transferul şi pregătirile necesare să aibă loc săptămîna ce avea să vină. Nu prea avusese parte de prea mult somn, pe de-o parte pentru că programul de interogatoriu nu avea nici o legătură cu scurgerea normală a timpului, ziua sau noaptea, iar pe de altă parte din cauza dorinţei lui de a izbuti. Subiectul lui trecea mereu de la engleză la dialectul ning-tok apoi la cel din Canton şi iar de la capăt şi era tare greu să-i urmăreşti gîndul prin aiureala asta. Numai cînd degetele lui atingeau pachetul consistent, minunat de bani din buzunar, cîştigul lui la curse, simţea un fel de ameţeală care-l ajuta să depăşească momentele dificile. Îl atinse şi acum ca să se convingă că există, îşi binecuvîntă jossul în vreme ce suia poteca îngustă, care uneori se

transforma într-un podeț șubred peste cîte o viroagă, și urca, urca mereu. Pe lîngă el treceau alți oameni îndreptîndu-se spre vale, alții îl urmau urcînd și ei, munții răsunau de zgomotul ciocanelor celor care reparau cocioabele ce se mai puteau repara, acoperișuri. Ținta drumului său se afla acum la numai o sută de metri înaintea lui, după o curbă a drumului, făcu colțul și se opri : terenul unde locuiseră ai lui nu mai exista, doar o cicatrice adîncă și uriașă pe fața pămîntului, avalanșă de nămol și resturi la două sute de metri mai jos. Nici o urmă de locuință unde înainte fuseseră sute. Năucit urcă mai sus, o luă pe marginea înșelătoare a rîpii de unde începuse alunecarea de teren, se îndreptă spre cea mai apropiată colibă și bătu la ușă.

— Iartă-mă cinstită doamnă, sînt fiul lui Wu Cho-tam din Ning-tok...

Femeia, Yang-cu-un-singur-dinte, se uită absentă la el și începu să vorbească, dar Wu nu înțelese dialectul în care bolborosea, așa că-i mulțumi și ieși, aducîndu-și aminte că zona aceasta fusese populată de cei din neamul Yang, străini din nord, veniți de la Shanghai. Aproape de capătul zonei acelei alunecări se opri iar și bătu la altă ușă.

— Iertare, prea cinstite domn, dar ce s-a întîmplat aici ? Sînt fiul lui Wu Cho-tam, din Ning-tok și familia mea locuia aici, spuse el și arătă spre falia din coasta muntelui.

— Preacinstite Wu, azi noapte s-au petrecut toate, începu bătrînul într-un dialect cantonez pe care-l înțelegea și el. Întîi cu un huruit de parcă ar fi fost bătrînul expres din Canton, apoi un vuiet din adîncul pămîntului, apoi s-au auzit țipete și s-au pornit focurile. Așa s-a întîmplat acolo și anul trecut. Da, da, și focurile s-au întins iute, numai că ploaia le-a potolit. Dew neh loh moh, dar azi-noapte a fost tare amarnic, spuse bătrînul, vecin din partea locului, fără nici un dinte în gura lui care se strîmbase într-o schismă îngrozită. Binecuvîntează toți zeii că nu erai acolo adormit, heya ? și bătrînul închise ușa.

Wu se uită din nou la rana aceea a pămîntului, apoi porni la vale, în cele din urmă găsi un bătrîn din vecini, și el tot din Ning-tok.

— Ah, Wu Ochelaristul, Wu Polițistul, știu ! O parte din familia ta sînt acolo, și cu degetul lui strîmb arătă ceva mai sus. Colo în casa vărului tău Wu Wam-pak.

— Prea cinstite domnule, cîți au pierit ?

— Afurisite să fie toate alunecările astea de pămînt, dar eu de unde să știu ? Sînt eu paznic pe coasta muntelui ? Sînt dispăruți o groază.

Wu Ochelaristul îi mulțumi. Cînd dădu de coliba cu pricina, îi văzu pe al nouălea unchi, bunica, cea de-a șasea nevastă a unchiului și cei patru copii ai lor, cea de-a treia nevastă a unchiului și pruncul lor, cel de-al cincilea unchi avea o mînă ruptă legată acum cu o atelă improvizată.

— Și ceilalți ? întrebă el, fiindcă șapte dintre ai lui lipseau.

— În pămînt, îi răspunse bunica. Uite, bea și tu un ceai !

— Mulțumesc, prea cinstită bunică. Și bunicul ?

— Ei, el a plecat spre hăuri înainte de alunecarea pămîntului. A plecat spre hăuri în noaptea de dinainte.

— Joss ! Și a cincea nepoată ?

— S-a dus și ea, s-a dus și gata.

— Ar mai putea fi cumva în viață ?

— Poate. Chiar acum al șaselea unchi a pornit în căutarea ei la ruptură, laolaltă cu ceilalți, cu toate că-i o gură de prisos fata asta. Dar ce zici de feciorii mei, și de feciorii lor și de feciorii feciorilor lor ?

— Joss ! murmură Wu Ochelaristul, fără să blesteme sau să binecuvînteze zeii, fac și ei greșeli ! O să aprindem bețișoare parfumate pentru ei ca să se nască din nou, dacă există renaștere. Joss ! se așeză pe o ladă ruptă. Și fabrica noastră, fabrica noastră a avut de suferit ?

— Nu, mulțumesc zeilor, spuse bătrînul și se vedea că era năucit, își pierduse nevasta, trei copii, doar el reușise, nici el nu știa cum, să iasă din marea aceea de noroi care-i înghițise pe ceilalți. Fabrica-i neatinsă.

— Bun ! oftă el ușurat fiindcă toate hîrtiile și materialele documentare pentru *Luptătorul Liber* erau acolo, laolaltă cu mașina de scris și bătrîna mașină de impri-

mat Gestetner. Prea bine. Ei, şi acum al cincilea unchi, mîine o să cumpărăm o maşină de injectat plastic. De acum încolo o să ne facem singuri florie. Al şaselea unchi o să te ajute şi o s-o luăm de la capăt.

Celălalt scuipă cu silă.

— Şi cum o s-o plătim, ei ? Cum s-o pornim de la capăt ? Cum...

Şi se opri zgîindu-se. Toţi îngheţară. Wu Ochelaristul scosese teancul de bani din buzunar.

— Ayyyeyah, prea cinstite frate mai mic, văd eu bine că în cele din urmă te-ai luminat şi tu şi te-ai dat de partea Şarpelui.

— Cît de înţelept, intonară în cor ceilalţi plini de mîndrie. Toţi zeii l-au binecuvîntat pe fratele mai mic !

Tînărul nu spuse nimic. Ştia că nu-l vor crede dacă le va spune că lucrurile stau cu totul altfel, aşa că-i lăsă să creadă ce vor.

— Mîine te apuci şi cauţi o maşină de ocazie, dar bună. Nu poţi să dai mai mult de 900 pe ea, îi spuse el bătrînului ştiind bine că de era nevoie putea merge pînă la 1500.

Apoi ieşi afară şi aranjă cu vărul lui, proprietarul colibei, să le închirieze un colţ pînă cînd îşi vor construi ai lui altă locuinţă, tîrguindu-se îndelung asupra preţului, pînă cînd ajunseră la cel firesc. Şi cu inima împăcată că făcuse tot ce se putea pentru clanul Wu, el o luă la vale, poticnindu-se pe pantă, să se întoarcă înapoi la cartierul său general, în vreme ce inima plîngea în el, sufletul ţipa de durere blestemînd zeii pentru că nu fuseseră drepţi cu el, pentru indiferenţa lor, pentru că-i luaseră în ceruri pe atîţia dintre ai lui, luînd-o şi pe a cincea nepoată care-şi pierduse viaţa cu numai o zi înainte într-o altă alunecare de teren. Nu fi nebun, îşi porunci el. Joss-u-i joss ! Ai o avere în buzunare, un viitor imens la Serviciul secret, *Luptătorul Liber* se tipăreşte, şi numai zeii aleg timpul cînd vine moartea.

Sărmană a cincea nepoată ! Erai atît de dulce, atît de frumoasă ! Zeii sînt zei, murmură el, amintindu-şi ca un ecou ultimele cuvinte rostite de ea. Apoi şi-o scoase din minte.

Ora 18.30

Ah Tat șontîcăia pe scara imensă a Casei Mari, bătrînele ei încheieturi trozneau, mergea vorbind de una singură de-a lungul galeriei celei lungi printre chipurile care păreau s-o urmărească permanent. Prea multe fantome umblă pe-aici, se gîndi ea cu o teamă superstițioasă, pentru că multe dintre chipurile acelea le cunoscuse pe cînd mai erau în viață, fiindcă ea crescuse în casa aceea, se născuse în casa aceea cu optzeci și cinci de ani în urmă. Obicei barbar să nu-ți lași duhul să se odihnească pentru că ți-a venit cheful să-ți agăți chipul pe perete. E mai bine să fii civilizat și să păstrezi chipurile astea doar în amintire. acolo unde trebuie să stea toate duhurile. O trecu un fior ca de obicei cînd văzu cuțitul înfipt de Struan Cotoroanța în inima portretului tatălui ei. Dew neh loh moh, se gîndi ea, asta zic și eu că a fost apucată rău de tot, cu un diavol nesățios ascuns în poarta ei de jad, jinduind în taină și plîngînd pierderea tai-panului, tatăl soțului ei. plîngîndu-și soarta că avusese parte să se mărite cu fiul nevolnic și nu cu tatăl lui, că nu avusese șansa să se culce și cu tatăl lui nici măcar o dată și cu neîndestulata ei poartă de jad taman din pricina asta. Ayeeeeyah, și toți străinii aceia care au urcat scările astea de-a lungul vremurilor ca să se suie în patul ei, barbari de toate neamurile, de toate vîrstele, mărimile și înfățișările, care erau dați la o parte ca pleava nefolositoare îndată ce le storcea vlaga și se folosea de ei, dar fără să-și stingă vreodată pîrjolul ! Ah Tat se cutremură din nou. Martori îmi sînt toți zeii. Poarta de Jad și Călugărul cel Chel ei sînt yin și yang cu adevărat, veșnic cei adevărați, asemeni zeilor, amîndoi nesătui, nu contează cît de mult se ghiftuiesc unul cu celălalt. Mulțumesc zeilor că părinții mei mi-au îngăduit să fac legămîntul neprihănirii, să-mi dedic viața creșterii copiilor, să nu mă simt sfîșiată niciodată de lujerul cel fierbinte, pentru ca de atunci să nu mai fiu niciodată eu cea care mă știu. Mulțumesc zeilor că nu toate femeile au nevoie de bărbați pentru

ca să ajungă să fie una cu zeii. Mulţumesc zeilor că unor femei li se îngăduie să se mîngîie cu femeile, cu ele să se sărute, să se alinte şi să se bucure. Cotoroanţa a avut ea parte şi de femei, şi încă de multe cînd a ajuns şi ea la bătrîneţe, găsind în braţele lor mirosind a tinereţe oarecare plăcere, dar niciodată împlinire, spre deosebire de mine. Ciudat că se ducea la pat cu cîte o fată civilizată, dar niciodată cu un bărbat civilizat care i-ar fi potolit ei focul cu siguranţă, într-un fel sau altul, fie cu scule de iubit, fie într-alt fel. Şi toţi zeii îmi sînt martori de cîte ori eu i-am vorbit de asta. Eu, singura căreia îi îngăduia să vorbească de unele ca astea.

Sărmana nebună cu visurile ei parşive de putere, visurile ei parşive de iubire, vuind în capul ei ca bătrîna căruţă a lăptăriei, coşmaruri de o viaţă întreagă de care nu s-a putut vindeca niciodată. Ah Tat îşi desprinse privirile de pe cuţit şi porni tîrşindu-şi bătrîneşte picioarele mai departe. Casa asta nu va fi casă de oameni ca lumea pînă cînd cineva nu va apuca cuţitul acela şi-l va smulge, aruncîndu-l în mare, fie că e blestemat sau nu să rămînă aşa.

Bătrîna nu bătu la uşa dormitorului, ci intră înăuntru neauzită, ca să nu-l trezească cumva, se apropie de patul imens şi se uită. Acesta era momentul care-i plăcea cel mai mult, cînd bărbatul ei copil încă mai dormea, singur în patul imens, şi-i putea vedea faţa aceea de om care doarme, şi i-o putea cerceta, fără să-i pese de nachiţele primei neveste ce se bosumfla pentru că ea venea şi pleca cînd îi era voia. Proastă femeie, se gîndi ea mohorîtă, văzînd ridurile de pe chipul lui. De ce nu-şi face ea datoria ei de primă nevastă şi să-i aducă fiului meu altă nevastă, una mai tînără, care să poată avea copii, o persoană civilizată, aşa cum a avut şi bătrînul Diavol cu Ochi Verzi. Atunci casa asta o să se lumineze din nou. Da, da, casa asta are nevoie de mai mulţi fii, mare prostie să pui în cumpănă viitorul neamului numai pe umerii unui singur băiat. Cum la fel de prosteşte e şi să-l laşi pe taurul ăsta de capul lui, să se trezească singur în pat, să-l laşi să fie ispitit de cine ştie ce curvă bună de gură, şi să-şi risipească vlaga pe o păşune străină. De ce n-o fi pricepînd ea că noi avem de apărat casa asta ! Barbari, ce să le faci ! Îl văzu că deschide ochii, se uită la ea şi apoi se întinde leneş.

— E vremea să te scoli, fiul meu, îi spuse ea, străduindu-se să-şi impună un glas aspru şi poruncitor. Trebuie să te duci să faci baie, să te îmbraci, să mai dai nişte telefoane, heya, iar bătrîna ta mamă o să se apuce să deretice şi să trudească prin casă ca de obicei, heya ?

— Da, mamă, mormăi Dunross între două căscături, în cantoneză, apoi se scutură ca un cîine, se mai întinse o dată şi se ridică din pat, îndreptîndu-se gol cum era spre baie.

Ea ii cercetă cu un ochi critic trupul înalt, vechile cicatrici urîte, cu pielea boţită de la arsurile cu care se alesese cînd se prăbuşise avionul în flăcări şi care se întindeau mai ales pe picioare. Dar picioarele se vădeau puternice, şoldurile tari, şi yangul hotărît şi zdravăn. Bun, se gîndi ea. Mă bucur cînd văd că totu-i aşa cum trebuie. Dar era totuşi puţin îngrijorată că el nu mai punea deloc carne pe el, că nu făcea deloc burtă aşa cum s-ar fi cuvenit la averea şi rangul lui.

— Fiule, tu nu prea mănînci îndestul !

— Mai mult decît trebuie chiar.

— În ciubăr găseşti apă fierbinte. Nu uita să te speli pe dinţi.

Şi mulţumită de sine, bătrîna se apucă de făcut patul. Mare nevoie avea de odihna asta, mormăi ea, fără să-şi dea seama că vorbea cu voce tare. În ultima săptămînă parcă fusese stăpînit de diavol, muncise continuu, ceas de ceas, şi pe faţă i se vedea teama, ca şi în toată fiinţa lui. Şi o teamă ca asta poate doborî cu totul un om şi-l poate băga în pămînt. După ce isprăvi de făcut patul bătrîna strigă cu voce tare

— Şi în noaptea asta să nu-mi mai stai atît de tîrziu. Mai trebuie să ai grijă şi de tine, şi dacă te încurci cu vreo curvă, mai bine adu-o aici, fii om înţelept, heya !

Îl văzu că rîde la auzul vorbelor ei, şi se arătă mulţumită. În ultimele zile nu-l prea auzise rîzînd, se gîndi ea. Un bărbat are nevoie de rîs şi de un yin tînăr care să-i hrănească yangul !

— Ce-ai spus ? făcu ea îndreptîndu-se spre uşa de la baie şi uitîndu-se la el în vreme ce-şi turna apă pe el. Ăla cu părul lung şi haine boţite, ce lucrează la China Guardian, îl ştii. Ei bine, mie nu-mi prea place, fiule. Ba chiar deloc !

— Ah Tat, şi pe unde-şi fac ăştia doi veacul ?

Bătrîna ridică din umeri morfolindu-şi gingiile goale.

— Cu cît mai curînd se mărită fiica numărul unu, cu atît mai bine. Şi mai bine şi pentru ea să mai fie pacoste şi pe capul altui bărbat nu numai pe-al tău. Altfel e mai bine să-i tragi cîteva bice pe dosul ăla al ei !

Îl auzi că rîde din nou şi de data asta se miră întrebîndu-se de ce-o rîde. S-o fi scrîntit şi el la cap săracul, mormăi ea şi se întoarse. Cînd ajunse la cealaltă uşă a apartamentului îşi aduse aminte şi strigă de acolo :

— Înainte să pleci vezi că ţi-am pus să înfuleci ceva.

— Nu-ţi mai fă atîtea griji în privinţa mîncării... şi Dunross se opri scurt, amintindu-şi că nu avea nici un rost să se mai certe cu ea pe tema asta. O auzi cum se îndepărtează bombănind, închizînd uşa în urma ei.

Se ridicase în picioare în cadă, îşi mai turnă nişte apă rece pe el. Dumnezeule, tare aş vrea să terminăm o dată cu penuria asta de apă, se gîndi el. Ce bine mi-ar prinde acum un duş fierbinte, să stau ceasuri întregi, să mă satur. Dar în vremea asta mintea lui se oprise la Adryon. Dar imediat o auzi pe Penelope certîndu-l : „Ian, fii om matur ! E viaţa ei, poartă-te ca un om mare !“ „Încerc, murmură el în vreme ce se freca energic cu prosopul. Chiar înainte de a adormi o sunase pe Penelope care ajunsese la Castle Avisyard, în vreme ce Kathy rămăsese la clinica din Londra pentru teste suplimentare. „O să vină săptămîna viitoare. Şi sper tare mult ca totul să fie în regulă.“ „Penn, eu ţin legătura permanent cu doctorii“. Şi-i spuse de ideea de a-l trimite pe Gavallan în Scoţia. „Totdeauna a dorit să ajungă acolo, la fel şi Kathy, şi o să fie mai bine pentru amîndoi, ce zici ?“ „E minunat, Ian. O să fie un tonic minunat pentru amîndoi“. „O să poată să se mute în toată aripa de est.“ „Bineînţeles, Ian. Astăzi e o zi minunată, minunată de tot, iar casa e grozavă. Mă gîndesc că tu n-o să poţi să-ţi faci cîteva zile libere să vii încoace, nu ?“ „Penn acum sînt băgat în treburile astea pînă peste cap. Doar ai auzit ce se întîmplă la bursă.“ La celălalt capăt al firului se lăsă un moment de tăcere şi el o şi văzu cum se schimbă la faţă şi simţi cum în mintea ei se dezlănţuie vechea ei duşmănie împotriva bursei şi a Hong Kongului şi a afacerilor, indiferent cît de mult se lupta ea să scape de ideile astea. „Da, trebuie să fie groaznic, spuse ea în cele din urmă, cu oarecare re-

ținere în glas. Bietul de tine. Aseară Alastair s-a cam lăsat luat de furie. Dar o să fie bine pînă la urmă, nu ?." „Dar bineînțeles, îi răspunse el plin de încredere, întrebîndu-se ce-ar mai fi spus ea dacă i-ar fi spus că el trebuia să garanteze personal împrumutul la Murtagh dacă va fi aprobat. O, Doamne, dar fă măcar să fie aprobat o dată ! Îi relată apoi toate noutățile, îi mai spuse că AMG îi lăsase un mesaj foarte interesant despre care o să-i spună atunci cînd se vor vedea, adăugînd că mesagerul era o japoneză elvețiancă. „Minunată păsăruică !" „Sper că nu chiar grozavă de tot !" „O, nu. Ce face Glenna, tu ce mai faci ?" „Minunat. Ai vești de la Duncan ?" „Da. Sosește mîine, o să-l pun să-ți dea un telefon îndată ce ajunge acasă. Cam asta-i tot, Penn, te iubesc." „Și eu te iubesc, și aș fi vrut tare mult să fii și tu aici. Ah, ce mai face Adryon ?" „Cam tot ceea ce știi. Ea și individul acela de Haply par să fie nedespărțiți." „Dragule, nu uita că e mare de-acum și nu-ți mai fă griji în privința ei. Încearcă să fii și tu înțelept."

După ce se șterse bine de tot, se uită în oglindă, întrebîndu-se dacă pentru vîrsta lui era tînăr sau trecut, pă-rîndu-i-se că nu era nici o diferență față de vremea cînd avea el nouăsprezece ani, pe cînd ea la universitate sau făcea războiul. După o clipă își spuse Mare baftă ai avut să rămîi în viață, bătrîne. Mare, mare băftos ai fost !" Dormise somn greu de tot, visase un vis cu Tiptop, și exact înainte de a se trezi, cineva în vis îi spusese : „Și acum ce-o să faci ?" Nu știu, se gîndi el... Cît de multă încredere să am eu în ticălosul ăla de Sinders ? Nu prea multă. Dar mă simt apărat în fața lui de amenințarea... nu, de promisiunea de a publica cele unsprezece foi de hîrtie ! Și așa am să și fac, pe Dumnezeul meu ! Ar fi bine să-l sun pe Tiptop înainte de a pleca spre Plumm. Mai bine... Auzi cum ușa dormitorului se deschide din nou, apoi pașii tîrșiți ai lui Ah Tat, care și apăru în ușa de la baie.

— Ah, fiule, am uitat să-ți spun că jos e un barbar care te așteaptă.

— Da ? Cine ?

— Un barbar, ridică ea din umeri. Nu la fel de înalt ca tine. Are un nume tare ciudat, dar e mai pocit decît îs de obicei barbarii ăștia, cu claia lui de paie în cap ! Ea se căută prin buzunare, găsi cartea lui de vizită. Uite aici !

Pe cartea de vizită scria Dave Murtagh III, Royal *Belgium and Far Est Bank*. Dunross simţi cum i se răsuceşte stomacul în el.

— Şi de cîtă vreme aşteaptă ?

— De vreun ceas, poate mai bine.

— Cum ? Fir-ar să fie de treabă ! De ce nu m-ai trezite, de ce ?

— Cum ? De ce nu te-am trezit ? repetă ea supărată întrebarea. De ce ? Dar tu ce crezi despre mine ? Că-s poate nebună ? Pentru un diavol de străin ? Oare ce e mai important : că el aşteaptă sau că tu te odihneşti ? Ayeeyah, adăugă ea plină de dispreţ, şi porni să iasă bombănind mai departe. De parcă n-aş şti eu ce e mai bine pentru tine.

Dunross se îmbrăcă în grabă mare, şi goni pe scări la vale. Murtagh zăcea întins pe un şezlong şi dormea. Cînd uşa se deschise se trezi şi el tresărind.

— Ah, salut !

— Îmi pare tare rău, tocmai dormeam şi eu şi habar n-aveam că eşti aici.

— Tai-pan, e în regulă. Dave Murtagh era cam năucit încă. Bătrîna hoaşcă m-a ameninţat cu toate blestemele cerului dacă scot o vorbă măcar, dar acum nu mai contează, pentru că am furat şi eu puţin somn, şi se întinse obosit, încercînd să-şi înăbuşe un căscat, apoi scutură capul, străduindu-se parcă să-şi limpezească mintea. Isuse, iartă-mă că am venit neinvitat, dar aşa e mai bine decît să discutăm la telefon.

Dunross se stăpîni ca să nu i se citească dezamăgirea pe faţă. Probabil că a venit să-mi anunţe refuzul, se gîndi el.

— Whisky ?

— Bineînţeles, şi cu sifon, mulţumesc. Dumnezeule ce obosit sînt.

Dunross se duse şi turnă în pahare, pentru el nişte brandy şi sifon.

— Sănătate ! spuse el stăpînindu-şi imboldul de a-l întreba. Ciocniră.

— Sănătate ! Şi să ştii că ai încheiat afacerea ! Şi pe chipul tînărului se întinse un zîmbet satisfăcut. Am reuşit ! aproape că strigă el. Au urlat, şi au bombănit, dar acum un ceas au trebuit să fie de acord. Am obţinut

tot ce-am vrut ! O sută douăzeci la sută pentru nave şi 50 de milioane de dolari SUA ca fond de rulment, banii gheaţă vor veni marţi, dar tu te poţi angaja în tranzacţii de luni la ora zece dimineaţa. Oferta pentru tancul petrolier a fost cea mai amarnic de negociat. Isuse Cristoase, am izbutit.

Dunross avu nevoie de toată stăpînirea de sine ca să-şi reţină urletul de triumf ce se iscase în el şi să facă în aşa fel încît să nu i se citească pe faţă sentimentele. Spuse cît se poate de calm

— Ei, foarte bine ! şi mai luă o gură de brandy. Ce s-a întîmplat ? întrebă el alarmat văzînd mutra dezamăgită a celuilalt.

Murtagh scutură din cap şi se lăsă pe spate sfîrşit.

— Voi britanicii ăştia sînteţi un neam tare ciudat. N-am să vă pricep niciodată. Îţi aduc vestea aprobării sută la sută a împrumutului pentru cea mai minunată afacere pe care i-a îngăduit-o Dumnezeu omului vreodată şi tu nu găseşti nimic de spus decît : Ah, foarte bine !

Dunross nu se mai putu abţine. Slobozi nişte imense hohote de rîs şi lăsă să i se vadă toată fericirea pe care o încerca. Lovi cu pumnul în braţul lui Murtagh şi-i mulţumi.

— Ei acum cum e ? îl întrebă el tot numai zîmbet.

— Acum e ceva mai bine ! Şi îşi apucă geanta cu o mişcare repezită, o deschise şi scoase un teanc de contracte şi hîrtii. Aici e trecut exact aşa cum ne-am înţeles. N-am închis un ochi toată noaptea făcînd ciorne. Uite aici e contractul pentru împrumutul principal, aici sînt garanţiile tale personale, aici loc pentru sigiliul firmei, cîte zece copii din fiecare.

— Acum semnez pe fiecare pagină un singur rînd de acte şi pe astea le păstrezi tu, şi apoi o să semnez şi restul în mod oficial. Poţi să vii să ne întîlnim la biroul meu mîine dimineaţă să zicem la ora 7.30 ? Şi o să punem sigiliile pe toate documentele şi...

Fără să vrea, tînărul slobozi un geamăt.

— Ce-ai zice de ora 8, tai-pan, sau chiar 8.30 ? Trebuie să mai dorm şi eu puţin.

— Nu, 7.30. După aceea poţi dormi toată ziua, şi apoi îmboldit de un gînd adăugă Mîine seară o să fii ocupat.

— Da ?

— Da. Aşa că ziua ai grijă să te odihneşti cît poţi, fiindcă seara o să ai treabă.

— Şi ce-o să fac ?

— Nu eşti căsătorit, nu te reţine nimeni, aşa că o seară de distracţie n-o să-ţi strice. Ei ?

— Straşnic ! şi Murtagh se lumină vizibil la faţă. Fantastic !

— Bun atunci. O să te trimit la un prieten de-al meu la Aberdeen. La Wu Dinte-de-aur.

— Cine ?

— Un vechi prieten de familie. Nu-ţi fă nici un fel de probleme. Şi dacă tot discutăm de treburile astea, ce-ar fi să luăm prînzul împreună la curse săptămîna viitoare ?

— O, Dumnezeule, mulţumesc. Ieri Casey mi-a vîndut un pont foarte tare şi am cîştigat o grămadă de bani. Umblă vorba ca sîmbătă o să alergi pe Noble Star. Aşa-i ?

— Poate şi Dunross îl privi ţintă. Şi afacerea s-a încheiat sigur ? Nu există nici o şansă să intervină ceva şi să cadă ?

— Jur pe ce mi-e mai scump, şi să nu ajung să trăiesc momentul acela. A, uite că tot am uitat ceva ! şi-i înmînă o confirmare telex. E aşa cum am convenit, şi Murtagh aruncă o privire la ceas. Acum e 6 dimineaţa la New York, dar într-un ceas, poţi să-l suni pe S. J. Beverly, preşedinţele consiliului nostru de administraţie, aşteaptă un telefon de la tine. Uite numărul lui, îi spuse el şi pe faţă i se întinse un zîmbet satisfăcut. Pe mine m-au făcut vicepreşedinte în exerciţiu pentru toată Asia.

— Felicitări atunci.

Dunross se uită şi el la ceas. Trebuia să plece curînd altfel avea să întîrzie, şi nu dorea s-o facă pe Riko să aştepte. Inima porni să-i bată puţin mai iute.

— Ei, atunci hai să semnăm acum, bine ?

— Un singur lucru, tai-pan, spuse Murtagh care începuse să pună hîrtiile în ordine. S. J. mi-a spus să păstrăm deocamdată secretul.

— O să fie destul de greu. Cine a bătut la maşină hîrtiile astea ?

— Secretara mea... dar e americană, lacăt la gură nu alta.

Dunross făcu din cap în sens afirmativ, dar în sinea lui nu prea era convins de asta. Apoi operatorul telex. Nu spunea Phillip Chen că el deja avea copii ale unora dintre

telexuri ? Sau cei ce făceau curat prin birouri, sau operatoarele de telefon. Va fi imposibil de aflat vreodată cine a răsuflat, dar foarte curînd vestea va fi de domeniul banalului, indiferent ce măsuri de precauţie vor lua el şi cu Murtagh. Ei, şi acum cum să se folosească cît mai bine în avantajul său de toate acestea, acum cît totul era încă secret ? se întrebă el, făcînd în acelaşi timp un efort imens ca să nu se apuce să ţopăie de bucurie, acum cînd se gîndea că încheierea acestei afaceri era fără precedent şi încă aproape de necrezut că reuşise. Începu să semneze setul său de documente, Murtagh alt set. Se opri cînd auzi uşa din faţă ce se deschide şi apoi se trînteşte cu putere. Se auzi strigătul lui Adryon :

— Ah Tat !

După care urmă o avalanşă de cuvinte în cantoneză, răspunsul bătrînei fu întrerupt scurt :

— ... şi mi-ai călcat bluza cea nouă, Dumnezeule ?

— Bluză ? Care bluză, tînără-domnişoară-cu-voce stridentă-şi-fără-nici-un-pic-de-răbdare ? Cea roşie ? Cea roşie care aparţine nevestei numărul unu şi care mi-a spus...

— Ah, de-acum e a mea, Ah Tat. Şi te-am rugat foarte mult s-o calci.

Murtagh se oprise şi el şi asculta şuvoiul de cuvinte în cantoneză al celor două.

— Dumnezeule, spuse el răpus de oboseală, n-am să mă obişnuiesc niciodată cu felul de-a fi al servitorilor, care fac tot ce ştiu ei, indiferent ce le spui tu.

Dunross rîse, îi făcu semn cu mîna să vină şi deschise uşa încet. Murtagh rămase cu gura căscată. Adryon îşi pusese mîinile în şolduri şi se îndrepta spre Ah Tat, care-i răspundea pe măsură, amîndouă pornite, amîndouă vorbind în acelaşi timp, fără să asculte nici una.

— Linişte ! porunci Dunross, şi amîndouă se opriră. Mulţumesc, Adryon te-ai cam întrecut puţin cu măsura ! îi spuse el blînd.

Fata se lumină la faţă.

— Hello, tată, crezi că...

Adryon se opri brusc văzîndu-l pe Murtagh lîngă el, Dunross observă imediat schimbarea bruscă în purtarea ei, un semnal de avertizare se declanşă în el.

— Ah, Adryon, dă-mi voie să-ţi prezint pe Dave Murtagh, vicepreşedinte pentru Asia al băncii *Royal Bel-*

gium and Far East, se uită la Murtagh şi-i văzu mutra uluită. Fata mea Adryon.

— Dumneavoastră... ăăă... domnişoară, vorbiţi chinezeşte ?

— Da, bineînţeles, de fapt cantoneză. Da. Sînteţi nou la Hong Kong ?

— O, nu, eu am... ăăă... eu sînt de jumătate de an aici şi mai bine.

Dunross începu să-i urmărească pe amîndoi şi scena îl distra din ce în ce mai mult, ştiind bine că pe moment el fusese cu totul dat uitării. Ah, un băiat întîlneşte o fată, o fată întîlneşte un băiat, dar poate că e exact ce trebuie ca să-i încurcăm noi treburile domnului Haply.

— Adryon, nu vrei să vii să serveşti un pahar cu noi ? o întrebă el ca din întîmplare în clipa în care discuţia dintre cei doi păru să lîncezească o clipă si fata se pregătea să iasă.

— Ah, mulţumesc, tată, dar nu vreau să vă deranjez.

— Nu, tocmai terminasem ce aveam de făcut. Vino. Ei, cum mai stau lucrurile ?

— Bine, minunat, şi Adryon se întoarse spre Ah Tat care nu se dădea dusă de acolo, pentru că şi ea băgase de seamă atracţia reciprocă dintre cei doi din prima secundă. Te rog să-mi calci bluza, da ? îi spuse ea pe un ton imperios, în cantoneză. Trebuie să plec peste un sfert de oră.

— Ayeeyah pe sfertul său de oră, tînără împărăteasă, bombăni Ah Tat, şi porni înapoi spre bucătărie.

Adryon îşi îndreptă toată atenţia asupra lui Murtagh care înflorise văzînd cu ochii, oboseala îi dispăruse.

— Din care parte a Statelor Unite sînteţi ?

— Texas, donşoară, dar am stat o vreme şi în Los Angeles, New York şi New Orleans. Jucaţi tenis ?

— Dar bineînţeles că joc, sigur !

— Avem nişte terenuri destul de bune la Clubul American. Şi poate, poate o să aveţi plăcerea să facem un meci săptămîna viitoare.

— A, sigur, bineînţeles, mi-ar face mare plăcere. Am mai jucat acolo. Vă pricepeţi ?

— Nu, domnişoa... ăăăă... domnişoară Dunross, doar cît se învaţă la colegiu.

— Cît se învaţă la colegiu poate însemna foarte mult. De ce nu-mi spui Adryon ?

Dunross îi dădu fetei un pahar cu sherry, ea îi mulţumi zîmbindu-i, deşi deocamdată era preocupată de Murtagh. Tinere domn, ar fi mai bine dacă ai dovedi că eşti în fruntea clasei tale la tenis, se gîndi Dunross, ştiind bine cît de competitivă era fata lui, altfel ai să mănînci o zdravănă chelfăneală. Străduindu-se să nu i se citească pe faţă ce mult îl distra situaţia asta, Dunross se întoarse la hîrtiile lui. După ce termină de semnat fiecare pagină din setul său de acte, se uită din nou la cei doi cu un ochi critic. Fata lui stătea relaxată pe marginea unei sofale, frumoasă, atît de sigură de ea, foarte feminină. Murtagh, înalt şi manierat, puţin cam timid, dar făcîndu-i faţă destul de bine. Aş putea oare să suport şi un bancher în familie ? Ar fi mai bine să-l verific puţin pe băiatul ăsta. Dumnezeu să ne ajute, şi-i şi american pe deasupra ! Ei, e texan şi asta e cu totul altceva, nu-i aşa ? Ce bine ar fi dacă Penn s-ar fi întors.

— ...Ah nu, Adryon, spunea Murtagh. Stau în apartamentul companiei pe Promontoriul de Vest. Cam mic, dar minunat.

— E cu totul altçeva să ai apartamentul tău, nu-i aşa ? Locuiesc deocamdată aici, dar o să am şi eu curînd apartamentul meu. Nu-i aşa, tata ? îl atacă ea direct.

— A, bineînţeles, îi răspunse Dunross imediat, după ce termini facultatea. Uite setul meu de contracte, domnule Murtagh, crezi că le poţi semna şi dumneata pe celelalte ?

— Sigur... iartă-mă ! Murtagh aproape că dădu iama în hîrtii, iscălindu-se în grabă, plin de emoţie. Uite-le, sir. Ai spus la 7.30 la biroul dumitale, mîine dimineaţă, nu ?

Adryon ridică o sprînceană.

— Dave, ar fi bine să fii punctual, tai-panul e supărător de pretenţios cînd e vorba de punctualitate.

— Fleacuri ! interveni Dunross.

— Tată, te iubesc, şi punctualitatea nu e un fleac.

Mai trăncăniră puţin, apoi Dunross se uită la ceas, prefăcîndu-se îngrijorat.

— Ei, fir-ar să fie ! Trebuie să dau un telefon şi apoi s-o iau la fugă ! Imediat Murtagh îşi luă servieta şi Dunross interveni. Adryon, spuneai că pleci şi tu în cîteva

minute. Mă întreb dacă ai timp să-l repezi și pe domnul Murtagh pînă acasă, ei ?

Tînărul îl întrerupse imediat

— Ei, pot să iau un taxi, nu e nevoie să te deranjezi...

— Nu-i nici un deranj. spuse ea încîntată, ba chiar deloc. Promontoriul de Vest e chiar în drumul meu.

Dunross le spuse bună-seara și-i lăsă singuri, dar ei nici nu băgară de seamă cînd dispăru. Dunross se duse în biroul lui, închise ușa în urma sa și o dată cu gestul acesta își îndepărtă orice alte gînduri în afară de cele referitoare la Tiptop. De deasupra șemineului Dirk Struan îl privea. Dunross îl privi și el o clipă.

— Am puse la punct planurile A, B și C, spuse el cu voce tare. Dar toate duc la dezastru dacă Sinders nu se ține de cuvînt.

Ochii celuilalt zîmbiră în felul lor ciudat.

— Ție îți venea ușor, murmură Dunross. Cînd unul îți stătea în cale îl puteai ucide, și pe vremea Cotoroanței încă se mai putea.

Mai înainte discutase toate planurile cu Phillip Chen.

— Toți sînt plini de teamă, îi spusese compradorul său îngrijorat, foarte îngrijorat.

— Ei, pe care mă sfătuiești să-l aleg ?

— Tai-pan, alegerea trebuie s-o faci tu singur. Trebuie să depui personal garanții. Pentru cinstea obrazului tău, cu toate că eu te sprijin în tot ce faci. Și dacă ceri, să ceri ca o favoare din partea unui vechi prieten.

— De sir Luis ce zici ?

— Am aranjat să mă întîlnesc cu el în seara asta, tai-pan. Sper să obțin și ajutorul lui — și Phillip Chen arăta mai încărunțit și mai bătrîn ca niciodată. Mare păcat că nu-i putem oferi lui Tiptop nimic în cazul în care Sinders își încalcă cuvîntul.

— Ce-ar fi să oferim drept compensație flota noastră de tancuri petroliere ? Putem pune bază pe Vee Cee ? Dar cu thoriumul cum rămîne... sau cu Joseph Yu ?

— Tiptop are nevoie de ceva palpabil în schimb, nu de o amenințare, tai-pan. P.B. a spus și el cumva că ne ajută ?

— Mi-a promis să-l sune și el pe Tiptop în după-amiaza asta... mai spunea că încearcă să ia legătura cu unul din prietenii lui de la Peking.

Exact la ora 7 Dunross sună.

— Cu domnul Tip, vă rog. Aici Ian Dunross.

— Bună seara, tai-pan. Ce mai faci ? Am auzit că s-ar putea să călărești chiar dumneata pe Noble Star sîmbăta viitoare, da ?

— S-ar putea.

Apoi mai discutară cîteva minute despre lucruri fără însemnătate, după care Tiptop întrebă :

— Și cu acea nefericită persoană cum rămîne ? Cînd va fi eliberată cel mai tîrziu ?

Dunross rămase o clipă pe gînduri, apoi își aruncă tot viitorul în joc :

— Mîine, la apusul soarelui, la Lo Wu.

— Și garantezi personal că va fi acolo ?

— Eu personal garantez că voi face tot ce-mi stă în putință să conving autoritățile să-i dea drumul.

— Dar asta nu e același lucru cu a spune că omul nostru va fi acolo, nu-i așa ?

— Așa-i. Dar va fi acolo, eu...

Dunross se opri brusc. Avusese de gînd să spună că „eu sînt aproape sigur“, dar apoi își dădu seama că nu va izbuti, și nu mai îndrăzni să garanteze pentru că, dacă nu izbutea, își pierdea toată cinstea obrazului, credibilitatea, pentru totdeauna. Dar își aduse aminte ceva ce-i spusese Phillip Chen și anume că ar trebui să aibă ceva de oferit în schimb lui Tiptop, și prin minte îi fulgeră o posibilitate.

— Ascultă, domnule Tip, începu el imediat simțind că emoția aproape îl copleșește și-i face rău. Trăim vremuri tulburi. Vechii prieteni au nevoie de vechi prieteni mai mult ca niciodată înainte. În taină, în mare taină, am auzit că serviciul nostru special a descoperit în ultimele două zile că există o rețea de spioni sovietici importantă aici, bine ascunsă, cu numele de cod *Sevrin*. Scopul rețelei *Sevrin* e să distrugă legăturile Imperiului de Mijloc cu restul lumii.

— Tai-pan, nu e nici o noutate. Hegemoniștii vor rămîne întotdeauna hegemoniști, Rusia țaristă și Rusia sovietică, nu e nici o diferență. De patru sute de ani fac mereu la fel. Sînt patru sute de ani de la primele lor incursiuni la noi cînd ne-au furat primele teritorii. Dar te rog continuă.

— Convingerea mea e că de data asta ținta e atît Imperiul de Mijloc cît și Hong Kongul. Noi sîntem singura dumneavoastră fereastră spre lume. Bătrînul nostru Dia-

vol cu Ochi Verzi a fost cel dintîi care şi-a dat seama de asta şi s-a dovedit că aşa-i. Orice necazuri făcute Hong Kongului sînt spre binele hegemoniştilor. Unele documente, doar o parte dintre documentele Serviciului special au ajuns în mîinile mele.

Şi cu desăvîrşită acurateţe, Dunross începu să citeze cuvînt cu cuvînt din documentele principale ale rapoartelor AMG, de parcă mintea lui ar fi citit direct de pe paginile care-i apăreau fără nici un efort în memorie. Îi dădu lui Tiptop toate amănuntele de interes cu privire la reţeaua *Sevrin*, asupra spionilor şi despre omul lor infiltrat în poliţie. Urmă o tăcere plină de tensiune.

— Tai-pan, ce dată e pe documentul principal al lui *Sevrin* ?

— Înfiinţarea reţelei a fost aprobată cu un L.B. la 14 martie 1950.

Se auzi un oftat adînc. Foarte adînc.

— Lavrenti Beria ?

— Nu ştiu.

Cu cît se gîndea mai mult la noul său plan cu atît era mai încîntat, convins acum pe deplin că informaţiile şi dovezile lui în mîinile Pekinului vor provoca valuri mari în relaţiile chino-sovietice.

— Şi acest document se poate vedea ?

— Da, se poate, spuse Dunross simţind cum îi curge sudoarea pe spinare, mulţumind zeilor pentru prevederea lui de a face fotocopii de pe capitolul privitor la reţeaua *Sevrin* din documentele lui AMG.

— Şi documentul serviciului secret cehoslovac la care te-ai referit ?

— Da, şi acela. Îl am în parte.

— Ce dată poartă ?

— 6 aprilie 1959.

— Deci aşa-zişii noştri aliaţi au inimă de lupi în ei şi bojoci de cîine, da ?

— Mi-e teamă că aşa-i.

— De ce oare Europa şi capitaliştii aceia din America nu pricep o dată care sînt adevăraţii lor duşmani pe lumea asta, heya ?

— Pentru că e destul de greu de priceput, îi replică Dunross, acum luînd el locul jucătorului care aşteaptă mişcarea celuilalt.

După cîteva momente de tăcere, Tiptop, stăpîn pe sine din nou, spuse

— Sînt sigur că prietenii mei vor dori și ei o copie după documentele astea, documentele *Sevrin*, și orice alte documente în sprijinul acestora.

Dunross își șterse sudoarea de pe frunte, dar vocea-i rămase la fel de calmă.

— Ca un vechi prieten ce sînt, e o cinste pentru mine să-mi ajut vechii prieteni în orice fel stă în puterile mele.

Urmă altă tăcere.

— Un prieten comun m-a sunat pentru a-și oferi sprijinul său privind cererea dumitale de a obține bani lichizi de la Banca Chinei, și acum cîteva minute mi s-a comunicat că o foarte importantă persoană a sunat de la Pekin să confirme că orice sprijin vi s-ar acorda acum la nevoie e binemeritat.

Urmă alt moment de tăcere, și Dunross parcă-i văzu pe Tiptop și pe ceilalți care ascultau și ei cîntărind lucrurile, aprobînd sau refuzînd doar cu o mișcare a capului.

— Tai-pan, poți să mă ierți o secundă ? E cineva la ușă.

— Dar poate că doriți mai degrabă să vă sun eu din nou mai tîrziu ? îi replică el deîndată ca să le dea timp să cîntărească bine lucrurile.

— Nu, nu e nevoie... dacă nu vă deranjează să mai așteptați un moment.

Dunross auzi cum se pune receptorul jos, în încăpere răsuna încet o muzică de la un radio, niște zgomote care puteau fi glasurile înfundate ale celor ce dezbăteau problemele. Simți cum inima îi bate să-i spargă pieptul. Și aștepta parcă de o veșnicie. În cele din urmă celălalt ridică iar receptorul.

— Iartă-mă, tai-pan. Te rog trimite cît mai repede copiile acelea... să zicem după ședința de consiliu de dimineață, e bine ?

— Da, bineînțeles.

— Și te rog transmite-i domnului David MacStruan salutările mele cînd va sosi.

Dunross aproape să scape telefonul din mînă, dar se stăpîni la vreme.

— Sînt sigur că și el dorește să vă transmită același lucru. Domnul Yu ce mai face ? se interesă el, trăgînd

un foc-la nimereală, în vreme ce-ar fi vrut să urle în telefon și cu banii ce se aude, dar acum era adînc implicat în tranzacții cu chinezii, așa că deveni și mai prudent.

Urmă alt moment de tăcere.

— E minunat, spuse Tiptop, dar lui Dunross îi sunară cu totul altfel acum cuvintele lui. Ah, fiindcă veni vorba, începu Tiptop, domnul Yu a sunat de la Canton în după-amiaza asta. Ar dori, dacă se poate, să grăbească întîlnirea. De mîine, luni, în două săptămîni.

Dunross rămase o clipă pe gînduri. Era exact în săptămîna cînd urma să fie în Japonia la negocierile cu Șantierele navale Toda, iar în lumina noilor evenimente, tot planul lui de cumpărare și închiriere de nave, acum cînd era sigur de sprijinul Băncii Centrale, devenea minunat, părea să confere un imens succes.

— E destul de dificil petru mine în lunea respectivă. Ar fi mai convenabil lunea următoare. Aș putea confirma data exactă vineri ?

— Da, sigur. Tai-pan, și acum nu te mai reținem.

Acum cînd ajunseseră la ultima fază a negocierilor. Dunross simți că tensiunea devenise pentru el de nesuportat. Și ascultă extrem de atent vocea aceea plăcută, prietenoasă.

— Îți mulțumesc pentru informații, tai-pan. Încep să cred că amărîtul acela va fi la graniță, la Lo Wu la apusul soarelui. Ah, fiindcă veni vorba. dacă mîine la ora 9 dimineața, documentele necesare pentru bancă vor fi aduse de domnul Havergill, de guvernator și de dumneata, atunci sînt sigur că se va putea executa transferul a jumătate de miliard de dolari lichizi către banca *Victoria*, imediat.

În aceeași secundă Dunross pricepu șmecheria.

— Mulțumesc, spuse el pe un ton indiferent, evitînd cursa întinsă. Eu și domnul Havergill vom fi acolo, dar din nefericire, am înțeles că guvernatorului i s-a ordonat de la cabinetul primului ministru să nu părăsească sediul guvernoratului pînă la amiază pentru niște consultări. Dar voi veni cu împuterniciri din partea sa și cu sigiliul său, prin care garantează împrumutul, adăugă el, gîndindu-se că guvernatorului i-ar fi fost imposibil să vină personal, cu pălăria în mînă, ca un datornic de rînd, creînd astfel un precedent de neacceptat. Socotesc că va fi bine așa.

Vocea lui Tiptop păru să toarcă acum :

— Sînt sigur că banca va accepta să amîne tranzacția pînă la prînz pentru a conveni programului guvernatorului.

— Înainte și după prînz guvernatorul va fi împreună cu organele de poliție care anchetează motivele revoltei, domnule Tip. vor fi cu el și reprezentanții armatei, pentru a lua măsurile ce se cuvin în eventualitatea unor noi acte de rebeliune puse la cale de hegemoniști. El, după cum bine știți, el e comandantul suprem aici la Hong Kong.

Vocea lui Tiptop deveni mai tăioasă.

— Dar sînt convins că și un comandant șef își poate rezerva cîteva din prețioasele sale minute pentru o treabă atît de importantă, nu ?

— Sînt sigur că ar fi și el încîntat de acest prilej, spuse Dunross acum fără nici o teamă, cunoscînd care era arta negocierilor la asiatici, fiind pregătit și pentru un ton mieros, și pentru unul furios, sau de altă nuanță. Numai că de supremă importanță în mintea lui sînt apărarea și protecția intereselor Imperiului de Mijloc și ale coloniei. Cu părere de rău, cred că va trebui să refuze această plăcere pînă cînd va trece această stare de necesitate.

Tăcerea care urmă avea o notă ostilă:

— Atunci ce sugerezi dumneata ?

Din nou Dunross reuși să evite capcana, sărind peste ea.

— Ei, fiindcă veni vorba, aghiotantul său mi-a spus să vă amintesc că excelența sa va oferi un cocktail pentru cîțiva dintre cei mai proeminenți cetățeni chinezi ai noștri, sîmbătă, după curse, și se întreba dacă din întîmplare veți fi cumva în Hong Kong ca să vă trimită o invitație, da ?

Și se agăță cu speranță de această idee. Punînd problemele în felul acesta îi oferea lui Tiptop șansa de a primi sau a refuza fără ca obrazul său să sufere în vreun fel, și totodată apăra și cinstea obrazului guvernatorului care va fi scutit să trimită o invitație atît de importantă din punct de vedere politic care să fie, poate, refuzată. Dunross zîmbi în sinea lui, pentru că guvernatorul habar nu avea că va da un cocktail atît de important. Urmă alt moment de tăcere în vreme ce Tiptop cîntărea implicațiile politice.

— Te rog să-i mulţumeşti pentru cinstea ce ne-o face. Cred că voi fi în Hong Kong. Pot să confirm marţi ?

— Voi fi fericit să transmit mesajul dumneavoastră ! Dunross se gîndi să menţioneze şi numele lui Brian Kwok, dar, în cele din urmă se hotărî să nu mai spună nimic deocamdată. Domnule Tip, veţi fi la bancă la orele 9 dimineaţa ?

— Nu, şi eu nu am nici un amestec în treaba asta. Eu sînt doar un simplu spectator oarecum interesat în cele ce se întîmplă ! după care urmă alt moment de tăcere. Reprezentanţii dumneavoastră se vor întîlni cu directorul băncii.

Dunross oftă din adînc, dar cu toate simţurile treze. N-a mai pomenit nici o vorbă de prezenţa guvernatorului în persoană. Am cîştigat oare ?

— Mă întreb dacă cineva ar putea confirma postului de radio din Hong Kong că Banca Chinei acordă coloniei un împrumut imediat de jumătate de miliard.

Atlă tăcere.

— Sînt sigur că nu e nevoie, domnule Dunross, spuse Tiptop şi pentru prima oară i se păru lui Dunross că simte un fel de rîs în glasul lui. Sînt sigur că cuvîntul tai-panului Nobilei Case e suficient pentru un post de radio capitalist. Noapte bună.

Dunross puse receptorul jos. Îi tremurau degetele. Simţi că-l doare spatele, inima îi bătea nebuneşte. Jumătate de miliard de dolari ! murmură el. Şi fără nici un fel de documente, fără sigilii, fără strîngeri de mînă, doar cu cîteva telefoane, puţină tîrguială şi jumătate de miliard de dolari sînt disponibili pentru a fi transferaţi cu camioanele la ora 9 dimineaţa ! Am cîştigat ! Au venit şi banii lui Murtagh şi acum şi ai Chinei. Şi acum ? se întrebă el neajutorat. Nu mai are nici un rost să mă mai duc la petrecerea lui Plumm. Ce mai am de făcut ? Ce să fac acum ? Simţi că-l lasă şi genunchii, mintea îi vuia ca un stup făcînd planuri şi contraplanuri. În cele din urmă emoţiile atît de mult timp stăpînite izbucniră şi se lăsă pradă unui hohot de rîs imens, care reverberă, izbindu-se de pereţii biroului său. Începu să ţopăie de unul singur şi slobozi un chiot de luptă care se topi iar în hohote de rîs. Se duse la baie şi-şi dădu cu apă pe faţă. Îşi smulse de pe el cămaşa leoarcă de sudoare, fără să se mai chinuie să-şi

desfacă nasturii şi o aruncă într-un coş de rufe murdare. Uşa biroului se deschise brusc şi Adryon dădu buzna înăuntru albă la faţă, tulburată.

— Tată '

— Doamne Dumnezeule, ce s-a întîmplat ? făcu Dunross năucit.

— Ţie ce ţi s-a întîmplat ? Te-am auzit urlînd ca un taur dezlănţuit. Te simţi bine ?

— Da, da, am... ăăă... tocmai m-am înţepat într-un călcîi, şi Dunross izbucni iar fericit, o apucă în braţe şi o săltă ca pe o jucărie. Mulţumesc, draga mea, totu-i în regulă. Ba chiar minunat.

— Ah, mulţumesc lui Dumnezeu, îngăimă ea. Atunci înseamnă că luna viitoare am să am şi eu apartamentul meu ?

— Da... începu el, dar se opri la timp. Ei, domnişoară isteaţă, nu. Profiţi de ocazie că am un moment fericit şi...

— Dar tată, o să...

— Adryon, mulţumesc foarte mult, dar nu. Şi acum şterge-o !

Ea se uită la el furioasă, dar apoi izbucni în rîs :

— Ei, de data asta, mai mai să te prind.

— Mda, aproape. Dar nu uita, Duncan soseşte mîine la prînz cu avionul companiei Qantas.

— Nu uit, nu-ţi fă griji. Mă duc eu să-l întîmpin. O să fie tare bine cînd o să sosească şi Dunc, că n-am mai jucat un biliard ca lumea de cînd a plecat el. Mîine nu eşti acasă ?

— Mă duc cu Plumm la Rose Court pentru a sărbători preluarea firmei *General Foods* şi nu cred.

— Martin spunea că a fost o lovitură foarte reuşită ! Dacă bursa nu se prăbuşeşte totuşi. I-am spus prostului că tu eşti în stare să rezolvi toate.

Dintr-o dată Dunross înţelese că petrecerea lui Plumm va fi locul ideal. Gornt va fi acolo, şi Phillip Chen şi toţi ceilalţi. Gornt ! Acum pot să-l mătur pe ticălosul ăsta pentru totdeauna, îşi spuse el, simţind cum inima din nou îi porneşte nebuneşte.

— Murtagh mai e jos ?

— Da, bineînţeles. Tocmai voia să plece, doarme din picioare.

Dunross se întoarse ca să nu i se vadă zîmbetul, luă la întîmplare o cămaşă de mătase curată.

— Poţi să mă mai aştepţi o secundă ? Trebuie să-i transmit şi lui nişte veşti bune.

— În regulă, şi se apropie de el, privindu-l cu ochii ei mari, albaştri. Şi pentru Crăciun, în loc de alt dar, apartamentul meu, te rog frumos !

— După facultate, dacă îţi iei diploma. Şi acum şterge-o.

— Atunci de Crăciun, şi am să te iubesc o veşnicie.

Dunross oftă, amintindu-şi cît de tulburată şi de speriată fusese cînd îl văzuse pe Gornt în salonul lor de biliard. Poate că mîine am să-ţi pot oferi în dar capul lui, se gîndi el.

— Dar nu de Crăciunul care vine, celălalt.

Fata se aruncă de gîtul lui.

— Oh, mulţumesc, tati, atunci de Crăciunul ăsta să fie, te rog, te rog mult !

— Nu, pentru că tu...

— Te rog, te rog mult !

— Bine, fie. Dar să nu-i spui maică-ti că am fost de acord, pentru numele lui Dumnezeu ! Pentru că o să mă jupoaie de viu !

40

Ora 19.15.

Perdelele din jurul patului Orlandei unduiră uşor, înfiorate de briza de seară, aerul era curat, uşor sărat. Stătea în braţele lui, căldura lui o pătrundea, şi cînd îşi mişcă mîna, Bartlett se trezi. O clipă se întrebă unde se afla, cine era, apoi totul îi reveni în memorie şi inima i se înviora. Fusese minunat cum făcuseră ei dragoste. Îşi aminti cît de iubitoare fusese Orlanda, stîrnindu-l tot mai mult, făcîndu-l să trăiască momente cum nu mai încercase niciodată în viaţă. Şi tot ce urmase după aceea. Fata se ridicase din pat, se dusese la bucătărie, încălzise nişte apă, şi venise cu un prosop fierbinte şi-l ştersese de sudoare.

— Îmi pare atît de rău că nu putem face o baie, un duş, dragule, ruşine mare, dar dacă ai să ai răbdare o-să fac să nici nu-ţi pese.

Veni apoi cu alt prosop curat şi el se simţi minunat, trăind nişte momente cum nu mai încercase niciodată după clipele de dragoste. Îşi reaminti cît de delicată fusese ea, gingaşă, inocentă, doar cu un crucifix la gît. Îi văzu crucifixul lucind în lumina aceea palidă. Acum în minte începură să i se închege implicaţiile aventurii lor, dar într-un fel ştiut numai de ea, ea reuşi să-l facă să-şi alunge gîndurile acelea străine, mîngîindu-l cu mîinile ei fermecate, cu atingerea buzelor, pînă cînd ajunseră din nou una cu zeii, şi cu binecuvîntarea lor lunecară iar în fericire, iar de acolo în somn.

Urmări detaşat cum perdelele ce coborau din tavan în jurul patului unduiau în bătaia adierii uşoare, felul în care îmbrăcau patul făcîndu-l şi mai intim, lumina ferestrei lunecînd în mod plăcut în jur. Rămase nemişcat, nedorind s-o trezească cumva, să rupă vraja acelor clipe, îi simţi suflarea uşoară şi caldă la pieptul lui, chipul ei în somn arătînd fără cusur. Şi acum ce-i rămînea de făcut ? Ce-i rămînea de făcut ? Pe moment nimic, îşi răspunse singur. Avionul e liber, nu mai e sub sechestru, şi tu eşti la fel de liber, ea e minunată şi n-a existat nici o femeie care să-ţi placă mai mult. Niciodată. Dar o să dureze, poate aşa ceva dura... ? Şi apoi mai e şi Casey. Bartlett oftă, Orlanda se mişcă prin somn, el aşteptă, dar nu se trezi. Ochii îi erau fermecaţi de lumina aceea, sufletul i se liniştise. În încăpere nu era nici frig nici cald, totul era perfect, abia de-o simţea lîngă el atît părea de uşoară. Ce-o fi avînd fata asta atît de deosebit ? se întrebă el. De unde farmecul acesta, fiindcă e limpede ca lumina zilei că eşti fermecat cu totul, vrăjit. Şi am făcut dragoste, doar, atîta numai. Eşti vrăjit, bătrîne prieten. Mda. Şi e minunat. Închise ochii şi lunecă uşor în somn.

Cînd se trezi la rîndul ei, Orlanda avu grijă să nu facă nici o mişcare. Nici ea nu voia să-l trezească şi pentru el şi pentru ea. Apoi avea nevoie de timp ca să se gîndească. Uneori aşa făcea şi cînd era în braţele lui Gornt, dar acum ştia că era cu totul altceva. De Quillan îi fusese întotdeauna teamă, mereu în gardă, dorind cu disperare să-i facă plăcere, întrebîndu-se mereu dacă nu uitase ceva. Nu, îşi spuse

ea plină de extaz, dragostea cu Linc a fost mai plăcută decît cea cu Quillan, oh, mult mai plăcută. Linc e atît de pur, nici nu miroase a tutun, curat şi minunat, atît, şi promit în faţa Fecioarei că am să-i fiu o soţie perfectă, am să fiu cea mai bună soţie din cîte au fost vreodată. Am să-mi folosesc şi mintea, şi mîinile şi buzele, şi trupul numai să-i placă lui, să-i împlinesc dorinţele, şi n-o să existe nimic care el să-şi dorească şi eu să nu-i împlinesc. Nimic ! Tot ce m-a învăţat Quillan am să fac pentru Linc, chiar şi ce n-o să-mi placă, dar pentru el o să-mi placă şi astea. Trupul meu, sufletul meu vor fi numai pentru ca să-i aducă lui bucurie, şi mie, după ce o să mai înveţe şi el cîte ceva.

Zîmbi de una singură, făcută ghem în braţele lui. Linc nu are experienţa lui Quillan, dar ce-i lipseşte iubitului meu ca experienţă compensează cu vîrf şi îndesat prin putere, vigoare. Şi tandreţe. Are nişte mîini fermecate şi buze la fel. Pentru mine doar. Niciodată niciodată niciodată înainte nu am mai trăit ce-am trăit cu el. Gornt îi spunea : Culcatul cu un bărbat e doar începutul relaţiilor sexuale, Orlanda. Ai putea deveni o adevărată vrăjitoare. Poţi să stîrneşti într-un bărbat o dorinţă atît de puternică încît prin tine acesta să înţeleagă sensul vieţii. Dar pentru ca să ajungi la extaz, ei bine, pentru asta trebuie să te străduieşti şi să munceşti. Pentru Linc am să mă străduiesc. Dar jur pe sfînta Fecioară, că pentru el am să-mi storc şi mintea şi sufletul şi inima. Cînd va fi mînios, eu am să-l liniştesc. Nu l-am potolit eu pe Quillan de mii de ori numai fiindcă am ştiut să fiu blîndă ? Şi nu e minunat să simţi că ai atîta putere, oh, şi e atît de uşor dacă ai învăţat asta o dată, atît de uşor, de minunat şi aducător de bucurii. Am să citesc toate ziarele şi am să-mi educ mintea, iar după ce va veni împlinirea Norilor şi Ploii, n-am să mă apuc să trăncănesc, doar am să-l mîngîi, nu ca să-l stîrnesc din nou, doar aşa pentru bucuria noastră şi n-am să zic niciodată : „Spune-mi că mă iubeşti !“, ci doar : „Linc, te iubesc“. Şi înainte ca să văd că pielea mea se trece o să am grijă să am fii care să-i cîştige de partea mea, şi fete care să-l bucure şi cu mult înainte ca să ajung să nu-l mai tulbure prezenţa mea, am să mă îngrijesc să găsesc o alta care să-i aducă plăcere, o prostuţă cu ţîţe frumoase, un cur îmbietor, şi am să mă distrez şi eu pe socoteala lor, fără răutate, şi am să fiu alături de el cînd

o să înceapă să nu mai poată nici el, pentru că la vremea aceea o să fie mult mai bătrîn şi mai puţin vînos ca bărbat, iar banii vor fi pe mîna mea, iar atunci voi fi mult mai importantă pentru el. Se va plictisi de prima amantă, am să-i găsesc alta, iar noi o să trăim în bună pace, şi yang şi yin, dar yinul dominînd yangul ! Da. Şi atunci eu voi fi tai-tai !

Şi o dată şi o dată o să-mi ceară să mergem în Portugalia, să o vadă pe fetiţa mea, şi prima dată eu am să refuz, ca şi a doua şi a treia oară, dar după aceea o să mergem... cînd o să am şi un băiat în braţe. Şi atunci el o s-o vadă şi pe ea, şi atunci o să scap şi de spectrul ăsta pentru totdeauna. Orlanda oftă, simţindu-se minunat, parcă plutind, rezemată confortabil de pieptul lui. E mult mai minunat să faci dragoste fără să mai iei nici un fel de măsuri de prevedere, se gîndi ea. E ca un extaz. Atît de minunat să simţi fiorul, ştiind că eşti tînără şi fertilă, gata pentru sarcină, dăruindu-te cu totul, în chip deliberat, rugîndu-te să dai naştere unei noi vieţi, în felul acesta viaţa ta şi a lui unindu-se pe vecie. Ah, da !

Da, dar ai procedat înţelept ? Da ? Ce zici dacă te părăseşte ? Singura dată cînd nu te-ai ferit în mod deliberat a fost în luna aceea cu Quillan. Dar atunci ai avut încuviinţarea lui. De data asta n-o ai. Să zicem că Linc te părăseşte. Poate că va fi furios şi-ţi va spune să scapi de plod ! Dar nu va spune, se încredinţă ea cu convingere. Linc nu e Quillan. Nu trebuie să te îngrijoreze asta. Nu trebuie să te îngrijoreze nimic. Sfîntă Fecioară, te rog ajută-mă ! Toţi zeii să mă ajute ! Faceţi ca sămînţa lui să rodească, vă implor, ah, vă implor, vă implor din tot sufletul meu !

Bartlett se mişcă, pe jumătate trezit.

— Orlanda ?

— Da, dragule, sînt aici. Ce minunat eşti ! şi ea începu să-l legene fericită, atît de fericită că avusese prevederea să o lase pe servitoarea ei liberă o zi şi o noapte. Hai acum dormi, avem tot timpul de pe lume, dormi !

— Da, dar...

— Dormi. Mai încolo am să-ţi aduc să mănînci nişte mîncare chinezească şi...

— Dar poate că vrei...

— Dormi, dragule, dormi, totu-i în regulă.

Ora 19.30.

Cu trei etaje mai jos, de cealaltă parte a aceleiași clădiri, cu vedere spre munți, Wu Patru Degete se uita la televizor. Se afla în apartamentul lui Venus Poon, dinaintea televizorului ei, își scosese pantofii, își slăbise cravata și stătea tolănit într-unul din fotoliile ei. Bătrîna amah stătea pe un scaun de lemn lîngă el și amîndoi pufneau de rîs la maimuțărelile lui Laurel și Hardy.

— Eeeee, grasul ăla o să-și prindă afurisitul lui de picior în podeaua schelăriei, izbucni el, și o să...

— Iar sfrijitul ăla o să-l pocnească peste scăfîrlie cu scîndura ! Eeeee !

Rîdeau amîndoi de giumbușlucurile celor doi pe care le văzuseră de sute de ori în sutele de reluări ale anticelor filme în alb și negru. Filmul se termină și Venus Poon apăru pe ecran pentru a anunța programul în continuare, iar Wu oftă din adîncul sufletului. Se uita direct la el din cutia aceea și el, laolaltă cu toți telespectatorii bărbați, era convins că acel zîmbet îi era destinat numai lui, și cu toate că el nici nu pricepea englezește, pe ea o pricepu imediat. Ochii i se lipiseră de sînii ei care-l fermecaseră ceasuri întregi, cercetîndu-i pe îndelete, fără să vadă sau să simtă vreo urmă de intervenție chirurgicală cum bîrfea întregul Hong Kong.

— Eu depun mărturie că țîțele tale sînt fără cusur, cu siguranță cei mai mari și mai frumoși pe care i-am pipăit eu vreodată, se oferi el să-i apere reputația, pe cînd mai era călare încă cu o noapte înainte.

— Oh oh oh, spui asta doar ca să-i faci o plăcere sărmanei tale fiice !

— Sărmana ? Ha ! Ieri nu ți-a dăruit bancherul Kwang nenorocita aia de haină de blană și am auzit să a mai pus la bătaie și o mie de dolari lunar pe cec !Bietul de mine, n-am plătit eu pentru calul cîștigător din prima, și a treia cursă și pentru cel plasat pe locul al doilea ? Ai cîștigat numai din asta 30.000, mai puțin 15 la sută cît m-a costat informatorul care mi-a vîndut pontul, și nu a trebuit să

te sileşti pentru toţi banii ăştia nici cît mă screm eu ca să trag o băşină !

— Chhhhîîîî ! Aia 25.800 de dolari HK nici nu merită să mai vorbim despre ei, pentru că eu trebuie să-mi cumpăr singură hainele pe care le port, cîte un costum în fiecare zi ! Publicul mi-o cere, şi trebuie să mă gîndesc la acest public mereu !

Şi s-au ciondănit ei bine, pînă cînd, simţind că se apropie momentul adevărului, el îi pretinse să-şi mişte tîrtiţa ceva mai energic, iar ea se strădui din toată inima cu atît entuziasm, încît la urmă el rămase lat, stors de tot. Cînd în cele din urmă el îşi reveni din nou în chip cu totul miraculos, întorcîndu-se din Marele Hău în care păruse să se afunde, el îngăimă :

— Ayeeeyeah ! Curvă mică, dacă mai reuşeşti şmecheria asta încă o dată îţi dau un inel cu diamant care... nu, nu, nu acum, pe toţi zeii ! Ce eu sînt zeu ! Nu, nu acum, guriţă dulce şi parşivă, nu, nu chiar acum, şi nici măcar mîine, ci în cealaltă zi, poimîine...

Şi acum venise şi acea zi de poimîine. Emoţionat şi trăind dinainte senzaţiile, el o privea pe ecranul televizorului, toată numai zîmbet şi gropiţe pe cînd spunea tuturor noapte bună şi programul începu. În seara aceea ea scăpa devreme şi în mintea lui o şi vedea grăbindu-se să plece din clădirea televiziunii, ca să se suie în Rollsul care o aştepta, convins că şi ea trăia aceeaşi nerăbdare. Îl trimisese pe Paul Choy cu Rollsul s-o însoţească în seara aceea la televiziune, să vorbească cu ea în engleză, ca să fie sigur că va ajunge teafără acolo şi se va întoarce acasă cît mai iute. Şi după aceea, după o nouă partidă de dragoste, Rollsul o să-i ducă la noul restaurant al barbarilor, dintr-un hotel al barbarilor, cu mîncare greţoasă de-a barbarilor, şi mirosurile lor greţoase, dar acolo era locul unde se întîlnesc toţi tai-panii, şi toţi oamenii civilizaţi mai de vază cu nevestele lor, iar cînd nevestele lor erau ocupate, veneau cu curvele lor, şi unde putea să se fălească în faţa întregului Hong Kong şi el cu amanta lui, şi cît de bogat era el acum, iar ea se putea lăuda cu inelul ei cu diamant.

— Ayeeeyah ! izbucni el cu voce tare.

— Ei, preacinstite stăpîne, ce s-a întîmplat ? îl întrebă bănuitoare bătrîna amah.

— Nimic, nimic. Ia dă-mi şi mie nişte brandy.

— Stăpînei mele nu-i place mirosul de brandy.

— Cum ? Ascultă bătrîno, ia dă-mi mie nişte brandy. Ce-s eu vreun zănatic, vreun barbar din Provinciile Mărginaşe ? Bineînţeles că înainte să ne apucăm noi de treabă am să mestec nişte frunze de ceai mirositoare. Brandy !

Bătrîna se supuse bombănind, dar el nici nu o luă în seamă, încerca şi ea să-i apere interesele stăpînei, ceea ce era corect. Atinse cu degetele cutiuţa din buzunar. Cumpărase inelul chiar în dimineaţa aceea, la preţul de vînzare cu ridicata de la un văr primar al lui care-i datora deja o favoare. Piatra aceea valora 48.000 cel puţin, deşi preţul plătit de el abia de se ridica la jumătate. Piatra avea o culoare alb-albăstruie minunată, şi carate substanţiale. Şi încă o partidă de dragoste ca cea de data trecută merita atîta lucru, se gîndi el plin de extaz, deşi puţin cam îngrijorat. A, da, eeee ! Data trecută am crezut că spiritul meu s-a şi dus pe vecie în Hăul Suprem, luat de către zei chiar în clipa cea mai minunată a vieţii. Eeeeee ! Ce fericire să ajungi în acel Hău într-o clipă ca asta, exact la momentul cel mai potrivit ! Dar şi mai minunat să te şi întorci, să te apuci să dai iama prin Poarta de Jad din nou, şi iară, şi la urmă încă o dată ! Rîse tare de unul singur, sfidînd foarte mulţumit de sine pe toţi zeii. Ziua aceea fusese minunată. Se întîlnise în taină cu Yuen Contrabandistul şi Lee Pulbere Albă, şi îl aleseseră pe el căpetenie a noii frăţii, ceea ce se şi cuvenea, se gîndi el. Nu el fusese acela care le făcuse trampa cu piaţa de desfacere prin diavolul acela străin de Ban... cum naiba l-o fi chemînd, pentru că el îi împrumutase bani fiului numărul unu al Casei Chen, care la rîndul lui, pentru aceste favoruri, propusese trocul acela de arme în locul opiului, dar fusese atît de tîmpit încît să se lase răpit şi apoi ucis. Ei, da. Şi nu el va fi acela care se va întîlni la Macao, săptămîna următoare cu diavolul de străin pentru ca să aranjeze chestiunile financiare, plăţile, să pună în mişcare toată acea imensă operaţiune ? Bineînţeles că lui i se cuvenea rangul de Înalt Tigru, şi bineînţeles şi profitul principal ! Cu experienţa lor comună şi tehnicile bancare moderne ale lui Choy Aducătorul-de-profit, el putea să facă o revoluţie în tot sistemul de contrabandă al opiului în Hong Kong, şi odată ajuns aici, să transforme în mod revoluţionar materia primă în imens de profitabila Pulbere Albă, şi în cele din urmă s-o transfere către pieţele

de desfacere ale lumii. Acum că Paul Choy era deja băgat în Departamentul de transporturi maritime şi aeriene ale celei de-a doua mari companii, iar doi nepoţi de-ai lui Yuen, şi ei şcoliţi tot în Statele Unite, ajunseseră la controlul vamal, iar un altul, rudă de-a lui Lee Pulbere Albă, cu patru ani de universitate în Anglia, plasat la serviciile de încărcare ale aeroportului Kai Tak al Nobilei Case şi ale firmei *All Asia Air*, importul şi exportul va fi mai uşor de făcut, mai sigur, şi bineînţeles mai profitabil. Şi mai discutaseră şi cine urma să fie cooptat din rîndul poliţiei, mai ales al celei maritime.

— În nici un caz vreun barbar, niciodată vreun ticălos din acela depravat, spusese înfierbîntat Lee Pulbere Albă. Că ăştia n-or să ne ajute ca lumea, niciodată. Nu cînd e vorba de droguri. Trebuie să ne folosim numai de dragoni de-ai noştri.

— De acord. Am luat legătura cu toţi dragonii şi toţi ne vor sprijini. Toţi în afară de Tang-po din Kowloon.

— Dar trebuie să punem mîna şi pe Kowloon, Tang-po e ofiţer superior şi poliţia maritimă operează de acolo. Se ţine tare ca să încheie o afacere mai bănoasă pentru el ? Sau e pornit împotriva noastră ?

— Habar n-am, pe moment, spuse Wu Patru Degete ridicînd din umeri. Problema lui Tang-po trebuie s-o rezolve Înaltul Dragon. Şi Înaltul Dragon a fost de acord cu operaţiunea, aşa că problema e rezolvată.

Da, se gîndi Patru Degete acum, i-am dus eu de nas de m-au făcut Înalt Tigru, şi l-am păcălit şi pe profitabilul Choy în privinţa banilor. Şi n-am să-i dau micului ticălos control asupra averii mele ca să se joace el cu ea după cum îi e pofta. Nu, nu. Încă nu m-am prostit atît de rău. I-am lăsat la dispoziţie numai două milioane şi i-am promis 17 la sută din toate cîştigurile, şi să vedem ce-i în stare să facă cu banii ăştia. Mda. Să vedem ce-i în stare !

Şi inima bătrînului începu să bată mai iute, iar el se apucă să se scarpine copios. Pariu că pungaşul ăsta tînăr o să tripleze suma asta în numai o săptămînă, îşi spuse el încîntat, dar şi cam îngrozit în acelaşi timp pentru că fără să cheltuiască el nici un bănuţ, numai din primele cîştiguri ale mintosului său de fecior la bursă, cumpărase şi diamantul, şi-i plătise şi întreţinerea lui Venus Poon pentru un an înainte. Eeeee ! Şi cu ce planuri parşive

mai venise la el Choy Aducătorul-de-profit. Cum e cel privitor la negocierile de mîine cu tai-panul, cînd o să ne întîlnim. Îngrijorat întinse mîna să atingă jumătatea de monedă legată cu o curea solidă la gîtul lui, pe sub cămaşă, şi cu o monedă ca asta, ilustrul său strămoş Wu Fang Choi se dusese şi pretinsese un cliper care rivaliza cu cea mai grozavă corabie din flota lui Dirk Struan. Dar Wu Fang Choi se gîndi el acum mohorît, fusese un zănatic pentru că nu pretinsese dreptul de trecere în deplină siguranţă pentru nava sa ca parte a înţelegerii, şi fusese păcălit de Diavolul cu Ochi Verzi. Tai-panul ! Mda, pe toţi zeii. a fost singura lui greşală care l-a pierdut. Dar nu a pierdut chiar totul. Pentru că l-a vînat după aceea pe Cocoşat, cel numit Orlov Crăcănatul, care comanda toată flota Nobilei Case sub domnia lui Culum cel nevolnic. Pentru că oamenii lui l-au prins pe Orlov la Singapore pe ţărm, şi l-au adus în lanţuri în Taiwan unde era cartierul general al piratului. Acolo l-au legat pe cocoşat de un stîlp, exact la limita fluxului maxim, şi l-au lăsat acolo să moară înecat, dar foarte încet. Eu n-am să fiu la fel de zăpăcit ca Wu Fang Choi. Nu. Am să am grijă ca ceea ce am să-i cer eu tai-panului să fie de neatacat. Mîine tai-panul va trebui să accepte ca navele lui să-mi transporte marfa, în mare taină, bineînţeles, va trebui să fie de acord să deschidă cîteva conturi ale Nobilei Case ca să am unde să-mi ascund veniturile, în mare taină bineînţeles, şi va trebui să fie de acord să mă finanţeze pentru noua fabrică de produse farmaceutice despre care Choy Aducătorul-de-profit spune că va fi cît se poate de legală, un perfect paravan pentru fumul narcoticelor, pentru mine şi ai mei în vecii vecilor. Şi în fine, la urmă va interveni pe lîngă jumătatea aia de om, Lando Mata, şi numele meu va fi cel ales şi sindicatul pe care l-am ticluit eu va înlocui sindicatul aurului şi jocurilor de noroc al lui Tung Zgîrcitul şi Chin care fiinţează acum la Macao, iar el, tai-panul, va promite să facă şi el parte din acest sindicat. Wu Patru Degete simţi că e inundat de un fel de extaz. Tai-panul va fi nevoit să fie de acord cu toate cererile lui. Cu toate. Şi toate vor fi afacerile lui.

— Uite şi băutura.

Wu Patru Degete luă paharul din mîna bătrînei amah şi începu să soarbă visător, plin de o imensă bucurie.

Toţi zeii sînt martori Eu, Wu Patru Degete, căpetenie a Casei de Negoţ pe mare Wu, în vîrstă de şaptezeci şi şase de ani, mi-am trăit viaţa din plin şi dacă zeii aşa vor hotărî să-mi ia spiritul la ei în timpul dezlănţuirii ritualului Nori şi Ploaie, atunci le voi închina rugăciuni în rai, dacă există rai, o veşnicie. Iar dacă nu...

Bătrînul ridică din umeri, zîmbi şi-şi chirci degetele mari de la picioare. Căscă şi închise ochii, simţind că-i era bine şi cald şi era foarte fericit. Zeii sînt zei şi mai dorm şi ei şi fac greşeli, dar aşa cum e sigur că anul ăsta vor veni ele furtunile acelea mari, şi anul viitor la fel, la fel de sigur era că curva cea mică o să se silească să-şi cîştige inelul cu diamant în seara aceea. Şi în vreme ce-l fura somnul se întrebă Şi de care parte vor cădea zarurile ?

În faţa foaierului de la intrare se opri un taxi. Suslev coborî beat cui, plăti şoferului, apoi se răsuci parcă fără voie, făcu un pas peste apa de ploaie ce se scurgea prin rigolă şi intră. La lift era o grămadă de oameni care aşteptau şi trăncăneau de-ale lor, îi recunoscu pe Casey şi Jacques de'Ville printre ei. Nesigur pe picioare, îşi croi drum spre scări la vale, spre subsol, traversă garajul şi lovi cu pumnul în uşa lui Clinker.

— Saltare, camarade, îl întîmpină Clinker.

— Tovarişci ! îi răspunse Suslev strîngîndu-l în braţe ca un urs.

— Vodcă avem, bere avem. Mabel spune-i bună ziua căpitanului ! Şi bătrînul buldog adormit deschise doar un ochi, îşi morfoli gingiile goale şi trase nişte vînturi sonore.

Clincker oftă şi închise uşa.

— Sărmana Mabel, e bătrînă de-acum. Dumnezeule, tare aş vrea să nu-şi mai dea drumul aşa, că începe să cam pută aici. Uite ! şi Clinker îi întinse lui Suslev o sticlă plină cu apă şi-i făcu cu ochiul. Bătrîne camarad, vodcă din aia care-ţi place.

Suslev îi răspunse făcîndu-i şi el cu ochiul, şi bău din sticla cu apă făcînd mare gălăgie.

— Mulţumesc, bătrîne camarad. Încă una din asta şi o să pot naviga fericit cît mai departe de raiul capitalist.

— Încă una ca asta şi o să te prelingi din portul nostru doar în genunchi ! spuse Clinker şi hohoti jucîn-

du-și rolul mai departe. apoi umplu sticla din nou. Și în noaptea asta cît o să stai ?

— N-am nici o treabă, doar să mai golesc o sticlă cu tine, ce zici ? Și dacă reușesc să plec de-aici pe la vreo zece va fi în regulă. Să bem ! urlă el cu prefăcută bună dispoziție. Și acum și niște muzică. Da ?

Încîntat, Clinker dădu drumul la magnetofon, tare de tot. Și tristele balade rusești umplură cu acordurile lor încăperea. Suslev șopti la urechea lui Clinker :

— Ernie, mulțumesc mult. Mă întorc eu taman la vreme.

— În regulă. îi răspunse celălalt făcîndu-i cu ochiul, crezînd, așa cum fusese încredințat, că Suslev se întîlnea pe ascuns în Sinclair Towers cu o femeie măritată. Dar cine-i frumoasa ? se interesă el și era pentru prima oară cînd punea o astfel de întrebare.

— Nu dăm nume, nu stricăm vorbele, îi șopti Suslev, zîmbind larg. Dar bărbatul ei e din aristocrație, porc de capitalist, în magistratură.

— Grozav ! se bucură Clinker și fericirea i se întinse pe toată fața. Transmite-i salutări din partea mea, bine ?

Suslev coborî pe gura chepengului și descoperi lanterna. Din tavanul crăpat al tunelului curgeau picături de apă, crăpăturile arătîndu-se mai mari decît de obicei. Pe jos era lunecos și se poticnea mereu de molozul căzut. Deveni și mai nervos, pentru că nu-i plăcea să fie strîns cu ușa, să fie nevoit să-l întîlnească pe Crosse, ar fi preferat să se afle acum departe, în siguranță pe nava lui, avînd o acoperire perfectă atunci cînd Dunross va fi drogat și răpit. Dar Crosse fusese de neînduplecat.

— Gregor, fir-ar să fie, trebuie să fii acolo ! Trebuie să te văd personal și poți să fii sigur că n-am să vin eu la bordul navei Ivanov ! Îți pot garanta că nu e nici un pericol.

Garanta ? Suslev simți cum îl cuprinde iar furia. Cum poate cineva să garanteze ! Își scoase la iveală revolverul scurt cu amortizor, îl verifică, și trase piedica. Apoi continuă să se strecoare prin tunelul acela, pipăindu-și cu grijă drumul și începu să urce scara către dulapul acela care masca ieșirea. O dată ajuns pe scară, se opri și trase cu urechea atent, ținîndu-și răsuflarea, cu simțurile la pîndă să adulmece vreun pericol. Convingîndu-se că nu-l

pîndeşte nimic, începu să răsufle mai uşor, urcă încet scara şi pătrunse neauzit în apartament. Pe geamuri pătrundea lumina de la becurile oraşului luminînd interiorul destul de bine ca să-i îngăduie să distingă tot ce era în jur. Cerceta apartamentul cu mare grijă. Cînd termină, se duse la frigider şi deschise o sticlă de bere. Se uită distrat pe geam. De unde se afla, nu putea vedea nava, dar ştia cam pe unde trebuia să fie, iar gîndul acesta îl binedispuse. Voi fi tare fericit cînd o să mă văd plecat, se gîndi el. Şi o să-mi pară şi rău. Am să jinduiesc să văd Hong Kongul din nou, Hong Kongul e minunat. Dar o să mai viu eu vreodată ? Ce fac cu Sinders ? Pot avea încredere în el ? Suslev simţi cum îi zvîcneşte inima în piept. Fără îndoială, acum era în joc chiar viitorul lui. Chiar şi oamenii lui din KGB ar putea uşor să dovedească oricui că el îl atrăsese în cursă pe Metkin. Centrul ar fi putut să obţină informaţia de la Crosse doar printr-un simplu telefon dacă nu cumva şi ajunseseră la concluzia asta şi singuri. Dar-ar Dumnezeu ca Sinders să putrezească în iad ! Ştiu bine că ăsta o să mă vîndă. Şi eu aş face la fel dacă aş fi în locul lui. Oare o fi ştiind Roger de înţelegerea secretă la care m-a silit Sinders ? Nu ! Sinders o să păstreze secretul, chiar şi faţă de Roger. Nu contează. O dată ce voi transmite totul de cealaltă parte, voi fi în puterea lui pentru totdeauna ! Minutele treceau repede. Se auzi zgomotul liftului. Imediat, Suslev îşi căută un loc unde să fie la adăpost, cu degetul dădu piedica revolverului la o parte. Uşa se deschise şi se închise iute.

— Hello, spuse Crosse încet. Aş prefera să nu te văd că stai cu sărăcia aia îndreptată spre mine.

Suslev puse piedica la loc.

— Ei, spune, ce e atît de important ? Ce-i cu căcatul ăla de Sinders ? ce naiba...

— Potoleşte-te şi ascultă-mă, şi Crosse scoase un microfilm, şi în ochii lui albaştri se citea o emoţie deosebită. Uite un cadou. Costă mult, dar pe filmul acesta e tot dosarul AMG.

— Eh ? şi Suslev rămase uitîndu-se ţintă la el. Dar cum ai făcut ? şi îl ascultă mai departe pe Crosse povestindu-i : „şi după ce Dunross a şters-o, eu am fotografiat toate rapoartele şi le-am pus apoi la loc.

— Filmu-i developat ?

— Dar bineînțeles ! Am făcut o copie pe care am citit-o şi apoi am distrus-o imediat. E mai sigur aşa cu microfilmul decît să-ţi fi dat copii, să rişti să fii oprit pe undeva şi să fii percheziţionat... Sinders e pornit rău de tot. Ce naiba s-a întîmplat între el şi tine ?

— Roger, mai întîi spune-mi despre rapoarte.

— Îmi pare rău, dar rapoartele astea sînt identice cu cele pe care le aveam, cuvînt cu cuvînt. Nici o diferență.

— Cum ?

— Da. Dunross ne-a spus adevărul. Copiile pe care ni le-a dat erau identice cu originalele.

Suslev era tulburat la culme.

— Dar eram convinşi de contrariul, şi tu erai convins !

Crosse ridică din umeri şi-i întinse microfilmele.

— Uite-le.

Suslev începu să înjure urît de tot. Crosse îl privi, rămase la fel de serios. reuşind să-şi înfrîneze amuzamentul. Adevăratele rapoarte sînt mult prea valoroase pentru a le transmite cuiva... deocamdată, îşi spuse el. A, da. Nu-i acum timpul lor. La vremea cuvenită, Gregor, bătrînul meu prieten, hîrtiile astea vor fi la foarte mare valoare. Şi toate informaţiile acelea trebuiesc bine cîntărite şi oferite cu foarte mare grijă. Iar cît priveşte cele unsprezece piese de cod, ce naiba or fi însemnînd şi ele, ei bine, trebuie să valoreze o adevărată avere, la vremea potrivită.

— Tare mi-e teamă că de data asta am tras o carte fără nici o valoare, Gregor.

— Dar cum rămîne cu Dunross ? Suslev era negru la faţă, se uită la ceas. De-acum poate că e şi vîrît în lădoi, ei ? Şi îl văzu pe Crosse ridicînd din umeri, chipul acela uscat era parcă tăiat în piatră în lumina slabă a încăperii.

— Nu avem nici un motiv să schimbăm planul, spuse Crosse. Am cîntărit întreaga operaţie cu mare atenţie. Sînt de acord cu Jason că e bine să mai zgîlţîim puţin Hong Kongul. Şi răpirea lui Dunross va crea tot felul de valuri. Acum cînd au loc asalturile astea asupra băncilor, cînd bursa e mai mai să se prăbuşească. răpirea o să ne fie de mare ajutor. Sînt totuşi puţin îngrijorat. Sinders

adulmecă prea pe aproape, şi-mi pune tot felul de întrebări pe care n-ar trebui să mi le pună. Şi apoi mai e şi afacerea aceea cu Metkin, Voranski, rapoartele AMG, cu tine... prea multe greşeli. Trebuie să facem totul ca să mai slăbim presiunea asupra reţelei *Sevrin*. Şi dispariţia lui Dunross ne va sluji admirabil.

— Eşti sigur ? îl întrebă Suslev, dorind să fie încurajat.

— Bineînţeles. Cu siguranţă. Datorită ţie, afacerea Dunross va ieşi foarte bine. El e momeala. Şi am nevoie de tot sprijinul pe care-l poţi obţine. Ai de gînd să-l desconspiri pe Arthur ? Aşa-i ?

Suslev văzu ochii celuilalt parcă sfredelindu-l, şi mai mai să-i stea inima în loc, dar reuşi să nu i se citească uluirea pe faţă.

— Mă bucur că Sinders ţi-a spus de întîlnirea noastră. Mă scuteşte să-ţi spun eu. Ei ia spune cum să ies din capcana asta ?

— Dar cum ai de gînd să te fereşti tu de ea ?

— Roger, drept să-ţi spun nu ştiu. Sinders chiar o să facă ce ameninţă că poate să facă ?

— Ei, haide, haide, izbucni Crosse, pentru numele lui Dumnezeu. Tu în locul lui n-ai face-o ?

— Şi atunci mie ce-mi rămîne de făcut ?

— În joc e ori gîtul tău, ori al lui Arthur. Dacă e al lui Arthur, atunci următorul va fi al meu poate !

Urmă o lungă tăcere, plină de tensiune, încît Suslev simţi cum i se zbîrleşte părul pe ceafă.

— Atîta timp cît totuşi gîtul meu nu e în laţ, nu-mi pasă.

Suslev se uită la el.

— Nu vrei să bei ceva ?

— Doar ştii bine că eu nu beau.

— Vreau să zic nişte apă minerală, apă ! Şi rusul acela vînjos se duse la frigider, scoase sticla de vodcă şi bău din ea. Îmi pare chiar bine că Sinders ţi-a spus.

— Gregor, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai ai nici un dram de minte în capul acela al tău ? Bineînţeles că nu mi-a spus nimic, idiotul acela încă mai crede şi acum că treaba aceea e o înţelegere particulară, doar între tine şi el, uite aşa crede el. Dumnezeule mare, dar

aici sînteţi pe moşia mea ! L-am făcut să aleagă o cameră în care am pus destule microfoane. Chiar mă crezi lipsit de minte ? Şi ochii aceia deveniră atît de duri încît Suslev simţi cum i se taie răsuflarea. Gregor, aşa că nu e decît o simplă alegere : ori tu, ori Arthur. Dacă-l bagi pe el la apă, atunci sînt eu în pericol, la fel ca şi toţi ceilalţi. Dacă nu-i faci concesii lui Sinders, eşti un om pierdut. Aşa că din cele două variante o prefer pe aceea în care dispari tu, iar eu, Arthur şi *Sevrin* să rămînem în siguranţă.

— Cea mai bună soluţie e să-l trădez eu pe Arthur, spuse Suslev. Dar cu condiţia ca înainte să fie prins, el să aibă posibilitatea să fugă. Poate veni la bordul lui *Ivanov*. Ce zici ?

— Sinders o să ţi-o ia el înainte şi o să te împiedice el pe tine să părăseşti apele Hong Kongului.

— S-ar putea. Nu e sigur totuşi. În largul mării pot rezista oricărei încercări de abordaj, spuse Suslev şi urmări reacţia celuilalt, simţind amăreala fierii în gură. Deci ori facem aşa, ori Arthur se sinucide... ori este eliminat.

Crosse se uită lung la el.

— Mi se pare că glumeşti. Vrei ca eu să-l trimit pe Jason pe lumea cealaltă ?

— Păi chiar tu ai spus că e gîtul unuia în joc. Ascultă, deocamdată noi doar examinăm nişte posibilităţi. Dar e limpede că tu nu poţi fi sacrificat. Arthur da. Şi eu, spuse Suslev, şi era convins de ce spunea. Aşa că fie ce-o fi, nu tu vei fi cel sacrificat... şi aş prefera să nu fiu nici eu. Nu mi-a plăcut niciodată prea mult ideea că aş putea muri ! Mai luă o gură de vodcă din sticlă, simţi senzaţia aceea plăcută de căldură din stomac, şi se uită din nou la aliatul lui. Eşti aliatul meu, aşa-i ?

— Dar bineînţeles ! Sigur. Atîta vreme cît banii promişi sosesc, şi atîta vreme cît jocul ăsta mă distrează.

— Dacă ai fi crezut şi tu în cauza noastră, ai fi dus o viaţă mai bună şi mai lungă, tovarişci !

— Singurul lucru care mă menţine în viaţă e faptul că nu cred în cauza asta. Tu şi prietenii tăi de la KGB puteţi încerca şi puteţi şi lua conducerea lumii ăsteia, vă puteţi strecura sub pielea capitalismului şi a oricărui alt *ism* poftiţi fiindcă orice scop o să vă propuneţi, sau o să recunoaşteţi că vă place, eu o să fiu başca.

— Şi ce înseamnă asta ?

— E o expresie englezească de demult care înseamnă a ajuta pe cineva să facă ceva, îl lămuri Crosse cu răceală. Deci ai de gînd să-l bagi la apă pe Arthur ?

— Nu ştiu. Ai putea să-i pui pe cei ce ne urmăresc pe o pistă falsă spre aeroport, ca să ne dai nouă vreme să scăpăm din apele Hong Kongului ?

— Da, dar acolo Sinders şi-a dublat oamenii care supraveghează totul.

— Dar ce-ai zice de Macao ?

— Pentru Macao aş putea aranja. Dar nu-mi place. Dar cum rămîne cu ceilalţi din *Sevrin* ?

— Îi facem să se dea la fund de tot, adînc, şi închidem prăvălia aici. Preiei tu conducerea reţelei, şi o activăm din nou îndată ce trece furtuna. Ar putea deVille să devină tai-pan în locul lui Dunross ?

— Nu ştiu. Eu cred că va fi mai degrabă Gavallan. În dimineaţa asta, aşa din întîmplare, au fost descoperite încă două victime ale Vîrcolacilor pe lîngă Sha Tin.

Speranţa îl făcu pe Suslev să se învioreze şi să se mai scuture de o parte din temeri.

— Ce s-a întîmplat de fapt ?

Crosse îi povesti cum fuseseră descoperite victimele.

— Încă şi acum ne mai chinuim să-i identificăm pe nenorociţii ăia. Gregor, e foarte periculos să-l dai pe Arthur peste bord, indiferent ce se va întîmpla. S-ar putea să am şi eu necazuri. Poate doar cu prăbuşirea bursei, sistemul bancar dat peste cap şi cu dispariţia lui Dunross să mai ieşim noi din colimator. S-ar putea.

Suslev dădu din cap în semn de încuviinţare. Senzaţia de vomă spori. Trebuia să ia o hotărîre.

— Roger, eu am de gînd să nu fac nimic. Am să plec de aici şi o să-mi asum riscurile. Eu... eu o să fac un raport personal pentru ca să-i pun o talpă lui Sinders şi o să raportez centrului ce s-a întîmplat. Indiferent ce-o să facă Sinders, asta o să vedem în viitor. Am şi eu prieteni buni în posturi înalte. Poate că dezastrul din Hong Kong şi faptul că Dunross va fi în mîna noastră... Interogatoriul sub influenţa substanţelor chimice am să-l conduc chiar

eu, aşa că să fiu sigur în cazul în care vrea să ne tragă în piept, şi se dovedeşte aşa de isteţ cum spui tu. Ce zici ?

— Nimic. Cum rămîne cu Koronski ?

— Azi dimineaţă, după ce-am obţinut toate substanţele necesare, a şi plecat. Am reprogramat interogatoriul pe *Ivanov*, nu la ţărm. Vrei să ştii de ce ?

— Nu. Continuă.

— Poate că dezastrul prin care o să treacă Hong Kongul o să-i mai îmbuneze pe superiorii mei ! Şi acum cînd se hotărîse definitiv, Suslev se simţi ceva mai bine. Trimite un raport urgent centrului prin canalele obişnuite la Berlin. Convinge-l pe Arthur să facă acelaşi lucru prin radio la noapte. Şi faci raportul cît se poate de favorabil pentru mine, ce zici ? Pune afacerea Metkin pe seama serviciilor CIA de aici, chestiunea cu eşecul acţiunii împotriva portavionului, cazul Voranski. Da ? Pune totul pe seama CIA şi a Kuomintangului.

— Bun, ne-am înţeles. Pentru o răsplată de două ori mai mare. Gregor, fiindcă veni vorba, dacă aş fi în locul tău aş şterge amprentele de pe sticla aia.

— Cum ?

Încercînd o bucurie diavolească, Crosse îi relată felul în care Rosemont şterpelise paharul în timpul percheziţiei şi cum după luni de zile, pentru a-l proteja pe Suslev, Crosse fusese nevoit să-i scoată amprentele din dosar. Rusul se albi la faţă.

— CIA are amprentele mele la dosar ?

— Doar dacă au dosare mai bune decît ale noastre. Şi tare mă îndoiesc.

— Roger, sper ca tu să-mi ţii partea.

— Nu-ţi fă nici un fel de griji, am să fac un raport atît de frumos încît tare mi-e teamă că au să te promoveze. În schimb tu o să le recomanzi să-mi trimită şi mie o primă de 100.000 de dolari.

— E prea mult !

— Păi ăsta-i preţul ! Doar te scot dintr-un mare rahat ! Şi cu gura Crosse îi zîmbi, dar cu ochii nu. Mare noroc că sîntem amîndoi profesionişti. Nu-i aşa ?

— O să... o să încerc.

— Bun. Atunci aşteaptă aici. Telefonul lui Clinker e ascultat. O să telefonez din apartamentul lui Jason în

clipa în care ştiu ce s-a întîmplat cu Dunross, şi Crosse îi întinse mîna. Baftă. Am să fac tot ce pot să-l împiedic pe Sinders.

— Mulţumesc, şi Suslev îl strînse ruseşte în braţe. Baftă şi ţie, Roger. Şi ai grijă să nu cumva să daţi greş cu Dunross.

— Nu dăm noi greş.

— Şi să facem treabă bună aici, da ?

— Iar tu spune-le prietenilor tăi să aibă grijă să facă treabă bună în privinţa banilor. Da ?

— Da.

Suslev închise uşa în urma lui Crosse, apoi îşi şterse palmele de nădragi, şi luă sulul cu microfilme. Blestemă în şoaptă şi rolfilmele şi pe Dunross şi Hong Kongul şi pe Sinders. fantomele KGB-ului interogîndu-l parcă în privinţa afacerii Metkin. Se pare că, nu ştiu cum, am reuşit să evit ce era mai rău, îşi spuse el, în vreme ce pe spinare îi curgea o sudoare rece. Poate că pînă la urmă tot am să-l bag la apă pe Arthur. Dar cum să fac asta şi să-l cruţ pe Roger ? Trebuie să fie o soluţie.

Cînd ieşi pe culoar, Roger Crosse intră într-un lift şi apăsă butonul pentru subsol. Cînd se trezi singur, se sprijini sfîrşit de pereţii tremurători ai liftului, şi scutură capul parcă încercînd să se scuture de teama care-l pîndea. Termină o dată ! îşi spuse el. Cu un efort, reuşi să se stăpînească, şi îşi aprinse o ţigară, băgînd de seamă că degetele îi tremurau. Dacă ticălosul ăla reuşeşte să-l interogheze sub narcoză pe Dunross, îşi spuse el, atunci sînt pierdut. Şi pariu pe cincizeci de dolari contra unei grămezi întregi că Suslev n-a renunţat definitiv la ideea de a-l trăda pe Plumm. Şi dacă face una ca asta, atunci tot ce-am construit eu aici se duce de rîpă o dată cu mine. O singură greşală, o neatenţie cît de mică şi sînt pierdut. Liftul se opri, cîţiva chinezi intrară gălăgioşi înăuntru, dar el nici nu-i băgă în seamă. La subsol îl aştepta Rosemont.

— Ei ?

— Stanley, nimic.

— Ei, Roger, tu şi presimţirile tale !

— Stanley, nu poţi şti niciodată, s-ar putea totuşi să fi fost ceva, spuse Crosse, încercînd să-şi oblige mintea să lucreze.

inventase chestia cu presimțirile lui, îl invitase pe Rosemont cu el și-l lăsase să aștepte la subsol folosindu-se de stratagema asta ca să-i încurce pe oamenii lui Rosemont de la CIA care, după cîte știa el, erau la pîndă în hol.

— Roger, te simți bine ?

— Da, mulțumesc. De ce ?

— Vrei o cafea sau o bere ? îl întrebă Rosemont.

Ieșiră afară în noapte. Mașina lui Rosemont îi aștepta.

— Nu, mulțumesc. Am să mă duc pînă acolo, spuse Crosse și arătă spre Rose Court, colina care domina șoseaua pe care mergeau. Sînt nevoit să particip la un cocktail.

Și simți cum din nou îl încearcă teama. Și acum ce naiba îmi rămîne de făcut ?

— Roger, spune-mi ce-i cu tine.

— Nimic.

— La Rose Court, da ? Poate că ar trebui să-mi iau și eu un apartament acolo. Rosemont din Rose Court.

— Mda, mîrîi Crosse, încercînd să-și adune toate resursele și să se stăpînească. Vrei să te duci în port să vezi cum pleacă *Ivanov ?*

— Bineînțeles, de ce nu ? Sînt mulțumit că ai reușit să trimiți mătușa asta la plimbare, spuse Rosemont și-și înăbuși un căscat. În seara asta am spart codul computerului ăla afurisit ! Se pare că în el sînt o groază de secrete.

— Cum ?

— Tot felul de amănunte despre Corregidor, viteza sa maximă, de unde provin focoasele nucleare, codurile sale de armare, chestii din astea. În noaptea asta am să-ți arăt și ție. Vii să mă iei la miezul nopții ?

— Da, bineînțeles !

Crosse plecă în grabă. Rosemont se încruntă, apoi se uită la Rose Court. Toate cele douăsprezece etaje erau luminate orbitor. Din nou americanul se uită în urma lui Crosse, o siluetă măruntă în întuneric acum, în vreme ce dădea colțul, urcînd panta abruptă. Ce-o fi cu Roger ? se întrebă el gînditor. Ceva nu era în regulă.

Ora 20.10.

Roger Crosse coborî din lift la etajul al cincilea, cu o figură încordată, şi pătrunse pe uşa deschisă în apartamentul firmei *Asian Properties*. În încăperea aceea mare era înghesuială şi gălăgie. Rămase o clipă în cadrul uşii, trecînd cu privirea pe deasupra invitaţilor, căutîndu-l pe Plumm sau pe Dunross. Dintr-o ochire băgă de seamă că lumea nu prea era fericită, majoritatea invitaţilor stăteau încruntaţi, ceea ce-i spori propria nelinişte. Nu erau de faţă decît puţine soţii, iar cele cîteva prezente stăteau grupate la capătul încăperii. Peste tot se discuta aprins despre apropiata prăbuşire a bursei şi asaltul asupra băncilor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ar fi foarte bine pentru *Victoria* dacă ar anunţa că preia cu mai multe milioane controlul asupra băncii *Ho-Pak*, dar de unde banii lichizi ca să ne putem salva cu toţii ?

— Dunstan, ar fi o fuziune nu o preluare, interveni Richard Kwang, pentru că *Ho-Pak* nu e...

Chipul lui Barre se făcu negru de furie.

— Richard, pentru numele lui Dumnezeu, aici sîntem între prieteni, şi cu toţii ştim că nu e vorba doar de o simplă preluare pe cauţiune. Ce naiba, sîntem copii ? Şi părerea mea, continuă Barre ridicînd glasul ca să acopere protestele lui Richard Kwang şi Johnjohn, părerea mea e, bătrîne, că fie că e vorba de fuziune, fuziune sau nu, noi oamenii de afaceri din Hong Kong nu putem să ne mai ţinem pe picioare atîta vreme cît afurisitele voastre de bănci au rămas atît de prosteşte fără lichidităţi. Aşa-i sau nu ?

— Dar nu e vina noastră, Dumnezeule mare, se aruncă Johnjohn. E vorba doar de o trecătoare lipsă de încredere în solvabilitatea băncilor.

— O conducere afurisit de proastă, dacă mă întrebi pe mine, îi replică Barre cu acreală, spre satisfacţia generală, apoi îl zări pe Crosse încercînd să treacă nebăgat în seamă pe lîngă ei. Ei, hello, Roger, spuse el cu un zîmbet lipicios.

Roger Crosse băgă de seamă tonul prudent cu care era întîmpinat ori de cîte ori prindea pe cineva pe picior greşit.

— Ian e aici ?

— Nu, nu, încă n-a apărut, spuse Johnjohn şi Crosse răsuflă uşurat. Eşti sigur ?

— Dar bineînţeles. Îndată ce soseşte el, plec eu, spuse Dunstan acru. Afurisite băncile astea. De n-ar fi fost...

Johnjohn îl întrerupse

— Ce-i povestea aceea cu Vîrcolacii ?

Vestea descoperirii celor două cadavre făcuse obiectul principal al ştirilor la Radio Hong Kong, şi al tuturor ziarelor chinezeşti, deoarece duminică după-amiaza nu apăreau ziare englezeşti.

— Nici eu nu ştiu mai mult decît tine, îi răspunse Crosse. Încercăm în continuare să identificăm victimele ! privirea lui se opri asupra lui Richard Kwang, care începu să tremure. Richard, bănuiesc că nu ai habar de vreun fecior sau nepot dispărut, da ?

— Roger, nu, iartă-mă, nu.

— Dacă o să mă scuzaţi puţin, mă duc să salut gazdele, şi Crosse îşi croi drum prin înghesuiala aceea. Hello, Christian, spuse el, trecînd pe lîngă sfrijitul redactor de la *Guardian*, şi văzu amărăciunea pe care omul încerca cu disperare să şi-o ascundă. Îmi pare tare rău de soţia ta.

— Joss ! îi replică Christian Toxe, încercînd să pară resemnat, şi se întoarse spre el. Joss, Roger. Ea era, ei bine... ăăă... Viaţa trebuie să meargă înainte, nu-i aşa ? Şi se chinui să zîmbească reuşind doar să arboreze un zîmbet grotesc. Iar *The Guardian* trebuie să-şi împlinească menirea, nu-i aşa ?

— Sigur !

— Mai pe urmă putem sta puţin de vorbă ?

— Bineînţeles... fără să fie vorba de un interviu, da, ca de obicei ?

— Bineînţeles.

Plecă mai departe, trecu de Pugmire şi sir Luis, adînciţi în discuţii despre posibilitatea fuziunii dintre *General Stores* şi *Struan*, apoi o văzu pe Casey în mijlocul unui grup strîns pe balconul larg ce dădea spre port. Printre cei din jurul ei erau deVille, Gornt, cu o figură binedispusă, ceea ce lui Crosse i se păru ciudat.

— Hello, Jason, spuse el cînd ajunse în spatele lui Plumm care discuta cu Joseph Stern şi Phillip Chen. Îţi mulţumesc pentru invitaţie.

— Ei, salutare, Roger. Mă bucur că ai venit.

— Bună seara, le spuse el celorlalţi. Jason, dar unde-i oaspetele tău de onoare ?

— Ian a telefonat ca să ne anunţe că va întîrzia, dar acum e pe drum încoace. Trebuie să sosească din clipă în clipă, spuse Plumm şi pe faţa lui se vedea limpede tensiunea momentului. Şampania e pregătită... ăăă... şi micul meu discurs. Totu-i pregătit, spuse el privindu-l semnificativ pe Crosse. Roger, haide cu mine să-ţi dau ceva de băut. Preferi Perrier, nu-i aşa ? Am pus cîteva sticle la gheaţă.

Crosse porni în urma lui, bucuros şi el că avea ocazia să discute cu celălalt neauziţi de nimeni, dar îndată ce ajunseră la uşa bucătăriei, în salon se lăsă deodată tăcere. În uşă se iviseră Dunross, Riko şi Gavallan. Toţi trei erau radioşi.

— Ascultă, Jason, eu...

Crosse se opri în mijlocul frazei. Plumm se întorsese către bar şi, dacă nu s-ar fi uitat foarte atent la el, Crosse nici n-ar fi băgat de seamă cum mîna stîngă a lui Plumm sparge cu deosebită dexteritate o fiolă minusculă deasupra unui pahar plin cu şampanie, apoi strînge resturile în palmă şi le strecoară în buzunar, ia apoi tava cu cele patru pahare pe ea şi se îndreaptă spre uşă. Fascinat, îl văzu pe Plumm dinaintea lui Dunross oferindu-i şampania. Dunross o lăsă pe Riko să ia un pahar, apoi pe Gavallan. Fără să pară că fusese manevrat să facă gestul, Dunross luă paharul în care fusese turnată fiola. Plumm luă ultimul pahar, dînd tava unui chelner foarte stînjenit.

— Ian, bine ai venit, şi felicitări pentru lovitura pe care ai dat-o, îi spuse Plumm, ridicînd discret paharul în cinstea lui fără să facă prea mare caz.

Cei din preajmă îi urmară exemplul, dar bineînţeles că Dunross nu bău din paharul închinat în cinstea lui.

— Dar poate acum ar fi cazul să închini tu un pahar în cinstea lui Richard Kwang şi Johnjohn şi a fuziunii firmelor lor, nu ? spuse Plumm cu o voce cam ciudată.

— De ce nu ? răspunse Dunross rîzînd şi se uită spre Johnjohn. Bruce, strigă el tare ridicînd paharul, şi ru-

moarea generală se linişti o clipă. Pentru banca *Victoria !* Şi vocea lui răzbătu puternică prin zarva din jur, ceilalţi se opriră la mijlocul frazelor. Ar fi bine ca toată lumea să participe la acest toast. Tocmai am auzit că Banca Chinei a acceptat să împrumute băncii voastre şi celorlalte bănci jumătate de miliard dolari lichizi, la timp ca să fie aici luni dimineaţă la deschiderea operaţiunilor.

Brusc se lăsă o tăcere imensă. Cei de pe balcon veniră în salon, cu Gornt în frunte.

— Cum ?

— Tocmai am aflat şi eu că Banca Chinei împrumută Hong Kongului, împrumută băncii *Victoria*, care la rîndul ei va împrumuta celelalte bănci, jumătate de miliard bani gheaţă, şi pe deasupra oricît va mai fi nevoie. Asaltul asupra băncilor a luat sfîrşit ! şi Dunross ridică paharul. Pentru *Victoria !*

În balamucul care izbucni imediat, cînd toată lumea se buluci să pună întrebări, Crosse se repezi brusc spre Dunross şi exact în clipa în care acesta ducea paharul la gură, el păru să se împiedice, se izbi de Dunross, dînd peste paharul pe care acesta îl ţinea în mînă. Cînd se izbi de parchet. paharul se sparse.

— Ah, Dumnezeule, iartă-mă, spuse Crosse plin de regret.

Plumm se uită la el îngrozit.

— Ce naiba...

— Jason, te rog iartă-mă şi tu, i-o luă Crosse înainte, adăugînd îndată în vreme ce un chelner aduna cioburile. Te rog adu-i lui Ian alt pahar.

— Da, dar... ăăăă...

Năucit, Plumm se duse să execute ordinul dar se opri în clipa în care Riko spuse

— Tai-pan, uite, ia paharul meu, te rog !

Apoi Johnjohn strigă acoperind zarva

— Linişte. vă rog linişte o clipă ! şi îşi croi drum spre Dunross. Ian, începu el în liniştea care se lăsase. E sigură vestea pe care ne-ai adus-o ? E sigur că vom avea bani gheaţă ?

— Cît se poate de sigur ! îi răspunse Dunross degajat, bînd din paharul lui Riko, şi savurînd victoria momentului. Tiptop m-a sunat personal. Vestea va fi şi la buletinul de ora nouă.

Izbucniră spontan urale, toată lumea avea întrebări de pus, de dat sugestii, şi Dunross îl văzu pe Gornt uitîndu-se la el din celălalt capăt al încăperii. Zîmbetu-i deveni tăios, ridică paharul, fără să mai ia în seamă potopul de întrebări.

— În sănătatea ta, Quillan, strigă el, în bătaie de joc.

Brusc discuţiile muriră, se lăsă linişte, toţi cu ochii pe ei. Gornt ridică şi el paharul, tot sfidător.

— În sănătatea ta, Ian. Şi chiar ne-am căpătuit cu banii Chinei ?

— Da. Apropo, tocmai am aranjat pentru un fond de rulment de 50 de milioane de dolari SUA. Şi cu asta Nobila Casă e cel mai solid hong din colonie.

— Garantat cu ce ? plezni ca un bici glasul lui Gornt în tăcerea care se lăsase.

— Cu cinstea Nobilei Case ! şi cu o nonşalanţă prefăcută se întoarse spre Johnjohn. Împrumutul e prin banca *Royal Belgium*, filială a băncii *Firs Central of New York*, şi susţinută chiar de ea ! Şi intr-adins el nici nu se uită spre Gornt cînd repetă suma bucurîndu-se numai de sunetul ei Cincizeci de milioane de dolari SUA. Ei, Bruce, mîine îmi retrag cererea de împrumut, garantată cu ipotecă asupra ambelor mele nave. Nu mai am nevoie de împrumutul băncii Victoria, pentru că banca Royal Belgium mi-a oferit condiţii mai avantajoase.

Johnjohn rămase uitîndu-se ţintă la el.

— Glumeşti ?

— Nu. Lui Paul i-am şi spus deja, şi Dunross se uită o clipă la Plumm. Îmi pare rău; Jason, de asta am întîrziat puţin. Pentru că bineînţeles că a trebuit să mă întîlnesc cu el. Bruce, bătrîne, Paul e deja la bancă, se ocupă de transferul banilor lichizi din China pentru ca să fie aici în timp util pentru deschiderea tranzacţiilor... şi a întrebat dacă ai putea să te duci şi tu imediat.

— Cum ?

— Da, imediat. Îmi pare rău.

Johnjohn se uită ţintă la el mai departe. încercă să spună ceva, renunţă, şi brusc izbucni in urale molipsindu-i pe toţi ceilalţi, apoi o luă la fugă urmărit de strigătele pline de bucurie ale tuturor.

— Dumnezeule, tai-pan, dar ştiu că ai făcut...

— Tiptop ? Atunci înseamnă că e chiar adevărat. Nu crezi că...

— *First Central* din New York ? Nu sînt eu şmecherii ăia care...

— Cristoase ! şi eu care am vîndut fără acoperire...

— Şi eu ! Mare căcat ! Mai bine m-aş grăbi să cumpăr... altfel...

— Altfel sînt falit şi...

Dunross văzu că sir Luis, Joseph Stern şi Phillip Chen discutau cu capetele plecate, Gornt se uita fascinat la el, cu o figură de gheaţă. Apoi o văzu pe Casey zîmbindu-i plină de fericire, îşi ridică paharul în cinstea ei. Ea făcu la fel în cinstea lui. Gornt văzu gestul lor, se apropie de ea, cei din jur se retraseră şi încetară orice discuţie.

— Banca *First Central* e şi banca firmei *Par-Con* nu-i aşa ?

— Da, aşa-i, Quillan, spuse ea, abia şoptit, dar vocea ei răsună în toată încăperea şi brusc toată lumea rămase cu ochii pe ei.

— Tu şi cu Bartlett, voi aţi aranjat totul, da ? întrebă Gornt, dominînd-o cu statura lui.

Dunross interveni imediat :

— Împrumuturile noastre le aranjez numai eu !

Dar Gornt nu-i acordă nici o atenţie, o încolţi mai departe pe ea.

— Tu şi cu Bartlett. Voi l-aţi ajutat ?

Fata îl privi direct, în vreme ce inima îi bătea cu putere.

— Quillan, eu nu am nici o putere asupra băncii.

— Dar precis că ţi-ai băgat şi tu nasul pe undeva în afacerea asta, spuse Gornt cu răceală. Nu-i aşa ?

— Murtagh m-a întrebat doar dacă, după părerea mea merită să rişte alături de *Struan*, spuse ea deplin stăpînă pe sine. Şi eu i-am răspuns că merită, că *Struan* e o investiţie bună.

— Firma *Struan* e la pămînt, spuse Gornt.

Dunross se apropie de ei.

— Adevărul e că nu sîntem deloc la pămînt. Apropo, Quillan, sir Luis a fost de acord să oprească orice tranzacţii cu acţiuni *Struan* pînă la amiază.

Toate privirile se întoarseră spre sir Luis care le înfruntă cu stoicism, Phillip Chen alături de el, apoi se îndreptă spre Dunross şi Gornt.

— De ce ?

— Pentru a lăsa bursei timp să se stabilizeze pe noua linie a boomului.

— Care boom ?

— Boomul pe care-l merităm cu toţii, boomul pe care l-a proorocit Tung Bătrînul Orb ! Şi un val de emoţie trecu prin încăpere, afectînd-o pînă şi pe Casey. Şi apoi pentru ca să putem stabili şi valoarea bursei, izbucni vocea lui Dunross. La deschidere acţiunile noastre vor fi cotate la 30 de dolari.

— Imposibil, îngăimă cineva.

— Nu puteţi ! mîrîi Gornt. La închidere erau cotate la 9.50 !

— Dar noi vom oferi acţiuni la 30, aşa să-mi ajute Dumnezeu ! mîrîi Dunross drept răspuns.

Gornt se răsuci spre sir Luis.

— Şi dumneata o să marşezi la jaful ăsta de drumul mare ?

— Quillan, nu e vorba de nici un jaf, îi răspunse sir Luis calm. Am fost de acord întregul comitet în unanimitate şi socotim că aşa e mai bine pentru toată lumea, şi pentru garanţiile oferite tuturor investitorilor, şi va fi o perioadă de suspendare a operaţiunilor, aşa că toţi se vor putea pregăti pentru acest boom. Şi pînă la amiază mi se pare cinstit să suspendăm.

— Cinstit ? Da ? mîrîi Gornt. Deţii o mulţime de acţiuni pe care le-am vîndut fără acoperire. Le cumpăr acum înapoi. La ce preţ ?

Luis ridică din umeri.

— Nu fac nici o afacere pînă mîine la amiază, şi asta numai în clădirea bursei, nicăieri în altă parte.

— Dar eu tratez cu tine chiar acum, Quillan, îi replică Dunross tăios. Cîte acţiuni ai vîndut fără acoperire? Şapte sute de mii ? Opt sute ? Le răscumpăr eu pe toate la preţul de 18 dolari bucata, dacă-mi vinzi pachetul de acţiuni care să-mi asigure controlul asupra firmei *All Asia Air* la preţul de 15 dolari bucata.

— Acţiunile de la *All Asia Air* nu sînt de vînzare, îi răspunse Gornt turbat, în vreme ce mintea lui urla că la 30 de dolari acţiunea va fi la pămînt.

— Oferta rămîne în picioare pînă mîine la deschiderea bursei.

— Frenţia în tine să dea, şi în ziua de mîine şi în cei 30 de dolari ! Şi Gornt se întoarse furios spre Joseph Stern.

Cumpără acţiuni Struan, acum pe loc, mîine dimineaţă şi la amiază. Tu răspunzi !

— La ce preţ, domnule Gornt ?

— Cumpără ! şi Gornt se întunecă la faţă. se întoarse spre Casey. Îţi mulţumesc, şi ieşi mînios trîntind uşa în urma lui.

Conversaţia parcă explodă deodată, Dunross fu înconjurat de toată lumea, prietenii îl băteau pe spate felicitîndu-l, ameţindu-l cu întrebările. Casey se trezi deodată singură în uşa verandei, cutremurată de violenţa care bîntuise în încăpere. Cu gîndurile în altă parte, îl văzu pe Plumm ieşind în grabă, urmat de Roger Crosse, dar nu luă în seamă. Îl privea pe Dunross, alături de care stătea Riko acum.

În încăperea cea mică din spate, Plumm deschise sertarul biroului de lîngă cufărul cel mare de marinar, legat în chingi de fier. Uşa se deschise brusc, Plumm se răsuci imediat şi văzu că era Roger Crosse, şi chipul i se schimonosi.

— Ce naiba ai făcut ? Într-adins ai...

Cu o agerime de pisică, Crosse traversă încăperea şi-l plezni pe Plumm înainte ca acesta să-şi dea seama ce se întîmplă. Plumm rămase cu gura căscată, apoi vru să se repeadă furios, orbeşte la Crosse, dar acesta îl plezni din nou, şi el se prăvăli înapoi, se împiedică de pat şi se prăbuşi pe el.

— Ce naiba...

— Taci şi ascultă ! şuieră Crosse. Suslev are de gînd să te dea în gît !

Plumm se holbă la el, urmele palmelor primite se vedeau stacojii. Furia îi dispăru într-o secundă.

— Cum ?

— Suslev are de gînd să te dea pe mîna lui Sinders, şi o dată cu tine pe noi toţi ! Crosse îşi miji ochii. Ei, acum te-ai dezmeticit ? Pentru numele lui Dumnezeu, vorbeşte încet.

— Cum ? Da, da... eu... da...

— Jason, iartă-mă, nu-mi rămînea altceva de făcut.

— E... e în regulă. Roger, dar ce naiba s-a întîmplat ?

Plumm se ridică iute de pe pat, îşi frecă faţa, la colţul gurii i se prelingea un firişor de sînge. Îşi recăpătă stăpînirea de sine. Dincolo se auzea zarva discuţiilor.

— Trebuie să facem un plan, îi spuse Crosse întunecat şi-i relată conversaţia avută cu Suslev. Cred că l-am convins să n-o facă, dar ticălosul acela-i foarte lunecos, şi nu poţi să ştii ce-o să întreprindă. Sînt sigur că Sinders o să-l înşface el dacă Suslev nu i-l dă pe Arthur, şi dacă Sinders pune mîna pe el, Suslev nu mai vede Hong Kongul. O să-l bage la zdup şi o să-l ancheteze pînă-l storc de tot ce ştie. Apoi...

— Atunci cum rămîne cu Dunross ? întrebă Plumm încurcat. Cu siguranţă că Dunross îl putea scoate din toată încurcătura asta. Iar acum Gregor va fi silit să spună tot. De ce m-ai oprit ?

— Trebuia s-o fac. Nu aveam timp să-ţi explic atunci. Ascultă, după ce m-am despărţit de Suslev, am luat legătura cu cartierul general. Mi-au spus că Tiptop i-a ajutat pe ticăloşii ăştia să iasă din capcană cu banii chinezilor. Mai devreme am şi auzit că Ian a aranjat tot acest împrumut, îi trînti Crosse minciuna. Aşa că asaltul asupra băncilor s-a încheiat, bursa acum va urca pînă la ceruri, fie că Dunross rămîne sau dispare. Dar mai rău decît toate, Jason, am stors de la un informator din Serviciul Secret că Sinders a triplat paza la Kai Tak, la fel şi în jurul lui *Ivanov*, şi cheul la care stă, şi exact acum, deschid toate lăzile, toţi sacii, percheziţionează orice bucată de echipament, îi scutură pe toţi culii care urcă la bord. Dacă l-ar fi găsit pe Dunross — şi l-ar fi găsit — Serviciul Secret e deştept nevoie mare, eram în găleată !

Plumm deveni şi mai alarmat. Îl trecu un fior.

— Dar cum rămîne cu... Atunci i-l dăm noi lui Sinders pe Gregor ? se avîntă el. Dar dacă...

— Vorbeşte mai încet ! Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai eşti în stare să gîndeşti ! Gregor ne ştie pe toţi. Sinders o să-l bage la interogatorii în regimul acela de somn şi trezire forţată în camera roşie şi o să mărturisească totul. Şi cu asta ne-am ars cu toţii, şi reţeaua *Sevrin* şi tot, şi sovieticii vor da cu zece ani înapoi în Asia.

Plumm se cutremură, îşi şterse faţa de sudoare.

— Şi atunci ce ne rămîne de făcut ?

— Îţi lăsăm pe Gregor să se urce la bord şi s-o şteargă din Hong Kong, şi să sperăm că îi va convinge pe ai lui. Chiar dacă apucă să-i şoptească numele tău lui Sinders

cred că sîntem atît de bine acoperiţi încît o să reuşim să ieşim din capcana asta. Tu eşti cetăţean englez, deci nu un străin. Mulţumesc lui Dumnezeu că există legi care pe noi ne protejează... chiar şi în faţa legii secretului de stat. Nu-ţi fă griji, nu se va întîmpla nimic fără să aflu şi eu, şi voi afla imediat. Vom avea întotdeauna destul timp ca să punem în aplicare planul numărul trei.

Planul numărul trei era o soluţie de scăpare pe care chiar Plumm o pusese cu grijă la cale exact pentru o astfel de situaţie, cu paşapoarte false, bilete de avion valabile, bagaje pregătite din vreme, haine, posibilităţi de deghizare, acoperire, inclusiv chei false pentru zona de aşteptare a avioanelor, pentru ca să nu mai fie nevoiţi să treacă pe la controlul vamal, cu nouăzeci şi nouă la sută şanse de succes dacă vor avea măcar o oră la dispoziţie.

— Dumnezeule ! făcu Plumm şi se uită la cufărul care parcă asta aştepta.

Se duse la oglindă şi se privi, nu se mai vedeau urmele pe faţă, îşi dădu cu nişte apă. Crosse îl urmărea cu privirea, întrebîndu-se dacă reuşise să-l convingă pe Plumm. În situaţia de faţă era singurul lucru care-i rămînea de făcut. Nu-i plăceau improvizaţiile, dar acum nu avea prea mult de ales. Doamne, de ce viaţă mai avem şi noi parte ! Toţi pot fi sacrificaţi, tu nu ! Şi Suslev, şi Plumm, Sinders, Kwok, Armstrong, chiar şi guvernatorul.

— Ce zici ? îl întrebă Plumm, privindu-l prin oglindă.

— Mă gîndeam că ne-am ales o meserie tare grea !

— Dar cauza noastră merită riscul. Numai asta contează.

Crosse îşi ascunse dispreţul. Jason, bătrîne, cred că ţie ţi-a cam trecut vremea, nu mai eşti de nici un folos, se gîndi el şi se duse la telefon. Linia aceea nu avea nici un fel de cuplaj, şi mai ştia că nici nu era ascultată. Formă un număr.

— Alo ?

Recunoscu vocea lui Suslev şi tuşi cum tuşea Arthur.

— Cu domnul Lop-sing, vă rog, şi apoi continuă schimbul de parole imitîndu-l perfect pe Plumm, după care spuse alarmat : s-au încurcat lucrurile. Omul nostru nu a apărut. Fii foarte prudent în port. Supravegherea s-a triplat. Nu putem expedia pachetul. Noroc.

Puse receptorul în furcă. Se lăsă tăcere.

— I-a cam sunat ceasul, nu-i aşa ? întrebă Plumm.

Crosse şovăi. Apoi zîmbi subţire.

— Mai bine să-i sune lui ceasul decît ţie, nu-i aşa ?

43

Ora 20.25.

În salonul plin de zarvă de la celălalt capăt al holului, Casey îşi termină de băut paharul şi-l puse jos. Se simţea neliniştită, încerca nişte sentimente foarte ciudate. Pe de o parte era bucuroasă pentru că Dunross ieşise din încurcăturile financiare, iar pe de altă parte tristă pentru că Gornt era acum el la ananghie. Îi era cît se poate de limpede, după discuţiile şi sforile care se trăgeau în jurul ei, că preţul de vînzare al acţiunilor Struan la deschidere va fi foarte ridicat. Sărmanul Quillan, se gîndi ea. Dacă nu ia măsuri să aibă acoperire de data asta va da de bucluc rău de tot, şi trebuie să recunoşti că tu l-ai adus în situaţia asta. Nu-i aşa ? Da, sigur, dar a trebuit să-l scot din încurcătură pe Dunross, pentru că, fără el, Gornt ne-ar fi strîns pe noi cu uşa rău de tot, şi poate că după aceea pe oricare alţii. Şi nu uita, nu tu ai început atacul asupra firmei Struan ! Linc l-a început, nu eu. Nu spune Linc mereu că plăcerile şi afacerile nu trebuie amestecate niciodată ? Şi nu ne-am condus noi întotdeauna după principiul ăsta ? Linc, mereu te întorci la Linc !

Casey nu-l văzuse toată ziua, nu primise nici un semn, o veste de la el. Ar fi trebuit să se întîlnească la micul dejun, dar pe uşa lui văzuse anunţul „Nu deranjaţi", şi acelaşi semn „nu deranjaţi" şi la telefonul lui, aşa că nu-l deranjase deloc, dăduse deoparte gîndul la Orlanda — o fi fost şi Orlanda înăuntru ? Iar seara cînd se întorsese după croaziera cu iahtul, găsise doar un mesaj : „Salut, bucură-te de viaţă !". Aşa că făcuse un duş, se schimbase, îşi impusese să-şi stăpînească nerăbdarea şi venise la cocktail. La început nu se prea bucurase de viaţă în mijlocul

acelei atmosfere de înmormîntare, toată lumea stătea încruntată, parcă aşteptînd să se întîmple o catastrofă, iar după ce Dunross venise cu vestea cea mare, iar Gornt plecase trîntind uşa în urma lui, încercase şi mai puţină bucurie de a trăi. Dar la scurt timp după aceste scene, Dunross îşi croise cu greu drum prin mulţimea invitaţilor, îi mulţumise din nou, dar nici n-apucase să-i spună ceea ce voise să-i spună şi fusese înconjurat de oameni emoţionaţi care nu voiau să discute decît despre afaceri şi şanse de cîştig. Îi privea şi-i asculta, încercînd un sentiment ciudat de singurătate. Poate că la vremea asta Linc s-a întors la hotel, se gîndi ea. Aş vrea... nu contează, dar ar cam fi vremea să plec acasă. Şi nimeni nu băgă de seamă cînd se strecură afară. Roger Crosse era la lift. El îi deschise uşa şi apoi apăsă pe butonul pentru parter.

— Mulţumesc, plăcută petrecere, nu-i aşa ? rupse ea tăcerea.

— Da, plăcută, îi răspunse el distrat.

Cînd ajunseră la parter, Crosse o lăsă pe ea să iasă înainte, apoi se îndreptă cu paşi mari spre ieşirea principală, coborînd panta din faţa clădirii. Ce rost avea să se grăbească ? se întrebă ea, îndreptîndu-se spre grupul celor care aşteptau să prindă un taxi, bucuroasă că nu începuse iar să plouă. Se opri brusc : cu braţele pline de pachete, Orlanda Ramos se îndrepta spre foaierul clădirii. Se văzură una pe alta în aceeaşi secundă. Prima care îşi reveni din uimire fu Orlanda.

— Bună seara, Casey, spuse ea arborînd cel mai frumos zîmbet. Ce bine arăţi !

— Şi tu la fel, îi răspunse Casey.

Bluza de un albastru pal şi fusta se potriveau de minune. Orlanda dădu drumul unui torent de vorbe în cantoneză, adresîndu-se portarului care trîndăvea prin preajmă şi îndată acesta se repezi să-i ia pachetele îngăimînd scuze.

— Iartă-mă Casey, spuse ea cît mai amabilă, dar cu o undă de enervare în voce. Puţin mai la vale a fost o alunecare de teren, şi am fost nevoită să-mi abandonez maşina acolo. Dar tu ce faci aici ? Eşti în vizită la cineva ?

— Nu, tocmai plecam. Aici locuieşti ?

— Da, binenţeles că aici.

Urmă un moment de tăcere, fiecare cîntărindu-şi adversara. Apoi Casey făcu politicos din cap spunîndu-i noapte bună şi dădu să plece.

— Poate că ar fi mai bine dacă am sta de vorbă, spuse Orlanda şi Casey se opri.

— Da, Orlanda, oricînd binevoieşti.

— Acum nu ai timp ?

— Ba cred că da.

— Nu vrei să mergi cu mine pînă la maşină ? Trebuie să-mi iau şi restul pachetelor. Şi. oricum, de aici n-ai să reuşeşti prea repede să prinzi un taxi, dar mai jos e mai uşor de găsit.

— Bineînţeles.

Cele două femei ieşiră din foaier. Afară le întîmpină o noapte răcoroasă, dar Casey simţea că ia foc, la fel şi Orlanda, amîndouă ştiind ce avea să urmeze, amîndouă temîndu-se una de cealaltă. Păşeau amîndouă foarte atente, pavajul era încă ud după ploaie, de la apa ce se mai scurgea pe pante. Cerul acoperit de nori nimbus ameninţători promitea din nou ploaie foarte curînd. După ce parcurse vreo cincizeci de metri, Casey putu să vadă locul unde taluzul întărit al şoselei se prăbuşise, barînd drumul cu pămînt, bucăţi de piatră, vegetaţie smulsă, gunoaie aduse de ape. Şoseaua nu avea trotuar. Dincolo de zona unde cedase peretele şoselei, se formase o buluceală de maşini, şoferii lor se chinuiau enervaţi să iasă din talmeş-balmeşul acela şi să întoarcă. Cîţiva pietoni trecură peste grămezile de pămînt.

— Şi locuieşti de mult la Rose Court ? întrebă Casey.

— De cîţiva ani. E foarte plăcut aici. Ştii eu... Ah ! Erai la cocktailul dat de Plumm, nu-i aşa ? Petrecerea de la *Asian Properties*, da ?

— Exact, şi Casey citi uşurarea de pe chipul celeilalte, ceea ce o înfurie şi mai tare, dar se stăpîni, se opri scurt şi-i spuse încet :

— Orlanda, zău că noi două nu avem nimic a ne mai spune. Nu crezi ? Aşa că mai bine să ne spunem doar noapte bună.

Orlanda se uită lung la ea.

— Linc e cu mine. E la mine în apartament. În clipa asta acolo-i.

— Am bănuit.

— Şi asta te deranjează ?

— Da, mă deranjează chiar foarte mult. Dar numai Linc poate hotărî ce face şi ce nu. După cum bine ştii, nu sîntem căsătoriţi, nici măcar logodiţi, cum la fel de bine ştii. Tu faci cum socoteşti de cuviinţă, iar eu cum socotesc eu că trebuie, aşa că...

— Adică ce vrei să spui ? o întrebă Orlanda.

— Vreau să spun că eu îl cunosc pe Linc de şapte ani, tu nici de şapte zile.

— Asta nu are nici o importanţă, îi aruncă provocatoare Orlanda. Eu îl iubesc şi el mă iubeşte.

— Asta-i...

Casey era mai mai să fie dărîmată de nişte chinezi care trecură în grabă pe lîngă ele strigînd unul la altul. Alţii năvăleau acum spre pantă, apoi apărură şi cîţiva dintre invitaţii de la petrecerea lui Plumm, îndreptîndu-se la vale — una dintre femei era lady Joanna, care le privi curioasă, dar trecu mai departe. Cînd rămaseră din nou singure, Casey spuse :

— Bine, dar mai rămîne de văzut. Noapte bună, Orlanda, spuse ea, dar de fapt ar fi dorit să-i urle „Tu îţi cîştigi banii folosindu-te de farmecele tale, eu pentru banii mei chiar muncesc, iar toată dragostea cu care te lauzi atîta nu e decît dorinţa de căpătuială. Ah, bărbaţii, nu-s decît nişte ticăloşi.

— Curios, dar nu-l condamn pe Linc deloc, murmură ea destul de tare, şi văzu bărbia hotărîtă, privirea decisă, trupul acela perfect, aţîţător. Noapte bună.

Şi Casey porni la vale. Acum trebuie să-mi schimb toate planurile, se gîndi ea, încercînd cu toată fiinţa să se concentreze. În noaptea asta am să fac dragoste cu Linc aşa cum trebuie, totul trebuie să se schimbe. Dacă e în patul ei acum, atunci e încă sub puterea farmecelor ei. Dumnezeule, mă bucur că am descoperit treaba asta. Dacă m-aş fi aruncat acum de gîtul lui, el ar fi putut să mă refuze şi atunci... Dar aşa, aş putea... Ce-aş putea face ? Blestemate fie toate Orlandele de pe lumea asta. Pentru ele e atît de uşor pe lume. Ele îşi ticluiesc planurile încă din prima zi de cînd s-au născut. Dar noi celelalte ? Ce să fac, Doamne ? Să aştept data aceea de 25 noiembrie şi să sper că Orlanda va ajunge să-l plictisească de moarte pînă atunci ? Nu aşa, doamna mea. Tipa asta-i plină de draci şi ştie că Linc e paşaportul ei pentru lumea asta ! Simţi că inima începe să-i bată mai tare. Dar îi vin eu de hac, îşi

spuse ea plină de încredere. Poate că nu în pat și nici la bucătărie am să te dovedesc eu pe tine. Și eu mai și pot învăța. Trecu peste un bolovan, blestemînd noroiul în care-și distrusese pantofii, și sări de cealaltă parte a barierei de pămînt de pe șosea. În capul șirului de mașini se vedea Rollsul lui Dunross și șoferul său.

— Ierte la mine, donșoara, tai-pan acolo este ?

— Da, mai e încă acolo.

— Ah, mulțumește eu.

Șoferul închise mașina și se grăbi să treacă dincolo de mormanele de pămînt care barau șoseaua, luînd-o la deal. Casey se întoarse și se uită după el. Dar ochii ei se opriră asupra Orlandei care acum se apropia, și tare ar fi vrut s-o tăvălească în noroi. Gîndul acesta o amuză și rămase pe loc, așteptîndu-și adversara, lăsînd-o să se întrebe ce-o fi avînd de gînd. Îi văzu privirile care se înăspriră, dar nici o urmă de teamă pe chipul ei, doar un zîmbet abia schițat și plin de sine. Orlanda trecu pe lîngă ea fără frică, în schimb Casey simți cum o trece un fior de îngrijorare, dar izbuti să și-l stăpînească. Poate că ți-e frică de mine și de puterea pe care o am asupra lui, așa cum și eu mă tem de tine și de puterea ta, se gîndi ea, uitîndu-se spre Rose Court, un turn de lumină, întrebîndu-se care din luminile acelea îi țineau tovărășie lui Linc, sau la care dintre ferestrele întunecate o fi stînd el acum...

Cînd o zărise prima dată pe Casey, Orlandei îi trecuse imediat prin minte că fusese în apartamentul ei și avusese o confruntare cu Linc. Eu cel puțin așa aș fi făcut, își spuse ea. Și cu toate că acum știa bine unde fusese Casey, o încercă o adîncă spaimă doar la vederea rivalei sale. O fi avînd ea atîta putere asupra lui doar prin *Par-Con* ? se întrebă ea, tremurînd. Poate să-l stăpînească ea pe Linc prin acțiunile și părțile pe care le deține la firmă ? Dacă prima nevastă a lui Linc l-a distrus aproape financiar, iar Casey a venit și l-a salvat, după cum îi spusese el de atîtea ori, s-ar putea să-l lege la gard. Eu, dacă aș fi în locul ei, așa aș face. Fără să vrea, Orlanda privi înapoi. Casey se uita mai departe spre Rose Court. Dunross și ceilalți — Riko, Toxe, Phillip și Dianne Chen, între alții — ieșeau din foaierul clădirii și coborau panta. Dar îi alungă din mintea ei și începu să se gîndească cum avea să se descurce cu Linc cînd îl va vedea. Trebuia să-i spună sau nu de

întîlnirea cu Casey ? Preocupată de gîndurile ei, luă absentă şi celelalte pachete care mai rămăseseră în maşina ei. Acum ştiu bine doar un singur lucru, îşi spuse ea din nou : Linc e al meu, şi fie Casey sau Necasey, eu tot mă căsătoresc cu el, indiferent care va fi preţul.

Casey îl văzu pe Dunross ieşind din clădire, şi-l urmări cu privirea, silueta lui înaltă, aerul lui binevoitor, totul la el plăcîndu-i, chiar şi faptul că acum părea cu zece ani mai tînăr decît atunci cînd îl văzuse prima oară, nu cu mult înainte, şi se bucură că îl ajutase. Apoi, chiar în clipa în care dădu să se întoarcă, îl auzi strigînd-o :

— Casey, Casey, stai puţin ! ea se uită spre el. Hei, vino să iei cina cu noi ! îi strigă el.

Ea clătină din cap, nu prea avea chef şi-i strigă la rîndul ei.

— Mulţumesc, dar nu pot, am o altă întîlnire. Ne vedem mîi...

În secunda aceea, se deschise pămîntul !

44

Ora 20.56.

Lunecarea de teren începuse mai sus pe panta muntelui, de cealaltă parte a şoselei Po Shan, măturase şoseaua, izbise într-un garaj de două etaje, iar masa aceea de pămînt în mişcare şi viteza cu care se deplasa fuseseră atît de mari încît toată clădirea se răsucise, pornise apoi la vale, se prăbuşise peste marginea terasei grădinii, lunecase încă o bucată de vreme înainte de a se dezmembra cu totul. Terenul acela în plină mişcare cîştiga mereu viteză, trecu pe lîngă o ridicătură de pămînt, traversă şoseaua Conduit, rase cu totul casa cu două etaje a lui Richard Kwang, făcînd-o să dispară cu totul în masa amorfă, apoi, adunînd şi dărîmăturile astea, valul de pămînt ajuns la nouă sute de picioare lungime şi două sute lăţime, o viitură de cincizeci de tone de pămînt şi piatră continuă să se prelingă la vale, traversînd şoseaua Kotewall ca apoi să izbească Rose Court. Valului de pămînt nu-i trebuiră decît

şapte secunde să-şi împlinească menirea. Cînd se propti de Rose Court. toată clădirea se cutremură, apoi cedă din fundaţie, porni la vale în direcţia portului, se răsturnă, frîngîndu-se de la mijloc, ca un om care îngenunchează, apoi se prăbuşi. În cădere, etajele superioare se loviră şi smulseră un colţ din clădirea Sinclair Towers, aflată mai la vale, apoi se desfăcu în bucăţi, numai moloz şi resturi de pereţi. O parte a acelei alunecări de pămînt îşi continuă drumul la vale, prăbuşindu-se peste un şantier de construcţie apoi se opri. În momentul prăbuşirii clădirii, luminile se stinseră într-un nor imens de praf, şi peste zona aceea se lăsă o imensă şi uluită linişte. Apoi începură să se audă urletele.

În tunelul de sub şoseaua Sinclair, Suslev începu să tuşească, pe jumătate îngropat în dărîmături. Tavanul se prăbuşise pe alocuri, iar prin găurile acelea năvălea acum apa de la conductele de alimentare şi canalizare. Tunelul se umplea vertiginos. El sări în picioare, se luptă să iasă afară, mintea năucită nu-l mai ajuta, nu ştia ce se întîmplase, ce se întîmpla, se gîndi că fusese arestat fără să fi prins de veste, fusese drogat, iar acum trăia coşmarul tratamentului acela psihiatric de somn şi trezie forţate din camera roşie. Privi în jur, cuprins de panică. Toate clădirile erau în întuneric, curentul electric fusese întrerupt, şi se trezi înconjurat de imense grămezi de moloz care se mişcau singure şi urlau. Apoi instinctul fu mai tare decît el şi o luă la fugă poticnindu-se mereu pe şoseaua Sinclair.

Mult mai jos, cei de la barajul de pe şoseaua Kotewall erau în siguranţă, dar nu se puteau clinti, paralizaţi de şoc. Cei puţini care reuşiseră să rămînă în picioare, printre ei şi Casey, priveau şi nu le venea să creadă ceea ce vedeau. Lunecarea uriaşă de pămînt măturase cu totul şoseaua cît vedeau ei cu ochii. Panta muntelui, care cu numai cîteva minute înainte era numai terase întărite, acum nu mai era decît o masă imensă de pămînt, nori şi piatră în mişcare, drumurile dispăreau înghiţite, clădirile se prăbuşeau, iar Dunross şi ceilalţi invitaţi aflaţi cu el fuseseră şi ei luaţi la vale de valul acela. Casey încercă să strige, dar nu mai avea glas, apoi deodată reuşi să îngaime: „Dumnezeule, Linc", picioarele i se puseră în mişcare, şi înainte de a-şi da ea seama ce face, se trezi căţărîndu-se, chinuindu-se să-şi croiască drum printre dărîmăturile ace-

lea. Acum se lăsă o întunecime groaznică. groaznice erau și țipetele, cuvintele de implorare ale celor surprinși sub dărîmături, urletele cerînd ajutor venind de pretutindeni, imaginea ireală a imenselor grămezi de clădiri contorsionate care se mai mișcau și acum ici și colo, ziduri care încă se mai prăbușeau. Și deodată, noaptea se lumină de scurtcircuitele firelor electrice rupte, care aruncau acum cascade de scîntei și mingi de foc în aer de sub dărîmături.

Casey se repezi instinctiv spre locul unde înainte fusese foaierul clădirii, dar la vale, pînă departe în noapte, nu se vedeau decît o masă contorsionată de moloz, bucăți de beton, grinzi, încălțăminte, jucării, oale, crătiți, sofale, scaune, paturi, aparate de radio, televizoare, haine, mădulare omenești, cărți, trei mașini ce fuseseră parcate în fața clădirii, țipete ! Apoi, la lumina scurtcircuitelor, zări epava liftului clădirii aruncată la vale, din care ieșeau mîini și brațe zdrobite.

— Linc ! urlă ea din răsputeri de mai multe ori, fără să aibă habar că lacrimile i se scurgeau pe față.

Dar de nicăieri nu veni nici un răspuns. Se cățără disperată pe mormanele de moloz, se împiedică și căzu, își croi drum printre dărîmăturile acelea periculoase. În jurul ei se auzeau țipete de femei și bărbați, apoi auzi un urlet de spaimă în apropiere, și o parte din epava aceea se mișcă, se trezi căzută în genunchi, cu ciorapii rupți, la fel și rochia, rănită, dădu la o parte niște cărămizi, descoperi o cavitate minusculă sub dărîmături, unde se nimerise un pui de chinez de vreo trei patru ani, năucit cu totul, tușind, aproape sufocat, prins în masa aceea de dărîmături și praf.

— Dumnezeule, micuțule, făcu Casey, care se uită în jur după ajutor, dar nu văzu pe nimeni.

Dărîmăturile se deplasară din nou, troznind și scrîșnind, un perete mare de beton cu bare de oțel vizibile pe alocuri se desprinse și stătea mai mai să se prăbușească. Fără să se mai gîndească la pericolul care o pîndea, Casey se apucă să înlăture dărîmăturile, degetele începură să-i sîngereze, masa aceea iar se răsuci amenințătoare, unele dărîmături lunecară la vale, cu disperare își croi loc pe unde să se strecoare, apucă pruncul de un braț, îl trase afară, îl săltă iute în brațe și se repezi spre un loc unde să fie amîndoi în siguranță chiar în momentul în care dărîmăturile acelea se prăbușiră definitiv. Se

trezi singură, cu un copilaş tremurînd în braţe, care se agăţase disperat de ea.

Cînd avalanşa aceea trecu de buza terasei aflate mai sus şi o porni vertiginos rupînd cea mai mare parte a parapetului şi şoselei, Dunross şi ceilalţi aflaţi cu el mai la margine fură măturaţi la vale pe panta abruptă, claie peste grămadă, doar vegetaţia încetinind oarecum prăbuşirea. Tai-pan reuşi să rămînă stăpîn pe sine în întunericul acela, ameţit, uluit că mai era încă în picioare, teafăr şi nevătămat. Din apropiere auzi gemete de durere. Panta era foarte abruptă, numai noroi, pămînt lipicios, pe unde îşi croi el drum ca să ajungă la Dianne Chen. Femeia era semiinconştientă, doar gemea, un picior zăcea frînt brutal sub ea, un capăt de os îi ieşea în afară prin piele, dar atît cît putu el să-şi dea seama pe loc, nu avea nici o arteră retezată, nici hemoragie periculoasă. Cît mai blînd cu putinţă, o întinse uşor, la fel şi piciorul, dar Dianne scoase un urlet şi apoi leşină. Dunross simţi pe cineva că se mişcă în apropierea lui : era Riko, ridicată în picioare, cu rochia sfîşiată, picioarele goale, părul vîlvoi, şi o şuviţă subţire de sînge îi curgea din nas.

— Dumnezeule, eşti teafără ?

— Da... aha... bîlbîi ea tremurînd toată. E... a fost cutremur ?

În momentul acela se auziră troznetele altor scurtcircuite şi totul fu luminat de explozia scînteilor.

— Dumnezeule ! îngăimă el. Parcă ar fi Londra în timpul războiului.

Apoi îl zări pe Phillip Chen, o grămadă inertă lîngă un copăcel, căzut cu capul la vale.

— Rămîi aici cu Dianne, îi spuse el pe un ton poruncitor şi o luă la goană în josul pantei.

Sprijinindu-i capul, îl întoarse pe Phillip Chen compradorul său încă mai sufla, Dunross încercă o imensă uşurare, îl aşeză pe cel rănit cît mai comod cu putinţă şi apoi se uită spre bezna care se lăsase din nou. În jur se vedeau alte siluete, Christian Toxe clătina din cap, încercînd să se dezmeticească.

— Dumnezeule mare ! Cîteva sute de oameni locuiau acolo ! se chinui nesigur să se ridice în picioare, lunecă în noroi şi blestemă. Trebuie... trebuie să ajung la un telefon. Hei, dă-mi... dă-mi o mînă de ajutor, hei ! Toxe

blestemă şi căzu iar. Ah, genunchiul, mi-am răsucit afurisitul de genunchi !

Dunross îl ajută să se salte în picioare, apoi sprijinit şi de Riko de cealaltă parte, se chinuiră să ajungă la ce mai rămăsese din şosea. Acolo oamenii încă stăteau încremeniţi, alţii săriseră peste marginea parapetului să dea o mînă de ajutor, cîţiva dintre cei ce locuiseră în Rose Court gemeau în stare de şoc. O mamă era ţinută cu forţa pe loc, în vreme ce soţul ei se repezise pe pantă în sus, împiedicîndu-se şi căzînd, să ajungă la dărîmături, pentru că cei trei copii ai lor şi bătrîna amah trebuiau să fie pe acolo pe undeva. Îndată ce ajunseră la loc drept, Toxe o porni şchiopătînd pe Kotewall la vale, Dunstan alergă spre maşina lui ca să ia lanternele şi trusa de prim ajutor. Lim nu se vedea nicăieri. Apoi Dunross îşi aduse aminte că şoferul era cu ei cînd îi ajunsese avalanşa. În vreme ce-şi căuta cheile ca să deschidă portbagajul, se chinui să-şi aducă aminte cine mai era cu ei. Da, Richard Kwang şi soţia lui, Toxe, Riko, Jacques... nu, Jacques plecase mai înainte, Phillip şi Dianne Chen, Barre... nu, Barre a rămas mai departe la petrecere. Doamne, am uitat de petrecere ! Cine a mai rămas acolo ? Richard Kwang şi nevastă-sa. Plumm, Johnjohn, nu, el a plecat mai devreme, Roger Crosse, nu, aşteaptă o clipă, parcă a plecat, nu ?

Dunross aproape că smulse capacul portbagajului, găsi două lanterne, trusa, o bucată de frînghie, alergă înapoi la Riko, simţind cum îl supără spinarea.

— Vrei să te duci şi să ai grijă de Dianne şi Phillip ca eu să dau o mînă de ajutor ? spuse el cu o voce intr-adins foarte hotărîtă. Uite ! şi-i întinse o lanternă, nişte bandaje, o sticluţă cu aspirine. Şterge-o, Dianne are un picior rupt. Phillip nu ştiu ce mai are. Descurcă-te cum poţi şi rămîi cu ei pînă soseşte vreo ambulanţă sau mă întorc eu. Bine ?

— Da, sigur ! şi clipi din ochi plină de temeri cînd privi în susul pantei. O să mai... mai e vreun pericol să mai urmeze o lunecare de pămînt ?

— Nu. Aici eşti în siguranţă. Iute !

El o făcu să se scuture de propria ei teamă şi o porni la deal căutîndu-şi drumul cu lanterna, păşind cu grijă. Abia atunci băgă el de seamă că ea era cu picioarele goale. Apoi îşi aminti că şi Dianne şi Phillip erau la fel. Îşi în-

dreptă spinarea să-și mai astîmpere durerea, veșmintele îi erau sfîșiate, dar nu le luă în seamă și porni în goană spre bariera de pămînt. Auzi sirenele poliției în depărtare. Il încercă o mare ușurare încît mai mai să vomeze și o luă la fugă. Apoi o observă pe Orlanda în capul șirului de mașini. Se uita țintă spre locul unde se ridica înainte Rose Court, mișca din buze, spasme îi traversau trupul și-i schimonoseau fața din cînd în cînd, și Dunross își aminti de noaptea incendiului cînd fata rămăsese la fel împietrită, în pragul unei crize. Se îndreptă iute spre ea, o zgîlții zdravăn, sperînd s-o dezmeticească și s-o facă să iasă din starea de șoc provocată de spaimă, cum văzuse de atîtea ori în timpul războiului.

— Orlanda !

Fata își ieși oarecum din transă.

— Oh oh oh, ce s-a... ce s-a...

Ușurat, Dunross văzu că acum avea priviri de om normal, suferea ca un om normal și pornise să plîngă la fel de firesc.

— E în regulă, nu mai ai de ce te teme. Ei, stăpînește-te, ești teafără, n-ai pățit nimic, Orlanda ! spuse el pe un ton blînd dar foarte hotărît, și o ajută să se sprijine de capota mașinii și o lăsă acolo.

— Dumnezeule, Linc ! îngăimă ea, și apoi țipă către el printr-un val de lacrimi Linc... Linc e acolo !

Dunross se opri scurt și se întoarse.

— Unde ? Unde e ?

— În apartamentul meu, la etajul opt !

Dunross o porni din nou la fugă, lumina lanternei mișcîndu-se beată peste mocirla aceea. Oamenii se adunau grămadă la întîmplare, înglodați pînă la genunchi în noroiul moale, ferind cu palmele cîte un chibrit aprins, căutînd prin ruine. Cînd ajunse mai aproape de locul catastrofei, inima i se răsuci în el de groază simți miros de gaze ! Cu fiecare secundă mirosul devenea și mai puternic.

— Pentru numele lui Dumnezeu, stingeți chibritele alea ! urlă el. O să sărim cu toții în aer pînă la ceruri !

Apoi o zări pe Casey.

Mașina poliției urca în viteză în urma mașinii pompierilor, cu motoarele gemînd ambalate, sirenele urlau, prin traficul aglomerat și dat peste cap, nimeni nu se mai chinuia să se dea la o parte din drum. Înăuntrul mașinii, Arm-

strong urmărea discuţiile purtate prin radio „Toate maşinile de poliţie şi pompieri să se îndrepte spre Şoseaua Kotewall. Urgent, urgent, urgent! În apropiere de Po Shan şi şoseaua Sinclair a avut loc încă o alunecare de teren. Telefonic am fost informaţi că Rose Court şi încă două clădiri de douăsprezece etaje s-au prăbuşit!"

— Afurisită şi blestemată treabă! mîrîi Armstrong. Uită-te pe unde mergi, pentru Dumnezeu. urlă el la şoferul care o luase pe sensul invers al şoselei. mai mai să se izbească de un camion. Întoarce aici la dreapta, tai-o spre Castle să ajungem la Robinson şi Sinclair! porunci el.

Tocmai se întorcea acasă după o altă întîlnire cu Brian Kwok, pe care acum voiau să-l repună pe picioare, simţea că-i plezneşte capul, se simţea sleit, cînd auzi semnalul de alertă. Amintindu-şi că Crosse locuia pe şoseaua Sinclair şi că-i spusese că va fi la petrecerea lui Jason Plumm după ce va încheia cu urmărirea în care plecase cu Rosemont, se hotărîse să verifice ce se întîmplase. Dumnezeule, se gîndi el întunecat, dacă şi-a lăsat oasele pe acolo, cine o să preia conducerea serviciului secret? Şi ce facem, îi dăm drumul lui Brian sau îl mai ţinem? Ce facem cu el? În aparatul de radio răsună o altă voce, hotărîtă, stăpînă pe sine, care răzbătea printre pîrîiturile transmisiei.

— Aici adjunctul comandantului pompierilor, Soames. Alertă de gradul unu! Armstrong şi şoferul rămaseră cu gura căscată. Mă aflu la răscrucea dintre Sinclair, Kotewall şi Robinson, unde am stabilit punctul de comandă. Alertă de gradul unu, repet unu! Să fie informat guvernatorul şi reprezentantul guvernului imediat, aici dezastru de mari proporţii. Informaţi toate spitalele de pe insulă să fie pregătite să primească victimele. Să se dea ordin tuturor ambulanţelor şi serviciilor paramedicale să se îndrepte în zonă. Vom cere imediat sprijinul masiv al armatei. Toate firele electrice s-au rupt, cerem generatoare, cabluri, mijloace de iluminat...

— Dumnezeule mare, îngăimă Armstrong. Pentru Dumnezeu, ia-o înainte, grăbeşte-te!

Maşina poliţiei porni în trombă...

— Ah. Ian, murmură Casey, cu ochii uscaţi, împietrită de spaimă, cu copilaşul agăţat de gît. Linc e undeva printre dărîmăturile acelea.

— Da, ştiu, îi spuse el reuşind să se facă auzit peste hărmălaia de glasuri, ţipete, gemete după ajutor care veneau dinspre ruinele ce încă se mai mişcau.

În jur umblau năuciţi tot felul de oameni, neştiind unde să caute, de unde să înceapă, cum să le dea o mînă de ajutor celorlalţi.

— Eşti teafără ?

— Da, da... dar Linc. Nu ştiu...

Încremeni. Mai la vale, chiar în faţa ei, lîngă rămăşiţele liftului, o imensă grămadă de grinzi răsucite, resturi de pereţi de beton se prăbuşiră cu un troznet asurzitor, stîrnind o reacţie în lanţ mai la vale, şi, în momentul în care Dunross îşi îndreptă lumina lanternei într-acolo, văzură o masă de ruine dislocîndu-se şi izbindu-se de lift, desprinzîndu-l şi făcîndu-i vînt la vale, împrăştiind o mulţime de cadavre în urma sa.

— Doamne ! scînci Casey şi pruncul se agăţă şi mai tare de gîtul ei, prins de panică.

— Du-te la maşină. Acolo vei fi în siguran...

În clipa aceea, un bărbat înnebunit se repezi spre ei, se uită la copilul din braţele ei, i-l smulse, strîngîndu-l la piept, mulţumind domnului şi lui Casey că-l salvase.

— Unde l-aţi găsit ?

Casey arătă năucită spre locul de unde scosese copilul. Bărbatul se uită aiurit într-acolo, apoi dispăru în noapte, plîngînd de-acum de-a binelea de fericire.

— Casey, stai aici, îi spuse Dunross alarmat, în vreme ce se auzeau sirenele apropiindu-se din toate direcţiile. Mă duc să arunc o privire.

— Doamne, fii cu mare băgare de seamă, simţi miros de gaz ?

— Da, sînt multe scăpări de gaze.

La lumina lanternei începu să-şi croiască drum peste dărîmături, printre ele, lunecînd, poticnindu-se. Drumul era foarte periculos, toată masa aceea imensă fiind încă instabilă, troznind din toate părţile. Primul cadavru peste care dădu era al unei chinezoaice pe care n-o cunoştea. Zece metri mai la vale zăcea un european, cu capul strivit, de nerecunoscut. Iute, îndreptă raza lanternei mai departe, dar printre morţii aruncaţi în toate părţile nu-l zări pe Bartlett. Ceva mai jos mai erau două cadavre strivite, amîndouă ale unor chinezi. Străduindu-se să-şi stăpînească senzaţia de vomă, îşi croi drum pe sub nişte pereţi ce abia se

mai ţineau, spre un european, apoi ţinînd cu grijă lanterna, reuşi să bage mîna în buzunarele victimei. Pe carnetul de conducere scria : Richard Pugmire.

— O, Doamne ! murmură Dunross.

Aici mirosul de gaz era şi mai puternic, şi inima i se strînse de spaimă cînd ceva mai la vale, din reţeaua electrică izbucnise jerbe de scîntei. O să ne ducem cu toţii pe lumea cealaltă dacă scînteile alea blestemate ajung şi aici. Păşind cu mare greutate, reuşi să iasă dintre dărîmături, şi-şi îndreptă spatele, respirînd mai uşurat. Se mai uită o dată la cadavrul lui Pugmire şi apoi o porni la vale. După cîţiva paşi auzi un geamăt înăbuşit. Trecu ceva timp pînă reuşi să localizeze de unde provenea, se vîrî iar printre ruine, se strecură pe sub nişte ameninţătoare resturi de ziduri şi grinzi, reuşi să apuce o margine de zid, cu toată puterea de care era în stare se chinui să ridice o bucată de beton şi s-o înlăture, dedesubt văzu un cap de om.

— Ajutor ! gemu Clinker. Dumnezeu să te înzilească, ah, camarade !

— Stai aşa o clipă.

Dunross văzu că individul era ţintuit de o grindă imensă, dar grinda aceea proptea şi dărîmăturile de deasupra ca să nu vină peste el. Cercetă locul cu lanterna pînă găsi o bucată de conductă ruptă, şi încercă s-o folosească drept pîrghie ca să salte puţin grinda. Piramida de dărîmături de deasupra începu să se clatine ameninţător.

— Poţi să te mişti ? gîfîi el.

— Piciorul... ah, mă doare groaznic, dar încerc, şi Clinker întinse mîna şi se apucă de un drug de fier înfipt în moloz. Sînt gata dacă şi dumneata eşti.

— Cum te cheamă ?

— Clinker, Ernie Clinker. Pe dumneata ?

— Dunross, Ian Dunross.

— Ah ! Clinker îşi mişcă cu mare greutate capul şi se uită în sus, pe ţeastă şi pe faţă îi curgea sînge, părul îi era năclăit, buzele strivite. Mulţumesc tai-pan, murmură el. Gata, sînt gata cînd vrei.

Dunross se opinti cu toată greutatea şi puterea lui în pîrghia aceea improvizată, grinda se ridică puţin, Clinker se zvîrcoli şi el, dar nu se putu clinti.

— Încă puţin, camarade, gîfîi el, scuturat de valuri de durere.

Dunross se opinti din nou, își simți mușchii brațelor și picioarelor că țipă de efort, grinda se mai săltă o fracțiune, o avalanșă de moloz se porni, reuși să salte grinda și mai mult..

— Acum, șuieră el îngrozit, nu mai pot ține...

Victima se apucă și mai deznădăjduit de bucata de fier, începu să se tragă centimetru cu centimetru, peste ei se prăvăliră alte resturi de moloz, ieșise pe jumătate de sub dărîmături, cînd văzu că-și eliberase trunchiul, Dunross lăsă pîrghia ușor, ușor de tot, și observînd că nu se prăvălește totul peste ei, îl apucă pe bătrîn și-l trase afară. Abia atunci zări dîra de sînge pe care acesta o lăsa în urmă, piciorul stîng lipsă.

— Bătrîne, nu mai mișca, îi spuse el plin de compătimire.

Clinker gîfîia din greu, aproape inconștient, chinuindu-se să-și înfrîngă gemetele de durere. Dunross sfîșie un bandaj, încropi un garou pe care-l strînse chiar sub genunchi. Apoi se ridică în spațiul acela îngust, uitîndu-se la zidurile amenințătoare care se puteau prăbuși în orice clipită, și încercă să se hotărască ce era de făcut mai departe. Întîi să-l scot pe amărîtul ăsta de aici, își spuse el, blestemînd locul acela înghesuit de dărîmături. Apoi auzi troznetele și scîrțîiturile dărîmăturilor care porneau să se miște, pămîntul se cutremură, el se aplecă, ferindu-și capul. Se porni o altă avalanșă.

45

Ora 21.13.

Trecuseră exact șaisprezece minute de cînd Rose Court fusese izbit de lunecarea de pămînt, și peste toată zona aceea vastă, marcată de dezastru, mișunau oameni. Unii abia reușiseră să iasă de sub dărîmături, alții veniseră în ajutorul celor sinistrați, și ceva mai la vale, lîngă punctul de comandă plasat la intersecție, se vedeau mașini de poliție, patru de pompieri și de salvare, reflectoarele lor mobile

măturau panta, pompieri și polițiști se chinuiau disperați să-și croiască drum printre dărîmături. Se stîrni un incendiu care fu imediat înăbușit, toată lumea fiind conștientă de pericolul scăpărilor de gaze. O ambulanță plină cu răniți sau muribunzi plecase deja, altele veneau în locul ei.

În bezna aceea totul avea un aer haotic, iluminatul public era scos din funcție. Ploaia începu iar. Comandantul cel mare al pompierilor sosise doar de cîteva minute și trimisese o echipă de geniști și alți experți ca să cerceteze fundațiile clădirilor din jur de pe celelalte coline, ca să vadă dacă trebuiau și acelea evacuate, pentru că toată zona Kotewall, Conduit și Po Shan era susceptibilă să fie victima unor noi sinistre. Dumnezeule, își spuse cutremurat comandantul pompierilor, o să ne trebuiască săptămîni întregi ca să scoatem de aici morții și să punem rînduială ! Dar pe chipul lui nu se putea citi decît un perfect calm. O mașină de patrulare se opri scrîșnind din frîne.

— Ei, hello, Robert, îl întîmpină comandantul. Mda, îi mai spuse el cînd văzu groaza ce se zugrăvise pe chipul celuilalt. Și numai Dumnezeu știe cîți or fi îngropați sub dărîmăturile alea.

— Feriți ! urlă cineva și toată lumea fugi să-și găsească un adăpost, cînd o bucată imensă de beton armat ruptă din trupul mutilat al clădirii Sinclair o porni la vale zdrobind totul în drumul ei. Una dintre mașinile poliției își îndreptă reflectoarele în susul pantei și se văzură limpede încăperi sfîrtecate care priveau la ceruri. Într-una din ele se învîrtea clătinîndu-se pe marginea rupturii o siluetă minusculă.

— Trimiteți imediat pe cineva acolo și vedeți ce naiba se întîmplă.

Un pompier o luă la fugă. În bezna de la barajul de pe șoseaua Kotewall, se strînseseră locatarii de la blocurile din preajmă, toți îngroziți că vor urma și alte alunecări de teren, neștiind dacă să evacueze locuințele sau nu. Orlanda și acum stătea năucită, sprijinindu-se de capota mașinii, picăturile de ploaie amestecîndu-se cu lacrimile pe fața ei. Peste baraj trecu o altă echipă de polițiști care se răspîndiră în zona dezastrului, cercetînd terenul la lumina lanternelor lor puternice din dotare. Unul dintre ei auzi un strigăt de ajutor de undeva din vale, își îndreptă lanterna spre un tufiș, apoi schimbă direcția iute cînd o

văzu pe Riko făcînd semne cu mîna şi strigînd, în vreme ce la picioarele ei zăceau două siluete inerte.

Maşina lui Gornt se opri într-un scrîşnet de frîne la răspîntia şoselei Kotewall. Fără să ia în seamă insistenţele unui poliţist aflat acolo, el îi puse cheile maşinii în mînă şi o luă la goană pe pantă în sus. Cînd ajunse în apropierea barajului şi văzu dimensiunile dezastrului, rămase împietrit. Doar cu cîteva minute înainte fusese şi el acolo, bînd şi făcîndu-i curte lui Casey, fiind convins că totul îi reuşise aşa cum plănuise el, la fel şi aranjamentul cu Orlanda, apoi toată acea victorie personală se dusese de rîpă, se văzu iar privindu-l cîineşte pe Dunross, dar un fel de miracol îl făcuse să plece la timp, iar acum probabil toţi ceilalţi erau morţi, îngropaţi sub dărîmături. Dumnezeule, şi Dunross, Orlanda, Casey, Jason, Barr...

— Dă-te la o parte ! îi strigă un poliţist.

Mai mulţi brancardieri trecură în fugă pe lîngă el, urmaţi de pompieri cu topoare de intervenţie, trecură peste talmeş-balmeşul acela de pămînt şi pietre şi copaci şi resturi, îndreptîndu-se spre ruine.

— Sir, îmi pare rău, dar nu aveţi voie să staţi aici.

Gornt se dădu la o parte, încă gîfîind după fuga aceea la deal.

— A scăpat cineva de acolo ?

— Da, sigur, bineînţeles, sînt convins că...

— L-ai văzut pe Dunross, pe Ian Dunross ?

— Pe cine ?

— Pe Dunross tai-panul ?

— Nu, îmi pare rău, sir, nu l-am văzut ! Şi poliţistul se întoarse ca să potolească nişte părinţi dezlănţuiţi.

Gornt se întoarse şi se uită fascinat spre locul sinistrului, îngrozit de dimensiunile sale.

— Dumnezeule ! auzi el o voce de american.

Gornt se întoarse. Într-un grup care se chinuia să urce panta, îi zări pe Paul Choy şi Venus Poon. Toţi se uitau încremeniţi în bezna ce dăinuia în zona aceea.

— Paul, ce cauţi tu aici ?

— Ah, domnule Gornt, unchiul meu trebuie să fie pe aici, murmură Paul Choy, abia reuşind să articuleze cuvintele. Dumnezeule ! Uitaţi-vă !

— Patru Degete ?

— Da, el...

Dar Venus Poon îl reduse la tăcere intervenind :

— Domnul Wu mă aştepta pentru ca să discutăm despre un contract de filmare. Va sponsoriza turnarea unui film.

Gornt trecu peste scornelile ei evidente și mintea începu să-i lucreze cu înfrigurare : dacă reușea să-l salveze pe Patru Degete, poate că bătrînul o să-l ajute să iasă basma curată din dezastrul care-l aştepta pe el la bursă.

— La ce etaj se afla ?

— La cinci ! îi spuse Venus Poon.

— Paul, tu ia-o spre clădirea Sinclair pe partea asta și caută, iar eu o iau pe cealaltă și ne întîlnim dincolo. Dă-i drumul !

Și tînărul o luă la fugă înainte ca Venus Poon să fi avut vreme să-l oprească. Polițistul era ocupat. Fără să mai şovăie, Gornt trecu dincolo de baraj. Cunoştea destul de bine cum arăta cel de-al cincilea etaj unde locuia Plumm, Patru Degete trebuia să fie pe undeva pe alături. În bezna aceea nici nu o băgă de seamă pe Orlanda care se afla de cealaltă parte a drumului. Îndată ce trecu de baraj o porni iute pe pantă în sus, simţind cum picioarele i se înfundau în glod. Uneori se mai şi împiedica.

— Heya, preacinstite domn, îi strigă el în cantoneză unui brancardier din apropiere. Nu ai cumva o lanternă în plus ?

— Ba da, uite-o ! îi răspunse celălalt. Dar ai grijă, că pe aici cam alunecă. Şi e plin de stafii !

Gornt îi mulţumi şi se grăbi mai departe. Cînd se apropie de locul unde ar fi trebuit să fie foaierul se opri. Pe panta muntelui în sus, atît cît putea cuprinde cu privirea, se vedea ruptura monstruoasă a alunecării de teren, de o sută de metri lăţime. Pe cele trei laturi ale acelui gol erau alte construcţii, unele abia în lucru şi gîndul de a fi prins sub ele îl făcu să încerce o stare de greaţă. Șoseaua Conduit dispăruse cu totul, copacii fuseseră smulşi, parapetele nu mai existau. Iar cînd se uită în vale se înfioră. E de necrezut ! își spuse el, amintindu-și cît de mare și puternică fusese durată terasa pe care fusese ridicată clădirea Rose Court, și ce mult îl încîntase priveliştea ei de-a lungul anilor. Apoi zări nişte lumini mişunînd prin Sinclair Towers, clădirea faţă de care simţise numai ură, şi-l urîse pe Dunross şi mai mult pentru că el finanțase și era proprietarul construcţiei și-i stricase pri-

veliştea. Cînd văzu că unul din colţurile superioare ale clădirii era ştirbit, îl trecu un val de bucurie, dar şi acesta deveni iute fiere cînd îşi aminti că şi el avusese un apartament la etajul al doisprezecelea la Rose Court, şi cît de bine se simţise acolo cu Orlanda, la etajul al optulea, acum numai dărîmături şi moarte. Dumnezeule, exclamă el cu voce tare, binecuvîntîndu-şi jossul. Şi porni mai departe.

Casey stătea pe o grămadă de moloz, aşteptînd disperată. Pe toată panta mişunau cei veniţi să dea o mînă de ajutor, să salveze ce se mai putea salva, orbecăiau în semiîntuneric, strecurîndu-se printre resturile de clădire în precar echilibru, strigînd şi aşteptînd să primească răspuns de la cei prinşi sub dărîmături. Ici şi colo, unii se apucaseră să sape disperaţi, dînd la o parte bucăţi de ziduri cînd reuşeau să găsească vreun nenorocit. Nerăbdătoare, se ridică în picioare şi se uită în josul pantei, căutîndu-l pe Dunross care dispăruse printre dărîmături, o vreme văzuse lumina lanternei sale rătăcind pe acolo, dar de cîteva minute nu o mai zărise deloc. Neliniştea îi spori, minutele păreau nesfîrşite şi ori de cîte ori dărîmăturile acelea se mai prăbuşeau, alţi fiori de teamă o traversau. Linc, Linc se află undeva printre zidurile acelea prăbuşite, îşi spunea ea obsesiv. Trebuie să fac ceva, nu pot să stau aici şi să aştept la nesfîrşit şi să mă rog şi iar să stau să aştept, să-l aştept pe Ian să apară din nou. O să-l găsească el... Sări brusc îngrozită în picioare. O parte imensă de clădire se desprinsese mai la vale, făcîndu-i pe cei veniţi să dea o mînă de ajutor să fugă care încotro să scape cu viaţă. Dar reacţia aceea în lanţ se potoli, se lăsă din nou linişte, dar inima nu înceta să-i bată nebuneşte în piept. Raza lanternei lui Dunross nu se mai mişca printre dărîmături ca s-o încurajeze. Fă Doamne să scape teafăr !

— Casey ! Casey ! Tu eşti ? şi din întuneric apăru silueta lui Gornt.

— Quillan, se descărcă ea pătimaş în vreme ce stătea lipită de pieptul lui, simţind cum puterea braţelor lui parcă îi dădea şi ei putere. Te rog ajută-l pe Linc...

— Am venit îndată ce am auzit nenorocirea, îi spuse el iute, fără s-o lase să vorbească. Am auzit la radio. Dumnezeule, am încremenit cînd m-am gîndit că tu... Nu mai speram... Casey, Casey, revino-ţi !

— Sînt... sînt, mi-am revenit. Linc e... e acolo undeva, Quillan.

— Cum ? Dar cum naiba a ajuns acolo. A...

— Era la Or... în apartamentul Orlandei şi Ian...

— Casey, poate te înşeli. Ascul...

— Nu, mi-a spus chiar Orlanda.

— Cum ? Ea a reuşit să iasă ? îngăimă Gornt. Orlanda a scăpat ?

— Da. Era cu mine, lîngă mine, pe colină cînd s-a întîmplat, şi am văzut totul, Quillan, am văzut avalanşa aia cumplită de pămînt, cum s-a prăbuşit toată clădirea şi am fugit încoace, Ian a venit şi el să mă ajute şi Linc...

— Dunross ? A scăpat şi el ? întrebă el simţind cum îi erupe fierea în gură.

— Da, da, acum e pe acolo printre dărîmături. S-a deplasat clădirea înainte şi liftul... liftul era plin de cadavre. E pe acolo pe undeva, caută... caută în cazul că...

Glasul i se înecă. Îl văzu pe Gornt că se uită în josul pantei.

— Cine a mai scăpat ?

— Jacques, familia Chen, ziaristul, nu mai ştiu.

Nu reuşea să-i vadă prea bine faţa, aşa că nu ştia ce era în mintea lui.

— Îţi... îţi pare rău că Ian a scăpat ?

— Nu, din contră. Încotro a luat-o ?

— Într-acolo ! spuse ea şi luîndu-i lanterna arătă cu raza ei direcţia. Într-acolo unde se vede ridicătura aceea. El... de o vreme nu i-am mai zărit lumina lanternei, dar e pe acolo. Vezi unde sînt resturile liftului ? Pe acolo.

Acum îi distingea trăsăturile feţei, ochii întunecaţi, barba care-i contura faţa colţuroasă, dar nu reuşi să citească pe ea nimic.

— Rămîi aici, îi spuse el. Aici eşti în siguranţă.

Îi luă lanterna şi dispăru printre dărîmături şi el. Ploaia se pornise mai tare, la fel de caldă ca şi noaptea, Gornt scuipă gustul de fiere din gură, fericit că adversarul său era în viaţă, urînd ideea că era în viaţă, dar dorind mai mult să-l ştie viu. Era foarte lunecos prin noroiul acela, o bucată de zid se clătină şi apoi se prăbuşi. Gornt se poticni, se lovi la gleznă şi blestemă, porni mai departe, raza lanternei lui căutînd un loc de trecere sigur, fără să-l găsească. Deci aşa, Ian Afurisitul Dunross tai-panul blestemat a scăpat înainte să se prăbuşească clădirea, îi trecu lui

prin minte. Ticălosul ăla parcă e fermecat ! Dumnezeule, dar nu uita, zeii sînt şi de partea ta. Nu uita... Se opri brusc auzind nişte slabe strigăte de ajutor de undeva din apropiere. Ascultă încordat, dar nu reuşi să-şi dea seama dincotro veneau. Strigă la rîndul lui :

— Unde eşti ? Unde eşti ?

Şi din nou ascultă. Nimic. Şovăind, cercetă drumul înainte. Tot talmeş-balmeşul ăsta blestemat poate oricînd luneca încă o sută de metri la vale cît ai clipi, îi trecu lui prin minte.

— Unde eşti ? strigă el încă o dată.

Nu primi nici un răspuns, şi cu prudenţă porni mai departe, simţind mirosul puternic de gaze. Cînd ajunse mai aproape de resturile liftului, se uită la cadavrele împrăştiate, nu recunoscu nici unul, înaintă, dădu colţul după nişte dărîmături, se aplecă să treacă pe sub un zid aflat în echilibru precar. Brusc îl orbi lumina unei lanterne.

— Quillan, se naiba cauţi aici ? îl întrebă Dunross.

— Pe tine, îi răspunse Gornt întunecat, îndreptînd lumina lanternei spre el. Casey mi-a spus că te joci de-a v-aţi-ascunselea pe aici.

Dunross stătea pe o grămadă de moloz şi se odihnea ca să-şi mai tragă sufletul, braţele îi erau julite şi pline de sînge, hainele în neorînduială. Cînd dărîmăturile se mişcaseră şi în partea aceea, ieşirea îi fusese blocată. Cînd ţîşnise spre gura de ieşire, se lovise şi scăpase lanterna din mînă. iar cînd avalanşa se oprise, se trezise prins în capcană alături de Clinker. Fusese nevoit să-şi adune toate puterile ca să nu se lase copleşit de panică în întuneric. Cu răbdare, începu să pipăie prin jur, în căutarea lanternei, dibuind cu degetele centimetru cu centimetru. Şi exact cînd era aproape să renunţe, dădu cu mîna de ea şi o apucă. Cînd văzu din nou lumină, spaima îl părăsi. Cu lanterna găsi o altă cale de ieşire. Acum se uită lung la Gornt, şi schiţă un zîmbet.

— Îţi pare rău că nu am murit ?

Gornt ridică din umeri şi-şi afişă zîmbetul lui parşiv dintotdeauna.

— Mda. Joss ! Dar o să se întîmple şi asta destul de curînd ! Dărîmăturile sub care se aflau troznină, peretele se înclină uşor, îndreptă iute lumina lanternei într-acolo, cei doi bărbaţi îşi ţinură răsuflarea. Şi asta

chiar mai curînd decît crezi dacă n-o ștergem naibii de-aici.

Dunross se ridică în picioare, gemu cînd simți un junghi în spinare.

— Ești rănit, pot să sper măcar atît ? îl întrebă Gornt.

Dunross rîse și se simți mai bine acum cînd aproape îi trecuse spaima că era să fie îngropat sub dărîmături.

— Nu. Vrei să-mi dai o mînă de ajutor ?

— Cum ?

Și Dunross arătă cu lanterna spre dărîmături, făcîndu-l pe Gornt să-l vadă în fine pe bătrîn.

— Am fost prins sub dărîmături pe cînd încercam să-l scot de acolo.

Gornt se arătă dornic să-l ajute, se aplecă și dădu la o parte niște resturi de moloz ca să lărgească ieșirea.

— Îl cheamă Clinker, și-a pierdut un picior, celălalt rănit.

— Dumnezeule ! Stai, lasă-mă să te ajut ! Și Gornt apucă și el de lespede, o clintiră din loc și se lăsă în cavitatea aceea în care fusese prins Clinker, dar ieși imediat și se uită la Dunross. Păcat, amărîtul e mort !

— Ești sigur ?

Gornt îl săltă pe bătrîn ca pe-o păpușă de cîrpă și-l scoase afară.

— Bietul de el.

— *Joss !* A spus măcar în care parte a clădirii se afla ? La ce etaj ? Mai era cineva cu el ?

— Spunea ceva că e îngrijitor, că era pe la subsol și a pronunțat un nume, mi se pare Mabel.

Gornt cercetă la lumina lanternei totul în jur.

— Ai mai văzut sau ai mai auzit pe cineva pe aici ?

— Nu !

— Atunci hai să-l scoatem mai iute de aici, spuse Gornt hotărît.

Îl apucară amîndoi, cînd ajunseră afară de tot, în siguranță, se opriră să-și tragă sufletul. Niște brancardieri trecură prin preajmă, Dunross îi chemă.

— Prea cinstite stăpîne, o să-l ridicăm noi, spuse unul dintre ei, puseră cadavrul pe o targă și dispărură.

— Quillan, înainte de a ne întoarce la Casey... ea spunea...

— De Bartlett ? Da, mi-a spus și mie că era în apartamentul Orlandei, spuse Gornt și-l privi cu atenție pe celălalt. Apartamentul ei era la etajul opt.

Dunross se uită spre vale acum erau mai multe lumini de lanterne decît înainte.

— Și pe unde crezi că ar putea fi acum apartamentul acela ?

— Trebuie să fi murit. Etajul opt ?

— Da. Dar cam pe unde ?

Gornt cercetă panta.

— De aici nu văd nimic. S-ar putea să recunosc ceva în harababura asta, dar tare mă îndoiesc. Ar trebui să fie pe colo, pe lîngă șoseaua Sinclair.

— Ar putea fi încă în viață, în vreo cavitate. Hai să ne ducem să vedem.

Chipul lui Gornt se schimonosi într-un zîmbet ciudat.

— Ai încă nevoie de el și de afacerea cu el, așa-i ?

— Nu, acum nu mai am.

— Rahat ! Și Gornt porni să urce panta. Casey ! strigă el cu mîinile pîlnie la gură. Noi ne ducem mai la vale. Du-te înapoi la baraj și așteaptă-ne acolo.

O auziră pe Casey răspunzînd ceva.

— În regulă, ai grijă ! după care Gornt spuse acru : În regulă, dacă tot trebuie să ne jucăm de-a eroii, hai s-o luăm din loc. O iau eu înainte ! și porni.

Dunross, la fel de acru și supărat de prezența celuilalt, o luă după el, simțind cum îl apucă tot mai mult furia. Cei doi bărbați coborau printre dărîmături, iar cînd ieșiră dintre ele, o porniră la vale. Din loc în loc dădeau peste cîte un cadavru sau bucăți de trupuri omenești, dar nici una dintre victime nu era de recunoscut. Trecură pe lîngă supraviețuitori ieșiți din minți, sau rude ale celor dispăruți, care săpau cu disperare sau încercau să scormonească pămîntul cu mîinile goale, cu vreun băț, cu orice le cădea la mînă. Cînd ajunseră la piciorul pantei. Gornt se opri, cercetă cu grijă resturile clădirii la lumina lanternei.

— Ai dat de ceva ? îl întrebă Dunross.

— Nu, răspunse Gornt care zări niște draperii sfîșiate ce ar fi putut fi ale Orlandei, dar nu era sigur fiindcă de aproape doi ani nu mai călcase pe acolo, lumina lanternei șovăi.

— Ce-ai găsit ?

— Nimic.

Gornt începu să urce o grămadă de moloz, căutînd vreun semn care să-i indice că acela era apartamentul ei sau al firmei *Asian Properties*, de la etajul cinci.

— Uite, s-ar putea să fie niște resturi din mobila lui Plumm, spuse el arătînd spre o sofa sfîșiată, cu arcurile ieșite.

— Ajutor, ajutor, în numele tuturor zeilor ! se auzi un geamăt în cantoneză care venea de undeva din apropiere.

Gornt se repezi în direcția de unde venea acel glas părîndu-i-se a fi al lui Patru Degete. Dunross venea pe urmele lui. În mijlocul dărîmăturilor dădură de un bătrîn chinez, tăvălit rău de tot, acoperit de moloz și praf, șezînd în mijlocul dezastrului și uitîndu-se aiurit în jur. Părea să nu fie rănit. Cînd Gornt și Dunross ajunseră lîngă el, bătrînul se schimonosi la față, orbit de lumina lanternelor. Amîndoi îl recunoscură de îndată — Ching Zîmbărețul, bancherul.

— Ce s-a întîmplat prea cinstiți domni ? întrebă el în cantoneză.

Gornt îi relată și bătrînul rămase cu gura căscată.

— O zei ! De necrezut. Și eu mai sînt în viață ? Chiar sînt în viață ?

— Da. Smiler Ching, la ce etaj te aflai ?

— La doisprezece... eram în sufragerie, mă uitam la televizor, și Smiler își scormoni memoria și zîmbi. Tocmai mă uitam la curva aia dulce de Venus Poon... și deodată s-a auzit un troznet cumplit dinspre șoseaua Conduit. Și nu mai știu decît că m-am trezit aici, acum cîteva minute... m-am trezit aici...

— Cine mai era în apartament cu tine ?

— Amah. Prima nevastă a ieșit să joace mah-jong ! și bătrînul acela sfrijit se ridică cu prudență în picioare, se prăbuși și gemu. Ayeeyah, pe toți zeii, e o minune adevărată, tai-pan și al doilea tai-pan. Zeii sînt cu mine, absolut sigur, și e sigur că o să-mi recuperez banca și o să ajung din nou bogat și econom la Clubul hipic, ayeeyah, ce joss !

Din nou își cercetă picioarele să vadă dacă-l țin și o tuli dintre dărîmături.

— Dacă resturile astea fac parte din etajul doisprezece, atunci etajul opt trebuie să fie pe undeva pe colo, spuse Dunross arătînd cu lumina lanternei.

Gornt încuviință dînd din cap, fără nici o expresie pe față.

— Dacă ticălosul ăla bătrîn a supraviețuit, de ce nu și Bartlett !

— Poate. Hai să-l căutăm !

46

Ora 23.05.

Un camion militar goni la deal prin ploaia deasă, împroșcînd cu noroi în toate părțile, și se opri lîngă punctul de comandă. Soldați din garda irlandeză în salopete și haine de ploaie, unii cu topoare de intervenție în mînă, săriră jos din camion. Îi aștepta un ofițer.

— Sergent ! O iei în sus.

Ofițerul era tinerel și arătă cu un băț cum au ofițerii spre partea stîngă a alunecării de pămînt. Mantaua de ploaie, cizmele, pantalonii îi erau mînjiți de noroi.

— Nu fumează nimeni, pe undeva e o scurgere afurisită de gaz, și luați-o din loc !

— Sir, unde-i compania Alfa ?

— Sus la Po Shan. Delta e la mijlocul pantei. Pe șoseaua Kotewall avem o stație de prim-ajutor. Eu stau pe canalul patru pe care luăm legătura. Dați-i drumul.

Oamenii priviră imaginea dezastrului.

— Dumnezeule mare ! murmură cineva.

Și o luară la fugă pe urmele sergentului. Ofițerul se întoarse la postul său de comandă și ridică receptorul telefonului de campanie.

— Compania Delta, aici comandantul. Raportul !

— Am scos patru cadavre, sir, și doi răniți. Sîntem la mijlocul pantei. Una dintre femei e o chinezoaică, pe nume Kwang, fracturi multiple, altfel a scăpat ușor, iar bărbatul ei e șocat bine de tot.

— În care parte a clădirii se aflau ?

— La etajul cinci. Bănuim că i-au salvat grinzile de rezistență. Amîndoi răniții sînt în drum spre stația de salvare de pe Kotewall. De aici auzim pe cineva îngropat adînc sub dărîmături, Dumnezeu să ne apere, sir, dar nu putem ajunge la el, pompierii nu pot folosi aparatele de tăiat oxiacetilenice. Aici e prea mult gaz. Altceva nimic în zona noastră, sir.

— Dați-i bătaie mai departe ! Și ofițerul se întoarse și se răsti la un soldat de legătură. Dă o fugă și-i zorește pe indivizii de la gaze și vezi ce-i face să tîndălească atîta. Spune-le că răspund cu capul.

— Da, sir.

Ofițerul trecu pe alt canal radio.

— Stația de salvare Kotewall, aici comandamentul. Care-i situația ?

— Pînă acum paisprezece cadavre, domnule căpitan, nouăsprezece răniți, unii foarte grav. Și le înregistrăm numele cît de repede putem. Pe sir Dunstan Barre tocmai l-am scos de sub dărîmături, încheietura mîinii fracturată.

— Dați-i bătaie mai departe. Poliția are un punct pentru înregistrarea persoanelor dispărute pe canalul șaisprezece. Transmiteți-le lor toate numele, morți, răniți, pe toți cît mai repede. Aici avem de furcă destul de mult cu cei care sînt îngrijorați de soarta victimelor.

— Da, sir. Se zvonește că o să evacuăm toată zona.

— Guvernatorul, împuternicitul guvernului și șeful pompierilor asta deliberează acum.

Ofițerul își frecă obosit fața, apoi ieși în fugă să întîmpine încă un camion cu soldați indieni de la Departamentul lucrărilor publice, trecu iute pe lîngă guvernator, împuternicit și comandantul pompierilor aflați la postul de comandă de pe colina ce domina foaierul de la Sinclair Towers. Dintr-o mașină ieși iute un inginer supraveghetor de la Departamentul lucrărilor publice, bărbat cu părul alb, care se grăbi să se prezinte la comandament.

— Bună seara, domnilor, spuse el îngrijorat. Am făcut o inspecție prin toate clădirile, de la Po Shan încoace. Recomand să evacuăm nouăsprezece clădiri.

— Doamne Dumnezeule mare, explodă sir Geoffrey. Vrei să spui că tot muntele ăsta afurisit are de gînd s-o ia la vale ?

— Nu, sir, dar dacă mai ţine ploaia asta va avea loc altă alunecare de teren. Toată zona asta are o lungă istorie cu alunecările astea, şi arătă în întuneric. În 1941 şi 50 au avut loc în zona Bonham, în 1959 un sinistru major la Robertson, şoseaua Lytton, şi lista e fără sfîrşit, sir. Eu recomand evacuarea zonei.

— Care clădiri ?

Inginerul îi înmînă guvernatorului o listă, apoi iar făcu semn cu mîna arătînd spre întunericul din jur. Tare mi-e teamă că măsura va afecta mai bine de două mii de locuitori.

Toată lumea exclamă uluită, şi privirile tuturor se întoarseră spre guvernator. Acesta citi lista, se uită spre panta muntelui. Rîpa lăsată în urmă de lunecarea de teren domina toată zona, silueta muntelui părînd ameninţătoare. Apoi spuse

— Prea bine, aşa să se facă. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, evacuarea să aibă loc în mod cît mai organizat, nu vrem panică !

— Da, sir, şi inginerul se grăbi să dispară.

— Donald, nu mai putem aduce oameni şi echipament ?

— Îmi pare rău, sir, dar în momentul ăsta nu, îi răspunse şeful poliţiei, un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu nişte trăsături de om hotărît. Ne-am împrăştiat şi aşa destul de mult, mai există o alunecare masivă de teren în Kowloon, alta la Kwun Tong, optzeci de colibe de-ale refugiaţilor au fost înghiţite, avem deja patruzeci şi patru de morţi numai acolo pînă acum, din care douăzeci de copii.

Sir Geoffrey se uită gînditor la panta aceea a muntelui.

— Dumnezeule, mormăi el. Acum că Dunross a reuşit să ne aducă şi sprijinul chinezilor, am crezut că necazurile noastre au luat sfîrşit, cel puţin în noaptea asta.

Şeful pompierilor scutură din cap, se vedea că era tras la faţă :

— Sir, tare mi-e teamă că necazurile noastre abia încep. După aprecierile noastre, sub dărîmături sînt mai bine de o sută de morţi. O să ne trebuiască săptămîni ca să eliberăm toată zona aceea, adăugă el cu convingere.

— Mda ! spuse guvernatorul nehotărît, ca după aceea să adauge imperios : O să urc spre Kotewall. Mă găsiţi pe canalul cinci.

Se îndreptă spre maşina lui, aghiotantul lui îi deschise portiera, dar sir Goeffrey se opri brusc. Roger Crosse şi Sinders se întorceau împreună de la hăul cel mare lăsat de alunecarea de teren pe şoseaua Sinclair, unde se prăbuşise tavanul galeriei de drenaj.

— Ei, vreo veste bună ?

— Nu, sir. Am reuşit să ne strecurăm în tunel, dar tavanu-i prăbuşit pe cincizeci de metri, pe acolo nu putem pătrunde cu nici un chip în Rose Court, îi spuse Crosse.

Cînd Rose Court se prăbuşise, şi smulsese şi din Sinclair Towers colţul a patru etaje, Crosse se nimerise lîngă blocul unde-şi avea apartamentul, la numai şaptezeci de metri de dezastru. Îndată ce-şi recîştigase stăpînirea de sine, primul lui gînd fusese la Plumm, al doilea la Suslev. Suslev era pe aproape. În vreme ce se îndrepta spre foaierul întunecat al lui Sinclair Towers, se izbi de o mulţime de locatari înnebuniţi ce se repezeau afară din clădirea întunecată. Îmbrîncindu-i, îşi croi drum cu greu spre scări şi începu să urce spre etajele superioare, luminîndu-şi drumul cu o lanternă mică în formă de creion. Apartamentul 32 dispăruse aproape cu totul, scara de serviciu din spate se prăbuşise pe trei etaje. În timp ce Crosse se uita năucit în hăul întunecat, îi fu limpede că dacă Suslev fusese surprins acolo, sau la Clinker, atunci era ca şi mort, singura cale de scăpare ar fi fost tunelul de drenaj. O dată ajuns la subsol, o luă prin spate şi se strecură spre intrarea secretă a tunelului. Dedesubt apa fierbea ca un torent. O luă iute spre şosea, acolo unde se prăbuşise tavanul tunelului. Prin spărtura aceea apa dădea afară. Fu mai mult decît satisfăcut, fiindcă acum era convins că Suslev murise. Se duse la primul telefon şi dădu alarma, apoi îl ceru pe Sinders.

— Da ? Hello, Roger.

Îi spuse unde se afla şi ce se întîmplase, adăugînd

— Suslev era la Clinker, şi oamenii mei ştiu că n-a ieşit de acolo, aşa că probabil e îngropat sub dărîmături. Probabil amîndoi. Nu există nici o şansă să fi scăpat cu viaţă.

— Fir-ar să fie ! urmă o lungă pauză. Vin într-acolo.

Crosse ieşise din nou în stradă şi se apucă să organizeze evacuarea blocului Sinclair Towers şi intervenţiile echipelor de salvare. Trei familii dispăruseră cînd fuseseră smulse apartamentele din colţul clădirii. Cînd sosiră comandanţii de la poliţie şi pompierii, se constată moartea a şapte persoane, din care doi copii, alte patru victime erau în agonie. La sosirea guvernatorului şi a lui Sinders, se duseră să deschidă gura tunelului ca să vadă dacă pe acolo putea exista o cale de acces.

— Pe aici nu e nici o posibilitate să pătrundem, sir Geoffrey. Tot tunelul de drenaj s-a prăbuşit, aş zice că definitiv, sir.

Crosse avea o figură gravă pe măsura momentului, deşi în sinea lui era încîntat nevoie mare pentru soluţia găsită de divinitate. Sinders arăta acru de tot.

— Mare păcat ! Mda, ghinion curat. Am pierdut o şansă importantă.

— Şi chiar crezi că el ţi-ar fi spus pînă la urmă cine naiba e diavolul ăsta de Arthur ? îl întrebă sir Geoffrey.

— De asta-s sigur, îi răspunse Sinders convins. Nu eşti şi tu de acord, Roger ?

— Ba da, şi Crosse făcu un efort considerabil să nu zîmbească. Da, sînt convins.

— O să avem rău de furcă, la naiba, la nivel diplomatic cînd individul n-o să mai apară pe *Ivanov*.

— Dar nu e vina noastră, sir, îi replică Sinders. Asta a fost voinţa Domnului.

— De acord, dar ştii şi tu bine cît de xenofobi sînt ruşii. Şi aş putea paria tot ce am că ăia o să-şi închipuie că noi îl ţinem închis şi-l cercetăm. Ar fi bine ori să-l găsim pe unde umblă sau măcar cadavrul lui cît mai iute.

— Da, sir, şi Sinders îşi ridică gulerul şi mai mult ca să se apere de ploaie. Cum rămîne cu plecarea lui *Ivanov* ?

— Ce sugerezi ?

— Roger ?

— După părerea mea ar fi bine să luăm legătura cu ei imediat, sir, să-i spunem lui Boradinov ce s-a întîmplat şi o să amînăm plecarea dacă aşa doresc. O să-i trimit maşina să-l aducă pe el şi pe oricare mai doreşte el să ne ajute să-l căutăm.

— Bun. O vreme mă găsiţi la Kotewall.

Se uitară în urma guvernatorului, apoi se retraseră în partea ferită de ploaie a clădirii. Sinders se uită gînditor la tot talmeş-balmeşul acela.

— Nu cred că mai există vreo şansă să-l găsim viu, ce zici ?

— Nici una.

Un poliţist istovit de alergătură se apropie în grabă de ei :

— Sir, asta e ultima listă a celor morţi sau salvaţi, şi tînărul îi întinse hîrtia lui Crosse după care continuă : Radio Hong Kong a trimis-o pe Venus Poon încoace şi o s-o auzim din clipă în clipă. E sus la Kotewall.

— În regulă, mulţumesc, şi Crosse parcurse iute lista. Dumnezeule !

— L-au găsit pe Suslev ?

— Nu. Dar o mulţime dintre cei pe care-i cunosc eu sînt morţi, şi-i întinse celuilalt lista. Cu Boradinov iau eu legătura, apoi mă întorc în zona unde locuia Clinker.

Sinders încuviinţă din cap. Douăzeci şi opt de persoane salvate, şaptesprezece morţi, numele lor nu-i spuneau nimic. Printre cei morţi era Jason Plumm...

La cheul din Kowloon unde era amarat *Ivanov*, culii mişunau în sus şi în jos pe schelele de acces, cocoşaţi sub echipamentele şi încărcăturile sosite în ultimul minut. Din cauza stării de urgenţă, supravegherea poliţiei fusese redusă la minimum, şi acum rămăseseră doar cîte doi poliţişti la fiecare schelă. Ascuns sub o pălărie mare de culi, cu nădragi şi salopetă de culi, cu picioarele goale, la fel ca toţi ceilalţi, urcă neobservat pe navă. Cînd îl văzu, Boradinov o luă iute înainte spre cabina lui Suslev, o dată ajunşi înăuntru izbucni :

— Cristoase, tovarăşe comandant, aproape că nu mai speram să vă mai vedem. Sîntem nevoiţi să ple...

— Taci din gură şi ascultă-mă bine, i-o reteză Suslev gîfîind, încă şocat de cele prin care trecuse, scoase sticla de vodcă, trase un gît, se înecă cu alcoolul tare. Echipamentul nostru radio e reparat ?

— Da, în parte, da, în afară de radarul de spionaj.

— În regulă ! şi-i relată precipitat ce se întîmplase. Nici eu nu ştiu cum am reuşit să ies, şi nu-mi mai amintesc decît că fugeam la vale. Am găsit un taxi şi am venit încoace. Suslev mai trase o duşcă, simţi că alcoolul îl ajută să-şi revină, şi se miră singur cum printr-o minune scăpase şi de moarte şi de Sinders. Ascultă, pentru toţi ceilalţi, eu sînt încă acolo, la Rose Court, am murit, sînt dispărut, îi spuse el şi în minte îi ţîşni planul.

Boradinov se uită lung la el :
— Dar, tovarăşe comandant...
— Te duci la poliţie şi spui că n-am apărut la bord, întreabă-i dacă poţi amîna plecarea. Dacă spun nu, bun, plecăm imediat. Dacă spun da, putem rămîne, mai stăm cîteva zile, apoi cu părere de rău o luăm din loc. Ai priceput ?
— Da, tovarăşe comandant, dar de ce ?
— Mai tîrziu explicaţiile. Ai grijă ca toată lumea la bord să fie convinsă că am dispărut. Ai priceput ?
— Da.
— În cabina asta nu mai intră nimeni pînă cînd nu sîntem în deplină siguranţă, în apele internaţionale. Fata e la bord ?
— Da, în cealaltă cabină, aşa cum aţi ordonat.
— Bun ! Şi Suslev se gîndi ce să facă în privinţa ei, o putea lăsa la ţărm, pentru că el era dat dispărut şi avea să fie dispărut pentru totdeauna, sau să meargă mai departe cu planul iniţial. Rămînem la ce-am plănuit. E mai sigur aşa. Cînd poliţia o să aducă vestea că sînt dispărut — pentru că m-au urmărit cei de la serviciul secret ca de obicei şi ei ştiu că eram cu Clinker — spune-i doar că am amînat plecarea şi să rămînă în cabină pînă sosesc eu. Şi acum şterge-o !

Suslev închise uşa cu cheia, îl încercă un sentiment de uşurare atît de imens că aproape se pierdu cu totul, dădu drumul la radio. Acum putea dispare, Sinders nu avea să trădeze niciodată ce ştia el despre un om care între timp murise. Acum îi va fi uşor să convingă centrul să treacă altuia răspunderea acţiunilor în Asia, urmînd ca el să-şi asume altă identitate şi să primească alte misiuni. Putea foarte bine să spună că diversele scurgeri de informaţii din reţeaua europeană, dovedite de rapoartele AMG, făceau necesară schimbarea lui cu altcineva care să ia legătura cu Plumm şi Crosse, dacă şi ceilalţi doi scăpaseră cu viaţă, se gîndi el. Dar mai bine ar fi să fi dispărut amîndoi. Nu, nu Roger. Roger e prea preţios. Fericit şi mai încrezător în soarta sa decît fusese vreodată, intră în baie, găsi un brici, pămătuful, se apucă să fredoneze o melodie a Beatlesilor pe care o auzea la radio. Poate că ar trebui să cer o misiune în Canada. Nu e Canada unul dintre posturile noastre cele mai importante, vitale ? Cam

pe acelaşi loc cu Mexicul ? Îşi zîmbi în oglindă. Ehei, alte locuri spre care avea să se îndrepte, noi misiuni de împlinit, cu un nume nou şi avansare, cînd numai cu cîteva ore înainte îl aşteptau numai dezastre. Poate că o iau pe Vertinskaya cu mine la Ottawa. Începu să se bărbierească. Cînd Boradinov se întoarse aducînd vestea că aveau încuviinţarea poliţiei să mai rămînă, aproape că nici nu-l mai recunoscu pe Gregor Suslev, acum fără mustaţă şi barbă.

47

Ora 21.40.

Bartlett fusese prins la douăzeci de picioare în adînc, sub un păienjeniş de grinzi care-l feriră să nu fie strivit de dărîmături. Cu trei ore în urmă, cînd venise avalanşa de pămînt, fusese surprins în uşa bucătăriei pe cînd se delecta cu o bere rece de la gheaţă şi privea pe fereastră oraşul. Făcuse o baie, se îmbrăcase şi, simţindu-se minunat, o aştepta pe Orlanda să se întoarcă. Apoi simţi că se prăbuşeşte, toată lumea înnebunise deodată în chip ciudat, podeaua cădea peste el, stelele păreau să fie unde ar fi trebuit să se afle pămîntul, oraşul ajunse deasupra lui. Urmă o bubuitură monstruoasă, orbitoare, ceva îi goli plămînii de aer, şi se prăbuşise la nesfîrşit într-un hău care urca în loc să coboare. Îşi recăpătă cunoştinţa în mod trudnic, chinuitor. În mormîntul în care se trezi, era beznă şi-l durea tot trupul. Nu putu să-şi dea seama ce se întîmplase şi nici unde se afla. Cînd se dezmetici cu adevărat, se zgîi în jurul lui încercînd să zărească ceva, şi începu să pipăie cu mîinile în jur lucruri care nu păreau să aibă nici o noimă. Bezna aceea chioară îi provoca un fel de vomă şi, imboldit de panică, vru să zvîcnească în picioare, se izbi cu ţeasta de un colţ de beton, care fusese cîndva parte a zidului exterior şi căzu din nou năucit, căderea fiindu-i amortizată de resturile unui scaun. În scurt timp mintea i se limpezi, dar îl durea îngrozitor

capul, brațele, trupul întreg. Îi atrase atenția cadranul fosforescent al ceasului de la mînă. Arăta 11.41. Da, îmi amintesc... Ce îmi amintesc ? Haide, pentru numele lui Dumnezeu, mormăi el, vino-ți în fire, adună-te. Unde naiba eram ? Și se zgîi spre întunericul din jur cu tot mai multă panică. Dibui contururi vagi de grinzi, bucăți de beton care aminteau de pereții unei încăperi. Nu distingea mai nimic, și puținul pe care-l ghicea nu-l ajuta să priceapă nimic. De undeva veni o lucire de lumină reflectată de-o suprafață lucioasă : erau rămășițele unei sobe de gătit. Și în aceeași secundă memoria începu să-i funcționeze. Stăteam în bucătărie, murmură el, asta-i, Orlanda tocmai plecase, cu vreo oră înainte... cu jumătate de oră. Asta înseamnă ora nouă cînd s-a întîmplat ce s-a întîmplat. O fi fost un cutremur ? Hmm ? Își pipăi cu grijă mădularele, fața, simți junghiul unei dureri din umărul drept ori de cîte ori se mișca. La naiba ! mormăi el, știind bine că își dislocase umărul. Fața și nasul îi ardeau, pline de răni. Respira greu. În rest totul părea să fie la locul lui, cu toate că încheieturile parcă-i fuseseră sucite, și țeasta îl durea groaznic. E în regulă, ești întreg, poți respira, poți vedea, poți... Se opri, pipăi în jur, găsi o bucată de moloz, ridică mîna cu grijă și o lăsă să cadă. Auzi zgomotul căderii și inima i se învioră. Și poți și auzi. Dar ce naiba s-a întîmplat ? Dumnezeule, e ca pe vremuri la Iwo Jima.

Se lăsă pe spate ca să-și mai cruțe puterile. Numai atît îți rămîne de făcut, le spusese bătrînul sergent, stai frumos întins și-ți folosești tărtăcuța, dacă ești prins sub dărîmături sau îngropat de explozia unei bombe. Întîi vezi dacă poți respira, apoi încerci să faci o gaură cumva, fă orice poți numai să reușești să ai aer de respirat, ăsta-i cel mai important apoi îți pipăi mădularele, vezi dacă auzi, de văzut o să-ți dai singur seama dacă vezi, dar stai naibii liniștit și adună-ți mințile, nu te lăsa împins de panică. Panica te omoară. Eu am scos la lumină indivizi care au stat îngropați și patru zile, și se căcaseră pe ei ca porcii. Atîta vreme cît poți respira, vedea și auzi, poți foarte bine să reziști și o săptămînă. La naiba, patru zile-s un fleac. Dar pe alții i-am dezgropat după numai o oră și se înecaseră singuri cu noroi, sau cu propria lor vomă, sau se izbiseră cu capul lor afurisit de vreun fier pînă rămăseseră fără cunoștință și dacă ar fi stat cuminți așa cum v-am spus, ne-ar fi auzit umblînd pe deasupra și ar

fi putut să ne strige. La naiba ! Ticăloşilor, dacă vă apucă panica atunci cînd vă treziţi îngropaţi, puteţi să vă socotiţi nişte oameni morţi. Precis. Eu am fost îngropat de cincizeci de ori. Fără panică !

Fără panică, sir, spuse Bartlett cu voce tare şi se simţi mai bine, binecuvîntîndu-l pe omul acela. O dată, în cursul unui atac groaznic la Iwo Jima, căzuse o bombă peste hangarul la care lucrau, şi fusese îngropat sub dărîmături. După ce-şi îndepărtase pămîntul care-i acoperise ochii, gura şi urechile, îl apucase panica şi se repezise orbeşte asupra pereţilor acelui mormînt, dar imediat îşi adusese aminte : fără panică, şi se silise să se stăpînească. Atunci îşi dăduse seama că tremura ca un cîine scos din minţi de ameninţarea cravaşei. Dar îşi stăpînise groaza. Cînd văzu că era întreg şi se scuturase de spaima iniţială, începuse să privească cu grijă în jur. Bombardamentul avusese loc ziua, aşa că putea distinge destul de bine unde se afla şi zări o cale de a ieşi de sub dărîmături. Şi totuşi aşteptase cu răbdare, amintindu-şi de sfaturile acelea. Curînd auzise voci. Strigase, dar cruţîndu-şi vocea. Şi nu uitaţi, la naiba, cruţaţi-vă vocea, cruţaţi-vă vocea. Nu să răcniţi pînă răguşiţi de tot de prima dată cînd auziţi că cei veniţi în ajutor sînt pe aproape. Staţi liniştiţi. La naiba, am cunoscut indivizi care au urlat pînă cînd au amuţit de tot fir-ar să fie, cînd noi eram doar la cîţiva paşi, aşa că n-am putut da de ei. Băgaţi-vă bine la dovleac, cei care vă caută au şi ei nevoie de ajutorul vostru. Nu vă lăsaţi furaţi de panică ! Dacă nu puteţi striga, bateţi cu ceva, cu orice, faceţi zgomot cumva, daţi un semn şi o să vă scoatem la lumină, atîta vreme cît mai puteţi respira... şi o săptămînă trece repede, nu contează. Ticăloşilor, trebuie să mai ţineţi şi regim...

Bartlett îşi folosi toate facultăţile. Auzi dărîmăturile cum scrîşnesc şi se consolidează, undeva în apropiere picura apă, dar nici o mişcare omenească. Apoi auzi foarte slab sirena unei maşini de poliţie. Convins că cei care trebuiau să salveze victimele veniseră deja, începu să aştepte. Inima i se linişti, se lăsă pe spate şi-l binecuvîntă pe bătrînul sergent major. Îl chema Spurgeon, Spurgeon Roach, un negru.

Probabil că a fost un cutremur, se gîndi el. Se prăbuşise toată clădirea, sau doar etajul la care se afla el şi cel de deasupra ? Sau poate că se prăbuşise un avion asu-

pra clădirii... La naiba, nu, aş fi auzit zgomotul avionului care se apropia. Şi o clădire ca asta nu s-ar fi prăbuşit cu una cu două, cînd e construită după toate reglementările... dar am auzit eu că la Hong Kong unii antreprenori se țin de şmecherii, nu folosesc oțel şi beton aşa cum s-ar cuveni, de prima calitate. Dumnezeule, dacă am să ies, nu, cînd am să ies de aici... Asta era altă regulă draconică a bătrînului sergent : nu uitați niciodată, atîta vreme cît mai puteți respira, o să scăpați, o să scăpați sigur ! Sigur. Cînd am să ies de aici, am să-l caut pe Spurgeon şi am să-i mulțumesc aşa cum se cuvine. Şi cred că am să dau în judecată pe cineva. Casey sigur că... ah, Casey, sînt fericit că ea nu e băgată în rahatul ăsta, nici Orlanda. Amîndouă... Dumnezeule, Orlanda s-ar putea să fi fost surprinsă...

Dărîmăturile începură să se mişte din nou, aşteptă, inima i se zbătea în piept. Dar acum parcă se vedea puțin mai bine. Deasupra capului său era o încîlceală de grinzi de oțel, conducte pe jumătate îngropate în betonul pleznit, crătiți şi oale, bucăți de mobilă. Şi podeaua pe care stătea era pleznită. Mormîntul acela era destul de îngust, abia avea loc să se ridice în picioare. Cum zăcea pe spate, ridică mîna teafără, dar nu putu să atingă ce era deasupra capului. Se ridică în genunchi, întinse din nou mîna, apoi se săltă în picioare de-a binelea, pipăind mereu în jur, spațiul acela îngust dîndu-i o senzație de claustrofobie. Nu te lăsa prins de panică, strigă el tare, şi sunetul propriei sale voci îl mai încurajă puțin. Nu vă fie teamă să vorbiți cu voce tare, le mai spusese Spurgeon. Din nou lucirea aceea de lumină pe fața maşinii de gătit îi atrase atenția. Dacă sînt lîngă ea înseamnă că mă aflu la bucătărie. Ei, unde era soba asta ? Se aşeză jos şi încercă să-şi reproducă în minte apartamentul. Soba fusese fixată în perete, în partea opusă mesei de bucătărie, ferestrei, lîngă uşă, şi frigiderul cel mare era şi el alături spre fe... La naiba, dacă sînt în bucătărie atunci am şi mîncare şi bere, şi pot trece săptămîna uşor ! Dumnezeule, dacă aş putea avea nişte lumină ! O fi pe-aici vreo lanternă, chibrituri, chibrituri şi o lumînare. Hei, ia stai o clipă, bineînțeles că era o lanternă pe perete, lîngă frigider. Spunea că mereu îi săreau siguranțele şi uneori mai rămîneau şi fără curent... da, sigur, erau şi chibrituri în sertarul de la bucătărie, o mulțime, cu ele aprindea gazul. Gazul !

Bartlett se opri brusc, adulmecă aerul. Nasul rănit îi era înfundat, încercă să şi-l şufle, adulmecă din nou. Nu simţi miros de gaz. Doamne Dumnezeule, oftă el, uşurat. Ghidîndu-se după maşina de gătit, începu să bîjbîie centimetru cu centimetru. Nu găsi nimic. După vreo jumătate de oră, dădu cu degetele de nişte cutii cu alimente şi cu bere apoi. Descoperi patru. Erau încă îngheţate de la frigider. Deschise una, şi bău, simţindu-se nespus de minunat, bău încet, ştiind că s-ar putea să fie nevoit să aştepte zile în şir, să reziste în bezna aceea apăsătoare, să audă cum totul trozneşte în jur, fără să ştie exact unde se află, din cînd în cînd simţind cum se prăbuşeşte molozul, picăturile de apă care cad, zgomote ciudate care-ţi îngheaţă sîngele în vine de pretutindeni. Deodată, undeva în apropiere, o grindă gemu, chinuită de sutele de tone care o apăsau. Îngheţă. Apoi continuă să-şi bea berea. Ei, şi acum ce fac, aştept sau încerc să-mi croiesc drum afară ? se întrebă el înfiorat. Adu-ţi aminte cum evita bătrînul Spurgeon să răspundă la întrebarea asta : Depinde, omule, depinde, se fofila el. De deasupra veniră alte troznete. Panica îşi croi din nou drum în sufletul lui, se stăpîni. Hai să recapitulăm, îşi spuse el cu voce tare ca să-şi facă curaj. Am aici provizii pentru două, trei zile. Am scăpat întreg şi teafăr şi pot rezista uşor trei, patru zile, dar voi, voi , afurisitelor, se adresă el dărîmăturilor, ce aveţi voi de gînd ? Dar mormîntul acela nu-i răspunse. Doar un alt troznet care-l îngheţă. De undeva dinspre dreapta, de departe se auzi slab o voce. Se lăsă pe spate, puse mîinile pîlnie la gură şi strigă : Ajutooor ! Aşteptă. În jur o imensă şi tăcută pustietate. Aşteptă. Nimic. Dezamăgirea începu să-l copleşească. Încetează, stai liniştit şi aşteaptă ! Minutele treceau greu. Auzi cum curge apă, mai multă apă, mult mai multă decît înainte. Probabil iar s-a pornit ploaia, îşi spuse el. Doamne ! Pariu că va urma altă alunecare de teren. Bineînţeles. Nu-ţi aduci aminte crăpăturile acelea care traversau şoseaua ? Afurisita asta de alunecare masivă de pămînt ! Mă întreb cine o mai fi rămas sub dărîmături. Doamne, ce groaznic, afurisit. Îşi sfîşie o bucată de cămaşă şi-i făcu un nod. Acum putea ţine şirul zilelor, cîte un nod pentru fiecare zi. Cînd îşi revenise ceasul arăta 10.16, acum era 11.58. Din nou se concentră : se auzeau destul de slab nişte voci, dar acum mai aproape. Voci de chinezi. Ajutooor ! Glasurile tăcură. Apoi Unde eeeeşti ?

veni spre el destul de slab. Tăcere, apoi din nou mai slab Unde eeeești ?

Bartlett blestemă, apucă cutia goală de tablă și începu s-o izbească de grindă. Se opri din nou și ascultă. Nimic. Se lăsă pe spate. Poate s-au dus să mai aducă ajutoare. Întinse mîna și atinse altă cutie de bere. Își stăpîni dorința copleșitoare de a o deschide și pe aceea. Nu te lăsa luat de panică, fii liniștit. Ajutorul e aproape. Nu-mi rămîne nimic mai bun de făcut decît să aștept și... În clipa aceea pămîntul zvîrcolit, se umflă sub presiunea imensă, provocînd un zgomot asurzitor. grinzile care-l apărau se dislocară, porni o avalanșă de moloz. Se ghemui acoperindu-și capul cu mîinile, încercînd să se apere cît de cît. Cutremurul acela asurzitor păru să dureze la nesfîrșit. Apoi se opri. Oarecum. Inima mai mai să-i sară din piept. gust de fiere în gură. Scuipă și bîjbîi după cutia de bere. Cutiile de bere dispăruseră. La fel și toate celelalte cutii. Îi scăpă o înjurătură. Apoi, cu băgare de seamă, ridică încet capul, mai mai să se izbească de tavanul mișcător al mormîntului său. Acum putea atinge pereții și tavanul fără să se mai ridice. Ușor. Apoi auzi șuieratul acela de șarpe. Îi veni să verse. Întinse mîna și simți un curent. Acum putu adulmeca mirosul de gaz... Bătrîne, ieși o dată dracului de-aici, își spuse el îngrozit. Încercînd să se orienteze cît de cît, începu să se deplaseze încet. Acum că avea ceva precis de făcut, se simți mai bine. Întunericul îl apăsa, și era foarte greu să-și croiască drum în sus. Îl putea urca drept, uneori era nevoit să se abată mult, să se tîrască chiar în jos ca să înainteze, apoi la stînga, apoi la dreapta, cîștigă iar puțin în sus, se tîrî în jos, pe sub resturile unei căzi de baie, pe lîngă un cadavru, sau ce mai rămăsese din el, un geamăt undeva, glasuri departe, departe Unde eeeești ? urlă el, așteptă, apoi se tîrî mai departe centimetru cu centimetru, stăpîn pe sine, fără panică. După o vreme ajunse la un loc unde se putea chiar ridica în picioare, dar nu se ridică în picioare, ci rămase întins pe jos un timp, gîfîind, sfîrșit. Aici era mai multă lumină. Cînd își recăpătă suflul se uită la ceas, își adună forțele și porni din nou, dar drumul în sus îi era blocat. Dibui alt drum, dar și acela se înfundă. Se tîrî sub un stîlp de rezistență frînt și o dată ajuns acolo începu să scormonească în sus. Din nou impas ! Se trase înapoi cu greu și încercă să-și croiască o cale de ieșire în

alt loc, apoi în altul, nu avea destul loc să se ridice în picioare, își pierdu punctele de orientare, nu mai știa dacă nu cumva acum nu se înfunda mai adînc sub dărîmături. Se opri să-și mai tragă sufletul și se lăsă să zacă în noroiul mormîntului său, simți o apăsare în piept, o apăsare în cap, degetele îi sîngerau, coatele îi sîngerau, genunchii îi sîngerau. Bătrîne, nu te da bătut ! își spuse el cu voce tare. Te odihnești acum puțin, apoi o iei din loc... loc...

48

Ora 0.45.

Soldații indieni, cu lanternele în mînă, pășeau atenți căutîndu-și un drum prin zona aceea periculoasă a pantei, printre dărîmături, strigînd mereu : E cineva aici ? După care se opreau să asculte. Pretutindeni în jur, și mai sus și mai jos, făceau același lucru polițiști, pompieri, rudele disperate ale victimelor. Era întuneric, reflectoarele plasate mai jos neputînd să lumineze nici măcar pînă la mijlocul ruinelor.

— E cineva aici ? strigă un soldat și trase atent cu urechea, apoi se deplasă mai departe cîțiva pași.

Spre stînga, unul dintre camarazii săi se împiedică și căzu într-o crăpătură. Militarul era foarte ostenit, rîse și rămase așa întins o vreme, apoi strigă spre adîncul pămîntului :

— E careva acolo ?

Dădu să se ridice, cînd deodată încremeni, rămase neclintit să asculte. Din nou se întinse la pămînt, și din nou strigă prin spărtura aceea prin dărîmături

— Mă auzi ? și din nou ascultă atent.

— Daaa... se auzi slab de undeva din adînc.

Emoționat militarul sări în picioare.

— Domnule sergent, domnule sergent ! Sir !

Cincizeci de metri mai departe, la marginea dărîmăturilor, Gornt stătea de vorbă cu un tînăr locotenent care conducea operațiile de salvare în perimetrul acela. Ascultau buletinul de știri la un mic tranzistor : ...„alunecări de teren în toată colonia. Și iată o altă relatare direct de la șoseaua Kotewall". Urmă o scurtă pauză, după care se auzi o voce binecunoscută și tînărul zîmbi de unul singur. „Bună seara. Aici Venus Poon, transmit în direct de la locul celei mai mari catastrofe care a lovit colonia."

Vocea îi suna plăcut de tulburată, amintind de felul curajos, impresionant în care relatase incendiul sinistru de la Aberdeen la care fusese de asemeni martoră „Rose Court de pe şoseaua Kotewall nu mai există, turnul de lumină de douăsprezece etaje la care întreg Hong Kongul se uita ca la un punct de reper a dispărut transformat într-un groaznic mormînt de ruine. Nici locuinţa mea nu mai există. În seara asta, degetul celui Atotputernic a lovit clădirea şi pe cei ce-o locuiau, între alţii pe gan sun, slujitoarea mea devotată care m-a crescut din copilărie..."

— Sir, strigă sergentul, din mijlocul ruinelor, mai e cineva aici !

Gornt şi locotenentul se apropiară de el în grabă.

— Femeie sau bărbat ?

— Bărbat, sir. A zis că-l cheamă Barter sau aşa ceva...

La barajul de pe şoseaua Kotewall Venus Poon se simţea de minune, fandosindu-se bucuroasă în centrul atenţiei şi reflectoarelor echipelor mobile de radio şi televiziune. Continuă să citească materialul care-i fusese pus în mînă, mai schimbînd cîte un cuvînt ici şi colo, cînd coborînd puţin glasul, cînd ridicîndu-l, lăsînd să-i scape cîte o lacrimă pe faţă, dar cu grijă să nu-i strice machiajul, în vreme ce zugrăvea sinistrul în aşa fel încît tuturor ascultătorilor să li se pară că erau şi ei la faţa locului, pe panta muntelui, şi să simtă groaza şi fiorul dezastrului, mulţumind şansei că moartea a trecut de data asta pe lîngă ei, şi că scăpaseră şi ei şi ai lor. „Ploaia continuă să cadă, şopti ea în microfon. De la locul dezastrului unde Rose Court a smuls un colţ de la etajele superioare ale clădirii Sinclair Towers, au fost degajaţi şapte morţi, patru copii, trei chinezi, un englez, alţii se mai află încă sub dărîmături..." Acum lacrimile îi şiroiau de-a binelea pe faţă. Se opri şi cei care o urmăreau îşi ţinură şi ei răsuflarea. La început aproape că-şi smulsese părul din cap cînd se gîndise că rămăsese fără apartament, că se duseseră toate rochiile, toate bijuteriile şi haina ei cea nouă de vizon. Apoi îşi adusese aminte că bijuteriile ei cele de valoare erau la bijutier ca să fie montate altfel, un gest generos al fostului ei curtezan, bancherul Kwang, iar haina de blană era la croitor. Cît despre celelalte veştminte ale ei, phuuuu ! Patru Degete va fi fericit să-i dăruiască altele. Patru Degete ? Ai ai ai, sper că ţapul ăla bătrîn să fi scăpat şi să fie salvat, ca Ching Zîmbăreţul,

se ruga ea cu fervoare. Eeeee, ce minune ! Şi dacă se poate o dată, de ce să nu se poată încă o dată ? Şi nu există clădire care să se prăbuşească şi s-o poată omorî pe Ah Poo. Ea scapă. Bineînţeles. Şi bancherul Kwang salvat ! Nu am plîns eu de fericire cînd am aflat că a fost salvat ? Şi acum Choy Profitabilul ! Un băiat atît de deştept, arătos şi interesant ! Şi dacă ar mai avea şi nişte bani, bani ca lumea, ar fi tocmai ce mi-ar trebui. Să scap şi eu de burdufurile astea bătrîne de băşini şi rahat, cu amărîtul lor de yang, pentru un yin atît de dulce, cel mai dulce...

Regizorul nu mai avu răbdare să stea şi să aştepte. Se repezi la microfon şi spuse alarmat :

— Vom relua transmisia îndată ce domnişoara Poon...

În aceeaşi secundă ea îşi reveni din visare.

— Nu, nu e nevoie, spuse ea plină de curaj acum. emisiunea trebuie să continue ? îşi şterse cu un gest plin de dramatism lacrimile şi continuă să citească şi să improvizeze cînd era cazul. La locul sinistrului membri ai gloriosului regiment indian şi ai gărzii irlandeze, riscîndu-şi eroic viaţa, scormonesc prin dărîmături pentru a-i salva pe fraţii şi surorile...

— Ah, Dumnezeule, exclamă un englez. Ce curaj ! Fata asta ar merita o decoraţie, ce zici bătrîne ? şi se întoarse spre vecinul lui ca să descopere stînjenit că avea de-a face cu un chinez. Ah, te rog să mă scuzi.

Paul Choy nici nu-l auzise, atent doar la tărgile care treceau venind din zona dărîmăturilor, la brancardierii care lunecau şi se poticneau sub lumina reflectoarelor ce fuseseră montate doar cu puţin timp înainte. Abia se întorsese de la punctul de prim ajutor de la intersecţia şoselei Kotewall, un cort improvizat unde rudele înnebunite ale victimelor se chinuiau, la fel ca şi el, să identifice morţii şi răniţii, sau înregistrau numele celor dispăruţi, presupuşi a se afla încă sub dărîmături. Toată noaptea se frămîntase bătînd panta aceea în sus şi-n jos, sperînd să dea de tatăl său, care s-ar fi putut să fi fost în cu totul altă parte şi să apară acum aşa din senin, Cu o jumătate de oră înainte, un pompier reuşise să pătrundă printr-o masă de dărîmături şi să ajungă în zona etajului cinci. De acolo fuseseră scoşi Richard şi Mai-lin Kwang, apoi Jason Plumm, căruia îi dispăruse jumătate de ţeastă, apoi alţii, mai mult morţi decît vii,

Paul Choy numără tărgile : patru. Pe trei din ele morţii erau acoperiţi complet cu pături, două siluete erau micuţe. Se cutremură, gîndindu-se cît de efemeră era viaţa, întrebîndu-se din nou ce avea să se întîmple a doua zi la bursă. O vor ţine închisă în semn de doliu ? Dumnezeule, dacă nu vor deschide luni deloc, marţi la deschidere, acţiunile Struan vor ajunge sigur la 30, nu se poate să nu ajungă la atît ! Simţi cum i se întoarce stomacul pe dos şi-i vine să leşine. Vineri, chiar înainte de închidere, riscase de cinci ori valoarea banilor pe care Patru Degete catadicsise să-i împrumute, plătind un aconto. De cinci ori două milioane dolari HK. Cumpărase acţiuni *Struan*, *Blacs*, *Victoria* şi *Ho-Pak*, riscînd totul pe ideea că, într-un fel sau altul, în acel sfîrşit de săptămînă, tai-panul va izbuti el să transforme dezastrul în victorie, că erau adevărate zvonurile care spuneau că banca Chinei fusese contactată în vederea unui împrumut de lichidităţii, şi că *Blacs* sau *Victoria* au ele un plan de bătaie. De la întîlnirea de la Aberdeen, cînd îi expusese lui Gornt teoria privitoare la felul în care *Blacs* sau *Victoria* puteau lua pe cauţiune *Ho-Pak*, şi văzuse lucirea aceea în ochii vicleni ai celuilalt, se tot întrebase mereu dacă într-adevăr adulmecase bine că aici era mîna grangurilor. Bineînţeles, ei, grangurii îşi făceau jocul. Tot Hong Kongul era în mîna lor, Dumnezeule, şi ei ştiuseră dinainte ce avea să se întîmple. Dumnezeule, în ziua aceea la curse, cînd Richard Kwang propusese să vîndă acţiuni *Ho-Pak*, şi îndată Havergill şi anunţase preluarea băncii, el, Paul Choy dăduse buzna la toaletă şi vomase. Şi acum vîrîse 10 milioane în acţiuni *Ho-Pak, Blacs, Victoria şi Struan*, cumpărate cînd bursa fusese la cele mai coborîte cote. Iar în seara aceea, cînd la buletinul de la ora nouă se anunţase că China avansa jumătate de miliard pentru ca să înceteze asaltul creditorilor asupra băncilor, el fusese conştient că de-acum era multimilionar. Multimilonar ! Tînărul nu mai fu în stare să se ţină, se repezi spre desişurile de la marginea drumului şi vomă pînă cînd crezu că o să-şi dea duhul. Un englez, care căsca şi el gura pe acolo se întoarse cu spatele la el şi îi spuse unui vecin :

— Chinezii ăştia nu prea au vînă de bărbaţi în ei, ce zici ?

Paul Choy se şterse la gură, se simţea groaznic, îl copleşea gîndul grămezii aceleia de bani, atît de aproape.

acum, atîția bani, prea mulți chiar și pentru el ! Tărgile defilau mai departe. Se duse în urma lor la stația de salvare. Doctorul Meng făcea intervenții de urgență sub cortul improvizat. Paul Choy îl văzu pe doctorul Tooley, dînd la o parte pătura de pe una din victime : o europeană, cu ochii deschiși privind în gol. Doctorul Tooley oftă și-i închise ochii. Următorul pe targă era un băiețel de vreo zece ani. Englez. Mort și el. Urmă un chinez mititel. Pe ultima targă era întins un chinez în vîrstă, cu hemoragie, care gemea de dureri. Doctorul îi făcu iute o injecție cu morfină. Paul Choy se întoarse într-o parte și iar i se făcu rău. Cînd se întoarse, doctorul Tooley îi spuse blînd

— Domnule Choy, nu ai ce căuta aici. Uite, ia asta și o să-ți mai revii cu stomacul ! și-i întinse două aspirine și niște apă. De ce nu stai să aștepți în mașină ? O să te anunțăm imediat ce aflăm ceva în legătură cu unchiul dumitale.

— Mulțumesc.

Acum soseau mereu alte tărgi, o ambulanță opri în apropiere. Brancardierii săltară răniții bandajați în ambulanța care o și porni prin ploaie. Afară, departe de mirosul acela de sînge și moarte, Paul Choy se simți mai bine.

— Ce faci, Paul ?

— Ah, bine, tai-pan, mulțumesc ! Îl întîlnise pe tai-pan și mai devreme și-i spusese de Patru Degete, Dunross se arătase șocat și foarte preocupat de vestea asta.

— Nimic deocamdată, Paul ?

— Nimic, sir.

— Poate că e semn bun că nu ai nici o veste. Dacă Ching Zîmbărețul a scăpat, să sperăm !

— Da, sir.

Paul Choy îl urmări cu privirea pe Dunross care pornise către bariera de pe șosea, prin minte trecîndu-i în goană toate aranjamentele pe care le făcuse. După preluarea fantastică de către tai-pan a firmei *General Stores* — deșteaptă, ah ce deșteaptă mișcare — iar acum a reușit să și scape din capcana lui Gornt, acțiunile lui or să salte la 30. Iar *Ho-Pak* cu 12,50 la închidere, în clipa în care i se va trece numele pe tabelă vor sări și astea la

20. Şi acum calculează: 17,5 la sută din 10 milioane de 50 de ori fac...

— Domnule Choy! Domnule Choy!

Doctorul Tooley îi făcea semne cu mîna din cortul de prim-ajutor. Inima i se opri. Alergă cît de iute îl putură purta picioarele.

— Nu sînt sigur, dar te rog vino să vezi.

Nu mai era nici o îndoială: era Wu Patru Degete. Mort. În aparenţă neatins. Pe chipul lui se aşternuse o impresionantă linişte şi un zîmbet uşor. Lui Paul Choy începură să-i şiroiască lacrimile. Se ghemui lîngă targă, şi se lăsă pradă sentimentelor. Impresionat, doctorul Tooley îl lăsă singur şi se îndreptă spre celelalte tărgi, cineva se porni să ţipe — o mamă înnebunită care strîngea acum la piept trupul zdrobit al copilului ei. Paul Choy se uita la chipul tatălui său un chip frumos acum cînd era mort, dar el abia dacă-l mai vedea. Şi acum ce mă fac? se întrebă el, ştergîndu-şi lacrimile, simţind nu că şi-a pierdut tatăl, ci şeful familiei, ceea ce pentru chinezi e o pierdere mult mai mare. Dumnezeule, acum ce mă fac? Nu eu sînt fiul cel mai mare, aşa că nu eu trebuie să preiau obligaţiile. Dar eu ce fac atunci? Cineva hohotea lîngă el: un bătrîn care plîngea lîngă o bătrînă întinsă pe o targă din apropiere. Atîta moarte aici, prea multă, se gîndi Paul Choy. Da. Dar morţii cu morţii şi viii cu viii. De-acum nu mă mai leagă nimic de el. Şi sînt şi american. Ridică pătura ca pentru a-i acoperi faţa lui Wu Patru Degete, cu iscusinţă îi scoase cureluşa cu jumătatea de monedă şi o strecură în buzunar. Avînd grijă să nu-l vadă nimeni, îl căută prin buzunare — teancuri de bani, o legătură de chei, sigiliul personal de buzunar, şi inelul de diamant cu cutiuţă cu tot. Se ridică şi se îndreptă spre doctorul Tooley.

— Iertare, domnule doctor. Pot, pot să-l las pe bătrîn aici? mă duc să aduc o maşină. Familia... o să... Se poate?

— Sigur că da. Înainte de a-l ridica de aici, te rog anunţă şi poliţia, serviciul de dispăruţi e la barieră. Am să semnez certificatul de deces mîine. Îmi pare tare rău... acum nu e vreme de..., şi bătrînul doctor, atît de amabil, se îndreptă iute spre doctorul Meng. Stai să te ajut. E cam cum era în Coreea pe vremuri, nu?

Paul Choy o luă la vale, fără să mai ia în seamă ploaia măruntă, se simţea cu inima uşoară, stomacul nu-l mai

supăra, viitorul era rezolvat. Moneda e la mine acum, își spuse el, convins că Wu nu spusese nimănui altcuiva despre ea, păstrînd taina, după cum îi era obiceiul, avînd încredere în cineva numai atunci cînd era silit s-o facă. Acum, că sigiliul lui e la mine, pot semna tot ce vreau, să fac ce poftesc, dar n-am s-o fac. Ar însemna să înșel. Și de ce m-aș apuca să fac șmecherii cînd sînt în frunte ? Sînt mai deștept decît toți ceilalți feciori ai lui. Și știu și ei asta, știu și eu și n-are rost s-o luăm razna. Eu sînt cel mai bun ! Deci e cît se poate de cinstit să păstrez eu moneda și tot profitul la cele două milioane. O să înavuțesc familia, o să modernizez totul, o să echipez navele, tot ce vor dori. Dar mai întîi și mai întîi trag o fugă pînă în Hawaii...

Dunross se opri lîngă mașina lui, aflată aproape de bariera unde avusese loc prima alunecare de pămînt, și deschise portiera din spate. Casey se trezi din visare și tot sîngele îi fugi din obraji.

— Linc ?

— Nimic, deocamdată. Quillan e convins că a determinat zona în care ar putea fi. Și militarii indieni scormonesc toată aria. Mă întorc să-l schimb pe Gornt ! Dunross se strădui să pară încrezător. Specialiștii spun că sînt șanse mari să-l găsim teafăr. Nu-ți mai fă griji. Te simți bine ?

— Da, da, mulțumesc.

Cînd se întorsese după primele cercetări, îl trimisese pe Lim să aducă cafea, sandvișuri, o sticlă de brandy, știind bine că vor avea o noapte lungă înainte. Dorise s-o facă pe Casey să plece cu Riko, dar ea refuzase. Riko se dusese la hotel cu cealaltă mașină condusă de Lim.

— Ian, vrei niște brandy ? îl întrebă Casey.

— Mulțumesc ! o privi cum toarnă în pahar, observă că degetele nu-i tremurau, băutura avea gust bun acum. O să iau un sandviș și pentru Quillan. De ce nu pui o porție bună de brandy și în cafea ? O să-i duc și cafeaua.

— Sigur, spuse ea, fericită că avea ceva de făcut. A mai fost salvat cineva ?

— Donald McBride, teafăr, doar puțin șocat. Și el și nevastă-sa.

— Ce bine ! Și morți ?

— Nici unul din cei pe care-i știu eu, îi răspunse el,

nedorind să-i spună de Plumm, sau de vechiul lui prieten Southerby, preşedintele băncii *Blacs*.

În clipa aceea se repeziră spre ei Adryon şi Martin Haply, fata se aruncă de gîtul lui Dunross şi începu să plîngă de fericire.

— Ah, tată, acum am auzit, ah, tată, am îngheţat.

— Ei, ei, haide, haide, o linişti el. N-am păţit nimic, Dumnezeule, Adryon, tai-panul Nobilei Case nu poate fi atins de nici o alunecare de pămînt...

— O, nu spune una ca asta, îl imploră ea, cutremurată de un fior de superstiţioasă teamă. Să nu mai spui una ca asta niciodată ! Aici sîntem în China, aici zeii trag cu urechea, să nu mai spui asta !

— Bine, bine, iubita mea ! şi Dunross ridică din umeri zîmbindu-i lui Martin Haply care era şi el fericit că nu i se întîmplase nimic. E totul în regulă ?

— Da, sir. Eram în cealaltă parte, la Kowloon, relatam despre celelalte alunecări de teren de acolo cînd am auzit vestea. Tai-pan, sînt fericit să vă văd neatins. Am... tare mi-e teamă că am lovit puţin maşina venind încoace.

— Nu contează, îi răspunse Dunross care o îndepărtă puţin pe Adryon s-o vadă mai bine. Ei, fetiţo, ţi-ai revenit ?

Ea se aruncă din nou în braţele lui.

— Da, da ! şi apoi o văzu pe Casey. Ah, ce faci ăăă...

— Ei, nu mai fiţi proşti şi nu mai staţi în ploaie, ia veniţi amîndoi înăuntru.

Adryon se supuse imediat, Martin Haply şovăi, şi apoi i se adresă lui Dunross.

— Sir, dacă nu aveţi nimic împotrivă, mă duc să arunc şi eu un ochi pe aici.

— Christian a scăpat, îi spuse Dunross.

— Da, sir, am sunat la redacţie. Mulţumesc. Iubito, nu întîrzii mult, îi spuse lui Adryon şi se îndreptă spre barieră.

Dunross se uită după el — băiat înalt, zdravăn şi foarte sigur de el — şi apoi îl zări pe Gornt care cobora panta în grabă. Gornt se opri, departe de maşini şi-i făcu tulburat semn să se apropie. Dunross aruncă o ochire la Casey, simţi cum i se strînge inima de teamă : de unde se afla ea nu-l putuse zări pe Gornt.

— Mă întorc imediat ce termin.

— Fii cu băgare de seamă !

Dunross se apropie de Gornt — care arăta acum bătrîn, murdar, cu hainele sfîşiate, barba năclăită şi faţa mohorîtă.

— L-am găsit, gîfîi Gornt. Pe Bartlett.

— Mort ?

— Nu. Am dat de el; dar nu putem ajunge la el ! şi Gornt arătă cu mîna spre termos. Ceai ?

— Cafea cu brandy.

Gornt luă termosul, bău cu sete. Casey mai e în maşină ?

— Da. La ce adîncime e îngropat ?

— Nu ştim. Dar adînc. Poate că e mai bine deocamdată să nu-i spunem nimic.

Dunross şovăi.

— Mai bine las-o acum, insistă Gornt, situaţia lui e pe muchie de cuţit.

— În regulă ! Dunross era copleşit de toţi morţii ăştia şi de suferinţa celor din jur. Bine.

Ploaia aceea făcea noaptea şi mai apăsătoare, mocirla şi mai periculoasă. În faţa lor, dincolo de zona alunecării de pămînt, şoseaua Kotewall se întindea dreaptă pe vreo şaptezeci de metri, apoi făcea un cot, urcînd în pantă abruptă, pentru a o lua apoi pe panta muntelui în sus. Locatarii din împrejurimi umpluseră şoseaua, evacuînd clădirile.

— Nu e nici o îndoială în privinţa lui Tip-Top şi a banilor ? îl întrebă Gornt, păşind cu grijă şi cercetînd drumul înainte la lumina lanternei.

— Nici una. Asaltul creditorilor asupra băncilor s-a încheiat.

— Bun. Ce vrei să obţii ?

Dunross nu-i răspunse imediat, doar ridică din umeri.

— La deschiderea bursei acţiunile mele vor fi la 30.

— Asta mai rămîne de văzut, îi replică Gornt sardonic. Chiar şi la 30 eu tot sînt acoperit.

— Da ?

— Am două milioane de dolari gheaţă. Avansul dat de Bartlett.

Dunross simţi un fior de mulţumire : cu asta o să se înveţe minte şi Bartlett să mai încerce să trişeze cu mine, se gîndi el.

— Ştiam de aranjamentul ăsta. A fost o idee deşteaptă, dar la 30 de dolari acţiunea, eşti în plop cu patru milioane,

Quillan, tu două şi el două. Dar o să ne înţelegem negociind pentru *All Asia Air.*

— Niciodată ! şi Gornt se opri şi-l înfruntă. Niciodată. Compania mea aeronautică nu e de vînzare !

— Cum pofteşti. Oferta-i valabilă pînă la deschiderea bursei.

— Dar-ar frenţia în oferta ta !

Urcau poticnindu-se mai departe panta, apropiindu-se de zona unde fusese foaierul. Trecură pe lîngă o targă : nici unul dintre ei nu cunoştea femeia întinsă pe targă. Oh, dacă ar fi fost Dunross întins acolo, îi trecu lui Gornt prin minte, toate problemele mele ar fi fost rezolvate...

49

Ora 1.20.

Sergentul indian îndreptase lumina lanternei drept în jos. În jurul său se strînseseră alţi soldaţi, spre care se îndrepta acum în grabă tînărul locotenent, pompieri, împreună cu şeful unei formaţii de pompieri.

— Unde-i ? întrebă Harry Hooks, şeful pompierilor.

— Acolo dedesubt undeva. Îl cheamă Bartlett, Linc Bartlett.

Hooks văzu firul de lumină cum se strecoară prin crăpătură cîţiva paşi şi apoi se opreşte, blocat de dărîmături. Se întinse jos, pe pămînt mai aproape de sol, mirosul de gaze era mai puternic.

— Hei, domnule Bartlett ! Mă auzi ? strigă el spre dărîmăturile de sub el.

Ascultară cu toţii încordaţi.

— Da, se auzi foarte slab de dedesubt.

— Eşti rănit ?

— Nu !

— Poţi să vezi lumina noastră ?

— Nu.

Hooks scăpă o înjurătură, apoi strigă :

— Rămîi acolo unde te afli deocamdată.

— În regulă, dar e mult gaz aici !

Șeful pompierilor se ridică, ofițerul îi spuse :

— Mai înainte era pe aici unul Gornt care s-a dus să mai aducă ajutoare.

— Bun. Toată lumea se împrăștie, și fiecare caută un loc de trecere spre el, sau cum putem ajunge mai aproape de el.

Toți se executară. La scurt timp un soldat indian scoase un strigăt :

— Aici !

Se vedea o crăpătură îngustă printre niște resturi amenințătoare de ziduri de beton, lemn rupt și grinzi în formă de H din oțel, prin care un om s-ar fi putut strecura înăuntru. Hooks șovăi, apoi își scoase de pe el echipamentul care-l stînjenea.

— Nu, îl opri ofițerul. Mai bine încercăm noi ! și se uită la oamenii lui. Ei ?

În aceeași secundă toți se îndreptară spre gaura aceea.

— Nu ! ordonă ofițerul. Sangri. Tu ești cel mai subțirel.

— Mulțumesc, sir, spuse pirpiriul, zîmbind încîntat, arătîndu-și dinții albi în contrast cu chipul smolit.

Toți îl urmăriră în vreme ce se strecura înăuntru, ca o zvîrlugă. La vreo douăzeci de picioare în adînc, Bartlett își sucea capul în toate părțile, prin bezna aceea. Era într-un intrînd îngust, drumul în sus îi era barat de o podea groasă de beton, mirosul de gaz devenea tot mai puternic. Apoi surprinse o licărire de lumină venind de undeva dintr-o parte și încercă în fracțiunea aceea să vadă unde se afla. Nu auzea nimic decît picăturile de apă care cădeau și troznetele acelui morman de dărîmături. Cu mare greutate se răsuci în partea de unde venise lumina. Cînd dădu niște bucăți de scîndură la o parte, se porni o mică avalanșă. Curînd se opri. Deasupra mai era o cavitate mică. Se strecură printre dărîmături într-acolo, dar ajunse la o fundătură. Încercă în altă parte, și acolo drumul i se înfundă. Deasupra capului simți că niște scînduri dintr-o podea se mișcau ușor, se întinse pe spate și trase scîndura spre el. praful care se stîrni îl făcu să se înece și să tușească. Deodată, deasupra capului apăru o lumină. Nu cine știe ce, doar un fir de lumină, dar cînd reuși să-și concentreze privirea văzu pînă la cîțiva metri. Bucuria îi dis-

păru imediat cînd îşi dădu seama de adîncimea la care era îngropat. Drumul în oricare direcţie îi era blocat.

— Hei ! strigă el.

— Te auzim, veni de afară foarte slab răspunsul.

— Acum văd lumina !

— Care lumină ? se auzi după cîteva clipe.

— De unde naiba să ştiu eu ? răspunse Bartlett.

Nu te lăsa împins de panică, gîndeşte-te şi aşteaptă, aproape, că îl auzi el pe Spurgeon spunînd. Se stăpîni, aşteptă, apoi lumina pe care o vedea se mişcă puţin.

— Aceea ! urlă el.

În aceeaşi clipă lumina se opri în loc.

— Acum ştim unde eşti ! Rămîi acolo !

Bartlett privi în jur, cercetînd zona cu cît mai multă grijă. Nici a doua oară nu reuşi mai mult, acelaşi rezultat : nu era nici o ieşire de acolo. Nici una. Vor trebui să sape zdravăn ca să mă scoată de aici, mormăi el, simţind cum îl apucă spaima.

Sangri, tînărul militar îndian, reuşise să se strecoare cam zece picioare în adînc, dar mult la dreapta faţă de locul unde se afla Bartlett. Mai departe nu putea înainta, drumul era blocat. Se suci în loc şi găsi un punct de sprijin, o lespede spartă de beton, o săltă uşor, uşurel : în aceeaşi secundă toată grămada de dărîmături începu să se clatine. Încremeni. Lăsă lespedea uşurel la loc. Dar alt loc de trecere nu mai exista. Scrîşnind din dinţi şi rugîndu-se să nu se prăbuşească totul peste el şi peste cel care era dedesubt, cine o fi fost, trase de lespede într-o parte. Piramida de dărîmături nu se prăbuşi. Gîfîind, băgă capul în cavitatea care-i apăru dinainte şi se uită. Altă fundătură. Pe acolo era imposibil să înainteze. Cu mare silă se gîndi să-şi croiască drum înapoi.

— Domnule sergent, strigă el în nepaleză, pe aici nu pot merge mai departe.

— Eşti sigur ?

— Da, sir, sigur de tot !

— Întoarce-te.

Înainte de a porni, strigă o dată spre celălalt

— Hei !

— Te aud ! îi răspunse Bartlett.

— Acum nu mai sîntem aşa de departe. Vă scoatem noi de acolo, sir. Staţi liniştit.

— În regulă !

Cu mare greutate, Sangri porni înapoi, chinuindu-se să urce. O mică avalanşă îl potopi cu moloz, continuă să urce încrîncenat.

Dunross şi Gornt veniră şi ei, trecînd peste dărîmături şi ajunseră unde se strînseseră toţi ceilalţi, care formaseră un fel de lanţ, ca să înlăture dărîmăturile, grinzile, cum puteau.

— Bună seara, tai-pan, l-am găsit, dar e cam departe, şi Hooks arătă spre militarul care ţinea o lanternă în acelaşi loc. În direcţia aceea e.

— Cît de adînc e îngropat ?

— După sunetul vocii sale, la vreo douăzeci de picioare.

— Dumnezeule !

— Da, chiar aşa, numai Dumnezeu ştie ! E la mare ananghie. Uitaţi-vă : drumul de acces e blocat de grinzi de profil H. Nu îndrăznim să folosim aparate de tăiat, prea multe gaze !

— Dar trebuie să existe şi altă cale, nu ? Poate dintr-o parte ? îl întrebă Dunross.

— Căutăm. Deocamdată cel mai bun lucru e să aducem cît mai mulţi oameni şi să îndepărtăm resturile pe care le putem îndepărta cu mîna.

Hooks privi în direcţia din care se auzi un strigăt de victorie, toţi se îndreptară spre soldaţii emoţionaţi. Mai jos de un maldăr de dărîmături de pereţi şi tavane, pe care soldaţii reuşiseră să le îndepărteze, se vedea o trecere ce părea să ducă în adînc. Unul dintre oamenii mai mărunţei se strecură prin deschiderea aceea, apoi dispăru. Cei de-afară îl urmăriră încurajîndu-l mereu. Preţ de vreo şase picioare fu uşor de pătruns, foarte dificil următoarele zece picioare, pentru că drumul se tot sucea cînd într-o parte, cînd în cealaltă, apoi se blocă.

— Hei, sir ! Poţi vedea lumina lanternei mele ?

— Da, se auzi mai puternic vocea lui Bartlett, încît aproape că nu mai era nevoie să strige.

— Am să deplasez lumina sir. Dacă vezi că se apropie, să-mi spui dacă e la dreapta, la stînga, în sus, în jos, bine ?

— În regulă !

Bartlett vedea un fir de lumină foarte subţire de undeva de deasupra şi puţin din dreapta, prin masa de grinzi de rezistenţă, traverse şi pereţi dislocaţi. Chiar dea-

supra lui era o masă impenetrabilă de plafoane de beton şi grinzi metalice. La un moment dat lumina dispăru, dar apoi o zări din nou.

— Puţin mai la dreapta, puţin ! strigă el, cu o voce mai răguşită decît de obicei, şi lumina se deplasă în direcţia aceea. Mai jos ! Stop ! Acum puţin în sus ! Păru să dureze o veşnicie, dar lumina căzu chiar pe el. Aşa !

Soldatul ţinu lanterna în direcţia aceea, făcu cu cealaltă mînă un fel de suport din moloz, şi apoi o lăsă să stea singură.

— E bine acum, sir ? strigă el.

— Da ! Ai dat lovitura !

— Acum mă retrag ca să aduc ajutoare.

— Bine.

Militarul ieşi la suprafaţă, în zece minute îl călăuzi prin gaura aceea pe Hooks. Şeful pompierilor cîntări foarte atent direcţia razei de lumină şi cercetă obstacolele din faţă.

— La naiba, o să ne ia luni de zile să ajungem acolo, mormăi el, scoase o busolă din buzunar şi măsură unghiurile cu mare grijă. Fii liniştit, domnule, strigă el, o să te scoatem noi afară, frumos, frumuşel. Nu te mai poţi apropia cumva de lumină ?

— Nu, nu cred să pot.

— Atunci stai acolo unde eşti şi mai trage-ţi sufletul. Eşti rănit ?

— Nu, dar simt miros de gaze.

— Stai liniştit, nu mai sîntem prea departe.

Hooks ieşi de sub dărîmături. O dată ajuns la suprafaţă, măsură unghiul busolei, apoi aprecie distanţa, făcu cîţiva paşi pînă la o grămadă mare de dărîmături.

— Tai-pan, domnule Gornt, e sub locul ăsta sau pe o rază de cinci picioare, la douăzeci de picioare adîncime.

Acum erau cam la două treimi în josul pantei, mai aproape de şoseaua Sinclair decît de Kotewall. Şi din cîte vedeau ei, nu exista nici o altă cale de acces dintr-o parte, stratul de pămînt şi noroi de la alunecare fiind aici mai gros în dreapta decît în stînga.

— Nu ne rămîne decît să ne apucăm de săpat, spuse ofiţerul ca un condamnat. Nu putem aduce nici o macara încoace, aşa că nu ne rămîne decît să scuipăm în palme. Încercăm întîi pe aici ! şi Hooks arătă spre o zonă care

părea încurajatoare, la vreo zece picioare, aproape de gura pe unde pătrunsese militarul.

— De ce aici ?

— E mai sigur pe aici, tai-pan, dacă cumva facem toată masa asta să se dezechilibreze. Haideți băieți. dați o mînă de ajutor, dar fiți cu mare băgare de seamă.

Se apucară de săpat, înlăturînd bucățile care se puteau da la o parte, trudă grea, totul era umed și lunecos, grămada aceea de dărîmături într-un echilibru precar. Traverse, grinzi, tavane, podele, scînduri, ciment, zidărie, oale, aparate de radio, televizoare, birouri, veșminte, totul amestecat de-a valma. Munca se opri cînd descoperiră încă o victimă.

— Un medic aici ! strigă Hooks.

— Mai trăiește ?

— Așa s-ar putea spune.

O femeie bătrînă, cu niște pantaloni care înainte fuseseră negri și o bluză albă năclăite acum de noroi, părul strîns într-o coadă ca de șobolan Ah Poo !

— Dădaca cuiva, o gan sun, spuse Dunross.

Gornt se uita la locul acela de unde fusese salvată bătrîna și nu-i venea să creadă ochilor, o cavitate aproape neînsemnată într-o grămadă de bucăți de beton armat.

— Cum naiba reușesc unii să scape !

Hooks zîmbi, arătîndu-și dinții cariați, maronii de tutun.

— Joss, domnule Gornt. Atîta vreme cît omul mai respiră, mai trage nădejde. Joss ! și strigă spre cei din vale : Trimiteți o dată o targă mai repede încoace. Hai Charlie, fuga marș !

Targa sosi iute, brancardierii o luară pe bătrînă. Militarii se apucară mai departe de treabă. Puțul se adîncea. După încă un ceas, cînd mai reușiseră să sape vreo patru cinci picioare, drumul le fu barat de tone și tone de traverse metalice.

— Trebuie să ocolim, spuse Hooks.

Și se apucară din nou cu răbdare de treabă mai departe. După alți cîțiva pași fură din nou blocați.

— Ocoliți din nou !

— Nu putem tăia un drum prin harababura asta ?

— Da, tai-pan, dar e destul doar o scînteie și ajungem cu toții îngerași. Haideți băieți, să încercăm și pe aici.

Militarii se repeziră să îndeplinească ordinul.

Ora 4.10.

Bartlett îi auzea acum mai bine. Din cînd în cînd peste el venea cîte o avalanşă de praf, noroi, moloz umed, cînd grinzi, traverse erau îndepărtate de deasupra. Acum salvatorii lui păreau să nu mai fie decît la vreo zece picioare depărtare, după cîte îşi putea el da seama, şi cam cinci sau şase picioare deasupra. Licăririle de lumină îi făceau aşteptarea mai uşoară. De jur împrejur nu vedea nici o cale de scăpare. Ceva mai devreme se gîndise să încerce să se întoarcă acolo sub podeaua aceea şi de acolo să încerce o altă cale, un loc mai sigur.

— Domnule Bartlett, mai bine mai aşteptaţi puţin, îi strigase Hooks. Acum ştim unde vă aflaţi.

Şi rămăsese pe loc. Era ud leoarcă de la ploaie, stătea întins pe o scîndură, chiar confortabil, apărat de grinzile acelea monstruoase. Nu putea vedea decît puţin în jurul lui, deasupra numai grinzi contorsionate. Avea loc suficient ca să se întindă, sau, dacă era atent, să se ridice cu grijă în capul oaselor. Simţea mirosul puternic de gaze, dar, deocamdată nu-l durea capul, şi socotea că era în siguranţă pe moment, aerul destul de curat, putea respira o veşnicie. Se simţea obosit, foarte obosit. Dar se sili să rămînă treaz. Îşi dăduse seama că le va trebui toată noaptea şi poate şi o parte din zi ca să reuşească să croiască un tunel pînă la el. Asta nu-l îngrijora. Erau de-acum aproape. Reuşise să vorbească cu ei. Cu un ceas înainte îl auzise pe Dunross.

— Hei, Linc ? Ian aici.

— Ce naiba cauţi aici ? strigase el fericit.

— Te căutam. Nici o grijă, nu mai avem mult pînă la tine.

— Bine Ian, începu el şi inima i se strînse de îngrijorare. Spune. Orlanda, Orlanda Ramos, o ştii ? O aş...

— Am văzut-o. Am văzut-o imediat după ce alunecarea de pămînt a izbit clădirea. E teafără, stă la Kotewall şi aşteaptă. E teafără. Dar ce faci tu ?

— Ei, nu stau chiar pe roze, îi răspunse el, aproape ameţit de bucurie acum cînd ştia că ea scăpase.

Apoi Dunross îi povestise cum scăpase el ca prin minune, despre Casey care văzuse cu ochii ei cum are loc catastrofa, se cutremură de groază cînd se gîndi cît de aproape fuseseră toţi de dezastru.

— Dumnezeule ! Doar cîteva minute încolo sau încoace şi aţi fi fost cu toţii îngropaţi !

— Joss !

Mai trăncăniră o vreme, apoi Dunross se dăduse la o parte pentru ca să se continue lucrările de salvare. Cînd se gîndi acum la Orlanda, pe Bartlett îl trecu un fior şi din nou mulţumi Domnului că scăpase neatinsă, aşa cum scăpase şi Casey. Orlanda n-ar fi scăpat niciodată dacă ar fi fost prinsă sub dărîmături. Casey poate, dar Orlanda nu. Dar asta nu atinge cinstea obrazului. Se aşeză mai bine, veştmintele ude îl făcură să se înfioare, strigătele şi zgomotele făcute de cei care se apropiau îl linişteau. Ca să treacă timpul mai uşor, se lăsă pradă visării, gîndindu-se la cele două femei. N-am cunoscut niciodată o fiinţă care să aibă un trup ca al Orlandei, o femeie ca ea. De parcă aş fi cunoscut-o de cînd lumea, nu de numai cîteva zile. Asta-i. E tulburătoare, plină de necunoscut, feminină, minunat de periculoasă. Casey nu prezintă nici un pericol. Ar putea deveni o soţie minunată un partener de nădejde, dar nu e ca Orlanda, feminină. Ştiu, Orlandei îi plac tot felul de fleacuri, cadouri costisitoare, şi dacă ce spune lumea e adevărat, ar fi în stare să cheltuiască banii ca şi cum nici n-ar exista ziua de mîine. Dar nu are şi ea dreptate ? Pe fosta nevastă am aranjat-o, la fel şi copiii ! Nu merită să-mi mai trăiesc şi eu viaţa şi să mă distrez ? Şi s-o apăr de toţi ticăloşii plini de bani din lume ? Bineînţeles. Dar nici acum nu ştiu cu ce m-a vrăjit ea, cu ce m-a vrăjit Hong Kongul. E cel mai minunat loc în care am fost vreodată şi aici mă simt mai acasă decît acasă la mine. „Linc, poate că în una din vieţile tale de dinainte, ai trăit aici," îi replicase Orlanda. „Crezi tu în reîncarnare ?" „Bineînţeles !" N-ar fi minunat, se gîndi el acum, fără să bage de seamă gazele tot mai persistente din jur care îl cam ameţiseră. Cel mai minunat lucru pe lumea asta ar fi norocul de a trăi mai multe vieţi şi...

— Linc !

— Hei, Ian, ce s-a întîmplat ? Şi deodată se simţi foarte fericit pentru că vocea lui Dunross se auzea de aproape, foarte aproape.

— Nimic. Facem doar o mică pauză. Drumul se croieşte greu. Trebuie să facem din nou un ocol; dar acum nu mai sîntem decît la cîţiva metri de tine. Şi m-am gîndit să mai stăm de vorbă. Din cîte ne putem da seama, sîntem la vreo cinci picioare mai sus de tine, înspre vest. Zăreşti lumina de la noi ?

— Nu. Deasupra mea e un plafon de beton, rupt în toate chipurile, şi grinzi, dar e în regulă, eu rezist aici o vecie. Ei, ştii ceva ?

— Ce ?

— Pentru prima dată mi-ai spus Linc.

— Da ? Nici n-am băgat de seamă.

Ei, fleacuri ! se gîndi Bartlett şi zîmbi în sinea lui.

— De ce...

Amîndoi îngheţară cînd grămada de dărîmături începu să geamă, mişcîndu-se ici şi colo. Într-un minut troznetele încetară, Bartlett începu să respire din nou.

— Şi ia zi, mîine ce ai de gînd să faci ?

— Cum adică ?

— La bursă. Cum ai de gînd să-l trozneşti pe Gornt ?

Şi-l ascultă copleşit de uluire în vreme ce Dunross îi relata de banii de la banca Chinei, de petrecerea lui Plumm, de provocarea pe care i-o aruncase lui Gornt, sprijinindu-se acum pe cele 50 de milioane fond de rulment.

— Fantastic ! Ian, cine te sprijină pe tine ?

— Moş Crăciun !

Bartlett rîse.

— Şi aşa, Murtagh a reuşit, da ?

Celălalt tăcu şi Bartlett zîmbi.

— Ţi-a spus Casey ?

— Nu, nimic, dar mi-am închipuit eu. Doar ţi-am spus că e foarte deşteaptă Casey. Deci te-ai descurcat de minune. Felicitări, spuse el zîmbind, fără nici un gînd ascuns. Ian, am crezut că te-am prins la ananghie ! şi Bartlett rîse. Şi chiar crezi că la deschidere acţiunile tale vor fi la 30 ?

— Aşa sper.

— Dacă aşa speri, atunci înseamnă că tu şi oamenii tăi aţi şi fixat cota asta. Dar şi Gornt e deştept. Nu-l prinzi nici tu pe el.

— Ba de data asta-i al meu!

— Nu, nu-l prinzi. Dar cu înțelegerea dintre noi cum rămîne ?

— Cu *Par-Con* ? E valabilă, bineînțeles. Am crezut că totul e aranjat de la început, nu ?

Bartlett simți prefăcuta inocență din vocea celuilalt.

— Quillan e numai bun de pîrlit acum.

— Cred și eu. E pe-aici și el. Dă o mînă de ajutor.

Bartlett rămase surprins.

— De ce ?

Urmă o pauză.

— Quillan e un mare ticălos, un diavol de douăzeci și patru de carate, dar... nu știu, s-ar putea să țină la tine !

— Fir-ai să fii și tu ! replică Bartlett bine dispus. Și ce-ai să faci cu Quillan ?

— I-am făcut o propunere.

Și Dunross îi relată totul. Bartlett gemu.

— Și așa, am aruncat două milioane pe apa sîmbetei, da ?

— Sigur. Alea două milioane-s pierdute. Dar partea ta din afacerea cu *General Stores* o să-ți aducă probabil 5 milioane, poate mai mult, iar din afacerea dintre *Par-Con* și *Struan* o să-ți iasă chiar și mai mult.

— Chiar crezi că vor fi 5 milioane ?

— Da, tu 5 și Casey 5.

— Minunat. Totdeauna am dorit să-și facă rost de fondurile ei. Mă întreb ce-o să facă de-acum încolo, spuse el. Totdeauna a dorit să fie independentă și acum poate. Minunat. Ce-ai zis ? întrebă el fiindcă nu fusese atent ce-i spusese Dunross.

— Îți spuneam dacă vrei să vorbești cu ea. Nu e chiar așa de ușor să ajungă aici, dar n-o să pățească nimic.

— Nu ! replică Bartlett ferm. Transmite-i doar salutări din partea mea, restul am să-i spun eu cînd am să ies de aici.

— Casey a spus că nu pleacă de aici pînă nu te scoatem ! și se lăsă o scurtă pauză. Orlanda la fel. Vrei să-i spui măcar ei vreo două vorbe ?

— Nu, mulțumesc. Avem timp de asta mai tîrziu. Spune-le la amîndouă să se ducă acasă.

— N-or să se ducă. Tare mi-e teamă că te cam iubește lumea pe aici.

Bartlett rîse, dădu să se ridice şi se lovi cu capul de ceva, simţi cum îl trece un junghi prin toată spinarea, gemu, apoi se aşeză mai bine, atingînd cu capul tavanul de deasupra. Dunross stătea ghemuit la capătul tunelului aceluia sinuos, simţind cum urăşte spaţiul acela îngust, claustrofobia făcîndu-i aproape greaţă, îl trecu o sudoare rece. Nu reuşise nici măcar să-l zărească cît de cît pe Bartlett, dar vocea puternică şi sigură pe sine îl încurajase. Hooks îi recomandase să-l ţină de vorbă în vreme ce ei se mai odihneau puţin, ca să nu-l lase furat de gazele tot mai puternice. „Tai-pan, nu se ştie niciodată, gazele astea intră pe furiş în tine. Vrem să rămînă treaz. S-ar putea ca foarte curînd să avem nevoie de ajutorul lui." Tai-panul se foi stînjenit, simţind primejdia cineva se urcase pe dărîmături şi acum peste el venise o avalanşă de moloz. Era Hooks. Se oprise la cîteva picioare în urma lui.

— În regulă, tai-pan. Acum e mai bine să ieşi, şi aduc aici nişte băieţi de-ai mei.

— Imediat. Linc ? Să nu te culci. Ne apucăm din nou de treabă.

— În regulă. Mă descurc eu. Hei, Ian, ce-ai zice să-mi fii cavaler de onoare ?

— O, dar bineînţeles ! îi răspunse el pe loc în vreme ce mintea lui ţipa care dintre ele ? Va fi o cinste pentru mine.

— Îţi mulţumesc, îl auzi el pe Bartlett, şi în ciuda faptului că ar fi dat orice ca să afle pe care o alesese, ştia că nu-l putea întreba.

Era convins că Bartlett i-ar fi mărturisit despre cine era vorba, dar nu-i spusese decît „Mulţumesc, da, îţi mulţumesc foarte mult". Zîmbi de unul singur uimit. Linc învaţă repede, îşi spuse el. E bine să ai alături de tine un partener ca el... şi membru votant al clubului hipic ! La fel şi Casey !

— Te scoatem noi de acolo imediat !

Chiar cînd se pregătea să iasă din galerie auzi

— Ei, ce zici, n-ar fi straşnic dacă ele două ar ajunge prietene ? Crezi că e prea mult să sper şi asta ?

Dunross nu fu sigur că aceste vorbe îi fuseseră adresate lui.

— Ai mai zis ceva ? îi strigă el.

— Nimic, îi replică Bartlett. Ian, săptămîna asta avem o mulțime de lucruri de făcut. Știi, mă bucur că l-ai băgat pe Gornt la apă !

Mda, își spuse el fericit. Va fi plăcut să trag sforile alături de tine, să te urmăresc atent, și în vremea asta să-mi clocesc propria mea Nobilă Casă. Dunross, în galeria lui, la numai cîțiva metri de el, se răsuci cu multă greutate și începu să urce. La alți metri deasupra, Gornt și ceilalți așteptau lîngă intrarea mult lărgită a tunelului. Zorii începuseră să albească spre răsărit, un petec de cer ivindu-se printre norii care acopereau totul. Pe toată panta, oameni osteniți se chinuiau încă să sape, să-i caute pe cei dispăruți, să-i strige și să asculte spre adîncul dărîmăturilor. Hooks, rupt de oboseală, se îndepărtă de gura galeriei aflate într-o adîncitură a terenului. În secunda aceea se auzi un vuiet imens, din susul pantei, lîngă șoseaua Po Shan. Toate privirile se întoarseră într-acolo. Departe, pe coasta muntelui, ceva mai spre stînga, văzură că pămîntul se pusese în mișcare. Vuietul deveni și mai puternic, un val de apă și noroi se ridică din spatele umărului pantei mai sus de șosea și, prinzînd viteză, se repezi spre ei. Toți începură să fugă care încotro, în vreme ce valul acela de mocirlă mătură zona unde fusese foaierul, se revărsă peste dărîmături, inundîndu-le, imensa masă a pămîntului lichid strivind ruinele clădirii, împingîndu-le la vale. Gornt văzu și el dezastrul apropiindu-se și se agăță disperat de o grindă de rezistență din oțel, mlaștina aceea împuțită se repezi spre ei. Gornt se trezi pînă la genunchi în șuvoiul acela, se ținu din răsputeri să nu fie măturat de el, valul coborî mai departe, lăsînd peste tot o pătură de noroi, Hooks și ceilalți se ridicară încet în picioare, uitînd pe moment orice altceva. Dar Gornt nu uitase ! Din locul unde se afla, putea vedea gura galeriei, ghici brațele lui Dunross și capul ivindu-se din mocirlă, mîinile se apucară de marginea galeriei, balta de noroi se scurgea spre adînc, în puț, îl umplea, degetele lui Dunross alunecară, el se afundă în noroi, se zbătu disperat, reuși să iasă iar la suprafață și se agăță cum putu de ceva. Gornt îl urmărea. Nu se clinti. Mîzga aceea se scurgea mai departe în galerie, nivelul crescu din nou, Dunross simți că se scufundă, mlaștina aceea îl sugea în adîncul ei cu putere, noroiul îl sufoca, se ținu cu disperare mai departe, își propti vîrful picioarelor într-o crăpătură și se săltă cu

greu. În chip miraculos, reuşi să învingă mlaştina care-l sorbea, se ţinu de margine, era în siguranţă acum, pe jumătate ieşit din mocirlă, inima îi bătea mai mai să-i spargă pieptul, începu să vomeze. Încă ameţit şi tremurînd de efort, îşi şterse noroiul de pe faţă, de pe gură şi se uită năucit în jurul lui. Atunci îl văzu pe Gornt la numai cîţiva metri de el, privindu-l, rezemat alene de un ieşind de dărîmătură. Într-o secundă, întreaga lui fiinţă se mobiliză cînd văzu zîmbetul acela drăcesc, ura aceea neascunsă, dezamăgirea imensă de pe faţa celuilalt, şi ştiu că dacă ar fi schimbat rolurile între ei şi ar fi fost el în siguranţă şi Gornt în capcana în care fusese el, ar fi făcut la fel, ar fi privit şi ar fi aşteptat deznodămîntul. Chiar aşa aş fi făcut ? Da. M-aş fi uitat la el şi nu i-aş fi întins nici o mînă de ajutor. În orice caz nu lui Gornt. Şi atunci, în cele din urmă, blestemul lui Dirk Struan ar fi luat sfîrşit, ar fi putut să se odihnească acolo de unde ne-a marcat destinele, iar urmaşii mei n-ar mai fi simţit puterea sa. Clipa aceea trecu. Mintea i se limpezi. Îşi aminti de Bartlett şi se uită cu groază spre gura galeriei prin care se scurgea noroiul în adînc. Unde înainte fusese tunelul acum nu mai era decît o baltă adîncă de noroi.

— Dumnezeule ! Ajutor ! strigă el.

Şi imediat se dezlănţui nebunia, toţi se repeziră spre galerie, Hooks, militarii, pompierii, se aruncară asupra mocirlei cu lopeţi, cu mîinile goale. Dunross se tîrî într-o parte. Se ridică tremurînd în picioare, îngrozit. Gornt plecase. În scurtă vreme, toate încercările de salvare încetară. Balta de noroi rămase neînvinsă.

MARȚI

51

Ora 17.39.

Dunross stătea la fereastra boltită a apartamentului său din clădirea Struan și se uita spre întinderea portului. Dăinuia un amurg minunat, nesfîrșit, pe un cer aproape fără nici un nor înafară de cîteva scame de cumulus, pătate de roșu pe margini, plutind deasupra Chinei continentale, spre vest, în vreme ce dinspre est venea întunericul. Jos, portul își trăia viața lui agitată ca de obicei, zona Kowloon lucind în razele soarelui care apunea. Claudia bătu la ușă și o deschise, Casey intră. Avea chipul împietrit, părul roșcat împrumutînd parcă culorile apusului. Suferința o făcuse străvezie.

— Hello, Casey.

— Hello, Ian.

Nu aveau nevoie să-și spună mai mult. Despre Bartlett discutaseră tot ce trebuia discutat. Abia în noaptea aceea, tîrziu reușiseră oamenii să-i scoată cadavrul afară. Și Casey stătuse tot timpul acolo pe coasta muntelui așteptînd. Abia apoi se dusese la hotel. Sunase de dimineață și acum venise în persoană.

— Bei ceva ? Cafea, ceai ? E și vin. Eu am pregătit martini.

— Un martini. Mulțumesc, Ian, îi răspunse ea cu o voce fără vlagă. Suferința care se simțea în ea făcîndu-l și pe Dunross să sufere.

Se așeză pe o canapea. El turnă băutura și puse o măslină în pahare.

— Casey, nu e nici o grabă, îi spuse el plin de compasiune. Mai putem aștepta.

— Știu. Dar așa ne-am înțeles. Mulțumesc ! apucă paharul și-l ridică. Joss !

— Joss !

Ea bău licoarea rece ca gheaţa, premeditîndu-şi toate mişcările de parcă s-ar fi dedublat şi se supraveghea să nu greşească ceva, apoi deschise servieta şi puse un plic mare de manilla pe birou.

— Aici sînt toate hîrtiile lui John Chen despre firma Struan, tot ce ne-a furnizat şi ne-a spus el. Toate copiile pe care le-am avut sînt aici. Pe cele din Statele Unite le voi rupe eu, şi Casey şovăi o clipă. Sînt sigură că ai şi luat măsuri şi ai făcut schimbările necesare, dar eu am adus aici tot ce aveam.

— Mulţumesc. Linc i-a dat lui Gornt vreuna din aceste hîrtii ?

— Nu, nu cred ! Dar pentru mai multă siguranţă, eu aş socoti că bună parte din informaţiile de aici au ajuns şi la alte urechi.

— Mda.

— Acum, cu afacerea dintre *Par-Con* şi *Struan !* şi-i dădu un dosar destul de gros. Toate cele şase copii sînt semnate şi sigilate cu sigiliul corporaţiei. Am împuternicirea să le semnez ! Se opri nehotărîtă. Eu şi Linc am încheiat o înţelegere. Eu i-am lăsat prin testament dreptul de a vota în numele tuturor acţiunilor mele vreme de zece ani, şi el a făcut acelaşi lucru faţă de mine. Aşa că acum eu conduc *Par-Con*.

— Zece ani ? îşi miji uşor ochii Dunross.

— Da, îi răspunse ea indiferentă, fiindcă nu mai simţea nimic, nu mai dorea nimic decît să plîngă şi să moară.

Am să-mi îngădui să fiu slabă mai încolo, se gîndi ea, acum trebuie să mă ţin tare, să nu greşesc.

— Pentru zece ani. Linc... Linc avea majoritatea voturilor şi putea controla compania. Cînd totul va deveni oficial, am să-ţi trimit o confirmare legalizată.

Dunross încuviinţă dînd din cap. Din biroul lăcuit, scoase şi el un dosar de acte asemănător.

— Uite aici echivalentul actelor tale. Le-am sigilat pe toate oficial. Aici — şi puse un plic deasupra maldărului de acte — e înţelegerea noastră secretă prin care *Par-Con* primeşte drept garanţii dreptul asupra navelor mele.

— Mulţumesc. Dar cu fondul de rulment pe care ţi l-ai asigurat, nu mai era nevoie de aceste garanţii.

— Nu contează, aşa ne-am înţeles.

Dunross o privi, îi admiră curajul. Tot timpul cît stătuse pe coasta muntelui nu vărsase o lacrimă, doar dădea din cap şi spunea : „Am să aştept aici, am să aştept pînă cînd..." Orlanda făcuse imediat o criză, fusese nevoit s-o trimită la hotel şi mai tîrziu şi un medic ca să aibă grijă de ea.

— Aşa ne-am înţeles.

— În regulă. Dar nu era nevoie.

— Acum mai departe. Ai aici scrisoarea de acceptare pentru înţelegerea noastră în legătură cu preluarea firmei General Stores. În zece zile am să-ţi remit şi hîrtiile oficiale. Am...

— Dar Linc n-a apucat să depună cele două milioane convenite.

— Ba da. A făcut transferul telegrafic, sîmbătă noaptea. Banca mea din Elveţia a confirmat tranzacţia ieri, şi banii au fost transferaţi aşa cum trebuia către consiliul de administraţie al firmei *General Stores*. I-au acceptat aşa că afacerea-i încheiată.

— Chiar dacă Pug e mort ?

— Da. Văduva lui a fost de acord cu tranzacţia la recomandarea consiliului de administraţie. Şi să ştii că e o afacere excelentă. Mult mai bună decît oferta de la *Superfoods*.

— Nu vreau, nu mai doresc deloc să particip la afacerea asta.

— Pe cînd eram în tunel şi discutam cu Linc, mi-a mărturisit cît de încîntat era de afacerea cu *General Stores*. Îţi repet exact cuvintele lui : „Minunat ! Cinci milioane ? Totdeauna am dorit să reuşească să-şi dobîndească propriile ei fonduri financiare. Totdeauna şi-a dorit să fie independentă, şi acum a izbutit. Minunat !"

— Dar cu ce preţ ! îi replică ea, simţind cum o inundă toată suferinţa atîta vreme reţinută. Linc m-a prevenit întotdeauna că fondurile astea te costă mai mult decît eşti tu dornic să plăteşti. Şi aşa a fost. Nu-i mai doresc !

— Banii sînt bani. Acum nu eşti în stare să gîndeşti limpede. Banii aceştia ar fi trebuit să-i revină şi el ţi i-a dat ţie. Fără nici o obligaţie.

— Tu mi i-ai dat.

— Iar greşeşti. El ţi i-a dat. Eu doar te-am ajutat aşa cum m-ai ajutat şi tu pe mine, şi Dunross băU. Trebuie

să ştiu unde să-i trimit profiturile. Trebuie să-ţi aduci aminte că aici partea de acţiuni nu includea şi dreptul majoritar de vot. Cine-i mandatarul lui ?

— Banca *First Central*. Eu sînt doar executorul lui testamentar, împreună cu unul din oamenii băncii, şi ea şovăi. Cred că moştenitoare e mama lui. Doar ea e pomenită în testament. Linc... Linc a fost foarte sincer cu mine în privinţa asta. Fosta lui nevastă şi copiii au pensia lor viageră şi au fost nominal excluşi din testament. Acolo nu se mai vorbeşte decît de dreptul meu de a avea majoritatea voturilor, iar tot restul averii lui îi revine mamei sale.

— Atunci va fi foarte bogată !

— Dar asta n-o s-o ajute la nimic. Casey încercă din greu să-şi stăpînească lacrimile şi să n-o trădeze vocea. Ea... are peste şaizeci, o femeie foarte cumsecade, Linc e unicul ei fiu. O lacrimă îi luneca pe faţă în ciuda eforturilor ei. M-a rugat să-l aduc acasă. În testament el spune să fie incinerat.

— Casey, interveni Dunross iute, poate aş putea să rezolv...

— Nu, nu, te rog. Totu-i aranjat. Am rezolvat eu. Eu am vrut să împlinesc toate astea. Avionul nu mai e sub sechestru, toate formalităţile împlinite.

— Şi cînd pleci ?

— În seara asta la zece.

— Ah ! Dunross rămase mirat. Am să vin să te conduc.

— Nu, nu e nevoie, mulţumesc. Cu maşina.

— Insist !

— Nu, te rog ! şi se uită la el implorîndu-l.

— Şi ce planuri ai ? o întrebă el după cîteva momente de tăcere.

— Nu mare lucru. Am să... Am să mă îngrijesc ca toate dorinţele lui să fie împlinite, hîrtiile puse în ordine, testamentul şi să mă ocup de afacerile lui. Apoi am să reorganizez *Par-Con*... am să încerc să reorganizez firma aşa cum ar fi vrut el s-o facă şi după aia... după aia nu mai ştiu. Astea toate au să-mi ia vreo treizeci de zile. Poate că în treizeci de zile am să mă întorc să continuăm, poate am să-l trimit pe Forrester sau pe altcineva. Nu ştiu. Peste treizeci de zile am să te anunţ. Pînă atunci totul e rezolvat. Ai numărul meu de telefon. Te rog sună-mă ori-

cînd ai vreo problemă ! şi ea se ridică să plece, dar el o opri.

— Înainte de a pleca trebuie să-ţi mai spun ceva. Azi-noapte n-am putut pentru că nu era momentul. Poate că acum este, nu sînt sigur, dar chiar înainte de a mă despărţi de Linc, m-a întrebat dacă am ceva împotrivă să-i fiu cavaler de onoare ! O văzu pe Casey că se albeşte şi se apropie iute de ea. I-am spus că va fi o cinste pentru mine.

— A spus că e vorba de mine ? Voia să se căsătorească cu mine ? îl întrebă ea nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Am discutat şi despre tine. Oare nu asta voia să spună ?

— Şi nu a pomenit deloc de Orlanda ?

— Nu, atunci nu. Doar mai devreme şi era foarte îngrijorat de soarta ei, pentru că el rămăsese în apartamentul ei şi nu ştia ce se întîmplase cu ea, şi Dunross o urmări atent. Cînd i-am spus că n-a păţit nimic a fost foarte bucuros. Cînd i-am spus că era să fii surprinsă de alunecarea de teren, aproape să facă un atac de inimă. Şi chiar cînd ne despărţeam, l-am auzit spunînd foarte încet : Crezi că ar fi să sper prea mult dacă aş dori ca ele să fie prietene ? Nu ştiu dacă aceste cuvinte mi-au fost adresate mie sau nu. În vremea cînd săpam ca să-l scoatem de acolo, ajunsese să vorbească mult de unul singur ! Bău ce mai rămăsese în pahar. Casey, eu sînt sigur că la tine se gîndea.

Ea clătină din cap.

— Ian, e un gest frumos din partea ta, dar eu ştiu că el se gîndea la Orlanda.

— Nu cred că ai dreptate.

Se lăsă iar tăcere.

— Poate. Dar prietene ? spuse ea şi se uită la el. Ai de gînd să devii prieten cu Quillan ?

— Nu. Niciodată. Dar nu e aceeaşi situaţie. Orlanda e o fată drăguţă. Zău.

— Sînt convinsă. Şi Casey continuă să se uite la paharul ei, bău, dar fără să-i simtă gustul. Şi cum rămîne cu Quillan ? Ce s-a întîmplat astăzi ? Eu n-am auzit nimic. Ce-ai făcut cu el ? Am văzut că la închidere acţiunile tale erau cotate la 30.01, dar... altceva n-am mai aflat.

Dunross simţi cum îl prinde un val de căldură. Din pricina catastrofei de la Kotewall, guvernatorul ordonase ca bursa să rămînă închisă toată ziua de luni. La fel şi

băncile, în semn de doliu. În dimineața aceea, la ora zece, banii lichizi ai Băncii Chinei ajunseseră la toate filialele tuturor băncilor din colonie. Asaltul creditorilor încetase. Pe la ora trei, o mulțime de clienți stăteau la coadă ca să depună banii înapoi. Chiar înainte de a se deschide bursa la ora zece, îl sunase Gornt.

— Primesc ! spusese el.

— Nu vrei să mai negociem ?

— Nu vreau nici un fel de gesturi de favoare din partea ta, așa cum nici tu nu te aștepți la astfel de gesturi din partea mea. Actele sînt pe drum, și legătura se întrerupse.

— Ce s-a întîmplat cu Quillan, întrebă acum Casey din nou.

— Am ajuns la o înțelegere. Am deschis la 28, dar pe el l-am lăsat să-și răscumpere acțiunile la 18.

Ea rămase cu gura căscată. Fără să se gîndească, făcu imediat calculul.

— Asta l-a costat cam vreo două milioane. Dar astea-s cele două milioane ale lui Linc. Deci Quillan a scăpat din capcană ?

— I-am spus lui Linc de afacerea asta și că o să-l coste două milioane, el a rîs. Dar i-am amintit că din afacerea cu *General Stores* și *Par-Con-Struan*, pierderile lui de două milioane sînt compensate de cele douăzeci de milioane cîștig, sau chiar mai mult ! și Dunross îi urmări chipul, vrînd să vadă reacția ei. Cred că e mai bine ca cele două milioane să fie trecute la pierderi.

— Doar n-ai să-mi spui mie că i-ai dat drumul lui Quillan din capcană așa degeaba.

— Nu. Mi-am recăpătat întreprinderea de transporturi aeriene înapoi. Controlul absolut asupra firmei *All Asia Air*.

— Ah ! se înfioră Casey și își aminti povestea cu acea noapte de Crăciun cînd Gornt și tatăl său se prezentaseră pe neașteptate la Casa cea Mare, o cuprinse o tristețe copleșitoare. Îmi faci o favoare ?

— Bineînțeles. Cu condiția să nu se refere la Quillan.

Avusese de gînd să-l roage pe Dunross să-i îngăduie lui Quillan să devină și el membru votant și să aibă loja lui la curse, dar renunță, ar fi fost o pierdere de timp.

— Ce favoare ?

— Nimic. N-are rost Ian, plec.

Sfîrşită, sfîrşită de tot, se ridică în picioare, genunchii îi tremurau, toate mădularele o dureau îngrozitor. Îi întinse mîna. I-o luă şi i-o sărută cu gestul acela atît de plin de cavalerism pe care-l făcuse în seara petrecerii, prima dată cînd intrase în galeria cea lungă şi văzuse cu groază cuţitul înfipt în inima portretului. Brusc, toată durerea o copleşi, ar fi vrut să-şi urle şi ea ura faţă de Hong Kong şi faţă de oamenii Hong Kongului care, într-un fel sau altul, fuseseră vinovaţi de moartea lui Linc. Dar nu o făcu. Mai tîrziu ! îşi porunci ea, izbutind să se ţină tare. Nu te lăsa frîntă acum. Nu-ţi da drumul aici. Fii stăpînă pe tine. De-acum aşa trebuie. Linc a plecat pentru totdeauna.

— Casey, ne vedem curînd.

— La revedere, Ian, îi mai spuse ea şi ieşi.

El rămase multă vreme cu ochii la uşa închisă, apoi oftă şi apăsă soneria. Claudia apăru îndată.

— Bună seara, tai-pan, îi spuse ea cu infinită căldură. Am primit cîteva telefoane la care trebuie să răspundem... foarte importante, domnişorul Duncan vrea să împrumute 1.000 de dolari HK.

— La ce naiba îi trebuie ?

— Se pare că vrea să cumpere un inel cu diamant pentru o „doamnă". Am încercat să-l trag de limbă şi să aflu şi eu numele ei dar nu vrea să spună.

O Doamne, puştoaica aia, îi trecu lui Dunross prin cap cînd îşi aminti ce-i spusese feciorul despre iubita lui, Sheila Scragger, sora de caritate din Anglia, care-şi făcuse concediul cu Duncan în staţiunea Paldoon din Australia.

— Cu o mie de dolari n-o să cumpere mare lucru. Spune-i că ar fi mai bine să-mi ceară mie să-l ajut. Nu, aşteaptă ! şi rămase o clipă pe gînduri. Dă-i mai bine o mie de dolari din banii de cheltuieli mărunte, oferă-i banii cu o dobîndă de trei la sută pe lună cu o garanţie scrisă din partea lui că în eventualitatea că nu plăteşte, îi poţi reţine banii din banii lui de buzunar cu o dobîndă de sută la sută pe lună. Şi dacă se prinde în treaba asta, am să-l învăţ eu o mică lecţie să o ţină minte. Dacă nu se prinde, am să-i dau eu o mie, dar nu înainte de paşti.

Claudia încuviinţă din cap, apoi adăugă tristă

— Sărmana domnişoară Casey. Se chinuie de moarte !

— Mda.

— Tai-pan, uite cine te-a căutat. Domnul Linbar a sunat de la Sydney, și sună-l cînd ai o clipă liberă. După părerea lui, a reușit să pună firma Woolara pe picioare din nou.

Dunross se uită lung la ea :

— Fir-ar să fie !

— Domnul Alistair a sunat să te felicite, ca și tatăl tău și alți membri ai familiei. Te rog sună-l pe domnul Trussler la Jo'burg, în legătură cu thoriumul, și Claudia pufni. Doamna Gresserhoff a sunat să-ți spună rămas bun.

— Cînd decolează ? întrebă Dunross indiferent, știind bine despre care avion era vorba.

— Mîine, primul zbor JAL. E groaznic ce-a pățit domnul Travkin, nu-i așa ? Îmi pare atît de rău de el.

— Da ! Travkin murise în cursul nopții. Dunross îl vizitase la spitalul Matilda de mai multe ori, dar fostul lui antrenor hipic nu-și mai recăpătase cunoștința de duminică, din momentul accidentului. Am reușit să dăm de vreo rudă de-a lui ?

— Nu. Nu avea nici o legătură stabilă cu vreo femeie sau cu altcineva. Domnul Jacques s-a ocupat de înmormîntare.

— Bun. Mda, atît putem face și noi pentru el.

— Duminică ai să călărești tu ?

— Nu știu ! șovăi Dunross. Asta-mi aduce aminte că trebuie să vorbesc cu ceilalți membri ai comitetului de conducere ca cea de-a cincea cursă să o numim Travkin... e și ăsta un fel de a-i aduce omagii.

— Da. O să fie minunat. Țineam foarte mult la el, o să fie minunat.

Dunross se uită la ceas.

— Cel cu care am următoarea întîlnire e cumva jos ?

— Da.

— Bun, spuse tai-panul, și se întunecă la față.

Coborî un etaj, la celălalt birou al său.

— Bună ziua, domnule Choy, cu ce problemă ? îl întrebă el pentru că transmisese familiei condoleanțe deja pentru dispariția lui Wu Patru Degete.

După ce se închise ușa, Paul Choy își șterse palmele cu un gest instinctiv.

— Sir, am venit pentru prima discuție. Îmi pare rău că ieri a trebuit să amînăm, dar... ăăă... mulajele de

ceară... s-au potrivit cu vreuna din cele două jumătăţi de monedă ale dumneavoastră ?

— Întîi vreau să te întreb cine deţine cealaltă jumătate de monedă, acum cînd Patru Degete a devenit strămoş ?

— Familia Wu, sir.

— Cine din familia Wu ? întrebă Dunross pe un ton înadins aspru. Moneda a fost dată unui om anume care a trecut-o mai departe altuia. Cui ?

— Mie, sir.

Paul Choy se uită la tai-pan, fără teamă, deşi inima îi bătea mai repede decît îi bătuse vreodată, chiar mai iute decît atunci pe joncă, atunci cînd, în urmă cu o veşnicie, cu mîinile mînjite de sîngele tînărului Vîrcolac, doar pe jumătate mort, schilodit, simţea trupul acestuia sprijinindu-se de el, iar taică-su urla la el să-i facă vînt peste bord.

— Trebuie să dovedeşti că Patru Degete ţi-a transmis-o ţie.

— Îmi pare rău, tai-pan, dar eu nu trebuie să dovedesc nimic, îi răspunse Paul Choy sigur de el. Trebuie doar să prezint jumătatea de monedă şi să cer favoarea pe care o doresc. În taină. Totul în mare taină, asta-i înţelegerea. Moneda înseamnă onoarea Nobilei Case şi e în joc cinstea obrazului ei, iar ta...

— Eu ştiu bine ce e în joc ! îi răspunse Dunross tăios. Dar tu ştii ?

— Sir ?

— Aici sîntem în China. În China se pot întîmpla lucruri foarte curioase. Crezi că sînt atît de nebun să mă las în capcana unei poveşti străvechi ?

Tînărul clătină din cap, simţind un nod în gît.

— Tai-pan, nu, nu sînteţi nebun deloc. Dar dacă vă restitui moneda, trebuie să-mi împliniţi o favoare.

— Şi care-i favoarea pe care o ceri ?

— Mai întîi aş fi vrut să fiu sigur că sînteţi convins că... moneda e una dintre cele patru. Sînt sigur acum.

— Eşti sigur ?

— Da, sir.

— Ştii că moneda asta a fost furată de la Phillip Chen ?

Paul Choy se uită uluit la Dunross, apoi îşi reveni.

— Moneda asta e de la Wu Patru Degete. Nu ştiu de nici un furt. La mine a ajuns de la tatăl meu, doar atîta ştiu. A fost a tatălui meu.

— Ar trebui să i-o restitui lui Phillip Chen.

— Aţi văzut-o vreodată, aţi văzut vreodată moneda asta la el, sir ?

Dunross discutase deja cu Phillip Chen despre moneda asta. „Nu există nici o posibilitate să dovedeşti că e a ta, Phillip ?“, îl întrebase el. „Nu, tai-pan. Nici una !“ îi răspunsese bătrînul, frîngîndu-şi mîinile.

Dunross se uită la tînăr mai să-l străpungă cu privirea.

— E moneda lui Phillip Chen !

Paul Choy se foi stînjenit.

— Tai-pan, au fost patru monede. Moneda domnului Chen s-ar putea să fie o alta. Asta aparţine, a aparţinut tatălui meu. Vă mai aduceţi aminte ce spunea la Aberdeen ?

Dunross se uită la el fără să scoată o vorbă, încercînd să-l descumpănească, şi îşi propusese să-l înfrunte în stilul negocierilor dintre americani. Paul Choy şovăi, dar nu se dădu bătut. Interesant, îşi spuse Dunross. Eşti un ticălos dur şi priceput ! Ei şi acum vorba-i eşti cumva emisarul lui Wu Dinte-de-aur, fiul cel mai mare, ori un biet pungaş şi ai venit aici doar ca să-ţi aranjezi propriile afaceri ? Dunross într-adins nu spunea nimic pentru ca tăcerea să devină apăsătoare, pentru ca să-l descumpănească şi mai mult pe adversarul său, în vreme ce se gîndea cum să-şi schimbe tactica. În clipa în care Paul Choy îl sunase cu o zi înainte rugîndu-l să-i acorde o întrevedere, ştiuse despre ce era vorba. Dar cum să manevreze în situaţia asta ? Wu nici n-a apucat bine să moară şi acum iată-mă cu un alt adversar, se gîndi el, bine pregătit şi îndrăzneţ. Dar chiar şi aşa, are şi el punctele lui slabe, ca toată lumea, ca şi tine. Gornt e unul din punctele tale slabe. Riko ar putea fi un altul. Ah, Riko ! Ce-o fi avînd fata asta că te-a tulburat atît de mult ? Dar acum lasă astea. Cum reuşeşti tu să reintri în posesia monedei înainte de a împlini favoarea cerută ?

— Bănuiesc că ai jumătatea de monedă la tine. Să mergem chiar acum la un chimist să facem analiza compoziţiei, şi se ridică în picioare ca să-l încerce pe Paul Choy.

— Nu, sir, îmi pare rău, dar nu, răspunse tînărul simţindu-şi inima mai mai să-i spargă pieptul, iar cureluşa

din jurul gîtului devine un laţ, şi moneda îl arde. Îmi pare rău, dar nu cred că e o idee bună.

— Eu cred totuşi că e o idee foarte bună, continuă Dunross exercitînd mai departe presiunea asupra lui. Mergem şi luăm moneda. Haide.

— Nu, mulţumesc, tai-pan, spuse Paul Choy cu o politeţe plină de fermitate pe care Dunross o aprecie. Nu putem face proba asta săptămîna viitoare ? Să zicem de vineri într-o săptămînă ? Nu e nici o grabă acum.

— Nu voi fi la Hong Kong în vinerea aceea.

— Ştiu, sir, veţi fi în Japonia. Şi nu vă puteţi rezerva un ceas în cursul şederii dumneavoastră acolo ? Oricînd vă convine.

Dunross îşi miji ochii.

— Domnule Choy, pari să ştii o mulţime de lucruri.

— Sir, aici e destul de uşor să afli orice vrei. În Japonia va fi mai bine pentru amîndoi, sir. Ar fi mai puţine şanse pentru o... un amestec nedorit, şi în Japonia vom fi amîndoi pe picior de egalitate.

— Vrei să spui că aici nu vom beneficia amîndoi de aceleaşi drepturi ?

— Nu, nu, tai-pan. Dar aici, după cum aţi spus, sîntem în China, şi în China se întîmplă uneori lucruri ciudate. Patru Degete şi grupul lui e destul de puternic. Iar tranzacţia cu moneda trebuie să rămînă o înţelegere de la persoană la persoană, şi aşa trebuie să se negocieze. Şi aşa mi-am închipuit că vom trata.

Pe Paul Choy îl treceau acum sudorile, mulţumind cerului că păstrarea secretului făcea parte din favoarea cerută. Din clipa în care adusese acasă trupul neînsufleţit al lui Patru Degete, trăsese sforile pentru a cîştiga cît mai multă putere în clanul familiei. În cele din urmă reuşise să dobîndească exact ce-şi dorise : statutul deosebit — ca în Mafie — de consigliere, consilier principal al lui Wu Dinte-de-aur, fiul cel mai vîrstnic, acum căpetenia titulară a firmei Wu Maritima. Şi asta şi sîntem, se gîndi el, simţind cum din nou îl cam apucau spaimele : sîntem nişte mafioţi chinezi. Nu am şi eu mîinile pătate de sînge ? Şi am fost la bordul navei cînd în cală se transporta opiu. Şi ce ştie Wu Dinte-de-aur şi eu nu ştiu ? „Dinte-de-aur, poţi avea deplină încredere în mine", îi spusese el fratelui său, luptîndu-se de fapt pentru poziţia lui în viitor. „Tare mi-e teamă că nici nu am de ales. Aici

navighez prin niște ape necunoscute. Și am nevoie de tot ajutorul pe care-l pot dobîndi. Iar sfaturile tale de expert vor fi foarte prețioase", îi mărturisise Dinte-de-aur în engleza lui poticnită, cînd ajunseseră la stadiul final al negocierilor. „Atunci îmi închipui că vom putea lucra împreună". „Hai să fim cît se poate de sinceri. Amîndoi avem pregătire universitară, ceilalți n-au. Avem nevoie unul de altul și *Wu Maritima* trebuie modernizată. Eu singur n-am să mă descurc. Am nevoie de ajutor din belșug. Și anii pe care i-am pierdut comandînd navele lui de plăcere, nu m-au prea ajutat să învăț să conduc toată prăvălia. Am tot întrebat eu ba de una ba de alta, dar degeaba, doar îl știi pe tata. O zei blînzi, nu aveam voie să schimb nici măcar tariful pe oră al unei fete fără aprobarea lui. Și își băga alea patru degete ale lui în toate treburile și în toate bărcile, în toate afacerile din toată flota." „Știu. Dar acum dacă toți căpitanii merg cu noi la schimbările pe care o să le facem, într-un an ai să ai cea mai strașnică operațiune condusă de chinezi din toată Asia". „Asta vreau și eu. Taman asta!" „Și cu opiumul cum rămîne?" „*Wu Maritima* totdeauna a transportat opiu." „Dar cu armele ?" „Care arme ?" „Mi-au ajuns la urechi niște zvonuri cum că Patru Degete avea de gînd să se apuce de trafic de arme." „Eu de arme nu am auzit nimic." „Hai să ne descotorosim de negoțul cu opiu și stupefiante. Hai la naiba să ne ferim a avea de-a face cu narcoticele. Nu-i așa că-i adevărat că avea de gînd să se apuce de afaceri cu maimuțoii ăia doi Yuen Contrabandistul și Lee Pulbere albă?" „Zvonuri. Am să mă gîndesc la ce mi-ai spus. Dar trebuie să-ți spun eu sînt comandantul flotei și căpetenia firmei *Wu Maritima.* Ce spun eu aia rămîne. Dar ne consultăm. O să fii consigliere cu toate drepturile și îndatoririle ce decurg din asta. Dar dacă eu hotărăsc ceva, așa rămîne. De-o pildă, am auzit de lovitura pe care ai dat-o fără să ai încuviințare. A fost strălucită, mda, dar să nu mai aud de aventuri din astea. Trebuie să mă întrebi pe mine întîi și să fiu și eu de acord cu acțiunile tale dinainte." „De acord, dar ce spunem e valabil numai de acum încolo. Am și eu afacerile mele. Mi-am dat demisia de la Gornt. Apoi afacerile personale pe care le-am început cu Patru Degete mă privesc numai pe mine și am să le continui." „Ce anume ?" „Vineri mi-a avansat două milioane pentru ca să le joc la bursă. Partea mea era 17,5 la sută

din profit. Acum vreau întregul profit." „Cincizeci la sută !" „Nouăzeci la sută ! Şi dacă-i vorba, pe mine nu mă ţine nimic la Hong Kong. Chiar şi dacă primesc cincizeci la sută, îmi vînd toate acţiunile, şi fiindcă veni vorba, numai eu ştiu care-s şi cum, am una peste alta vreo trei milioane dolari SUA." S-au tîrguit şi, în cele din urmă, s-au înţeles la 70 la sută, cele 30 de procente ale lui Dinte-de-aur urmînd a fi depuse într-o bancă elveţiană, într-un cont cu serie. „Din cîte văd eu, bursa o să tot urce în următoarele două zile, şi după aia eu mă descotorosesc de acţiuni. Eu hotărăsc, bine ?" „Da. Porecla de Profitabilul ţi se potriveşte, frate mai mic, mult mai bine decît numele de Paul. Eu o să-ţi spun Profitabilul. Şi ce altceva mai făceai tu cu Patru-Degete ?" „Numai un singur alt lucru, dar Patru Degete m-a pus să jur că nu voi scăpa nimănui nici o vorbă în vecii vecilor, şi am pecetluit jurămîntul cu sînge." Fără prea mare tragere de inimă, Dinte-de-aur fusese de acord ca Paul să păstreze taina.

Iar acum, aşteptînd ca tai-panul să-i răspundă dacă era de acord cu Japonia, tînărul se simţi plin de încredere în sine. Sînt bogat, dacă am nevoie, am în spate puterea lui Dinte-de-aur, un paşaport american, şi am să mă duc în Hawaii. Iar în Japonia cred că am să am şansa de a fi mai deştept decît Dunross... nu mai deştept, e prea deştept el pentru atîta, dar poate că acolo să mă descurc, să reuşesc să dovedesc o dată pentru totdeauna că moneda e autentică.

— Tai-pan, Japonia vă convine ? întrebă el din nou.

— Am auzit că ai dat o mare lovitură la bursă, da ?

Tînărul se lumină tot la faţă, neaşteptîndu-se la întrebarea asta.

— Da, sir, acum am cu cinci milioane jumătate mai mult decît înainte.

— Pentru numai cîteva săptămîni de cînd eşti aici, nu e chiar rău, Profitabile Choy, şuieră Dunross admirativ. Şi cu o taxă de 15 la sută, adăugă el nevinovat.

Tînărul se încruntă şi căzu în capcană.

— Ei, eu sînt cetăţean american, deci supus sistemului de taxe american ! se opri şi şovăi puţin. Mai am eu nişte idei care... tai-pan, am putea face o afacere care să fie bună şi pentru dumneavoastră şi pentru mine.

Dunross îl văzu pe Paul Choy coborînd privirile şi deveni şi mai prudent.

— Bătrînul meu avea încredere în dumneavoastră, spuse tînărul. Dumneavoastră şi el aveaţi legături de veche prietenie. S-ar putea să moştenesc şi eu dreptul la această prietenie... să fiu demn ca într-o bună zi...

— Restituie moneda de bună voie şi am să-ţi acord tot felul de favoruri.

— Tai-pan, să începem cu începutul, să vedem dacă moneda-i autentică. În Japonia, da ?

— Nu. Aici, sau deloc ! i-o reteză Dunross, hotărît să joace tare.

Ochii lui Paul Choy se îngustară şi mai mult. Brusc se hotărî, îşi băgă mîna cub cămaşă, apucă moneda şi o puse pe masă.

— În numele lui Jin-qua, cer de la tai-panul Nobilei Case o favoare.

În tăcerea care se lăsă, Dunross se uită lung la monedă.

— Ei ?

— Întîi şi întîi doresc statutul de vechi prieten, aşa cum l-a avut şi Wu Patru Degete, cu toate cele care derivă din asta. În al doilea rînd vreau să fiu numit director al firmei *Struan* pe o perioadă de patru ani şi un salariu egal cu al celorlalţi directori, şi pentru cinstea obrazului am să cumpăr un pachet cu o sută de mii de acţiuni ! Simţi cum în liniştea care se lăsă după aceste vorbe, o picătură de sudoare i se prelinse de pe bărbie. Apoi doresc să facem o întreprindere mixtă, jumate jumate, o fabrică de produse farmaceutice cu firma *Struan*, cu un capital de şase milioane dolari SUA, eu pun jumătate din sumă în termen de treizeci de zile.

Dunross se uită la el uluit.

— Şi ce să facem în fabrica aia ?

— Asia e o piaţă imensă pentru produse farmaceutice şi am putea face o avere cu experienţa dumneavoastră în manufacturare şi a mea în marketing. De acord ?

— Numai atît ? Alte favoruri nu doreşti ?

— Încă trei. O...

— Numai trei încă ? îl întrebă Dunross cutremurîndu-se.

— Numai trei. Prima, anul viitor voi organiza o altă bursă de mărfuri. O să...

— Ce o să faci ? îl întrebă Dunross şi rămase cu gura căscată.

Profitabilul Choy zîmbi, şi îşi şterse sudoarea de pe faţă.

— O altă bursă de mărfuri, pentru chinezi, condusă de chinezi.

Brusc, Dunross se apucă de rîs.

— Profitabile Choy, dar ştiu că ai îndrăzneală. Da, sigur. Din întîmplare ideea nu e rea. Ei, ce-i cu bursa asta nouă de care vorbeşti ? Eu ce amestec am ?

— Doar sprijinul unui vechi prieten pentru ca să pot urni treaba, să-i împiedicaţi pe băieţii ăia răi să-mi pună talpă !

— Dar pentru asta cincizeci la sută.

— Pentru condiţii deosebit de favorabile, garantate. Apoi — şi tînărul se opri plin de nădejde — doresc să-mi faceţi cunoştinţă cu Lando Mata şi să-i spuneţi că mă sprijiniţi ca partener al grupului reprezentat de tatăl meu ca să pot licita pentru monopolul sindicatului jocurilor şi aurului. Da ?

— Ai spui trei favoruri. Care-i ultimul ?

— În trei ani să fiu şi eu membru al comitetului de conducere al clubului hipic. În vremea asta garantez să ofer un milion de dolari SUA pentru acţiuni de caritate pe care o să le alegeţi dumneavoastră, şi am să sprijin toate cauzele frumoase şi jur pe Dumnezeu că am să fac în aşa fel încît să nu vă fie greu să împliniţi aceste favoruri ! Şi îşi şterse sudoarea de pe faţă. Am terminat !

Dunross şovăi.

— Dacă moneda-i autentică, sînt de acord cu toate condiţiile dumitale în afară de cea referitoare la Lando Mata.

— Nu ! Condiţia asta face parte din înţelegere.

— Nu sînt de acord.

— N-am cerut nimic ilegal, nimic care să vă...

— Fără Lando Mata !

Tînărul oftă. Îşi luă moneda de pe masă, se uită la ea.

— Dacă nu se poate, atunci cade toată înţelegerea noastră şi în locul ei voi avansa cererile lui Wu Patru Degete. Şi e aceeaşi monedă, spuse el, pregătindu-se să-şi joace ultima carte.

— Şi ?

— Şi atunci va trebui să deveniţi părtaş la negoţul cu narcotice, arme şi toate celelalte afaceri pe care le-aţi de-

testat, dar pe care va trebui să le onorați. Îmi pare rău, tai-pan, dar eu mă lupt ca să merit să devin și eu strămoș ! Și aruncă din nou moneda pe masă. Alegeți singur.

Dunross se simți deodată tulburat. Cererile băiatului fuseseră bine alese. Nimic ilegal, nimic extravagant. Paul Choy îl înfruntase bine pregătit. Chiar prea bine. Patru Degete fusese un adversar cunoscut. Dar ăsta, puiul ăsta de diavol ! Și știe că nu-mi pot permite să fiu amestecat în narcotice. Pentru ca să mai cîștige timp, Dunross băgă mîna în buzunar și găsi pungulița aceea de mătase și puse pe masă propria jumătate de monedă. Lipi jumătatea lui de cealaltă se potriveau perfect. Fără să-și dea seama, amîndoi răsuflară ușurați uitîndu-se la moneda astfel întregită care avea să-i lege fără putere de scăpare. Dunross știa că era pierdere de vreme, dar avea să se ducă la un specialist să le verifice. O clipă ținu în mînă ambele jumătăți. Ce trebuia să facă acum cu ticălosul ăsta mic și încrezut ? se întrebă el. Ei; acum asta-i problema lui Phillip Chen.

— În regulă, Profitabile Choy, spuse el hotărîndu-se să-l pună în fruntea listei tainice a celor mai suspecte persoane. Dacă jumătatea asta-i autentică, sînt de acord să-ți acord favorurile, în afară de cea în legătură cu Lando. Nu-ți pot spune nimic. În regulă ?

— În regulă, tai-pan, mulțumesc, nu veți regreta ! Și cu un oftat de ușurare îi întinse o listă de nume. Aici sînt toți experții în aur din Hong Kong. Vreți să alegeți unul dintre ei ? Am verificat eu și toți țin deschis pînă la ora șapte.

Dunross zîmbi subțire.

— Ești foarte sigur de tine, Profitabile Choy.

— Sir, încerc și eu să joc jocul ăsta cît mai bine.

Casey ieși din clădirea firmei *Struan* și se îndreptă spre Rollsul care o aștepta. Lim îi descuie ușa. Se lăsă să cadă pe pernele adînci, fără să simtă nimic, fără să vrea să știe ceva, doar că suferința o rodea tot mai adînc și că dintr-o clipă în alta o va frînge. Nici nu observă cînd Lim ajunsese pe marile bulevarde îndreptîndu-se spre feribot. Simți că lacrimile erau foarte aproape. Ah, cît de mult durează pînă decolăm odată, se gîndi ea. Totul fusese împachetat și trimis la avion. Am achitat totul aici, și mi-a mai rămas atîta timp. La un moment dat se gîndi să oprească mașina și să o pornească pe jos, dar ar fi fost și mai rău. N-ar

mai fi fost singură cu durerea ei, n-ar mai fi izolat-o mașina. Se simțea groaznic. Și totuși trebuie să scap cumva, să fiu singură o vreme. Trebuie. Dumnezeule, sărmanul Linc.

— Lim, strigă ea mînată de un gînd, ia-o spre Pisc.

— Cum ?

— Mergem pînă în vîrful Piscului, la punctul de observație. Te rog, îi spuse ea, chinuindu-se groaznic să vorbească pe un ton cît mai firesc. Acolo n-am fost niciodată. Vreau ca înainte de plecare să văd și locul acela.

— Da.

Casey se lăsă pe spate și închise ochii, lacrimile începură să-i șiroiască pe față.

52

Ora 18.45.

Era aproape amurg. La Lo Wu, principalul sat de graniță dintre colonie și China, obișnuita înghesuială de chinezi care treceau podul într-o parte sau cealaltă. Podul nu avea decît vreo cincizeci de metri lungime și traversa un pîrîu mocirlos, dar, pentru unii, cei cincizeci de metri însemnau milioane de kilometri. La ambele capete erau posturi de pază, puncte de verificare a pașapoartelor și de vamă, iar drept în mijloc o mică barieră păzită de doi polițiști din Hong Kong și doi soldați ai Chinei. Peste pod era și o linie ferată dublă. În vremurile de demult, soseau și trenuri de persoane de la Canton la Hong Kong, trenuri directe, dar acum trenurile se opreau de-o parte și de alta a podului, iar pasagerii treceau podul pe jos, pentru ca trenurile respective să se întoarcă de unde au pornit. În schimb trenurile de marfă treceau din China în Hong Kong fără probleme. Aproape în fiecare zi. Și în fiecare zi sute de localnici treceau granița ca și cum ar fi trecut ulița, fie că se duceau la ogoarele lor sau la locurile de muncă și asta de generații și generații. Oamenii aceștia de graniță erau niște indivizi bănuitori, care urau orice

fel de schimbare, orice amestec în treburile lor, urau orice uniformă, în mod deosebit pe poliţişti şi pe străinii de orice fel. Iar străin pentru ei, ca pentru majoritatea chinezilor, era oricine nu era din satul lor. Şi pentru ei granița nici nu exista, nici nu putea să existe.

Podul de la Lo Wu era unul dintre punctele cele mai delicate ale Chinei, împreună cu alte două puncte de graniță, unul la Mau Kam Toh, pe unde treceau animalele și legumele zilnic, un pod prăpădit, peste același pîrîu amărît, iar ultimul, cel mai sudic, era în satul pescăresc Tau Kok. Aici granița nu era marcată prin nimic, ci printr-un consens se socotea a trece prin mijlocul singurei uliţe din sat. Acestea erau singurele puncte de contact ale Chinei cu occidentul. Şi totul era meticulos controlat şi supravegheat, de ambele părţi. Felul de a se purta al grănicerilor putea constitui un barometru. În ziua aceea grănicerii din Republica Chineză arătau cam nervoşi, iar din pricina lor şi cei din Hong Kong erau la fel, neştiind ce se petrecea, poate brusc se va închide granița, poate o subită invazie ca în urmă cu un an, colonia fiind la bunul plac al Chinei.

— Aşa-i pe aici viaţa ! glăsui inspectorul şef Smyth.

Fusese trimis acolo în ziua aceea în misiune specială şi aştepta cam neliniştit lîngă comisariatul de poliţie, plasat în mod discret cu o sută de metri înapoia graniţei, pentru ca să nu supere pe nimeni şi să nu stîrnească valuri. Dumnezeulē, îşi spuse el, valuri ? O simplă băşină la Londra şi un milion de refugiaţi se pornesc aici, dacă cumva puterea de dincolo de graniţă socoteşte că adierea aceea e un afront la demnitatea Chinei. Ei, pentru numele lui Dumnezeu, veniţi o dată ! îşi spuse el nerăbdător.

Cămaşa kaki i se lipise de spinare, se uita ţintă în lungul drumului spre Hong Kong, drum plin de băltoace şi sinuos. Apoi, în depărtare, văzu maşina poliţiei apropiindu-se. Simţind un val de uşurare se duse în întîmpinarea maşinii. Din maşină coborî Armstrong întîi. Apoi Brian Kwok. Symth îl salută pe Armstrong ridicîndu-şi cravaşa, într-un gest prin care voia să-şi ascundă surprinderea. Brian Kwok era în haine civile, avea o privire pierdută, fixă.

— Hello, Robert, spuse Smyth.

— Hello. Iartă-ne că am întîrziat.

— Doar cîteva minute. De fapt mi s-a spus la apusul soarelui.

Smyth se uită spre vest. Soarele încă nu apusese. Se întoarse şi se uită la Brian Kwok. Abia putu să-şi reţină dispreţul. Chinezul cel înalt şi arătos scoase un pachet de ţigări, degetele îi cam tremurau, îi oferi şi lui Smyth.

— Nu, mulţumesc îi replică acesta tăios, apoi îl văzu pe Armstrong că ia una. Credeam că te-ai lăşat de fumat.

— Da, dar m-am apucat din nou.

Brian Kwok rîse nervos.

— Tare mi-e teamă că din pricina mea. Robert a încercat să mă ferească... să mă ferească de Crosse şi îngerii lui.

Nici unul dintre ei nu zîmbi măcar.

— Mai vine cineva ? Vreau să zic altcineva ? întrebă Smyth.

— Nu, nu cred, în orice caz nici o persoană oficială.

Armstrong se uită prin preajmă. Ca de obicei mai erau şi nişte gură cască, dar aceştia păreau să fi nimerit acolo întîmplător.

— Dar ăia sînt pe aici pe undeva ! Şi amîndoi simţiră cum li se zbîrleşte părul pe ceafă. Putem începe.

Smyth scoase la iveală un document oficial :

— Wu Chu-toy, zis Brian Kar-shun Kwok, eşti acuzat în mod oficial de spionaj împotriva guvernului majestăţii sale şi în favoarea unei puteri străine. În baza legii deportării din Hong Kong ţi se porunceşte oficial să părăseşti teritoriul coloniei. Dacă te vei întoarce, ţi se pune de pe acum oficial în vedere că poţi fi arestat şi închis, după voia majestăţii sale.

Mohorît, Smyth îi întinse documentul. Brian Kwok îl luă, păru să aibă nevoie de mult timp ca să priceapă cele spuse şi să citească cele scrise, arătînd cam amorţit.

— Şi acum... şi acum ce urmează ?

— O iei frumuşel pe jos, traversezi podul acela afurisit şi te duci la tovarăşii tăi.

— Cum ? Crezi că-s nebun ? Credeţi că eu sper că o să-mi daţi vreodată drumul ? Şi Brian Kwok se întoarse spre Armstrong. Robert, să ştii că ăştia se joacă cu mine, cu tine şi n-or să-mi dea drumul niciodată. Doar ştii bine.

— Nu, Brian, eşti liber.

— Nu... nu, eu ştiu ce se întîmplă. În clipa în care am să ajung să trec graniţa, or să mă tragă înapoi, ştii

tu sistemul acela de tortură cînd te lasă să speri că apoi să-şi bată joc de speranţele tale ! Şi glasul îi deveni strident, în colţul buzelor îi apăru un fir de salivă. Da, da, tortura speranţelor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ţi-am spus că eşti liber. Eşti liber să pleci, îi spuse Armstrong, mînios, dorind să se termine odată toată povestea asta. Hai, du-te acum. Şi nu mă întreba pe mine de ce ţi-au dat drumul, dar ţi-au dat drumul. Du-te !

Nevenindu-i să creadă, Brian Kwok se şterse la gură, încercă să zică ceva, se opri, şovăi.

— Eşti... e... e o minciună, nu se poate !

— Du-te !

— Bine, o să... şi Brian Kwok făcu vreo cîţiva paşi, se opri, ceilalţi nu se clintiră. Chiar e adevărat ?

— Da !

Tremurînd din toate mădularele, Brian Kwok îi întinse mîna lui Smyth, acesta se uită lung la mîna întinsă, apoi la chipul celuilalt :

— Dacă era după mine, eu te împuşcam.

O umbră de ură trecu peste chipul lui Kwok :

— Dar tu cu ciubucurile tale ? Cu mita pentru a asigura protecţia poliţiei...

— Nu mai aduce astea în discuţie ! H'eung yau e obicei chinezesc, mîrîi Smyth şi Armstrong aprobă dînd din cap stînjenit, aducîndu-şi aminte de primii 40.000 jucaţi la curse cu o duminică în urmă. Un mic şperţ e un vechi obicei chinezesc, continuă Smyth tremurînd de mînie. Dar trădarea, nu. Fong-Fong a fost unul dintre băieţii mei înainte de a se duce la serviciul secret. Du-te naibii de aici şi treci odată podul acela, altfel te mîn eu din urmă cu cravaşa !

Brian Kwok dădu să spună ceva, se opri. Încruntat îi întinse mîna lui Armstrong, acesta i-o strînse, fără prea multă prietenie.

— Asta pentru vremurile de demult, de dragul acelui Brian pe care l-am cunoscut atunci. Nici mie nu-mi plac trădătorii.

— Ştiu că am fost drogat, dar mulţumesc oricum ! şi Brian Kwok începu să se retragă cu spatele, încă bănuind că la mijloc trebuie să fie o şmecherie, apoi se întoarse. Aproape la fiecare pas se uita în urmă, îngrozit că s-ar fi putut să vină după el din nou. Cînd ajunse poticnindu-se

la pod, o rupse deodată la fugă înnebunit. Tensiunea la punctul de frontieră deveni de nesuportat. La barieră poliţiştii nu-l opriră, nici soldaţii din cealaltă parte, şi unii şi alţii fiind preveniţi, se făcură că nici nu bagă de seamă ce se întîmplă. Obişnuita mulţime trecea dintr-o parte în cealaltă, pe jos, cu bicicletele, căruţele, cele mai multe încărcate, dar nici aceştia nu-i acordară nici o atenţie. Cînd ajunse de cealaltă parte a barierei, Brian Kwok se opri din alergat şi se uită înapoi.

— Vom cîştiga, vom cîştiga, vom cîştiga ! Doar ştiţi şi voi, le strigă el gîfîind. Vom cîştiga !

Încă şi acum bănuind că la mijloc trebuie să fie vreun tertip, se răsuci şi o luă din nou la fugă spre China. Prin binoclu văzură că în apropierea trenului, un grup de bărbaţi ce nu se deosebeau cu nimic de ceilalţi îl interceptară. Atmosfera la punctul de trecere reveni la normal. Soarele se lăsă pe orizont. Din micul foişor de observaţie al secţiei de poliţie Crosse urmărea scena printr-un binoclu de mare rezoluţie. Se camuflase bine. Lîngă el se afla un operator de la serviciul secret cu un aparat de filmat cu telescop, camuflat şi el. Se întunecă la faţă. Unul dintre cei care-l întîmpinaseră pe Brian era Tsu-yan, milionarul dispărut.

Soarele scăpătase aproape sub orizontul oceanului din vest. Casey ajunsese la punctul de observaţie de pe Pisc, tot Hong Kongul se întindea la picioarele ei, luminiţe în partea întunecată, Kowloonul într-o mare de sînge, altă parte cufundată în umbre şi lumini strălucitoare. Soarele dispăru şi noaptea, adevărata noapte începu. Dar ea nu simţi deloc frumuseţea acestui moment, pe faţă continuau să-i curgă lacrimi. Se rezemase de balustradă în colţul cel mai îndepărtat, ceilalţi turişti, care aşteptau autobuzul o lăsară în pace, mult mai preocupaţi de treburile lor.

— Ei, fir-ar să fie, azi am cîştigat o avere...

— Cum am început am şi cumpărat cu chilipir şi mi-am dublat afurisiţii de bani...

— Ayyeyah !, aşa am făcut şi eu, şi am pierdut aproape toată ziua încercînd să obţin un împrumut de la Banca Best, garantat cu economiile mele...

— Mulţumesc tuturor zeilor că Imperiul de Mijloc le-a făcut vînt afurisiţilor de diavoli străini.

— Am cumpărat acţiuni ale Nobilei Case la 20...

— Ai auzit că la Kotewall au mai scos două cadavre şi acum sînt şaizeci şi şapte de morţi...

— Joss ! Nu-i o minune ce se întîmplă la bursă ? Ehei, prorocirile lui Tung Bătrînul Orb s-au adeverit din nou.

— Ai auzit ce-a păţit soră-mea ? Fung a treia îngrijitoare la closet ? De la Great Hotel ? Ea şi cei din clanul ei au cumpărat în cea mai neagră perioadă acţiuni şi acum e milionară...

Dar Casey nu auzea nimic, nu vedea nimic, copleşită de durere. Oamenii treceau pe lîngă ea, cîteva perechi de îndrăgostiţi, europenii umblau cu aparatele de fotografiat agăţate de gît. Casey se feri din calea lor cît putu.

— Hei, vă pot ajuta cu ceva ? o întrebase unul dintre ei.

— Nu, mulţumesc, nu, îi răspunse ea rece, fără să se uite măcar la cel care întrebase, neînstare să-şi oprească izvorul lacrimilor.

Trebuie să încetez, îşi spuse ea, trebuie ! Trebuie s-o iau de la capăt iar. Trebuie s-o iau din nou de la capăt, să fiu tare, să supravieţuiesc, pentru mine şi pentru Linc. Trebuie să-l apăr şi pe el şi pe ai lui, trebuie să fiu tare, să fiu tare. Dar cum ? N-am să mă las. N-am să mă las. Trebuie să mă gîndesc bine. Trebuie să mă gîndesc la cele spuse de tai-pan. Nu la chestia cu căsătoria, oh Linc, nu la asta. Trebuie să mă gîndesc la Orlanda. Crezi că e prea mult să sper că vor ajunge prietene ? Chiar aşa a spus ? Ce-mi rămîne de făcut în privinţa ei ? Îngroap-o ! Mi l-a luat pe Linc ! Dar aşa a fost regula jocului, regula jocului stabilit de mine. Ian avea dreptate. Linc a ţinut la ea, s-a dus la ea. Ea nu seamănă cu Quillan Gornt. Quillan ? Ce-i cu el ? Venise la hotel în după-amiaza aceea, oferindu-i tot sprijinul lui. Ea îi mulţumise şi refuzase orice ajutor.

— Quillan, nu am nevoie de nimic. Trebuie să mă descurc singură în situaţia asta. Nu, te rog, nu mă conduce la aeroport. Poate peste treizeci de zile am să mă întorc. Atunci am să te pot asculta mai bine.

— Semnezi contractul cu *Struan* ?

— Da. Asta am să fac. Iartă-mă !

— N-ai de ce să-ţi ceri iertare. Eu te-am prevenit. Dar asta nu înseamnă că ai să mă refuzi să luăm cina împreună în prima seară cînd te întorci. Da ?

— Da.

Oh, Quillan, ce să fac eu cu tine ? Nimic în următoarele treizeci de zile. Chiar nimic. Dar trebuie să-l apăr de vulturi. Unul dintre ei e Seymour Steigler. În dimineaţa aceea venise la ea la hotel.

— Hei, Casey, am să aranjez eu cu sicriul şi...

— E rezolvată şi problema asta, totu-i rezolvat.

— Da ? Minunat ! Ascultă, şi eu mi-am făcut bagajele, Jannelli poate lua el valizele mele, aşa că sosesc la avion la timp şi...

— Nu, îl transport pe Linc în ţară singură.

— Casey, fir-ar să fie, dar avem o mulţime de discutat. Testamentul lui, afacerile firmei, trebuie să le punem la punct. Mai putem să mai trenăm semnarea şi să mai cîştigăm nişte puncte. Noi...

— Totul mai poate aştepta. O să ne vedem în Los Angeles. Seymour, odihneşte-te şi tu cîteva zile. Întoarce-te luni.

— Tocmai luni ? Pentru numele lui Dumnezeu, avem un milion de treburi de făcut. O să ne trebuiască un an ca să descîlcim toate afacerile lui Linc. Şi trebuie să ne consultăm juristul cît mai iute. Pe cel mai bun din tîrg. E primul lucru pe care am să-l fac. Şi nu uita că la mijloc sînt şi copiii şi nevasta lui. O să te dea în judecată în numele lor, bineînţeles că o să te dea. Şi apoi mai sînt şi interesele tale la mijloc. Pentru Dumnezeu, înţelege că ar trebui să-ţi tai o felie bună din toate afacerile astea. Şi o să dăm şi noi firma în judecată. Nu i-ai fost ca o adevărată nevastă vreme de şapte ani şi...

— Seymour, eşti concediat ! Hai, ridică-ţi fundul de-aici şi şterge-o !

— Ei, ce naiba te-a apucat ? Nu fac decît să mă gîndesc la drepturile tale legale...

— Seymour ! Nu pricepi ! Eşti concediat !

— Nu ai dreptul să mă concediezi. Am şi eu drepturile mele. Am un contract !

— Eşti un mic ticălos. O să primeşti destui dolari ca să terminăm cu contractul acela, dar dacă te legi de Linc sau de mine am să am grijă să nu mai primeşti nimic. Absolut nimic. Şi acum du-te naibii de aici !

Casey îşi şterse lacrimile, amintindu-şi explozia de furie. E un biet ticălos. Înainte nu eram chiar atît de convinsă, dar acum m-am convins cu vîrf şi îndesat. Îmi pare bine că l-am dat afară. Sînt sigură că adulmecă ca o

hienă orice ban ar putea să-i cadă în labe. Bineînţeles, o să se ducă fuga s-o vadă pe fosta doamnă Bartlett, dacă nu cumva a şi luat legătura cu ea şi o s-o împingă de la spate să facă spume şi să vină în numele odraslelor ei să atace firma şi pe Linc. Bineînţeles, fac pariul pe ultimul ban că am să mă întîlnesc cu el la tribunal, într-un fel sau altul.

Jur, aşa să-mi ajute Dumnezeu, dar nu mă las şi am să-l fac praf. Am să protejez dorinţele lui Linc fie ce-o fi. Şi nici nu te mai gîndi la ticălosul acela, Casey. Nu te mai gîndi nici la luptele pe care o să fii nevoită să le dai, concentrează-te asupra prezentului. Ei, ce facem cu Orlanda ? Linc... Linc a ţinut la ea, poate chiar a iubit-o. Chiar a iubit-o ? Nu ştiu, nu sînt sigură. Şi nici n-o să ştiu vreodată. Orlanda. Să mă duc s-o văd ?

53

Ora 20.05.

Orlanda stătea pe întuneric în camera ei de la hotelul Mandarin uitîndu-se absentă în noapte. Asta a fost jossul cu Linc, îşi spuse ea pentru a zecea mia oară. Joss. Şi acum totu-i la fel ca înainte. Totul trebuie luat de la început. Din nou zeii şi-au rîs de mine. Poate că voi mai avea eu o şansă... sigur că îmi vor mai da o şansă. Mai există şi alţi bărbaţi... O, Doamne. Nu te speria, totul va fi la fel ca înainte. Quillan mi-a spus să nu-mi fac griji, o să continue să-mi plătească pensia... Telefonul începu să sune, făcînd-o să tresară.

— Da ?

— Orlanda ? Aici Casey.

Orlanda zvîcni în capul oaselor, uimită.

— În seara asta plec, şi vreau să te văd înainte. Se poate ? sînt jos în hol.

Duşmanca ei s-o sune ? De ce ? Ca să se bucure ? Dar amîndouă au pierdut !

— Casey, începu ea şovăitoare, vrei să vii sus ? Aici o să fim mai la largul nostru. Apartamentul 363.

— În regulă, 363.

Orlanda aprinse lumina şi se îndreptă în grabă spre baie să se aranjeze în faţa oglinzii. Văzu că tristeţea şi lacrimile lăsaseră urme, dar nu era încă marcată de vîrstă. Încă nu. Dar vine ea şi vîrsta. O trecu un fior de teamă. Se pieptănă superficial, îşi puse puţin machiaj pe la ochi. Nu mai era nevoie de nimic altceva. Deocamdată. Hai, termină ! Nu ai cum să împiedici vîrsta să se arate şi ea. Fii asiatică. Fii prudentă. Îşi puse papucii. Aşteptarea păru să fie lungă. Inima îi bătea cu putere. Se auzi soneria. Deschise uşa. Şi fiecare citi suferinţa pe chipul celeilalte.

— Intră, Casey.

— Mulţumesc.

Era o încăpere nu prea mare, Casey văzu două valize mici aşezate lîngă pat.

— Pleci şi tu ? şi vocea îi sună ca venind de foarte departe.

— Da, mă mut la nişte prieteni ai părinţilor mei. Hotelul e... puţin cam scump. Prietenii mei mi-au spus că pot sta la ei pînă găsesc alt apartament. Te rog ia loc.

— Dar nu erai asigurată ?

— Asigurată ? clipi din ochi Orlanda. Nu, nu cred. Niciodată... nu, nu eram.

— Deci ai pierdut totul, oftă Casey.

— Joss, şi Orlanda ridică din umeri. Nu contează. Mai am nişte bani la bancă... mă descurc ! Văzu durerea scrisă pe faţa lui Casey şi simţi o adîncă compătimire. Casey, spuse ea iute, în legătură cu Linc. Să ştii că n-am încercat să-l ademenesc în capcană, nu pentru că pusesem la cale. Să ştii că l-am iubit, da, aş fi făcut orice ca să mă căsătoresc cu el, dar mi se pare că era cinstit, firesc şi, crede-mă, i-aş fi fost o soţie minunată, aş fi încercat să fiu cea mai bună soţie, sincer. L-am iubit mult... şi din nou Orlanda ridică din umeri. Ştii doar, iartă-mă !

— Da, ştiu. N-ai de ce să-ţi ceri iertare.

— Prima dată cînd te-am întîlnit, la Aberdeen, în noaptea incendiului, spuse Orlanda iute, mă gîndeam cît de nebun era Linc, probabil că tu nu erai de acord..., şi din nou oftă. Poate că e aşa cum ai spus tu şi nu avem nimic de discutat. Acum mai puţin ca oricînd.

Şi pe faţă începură să-i curgă lacrimile, şi văzîndu-le, Casey se porni şi ea. Şi rămaseră aşa o vreme, două femei plîngînd. Casey găsi o batistă, se şterse la ochi, simţin-

du-se îngrozitor, supărată că nu putuse rezolva nimic, dorind acum să termine cît mai repede ce începuse. Scoase un plic din geantă.

— Uite aici un cec. Zece mii de dolari SUA. Eu...

Orlanda abia reuşi să îngaime :

— Nu am nevoie de banii tăi ! Nu vreau nimic de la...

— Nu sînt de la mine, sînt de la Linc. Ascultă-mă o clipă ! Şi Casey îi povesti ce-i spusese Dunross, absolut totul, şi simţind cum se chinuie din nou pentru că fusese nevoită să mărturisească. Asta a spus Linc. Cu tine voia să se căsătorească. Poate că greşesc. Nu ştiu precis. Dar chiar şi aşa, ştiu că ar fi dorit să ai şi tu banii tăi... pentru zile negre.

Orlanda simţi că inima îi sare din piept gîndindu-se la toată ironia soartei.

— A spus Linc cuvintele astea — cavaler de onoare ? Chiar ?

— Da.

— Şi să fim prietene ? Voia el să fim noi două prietene ?

— Da.

Şi Casey îi relată, fără să ştie dacă era bine ce făcea sau nu, ce-ar fi dorit Linc. Dar acum, cînd stătea acolo, în faţa acelei femei frumoase, cu ochi mari, o piele catifelată, care nu avea nevoie de nici un fel de fard, o faţă perfectă, din nou simţi că nu-l putea învinui nici pe Linc nici pe Orlanda. Numai eu sînt de vină, nici el nici ea. Şi ştiu foarte bine că Linc n-ar fi lăsat-o pe drumuri. Deci nu pot s-o las nici eu. Pentru el. El a vrut să fim prietene. Poate că vom fi prietene.

— De ce să nu încercăm să fim totuşi prietene, spuse ea. Ascultă, Hong Kongul nu e pentru tine. De ce nu încerci să pleci în altă parte să-ţi încerci norocul ?

— Nu pot. Sînt nevoită să rămîn aici, Casey. Nu am nici un fel de pregătire, nu-s bună de nimic, şi lacrimile începură să-i curgă din nou pe faţă. Sînt doar... şi mă apucă nebunia cînd mă gîndesc că nu-mi rămîne decît să fac o muncă de rînd.

Îmboldită de un gînd subit Casey îi spuse :

— De ce nu încerci să vii în Statele Unite. Poate că te pot ajuta să găseşti o slujbă.

— Cum ?

— Chiar așa. Poate ca model... nu știu exact, dar am să încerc.

Orlanda se uita la ea țintă nevenindu-i să creadă.

— Chiar vrei să mă ajuți, să mă ajuți tu pe mine ?

— Da. Și Casey puse plicul și cartea ei de vizită pe masă și se ridică, simțind cum o dor toate mădularele. O să încerc.

Orlanda se apropie de ea, o prinse în brațe.

— Ah, mulțumesc, Casey îți mulțumesc foarte mult.

Și Casey o strînse și ea în brațe, lacrimile lor se amestecară.

Se lăsase de-acum o noapte întunecată, un petec de lună abia se vedea printre nori din cînd în cînd. Roger Crosse se îndreptă neauzit spre poarta pe jumătate ascunsă din zidul înalt ce înconjura clădirea guvernatorului și scoase cheia. Închise poarta în urma lui, porni iute pe alee, avînd grijă să meargă pe partea întunecată. Cînd ajunse lîngă casă, făcu un ocol și o apucă spre aripa de est, coborî cîteva trepte și ajunse la ușa unui subsol și scoase altă cheie. Ușa se deschise la fel de neauzit, sentinela, un soldat indian, îl somă cu arma :

— Parola, sir !

Crosse îi spuse parola. Sentinela salută și se trase într-o parte. La capătul coridorului; Crosse ciocăni la o ușă. Îi deschise aghiotantul guvernatorului.

— Seara, domnule inspector șef.

— Sper că nu te-am făcut să aștepți prea mult.

— Nu.

Îl conduse pe Crosse prin subsol către o ușă metalică prinsă într-un perete de beton, ridicat în mijlocul pivniței principale, în jur se vedeau rafturi cu sticle de vin. Scoase singura cheie existentă pentru acea ușă și o deschise. Ușa grea se dădu în lături. Crosse intră înăuntru singur și închise ușa în urma lui. O dată ajuns înăuntru, cu ușa ferecată, se simți mai bine și se destinse. Acum nu-l mai putea urmări nimeni, nu-l mai putea auzi nimeni. Aici era în sfînta sfintelor, sala de ședințe pentru conferințele cele mai de taină, încăperea aceea numai beton și centrul de comunicații fuseseră construite de ofițeri din serviciul special în care se putea avea încredere, toți britanici, fuseseră concepute pentru ca nici un inamic să nu poată asculta cu microfoane băgate prin pereți, și toată construcția era verificată săptăminal de experții serviciului special,

pentru eventualitatea că totuşi cineva reuşise să se infiltreze pe acolo. Într-un colţ se afla instalaţia de transmisiuni, foarte complicată şi foarte sofisticată, care transmitea semnalele la un aparat de codificat al cărui sistem de coduri nu putea fi spart cu nici un chip, iar de acolo la antena complexă de deasupra casei guvernatorului, apoi în stratosferă, apoi la White Hall. Crosse dădu drumul la aparat. Se auzi un fîşîit care-l linişti.

— Cu ministrul, vă rog. Aici Asia Unu ! şi-i făcu mare plăcere să folosească numele de cod.

— Da, Asia Unu.

— Unul dintre cei care l-au întîmpinat pe spionul Brian Kwok e Tsu-yan.

— Hm ! Deci îl putem şterge de pe listă.

— Sir, îi puteţi şterge pe amîndoi. De-acum vor fi izolaţi cu totul. Sîmbătă a fost văzut traversînd graniţa trădătorul Joseph Yu.

— Fir-ar să fie ! Ar trebui să punem o echipă pe urmele lui. Avem pe cineva şi noi la centrul lor atomic de la Siankiang ?

— Nu, sir. Dar se zvoneşte că Dunross o să se ducă să-l întîlnească pe domnul Yu la Canton, peste o lună.

— Şi de Dunross ce zici ?

— E loial, sigur, dar n-o să accepte niciodată să lucreze pentru noi.

— De Sinders ce zici ?

— S-a descurcat bine. Nu cred că prezintă vreun risc pentru serviciul secret.

— Bun. Ce-i cu *Ivanov* ?

— A ridicat ancora la amiază. Nu am reuşit să dăm de cadavrul lui Suslev, o să ne trebuiască săptămîni pînă să săpăm şi să înlăturăm dărîmăturile. Nu cred că îl vom mai găsi vreodată întreg. Acum cînd Plumm a murit, va trebui să gîndim din nou ce facem cu *Sevrin*.

— Roger, planul e prea bun ca să nu-l punem în aplicare.

— Da, sir. Şi cei din cealaltă parte vor gîndi la fel. Cînd va sosi înlocuitorul lui Suslev vom afla ce au de gînd, şi atunci ne putem concepe un plan.

— Bun. Cum rămîne cu deVille ?

— Urmează să fie transferat la Toronto. Vă rog să informaţi în sensul ăsta serviciul lor secret. Acum despre portavionul nuclear. Efectivul său complet e de 5.500 ofi-

ţeri şi soldaţi, 83.350 tone, opt reactoare, viteză maximă şaizeci şi două de noduri, patruzeci de avioane F-4 Phantom II, fiecare cu încărcături nucleare, două Hawk Mark V. E curios, dar singurul sistem de apărare propriu împotriva unui eventual atac e o unică baterie de rachete SAM la tribord...

Şi Crosse continuă să-şi transmită raportul, foarte încîntat de sine, plăcîndu-i meseria pe care o făcea, plăcîndu-i să fie şi de o parte şi de cealaltă, ba chiar să facă spionaj şi pentru a treia putere străină, îşi aminti el. Mda, agent triplu, cu bani din belşug, fără ca nici una din părţi să aibă completă încredere în el, dar avînd totuşi mare nevoie de el, rugîndu-se la Dumnezeu ca el să rămînă de partea lor... nu a celorlalţi. Şi uneori mă mir şi eu singur ce se întîmplă. se gîndi el zîmbind.

În clădirea terminalului aeroportului Kai Tak, Armstrong se sprijinea obosit de ghişeul de informaţii, cu ochii la uşă, simţindu-se mizerabil. Ca de obicei, mulţimea se perinda în toate părţile. Spre mirarea lui îl văzu pe Peter Marlowe, cu Fleur şi cei doi copii ai lor, cu păpuşi în braţe şi o mulţime de geamantane. Fleur era palidă şi trasă la faţă. Marlowe la fel. El era încărcat de valize.

— Hello, Peter.

— Hello, Robert. Munceşti şi la ora asta.

— Nu, am... am condus-o pe Mary. A plecat în Anglia să-şi facă concediul o lună. Bună seara, doamnă Marlowe. Îmi pare rău de ce s-a întîmplat.

— Mulţumesc, domnule inspector şef, sînt...

— Mergem la Binkok, o întrerupse fetiţa de patru anişori. Pe contanent.

— Ei, proasto, interveni soră-sa. La Bunkok, pe continent. În China, adăugă ea plină de importanţă. Şi noi tot în vacanţă plecăm. Mamei nu i-a fost prea bine.

Peter Marlowe zîmbi obosit.

— La Bangkok, Robert, pentru o săptămînă. O mică vacanţă pentru Fleur. Doctorul Tooley ne-a spus că e foarte important să se odihnească puţin. Şi Marlowe se opri cînd cei doi copii începură să se ciondănească. Hei, linişte. Dragă, îi spuse el soţiei, te rog du-te tu şi verifică biletele. Vin şi eu imediat.

— B.ıe. Te aştept. Ei, astîmpăraţi-vă amîndouă ! Şi femeia se îndepărtă, cei doi ţînci ţopăind înaintea ei.

— Tare mi-e teamă că nu prea va avea parte de prea multă vacanţă, spuse Peter Marlowe, apoi coborî vocea. Unul dintre prietenii mei mi-a destăinuit, pentru ca să transmit şi eu mai departe, că joi va fi întîlnirea de la Macao a ticăloşilor care se ocupă de traficul de narcotice.

— Ştii cumva unde ?

— Nu. Dar unul dintre participanţi va fi Lee Pulbere Albă. Şi un american, Banastasio. Aşa se zvoneşte.

— Mulţumesc. Şi altceva ?

— Doar atît.

— Mulţumesc, Peter. Îţi doresc călătorie plăcută. Ascultă, la poliţia din Bangkok lucrează un tip care ar trebui să-l cunoşti. Inspectorul Samathajal. Spune-i că vii din partea mea.

— Mulţumesc. Îmi pare rău de Linc Bartlett şi de ceilalţi. Dumnezeule, şi eu fusesem invitat la petrecerea aia.

— Joss !

— Mda. Dar asta nu-i ajută nici pe el, nici pe ceilalţi care au păţit-o. Ce ghinionişti, bieţii de ei. Ne vedem săptămîna viitoare.

Armstrong îl urmări pe bărbatul acela înalt îndepărtîndu-se, apoi se întoarse la ghişeul de informaţii, se rezemă de el şi continuă să aştepte, cu inima neagră de supărare. Fără să vrea, gîndurile i se întorceau la Mary. Cu o seară înainte se certaseră rău de tot, mai ales din pricina lui John Chen, dar şi din cauza ultimelor zile cînd el nici nu mai dăduse pe acasă aproape, fiind prea prins cu interogatoriul lui Brian şi camera roşie. Preocupat cum să facă rost de banii pe care-i pariase pe toţi pe Pilot Fish, aşteptînd cu inima cît un purice, apoi venise cîştigul acela de necrezut, pusese cei 40.000 înapoi în sertar. Din clipa aceea ştiind că nu va mai fi nevoit niciodată să mai accepte vreun penny mită. Apoi îşi plătise datoriile, îi cumpărase un bilet pentru Anglia, dar avuseseră altă ceartă în seara de dinainte cînd ea îi spusese : „Ai şi uitat de aniversarea noastră ! Nici n-aveai mare lucru de amintit, nu-i aşa ? Doamne, cît urăsc locul ăsta afurisit, şi pe afurisiţii de Vîrcolaci şi toate cele blestemate din jur. Şi nu te aştepta să mă mai întorc vreodată aici !" Sfîrşit de oboseală, îşi aprinse o ţigară, gustul îi făcu silă, dar îi şi plăcu în acelaşi timp. Aerul era din nou umed, rînced. Atunci o văzu pe Casey intrînd în hol. Îşi stinse ţigara şi se în-

dreptă spre ea. Văzînd-o cum merge fără vlagă îl apucă tristețea.

— Bună seara, îi spuse el cu o voce foarte obosită.

— Ah, hello, domnule inspector șef. Cum mai merg treburile ?

— Bine. Să vă conduc prin vamă.

— Mulțumesc, foarte drăguț din partea dumitale.

— Al naibii de rău mi-a părut pentru domnul Bartlett.

— Mda, mulțumesc.

Porniră amîndoi mai departe. El își dădu seama că era mai bine dacă nu mai spunea nimic. Și ce să-i fi spus ? Păcat, își zise el, pentru că ținea la ea, îi admira curajul, dovedit și cu prilejul incendiului, și atunci pe panta muntelui în plină catastrofă, dovedit și acum, în vocea ei bine stăpînită, deși era sfîșiată pe dinăuntru. La ieșirea din Hong Kong nu era control vamal. Ofițerul de la pașapoarte îi ștampilă pașaportul, i-l restitui cu exagerată politețe.

— Vă urez o călătorie plăcută și să vă întoarceți curînd !

Moartea lui Bartlett fusese în capul listei celor șaizeci și șapte de victime. Armstrong îi deschise ușa către salonul de protocol. Spre surpriza ei și uimirea lui Armstrong, Dunross era înăuntru. Ușa către poarta numărul 6 și pista de decolare era deschisă, Yankee 2 chiar în față.

— Hello, Ian, îi spuse ea. Dar n-am vrut să te mai deran...

— A trebuit, Casey. Iartă-mă. Mai întîi am o mică treabă pe care n-am încheiat-o cu tine, și apoi trebuie să aștept și eu pe cineva care sosește cu avionul. Sosește vărul meu din Taiwan, s-a dus acolo ca să rezolve problema amplasamentului fabricii care așteaptă numai aprobarea ta. Și Dunross se uită la Armstrong. Bună seara, Robert. Cum mai merg treburile ?

— Ei, ca de obicei, și Armstrong îi întinse mîna lui Casey și-i zîmbi cam obosit. Acum vă las. Vă doresc o călătorie plăcută, totu-i rezolvat, avionul nu vă așteaptă decît pe dumneavoastră pentru plecare.

— Mulțumesc, domnule inspector șef. Îți doresc... la revedere.

Armstrong se înclină spre Dunross și dădu să plece.

— Robert, consemnul acela a juns la Lo Wu ?

Armstrong se prefăcu puțin că se gîndește.

— Da, aşa cred, şi văzu expresia de uşurare de pe faţa celuilalt.

— Mulţumesc. Poţi să mă aştepţi un minut ? Aş vrea să-mi dai nişte amănunte.

— Bineînţeles, sînt afară.

Cînd rămaseră singuri, Dunross îi întinse un plic subţirel.

— Un cec de bancă pentru 750.000 de dolari. Am cumpărat acţiuni *Struan* pentru tine cînd erau la 9,50 şi le-am vîndut la 28.

— Cum ?

— Ei, mai întîi am cumpărat pentru noi la 9.50, aşa cum am promis, partea ta în afacerea asta era de trei sferturi de milion. Acţiunile Struan au ajuns să facă milioane şi milioane. Şi eu am făcut milioane, la fel şi Phillip şi Dianne, numai că lor le-am spus mai tîrziu.

Ea nu reuşea să priceapă, el îi repetă cele spuse, apoi adăugă :

— Mai ai un cec de un sfert de milion de dolari pentru partea ta în momentul preluării firmei *General Stores*.

— Nu te cred ! exclamă ea.

Pe faţa lui trecu un zîmbet fugar.

— Ba da. Peste treizeci de zile te va aştepta un alt cec de trei sferturi de milion. În şaizeci de zile putem avansa altă jumătate de milion dacă va fi nevoie.

În spatele ei, în cabina avionului, Jannelli porni primul reactor care începu să vuiască şi prinse viaţă.

— E destul pentru ca să treci peste greutăţile de moment ? o întrebă el.

Încercă să spună ceva, dar nu izbuti decît tîrziu.

— Un sfert de milion ?

— Da. De fapt una peste alta ajung la un milion astea două cecuri. Apropo, nu uita că acum eşti tai-pan al firmei *Par-Con*. Asta-i de fapt adevăratul dar al lui Linc pentru tine. Tai-pan ! Altfel banii nici nu contează. Îi zîmbi şi o îmbrăţişă brusc. Casey, noroc. Te văd peste treizeci de zile, da ?

Al doilea reactor se aprinse.

— Un milion de dolari SUA ?

— Da. O să iau legătura cu Dawson ca să-ţi dea nişte sfaturi în privinţa taxelor. Întrucît profitul tău e dobîndit la Hong Kong, sînt sigur că există căi legale pentru a evita, a evita nu a eluda, excesul de taxe.

Alt reactor prinse viaţă. Ea rămase cu ochii la el, fără să poată scoate o vorbă. Uşa salonului oficial se deschise şi un bărbat înalt intră sigur de sine.

— Hello, Ian. Mi-au spus că te găsesc aici.

— Hello, David, Casey, ţi-l prezint pe David MacStruan, vărul meu.

Casey se uită la ei puţin năucă, dar fără să-l vadă de fapt pe celălalt.

— Hello. Ian, chiar aşa-i cum spuneai ?

— Bineînţeles ! Ultimul motor porni şi el. Acum urcă în avion. Te văd luna viitoare.

— Cum ? Ah, da, ne vedem !

Ameţită, puse plicul în geantă, se întoarse şi se îndepărtă. O priviră cum urca scara avionului.

— Hmm ! Deci asta-i faimoasa Casey, spuse David Struan gînditor.

Era la fel de înalt ca Dunross, dar avea cu cîţiva ani mai puţin, părul roşcovan, nişte ochi uşor oblici, parcă puţin asiatici, dar verzi, cu o faţă bătută de vînturi, trei degete de la mîna stîngă îi lipseau, amintire de la coardele unei paraşute.

— Da. Ea e Kamalian Ciranoush Tcholok.

— Grozavă.

— Chiar mai mult decît atît. Gîndeşte-te că ar putea fi Struan Cotoroanţa !

MacStruan fluieră :

— Chiar atît de grozavă ?

— Ar putea fi, cu puţină experienţă.

Odată ajunsă la bordul avionului, Svensen trase uşa cabinei, o încuie.

— Casey, doreşti ceva ? o întrebă el cu voce blîndă, foarte atent cu ea.

— Nu, îi spuse ea frîntă. Sven, lasă-mă singură. Dacă am nevoie de ceva, te chem eu. Bine ?

— În regulă.

Şi închise uşa în urma lui. Acum rămase în fine singură. Amorţită, îşi prinse centura de siguranţă şi se uită pe hublou. Printre lacrimi îl văzu pe Dunross alături de celălalt bărbat al cărui nume nu şi-l aminti făcînd semne cu mîna. Le răspunse, dar ei nu o vedeau. Norii acoperiră luna, reactoarele fură ambalate, avionul o porni pe pistă, se aşeză pe ax şi ţîşni vuind spre cerul întunecat, urcînd abrupt. Casey nici nu băgă de seamă, în mintea

ei încă îi sunau cuvintele lui Dunross, cu obstinaţie, făcînd-o să se simtă zdrobită de ele şi apoi făcută la loc. Tai-Pan ! Asta-i adevăratul dar al lui Linc pentru tine, îi spusese el. Tai-pan ! Banii n-au nici o importanţă. Da, e adevărat, dar... Ce-i spusese Linc atunci de mult, în prima zi cînd se duseseră la bursă ? Parcă aşa Dacă Gornt cîştigă, noi cîştigăm. Dacă Dunross cîştigă, noi cîştigăm. Şi într-un fel şi-n celălalt, noi vom fi Nobila Casă, doar pentru asta am venit aici !

Bezna în care bîjbîise pînă atunci se ridică de pe mintea ei, gîndurile i se limpeziră. Lacrimile se opriră şi ele. Deci asta voia el ! Asta dorise cu adevărat, se gîndi ea, simţindu-se tot mai tulburată. Dorea ca noi să ajungem Nobila Casă ! Asta-i. Poate pentru tot ce-a făcut el pentru mine asta-i ceea ce pot face eu pentru el, ăsta să devină epitaful lui — Nobila Casă ! Ah, Linc, îşi spuse ea înviorată, merită să încerc. Nu-i aşa ?

Avionul cu reacţie ţîşnea prin norii înalţi, continuînd să ia altitudine. Era o noapte caldă şi întunecată, doar un ciob de crai nou pe cer, un vînt blînd. Dedesubt se vedea insula.

Dunross ieşi de pe şoseaua Piscului în viteză, îndreptîndu-se spre casă, motorul torcea plăcut, traficul era aproape inexistent. Mînat de un impuls interior, schimbă direcţia, urcă muntele pînă la punctul de veghe al Piscului şi se duse să se rezeme de balustradă, singur. Hong Kongul era o mare de lumini. Peste Kowloon decolă un alt avion cu reacţie de pe pista inundată de lumină. Printre zdrenţele de nori se vedeau cîteva stele.

Dumnezeule mare, ce bine-i să fii viu ! îşi spuse el.

„Cristoase, nu era oare Rusia aliatul nostru atunci? Nu era oare comunismul la modă peste tot în acele zile, chiar și în America? Nu păreau atunci Marx și Lenin atît de înțelepți? Atunci. Înainte să știm adevărul despre Stalin, despre gulaguri, KGB și structura poliției și crimele în masă și cuceririle în masă și lipsa de orice fel de libertate. Dar cum e posibil ca toate prostiile astea comuniste să mai aibă valoare pentru cineva ca Jacques?“

ELIT-COMENTATOR

REGIA AUTONOMĂ A IMPRIMERIILOR

Vol. I + II = 1000 lei